POLİSİYE/GERİLİM

JEAN-CHRISTOPHE

GRANGÉ

ŞEYTAN YEMİNİ

DK DOĞAN KİTAP

Çeviren: Tankut Gökçe

ŞEYTAN YEMİNİ

Yazan: Jean-Christophe Grangé
Orijinal adı: **Les Serment des Limbes**
Fransızca aslından çeviren: Şevket Deniz
© Éditions Albin Michel S.A-Paris, 2007
Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Dijital yayın tarihi: Kasım 2011 / ISBN 978-605-09-0435-2
Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

*

Şeytan Yemini

Jean-Christophe Grangé

Çeviren: Şevket Deniz

* * *

Laurence'a ve çocuklarımıza.

1
Mathieu
Ne yaşam ne ölüm.

1

Eric Svendsen'in form doldururken insanı sıkacak ölçüye vardırdığı titizliğinden nefret ediyordum. Özellikle de bugün. Bana bir adli tabibin net ve sarih bir teknik rapor hazırlaması gerekiyordu, hepsi bu. Ama İsveçli kendine hâkim olamıyordu: cümleleri yüksek sesle okuyor, sonra büyük bir itinayla sözcüklerin sıralarını değiştiriyordu.

– Luc yakında kendine gelir, diye devam etti. Ya da hiç uyanmaz. Vücut fonksiyonları normal, ancak bilinç kapalı, ölü gibi. Sanki iki dünya arasına sıkışmış.

Reanimasyon servisinin holünde oturuyordum. Svendsen ayaktaydı, gün ışığını arkadan alıyordu. Sordum:

– Tam olarak nerede olmuş?

– Chartres yakınlarındaki kır evinde.

– Peki, neden buraya getirmişler?

– Chartres'da reanimasyon donanımı yokmuş.

– Peki, neden buraya, Hôtel-Dieu'ye?

– Böyle daha iyi olacağını düşünmüşler sanırım. Zaten Hôtel-Dieu bir polis hastanesi.

Koltuğuma büzülmüştüm. Suya atlamaya hazır bir olimpiyat yüzücüsü gibiydim. Çift kanatlı kapıdan yayılan antiseptik kokusu sıcak havayla karışıyor ve gırtlağıma yapışıyordu. Kafamın içinde yüzlerce soru vardı:

– Onu kim bulmuş?

– Bahçıvan. Onu, evin yakınındaki derenin içinde görmüş. Kollarından tutup sudan çekip çıkarmış. Saat sabahın sekiziymiş. Şansa bak ki acil tıbbi yardım servisi yakınlardaymış. Derhal müdahale etmişler.

Sahneyi gözümde canlandırmaya çalışıyordum. Vernay'deki ev, tarlalara açılan geniş çimenlik alan, otların altında kaybolmadan önce ormanla sınır oluşturan dere. Orada birçok hafta sonu geçirmiştim… Yasak kelimeyi telaffuz ettim:

– İntihar olduğunu kim söyledi?

– Acil yardım servisindeki çocuklar. Raporda belirtmişler.

– Neden kaza değil?

– Vücuduna ağırlıklar takılıymış.

Kafamı kaldırdım. Svendsen ellerini iki yana açtı, üzüntüsünü belirterek. Silueti karbon kâğıdından dekupe edilmiş gibiydi.

Çöp gibi ince bir gövde, kıvırcık saçlar, ökseotu gibi yuvarlak bir kafa.

– Luc beline metal tellerle bağtaşı bağlamış. Bir tür dalgıç kemeri gibi.

– Cinayet olamaz mı?

– Saçmalama Mat. O zaman onu vücudunda üç kurşunla bulurduk. Suya atlamış, hepsi bu. Kabul et.

İngiltere, Sussex'te bir nehre atlamadan önce ceplerini taşlarla dolduran Virginia Wolf'u düşünüyordum. Svendsen haklıydı. Olay mahalli bile bunun bir ispatıydı. Normalde intihar etmek isteyen herhangi bir polis, beylik tabancasıyla kafasına bir kurşun sıkardı. Luc'ün intiharının törensel bir yanı vardı. Restore etmek, düzenlemek için dünyanın parasını harcadığı çiftlik evi, Vernay, Luc için kusursuz bir tapınak olmuştu demek ki.

Adli tabip elini omzuma koydu.

– İntihar eden ilk polis değil. Hepiniz uçurumun kıyısındasınız ve…

Yine cümleler. Artık dinlemiyordum. İstatistikleri düşünüyordum. Geçtiğimiz yıl Fransa'da yüzün üstünde polis silahla intihar etmişti. Günümüzde, intihar kariyerine son vermenin bir yöntemi haline gelmişti artık.

Koridorun karanlığı bana daha da yoğunlaşmış gibi geldi. Eter kokusu, bunaltıcı sıcak. Luc'le konuşmayalı ne kadar olmuştu? Svendsen'e bakıyordum:

– Peki, sen, sen ne arıyorsun burada?

Omzunu silkti:

– Bana bir ceset getirdiler. Rapée'ye. Bir evi soyarken vurulmuş. Bana cesedi getiren çocuklar Hôtel-Dieu'den geliyorlarmış. Bana Luc'ten bahsettiler. Ben de buraya gelmek için her şeyi bir yana bıraktım. Sonuçta, müşterilerim beni bekleyebilir.

Svendsen'in sözcükleri boşlukta yankılanırken kulaklarımda hâlâ Foucault'nun bir saat önce "Luc kendini öldürmeye kalkışmış" sözleriyle olayı bana bildiren sesi vardı. Migren kafatasımı ele geçirmişti.

Svendsen'i daha iyi gözlemliyordum. Beyaz önlük olmadan, tamamen gerçekdışıydı sanki. Ama oydu; çengel gibi eğri, küçük bir burun ve kelebek gözlüğe benzeyen ince gözlükler. Luc'ün başucunda duran bir ölü doktoru... Can sıkıcı.

Çift kanatlı servis kapısı açıldı. Kısa boylu, yeşil ameliyat giysisi içinde bir doktor belirdi. Onu hemen tanıdım: Christophe Bourgeois, anestezi ve rehabilitasyon uzmanı. İki yıl önce, 18. Bölge'deki Custune Sokağı'nda etrafa rasgele ateş açan şizoit eğilimli bir pezevengin hayatını kurtarmıştı. Herif, 45'lik bir mermiyi omuriliğine yemeden önce –mermi benim tabancamdan çıkmıştı– iki polis memurunu vurmuştu.

Ayağa kalktım ve ona doğru ilerledim. Doktor kaşlarını çattı.

– Tanışıyor muyuz?

– Mathieu Durey, Cinayet Masası'ndan. Benzani olayı, mart 2000. Vurulmuş bir soyguncu, sonra burada öldü. Geçen yıl, Créteil'deki mahkemede karşılaştık, gıyabında yargılanırken.

"Böyle şeyleri çok gördüm" anlamında bir hareket yaptı. Beyaz ve gür saçları vardı. Yaşıyla uyuşmayan canlı ve çekici saçlar. Reanimasyon servisine doğru baktı:

– Komadaki polis için mi buradasınız?

– Luc Soubeyras en iyi dostumdu.

Suratını buruşturdu, sanki işte yeni bir sıkıntı daha der gibi.

– Kurtulacak mı?

Doktor sırtındaki yeşil önlüğün bağlarını çözüyordu.

– Kalbinin yeniden çalışması bile bir mucize, dedi. Onu sudan çıkardıklarında ölmüştü.

– Yani demek istediğiniz...

– Klinik olarak ölü. Eğer su bu kadar soğuk olmasaydı, yapacak hiçbir şey yoktu. Ama organizma hipotermiye girmiş, bu da vücuttaki dolaşımı yavaşlatmış. Chartres'daki çocuklar olağanüstü bir karar verme yeteneği sergilemişler. Kanını yeniden ısıtarak imkânsızı denemişler. Ve imkânsız gerçekleşmiş. Gerçek bir yeniden canlanma.

– Nasıl?

Onlara doğru yaklaşmış olan Svendsen araya girdi.

– Sana açıklarım.

Ona ters ters baktım. Bu sırada doktor da saatine bakıyordu:

– Gerçekten vaktim yok.

Sinirim tepeme çıkmıştı:

– En iyi dostum, yan tarafta can çekişiyor. Evet, sizi dinliyorum.

– Özür dilerim, dedi doktor, hafifçe gülümseyerek. Henüz tam bir teşhis konmadı. Komanın derinliğini değerlendirmek için bazı testler yapılıyor.

– Fizik olarak, durumu nasıl?

– Hayata döndü, onu uyandırmak için yapacak pek fazla bir şey yok... Ve eğer komadan çıkarsa, durumunun ne olacağını da bilemiyoruz. Her şey beyin lezyonlarına bağlı, arkadaşınız öldü ve dirildi, anlıyor musunuz? Beyni oksijensiz kaldı, bu da hiç şüphesiz bazı arazlara yol açacaktır.

– Birçok koma tipi var, değil mi?

Adam saatine baktı:

– Birçok, evet. Bitkisel hayat, mesela, bu durumda hasta bazı uyarılara tepki verir; bir de gerçek koma, hasta tamamen izole durumdadır. Dostunuz şu an ikisinin arasında bir yerde. Ancak bence nörolog Éric Thuillier'yi görmeniz daha iyi olur. "İsmi defterime not ettim." Şu an testleri o yapıyor. Yarın için ondan bir randevu alın.

Adam yeniden saatine bir göz attı, sonra alçak sesle konuştu:

– Başka bir şey daha… Karısına sormaya cesaret edemedim, sanırım arkadaşınız uyuşturucu kullanıyordu, değil mi?

– Kesinlikle, imkânsız. Neden?

– Kolunda iğne izleri var.

– Belki de bir tedavi görüyordu.

– Hayır. Karısı herhangi bir tedaviden söz etmedi. Çok emin.

Doktor tek hareketle önlüğünü çıkardı ve elini bana doğru uzattı:

– Bu kez, gerçekten gitmek zorundayım. Beni başka bir serviste bekliyorlar.

Onu bir baş hareketiyle cevapladım ve kapıların yeniden açılıp kapandığını gördüm. Laure. Luc'ün karısı da kâğıttan bir önlük giymiş, başına da alnına kadar inen bir bone takmıştı. Yürümüyor, ayakta sallanıyordu sanki. Ona doğru ilerledim. Sanki sesim veya varlığım onu ürkütmüş gibi geri çekildi. Yüzü soğuk ve ifadesizdi.

– Laure, bir ihtiyacın varsa herhangi bir şeye, ben…

Hayır, anlamında bir hareket yaptı. Güzel bir kadın hiç olmamıştı, ama şu an bir hortlağa benziyordu. Aceleci bir tavırla mırıldandı:

– Dün akşam, eve onsuz gitmemizi söyledi. Vernay'de kalmak istiyordu. Ben neler olduğunu bilmiyorum. Ben… bilmiyorum…

Mırıltısı gitgide duyulmaz bir hal aldı. Onu kollarımın arasına almam gerekirdi, ama bu tür içten davranışlar konusunda beceriksizdim. Ne şimdi yapabilmiştim ne de başka bir zaman. Öylesine konuştum:

– Komadan çıkacak, buna eminim. Hem…

Bana buz gibi gözlerle baktı. Gözbebeklerindeki kin çok belirgindi.

– Bu… bunun sebebi mesleğiniz. Şu aptal mesleğiniz…

– Pek öyle değil. Bu…

Cümlemi bitiremedim. Laure gözyaşlarına boğuldu. Merhametle ona sarılmak isterdim, ama ona dokunamıyordum. Başımı öne eğdim ve önlüğünün altındaki mantosunun düğmelerinin yanlış iliklendiğini gördüm. Bu ayrıntı beni de az kalsın hıçkırıklara boğacaktı. Burnunu sildikten sonra fısıltıyla konuştu:

– Gitmem gerekiyor… Çocuklar beni bekliyor.

– Kızlar nerede?

– Okulda. Onları etüde bıraktım.

Kulaklarım uğulduyordu. Seslerimiz bu uğultunun içinde çınlıyordu.

– Seni götürmemi ister misin?

– Arabam var.

Yeniden burnunu silerken, onu inceliyordum. Dar bir yüz, tavşan dişler, çoktan grileşmiş kıvırcık saçlar. İstemesem de, aklıma Luc'ün bir düşüncesi geldi. Onun sırrını açıklayan küstahça cümlelerinden biriydi bu: "Kadın. Onu unutmanın en iyi yolu, sorunu mümkün olduğunca çabuk halletmektir." Gerçekten de yaptığı buydu, kendi bölgesinden, Pireneler'den "ithal ederek" evlendiği bu genç kadın ona iki kez, hem de peş peşe çocuk doğurmuştu. Daha iyisi elimden gelmediğinden söyleyiverdim:

– Seni akşam ararım.

Laure başını "peki" dercesine salladı ve vestiyere doğru uzaklaştı. Arkama döndüm; anestezist ortadan yok olmuştu. Svendsen hâlâ oradaydı; hazır ve nazır Svendsen. Doktorun yeşil önlüğü bir koltuğa bırakmış olduğunu gördüm ve hemen aldım:

– Luc'ü göreceğim.

– Sırası değil. Beni sert bir el hareketiyle durdurdu. Doktor biraz önce söyledi; bazı testler yapıyorlarmış.

Öfkeyle ondan kurtuldum, ama o yumuşak bir ses tonuyla sözlerini sürdürdü:

– Yarın gelirsin, Mat. Bu herkes için daha iyi.

Vücudumdaki öfke dalgası yavaş yavaş etkisini kaybediyordu. Svendsen haklıydı. İşlerini yapmaları için doktorları rahat bırakmalıydım. Orasına burasına sondalar, hortumlar takılmış arkadaşımı görmek bana ne kazandıracaktı?

Adli tabibi başımla selamladım ve merdivenlerden indim. Baş ağrım hafifliyordu. Hiçbir şey düşünmeden, yaralı şüphelilerin, yoksunluk krizine girmiş uyuşturucu müptelalarının bulunduğu tutuklu revirine doğru yöneldim, sonra duruverdim, nedense beni tanıyan bir polisle karşılaşmaktan çekinmiştim. Duygu dolu taziyeleri, acıma dolu sözcükleri duymaya hazır değildim.

Ama girişteki hole doğru ilerledim. Kapıda, cebimden filtresiz Camel paketini çıkardım ve kocaman Zippomla bir sigara yaktım. Ağız dolusu dumanı ciğerlerime çektim.

Gözüm paketin üzerindeki uyarı yazısına takıldı: SİGARA İÇMEK YAVAŞ VE AĞRILI BİR ÖLÜME YOL AÇAR. Sırtımı demir parmaklıklara dayadım ve sigaramdan birkaç nefes daha çektim, sonra sola, varlığımın can damarına, Quai des Orfèvres 36 numaraya yöneldim.

Birden vazgeçtim ve durdum, ardından sağa, hayatımın bir diğer dayanağına doğru ilerlemeye başladım.

Notre-Dame Katedrali'ne.

2

Girişten itibaren uyarılar başlıyordu: "Yankesicilere Dikkat Edin", "Güvenlik Önlemi Olarak İçeri Valizle Girmek Yasaktır", "Sessiz Olunması Rica Edilir"... Yine de kalabalığa, samimiyetsizliğe rağmen Notre-Dame'ın kapısından içeri adımımı atar atmaz hep aynı heyecanı duyuyordum.

Dirseklerimle kendime yol açarak kutsal suyun bulunduğu mermer kaba ulaştım. Parmaklarımı suya daldırdım ve Meryem Ana'nın önünde saygıyla diz çökerek haç çıkardım. O anda 9 mm'lik USP Parabellumumun kabzasını kalçamda hissettim. Uzun zamandan beri bu gibi durumlarda beylik silahım sorun oluyordu. Bir kiliseye böyle silahla girmek doğru bir hareket miydi? Bir süre silahımı arabamın koltuğunun altına saklamış, ama sonra her seferinde 36 numaradaki park yerine dönmem gerektiğinden bundan vazgeçmiştim. Bir ara da, katedralin alçakkabartmaları arasında bir zula bulmayı düşünmüş, ancak bu fikirden de derhal caymıştım; çok tehlikeliydi. Sonuçta Haçlılar da tapınaklara kılıçlarıyla girmiyorlar mıydı?

Mumların aydınlattığı sağ taraftaki koridordan ilerledim, üzerlerinde görevli rahiplerin hangi dili konuştuğunu gösteren flamaların bulunduğu günah çıkarma hücrelerini geride bıraktım. Her adımda biraz daha rahatlıyor ve sakinleşiyordum; kilisenin loşluğu bana huzur veriyordu.

Duvarları, iç karartıcı kocaman tablolarla, Jeanne d'Arc ve Azize Teresa heykelleriyle kaplı, ancak şu an halka kapalı olan Saint-François-Xavier ve Sainte-Geneviève şapellerini geçtim, Hazine salonunun önündeki kuyruğa takılmadan, koro bölümünün dibine, her akşam gelip dua ederek derin düşüncelere daldığım "benim" şapelime ulaştım.

Notre-Dame des Sept-Douleurs Şapeli. Hafifçe aydınlatılmış birkaç sıra, üzerinde kalın mumların ve liturjik eşyaların bulunduğu bir sunak. Sağ tarafa doğru, üzerine diz çökülen küçük iskemlelerin arasına, gözlerden uzak bir yere sokuluverdim. Gözlerimi kapattır kapatmaz bir ses duydum:

– Şunlara bak uyukluyorlar.

Luc yanımda duruyordu; on dört yaşında, kızıl saçlı, zayıf Luc. Artık Notre-Dame Katedrali'nde değil, 3. sınıf öğrencileriyle

dolu Saint-Michel-de-Sèze Koleji'nin şapelindeydim. Luc sert bir ses tonuyla devam etti:

– Ben rahip olunca bütün cemaatim ayakta olacak. Tıpkı bir rock konserindeymiş gibi!

Bu yeniyetmenin küstahça tavrı beni şaşırtıyordu. O dönemde inancımı kabul edilemez bir kusur olarak yaşıyordum, çünkü diğer bütün çocuklar din eğitimini hayattaki en kötü şey olarak görüyorlardı. Ama bu oğlan açıkça bir rahip, hem de bir rock'n roll rahibi, olmak istediğini söylüyordu!

– Adım Luc, dedi. Luc Soubeyras. Yastığının altında bir Kitabı Mukaddes sakladığını ve senin kadar aptal birini hiç görmediklerini söylüyorlar. Bu durumda sana şunu söylemek isterim: Aynı salaktan bir tane daha var, ben. Ellerini birleştirdi. "Ne mutlu acı çekenlere: göklerin krallığı onlara ait." Sonra "çak" yapmak için avucunu bana doğru uzattı.

Ellerimizin şaklaması beni gerçeğe döndürdü. Gözlerimi kırpıştırdım, Notre-Dame'daki zulamdaydım. Buz gibi taş zemin, sorgun ağacından dua iskemlesi, ahşap arkalıklar... Yeniden geçmişe daldım.

İşte o gün, Saint-Michel-de-Sèze'in en ilginç kişisiyle tanışmıştım. Herkese tepeden bakan, alaycı, ama aynı zamanda da inancı yüksek bir laf ebesiydi. 1981-1982 eğitim yılının ilk aylarındaydık. Luc 3/B sınıfındaydı ve iki yıldan beri de Sèze'deydi. Benim gibi uzun boylu ve zayıftı, coşkulu jestlerle konuşuyordu. Boyumuz ve inancımız dışında, her ikimizin ismi de havari isimleriyle özdeşti. Onun adı Havari Luka'nın, Dante'nin deyişiyle "Tanrı'nın iyiliğinin yazarı"nın ismiyle örtüşüyordu. Benimki ise, gümrük memuruyken İsa'nın çağrısı üzerine onun peşine takılmış ve onun sözlerini yazıya dökmüş Havari Matta'yla örtüşüyordu. Ve her ikisi de İncil yazarıydı.

Ortak noktalarımız burada bitiyordu. Ben, Paris'te, 16. Bölge'nin şık bir mahallesinde doğmuştum. Luc Soubeyras ise Yukarı Pireneler'de bir hayalet köy olan Aras'tandı. Babam yetmişli yıllar boyunca reklam işinden bir servet kazanmıştı. Luc ise, bu bölgede aylardan beri oturduğu halde tanınan amatör bir mağara bilimcinin, öğretmen ve komünist, Nicolas Soubeyras'nın oğluydu; bir sürü mağaraya girmiş ve üç yıl önce de bu mağaralardan birinde kaybolmuştu. Ben, mutlak değerleri olan, kinizm felsefesini benimsemiş bir ailenin tek çocuğu olarak büyümüştüm. Luc ise yatılı kalmadığı zamanlarda, kocası öldükten sonra hafifçe kafayı sıyırmış, alkolik ve Hıristiyan, devlet memurluğundan uzaklaştırılmış bir annenin yanında yaşıyordu.

İşte sosyal profil bu şekildeydi. Okuldaki statümüz de oldukça farklıydı. Saint-Michel-de-Sèze'de okuyordum, çünkü burası Katolik obediyansına bağlı, Fransa'nın en ünlü ve en pahalı okullarından biriydi, üstelik Paris'ten de oldukça uzaktı. Böylece hafta sonları, karamsar düşüncelerimle, mistik buhranlarımla aileme ayakbağı olma tehlikem de yoktu. Luc'ün ise burada öğrenim görme sebebi yetim olmasıydı, okulu yöneten Cizvitler ona burs vermişti.

Aramızda son bir ortak nokta daha vardı: Bu dünyada ikimiz de yalnızdık. Hiçbir bağ, hiçbir ilişki olmadan, ıssız kolejde bitmek tükenmek bilmez hafta sonları geçiriyorduk. Uzun saatler boyunca tanrısal vahiylerden konuşuyorduk.

Karşılıklı yaptığımız ifşaatları romanlaştırarak eğleniyorduk, Meryem Anamızın lütfundan etkilenen Claudel veya bir Milano bahçesinden yayılan ışıkta Tanrı'yı gören Aziz Augustinus gibi. Benim için böyle bir şey altı yaşındayken, bir Noel akşamı gerçekleşmişti. Çam ağacının altına konmuş oyuncaklarımı hayranlıkla seyrederken, bir anda kozmik bir boşluğa düşmüş gibi hissetmiştim kendimi. Ellerimin arasında kırmızı bir kamyonu

tutarken, aniden her cismin, her ayrıntının arkasında sonsuz ve görünmez bir gerçeklik algılamıştım. Gerçek perdesinin içinde, bir gizemi ve bir çağrıyı saklayan bir geçit vardı. Gerçeğin bu gizemin içinde saklı olduğunu hissediyordum. Üstelik henüz cevabını bulamamıştım bile. Henüz yolun başındaydım ve tüm bu sorularım zaten bir cevaptı. Daha sonra Aziz Augustinus'u okuyacaktım: "İman arar, zihin bulur..."

Bu ölçülü, samimi ifşaat karşısında, Luc'ün de bir ifşaatı vardı, çarpıcı ve heyecan verici bir ifşaat. Tanrı'nın gücünü görmüş olduğunu, gözleriyle gördüğünü söylüyordu; bir mağarayı araştırmaya dağa giden babasının yanındayken. 1978 yılıydı. On bir yaşındaydı. Bir falezin harelenmesinde Tanrı'nın yüzünü görmüştü. Ve dünyanın holistik doğasını anlamıştı. Tanrı her yerdeydi, her çakıl taşında, her tohumda, her rüzgâr esintisinde. Böylece her parça, en küçüğünden en büyüğüne kadar Bütün'ü oluşturuyordu. Luc bir daha asla bundan söz etmemişti.

İçimizdeki bu coşku –onun için önemli, benim için ikinci derecede olan– Saint-Michel-de-Sèze'de biraz daha artmıştı. Bunun sebebi okulda Katolik eğitim verilmesi değildi –tam tersine, kendilerini körü körüne Cizvit inançlarına adamış öğretmenlerimizden nefret ediyorduk– yatılı okul binalarının kampüsün zirvesinde bulunan, bir zamanlar Cîteaux keşişlerine ait bir manastırın çevresinde kurulu olmasıydı.

Yukarıda, gizli buluşma yerlerimiz vardı. Biri, tam çanın dibindeydi, vadiyi panoramik olarak görebiliyorduk. Bir diğeri ki en fazla burayı tercih ediyorduk, avluyu çevreleyen dehlizlerin bulunduğu yerdi, havarilerin heykelleri de oradaydı. Elinde hacı değneğiyle Aziz Büyük Yakup'un veya nacağıyla Aziz Matta'nın aşınmış yüzlerinin gölgesinde dünyayı yeniden kuruyorduk. Litürjik dünyayı!

Sırtımızı sütunlara dayıyor, izmaritlerimizi metal bir pastil kutusuna söndürürken kahramanlarımızı kafamızda canlandırıyorduk; İsa'nın sözlerini yaymak için yollara düşen ve arenalarda can veren ilk şehitler, ayrıca Aziz Augustinus, Aziz Thomas, Juan de la Cruz... Kendimizi Vatikan'ın kırış kırış olmuş kardinallerini silkeleyerek Kilise hukukunda devrim yapan ve tüm dünyada yeni Hıristiyanlar kazanmak için yepyeni çözümler bulan modern Haçlılar, din savaşçıları, teologlar olarak hayal ediyorduk.

Diğer öğrenciler kızların yatakhanelerine girmek için planlar yaparken ve walk-man'lerinde günün moda şarkılarını dinlerken biz sürekli olarak Kudas'ın gizemini, metinlerini, Aristoteles'i, Aguino'lu Aziz Tommaso'yu konuşuyor, gerçekleşmesinin çok yakın olduğunu düşündüğümüz II. Vatikan konsili üzerine yorumlar yapıyorduk. İç avludaki kesilmiş otların, buruşturduğum Gauloises paketlerindeki tütünün kokusunu hâlâ duyuyorum ve seslerimiz, hayat dolu seslerimiz, kahkahalarımız hâlâ kulaklarımda. Bu gizli toplantılarımız her zaman Bernanos'un Journal d'un curé de campagne'ın son sözcükleriyle sona eriyordu: "Bunu yapan nedir? Her şey bir lütuf." Bu söylendiğinde, her şey söylenmiş oluyordu.

Notre-Dame'ın orgları beni kendime getirdi. Saatime baktım: 17:45'ti. Pazartesi akşam duası başlıyordu. Uyuşukluğumdan silkindim ve ayağa kalktım. Şiddetli bir acıyla iki büklüm oldum. Durumu artık daha iyi kavrıyordum: Luc yaşam ile ölüm arasındaydı; intihar çıkışı olmayan bir umutsuzluğun eşanlamlısıydı.

Yürümeye başladım, hafifçe topallıyordum, elim sol kasığımdaydı. Gri yağmurluğumun içinde dalgalandığımı hissediyordum. Tek tutunma noktam, karnımın üzerine kavuşturduğum ellerim ve uzun süreden beri kemerimde taşıdığım USP Heckler&Koch'tu. Gölgesi bir yılan gibi önünde kıvrılan bir hayalet

polis, restorasyonu yapılan koro bölümündeki iskeleyi gizleyen uzun beyaz perdenin suç ortağı.

Dışarıda yeni bir şok yaşadım. Hayır, gün ışığından değildi bu, aklıma gelen ve yüreğimi delen bir başka anıydı. Luc'ün beyaz, tozlu yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Kızıl saçları, eğri burnu, ince dudakları ve yağmur altında gülen birer su birikintisi gibi parlayan iri gri gözleri.

O anda bir vahiy geldi sanki. Gerçek bugün gözümden kaçmıştı. Luc Soubeyras intihar edemezdi. İşte bu kadar basitti gerçek. Onun yapısında bir Katolik asla hayatına son vermezdi. Hayat Tanrı'nın bir armağanıydı ve asla istediğin gibi kullanamazdın.

3

Cinayet Masası Müdürlüğü, Quai des Orfèvres, 36 numara. Koridorları. Koyu gri yer döşemeleri. Zemine tutturulmuş elektrik kabloları. Eğik tavanlı ofisleri. Asla ilgimi çeken bir yer olmamıştı. Sadece hiçbir özelliği olmayan korunaklı bir mekândı benim için. Üstelik dikkatimi çekecek ne tütün ne de ter kokusu vardı burada.

Bununla birlikte içeriye, insanın midesini kaldıran bir nem kokusu hâkimdi, bu beni hep rahatsız etmişti, kendimi canlı bir organizmanın içinde dolaşıyormuş gibi hissediyordum, kokuşmuş bir organizmanın… Bu tabii ki Afrikalı geçmişimden kaynaklanan bir sanrıdan başka bir şey değildi. Orada, katı cisimleri, terleyen bir tür organik varlıklar olarak algılamak gibi bir deformasyona uğramıştım…

Aralık kapılarda, insanların ikircikli bakışlarını yakalıyordum; herkesin olaydan haberi vardı. Ne Luc hakkında izahat vermek ne de mesleğimizin sorunlarıyla ilgili sıradan sözleri

duymak istediğimden adımlarımı hızlandırdım. Evrak kutuma bırakılmış kâğıtları aldım ve ofisimin kapısını kapattım.

İnsanların bakışları olayların gelişimi hakkında bana bir fikir vermişti. Herkes Luc'ün olayıyla ilgili olarak kendi çapında bir araştırma yapacaktı. Bir soruşturma başlatılacaktı. Büyük başlar işe müdahale edecekti. Depresyon savı öncelikliydi, ama IGS'nin (İçişleri Araştırma Müfettişliği) adamları Luc'ün hayatını kurcalamaya başlayacaktı. Kumar oynuyor mu, borcu var mı, yasadışı bazı işlere karışmış mı, araştıracaklardı. Hiçbir sonuç alınmasa da, alışagelen sıradan bir soruşturma bazı şeyleri lekeleyecekti.

Midem bulanıyordu, uyumak istiyordum. Pardösümü çıkardım, içerisi sıcak olsa da ceketime dokunmadım. İpek astarının verdiği rahatlık duygusunu seviyordum. Sanki ikinci tenim gibi. Koltuğuma oturdum ve ofisimi, üçüncü tenimi dikkatle inceledim. Duvar diplerinde yığın yığın dosyaların durduğu beş metrekare genişliğinde, penceresiz bir oda.

Evrak kutumdan aldığım kâğıtlara bir göz attım. Sorgu ve tanık tutanakları, şüphelilere ait ayrıntılı telefon faturaları ve banka dekontları, yargıçların bazı "talep'leri. Ayrıca: İçişleri Bakanlığı tarafından sabah akşam basılıp yollanan suç dökümlerini içeren dergi, İle-de-France'taki en önemli vakaları özetleyen telgraflar. Her zamanki çamur banyosu. İçlerinde en önemlileri yardımcılarımın Post-it'ler üzerine yazıp bıraktıkları ve gün içinde sonuçlanan veya açmaza giren olayların şifreli notlarıydı.

Bulantım, gitgide artıyordu. Mesajlarımı bile dinlemek istemiyordum. Ne cep telefonumdakileri ne de sabit hattakileri. Vernay'e en yakın kent olan Nogent-le-Rotrou jandarmasıyla görüşmeyi tercih ettim ve Luc'ün kurtarılması sırasında olay mahallinde bulunan yüzbaşıyı telefona istedim. Adam da, Svendsen'in söylediklerini teyit etti. Üzerinde ağırlıklar bulunan bir beden, acilen hastaneye intikal, ölümün eşiğinden dönüş.

Telefonu kapattım, ceplerimi yokladım filtresizlerimi buldum. Paketten bir tane çıkardım, çakmağımı elime aldım, bir yandan düşünüyor bir yandan da bu ritüelin her ayrıntısının tadını çıkarıyordum. Hışırtılı ve sade bir paket; havaya yayılan ve Zippo benzininin kokusuyla karışan Doğu tütününe özgü o koku; altın bir fetus gibi parmaklarımın arasında kalan tütün taneleri. Sonra ciğerlerime kadar inen ağız dolusu duman.

Saat 18:00 olmuştu. Post-it'lerdeki şifreli notları okumaya başladım. Hepsinin altında bana destek veren küçük mesajlar vardı: "Yanındayım. Franck." "Kaybedilmiş bir şey yok. Gilles." "Şimdi cesaret zamanı! Philippe." Hepsini yapıştırıldıkları yerden aldım ve kenara koydum.

Artık, günün iyi ve kötü yanlarının muhasebesini yaparak işe koyulmalıydım. Foucault, Louis Blanc'ın, DPJ'sinin (Adli Polis Birimi) Stalingrad yakınlarında bulunan, parçalanmış cesetle ilgili dosyayı bize iletmeyi reddettiğini söylüyordu. Bu cinayet, Villette'te bir aydan beri soruşturduğumuz uyuşturucu tacirleri arasındaki hesaplaşmayla ilgili olabilirdi. Ret cevabı beni şaşırtmamıştı. Ezelden beri DPJ ile Cinayet Masası arasında bir rekabet vardı. Herkes evini ve sahip olduğu cesetleri iyi korumalıydı.

Bir sonraki mesaj daha olumluydu. On beş gün önce, Cergy-Pontoise DPJ'sinde görevli bir devre arkadaşım bir cinayet hakkında bana danışmıştı: Kurban 59 yaşında, estetikçi bir kadındı, park yerinde öldürülmüştü. 16 ustura darbesiyle. Hırsızlık yoktu, tecavüz yoktu. Ve görgü tanığı da. Soruşturmayı yürüten polisler bunun bir aşk cinayeti olduğunu söylemişler, sonra da bir sapığın işi demişlerdi; içinde bulundukları açmazdan çıkmak için.

Cesedin fotoğraflarını incelerken, birçok ayrıntı dikkatimi çekmişti. Usturanın vücutta açtığı yaraların açısından, katilin kurbanla aynı boyda, hatta daha kısa olduğu anlaşılıyordu. Ama eskiden manastırlarda kullanılan ve günümüzde ancak antikacı-

larda bulunabilen ustura ilginç bir parçaydı. Ayrıca bu tip bir silah genellikle fahişeler arasındaki hesaplaşmalarda –surat parçalamakta– kullanılırdı; erkekler ise doğrudan karnı deşmek için bıçağı tercih ederdi.

Ustura darbeleri, yüz, göğüsler ve göbeğin altında yoğundu. Katil kurbanın cinsel bölgelerine yönelmişti. Ayrıca yüze saldırarak, burnu, dudakları ve gözleri kesmişti. Katil kurbanın yüzünü parçalayarak sanki kırık bir aynada yansıyan kendi görüntüsüne odaklanmıştı. Savunma yaraları bulunmadığını, bunun herhangi bir mücadelenin olmadığını gösterdiğini not etmiştim; estetikçi hiçbir şeyden kuşkulanmamıştı. Saldırganı tanıyordu. Cergy'deki meslektaşıma, kurbanın bir kızı veya bir kız kardeşi var mı, diye sormuştum. Devre arkadaşım da yeniden aileyi sorgulayacağını söylemişti. Post-it'in üzerinde sadece şu cümle vardı: "Kızı itiraf etti!"

Telefon faturalarını, banka dekontlarını kenara ayırdım; onlara yoğunlaşacak durumda değildim. Başka bir kâğıt tomarına yöneldim, yeni basılmıştı: Bir önceki nöbetim sırasında yetişemediğim soyguna ait bir gözlem raporuydu. Öğlen saatlerinde bir veya birkaç soyguncu, mağaza sahibi alarmı çalıştırmaya fırsat bulamadan bir kuyumcu dükkânına girmişti. Mücevherleri, kasayı ve kadını yanlarında götürmüşlerdi. Ertesi sabah da, kadının cesedi Marne kenarındaki ormanlık alanda toprağa yarı gömülü olarak bulunmuştu. Meyer'in tanımlamasına göre cesedin bir kısmı toprağın ve yaprakların altına gizlenmişti. Ve kadının ayakkabıları, gömüldüğü yerin yanına dikey olarak yerleştirilmişti. Neden ayakkabılar?

Aklıma geçmişteki bir olay geldi. Afrika'ya gitmeden önce, gönüllü insani yardım kuruluşlarında çalıştığım bir dönemde, çevreyollarının viyadük altlarında yaşayan göçmen ailelerine yiyecek, giyecek ve tıbbi malzeme dağıtan bir otobüsle kuzey

banliyölerini dolaşmıştım. Bu sayede de, Roman kültürünü inceleme fırsatım olmuştu. Yoldan çıkmış ve pis görünümlerinin altında, belli kuralları olan, özellikle de aşk ve ölüm konusunda, çok örgütlü bir toplum olduklarını keşfetmiştim. Özellikle de defin törenleri sırasındaki şu ayakkabı hikâyesi beni oldukça etkilemişti. Çingeneler ölülerini gömmeden önce ayakkabılarını çıkarıyor ve mezarın yanına bırakıyorlardı. Neden? Hatırlamıyordum, ama benzerlik aklımı kurcalıyordu.

Telefona uzandım ve Malaspey'i aradım. Ekibimdeki en soğuk ve en az konuşan polisti. Bu nedenle Luc'ten bahsetmeyeceğini biliyordum. Lafı dolandırmadan Roman kültürünü bilen bir uzman bulmasını ve defin ritüellerini öğrenmesini istedim. Eğer şüphelerim doğruysa, Çingene topluluklarının çevresinde eşelenmek gerekecekti. Malaspey anladığını söyledi ve tahmin ettiğim gibi kişisel tek bir kelime etmeden telefonu kapadı.

Yeniden önümdeki kâğıtlara döndüm. Ama boşuna. Bir şeye odaklanmamın imkânı yoktu. Tutanaklara göz atmaktan vazgeçtim ve çıfıt çarşıma, rafa kaldırılmış, yani polis dilinde çözümsüz dosyalarımın durduğu duvarlara bakmaya başladım. Sınıflandırmak istemediğim eski vakaları içeren dosyalardı bunlar. Cinayet masasında bu tür dokümanları saklayan tek polistim. Aynı zamanda da, soruşturmayı arada bir kurcalayarak veya yeni bir vakayla bağlantı kurarak zamanaşımı süresini –cinayet vakalarında on yıl– uzatan tek kişiydim.

Gözüm, bir kolonun üzerine raptiyelenmiş küçük bir kızın fotoğrafına takıldı. Adı Cecilia Bloch'tu, cesedi 1984'te yanmış bir halde Saint-Michel-de-Sèze'den birkaç kilometre uzakta bulunmuştu. Suçlu asla yakalanamamıştı; vücudu yakmak için küçük aerosol bombaları kullanıldığı dışında ipucu yoktu. Bir soru içimi kemiriyordu: Katil küçük kızı önce öldürmüş müydü, yoksa diri diri mi yakmıştı? Polis olduktan sonra dosyayı yeniden açmıştım.

Olay yerine gitmiş, jandarmayla, yakınlarda oturanlarla görüşmüş, ancak bir sonuç alamamıştım.

Duvarda bir çocuğun daha fotoğrafı vardı. İngrid Coralin. Öksüzdü, şu sıralar on iki yaşlarında olmalıydı ve yuva yuva dolaşarak büyüyordu. Dolaylı yoldan, 1996'da anne babasının ölümüne sebep olduğum bir kız çocuğuydu ve adımı vermeden onu yatılı bir okula yerleştirmiştim.

Cecilia Bloch, İngrid Coralin.

Benim hayaletlerim, benim tek ailem…

Silkindim ve saatime baktım. Neredeyse 20:00 olmuştu; harekete geçme zamanıydı. Bir üst kata çıktım. Narkotik Şube'nin giriş kodunu yazdım ve ofislerine girdim. Sağ tarafa, Luc'ün soruşturma ekibinin oturduğu açık ofise yöneldim. Kimse yoktu. Ama muhtemelen her zaman gittikleri bistrolardan birinde huzur içinde kafa çekmek için buluştuklarından emindim. Luc'ün adamları Quai des Orfèvres'in en sağlam polisleriydi. Onları sorgulayacak olan IGS'nin adamlarına şans diledim. Tek kelime etmeyeceklerdi.

Hiç duraksamadan Luc'ün kapısının önünden geçtim, yandaki bölmelere bir göz attım; boştu. Geri döndüm tokmağı çevirdim, kilitliydi. Cebimden maymuncuk demetini çıkardım ve birkaç saniyede kilidi açtım. Gürültü yapmadan içeri süzüldüm.

Luc etrafı toplamıştı. Masanın üstünde tek bir kâğıt bile yoktu. Duvarlarda araştırmalarıyla ilgili bir not bulunmuyordu. Mıknatıslı panodan, suç mahallerinin fotoğrafları kaldırılmıştı. Yerde, tek bir dosya dahi kalmamıştı. Eğer Luc gerçekten gitmek istediyse, başka türlü davranması beklenemezdi. Gizemin tadı; kişinin temel özelliklerinden biri.

Birkaç saniye kımıldamadan durdum, mekânı incelemek için Luc'ün odası benimki kadardı, tek farkı bir penceresinin olmasıydı. Masanın çevresini dolandım –Luc'ün bir eskiciden aldığı

otuzlu yıllardan kalma bir mobilyaydı– ve koltuğun arkasındaki mantar panoya doğru ilerledim. Üzerinde hâlâ birkaç fotoğraf vardı. Profesyonel çekimler değildi: Sekiz yaşındaki Camille ile altı yaşındaki Amandine'in fotoğrafları. Karanlıkta, çocukların fotoğraf kâğıdındaki gülümseyişleri, bir gölün yüzeyindeymiş gibi parlıyordu. Panoda ayrıca çocukların çizdiği resimler de vardı; periler, küçük bir ailenin yaşadığı evler, elinde kocaman bir silahla "uyuşturucu satıcıları"nı kovalayan "baba". Parmaklarımı bu resimler üzerinde dolaştırdım ve kendi kendime mırıldandım: "Ne yaptın? Kahrolasıca, kendine ne yaptın?"

Her çekmeceyi açtım. İlkinde kırtasiye malzemeleri, kelepçeler ve bir Kitabı Mukaddes vardı. İkincisinde ve üçüncüsünde yeni dosyaların yanı sıra çözümsüz vaka dosyaları duruyordu. Kusursuz raporlar, özenle tutulmuş çalışma notları. Luc asla bu derece düzenli çalışmazdı. Burada olağanüstü bir mizansen sergilenmişti. Birinci sınıf bir ofis haline getirilmişti.

Bilgisayarın önünde durdum. Bir PC'de özel bir bilgi bulma şansı neredeyse hiç yoktur, ama ben içimin rahat etmesini istiyordum. Mekanik bir şekilde espas tuşuna bastım. Ekran aydınlandı. Fareyi alıp ikonlardan birine "tıkladım". Program şifre sordu. Tamamen rasgele olarak Luc'ün doğum tarihini girdim. Reddedildi. Camille ve Amandine adlarını yazdım. İkisi de peş peşe reddedildi. Işık yandığında dördüncü bir deneme daha yapmak üzereydim.

– Burada ne arıyorsun?

Eşikte, "Doudou" olarak çağırılan Patrick Doucet duruyordu, Luc'ün ekibinin iki numaralı adamıydı. Bir adım ilerledi ve yineledi:

– Bu kahrolası büroda ne arıyorsun?

Sesi, sımsıkı kapalı dudaklarının arasından ıslık gibi çıkmıştı. Ne soluk alabiliyor ne de konuşabiliyordum. Doudou ekibin en

tehlikeli adamıydı. Daha önce BRİ'de (Arama ve Müdahale Birimi) görev yapmıştı. Otuzlu yaşlardaydı, melek başını andıran bir kafası, aşınmış meşin ceketinin içinde yapılı, geniş omuzları vardı. Saçları yanlardan kısa, ensede ise uzundu. Bir başka ayrıntı ise, sağ şakağının üzeri, usturayla üç sıra kazınmıştı.

Doudou bilgisayarı işaret etti:

– Hâlâ şu boktan araştırma ha?

– Neden boktan?

Cevap vermedi. Tutulduğu öfke kriziyle omuzları sarsılıyordu. Ceketinin önü açıldı ve 45 kalibrelik bir Glock 21'in kabzası göründü; bu tüm ekibin kullandığı silahtı.

– Alkol kokuyorsun, sanırım.

Herif biraz daha ilerledi. Ben geriledim, korkudan karnıma ağrı girmişti.

– Bir kadehten ne çıkar, değil mi?

Doğru tahmin etmiştim. Luc'ün adamları kafaları çekmek için ortadan yok olmuşlardı. Eğer şimdi diğerleri de geri dönerse, rakip şubedeki meslektaşları tarafından linç edilen bir polis olabilirdim.

– Ne arıyorsun? diye öfkeyle solur gibi sordu, tam karşımda durarak.

– Luc'ün bu duruma nasıl düştüğünü öğrenmek istiyorum.

– Sen kendi hayatına bak. Cevabı bulacaksın.

– Luc asla hayatı inkâr etmezdi. Ne olursa olsun. Hayat Tanrı'nın bir lütfudur ve…

– Vaazlarına başlama.

Doudou gözlerini benden ayırmıyordu. Aramızda sadece Luc'ün masası vardı.

Hafifçe sallandığını fark edince rahatladım. İyice sarhoştu.

Basit ve anlaşılır sorularda karar kıldım:

– Son haftalarda nasıldı?

– Bu seni neden ilgilendiriyor?

– Ne üzerinde çalışıyordu?

Doudou eliyle yüzünü sıvazladı. Duvar boyunca süzüldüm ve ondan uzaklaştım.

– Bir şeylere bulaşmış olmalı… Gözlerimi ondan ayırmadan devam ettim. Belki de moralini altüst eden bir araştırma…

Doudou sırıttı:

– Sen ne arıyorsun? Ölümüne sebep olan bir vaka mı?

Zilzurna sarhoş olmasına rağmen, doğru kelimeyi bulmuştu. Luc'ün intiharını aydınlatmam gerektiğine göre bu benim varsayımlarımdan biriydi; onu dönüşsüz bir umutsuzluğa düşüren bir soruşturma. Katolik inancını altüst eden bir vaka. Üsteledim:

– Ne üzerinde çalışıyordunuz, kahrolasıca?

Ben geri çekilmeye devam ederken Doudou göz ucuyla beni takip ediyordu. Cevap vermek yerine gürültülü bir şekilde geğirdi. Bu kez ben gülümsedim:

– Kurnazlık et bakalım. Yarın IGS'nin adamları tarafından sorgulanacaksın.

– Onlar bana vız gelir.

Herif bilgisayara bir yumruk attı. Ateşler çıktı. Hırlar gibi konuştu:

– Luc bir şeyin peşinde değildi, anlıyor musun? Hiçbir şeyin peşinde değildik! Tanrı'nın cezası.

Geri döndüm ve yavaşça bilgisayarı kapattım.

– Zamanı gelince, diye mırıldandım, tutum değiştirmen yararına olur.

– Şimdi de bir avukat gibi konuşuyorsun.

Tam karşısına dikildim. Küçümseyici tavırlarından ve bu ağız dalaşından usanmıştım:

– Beni iyi dinle, ukala herif. Luc, benim en iyi dostumdur, anlıyor musun? Artık bana boş gözlerle bakmayı kes. Onun inti-

harının sebebini bulacağım, her ne pahasına olursa olsun. Ve sen buna engel olamayacaksın.

Bunları söyledikten sonra kapıya doğru yöneldim. Eşikten çıkmak üzereyken Doudou tükürür gibi konuştu:

– Kimse ötmeyecek, Durey. Eğer boka çomak sokarsan, herkese bulaşır.

– Peki, bu konuda bir şeyler anlatmak istersen? dedim başımı geriye doğru çevirerek.

Cevap vermek yerine ortaparmağını gösterdi.

4

Açık havada.

Açık havada bir merdiven. Apartmanı ilk ziyaret edişimde bu ayrıntı hemen dikkatimi çekmişti. Bir XVIII. yüzyıl avlusundan yükselen, kenarları sarmaşıklarla kaplı demir bir tırabzanın çevrelediği kırmızı taştan basamaklar. Derhal bir huzur ve rahatlık duygusuna kapılmıştım. İşten geldiğimi ve bir arınma odasına çıkar gibi huzur veren basamakları tırmandığımı hayal etmiştim.

Yanılmamıştım. Mirastan payıma düşen parayı Marais'deki bu üç odalı eve yatırmıştım ve dört yıldan beri de merdivenin büyülü etkisini hissediyordum. İşteki sıkıntılar ne olursa olsun, sarmal merdiven ve yaprakları beni her şeyden arındırıyordu. Kapı eşiğinde soyunuyor, elbiselerimi kirli sepetine tıkıştırıyor ve arınma sürecini tamamlamak için doğruca duşun altına giriyordum.

Bununla birlikte, bu gece sanki ev tüm güçlerinden arınmış gibiydi. Üçüncü kata gelince durdum. Basamaklara oturmuş bir karaltı beni bekliyordu. Yarı karanlıkta süet mantosunu, mor

renkli tayyörünü seçtim. Şüphesiz şu an görmek isteyeceğim en son kişiydi; annem.

Annemin kısık sesle bana yönelttiği ilk sitemi duyduğumda son basamağa gelmiştim:

– Sana bir sürü mesaj bıraktım. Beni aramadın.

– Bugün çok yoğundum.

Durumdan söz etmemin gereği yoktu; zaten annem Luc'ü bir veya iki kere görmüştü, o da biz yeniyetmeyken. Herhangi bir yorumda bulunmadı, ama yüzünün ifadesi çok şey anlatıyordu – Roissy'de birinci mevki salonunda gürültücü bir aileyle karşılaştığı veya kanepede bir leke gördüğü zamanki ifadeydi bu– zaten yüksek sosyete yaşamı boyunca her yerde böyle korkunç uygunsuzluklara tahammül etmek zorunda kalmıştı.

Ayağa kalkacakmış gibi davranmadı. Koridorun ışığını yakma gereği duymadan ben de yanına oturdum. Rüzgârdan ve yağmurdan korunaklı bir yerdeydik, zaten ekimin 21'i olmasına rağmen hava oldukça ılıktı.

– Hayrola. Ne istiyorsun? Acil bir şey mi?

– Seni ziyaret etmem için acil bir şey mi olması gerekiyor?

Zarif bir hareketle bacak bacak üstüne attı. Eteğinin kumaşını daha iyi gördüm; bukletten bir tüvitti. Fendi veya Channel. Bakışlarım ayakkabılarına kaydı. Siyah ve altın sarısı. Manola Blahnik. Bu tavır, bu ayrıntılar... Onu, verdiği akşam yemeği davetlerinde misafirlerini aynı baygın tavırlarla karşılarken gözümde canlandırıyordum. Babam beni şefkatle "küçük rahibim" diye çağırır, sonra masanın ucuna oturturdu; annem ise, elbisesini buruştururum korkusuyla daima benden uzak dururdu. Ve onların mesafeli davranışları ve zavallı materyalistlikleri karşısında ses çıkarmadan gururla otururdum.

– Birlikte yemek yemeyeli haftalar oluyor.

Sitemlerini iyice imbikten geçirmek için hep aynı yumuşak ses tonunu kullanırdı. Duygusal, şefkatli tavırlar sergiler, ama buna o da inanmazdı. Sadece pahalı ve marka giysiler için yaşayan annemin duyguları ise her zaman düzmece ve sahteydi.

– Üzgünüm, dedim sırf oyunu sürdürmek için. O kadar olduğunu bilmiyordum.

– Sen beni sevmiyorsun.

Anlamsız bir konuşmaya trajik yargılar katmada üstüne yoktu. Bu kez, bunu somurtkan bir genç kız edasıyla söylemişti. Islak sarmaşıkların kokusuna ve yeni boyanmış duvarların kokusuna odaklanmıştım.

– Aslında, sen kimseyi sevmiyorsun.

– Tam tersine, herkesi seviyorum.

– Ben de bunu söylüyorum. Senin duyguların çok genel, soyut. Bu bir tür… bir tür teori. Nişanlını benimle tanıştırmadın bile.

Tırabzanın üzerinden gecenin karanlığına baktım.

– Bunu binlerce kez konuştuk. Benim düşüncem farklı. Başkalarını da sevmeye çaba gösteriyorum. Herkesi sevmeye.

– Suçluları, canileri de mi?

– Özellikle onları.

Mantosuyla bacaklarını örttü. Bakır rengi perçemlerinin arasından kusursuz profilini inceliyordum.

– Bir psikolog gibisin, diye ekledi. Herkese faydalı olmak istiyorsun, ama kimseye faydan dokunmuyor. Aşk, yavrucuğum, insanın hayatını bir başkasına adamasıdır.

Buraya sırf benimle bunları konuşmak için mi gelmişti, bundan emin değildim. Yine de cevap vermek için kendimi zorladım; bu sohbetin altında başka bir sebep olmalıydı:

– Tanrı'yı bulurken bir yaşam kaynağı da buldum. Asla tükenmeyen ve başkalarında da aynı duyguyu uyandıran bir sevgi kaynağı.

– Hep şu vaazların. Başka bir çağda yaşıyorsun, Mathieu.

– Bir gün bu sözlerin ne modası ne de çağı olduğunu anlayacaksın…

– Benimle bu tarzda konuşma.

Birden suratındaki ifade dikkatimi çekti; annem her zamanki gibi şıktı, teni yine bronzdu, ama bugün onda belli belirsiz bir yorgunluk, bir sıkıntı vardı. Yüreği burada değildi sanki. Lafı uzatmadım:

– Buraya bana moral vermeye mi geldin?

– Yaşımı biliyor musun? diye birdenbire sordu. Yani gerçek yaşımı.

Bu Paris'te sıkı sıkı korunması gereken sırlardan biriydi. Nüfus kayıtlarına girdiğimde, ilk kontrol ettiğim şey bu olurdu. Onu mutlu etmek için:

– Elli beş, elli altı, diye cevap verdim.

– Altmış beş.

Ben otuz beş yaşındaydım. Demek otuz yaşındayken, yani babamla ikinci evliliğini yaptığında doğurma içgüdüsü baskın çıkmıştı. Yeni bir yelkenli veya bir Soulages tablosu satın alma konusunda olduğu gibi çocuk yapmada da mutabık kalmışlardı. Başlarda, doğumum onlar için neşe kaynağı olmuştu herhalde, ama çabuk bıkmışlardı. Özellikle de annem, kendi kaprislerinden yorgun düşüyordu. Bencillik, hiçbir iş yapmama bütün enerjisini alıyordu. Kayıtsızlık, gerçek ilgisizlik tam günlük bir mesaiydi onun için.

– Bir rahip arıyorum.

Kaygım iyice arttı. Aklıma ölümcül bir hastalık geliverdi, ruhsal değişimlere neden olan, insanın hayatını allak bullak eden hastalıklardan biri.

– Sakın sen…

– Hasta mı? Kibirli kibirli gülümsedi. Hayır. Elbette ki hayır. Günah çıkarmak istiyorum, hepsi bu. Temizlenmek. Bir tür… arınma, yani.

– Lifting gibi, mesela.

– Dalga geçme.

– Senin daha çok Doğu ekolünden olduğunu sanıyordum, diyerek alaycı tavrımı sürdürdüm. Veya New Age, ne bileyim.

Göz ucuyla bana bakarken, ağır ağır kafasını salladı. Donuk yüzünde, açık renkli gözleri hâlâ dayanılmaz çekicilikteydi.

– Demek bu seni güldürüyor, ha?

– Hayır.

– Sesin alaycı. Hatta tüm bedenin alaycı.

– Hiç de.

– Bunu anlamıyorsun. Hep aynı uzaklık, hep aynı tepeden bakışlar…

– Neden günah çıkarma? Benimle konuşmak ister misin?

– Seninle mi? Kesinlikle istemem. Bana tavsiye edebileceğin bir isim var mı? İçimi dökebileceğim herhangi biri. Sorularıma cevap verebilecek biri…

Annem mistik bir buhrandaydı. Bu, kesinlikle diğerlerinden farklı bir gün olmuştu. Yağmur yeniden başladığında mırıldandı:

– Yaşımdan olmalı. Bilmiyorum. Ama bir… bir rahip bulmak istiyorum.

Kalemimi çıkardım ve not defterimden bir yaprak kopardım. Hiç düşünmeden, sık sık gördüğüm bir rahibin adını ve adresini yazdım. Rahipler psikologlar gibi değildir; onlarla her şeyi paylaşabilirdiniz. Kâğıdı uzattım.

– Teşekkür ederim.

Ardında yoğun bir parfüm kokusu bırakarak ayağa kalktı. Ben de ardından:

– Girmek ister misin?

– Geç kaldım. Seni ararım.

Merdivenlerden kayboldu. Süet ve kumaş karışımından oluşan silueti, duvarların beyazlığı ve yaprakların parlaklığıyla kusursuz bir uyum içindeydi. Aynı tazelik, aynı duruluk. Kendimi yaşlı hissediverdim. Geriye dönüp, zümrüt yeşili kapımın parladığı koridora doğru ilerledim.

5

Dört yıl olmasına rağmen henüz yerleşememiştim. Kitap ve CD kolileri hâlâ holde üst üste duruyordu ve artık evin bir dekoru olmuşlardı. Silahımı üzerlerine bıraktım, pardösümü yere attım ve ayakkabılarımı, yeniyetmeliğimden beri hep aynı modelde ebedi mokasenlerim Sebago'yu çıkardım.

Banyonun ışığını yaktım, aynadaki yansımamla karşılaştım. Aşina olduğum siluet; marka bir takım elbise, koyu renkli ve yıpranmış; açık renk gömlek ve koyu gri eski püskü bir kravat. Bir saha polisinden çok avukata benziyordum. Çok uzun süreden beri ipsiz sapsızlarla düşüp kalkan, yoldan çıkmış bir avukat.

Aynaya yaklaştım. Suratım karman çorman bir fundalığı, rüzgârla altüst olmuş bir ormanı –Turner'in bir manzarasını– andırıyordu. Çukura kaçmış açık renkli gözler ve alna dökülen kahverengi, kıvırcık saçlarla mutaassıp bir kafa. Yüzümü yıkadım, bir yandan da hâlâ bu gece olanların tuhaf birleşimini düşünüyordum. Luc'ün koması ve annemin ziyareti.

Mutfakta kendime bir fincan yeşil çay doldurdum; sabahtan beri termostaydı. Sonra, bütün bir hafta yemek için hafta sonu

pişirdiğim pirinçten bir kâse doldurarak mikrodalgaya koydum. Çilecilik konusunda Zen inancında karar kılmıştım. Organik kokulardan tiksiniyordum; ne et ne meyve ne de pişirme. Bütün daireme, sürekli olarak yaktığım tütsünün kokusu hâkimdi. Ama özellikle de pirinç, ahşap çubuklarla yenebiliyordu. Metal çatal bıçakların ne gürültüsüne ne de birbirlerine temasına dayanabiliyordum. Bu nedenle restoran müşterisi hiç olamamıştım, şehirde akşam yemeklerine de kalamamıştım.

Ancak bu gece yemek yemem imkânsızdı. İki lokma atıştırdıktan sonra kâsenin kalanını çöpe boşalttım. Ve ikinci termostan kendime bir kahve doldurdum.

Dairem bir salon, bir yatak odası ve bir çalışma odasından oluşuyordu. Parisli bir bekârın klasik üçlüsü. Her yer beyazdı, zemin hariç, siyah parke kaplıydı ve salonun tavanındaki kirişler ise açıktaydı. Işıkları yakmadan doğruca yatak odama geçtim ve yatağa uzandım, düşünceler kafamın içinde at koşturuyordu.

Luc elbette.

Ama onun içinde bulunduğu durumdan –bir açmaz– veya bu durumun sebebinden –bir başka açmaz– çok, geçmişteki bir anıyı düşünüyordum. Dostumun tuhaflıklarından birinin ispatı olan anılarından birini.

Şeytan'a karşı olan tutkusunu.

Ekim 1989.

Yirmi ikinci yaş, Paris Katolik Enstitüsü.

Sorbonne'daki dört yıldan sonra tezimi vermiştim –"Aziz Augustinus'ta maniciliğin ötesi"– ve hızımı alamamıştım. Enstitüye kaydolmak üzere yoldaydım. Teolojide Kilise hukuku üzerine doktora yapmak istiyordum. Tezimin konusunu bile belirlemiştim: "İlk Hıristiyan Latin yazarlar sayesinde Hıristiyanlığın biçimlenmesi" ve bu da uzun yıllar boyunca en sevdiğim yazar-

larla birlikte yaşamamı sağlayacaktı: Tertullianus, Minucius Felix, Cyprianus.

O dönemde, zaten keşişliğin üç andı üzerinde çalışıyordum: itaat, yoksulluk, dürüstlük. Bu durumda aileme pek yük olduğum söylenemezdi. Babam bu tutumumdan hoşnut değildi. "Tüketim, modern insanın dinidir!" diyordu, Jacques Séguéla'ya gönderme yaparak. Ama benim katı tutumum saygısını zorluyordu. Anneme gelince, onun snopluğunu pohpohlayan temayülümü anlıyormuş gibi görünüyordu. Seksenli yıllarda oğlunun zamanını banyo-duş ve kokain arasında harcadığını söylemek, ruhban okuluna gitmeye hazırlandığını söylemekten çok daha ilgi çekiciydi.

Ama yanılıyorlardı. Ne kederli ne sıkıntılı bir hayat sürüyordum. İmanım neşeye ve sevince dayalıydı. Bir ışık dünyasında, binlerce mumun sürekli olarak yandığı uçsuz bucaksız bir sahında yaşıyordum.

Latin yazarlarıma tutkuyla bağlıydım. Onlar, Batı dünyasının büyük dönemecinin yansımasıydı. Vaktiyle söylenen ve yazılan her şeyden çok uzakta bulunan bir Hıristiyan düşüncesiyle kışkırtılan bu mutlak şoku, bu altüst oluşu tanımlamak istiyordum. İsa'nın dünyaya gelişi tinsel bir mucize olduğu kadar felsefi bir devrimdi de. Fiziksel bir dönüşüm –İsa'nın tecessümü– ve tanrısal bir dönüşüm. İnsanın sesi ve düşüncesi asla bir değildi.

Onun mesajı karşısında Yahudilerin şaşkınlığını düşünüyordum. Gösterişli bir arabanın üzerinde güçlü ve savaşçı bir mesih bekleyen bu seçilmiş halk, karşısında, tek gücünü sevgiden alan, her bozgunun bir zafer ve tüm insanların seçilmiş olduğunu ileri süren bir merhamet adamı bulmuştu. Kendilerine göre, kendi içsel çelişkilerine uygun tanrılar yaratmış olan ve birden, görünmez bir tanrıyı insan görünümünde karşılarında gören Yunanlıları ve Romalıları hayal ediyordum. İnsanları ezmeyen,

tam tersine, onları bütün çelişkilerinden kurtarmak için aralarına inen bir tanrı.

İşte bu önemli dönüm noktasını betimlemek istiyordum. Hıristiyanlığın birleştirici kil rolünü üstlendiği bu kutsal çağda ilk Hıristiyan yazarlar hem güç ve yansıma hem de hayati bir rol üstlenmişlerdi. İncillerden sonra, havarilerin mektuplarından sonra seküler yazarlar bir bağ görevi görmüş, kendilerine sunulan sonsuz malzemeyi geliştirip yorumlamışlardı.

Enstitünün avlusunu geçerken biri omzuma çarpmıştı. Dönüp bakmıştım. Luc Soubeyras karşımda duruyordu. Dağınık, kızıl saçlarının altında sütbeyazı bir yüz; kapüşonlu bir montun içinde, boynunda fularıyla ince, uzun bir siluet. Şaşkın şaşkın sormuştum:

– Burada ne arıyorsun?

Gözlerini, ellerinin arasında tuttuğu kayıt formlarının bulunduğu dosyaya çevirmişti.

– Senin aradığını, sanırım.

– Tez için mi?

Cevap vermeden gözlüklerini düzeltmişti. Beni kandıramazsın dercesine gülmüştüm.

– Bu kadar zamandır nerelerdeydin? Görüşmeyeli ne kadar oldu? Liseyi bitirdikten sonraydı sanırım?

– Burjuva kökenlerine dönmüştün.

– Bırak şimdi. Sürekli seni aradım. Nerelerdeydin?

– Yükseköğrenimime burada devam ettim, Katolik Enstitüsü'nde.

– Teoloji mi?

Topuklarını birbirine vurmuş ve hazır ola geçmişti:

– Yes, sir! Ve öncesinde klasik edebiyat lisansı.

– Demek aynı yolu izledik.

– Şüphen mi vardı?

Cevap vermemiştim. Son zamanlarda Saint-Michel'deyken, Luc değişmişti. Hiç olmadığı kadar alaycı olmuş, dine olan bağlılığı istihzaya, sürekli bir ironiye dönüşmüştü. Ondaki bu değişime anlam verememiştim.

Bana bir Gauloise ikram edip, kendisi de bir tane yaktıktan sonra sormuştu:

– Senin tezinin konusu ne?

– Hıristiyan edebiyatının doğuşu. Tertullianus, Cyprianus…

Hayranlık belirten bir ıslık çalmıştı.

– Ya sen?

– Bakacağız. Şeytan, belki.

– Şeytan mı?

– Yüzyılın muzaffer gücü, evet.

– Sen neden bahsediyorsun?

Luc bir grup öğrencinin arasından geçip, avlunun dip tarafındaki bahçeye doğru yönelmişti.

– Bir süreden beri, negatif güçlerle ilgileniyorum.

– Hangi negatif güçler?

– Sana göre, İsa neden yeryüzüne gönderildi?

Cevap vermemiştim. Soru çok bayağıydı.

– Bizi kurtarmak için geldi, diye devam etmişti. Günahlarımızdan kurtarmak için.

– Yani?

– Kötülük hep buradaydı. İsa'dan çok önce. Sonuçta kötülük daima vardı. Tanrı'dan hep bir adım öndeydi.

Belli belirsiz bir hareket yapmıştım. Dönüp dolaşıp bu tür ilkel savlara gelmek için mi, beş yıl boyunca teoloji okumuştum? İtiraz etmiştim:

– Yenilik nerede? Yaratılış yılanla başlar ve…

– Sana günahtan söz etmiyorum. Günaha karşılık gelen içimizdeki güçten bahsediyorum. Onu meşrulaştıran güçten.

Çimenlerin üzeri ölü yapraklarla kaplıydı. Ya barut rengi ya da toprak rengi küçük noktalar, sonbaharın kızıl lekeleri. Konuşmasını kesmiştim:

– Aziz Augustinus'tan beri kötülüğün varlıkbilimsel bir gerçek olmadığı biliniyor.

– Eserinde, Augustinus "şeytan" kelimesini 2 300 kez kullanmış. Eşanlamlıları hariç…

– Figür, sembol ve metafor olarak… Dönemi göz önünde bulundurmak lazım. Ama Augustinus'a göre, Tanrı kötülüğün yaratıcısı değildir. Kötü, İyi'nin bir kusurudur. Bir eksiklik. İnsan ışık için yaratılmıştır. Tanrı'nın vicdanı olduğundan insan "ışık"tır. Sadece bir rehbere, kimi kez de uyarılmaya gereksinimi vardır. "Bütün insanlar iyidir, çünkü bizi yaratan, istisnasız iyinin hükümdarıdır."

Luc abartılı bir biçimde içini çekmişti.

– Tanrı eğer bu kadar büyükse, uğradığı başarısızlık nasıl basit bir "eksiklik"le açıklanabilir? Kötülüğün her yerde olması – ve her seferinde muzaffer olması– nasıl açıklanabilir? Tanrı'ya hamdetmek, kötülüğün gücüne, görkemine hamdetmektir.

– Tanrı'ya küfrediyorsun.

Yürümeyi kesmiş ve bana dönmüştü:

– İnsanlık tarihi, kıyım, şiddet ve yıkım tarihidir. Kimse bunu inkâr edemez. Bunları nasıl açıklıyorsun peki?

Gözlüklerinin gerisindeki bakışlarını sevmemiştim. Gözlerinde hastalıklı, ufunet dolu bir parlaklık vardı. Cevap vermemiştim, dünya kadar eski olan bu gizem, bu muamma konusunda, insanlığın şiddete, kötülüğe, umutsuzluğa olan temayülü konusunda tartışmak istemiyordum.

– Sana şunu söyleyeceğim, demişti elini omzuma koyarak. Çünkü kötülük gerçek bir güç. En az iyilik kadar bir güç.

Evrende, karşıtlıklarla dolu iki güç arasında bir savaş var. Ve bunun bir çözüme kavuşturulması da imkânsız.

– Gören de maniciliğe döndüğünü sanır.

– Neden olmasın? Bütün tektanrılı dinlerde gizli bir ikicilik vardır. Dünya tarihi, bir düello tarihidir. Hakemsiz bir düello.

Yapraklar ayaklarımızın altında hışırdıyordu. Enstitüye girişte duyduğum heyecan yok olmuştu. Sonuçta bu karşılaşmayı dikkate almamalıydım. Kayıt bürosuna doğru adımlarımı hızlandırmıştım:

– Son yıllarda ne tür araştırmalar yaptığını bilmiyorum, ama gizil bilimlere merak sardığın belli.

– Tam tersine, demişti bana yetişerek, modern bilimler sınavına bile girdim! Her yerde kötülük hâkimdi. Fiziksel güç olarak, psişik hareket olarak. Denge yasası; bu kadar basit.

– Açık kapıyı zorluyorsun.

– Şu kapılar, çoğunlukla hep karmaşıklıklarla, anlaşılması güç duygularla örtülüdür. Kozmik ölçekte mesela, negatif gücün hâkimiyeti vardır. Yıldızlardaki enerji patlamalarını düşün, her şeyi içlerine çeken birer kara deliğe, birer negatif büyük çukurlara dönüşürler…

Luc'ün bana yalan söylediğini anlamıştım. Tezini çoktan yazmaya başlamıştı. Dünyanın görünmeyen yanı hakkında ne olduğunu anlayamadığım hummalı bir çalışma içine girmişti. Bir tür evrensel kötülük antolojisi.

– Psikanalizi de al, demişti izmaritini fırlatırken. Neyle ilgileniyor? Bizim karanlık yanlarımızla, yasak tutkularımızla, yıkıp yok etme aracılarımızla. Ya da komünizm, ona ne dersin? Başlangıçta güzel bir düşünceydi. Sonra nereye vardı? Yüzyılın en büyük soykırımına. Ne yaparsan yap, ne düşünürsen düşün hep lanetli yanımız ön planda. XX. yüzyıl bu konuda büyük bir manifesto.

– İnsanoğlunun herhangi bir macerasını bu yöntemle anlatabilirsin. Bu çok kolaycı bir yaklaşım.

Luc yeni bir sigara yakmıştı:

– Çünkü evrensel. Dünya tarihi iki güç arasındaki bu savaşla özetlenebilir. Eksik bir bakış açısıyla, kötülüğe bir ad veren Hıristiyanlık, ek bir olgunun söz konusu olduğuna bizi inandırmak ister. Ama düşmanı küçümsemekle hiçbir şey elde edilemez!

Kayıt bürosuna ulaşmıştım. İlk basamağı çıkmış ve öfkeyle sormuştum.

– Neyi ispatlamaya çalışıyorsun?

– Tezini verdikten sonra ruhban okuluna gidecek misin?

– Tezim sırasında demek istiyorsun. Gelecek yıl Roma'ya gitmeyi düşünüyorum.

Sırıtmıştı.

– Yarısı boş bir kilisede, bir avuç ihtiyarın önünde seni vaaz verirken hayal ediyorum. Böyle bir yolu seçmenin fazla bir riski yok. Tıpkı tam teşekküllü bir hastanede çalışmayı seçen bir doktor gibi.

– Ne istiyorsun? diyerek bağırıvermiştim. Misyoner olmamı mı? Tropiklerde animistleri Hıristiyanlığa döndürmemi mi?

– Kötülük, diye karşılık vermişti Luc sakin bir ses tonuyla. Önemli olan tek şey bu. Tanrı'ya hizmet etmek, kötülükle savaşmaktır. Başka yol yok.

– Peki sen, sen ne yapacaksın?

– Sahaya ineceğim. Şeytan'ın gözlerinin içine bakacağım.

– Rahip olmayı ret mi ediyorsun?

Luc kayıt dosyasını yırtmıştı:

– Elbette. Tezimi de. Seni işlettim. Bu yılı bitirmemin bir önemi yok benim için. Buraya sadece sertifika almak için geldim. Buradaki aptallar bana bir dosya verdi, çünkü beni bir koyun zannediyorlar. Tıpkı senin gibi.

– Sertifika mı? Neden?

Luc ellerini iki yana açmıştı. Kâğıt parçaları havada uçuşmuş, sonra yerdeki ölü yaprakların yanına düşmüştü.

– Sudan'a gidiyorum. Beyaz Rahiplerle. Laik misyonerler. Savaşa, şiddete, sefalete meydan okumak istiyorum. Nutuk atma zamanı sona erdi. Artık eylem vakti!

6

Gözlerim kapalı Vernay'e gidebilirdim. Önce A6, Châtillon Kapısı, Nantes Bordeaux yönü, A10, Orléans'a doğru, sonra Chartres levhalarını takip ederek A11.

Arabalar hızla ilerliyordu, şiddetli yağmur farların ışıklarını süzüyor, bir ampulün içindeki teller gibi ışık çizgileri, belirgin hatlar oluşturuyordu. Saat sabahın 7'siydi, hava henüz aydınlanmamıştı.

Sabahın erken saatlerinde topladığım bilgileri düşünüyordum. Kısa süreli bir uykudan sonra sabahın 4'ünde uyanmıştım. Google'da kaçınılmaz dört harfi tuşlamıştım: KOMA. Karşıma binlerce başlık çıkmıştı. Aradığım bir umuttu ve kelimeyi biraz sınırlandırmak için bir başka sözcük daha girmiştim: UYANMA.

İki saat boyunca, aniden uyanma, yavaş yavaş şuurun açılması hakkında tanıklıklar okumuştum, ayrıca ölümün her an gerçekleşebileceğini de. Bu tür olayların çok sık olması beni şaşırtmıştı. Anlık bir komaya neden olan beş kalp krizinden en az biri "geçici ölüm"e yol açıyordu, kurban önce ruhunun vücudundan ayrıldığı hissine kapılıyor, sonra uzun bir tünel ve beyaz bir ışık gördüğünü iddia ediyordu, birçoğu da İsa'yla karşılaştığını söylüyordu. Luc de bunları yaşamış mıydı? Şuuru açıldığında o da böyle şeyler anlatacak mıydı?

Asimetrik iki külahı bulunan Chartres Katedrali'ni geçtim. Beauce Ovası göz alabildiğine uzanıyordu. Ellerimin karıncalandığını hissediyordum –Vernay'deki eve yaklaşıyordum. Hâlâ elli kilometre yolum vardı, Nogent-le-Rotrou çıkışı bağlantı yoluna saptım ve devlet yoluna çıktım. Şu an karşımda gerçek bir kır manzarası vardı, güneş de yavaş yavaş yükseliyordu.

Tepeler, vadiler ve kırağı kaplı tarlalar sabahın berraklığında pırıl pırıl parlıyordu. Camı açtım ve yaprakların, gübrenin kokusunu, geceden kalma soğuk havayı soludum.

Yaklaşık otuz kilometre kalmıştı. Nogent-le-Rotrou'nun çevresini dolaştım ve Orne ile Eure-et-Loir sınırındaki taşra kasabasına giden yola girdim. On kilometre sonra, solda, karşıma bir levha çıktı: Petit-Vernay. Dar yola saptım ve üç yüz metre kadar ilerledim. İlk dönemeçte, beyaz ahşap kapıyı gördüm. Saatime baktım; sekize çeyrek vardı. Araştırmama başlayabilirdim.

Arabamı park ettim ve yürüyerek devam ettim. Petit-Vernay, nehir boyunca dağılmış binalarıyla bir eski su değirmeniydi. Ana bina bir harabe halindeydi, ama ek binalar yenilenmişti ve yazlık konut olarak kullanılıyordu. Sağdan üçüncüsü Luc'ün eviydi.

Paris'ten yüz otuz kilometre uzakta, iki yüz metrekare genişliğinde, elverişli bir arazi. Böyle bir ev Luc'e, altı yıl önce ne kadara mal olmuştu? O yıllarda, bir milyon frank. Yoksa daha mı çok? Perche bölgesi en değerli yerlerden biriydi. Luc bu kadar parayı nereden bulmuştu? Fritz Lang'ın Büyük Öfke adlı bir filmini hatırladım, bir polisin intiharıyla başlıyordu. Yapılan araştırmalar sonucunda adamın pis işlere bulaştığı anlaşılıyordu. Luc'ün yazlık evi de çok pahalı ve çok güzeldi, bu da bazı şeylerin göstergesi olabilir miydi? Doudou'nun söyledikleri hâlâ kulağımdaydı: "Boka çomak sokarsan, herkese bulaşır." Luc de pis işlere karışmış mıydı? İmkânsız.

Evi ve üç penceresini geride bırakıp nehre doğru ilerledim. Islak otlar çok güzel kokuyordu. Rüzgâr bir kırbaç gibi yüzümü yakıyordu. Pardösümün içinde büzüldüm ve biraz daha yürüdüm. Dere, yeşilliklerden oluşan bir çitin ardına gizlenmişti. Sadece kulağıma hafif bir gürültü geliyordu, bir çocuk kahkahası gibi.

– Burada ne arıyorsunuz?

Çalıların arasından bir adam fırladı. Bir seksen boyundaydı, saçları fırça gibiydi, üzerinde kalın kumaştan siyah bir takım vardı. Tıraşı berbattı, kaşları da epey kalın. Köylüden çok bir sokak serserisine benziyordu.

– Kimsiniz? diye üsteledi, bana doğru yaklaşırken. Ceketinin altında delik deşik olmuş bir kazak vardı.

Polis kimliğimi gösterdim.

– Paris'ten geliyorum. Luc Soubeyras'nın bir dostuyum.

Adamın gerginliği azalmıştı. Koyu yeşil-gri küçük gözleri vardı.

– Sizi noter sanmıştım. Ya da bir avukat. Cesetlerden dünyalığını doğrultmaya çalışan şu rezil heriflerden biri diye düşünmüştüm.

– Luc ölmedi.

– Sayemde. Ensesini ovuşturdu. Adım Philippe, bahçıvanım. Onu ben kurtardım.

El sıkıştık. Parmaklarında nikotin lekeleri ve ot süprüntüleri vardı. Kil ve toprak kokuyordu. Burnuma hafif bir alkol kokusu da çalınmıştı. Ama şarap değildi, calvados veya herhangi bir şey olabilirdi. Suçuna ortak olmak istedim.

– İçecek bir şeyiniz var mı?

Suratı asıldı. Yaptığım kurnazlıktan pişman olmuştum; hem de çok çabuk. Cebimden Camel paketimi çıkardım ve ikram ettim. Başıyla "hayır" dedi, bir yandan da gözucuyla beni inceliyordu. Sonra kendi Gitanes paketinden bir sigara alarak yaktı.

– İçmek için, dedi, biraz erken değil mi?

– Benim için değil.

Alaycı alaycı gülümsedi ve cebinden hafifçe paslanmış küçük bir matara çıkardı. Bana uzattı. Hiç tereddüt etmeden iri bir yudum aldım. Ciğerlerime kadar yandığımı hissettim. Adam benim dayanıklılığımı test ediyordu. Benim tepkimden tatmin olmuş gibiydi, kendisi de bir fırt aldı. Dilini ağzının içinde şaklattıktan sonra ne idüğü belirsiz boktan içkiyi cebine tıktı.

– Ne öğrenmek istiyorsunuz?

– Ayrıntıları.

Philippe derin derin içini çekti ve gidip su kenarındaki bir kütüğün üzerine oturdu. Ben de onu izledim. Böyle bir havada kuş sesleri yükseliyordu.

– Onu çok severim, Bay Soubeyras'yı. Ama aklından neler geçiyordu bilemem.

Sırtımı onun yakınındaki bir ağaca dayadım:

– Buraya her gün gelir misiniz, çalışmaya?

– Sadece pazartesi ve salı günleri. Her zaman olduğu gibi bugün de geldim; bana aksi bir şey söylenmedi.

– Bana anlatın, sizi dinliyorum.

Elini cebine daldırdı, matarasını çıkardı ve bana uzattı. İkramı geri çevirdim. İri bir yudum aldı.

– Derenin kenarına gelir gelmez onu fark ettim. Suya girdim ve onu çıkardım. Burada su pek derin değildir.

– Tam olarak neresiydi?

– Burası, bulunduğumuz yer. Eklüzün birkaç metre ilerisi. Jandarmayı çağırdım. On dakika içinde geldiler. Bir dakika geç gelmiş olsaydım, akıntı onu sürüklemiş olacaktı ve ben hiçbir şey görmeyecektim.

Yüzüne bir avuç su çarptı. Kıpırtısızdı.

– Akıntı mı?

– Bu sabah yok, çünkü eklüz kapalı.

– Dün, açık mıydı?

– Bay Soubeyras açmış olmalı. Her şeyi ayarlamış. Şüphesiz akıntıyla sürüklenmeyi istiyordu…

– Bana vücuduna ağırlık yapması için taş bağlamış olduğunu söylediler.

– Bu yüzden onu sudan çıkartana kadar göbeğim çatladı. Tüm vücuduna bağtaşı sarmıştı.

– Bunu nasıl becermiş.

Philippe ayağa kalktı:

– Benimle gelin.

Çitin üzerinden atladı. Bahçenin dip tarafında, orman sınırı ile çalı kümesinin arasında siyah ahşaptan bir kulübe vardı. Plastik bir tentenin altına, ahşap duvarın kenarına odunlar istif edilmişti. Bir omuz darbesiyle, kılavuzum kapıyı açtı. İçeriyi görmem için kenara çekildi.

– Geçen hafta sonu, Bay Soubeyras, derenin diğer tarafına geçmede kullanılan aşınmış bağtaşlarını buraya yerleştirmemi istemişti. Hatta testereyle onları ikiye bölmemi de söylemişti. O zaman pek bir şey anlamamıştım. Ama şimdi her şey çok açık; onları ağırlık yapsın diye kullandı. Dibe batması için gerekli olan ağırlığı hesaplamış olmalı.

Kulübenin içine çabucak göz attım. Artık Luc'ün intiharını kabullenmem lazımdı. Döndüm, sonra birden durdum.

– Peki, taşları nasıl tutturmuş?

– Telle. Sağlam olması için üç kat tel kullanmış. Dalgıçlar gibi bir tür kurşun kemer yapmış kendine.

Soğuk havadan derin bir nefes aldım. Mide asidim iyice artmıştı, ıstırap veriyordu. Açlık, ne idüğü belirsiz şu içki ve tabii sıkıntı. Luc'e ne olmuştu? Hayatına son vermeyi düşünecek kadar

neye bulaşmıştı? Ailesini, Hıristiyan öğretisini nasıl yüzüstü bırakabilirdi?

Köylü kapıyı kapattıktan sonra sordu:

– Sanırım dostunuzdu, değil mi?

– En iyi dostumdu, diye cevap verdim, dalgın bir sesle.

– Bunalımda mıydı, fark etmediniz mi?

– Hayır.

Bu yabancıya, aramızda bir kat olduğu halde birkaç aydan beri Luc'le konuşmadığımızı –gerçek manada konuşmak– söylemek istemedim. Hiç düşünmeden sordum:

– Peki, siz, herhangi bir gariplik dikkatinizi çekmedi mi? Yani Luc'ü sudan çıkardığınızda demek istiyorum?

Adam küçük, yeşil gözlerini kırpıştırdı. Kuşkulu bir haber verecekmiş gibi bir hali vardı.

– Size madalyadan söz etmediler mi?

– Hayır.

Bahçıvan bana doğru yaklaştı. Şaşkınlığımın derecesini tartmak istiyordu. Kulağıma fısıldadı:

– Sağ elinde bir madalya vardı. Yine de bir tahmin tabii. Sadece sallanan zincirini gördüm. Avucunun içinde sımsıkı tutuyordu.

Suya atlarken Luc yanına bir eşya almıştı. Bir fetiş mi? Luc boş inançları olan biri değildi. Adam matarasını bir kez daha bana uzattı, dişsiz ağzıyla sırıtıyordu.

– Buna, çok sevgili dostunuzun sizden bazı şeyleri gizlemesine üzüldünüz, değil mi?

7

Chartres Merkez Hastanesi, yer yer kapkara su birikintileri ve budanmış ağaçlarla kaplı bir avlunun dibindeydi. Krem ve

kahverengi bina, uzaktan bakıldığında yol yol çikolatadan bantlarla süslenmiş bir pastayı andırıyordu. Zemin kata inmek için, birinci kattaki danışmaya çıkan, binanın dış cephesindeki çift taraflı merdiveni tırmanmaya gerek görmedim.

Doğruca alt kattaki büyük yemekhaneye daldım. Taştan kiriş ve kolonları olan, siyah- beyaz döşemeli bir salondu. Yemekhanenin bitiminde, bahçeye açılan bir hol vardı. Bir hemşire geçiyordu. Luc Soubeyras'ya ilk müdahalede bulunan doktorla görüşmek istediğimi söyledim.

– Üzgünüm, kendisi şu an yemekte.

– Saat on bir de mi?

– Birazdan ameliyata girecek.

– Burada bekliyorum, dedim kimliğimi göstererek. Söyleyin tatlısıyla birlikte gelsin.

Genç kadın uzaklaştı. Bu tür güç gösterilerinden nefret ediyordum, ama kantine girmenin, çatal bıçak seslerini işitmenin, yemek kokularını duymanın düşüncesi bile midemi bulandırmıştı. Salonda ayak sesleri duyuldu.

– Ne istemiştiniz?

Beyaz önlüklü, uzun boylu bir tip bana doğru yaklaşıyordu, öfkeli görünüyordu.

– Komiser Mathieu Durey. Paris Cinayet Masası. Luc Soubeyras'nın intiharını soruşturuyorum. Dün sizin servisinize getirilmiş.

Doktor gözlüklerinin gerisinden beni inceliyordu. Altmış yaşlarında, hiç tarak yüzü görmemiş beyaz saçları, akbaba gibi uzun boynu olan biriydi. Sonunda konuştu:

– Dün akşam raporumu jandarma karakoluna gönderdim.

– Henüz Cinayet Masası'na ulaşmadı, diyerek blöf yaptım. Önce bana onu neden Paris'e, Hôtel-Dieu'ye naklettirdiğinizi söyleyin.

– Bu tür vakalar için yeterli donanımımız yok. Luc Soubeyras polisti, Hôtel-Dieu'nün onun için daha iyi olacağını düşündük…

– Bana onu kurtarmanızın bir mucize olduğunu söylediler.

Doktor gururla gülümsemesine engel olamadı.

– Luc Soubeyras ölümden döndü, bu gerçek. Buraya getirildiğinde kalbi durmuştu. Eğer onu hayata döndürebildiysek, bu sadece bazı lehte durumların bir araya gelmesiyle oldu.

Not defterimi ve kalemimi çıkardım.

– Bana açıklayın, lütfen.

Doktor ellerini ceplerine soktu ve bahçeye doğru birkaç adım attı. Neredeyse otuz derecelik bir açıyla kambur duruyordu. Arkasından yürüdüm.

– İlk lehte durum, diye devam etti. Akıntı onu birkaç metre sürüklemiş ve başını bir kayaya vurmuş. Ardından bayılmış.

– Bunun neresi lehte?

– İnsan suya daldığında, önce nefesini tutar, intihar etmek istediğinde bile. Sonra, kandaki oksijen azalır ve ağzını açar; bu bir reflekstir, karşı konulamaz. Böylece birkaç saniye içinde insan boğulur. Bu duruma gelmeden hemen önce Luc bayılmış. Ağzını açmaya vakti olmamış. Ve ciğerlerine su dolmamış.

– Yine de boğulmuş ama, değil mi?

– Hayır. Bir tür apne. Bu durumda vücut doğal olarak kan dolaşımını yavaşlatır ve hayati organlara yöneltir, yani kalbe, akciğerlere beyne.

– Bir tür kış uykusu gibi yani?

– Kesinlikle. Bu durum soğuk suyun etkisiyle biraz daha artmış. Luc'ün ciddi bir hipotermisi vardı. İlkyardım ekibi ateşini ölçmüş, 34 derecenin altındaymış. Bu soğuk örtüsü sayesinde vücut kalan oksijeni son derece idareli kullanmış.

Hâlâ not alıyordum.

– Size göre suyun altında ne kadar kalmış olabilir?

– Söylemek imkânsız. İlkyardım ekibine göre gittiklerinde kalp henüz durmuş.

– Kalp masajı yapmışlar mı?

– Hayır. Bereket versin ki hayır. Bu, Luc'ün içinde bulunduğu elverişli koşulu ortadan kaldırabilirdi. Onu buraya getirmeyi tercih etmişler. Benim özel bir teknik deneyeceğimi biliyorlardı.

– Ne tekniği?

– Beni izleyin.

Doktor kapıdan çıktı, sonra içeri girmeden önce modern bir bina boyunca ilerledi. Cerrahi bölümü. Beyaz koridorlar, çarpma kapılar, kimyasal kokular. Yeni bir kapı. Artık hiçbir malzemenin olmadığı tamamen boş bir salondaydık. Sadece, duvara dayanmış, küçük tekerlekler üzerine monte edilmiş bir konsol yüksekliğinde, kübik bir cihaz vardı. Doktor cihazı çekti, sonra bana doğru çevirdi, üzerinde sıra sıra düğmeler vardı.

– İşte bir "baypas" makinesi. Yani "vücut dışı dolaşım" cihazı. Önemli bir cerrahi müdahale öncesinde hastanın vücut ısısını düşürmede kullanıyoruz. Kan cihazdan geçiyor, birkaç derece soğutulduktan sonra yeniden vücuda enjekte ediyoruz. Bu işlemi yapay bir hipotermi elde etmek için birkaç kez uyguluyoruz, bu da anestezide en iyi sonucu almamızı sağlıyor.

Adamın nereye varmak istediğini anlamadan sürekli yazıyordum.

– Luc Soubeyras buraya getirildiğinde, İsviçrelilerden ithal ettiğimiz yeni tekniği uygulamaya karar verdim. Cihazı ters yönde çalıştırmak; makineyi, kanı soğutmakta değil, ısıtmakta kullanacaktım.

Gözlerimi not defterimden ayırmadan, cümlesini ben tamamladım.

– Ve işe yaradı.

– Hem de yüzde yüz. Luc Soubeyras hastaneye getirildiğinde vücut ısısı 32 dereceydi. Üç dolaşımdan sonra 35 dereceye ulaştık. 37 derecede kalbi atmaya başladı, çok yavaş.

Başımı kaldırdım:

– Bu zaman zarfında ölü olduğunu mu, söylemek istiyorsunuz?

– Hiç şüpheniz olmasın.

– Bu süre tahmini olarak ne kadar?

– Söylemesi zor. Ama, aşağı yukarı yirmi dakika.

Aklıma bir ayrıntı geldi:

– İlkyardım ekibinin müdahalesi çok hızlı olmuş. Ekip Chartres'dan gelmiyor muydu?

– İşte pozitif bir etken daha. Nogent-le-Rotrou bölgesinden gelen yanlış bir çağrıya gitmişler. Jandarma telefon ettiğinde olay mahalline birkaç dakikalık uzaklıktaymışlar.

Bir iki satır bir şeyler daha çiziktirdim sonra fizyolojik etkilerini sordum:

– Anlamadığım bir şey var. Beyin ancak birkaç dakika oksijensiz kalabilir. Yirmi dakikalık bir ölümün ardından beyin nasıl eski fonksiyonlarına kavuşabilir ki?

– Bakın beyin bu durumda rezervleri kullanır. Benim düşünceme göre Soubeyras klinik olarak ölü olduğu sırada beyni oksijensiz kalmadı.

– Yani Luc uyandığında vücudunda herhangi bir sekel kalmayacak mı?

Adam yutkundu. Çıkıntılı bir ademelması vardı.

– Kimse bu soruya cevap veremez.

Luc tekerlekli bir sandalyeye oturmuş, ağır çekim hareketler yapıyordu. Benzim atmış olmalıydı. Doktor kibarca omzuma vurdu:

– Gelin. Burası oldukça sıcak.

Dışarıda soğuk hava beni kendime getirdi. Yaşlılar yemeklerini bitirmişti. Zombiler gibi ağır ağır geziniyorlardı. Sordum:

– Sigara içebilir miyim?

– Elbette.

İlk nefes moralimi düzeltti. Bir sorum daha kalmıştı:

– Bana bir madalyadan, bir zincirden söz ettiler…

– Kim?

– Bahçıvan. Luc'ü sudan çıkaran adam.

– İlkyardım ekibi sımsıkı kapalı avucunda bir madalya bulmuş, doğru.

– Onu sakladınız mı?

Doktor elini önlüğünün cebine soktu:

– Cebimde duruyor.

Cisim mat bir parlaklıkla adamın avucunda ışıldıyordu. Çok eski görünümlü, yıpranmış bronz bir paraydı. Eğildim. İlk bakışta ne olduğunu anladım.

Madalyonun üzerine, melekler prensi, İsa'nın sancaktarı, İblis'e karşı üç kez zafer kazanmış Başmelek Aziz Mikail'in resmi kazınmıştı. Jacques de Voragine'in Légende Dorée'si üslubunda tasvir edilmişti, kahraman zırhlıydı ve sağ elinde adaletin kılıcı, sol elindeyse İsa'nın kargısı vardı. Sağ ayağıyla ejderi eziyordu.

Doktor hâlâ konuşuyordu, ama artık onu dinlemiyordum. Yuhanna'nın Vahyi'nin sözcükleri kafamın içinde çınlıyordu:

Ve gökte cenk oldu. Mikail ve kendi melekleri ejderle cenk etmek için çıktılar; ve ejder ve kendi melekleri cenk ettiler. Ve galip olmadılar ve gökte artık onların yeri bulunmadı. Ve İblis ve Şeytan denilen büyük ejder, bütün dünyayı saptıran eski yılan yeryüzüne atıldı ve onun melekleri kendisiyle beraber atıldılar.

Gerçek çok açıktı.

Cehenneme düşmeden önce Luc şeytana karşı kendini korumuştu.

8
Aralık 1991.

İki yıldır Luc'ü görmüyordum. İki yıldır Tertullianus'un Apologeticum'u, Minucius Felix'in Octavius'uyla yatıp kalkıyor, Hıristiyanlık öncesi yazarlarla ilgilenerek kendi yolumda gidiyordum. Eylül ayında Roma'daki Fransız Ruhban Okulu'na kabul edildim.

Hayatımın en mutlu dönemi. Via Santa Chiara'daki pembe duvarlarıyla 42 numaralı bina. Etrafı açık aşıboyası bir galeriyle çevrili büyük avlu. Duvarları sarı boyalı, ruhum ve vicdanım için sığınak olarak algıladığım küçük odam. Litürjik hareketleri tekrarladığımız çalışma salonu. "Benedictus es, Domine, deus universi..." Ve yüz seksen derecelik bir açıyla San Pietro, Penthéon ve Gesu Kilisesi'nin kubbelerini gören teras.

Noel'de ailem Paris'e dönmem için ısrar etmişti: Yıl sonunu beraber kutlamamız lazım, "önemli bu" demişti annem. Roissy'ye indiğinde, durum değişmişti: sonuçta annem ve babam, babamın bir iş arkadaşının yelkenlisiyle Bahamalar'a doğru yola çıkmışlardı.

24 aralık akşamıydı ve bir bakıma biraz rahatlamıştım. Çantamı Victor Hugo Caddesi'ndeki aileme ait eve bıraktım ve sonra Paris'te dolaşmaya başladım. Sadece yürüyordum. Ayaklarım beni Notre-Dame'a götürdü. Geceyarısı ayinine katılmak için tam zamanında gelmiştim.

Ağzına kadar dolu olan katedrale girer girmez sağ tarafa doğru sokuldum. Görülmemiş bir manzaraydı: dimdik duran binlerce baş, kendinden geçmiş yüzler, tütsü kokuları ve tınlayışlarla

örtülü büyük bir sessizlik. Bunca isimsiz insanın arasında ben de bir isimsiz olarak, Katolik inancına olan bağlılığın eskisi gibi olmadığını, Tanrı'nın çağrısına kulak verenlerin azaldığını ve kiliselerin ıssızlaştığını bir anlığına da olsa unutarak bu gecenin coşkusunun keyfini çıkarıyordum.

– Mathieu!

Başımı çevirdim, kalabalığın arasından kim olduğunu göremiyordum.

– Mathieu!

Bakışlarımı o tarafa çevirdim. Luc, bir sütunun altlığının üstünden inananlar topluluğunu seyrediyordu. Koyu lekelerle kaplı beyaz yüzü tek başına, bir mum gibi parlıyordu. Kalabalığın arasında daldı. Bir saniye sonra, beni kolumdan çekiyordu:

– Gel, tüyüyoruz.

– Ayin başladı…

Koroyerinde, rahip yüksek sesle duaya başlamıştı:

"Sende, Yüce Rabb'im, umudum!

Senin desteğin olmadan, kaybolurum…"

Luc devam etti:

– … "Fakat verdiğin güçle, asla umutsuzluğa kapılmayacağım…" Bunu biliyoruz öyle değil mi?

Alaycı ses tonu iyice saldırgan bir hal almıştı. Etrafı-mızdakiler homurdanmaya başlamıştı. Bir skandala engel olmak için, peşinden gitmeye razı oldum. Duvarın yanına geldiğimizde, onu omzunda yakaladım:

– Burada ne yapıyorsun?

Luc göz kırptı:

– Gösteriden yararlanıyorum.

Gözlük camlarının gerisinde bakışları hiç görmediğim kadar ışıltılıydı. Derinleşmiş yüz çizgileri yanaklarının üzerinde gölge-

ler oluşturuyordu. Onu çok iyi tanımıyor olsam, kafasının kıyak olduğunu düşünebilirdim.

Luc sıkışık sıraların arasından süzülerek günah çıkarma hücresinin yakınındaki koruyucu camın yanında durdu. Şeffaf kapıyı açtı ve beni içeri itti.

– Gir.

– Delirdin mi? Ne…

– Sana gir dedim!

Günah çıkarma hücresine girdim, Luc diğer kapıdan, rahibin bölümüne geçti ve iki perdeyi birden indirdi. Kalabalıkla, ilahilerle ve ayinle ilişkimiz kesilivermişti. Luc'ün sesi ahşap bölmenin kafes deliklerinden sızıyordu:

– Onu gördüm, Mat, onu gözlerimle gördüm.

– Kimi?

– Şeytan'ı. Yaşıyor.

Kafesin arasından yüzünü görmek için eğildim. Yüz hatları titreşiyordu. Durmadan alt dudağını ısırıyordu.

– Sudan'da mı demek istiyorsun?

Luc cevap vermeden karanlığa dalıp gitti. Ağlamak üzere miydi yoksa katıla katıla gülecek miydi kestiremedim. Son iki yıl içinde birkaç mektup dışında görüşememiştik. Ona Roma'daki Ruhban Okulu'na kabul edildiğimi yazmıştım. Bana, Hıristiyan isyancıların ordu birliklerine karşı savaş verdikleri güneye, gitgide daha güneye inerek "işine" devam ettiğini bildirmişti. Mektupları tuhaf, soğuk, donuktu; ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi.

– Sudan'da diye sırıtarak devam etti, Şeytan'ın izinden başka bir şey görmedim. Açlık. Hastalık. Ölüm. Vukovar'da, Yugoslavya'da o hayvanı işbaşında gördüm.

Gazetelerden Hırvat şehrinin üç aylık bir kuşatmadan sonra Sırpların eline geçtiğini biliyordum.

– Bombalar yüzünden kafası kopmuş bebekler. Gözleri çıkarılmış çocuklar. Diri diri yakılmadan önce karınları deşilmiş hamile kadınlar. Hastanenin orta yerinde yakın mesafeden ateş edilerek öldürülen yaralılar. Annelerine tecavüze zorlanan yeniyetmeler…

Buna karşılık, ben kendimi düşündüm, sarı hücremdeyken. Her sabah Vatikan Radyosu'ndan haberleri dinliyordum. Sıcacık odamda güven içinde. Sordum:

– Nasıl… nasıl oradan kurtuldun?

– Bir mucize.

– Hangi dernek için çalışıyordun?

– Hiçbiri.

Alaylı bir gülüşle bizi ayıran bölmeye yaklaştı:

– Silaha sarıldım, Mat.

– Nasıl?

– Gönüllü askerlik. Orada hayatta kalmanın tek yolu buydu.

Birden Luc'ün günah çıkarmakta olduğu fikrine kapıldım. Fakat yanılmıştım; hiçbir şeyden pişman değildi. Aksine bundan gurur duyuyordu. Saldırganlaşmıştım:

– Bunu nasıl yapabildin?

Luc yeniden geriye karanlığa çekildi. Katedralin içinde ilahiler sona ermişti. Bir ses duydum, çok daha yakından geliyordu: Luc'ün hıçkırıkları. Yüzünü ellerinin arasına almış ağlıyordu. O anda ses tonumu değiştirdim:

– Bütün bunları unutman lazım. Onların yaptıklarını, senin yaptıklarını. İnsanlığı bunlarla değerlendiremezsin. Sen kötü koşullardaydın, insanın canavara dönüştüğü şartlar altında yaşıyordun. Sen…

Luc başını kaldırdı ve yeniden bana doğru yaklaştı. Elmacıkkemikleri üzerindeki gözyaşları parlıyordu, ama gülümsüyordu. Yüzünde yarım yamalak bir gülümseme vardı.

– Ya sen, hâlâ Ruhban Okulu'nda mısın?

– Üç aydan beri.

– Daha rahip olmadın mı? Yoksa gizliyor musun?

– Benimle dalga geçme.

Burnunu çekerek güldü.

– Hâlâ senin şu sağlıklılar hastanesi, ha?

– Sen neyi oynuyorsun? Şiddeti keşfetmek için yirmi dört yaşına gelmeyi mi bekledin? İnsanlığın vahşetini ölçmen için Vukovar'ı mı görmen gerekiyordu? Peki, şimdi ne yapacaksın? Başka bir cepheye mi gideceksin? Işık bizim elimizde, Luc. Aziz Yuhanna'nın İncili'ni anımsa: "Tanrı'nın oğlu şeytanın işlerini yok etmek için geldi."

– Çok geç geldi.

– Eğer böyle düşünüyorsan, inancını kaybetmişsin demektir. Bizim görevimiz kötülüklere teslim olmak değil, iyiliğe çağrı yapmak, yol göstermek…

– Sen bir kaçaksın, Mat. Cool'sun fakat bir kaçaksın. İnançlı bir küçük burjuva.

Kafese yapıştım. Sahında yeniden ilahiler yükselmeye başlamıştı.

– Ne yapmaya çalışıyorsun? Ne istiyorsun?

– Mücadeleye devam etmek.

– Yeniden Yugoslavya'ya mı gideceksin?

– Cannes-Écluse'e yazıldım.

– Nereye?

– Polis Okulu. Ocak dönemi. Polis oluyorum. İki sene sonra, sokaklardayım. Başka çare yok. Şeytan'la onun sahasında karşı karşıya gelmek istiyorum. Ellerimi kirletmek istiyorum. Anlıyor musun?

Sesi sakindi ve kararlıydı. Benimse içimde tam tersine, bir şeyler yok oluyordu. Bir kez daha Aziz Yuhanna'yı hatırladım:

“Biliyoruz ki hepimiz Tanrı’dan doğduk, ama tüm insanlık Kötülüğün hükümranlığı altında inliyor.” Gözlerimi kapadım ve ikimizi, Saint-Michel-de-Sèze Manastırı’nın sütunlarına yaslanmış gördüm. Kilise’yi değiştirecektik, dünyamız değişecekti…

– Mutlu Noeller, Mat.

Gözlerimi açtığımda, günah çıkarma hücresi boştu.

Bu şok dalgası aylarca sürdü.

Okula döndüğümde, artık ruhum benimle değildi. Ayinler, litürji, dualar, yönetim, günah çıkarma… Dinlemeden duyuyordum, isteksizce tekrar ediyordum. Yugoslavya’dan gelen haberler Vatikan Radyosu sayesinde bana ulaşıyordu. Her katliam, her vahşet haberinde dua ediyor ya da oruç tutuyordum. Kendimden nefret ediyordum. Bir kaçak. İnanç sahibi bir küçük burjuva.

Durmadan Luc’ü düşünüyordum. Nasıl bir teoloji delisi entelektüel adam basit bir polise dönüşebilirdi? Verecek bir cevabım yoktu. Fakat alaycı sözleri kulaklarımdan gitmiyordu. Her geçen gün misyonumdan biraz daha uzaklaştığımı düşünüyordum. Aldığım eğitim gereksiz görünmeye başlamıştı gözüme. Ve bir o kadar da rahat! Dünya nimetlerinden elimi ayağımı çekmeyi tercih etmiştim fakat paşalar gibi yaşıyordum. Barınacak bir yerim vardı, yemeğim önüme geliyor, korunuyor, huzur içinde dua ederek en çok hoşlandığım şeye, kitaplara zaman ayırıyordum.

Kariyerimi gözümde canlandırmaya çalıştım. Asla bir köy rahibi olmayacaktım. Okulu bitirip tezimi verdikten sonra Roma’da kalıp Gregoryen Üniversitesi ya da Yüksek Ruhban Okulu’na devam edecektim. Avrupa’daki Papalık Temsilcilikleri’ndeki birkaç görevden sonra teokrasi içinde basamakları tırmanarak Roma Kilisesi’nin en saygın kademelerine ulaşacaktım.

Gerçek bir “mevki”, refah içinde güç sahibi olmak. Ailemde nefret ettiğim her şey şimdi, bir başka biçimde beni buluyordu.

Endişelerimi üst kademedeki pederlere açtım. Akademik yanıtlar almaktan öteye gidemedim, din adamlarına özgü o alışıldık duyarlı dil, insan ruhunun çektiği acılara merhem olması beklenen yavan sözler. 29 haziran 1992’de, tam da geleceğin rahiplerinin “Kutsal Katolik-Apostolik Roma Kilisesi bünyesine” giriş gününde, cüppemi iade ettim.

Luc yanılıyordu, sağlıklılar hastanesinde değildim.

Bir mezarlıktaydım.

Burada herkes ölüydü.

Ben de dahil.

Paris’e döndüm ve soluğu Paris Başpiskoposluğu’nda aldım. İnsani yardım yapan dini dernek ve kurumların listesi bir hayli uzundu. Aklıma koyduğum kıtada göreve başlayacak ilk organizasyonda karar kıldım: Afrika. “Umut Toprakları”, din görevlileri dışında sade vatandaşları da aralarına kabul eden Belçikalı bir Fransisken kuruluş bana mükemmel bir seçim gibi geldi. Riskli topraklarda en uzağa giden ekipti.

1993 başında, ilk macerama atılıyordum.

Ruanda, soykırımın bir yıl öncesi.

Otoyoldan çıkış levhaları son anda beni daldığım anılardan çıkardı. Porte d’Orléans Tüneli’ne daldım hâlâ Luc’ü ve endazesi bozulmuş hayatlarımızı düşünüyordum. Her zaman benden bir adım öndeydi. Bir düşünceyle ürperdim. İntihar yolculuğunda onu asla izlemeyecektim. Fakat şimdi bu davranışını kabullenmem ve sebebini bulmam gerekiyordu. Bir şeyler olmuştu. Luc’ün kaderini etkileyen anlaşılması zor bir olay.

Neden böyle bir karar aldığını aydınlatmam gerekiyordu.

Ancak o zaman, bilinci yerine gelecekti.

9

Ofisimdeyim. Kâğıt yığınları. Post-it'ler. Kapıyı kapattım, sonra yeni bir sigara paketi açtım. SİGARA İÇMEK SPERM SAYISINDA AZALMAYA VE KISIRLIĞA NEDEN OLUR. Bu tür uyarılar beni sinirlendirmekten başka bir işe yaramıyordu. Antonin Arnaud'nun uyuşturucu konusunda yazdıklarını düşündüm: "Kaybetme koşullarının ne önemi var: Toplum bunu dikkate almıyor."

Kâğıt yığınlarının üzerine yapıştırılmış sarı Post-it'lere bir göz attım. "11:00: Dumayet aradı", "öğlen: Dumayet" ve bir kez daha: "14:00: Dumayet. ACİL!" Nathalie Dumayet, Cinayet Masası şefi ve başkomiseri, 36 numaradaki soruşturma ekiplerinin de sorumlusuydu. Saatime baktım: yaklaşık 15:00'ti. Ejderhayla çay içmek için çok erkendi.

Yağmurluğumu çıkardım ve masadaki kâğıtları karıştırdım. Bulmayı umduğum şey yoktu. Önce cep telefonumdaki, sonra da sabit hattımdaki mesajları dinledim; orada bir şey yoktu. Malaspey'i aradım.

– Beni aramayı unuttun sanırım, diye sitem ettim. Çingeneler konusunda bir ilerleme var mı?

– Nanterre'deki fakülteden çıkmak üzereyim. Roman bir profesörle konuştum. Haklıymışsın. Şu ayakkabı olayı tamamen bir Roman âdetiymiş. Bizim profesörün söylediğine bakılırsa, katil, kurbanın pabuçlarını, hayaleti onu takip etmesin diye çıkarmış. Bir Çingene zımbırtısı işte.

– Tamam. Adli Polis veri işleme dosyasında bir araştırma yap. Val-de-Marne'da son zamanlarda silahlı saldırı olaylarına karışmış ve tutuklanmış bütün göçebe Çingeneleri sapta.

– Çoktan yaptım. Créteil Merkez Karakolu'ndakilerle de temasa geçtim. Kıyıda köşede kalmış toplulukları konusunda.

– Sen şu an nerdesin?

– Yoldayım. Emniyet'e gelmek üzereyim. Başmelek Mikail'in madalyonunu dosyaların üzerine bıraktım.

– Raporunu yazmadan önce beni gör. Senin için bir şeyim var.

Telefonu kapattım ve Foucault'yu çağırdım. Dün gece işlenmiş suçlara bakarken kapı vuruldu. Ekibimin birinci adamı sevimli bir haydudu andırıyordu. Kıvırcık saçlar, dar omuzlar, pilot ceketi içinde sıkışmış bir vücut, gülümseyen bir yüz. Foucault, Woodstock döneminin Who topluluğu şarkıcısı Roger Daltrey'e benziyordu.

Yardımcım biraz huzursuzdu, Luc'ün başına gelenleri konuşmak ister gibi bir hali vardı. Bir harekette onu durdurdum.

– Yardımın gerekiyor. Özel bir iş.

– Ne gibi?

– Luc'ün adamlarını araştırmanı istiyorum. Hangi iş üzerindelermiş bir bak.

Başını "olur" anlamında salladı, ama gözlerindeki kuşku çok belirgindi.

– Gönüllü olacaklarını sanmam.

– Onları yemeğe çıkar. İçkiye davet et. Onlara sevimli görün. Rol yap.

– Bakacağız artık.

Ekibin iyi niyet timsali, Doudou'yla dün konuşmuştum. Kaldığım yerden devam ettim:

– Bak. Kimse Luc'ü benim tanıdığım kadar tanıyamaz. Böyle davranması için mutlaka bir dış etken olmalı. Bizim bilemediğimiz, açıklık getiremediğimiz bir iş; olay bir depresyon veya bunalım olarak açıklanamaz.

– Nasıl bir iş?

– Hiçbir fikrim yok. Ama çalıştığı özel bir dosya var mı öğrenmek istiyorum.

– Tamam. Hepsi bu kadar mı?

– Hayır. Özel hayatını da iyice kurcala. Banka hesapları, kredi kartları, vergi kayıtları. Ne varsa. Telefon faturalarına bak: ev, ofis, cep. Üç ay öncesinden bugüne bütün telefon kayıtları.

– Kararlı görünüyorsun.

– Luc'ün bir sırrı var mı yok mu emin olmalıyım. İkili bir hayat veya başka bir şey.

– İkili bir hayat, Luc mü?

Ellerini ceketinin cebine sokmuş Foucault şaşırmış görünüyordu.

– Adli Polis'in Psikolojik Değerlendirme Merkezi'yle de konuş. Bir yerlerde Luc'ün bir dosyası olmalı; tabii tüm bunları mümkün olduğunca gizli yapıyorsun.

– Peki ya, İçişleri müfettişleri?

– Elini çabuk tut ve beni haberdar et.

Foucault odadan çıktı, yüzündeki kuşku ifadesi biraz daha artmıştı. Bende ise en ufak bir kuşku yoktu, böyle bir soruşturmadan sonuç çıkacağına inanmıyordum. Luc'ün gizleyecek bir şeyleri varsa, mutlaka bütün izleri yok ederdi. Bir avcıyı avlamaktan daha kötüsü yoktu.

Kapı kapanmadan eşikte Malaspey belirdi. Sağlam yapılı, soğukkanlı bir tipti, üzerinde yün bir polar vardı, daima boynundan çaprazlama geçirdiği Hint işi küçük bir çanta taşırdı. Gri renkli saçlarını ensesinde atkuyruğu yapmıştı ve dişlerinin arasındaki pipo ise tabloyu tamamlıyordu. On beş yıldan beri meslekte olan Cinayet Masası polisinden çok teknik lise öğretmenine benziyordu.

– Beni görmek istemişsiniz.

Ağzındaki pipo yüzünden söylediklerinin yarısı anlaşılmıyordu. Çekmeceyi açtım, küçük bir naylon torba çıkardım ve içine Aziz Mikail'in madalyonunu koydum.

– Şunun üzerinde biraz eşelen bakalım, dedim torbayı ona uzatırken. Nümizmatik uzmanlarına göster. Menşeini öğrenmek istiyorum.

Malaspey torbayı evirip çevirdi.

– Bu nedir ki?

– Benim de öğrenmek istediğim bu. Profesörlerle konuş. Fakülteleri dolaş.

– Yeniden öğrencilik hayatıma dönüyorum sanırım.

Madalyonu cebine attı ve odadan çıktı. Çalışma masamın üzerine yığılı belgeleri inceleyerek bir saat daha geçirdim; ilginç bir şey yoktu. Saat 17:00'de, hiyerarşik üstümü ziyaret etmek için kalktım.

Kapıyı vurdum. İçeri girmem söylendi. Hafif bir parfüm kokusunun hâkim olduğu, her şeyden arınmış bir atmosfer; bana odamı hatırlatıyordu.

Nathalie Dumayet hoyrat görünümlü bir tipti, ama dış görünüme aldanmamak lazımdı. Kırklı yaşlardaydı, soluk bir teni, manken gibi bir vücudu vardı; küt kesilmiş siyah saçları her zaman yapay bir dağınıklıktaydı. Köşeli güzelliğini, insanın içine işleyen, iri yeşil gözlerinin dinginliği yumuşatıyordu. Her zaman şıktı, en zor anlarda bile; Emniyet Müdürlüğü'nün alışkın olmadığı İtalyan markaları giyerdi.

Dış görünümü böyleydi. İçi ise Cinayet Masası'yla tam bir uyum içindeydi: katı, kural tanımaz ve zorlu. Daha önce Terörle Mücadele Birimi ile Narkotik'te çalışmış ve örnek başarılar kazanmıştı. İki ayrıntı onu özetliyordu. Öncelikle, esnek ve kırılmaz çerçeveleri olan, avuç içinde sıkıldıktan sonra yeniden ilk biçimini alan gözlükleri. Dumayet de gözlüklerine benziyordu;

yumuşak görünümün ardında, hiçbir şeyi unutmaz ve hedefini asla gözden kaçırmazdı.

Diğer bir ayrıntı da parmaklarıydı. İnce ve uzundu, elmasçıların, değerli taşları kırabilen, oldukça dayanıklı çok ince çekiçlerini andırıyordu.

– Size Keemun hazırlayayım mı? diye sordu ayağa kalkarken.

– Teşekkür ederim, iyi olur.

– Hemen yapıyorum.

Çaydanlık ile demliğe doğru ayaklandı. Hem üniversiteli kız hem de rahibe tavırları vardı. Ritüeline eski ve ruhani bir şeyler hâkimdi. Dumayet'nin eş değiştirilen kulüplerde sık sık görüldüğüne dair etrafta dolaşan dedikoduları düşündüm. Doğru veya yanlış. Genelde dedikodudan nefret ederdim ve özellikle de bu dedikodudan.

– İsterseniz sigara içebilirsiniz.

"Peki" anlamında başımı salladım, ama Camel paketimi çıkarmadım. Gevşemenin gereği yoktu: Bu "acil" davet pek hayra alamet değildi.

– Sizi neden çağırttığımı biliyor musunuz?

– Hayır.

– Oturun.

Önüme bir fincan koydu:

– Hepimiz allak bullak olduk, Durey.

Oturdum ve sessizliğimi korudum.

– Luc'ün niteliğinde, ağırbaşlı bir polis, bu bir şok oldu.

– Bana söylemek istediğiniz bir şey mi var?

Bu beklenmedik sorum onu gülümsetti.

– Perreux vakasında ne durumdasınız?

Tahminim doğru çıkmıştı. Ama zafer narası atmak için de çok erkendi.

– İlerliyoruz. Göçebe Çingeneler olabilir.

– Kanıtınız var mı?

– Tahminler.

– Dikkat Durey. Irkçı önyargılar yok.

– Bu yüzden konuşmuyorum. Bana biraz daha zaman verin.

Öylesine kafasını salladı. Tüm bunlar asıl konuya giriş mahiyetindeydi.

– Coudenceau'yu tanıyor musunuz?

– Philippe Coudenceau mu?

– IGS'den, disiplin amirliği. Bana öyle geliyor ki Soubeyras'nın hassas bir dosyası varmış.

– Ne demek, hassas?

– Bilmiyorum. Beni bu sabah aradı. Bana hatırlattı.

Hiçbir şey söylemedim. Coudenceau, meslektaşlarından birinin başı derde girince ortaya çıkan şu leş kargalarından biriydi. Sahada çalışan adamları mahvetmeyi, onların gururlarıyla oynayıp küçük düşürmeyi seven bir alçaktı.

– Luc'ün raporunu o yazıyor. Alışılagelen bir soruşturma, anlayacağın.

– Her zaman olduğu gibi.

– Ona göre, polisler zaten işin içinde. Bu öğleden sonra Luc'ün bankasından aramışlar. Meraklı birileri onun hesaplarını araştırıyormuş.

Demek Foucault harekete geçmişti. Tabii hiçbir şey söylemedim. Gözlerini benimkilere dikti. Bir anda birer elmas tanesi kadar sertleşmişlerdi.

– Ne arıyorsunuz, Durey?

– IGS'nin aradığını. Herkesin aradığını. Luc'ün intihar sebebini anlamak istiyorum.

– Depresyonun açıklaması yoktur.

– Luc'ün depresyonda olduğunu gösteren bir şey yok. Sesimi yükseltmiştim. Karısı ve iki çocuğu var; kahretsin, onları asla terk etmez. Boktan bir işe bulaşmış olmalı!

Dumayet fincanını eline aldı ve hafifçe üfledi, hiçbir şey söylememişti.

– Bir şey daha, diye ekledim, daha hafif bir ses tonuyla. Luc Katolik'tir.

– Hepimiz Katolik'iz.

– Ama onun gibi değil. Benim gibi değil. Her pazar ayin. Her sabah dua. Bu, bizim inancımıza aykırı, anlıyor musunuz? Luc hayattan vazgeçtiyse, ahreti de inkâr etmiş demektir. Böyle bir inkârın sebebini bulmam gerekiyor. Bu, üzerinde çalıştığım vakaları engellemeyecek.

Dumayet, küçük bir kedi gibi çayından bir yudum aldı.

– Bu sabah neredeydiniz? dedi sonra fincanını yavaşça masaya bırakırken.

– Taşrada, dedim tereddütlü bir sesle. Tahkik edilmesi gereken bazı işler vardı.

– Vernay'de mi?

Sustum. Gözlerini Sen Nehri'ne bakan, yarı açık vasistaslara doğru çevirdi. Hava çoktan kararmıştı. Nehir donmuş bir çimentoyu andırıyordu.

– Levain-Pahut bu öğlen beni aradı. Chartres jandarması ona telefon etmiş. Onlara da telefon gelmiş. Paris'ten bir polis hastanedeki bir doktoru ziyaret etmiş. Uzun boylu, öfkeli bir tipmiş. Bu size bir şey ifade ediyor mu?

Bir anda masanın kenarlarına tutunarak, ona doğru eğildim:

– Luc benim en iyi dostumdu. Bir kez daha tekrar ediyorum; onu böyle bir davranışa yönelten sebebi bulmak istiyorum!

– Hiçbir şey onu bize geri getirmez, Durey.

– O ölmedi.

– Ne demek istediğimi çok iyi anladınız.

– IGS'nin leş kargalarının işlerini mi yapmalarını istiyorsunuz?

– Bu onların görevi.

– Onların görevi kumarbaz, pezevenk, uyuşturucu işine bulaşmış, rüşvet yiyen polisleri soruşturmak. Luc'ün yeri farklı!

– Neresi? diye sordu alaycı bir ses tonuyla.

– Bilmiyorum, dedim koltuğumda arkaya yaslanırken. Henüz bilmiyorum. Ama bu intiharın önemli bir nedeni olmalı. Ortaya çıkarmak istediğim çılgınca bir sebep.

Yavaşça koltuğunu döndürdü. Tahrikkâr bir hareketle bacaklarını uzattı ve ayakkabılarının yüksek topuklarını radyatöre dayadı.

– Cinayet yok, soruşturma da yok. Bu iş bizim şubeyi ilgilendirmiyor. Ve siz bu işe uygun değilsiniz.

– Luc benim için bir kardeş gibidir.

– Benim de söylemek istediğim bu. Çok öfkeli ve bu konuda çok hassassınız.

– İzin kullanmamı ister misiniz?

Onu hiç bu kadar sert ve duygusuz görmemiştim.

– İki gün. Kırk sekiz saat boyunca her şeyi bir kenara bırakın ve sadece buna odaklanın. Sonra işinizin başına dönün.

– Teşekkür ederim.

Ayağa kalktım ve kapıya doğru ilerledim. Tokmağı çevirirken, arkamdan seslendi:

– Son bir şey daha, Durey. Üzüntü sadece sizin tekelinizde değil. Ben de Soubeyras'yı çok iyi tanırım, bizim bölümde çalıştığı dönemden.

Verecek bir cevabım yoktu. Ama içgüdüsel bir biçimde başımı çevirip baktım. Kadınları asla anlayamayacağıma bir kez daha kanaat getirdim.

Nathalie Dumayet, Cinayet Masası'nı tek eliyle yöneten kadın, masumları teröristlerin elinden kurtaran, eroin çetesini çökerten polis, başını öne eğmiş, sessizce ağlıyordu.

10

Araf.

Sözcük reanimasyon servisinin kapısından girerken aklıma geldi. Araf. Tanrısal affa hak kazanmış, ancak Tanrı'nın sevgili kulları arasına girebilmek için gerekli kemale ulaşmamış ruhlarının günahlarından arınması için bekledikleri yer. Vaftiz olmadan önce ölen çocukların durduğu gizemli mekân. Kaderinin tayin edilmesini beklediği belirsiz, karanlık, boğucu bir ortam. "Ne yaşam ne ölüm" demişti Svendsen.

Üzerimde sırttan bağlı bir önlük, başımda bone ve ayaklarımda galoşlarla loş bir koridorda ilerliyordum. Solda, küçük bir masa lambasıyla aydınlatılmış bir hemşire odası vardı. Sağ tarafta ise, küçük bölmelere ayrılmış camlı bir oda bulunuyordu. Karanlığın içinde, sadece yapay solunum cihazlarının çıkardığı sesler ile yaşam destek ünitelerinin "bip"leri duyuluyordu.

Aklıma Dante'nin Cehennem'inin IV. Kantosu geldi.

Sonu gelmez iniltilerin yükseldiği
acılı uçurum vadisi
yanı başımda duruyordu.
Karanlıktı, derindi içi,
öyle bir sis vardı ki,
dibine bakınca bir şey seçilmiyordu.

18 numara.

Luc'ün odası.

Otuz derecelik bir açıyla yukarı kaldırılmış bir yatağa bağlanmıştı. Her tarafından yarı saydam borular sarkıyordu. Bir

sonda bir burun deliğine siyah bir körüğe bağlı olan ve bir "klak" sesiyle açılıp kapanan bir diğer sonda da ağzına sokuluydu. Bir serum boynuna, bir diğeri de koluna takılıydı. Parmaklarından birine tutturulmuş bir pens yakut gibi parlıyordu. Sağdaki bir ekranda sürekli olarak yeşil çizgiler geçiyordu. Yatağın üstünde, saydam torbalar asılıydı; serumlar.

Ona doğru yaklaştım. Komadaki insanlarla konuşmak gerektiği söyleniyordu. Ağzımı açtım, ama tek bir kelime çıkmadı. Dua ettim. Diz çöktüm ve haç çıkardım. Gözlerimi kapattım ve başım öne eğik mırıldandım: "Sana sığınıyorum Tanrım, Baba, Oğul ve Kutsal Ruh..."

Durdum. Dikkatimi toplayamıyordum. Benim yerim burası değildi. Benim yerim sokaklardı, gerçeğin peşine düşmekti. Ayağa kalktım, yüreğimde bir inanç vardı; onu uyandırabilirdim. Onu hayata döndürebilirdim. İntiharının sebebini bulursam. İçimdeki ışık, onu Araf'tan çekip alacaktı!

Servisin koridorunda bir sekreterle karşılaştım ve ondan Dr. Éric Thuillier'yi –nöroloğun bir önceki gün görmemi söylediği anestezi uzmanı– çağırmasını istedim.

Birkaç dakika bekledikten sonra doktor gözüktü. Kırklı yaşlarda, ciddi görünümlü bir tipti. Üzerinde Oxford bir gömlek, yuvarlak yaka bir kazak, paçaları kısalmış ve tiftiklenmiş bir kadife pantolon vardı. Bakalit çerçeveli gözlükleri ile yandan ayırdığı saçları özensizliğini tamamlıyordu.

– Doktor Thuillier?

– Benim.

– Başkomiser Mathieu Durey. Cinayet Masası. Luc Soubeyras'nın bir yakınıyım.

– Arkadaşınız çok şanslıymış.

– Birkaç dakikanız var mı, konuşmak için?

– Başka bir katta olmam gerekiyor. Benimle gelin.

Uzun bir koridor boyunca peşinden yürüdüm. Thuillier anlatmaya başladı, ama benim için yeni şeyler değildi söyledikleri. Sözünü kestim:

– Komadan çıkma şansı nedir?

– Bunu söyleyebilmem çok zor. Derin komada. Ama daha kötülerini de gördüm. Her yıl iki yüz binden fazla kişi komaya giriyor. Ve sadece yüzde 35'i hiçbir araz kalmadan kurtuluyor.

– Ya diğerleri?

– Ölüyor. Enfeksiyon kapıyor. Bitkisel hayata giriyor.

– Bana yaklaşık yirmi dakika ölü kaldığını söylediler.

– Arkadaşınız, solunum durması nedeniyle anoksik komaya girmiş. Beyninin bir süre oksijensiz kaldığı kesin. Ama tam olarak ne kadar bir süre? Milyarlarca nöronun zarar gördüğüne şüphe yok, özellikle de, kognitif fonksiyonları koşullandıran beyin korteksindekilerin.

– Tam olarak, bunun anlamı ne?

– Eğer arkadaşınız komadan çıkarsa, ister istemez bazı sekeller olacaktır.

Benzimin uçtuğunu hissettim. Konuyu değiştirdim:

– Peki biz? Yani çevresindekiler demek istiyorum. Bir şeyler yapabilir miyiz?

– Bazı bakımları üstlenebilirsiniz. Masaj, mesela. Merhem sürebilirsiniz, cildi kurumasın diye. Bunlar bir şeyleri paylaşma anlarıdır.

– Onunla konuşmalı mıyız? Bunun da etkili olduğu söyleniyor.

– Açıkçası bu konuda bir şey bilmiyorum. Kimse bilmiyor. Yaptığım testlere göre Luc bazı uyarılara tepki veriyor. Buna biz "kalıntı bilinç belirtileri" deriz. Ama neden olmasın? Belki de tanıdık bir ses ona iyi gelebilir. Hastayla konuşmak, konuşan kişi için de iyi olabilir.

– Karısını gördünüz mü?

– Ona da aynı şeyleri söyledim.

– Sizde nasıl bir izlenim bıraktı?

– Sarsılmış. Ve ayrıca, nasıl söyleyeyim... biraz da inatçı. Durumu trajik, kabullenmekten başka seçimi yok.

Bir kapıyı itti ve merdivenden inmeye başladı. Onu izliyordum. Omzunun üstünden dönüp bana baktı.

– Size bir şey sormak istiyorum. Arkadaşınız bir tedavi mi görüyordu? İğne tedavisi mesela?

Bu soruyu bana ikinci kez soruyorlardı.

– Sebep şu iğne izleri mi?

– Nedenini biliyor musunuz?

– Hayır. Ama uyuşturucu kullanmadığına kefil olabilirim.

– Çok güzel.

– Bu bir şey değiştirir mi?

– Tedavimde her şeyi göz önünde tutmak gerek.

Alt kata indiğimizde, bana doğru döndü, dudaklarında tedirgin bir gülümseme vardı. Gözlüklerini çıkardı ve burnunu ovuşturdu.

– Güzel. Şimdi gitmem gerek. Yapacak tek bir şey var; beklemek. İlk haftalar belirleyicidir. Ne zaman isterseniz arayabilirsiniz.

Beni başıyla selamladı ve bir çarpma kapının ardında kayboldu. Zemin kata indim. Luc'ü uyuşturucuyla hayal etmeye çalışıyordum. Hayır, bu çok anlamsızdı. Ama kolundaki izlerin sebebi neydi? Hasta mıydı? Bunu Laure'dan saklamış olabilir miydi? Bunu da doğrulamam gerekiyordu. Tutuklu revirinin yakınındaki acil servis avlusunda beyaz önlüklüden çok mavi üniformalı vardı. İki polis otobüsünün arasından geçip ana kapıya ulaştım.

Ama birden durdum, dikkatle izlendiğimi fark ederek geri döndüm.

Sahipsiz, bir dizi tekerlekli sandalye, süpermarket arabaları gibi birbirlerine zincirle bağlanmıştı. En sondaki sandalyedeyse Doudou oturuyordu.

Sandalyenin arkalığını son kertesine kadar yatırmış, gözlerini benden ayırmıyordu, sağ elindeyse bir sigara vardı. Başımla ona belli belirsiz bir selam verdim ve kapıdan çıktım. Arkamdan bir çift gözün beni izlediğini biliyordum.

– Bir sır, dedim kendi kendime, Luc'ün adamları boktan bir sırrı paylaşıyor.

11

– Gürültü yapmayın, çocuklar uyuyor.

Laure Soubeyras içeri girmem için geri çekildi. Kurulmuş bir makine gibi saatime baktım: 20:30. Kapıyı kapatırken ekledi:

– Çok yoruldular. Ve yarın okul var.

"Anladım" der gibi başımı salladım, ama çocukların kaçta yatması gerektiğine dair bir fikrim yoktu. Laure pardösümü aldı, sonra salona geçmemi söyledi:

– Çay ister misin? Ya da kahve veya içki.

– Kahve, teşekkür ederim.

Ortadan kayboldu. Kanepeye oturdum ve etrafı incelemeye başladım. Soubeyras'lar, Paris Emlak Kurumu tarafından yaptırılmış şu tuğla apartmanlardan birinde oturuyordu; dört odalı şatafatsız bir daireydi. Çift evlendikten hemen sonra, uzun vadeli krediyle evi satın almıştı. İçerdeki her şey çok sıradandı: kötü kalite parkeler, kontrplak mobilyalar, ucuz biblolar... Televizyon açıktı, ama sesi kapalıydı.

Luc, bu daireye bakarak, kadınlar konusundaki fikrini söylemiş olmalıydı: "Onu unutmanın en iyi yolu, sorunu mümkün olduğunca çabuk halletmektir." Aslında, yaşadığı yerle dalga geçiyordu. Eğer yalnız olsaydı evi benimkine benzeyecekti: mobilyasız, süssüz. İkimiz de maddi dünyaya karşı ilgisizdik, özellikle de burjuva konforuna. Ama Luc, görünürde oyun oynamayı seçmişti. Paris'te daire, köyde ev…

Laure, üzerinde cam bir kafetiyer, porselen iki fincan, şekerlik ve bisküvi tabağı bulunan bir tepsiyle yeniden göründü. Gücü tükenmiş gibiydi. Gri, kıvırcık saçlarının altındaki uzun yüzü gergin ve yorgundu.

Belki bininci defadır, kendime aynı soruyu soruyordum: Luc, doğduğu köyden çocukluk arkadaşı olan, zekâsı kıt bu sıkıcı kadınla neden evlenmişti? Bir doktorun yanında sekreter olarak çalışıyordu ve konuşması harf sıkıntısı çekilen bir Scrabble oyununa benziyordu. Bir keresinde Luc'ün "Sadece misyoner pozisyonu, hepsi bu" dediğini hatırlıyordum. Tiksinti dolu bir ifade.

Tam karşıma, bir tabureye oturdu. Aramızda sehpa vardı. Laure ile çocukların neyle geçineceklerini düşünüyordum. İntihar etmiş bir polisin karısına emekli aylığı bağlanır mıydı? Bu konuda bilgi edinmeliydim. Her neyse şimdi maddi sorunları düşünmenin sırası değildi. Luc'ün durumuyla ilgili gevezelik ettikten sonra Laure baklayı ağzından çıkardı:

– Luc için bir ayin düzenliyorum.

– Ne sebeple? Luc ölmedi ki…

– Onun için değil. Ben düşündüm de…

Tereddüt etti. Yavaşça ellerini ovuşturdu.

– Arkadaşlarını, dostlarını bir araya getirmek istiyordum. Birlikte murakabeye varmak için. Bir tür yakarış…

– Tanrı'ya yakarış mı, demek istiyorsun?

Laure inançlı biri değildi; Luc'le ayrıldığı bir başka nokta. Ve ben başı derde girince veya sıkıntıda kalınca Tanrı'ya yakarma düşüncesinden hazzetmiyordum. Artık insanlar Tanrı'yı vaftiz, evlenme, ölüm gibi nedenlerle hatırlıyorlardı.

– Dini bir yanı yok, diye devam etti. Koma hakkında bazı şeyler okudum. Çevresindekilerin etkili bir rol oynayabileceği söyleniyor. Onlarla konuşulunca, çevrelerinde sevgi çemberi oluşturulunca insanlar komadan çıkmışlar.

– Yani?

– Dostlarını bir araya getirmek istiyorum. Bir tür enerji yoğunlaşması yaratmak için, anlıyor musun? Luc'ün hissedebileceği bir güç.

New Age modası. Ruhsuz bir sesle sordum:

– Hangi kilisede?

– Sainte-Bernadette. İki adım mesafede. Luc genelde oraya giderdi.

Orayı biliyordum, Vincennes Şatosu duvarı boyunca biraz yürümek gerekiyordu. Yer altına inşa edilmiş bir tür bunkerdi, günümüzde bir Tamul cemaatinin yönetimindeydi. Birkaç yıl önce, Ahlak Masası'nda görev yaparken, şehir dışındaki bulvarlarda yasadışı fahişelik yapanları gözaltına aldıktan sonra, sabaha karşı oraya uğramıştım. Devam ettim:

– Kilise rahibi asla kabul etmez.

– Neden?

– Luc'ün intiharı dinen caiz değil.

Laure alaycı bir şekilde gülümsedi:

– Şu sizin salakça ilkeleriniz. Ama biraz önce sen söyledin; Luc daha ölmedi.

– Bu bir şeyi değiştirmez.

– Onun cehennemlik olduğunu mu söylemek istiyorsun?

– Yeter artık. Kilise'nin bazı kuralları vardır ve…

– Rahiple konuştum, diye sözümü kesti. Bir Hintli. Tören, öbür gün sabah olacak.

Habere sevinebilmek için birkaç sebep arıyordum. Ama yapacak bir şey yoktu. Onu radikal, kapalı ve tutucu bir Hıristiyan olarak düşünmeye alışmıştım. Luc'ün madalyasını düşündüm, onu Şeytan'a karşı koruyan madalyayı. Laure haklıydı; biz, yani Luc ve ben Ortaçağ'da yaşıyorduk.

– Ya sen, diye sordu. Bu gece neden buradasın?

Sesinde bir kuşku vardı. Beni hep bir düşman ya da en azından bir rakip olarak görmüştü. Ben Luc'ün saydam olmayan, mistik tarafını temsil ediyordum ve bu ruhsal derinlik Luc'ü ondan uzaklaştırıyordu… Ayrıca bir polisti de. Tüm bunlar, Laure'a göre intiharını açıklayan şeylerdi.

– Sana birkaç soru sormak istiyordum.

– Şüphesiz. Bu senin işin.

Ona doğru eğildim ve sesime bir sıcaklık kattım:

– Kafasında ne olduğunu öğrenmem gerek.

Başını "anladım" dercesine salladı, yeninin içinden bir kâğıt mendil çıkardı ve burnunu sildi.

– Arkasında bir şey bırakmamış mı? Bir sözcük? Bir mesaj?

– Olsaydı sana söylerdim.

– Vernay'e gidip baktın mı?

– Bu öğleden sonra oradaydım. Hiçbir şey yok. Kısa bir sessizliğin ardından ekledi. Hep gizemliydi. Anlaşılmak istemiyordu sanki.

– Hasta mıydı?

– Nasıl yani?

– Bilmiyorum. Hiç tahlil yaptırdı mı, doktora gitti mi?

– Hayır. Kesinlikle.

– Son dönemlerde nasıldı?

– Neşeli, keyifli.

– Neşeli mi?

Gözlerini kaldırıp bana baktı:

– Çok konuşuyordu, sürekli coşku doluydu. Bir şeyler onu değiştirmişti.

– Ne gibi?

Kısa bir sessizlikten sonra devam etti:

– Bir metresi olduğunu düşünüyorum.

Az kalsın kanepeden düşüyordum. Luc bir Jansenist'ti. Dünya zevklerinin üstünde değil, dışında biriydi. Bu papanın satmak için Vatikan'daki kutsal emanetleri çalmasından şüphe etmek gibi bir şeydi.

– Kanıtın var mı?

– Tahmin. Bazı önseziler. Bakışları donuklaşmıştı. Bu sizler için de geçerli sanırım, öyle değil mi?

– Neler?

Cevap vermedi. Başını öne eğdi, kâğıt mendilini kesik kesik hareketlerle parçalamaya başladı. Bu bir üzüntü değil öfke ifadesiydi.

– Mizacı tamamen değişmişti, diye devam etti. Heyecanlıydı. Kadınlar bu tür şeyleri hisseder. Ve sonra, sonra da sürekli bir yerlere gidiyordu…

– Nereye?

– Bilmiyorum. Geçtiğimiz temmuzdan bu yana böyleydi. Önce hafta sonları. İş bahanesiyle. Sonra ağustosta Vernay'e gideceğini söyledi. İki haftalığına. Ardından yurtdışına gitti. Her seferinde bir hafta. Bir araştırma için olduğunu söylüyordu. Ama ben enayi değildim.

– Bu seyahatleri ne zaman son buldu?

– Ekim ayının sonunda hâlâ sürüyordu.

Laure'un şüphesi çok gülünçtü. Luc ona sadece gerçeği söylemişti; kişisel bir soruşturma. Bu üzerinde gizlice çalıştığı bir iş olmalıydı. Belki de benim öğrenmek istediğim iş…

– Gittiği yer hakkında bir şey biliyor musun?

Yeniden gülümsedi, acımasız bir ifadesi vardı.

– Bildiğim söylenemez. Ama ben de küçük bir araştırma yaptım. Ceplerini karıştırdım, ajandasına baktım…

– Karıştırdın mı?

– Bütün kadınlar bunu yapar. Özellikle de incinmiş kadınlar. Bu konuda cahilsin. Mendil küçük parçalara ayrılmıştı. Sadece bir ipucu buldum. Bir kez. Besançon'a bir bilet.

– Besançon mu? Neden?

– Ben ne bileyim. O kaltak orada oturuyor olmalı.

– Biletin tarihi ne?

– 7 temmuz. Bu kez orada, en az dört gün kalmıştı. Yurtdışından söz ediyorsan…

Laure bana önemli bir ipucu vermişti. Luc Jura'da bir soruşturma yürütüyordu. Laure'u ikna etmeye çalıştım.

– Sanırım, sen kafanda kurmuşsun. Luc'ü benden daha iyi tanıyorsun. Hatta benden çok daha iyi. O sana yalan söylemedi.

– Yo, hayır, diye sırıttı.

– Sana gerçeği söyledi; bir soruşturma yapıyordu, hepsi bu. Görev saatlerinin dışında, kişisel bir iş.

– Hayır. Bir kadın vardı.

– Bunu nasıl biliyorsun?

– Değişmişti. Fizik olarak değişmişti.

– Anlamıyorum.

– Bu durum beni şaşırtmıyor. Derin bir nefes aldı, sonra belli belirsiz dışarı verdi. Çocuklar doğduğundan beri bana dokunmuyor.

Kanepenin üzerinde kıpırdandım. Bu tür sırları duymak istemiyordum. Devam etti:

– Klasik vaka. Üstünde durmadım. Cinsellik onu hiç ilgilendirmemişti. Hep soruşturmaları, hep duaları vardı. Sonra bu yaz, her şey değişti. İştahı sanki… yerine gelmişti. Hatta doymak bilmiyordu.

– Bu daha çok ilişkinize odaklanmasının bir göstergesi değil mi?

– Zavallı Mathieu. Siz ikiniz, birbirinizin aynısınız.

Bunu sevgisiz bir şekilde söylemişti. Daha çok bir kusuru yüze vurmak gibiydi. Devam etti:

– Zinanın en önemli göstergelerinden biri de bu ateşli geri dönüşlerdir. Koca artık bu işten zevk almaya başlamıştır, anlıyor musun? Ama vicdan azabı da duymaktadır. Dengeleme yoluna gider. Geceyi başka kadınlarla geçiren sevgili kocanız böylece vicdanını rahatlatır.

Kendimi kötü hissediyordum. Soubeyras'yı yatakta başka kadınlarla düşünmek, biraz bir rahibin eteğini kaldırmak gibiydi. Hiç kimsenin bilmek istemediği bir sırrı keşfetmek gibi. Konuşmayı bitirmek için ayağa kalktım. Ziyaret sebebimi sonunda açığa vurdum.

– Ben… Acaba Luc'ün çalışma odasına bakabilir miyim?

Laure da ayağa kalktı, eteği kâğıt mendil parçalarıyla doluydu:

– Önceden söyleyeyim, bir şey bulamazsın. Ben her yeri aradım.

12

Çalışma odası pırıl pırıldı. 36 numaradaki odasıyla aynı yapay düzen içindeydi. Laure mu yoksa Luc mü etrafı toplamıştı?

Kapıyı kapattım, ceketimi çıkardım koltukaltı kılıfımın kopçalarını açtım. Burada özel bir şey bulacağımı sanmıyordum. Ama hiç belli de olamazdı ve benim zamanım vardı.

Pencerenin dibine, alçak bir sehpanın üzerine konmuş fotoğrafları görmek için çalışma masasının ve Imac'in çevresini dolandım. Amadin ve Camille'in çeşitli etkinliklerde çekilmiş fotoğrafları: midilliye binerken, maske yaparken, havuzda. Benim tarafımdan yollanmış bir Roma kartpostalı: "Fabrikaya" (üstü kapalı olarak: rahipler) Saint-Michel-de-Sèze'e bir göndermeydi, "işletme" ise Roma Ruhban Okulu demekti. Bir başka fotoğrafta ise mavi tulumlu, başında alın lambalı kask bulunan bir adam vardı. Her tarafı halatlarla, kancalarla sarılı olan ve bir mağaranın önünde muzaffer bir tavırla duran bir adam. Şüphesiz Nicolas Soubeyras'ydı, Luc'ün babası, mağarabilimci.

Luc, ondan hep hayranlıkla söz ederdi. 1978'de ölmüştü, Pireneler'de Genderer yakınlarındaki bir mağaranın dibinde, iki bin metre aşağıda. O yıllarda onun babasını, kahramanlığını, hatta ölümünü bile kıskanırdım; benim babam ise bir reklamcıydı, Luc'ün babasından birkaç yıl sonra Venedik'te, Harry's Bar'da, çok içtiği bir akşam yemeğinden sonra kalp krizi geçirip ölmüştü. Ne ekersen onu biçersin.

Kepenkli konsola yöneldim, kilitliydi. Ardından gömme dolabı denedim; o da. Çalışma masasına oturdum ve bilgisayarı açtım. Biraz bekledim ve bu kez ikonları açmak için bir şifreye gerek olmadığını fark ettim. İlginç bir şey yoktu. Bir aile bilgisayarıydı; hesaplar, alacak verecekler, tatil fotoğrafları, oyunlar. Posta kutusuna tıkladım. Kişisel e-postalar da farklı değildi: yazışmalar, mektuplar, reklamlar, eğlenceli hikâyeler. Ancak bazı mesajlar dikkatimi çekti. Hepsi aynı adrese yollanmış ve yazılır yazılmaz da anında silinmişti. Bellekte, sadece her gönderiyi gös-

teren bir satır vardı. Sonuncusunun tarihi Luc'ün intiharının bir gün öncesine aitti. Tam adres *unital6.com*'du.

Bunu Google'a girdim. Böyle bir site vardı: *www.unital6.com*. İki kere tıkladım. Bir logo. Lourdes'lu Azize Bernadette Soubirous'nun silueti. Resimle birlikte İtalyanca bir metin de vardı. Ruhban okulundan bu yana bu dili çok iyi konuşuyordum.

Unital6, Lourdes'a hac yolculuğu organize eden gönüllülerden oluşan bir kuruluştu. Peki Luc, bu vakıfla neden temasa geçmişti? Yoksa ölümcül bir hastalığı mı vardı? Ama Laure çok emindi ve Hôtel-Dieu doktorları da kanser veya enfeksiyon gibi olasılıkları araştırmış olmalıydı. Bu site bilgi topluyor olabilir miydi? Çıkış biletlerini almadan hemen önce bu kişilerle neden temas kuruyorlardı?

Ana sayfayı geçtim ve başlıklara göz attım. Unital6'nın başka faaliyetleri de vardı: seminerler, İtalyan manastırlarında inzivaya çekilmek isteyenlere yardımcı olma. Konferans listesine bir göz attım. Luc'ün ilgisini çekecek tek bir konu vardı: "Şeytan'dan Kurtuluş". Konferans tarihi 5 kasımdı ve Padova'da olacaktı. Bilişim Suçları Polisi'ni aramaya karar verdim. Belki onlar e-posta metinlerine ulaşabilirlerdi.

Bilgisayarı bıraktım ve çalışma masasıyla ilgilenmeye başladım. Çekmecelerde sadece evraklar vardı: banka dekontları, elektrik faturaları, sigorta ihbarnameleri, sosyal güvenlik kâğıtları... Belgeleri inceleyebilirdim, ama rakamları didik didik etmek içimden gelmiyordu. Son çekmecede bir ajanda vardı; isimler, alelacele çiziktirilmiş numaralar, kısaltmalar. Bazıları tanıdık, bazıları değildi, bazıları da okunmuyordu. Defteri ceketimin cebine tıktım, sonra aramaya devam ettim ve küçük anahtar demetini buldum. Kafamı kaldırdım: gömme dolap ve kepenkli konsol.

Anahtarları denedim. Kepenk açıldı. Bir rafa düşey olarak yerleştirilmiş gri dosyalar. Her birinin sırtında "S" ve "Ş" harfleri ile çeşitli tarihler vardı: 1990-1999, 1980-1989, 1970-1979... Bu tarihler yüzyılın başlangıcına kadar uzanıyordu. Sırtında "2000..." yazan, en sağdaki dosyayı aldım, yere koydum ve üzerindeki bez bağı açtım.

İçinde, her birine tarih (2000 ve 2001) atılmış iki naylon şömiz vardı. 2001'i açtım ve 11 Eylül saldırılarının resimlerini gördüm. Dumanlar içinde kalmış kuleler, boşluğa düşmekte olan bedenler, bir köprünün üzerinde koşan, her tarafları toz içinde, ürkmüş insanlar. Sonra başka fotoğraflar: molozlar altında, gözleri oyulmuş cesetler, vücutları parçalanmış çocuklar. Altlarındaki açıklamada "Grozni, Çeçenistan" yazıyordu. Sayfaları çevirmeye devam ettim: iskelet kalıntıları, çenelerinin arasında bir kadın külotu bulunan bir kafatası. Altyazıyı okumaya gerek yoktu. Auxerre bölgesinde Émile Louis'nin kurbanlarının mezarlarından çıkarılması sırasında çekilmiş fotoğraflardı bunlar.

İyi de, Luc bu korkunç fotoğrafları neden saklıyordu? Dosyayı yerine koydum, sonra 90'lı yıllarınkini aldım ve rasgele karıştırmaya başladım. 1993. Bir Cezayir köyünde gırtlakları kesilmiş kurbanlar. 1995. Bir kan gölünün ortasında, kömürleşmiş sacdan parçalar arasında yatan, kolları bacakları kopmuş bedenler. "İntihar saldırısı, Ramat Eşkol, Kudüs, ağustos 1995." Ellerim titremeye başlamıştı. Bu şömizlerden birinin, benim asla unutamadığım bir kâbusa ait olduğunu tahmin ediyordum. Kırmızı bir çamurun içinde yatan siyah bedenler, parçalanmış yüzler, göz alabildiğine uzanan, ölülerle dolu bir çukur: "Ruanda, 1994."

Resimler boğazıma sarılmadan önce dosyayı kapattım. Bağcığını bağlayabilmek için uzun bir süre uğraştım. Soğuk soğuk terliyordum. O berbat günlerdeki gibi korku bütün haşmetiyle dönmüştü. Ayağa kalktım ve pencerenin storlarını araladım,

gecenin karanlığına gömülmüş avluyu seyrettim. Birkaç saniye sonra kendimi daha iyi hissediyordum. Ama bir kez daha, Ruanda'nın bugün hâlâ içimde bir yara olarak kaldığını, hayatımı bu denli etkilediğini görmekten üzülmüş, hayal kırıklığına uğramıştım.

Yeniden Luc'ü düşündüm. Demek akşamlarını ve hafta sonlarını bunlarla geçiriyordu. İnsanoğlunun en korkunç ve vahşi marifetlerini araştırmak, kesmek ve listelemekle. Yeniden dolabın raflarına yöneldim ve başka bir dosya aldım: "1940-1944." Nazi şiddetini içeren bir katalogla karşılaşmayı bekliyordum, ama önce Asya'yla ilgili fotoğrafları gördüm. Bir kadının canlı canlı batınının açılması, bunu yapanlar ameliyat önlüklü, ameliyat maskesi takmış Japonlardı. Altında "Ünite 731'den Koyabaşi adlı bir araştırmacı tarafından tecavüze uğradı ve döllendi; kadının taşıdığı cenin alınırken. Araştırmacının eldivenli elleri, kan içinde bir vücut ve arka planda siviller; onlar da maske takmıştı. Tüm bunlar katıksız bir terörün göstergesiydi.

Bir sonraki şömiz, benim beklediğimdi: Nazizm ve kötülükleri. Kamplar. Aç insanlar. Tükenmiş, bir deri bir kemik kalmış bedenler. Kepçelerle taşınan cesetler. Gözüm bir resme takıldı. Auschwitz 10. bloka ait gündelik bir sahne: çırılçıplak soyulmuş mahkûmların, yüzleri bir duvara dönük olarak subayın gelip kafalarına bir mermi sıkmasını beklediği bir infaz fotoğrafı; içlerinden çoğu kadınlar ve çocuklardı. Bir ayrıntı beni dondurdu; küçük bir kız çocuğunun bembeyaz ve narin sırtından sarkan, fotoğraf greninin daha da belirgin hale getirdiği iki atkuyruğu saç.

Dosyayı yerine koydum; göreceğimi görmüştüm. Diğer raflardaki dosyaların kronolojisi geçmiş yüzyıllara kadar uzanıyordu: XIX., XVIII. yüzyıllar. Sabahın ilk saatlerine kadar bu dehşet denizinde yüzebilirdim. Gravürler, resimler, yazılar, hep

aynı tema üzerineydi: savaşlar, işkenceler, ölüm cezaları, cinayetler... Bir kötülük antolojisi, bir kıyım, kan dökücülük taksinomisi. Peki, her dosyanın sırtında yazan "S" ve "Ş" harfleri neyi simgeliyordu?

Birden anladım.

"S" "SATAN", "Ş" "ŞEYTAN".

Rolling Stones'un "Bay Ş.'yle Dansı" adlı parçasını hatırladım.

Şeytan'ın toplu eserleri, yani hemen hemen...

Çalan cep telefonumla irkildim.

– Foucault. Doudou'yla yemekteydim.

Saat neredeyse gecenin 11'iydi. O tüyler ürpertici görüntüler hâlâ gözümün önündeydi.

– Nasıl geçti?

– Bana biraz tuzluya patladı, ama bazı tüyolar da aldım. Son zamanlarda Luc, özel bir olayla ilgileniyormuş.

Konuşması peltek peltekti. İyice kafayı bulmuştu muhtemelen.

– Hangi olay?

– Massine Larfaoui cinayeti.

– Şu içki pazarlamacısı.

– Exactly.

Kabiliyeli'yi Ahlak Masası'nda çalıştığım dönemden tanıyordum. Paris'in bar, restoran ve gece kulüplerinin en önemli içki dağıtıcılarından biriydi. Öldürüldüğünü bile bilmiyordum.

– Ne zaman tepelenmiş?

– Eylül başında. Bir kurşun kafaya, iki kurşun kalbe, çok yakından. Profesyonel işi.

– Dosya neden bize gelmemiş?

– Narkotik zaten Larfaoui'nin peşindeymiş. Herifçioğlunun kaçakçılıkta üstüne yokmuş: esrar, kokain, eroin. Narkotik, adamı suçüstü yakalamak için Adli Polis'le işbirliği içindeymiş.

– Soruşturma ne durumda?

– Hiç. İpucu yok, tanık yok, sebep yok. Yargıç dosyayı kapatma kararı almış, ama Luc işin peşini bırakmayı reddetmiş.

Bu kanlı cinayet yolsuzluk şüphelerini ortadan kaldırmıyordu. Tam tersine. Larfaoui'nin bazı polislerle karanlık ilişkileri vardı; para karşılığında onlara poliste kolaylık sağlanıyordu. İşletme ruhsatı alma, kumarhanelere göz yumma, olası şantajlara karşı koruma... En iyi bodyguard'lar bizzat polislerdi. Luc bu cinayetin altında başka şeyler olduğunu mu hissetmişti? Yoksa tam tersine bir şeylerin üstünü mü örtüyordu?

– Larfaoui vakasında, diye devam ettim. Başka ayrıntı var mı? Nerede vurulmuş?

– Evinde. Aulnay-sous-Bois'da küçük bir daire. 8 eylülde, 23:00'e doğru.

– Kurşun, ya silah?

– Doudou hiçbir şey söylemek istemedi. Ama bunun gerçek bir infaz olduğu açık. Bir tür hesaplaşma veya bir intikam. Her şeyden önce muhtemelen bu herhangi bir profesyonelin işi. Foucault bir süre sustu. İşin içinde bir polis olabilir.

– Luc'ün düşündüğü de bu olabilir mi?

– Kimse Luc'ün ne düşündüğünü bilemez.

– Doudou, sana Luc'ün son zamanlarda yaptığı yolculuklardan söz etti mi?

– Hayır.

– Larfaoui davasının yargıcı kim?

– Gaudier-Martigue.

Kötü haber. Dar kafalı, olaylara tek taraflı bakan bir adamdı. Vaka hakkında ondan bilgi sızdırma şansı sıfırdı. Tabii dosya da elde edilemezdi.

– Git yat, dedim. Yarın senden isteyeceğim başka işler de olacak.

Foucault bir kahkaha patlattı. Gerçekten sarhoştu. Telefonu kapattım. Bunlar benim duymak istediğim haberler değildi. Bir içki dağıtıcısı-uyuşturucu kaçakçısının infaz edilmesi Luc'ü umutsuzluğa sürükleyemezdi.

Konsoluma döndüm. Alt raftaki dosyaların üzerlerinde "S" veya "Ş" harflerinin altında alfabetik sırayla bazı küçük harfler yer alıyordu. İlk dosyanın kapağını açtım ve hemen anladım: Seri katiller. Yüzyıllar boyunca, dünya üzerinde cinayetler işlemiş katillerin tümü. Gilles de Rais'den Ted Bundy'ye, Joseph Vacher'den Fritz Haarmann'a, Karındeşen Jack'ten Jeffrey Dahmer'a. Bu dokümanlara göz atmak istemedim; bu vakaların çoğunu biliyordum ve başka bir çamurun içine gırtlağıma kadar gömülmek istemiyordum. En alt rafta bulunan, pornografi ile akla gelebilecek her tür çarpık cinselliği içeren dosyalara da bakmak içimden gelmedi.

Gözlerimi ovuşturdum ve ayağa kalktım. Sıra gömme dolaba gelmişti. İki kanadı birden açtım ve yeni bir arşivle karşılaştım, hepsinin üzerlerinde yine "S" veya "Ş" harfleri vardı. Ama buradaki sicil biraz farklıydı; şeytan ve onun yüzyıllar boyunca yapılmış tasvirleri üzerine büyük bir ikonografiydi söz konusu olan.

Sol taraftaki dosyaları aldım ve masanın üzerine açtım. Antikçağ, Sümer ve Babil geleneklerinde, insanlık tarihinin ilk şeytanları. Bu mitolojinin en önemli yaratıklarından birine gözüm takıldı: Asur kökenli Pazuzu, Ateş ve Felaket Tanrısı.

Fakülte yıllarımda, bir sömestr demonoloji okumuştum. Dört kanatlı, yarasa kafalı ve akrep kuyruklu bu yaratığı biliyordum. Kötü rüzgârların temsilcisi olan bu mahluk hastalık ve kötülük getirirdi. Kıvrık burnunu ve düzensiz sivri dişlerini inceliyordum. Bir tek o bile şeytan geleneğinin yüzyıllar boyunca sürmesinde etkili olmuştu. Ve şeytanla ilgili bir film çekildiğinde, William Friedkin'in Şeytan'ı mesela, yine Pazuzu, şu dört kanatlı kara melekten esinlenilmiştir.

Sayfaları karıştırmaya devam ettim: Seth, Mısır şeytanı; Pan, teke suratlı, vücudu kıllı cinsellik tanrısı; daha sonra Leviathan'a esin verecek olan Lotan…

Başkaları da vardı. Hıristiyanlık öncesi sanatta, Yaratılış'ta olduğu gibi, Kötülüğün bir yılanla temsil edilmesi. Sonra Ortaçağ, Satan'ın altın devri. Kimi zaman, Son Yargı sırasında günahkârları yutan üç başlı bir canavardı; kimi zaman da kanatları kırık bir kara melekti; bazı durumlarda da iğrenç suratlı, kesik burunlu ve sivri dişli heykeller, alçak kabartmalar ve çörtenler olarak karşımıza çıkıyordu.

Hafifçe kapı vuruldu. Laure sessizce odaya girdi. Geceyarısı olmuştu. Ayaklarımın dibindeki dosyalara şöyle bir baktı.

– Hepsini yerlerine koyacağım, merak etme, dedim.

Belli belirsiz bir hareket yaptı: önemi yoktu. Ağlamıştı. Maskarası akmış, gözlerinin çevresi simsiyah olmuştu. Aklıma saçma, saçma olduğu kadar acımasız bir düşünce geldi; annemi hiç böyle görmemiştim. Bizi babamın cenazesine götüren arabada, ağladığında akmaması için gözlerine suya dayanıklı maskara sürdüğünü hatırlıyordum.

– Ben yatıyorum, dedi Laure. Bir şeye ihtiyacın var mı?

Boğazım kurumuştu, ama başımla "hayır" dedim. Gecenin bu vaktinde, Laure'daki bu ani içten davranış… Keyfim kaçmıştı.

– Bütün gece burada çalışmamın bir mahzuru var mı?

Gözlerini yerdeki fotoğraflara çevirdi. Üzgün gözleri, bir kartona yapıştırılmış bir Tibet şeytanı maskına takıldı:

– Hafta sonlarını çalışma odasında geçiriyordu, bu korkunç şeyleri toplamakla uğraşıyordu.

Sesinde belli belirsiz bir kınama vardı. Sonra sanki bir konuda fikir değiştirmiş gibi bileğimi yakaladı:

– Sana bir şey söylemek istiyorum. Aklıma gelen bir ayrıntı var.

– Ne?

Elimde olmadan ayağa kalktım, ellerimi pantolonuma sildim; toz içinde kalmıştım.

– Bir gün ona bu çıfıt çarşısında ne haltlar karıştırdığını sordum. Bana "Boğazı buldum" dedi.

– Boğaz mı? Başka bir şey söylemedi mi?

– Hayır. Deli gibiydi. Sanrıya yakalanmıştı sanki. Sustu, geçmişi yeniden yaşıyor gibiydi. Gecenin bir vakti gitmeye karar verirsen, kapıyı arkandan çekmeyi unutma. Ve ayini unutma, yarından sonra.

"Boğazı buldum." Ne söylemek istemişti? Boğaz, gerçek fizyolojik manada mı kullanmıştı yoksa mecaz olarak mı? Bir insanın, veya bir kanyonun ya da bir kuyunun boğazı mıydı kastettiği?

Saatler geçti. Fra Angelico'nun ve Giotto'nun şeytan freskleri, Grünewald ile Yaşlı Bruegel'in uğursuz, kötücül resimleri, Jérôme Boch'un fare kuyruklu şeytanı, Dürer'in şeytan-domuzu, Goya'nın büyücüleri, William Blake'in Leviathan'ı...

Son raftaki dosyalara geldiğimde saat sabahın 3'ü olmuştu. Şömizlerin içinde bu kez fotoğraflar yerine bazı tıbbi görüntüler vardı. Beyinle ilgili scanner'lar, MR görüntüleri. Altlarında yazanları okudum. Kriz anındaki psişik hastalar, özellikle de şiddetli şizofrenler.

Luc'ün içinde bulunduğu durumu anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu. Onun gözünde, Şeytan'ın çağdaş tasviri beynin içindeki bu çırpınmalarla olabilirdi ve daha oradayken anında yakalanabilirdi. Tüm bunların altında aynı mantık yatıyordu: Bütün biçimleriyle Kötü'yü saptamak.

Hızla arşivine bir göz attım, bazı görüntüleri kendi dosyam, bazılarını da Svendsen için aldım. Büyük bir yorgunlukla gidip masaya oturdum, bu saatte evden çıkmaya gücüm yoktu. Kafamın içindeki bütün düşünceler yavaş yavaş netliğini kaybediyordu; kendimi gitgide daha kötü hissediyordum.

Bu sadece yorgunluk değildi. Araştırmaya başladığım andan itibaren duyduğum bir tedirginlik hiç geçmemişti: Ruanda. Katliam görüntülerini gece boyunca kafamdan atamamıştım. Bu bitkinliğimi, tükenmişliğimi dikkate aldığımda bu duruma daha fazla dayanamayacağımı anladım.

En iyi koşullarda cehenneme alınacak gidiş bileti.

Anılarımın derinliğine.

13

Ruanda'yı keşfettiğimde, böyle bir ülke yoktu.

En azından dünyanın geri kalan kısmı için.

Yeryüzünün en fakir ülkelerinden biriydi, ama savaş yoktu, açlık ve doğal afet de; bir rock konseri düzenlenmesini gerektirecek veya medyanın dikkatini çekecek bir şey yoktu.

Şubat 1993'te ülkeye gittim. Her şey sanki çoktan yazılmıştı. Ruanda öfkeyle dolu yaşıyordu, tıpkı ölmek üzere olan bir imanı ayakta tutan sinirler gibi. İnce uzun ve kibar, azınlıktaki Tutsi topluluğu ile kısa, kaba, nüfusun yüzde 90'ını oluşturan Hutu nüfusu karşı karşıya getiren bir öfke.

Baskı altındaki Tutsilerin yanında insancıl görevime başlamıştım. Karşılarında tüfekleri, sopaları ve palaları olan Hutu milisleri vardı. Ülkenin dört bir tarafında düşmanlarına saldırılar düzenliyorlar, onları öldürüyorlar, kulübelerini yakıyorlardı ve her şey cezasız kalıyordu. "Umut toprakları"nda, yanımızda gıda yardımları ve ilaçlarla ülkeyi boydan boya geçiyor, Hutu barikatlarını aşabilmek için büyük çaba sarf ediyor, ama her defasında geç kalıyorduk. Tabii insani yardımlar konusunda da bir sürü zorluk yaşanıyordu: mal tesliminde yapılan hatalar, yardımların gecikmeli olarak gelmesi, yönetimsel zaaflar...

1993 sonu.

Kigali sokakları, "karafatmalar"ın öldürülmesi için çağrılar yapan, Hutuların yayın organı RTML'nin (Bin Tepeler Özgür Radyo-Televizyonu) öfke dolu mesajlarıyla çınlıyor. Bu ses beni kaldığım dispansere kadar izliyor. Sokaklarda, binalarda hep bu ses var, duvarların sıvalarına, boğucu havaya işlemiş sanki.

1994.

Katliamın ayak sesleri. 500 000 pala ithal edilmiş. Sayıları her geçen gün artan barikatlar. Şantaj, şiddet, küçük düşürme... Hiçbir şey "Hutu Power"ı durduramıyor. Ne hükümet ne de ülkede büyük bir güce sahip olan BM. Ve RTML'nin sesi hep haykırıyor: "Kan bir kez akmaya başladı mı kimse durduramaz. Yakında herkes bundan bahsedecek, birlikte duyacağız. Halk gerçek ordudur. Halk, en büyük güçtür!"

Her sabah, her akşam dua ediyorum. Umutsuzca. Yüzde 90'ı Katolik olan bu ülkede, Tanrı bizi terk etmiş. Bu terk ediş ülkenin kırmızı toprağına yazılmış sanki. Radyonun iğrenç sesi her yere nüfuz ediyor: "Hainlerin listesini veriyoruz: Sebukiganda, Butete'nin oğlu, Kidaho'da yaşıyor; Benakala, bar işletiyor... Tutsi: bacaklarınızı kıracağız!"

Nisan 1994.

Hutu başkanı Juvénal Habyarimana'nın uçağı havaya uçuruldu.

Yapan bilinmiyor. Belki sürgündeki, Tutsi isyancılar cephesi, belki de başkanlarını çok kifayetsiz bulan aşırılıkçı Hutular. Ya da, karanlık amaçları olan yabancı bir güç. Ama her halükârda bu, katliamın başlaması için bir işaretti: "RTLM'yi dinliyorsunuz. Bu sabah esrarlı bir sigara içtim. Barikattaki çocukları selamlıyorum... Hiçbir 'karafatma' elinizden kurtulamaz!"

Her barikatta, kimlikler soruldu. Tutsiler belirlendi, sonra öldürüldü ve önceden özenle açılmış çukurlara atıldı. Üç gün içinde, başkentte ölü sayısı binlere ulaştı. Hutular örgütleniyor. Bir hedefleri var: Her yirmi dakikada bin ölü.

Kigali'de asla unutamayacağım bir gürültü yükseliyor. Bir tehdit işareti olarak, bir sevinç belirtisi olarak yollara, kaldırımlara vurulan palaların gürültüsü. Kılıçlar bedenlere inmeden önce asfaltın üzerinde gıcırdıyor. Kanlı kılıçlar indirilen her darbe sonrasında uluyor, bağırıp çağırıyor...

Yabancılar tahliye ediliyor. "Umut toprakları"nda kalmak isteyenler de var. Bunlar, Fransız askerlerinin üs haline getirdiği Fransa-Ruanda Kültür Merkezi'ne yerleştiriliyor. Oraya saklanmaya, korunmaya gelen Tutsiler de var, ama askerler orayı boşaltma kararı almışlar. Tutsilere yapacak bir şey olmadığını söylemek zorunda kalıyorum. Onlara Tanrı'nın öldüğünü söylemeliyim.

Kigali'de kalmış son Mavi Berelileri bulmak için keşfe çıkıyorum; BM birliklerinin yüzde 90'ını geri çağırmış durumda. Ama sadece, yolları kesen çukurlarla, pantolonları indirilmiş cesetlerin oluşturduğu yığınlarla karşılaşıyorum. Tekerleklerimizin altında kıvranan bedenlerin titreşimlerini kemiklerimde hissediyorum. Kanın oluk oluk aktığı, yakıp yıkılmış köyler görüyorum. Karınları deşilmiş gebe kadınlar, ağaçlara vurularak parçalanmış

ceninler görüyorum. Tecavüze uğramış genç kızlar görüyorum; AİDS kapmamak için bakireler seçilmiş. Önce zevk vermeye zorlanmışlar, ardından vajinalarına sopalar, şişeler sokulmuş ve içerde kırılmıştı.

İlk ne zaman bayıldığımı tam olarak hatırlayamıyorum.

Belki mayıs sonunda, temizlik operasyonu sırasında, çürümüş, kokuşmuş cesetleri yakarken. Belki de daha sonra, Turkuvaz Operasyonu sırasında, yani Ruanda'da Fransızlar tarafından organize edilen ilk insani yardım başladığı dönemde. Ama kesin olan bir şey var: Krizi hep mülteci kamplarında, hastalığın ve çürümenin soykırım olarak devam ettiği yerlerde geçiriyorum.

Önce sol kolum uyuşuyor. Enfarktüs geçirdiğim sanılıyor. Ama MSF'nin bir doktoru teşhisini koyuyor; semptomlarımın organik bir sebebi yok. Başka bir deyişle her şey kafamda gerçekleşiyor. Ülkeme geri yollanıyorum. Paris'e, Sainte-Anne Merkez Hastanesi'ne.

Dayanamıyorum. Konuşamıyorum. Korkunun üstesinden geleceğimi, kanı geride bırakacağımı sandım. Kafasında bir mermiyle yaşamayı başaran biri gibi her şeyi kabullenebileceğimi düşündüm. Ama yanılmışım. Aşı tutmadı. Vücut reddediyor. Bu reddediş bir felç, bir uyuşma. Beni etkisi altına alan depresyonun ilk emaresi.

Sainte-Anne'da dua etmeye çalışıyorum. Her defasında iki gözü iki çeşme ağlıyorum. O güne dek hiç ağlamadığım kadar ağlıyorum. Bütün gün. Hem büyük bir acı hem de rahatlama duyuyorum. Korku içimi kemirirken, gözyaşlarım beni koruyor. Duyduğum manevi acının karşılığı fiziksel bir rahatlama oluyor. Neredeyse hayvani.

Duanın yerini haplar alıyor, sanki depresyonumu alt etmemin tek yolu bu. Benim dünyayı algılama sebebim imanım. Bu algıyı etkilemeye kalkmak vicdanımı, yani Tanrı'yı aldatmaktır.

Ama hâlâ imanım var mı? Her geçen gün içimdeki inancın yok olmakta olduğunu hissediyorum. Atlamam için önümde bir pencerenin açılması yeterli olacak.

Eylül 1994.

Tedavi değişiyor.

Daha az hap, daha fazla psikanaliz. Rahiplere bile bugüne kadar günahlarını anlatmamış olan, bizzat Tanrı'ya bile şüphelerini asla söylememiş olan benden, hiçbir üstün yanı olmayan duygusuz bir uzmana içimi boşaltmam isteniyor. Bu çok tuhaf bir fikir. İnsan ruhunun agnostik, indirgeyici, umutsuz bir saplantısı.

Kasım 1994.

Bana rağmen, her şeye rağmen, bazı iyileşme belirtileri görülüyor. Uyuşmalarım azalıyor, ağlama krizlerim seyrekleşiyor, intihar saplantım yok oluyor. Günde on iki haptan beşe iniyorum. Yeniden dua etmeye başlıyorum. Mırıldanmalar, rasgele sözcükler, yarım kalan dualar... Doğruyu söylemek gerekirse antidepresanlar beni perişan ediyor...

Tanrı'nın yolunu yeniden buluyorum. Orada gördüklerim ve yaşadıklarım için O'nu bağışlamam gerektiği fikrinden uzaklaşıyorum. Roma'daki öğretmenlerimden birinin söylediği bir cümleyi hatırlıyorum: "İmanın gerçek gizemi bağışlamak değil bağışlanmayı istemektir; dünyayı olduğu gibi kabullenmeliyiz, çünkü onu değiştirmeyi bilmiyoruz."

Ocak 1995.

Gerçek dünyaya dönüş. Dini vakıflara, manastırlara sayısız mektup yolluyorum, küçük bir görev istiyorum, ne olursa olsun, yeter ki başka insanlarla birlikte olayım. Teoloji eğitimi veren Drôme'daki bir merkez isteğime olumlu cevap veriyor, hem de durumuma rağmen; onlardan hastalığımı saklamadım.

Beni arşiv memuru yapıyorlar. Güçsüz koluma rağmen hızlı çalışıyorum, yerleştiriyorum, sınıflandırıyorum. Dosyalarla, toz-

larla ve staja gelmiş ruhban okulu öğrencileriyle çevriliyim ve ben de bu dekorun bir parçasıyım. Her gün bir avuç hap içiyorum ve haftada iki kez Montélimar'daki bir psikiyatrı ziyaret ediyorum, durumumdan memnunum. Ve bir rahatsızlığa, bir huzursuzluğa sebep olmamak için depresif durumumu burada bile –özellikle burada– saklamayı başarıyorum.

Bazen kriz geliyor. Ellerim titriyor, vücudum kabına sığmıyor, açıklanması güç bir coşkuya kapılıyorum. Bazen de tam tersine şuurum sönmüş bir yıldız gibi ağırlaşıyor. Buna apati diyorlar. Parmağımı bile kıpırdatamıyorum. Saatlerce bu şekilde kalıyorum, beynimi düşünceler kemiriyor: ölüm, ahret, bilinmezlik... Bu gibi anlarda Tanrı yeniden yok oluyor.

Ama hatıralarım, onlar hep burada. Bütün tedbirlerime rağmen her seferinde bir şey oluyor. Radyolardan, televizyonlardan uzak durmaya çalışıyorum, ama ne yazık ki kişiliksiz bir ses, bir cızırtı kulaklarımda yankılanıyor, anında şiddetli bir bulantı başlıyor ve kusma ihtiyacı duyuyorum. "Hiçbir karafatma elinizden kurtulamaz!" Tuvalete kusmaya koşuyorum –içimdeki safrayı, korkuyu, korkaklığı– ve her şey, her zaman olduğu gibi ağlama kriziyle son buluyor.

Bir başka örnek. Çatal bıçak gürültüsünden, metal gıcırtısından uzak durmak için diğerleriyle birlikte yemek yemek istemedim. Ama bir masanın parkenin üzerine sürtünmesi bile beni çıldırtıyor ve kendimi bir anda Kigali'deki caddede hissediyorum. Katiller köpekler gibi uluyor, ıslık çalıyor, bedenler çukurlarda birikiyor; sayısı bilinmeyen, hiçbir zaman sayılmayan bedenler... Ölülerden yayılan kokular bütün duyularımı esir alıyor. Çırpınmaya başlamadan önce bir çığlık atıyorum. Kendimi revirde buluyorum, yatıştırıcıların etkisi altında. Ve bir kez daha henüz iyileşmediğimi, asla iyileşemeyeceğimi anlıyorum. Aşı tutmadı ve yabancı cismi vücuttan atmanın başka bir yolu yok.

Ocak 1996.

Yukarı Pireneler'de, kuş uçmaz kervan geçmez bir yerdeki bir manastıra gitmek üzere teoloji merkezinden ayrılıyorum. Sadece dua etmek için. Tanrı'yla baş başa kalmak için. İçsel bir deneyim yaşamak için. Aşkın bilgiye ulaşmak için. Kutsal Oğul'u aramak için. Bu Citeaux keşişleri arasında gücü, umudu, yaşam sevgisini yeniden keşfediyorum. Ta ki bu yaşam tarzı bir gün yetersiz kalana dek.

Yaşadığım bunca şeyden sonra, burada dizlerimin üzerine çöküp Tanrı'yla konuşamam artık, cehennem yeryüzünde çünkü. Çevremdeki bütün keşişler ruhani konularda birer çömez. Ülkenin en ücra köşelerini dolaştım. İnsanın gerçek yüzünü gördüm. Parçalanmış vücutlar, çıplak adaleler, derisi yüzülmüş bedenler. Yok edilemez bir kin. Sınırsız bir şiddet. İnsanı kötülüğünden kurtarmak gerekiyor ve ben bunu suskunluğumu koruyarak, inzivaya çekilerek yapamam.

Luc'ü düşünüyorum.

İki yıldan beri hiç aklıma gelmemişti.

Siluetini ve sesini hatırlıyorum, bu benim için son derece önemli. Luc benden hep birkaç adım öndeydi. O gerçeğin sarsıcı, çelişkili, karanlık yanlarını hep önceden gördü. Bugün, ben de onun izlediği yoldan gitmem gerektiğini biliyorum.

Eylül 1996.

Kargalar adasına gidiyorum.

Cannes-Écluse'de Seine-et-Marne'da bulunan ENSOP'a, (Ulusal Polis Yüksekokulu); kargalar adası denmesinin sebebi buradaki herkesin üniforma giymesi. Bu durumdan rahatsız değilim. Çünkü rahip cüppesinden alışkınım üniformaya. Şimdi ise üzerimde lacivert bir ceket var.

Eğitmen polisler bana kötü kötü bakıyor, çünkü sahip olduğum diplomalarımla Saint-Cyr-au-Mont-d'Or'da, "komiser

okulu"nda bile şansımı deneyebilirim, elde ettiğim sonuçlar da bunu gösteriyor.

Her branşta en iyi notları alıyorum. Ceza hukuku. Anayasa hukuku. Medeni hukuk. Yargılama usulü. İnsan bilimleri. Hiçbir sorun yok. Spordan söz etmiyorum bile. Atletizm. Atış. Yakın dövüş... Yaşadığım çile hayatı, sertliğe olan yeteneğim beni korkunç bir rakip yapıyor.

Eğitim sonu stajım sırasında, yani sahada, kalitem iyice belirginleşiyor: Sokağın anlamı. Sezgi, iz sürme içgüdüsü, psikoloji... Ve özellikle de gizlenme yeteneği. Sırık gibi boyuma ve entelektüel görünüşüme rağmen, serserilerin diline uyum sağlayarak, en boktan ayaktakımına dostça yaklaşarak nerede olursa olsun hemen ortama kaynaşıyorum.

Haziran 1998.

Birincilikle mezun oluyorum. 31 yaşındayım. Okulun en başarılı öğrencisi olmam, boş olan görevler arasından birini seçme şansı veriyor. Birkaç gün sonra okul müdürü beni çağırtıyor.

– Ahlak Masası'nı mı tercih ettiniz?

– Evet, neden?

– Merkez büroda çalışmak istemez misiniz? İçişleri Bakanlığı mesela?

– Sorun nedir?

– Bana... Sizin Katolik olduğunuzu söylediler, yanılıyor muyum?

– İlişkiyi anlayamadım.

– Bakın, Ahlak Masası'nda pek hoş olmayan vakalarla karşılaşabilirsiniz ve...

Adam bir an tereddüt etti, sonra babacan bir tavırla gülümsedi:

– Ahlak Masası'nda on yılımı geçirdim. Çok farklı bir dünyadır. Ahlaksızların sizin çapınızda bir polise ihtiyaçları var mı, emin değilim.

Bu kez gülümseme sırası bendeydi, bir seksenlik boyumla hafifçe öne doğru eğildim:

– Anlamadınız. Asıl benim onlara ihtiyacım var.

Eylül 1998.

Suç dünyasına balıklama daldım. Birkaç ay içinde sözcük dağarcığımı zenginleştirdim. Koprofili: Dışkıdan ve dışkı yemekten cinsel haz alma. Ondinizm: İdrar görmekten veya idrarla temastan zevk duyma. Zoofili: Her şeyin apaçık ortada olduğu yüzlerce kasete el koydum. Nekrofili: Montparnasse Mezarlığı'na bir geceyarısı, hafızalardan silinmeyecek bir baskın düzenledim.

Kılık değiştirme yeteneğim bana çok yardımcı oluyor. Her yere sızıyorum, pezevenklerle, fahişelerle arkadaşlık kuruyorum, kimi zaman en çetrefil işleri bile konuşarak çözümlüyorum. Eş değiştirilen lokaller, sadomazoşist kulüpler, özel geceler... Suçüstü yapıyorum, gözlemliyorum, yakalıyorum. Hiç bıkkınlık duymadan, ruhsal hiçbir değişim yaşamadan. Sürekli alesta durumdayım. Geceleri baskınlar yapmak için. Gündüzleri kanıt toplamak, fahişelere, kurbanların ailelerine merhamet göstermek için.

Çoğunlukla yirmi dört saatimi Emniyet'te geçiriyorum. Ofisimde üstümü değiştirmek için elbise bulunduruyorum. Meslektaşlarımın gözünde bir iş tutkunu, bir fanatik, amacına varmak için her yolu deneyen biriyim. Bu hızla gidersem, çok yakında yüzbaşı olacağım, bunu herkes biliyor. Ama kimse gerçek motivasyonumu anlamıyor. Cinselliğin bu yönü sadece bir etap. Cehennemin ilk çemberi. Bütün yönleriyle kötüye nüfuz etmek istiyorum, onunla daha iyi savaşabilmek için.

Üstelik, her zaman olduğu gibi ruhsal durumum hakkında da yanılıyorlar. Mutluyum. Kural içinde bir kurala riayet ediyorum. Polis görünüşümün altında hayatım üç keşiş andının çevresinde sürüp gidiyor: itaat, yoksulluk, dürüstlük. Bunlara bir tane de ben ekledim: Yalnızlık. Bu disiplini bir zırh gibi taşıyorum.

Her gün Notre-Dame'da dua ediyorum. Her gün, elde ettiğim sonuçlar için Tanrı'ya şükrediyorum. Ve kullandığım yöntemler için O'nun beni bağışladığına eminim. Şiddet. Tehdit. Aldatmaca. Kurbanlara yardım etme ve suçluları bağışlama gücünü bana verdiği için O'na müteşekkirim.

Hastalığım arada bir nüksediyordu. Paris'in göbeğinde, Strasbourg Bulvarı'nda veya Pigalle Meydanı'nda, telsizimden gelen cızırtılar veya kaldırıma sürtünen bir metalin sesi bazen irkilmeme sebep oluyordu. Ama kendimi yatıştırmamın yolunu da buldum. Geçmişin şiddetini bugünün şiddetiyle bastırıyorum.

Eylül 1999.

Çirkefle dolu bir yıl, yoldan çıkmışların peşinde geçen bir yıl. Büyük bir iş, bu kez söz konusu olan sıradan muhabbet tellalları değil, kadın tacirleri, şebekeler. Gözetlemelerle, takiplerle, Slav mafyasının, Magripli serserilerin, kötü niyetli ama ünlü prodüktörlerin, çarpık ilişkiler içinde olan siyasilerin peşinde geçen günler. Kasetleri izleyerek, internet sitelerinde dolaşarak tüketilen geceler.

Ayrıca Emniyet'te olan bitenlere de gözlerimi kapatmak zorundayım: kendilerini travestilere emdiren meslektaşlarım, VHS kasetleri kendi kişisel kullanımları için çalan stajyerler. Cinsellik her yerde, aynanın her iki tarafında da.

İçinde soluksuz kaldığım kapkara bir okyanus.

Aylar boyunca, bir değişim dikkatimi çekiyor. Kişiliğim artık daha az güvensizlik oluşturmaya başlıyor. Beni hep ihtiraslı biri olarak gören yargıçlar, istediğimde arama iznini imzalıyor. Mes-

lektaşlarım benimle konuşmaya başlıyor, beni dinlemekten zevk bile alıyor. Sırlarını açma bir süre sonra günah çıkarmaya dönüşüyor ve ben, kötülüğe karşı verilen mücadelenin bizi ne derece kirlettiğini ve her geçen gün çizgiyi aşmak zorunda bıraktığını anlıyorum. Gitgide lakabıma –rahip– layık oluyorum.

Luc'ü düşünüyorum. Bugün nerede? Adli Polis'te mi? Cinayet Masası'nda? mı Merkez Şube'de mi? Ruanda'dan beri, onunla temasımı kaybettim. Onunla karşılaşmayı umuyorum, bir soruşturma sırasında veya bir koridorda. Bazen bürodaki bir ses, bazen mahkeme salonundaki bir siluet, onu bulduğumu sanıyorum. Koşuyorum; hayal kırıklığı.

Bununla birlikte, onunla temasa geçmek istemiyorum. İkimiz de aynı yolda ilerliyoruz ve ben, bizim yolumuza güveniyorum. Mutlaka bir yerde karşılaşacağız. İkimizin de mücadelesi aynı.

Arada sırada, günlük yaşamın koşuşturması içinde aklıma bir başka figür geliyor. Annem. Hem yaşı, hem de kocasının ölümü onu bana biraz daha yakınlaştırdı. Ancak mantıklı sınırlar içinde; haftada bir, Rive Gauche'daki bir çay salonunda yenilen öğle yemeği.

– İşler nasıl, her şey yolunda mı? diye soruyor cheesecake'ini tırtıklarken.

Ben ise, geçen gece yakaladığım, yeniyetme bir çocuğa tecavüzle suçlanan herifi, ekmeğini, Doğu Garı'ndaki tuvaletlerin pisuvarlarına banan hasta adamı düşünüyorum. Ya da kendini dobermanına arkadan düzdürdükten sonra iç kanamadan ölen piromanı hatırlıyorum.

– Yolunda.

Sonra ona, Rambouillet'deki kır evinde yaptığı yeni düzenlemeleri soruyorum ve her şey yolunda akıp gidiyor.

Ve cehennem böylece varlığını sürdürüyor, küçük küçük yangınlarla.

Ta ki 2000 yılı aralık ayına kadar.

Ta ki Lilas vakasına kadar.

14

Kimi zaman bir fiyasko bir zaferden daha iyidir.

Elden kaçan bir şey, kazanılacak bir başarıdan daha yararlıdır. Coralin'in karısı Brigitte Oppitz'le, yapacağım ilk "suçüstü" operasyonu öncesi konuşurken, birkaç saat sonra ölülerle dolu bir evle karşılaşacağımı bilmiyordum. Ve bu başarısız operasyon yüzünden ömür boyu duyacağım acının da, Cinayet Masası'na atanacağımın da farkında değildim.

12 aralık 2000.

Ekibimiz, Jean-Pierre Coralin'in karısının şikâyeti üzerine harekete geçmişti. Kadın, kocasının kendisini fahişelik yapmaya zorlamakla suçluyor ve bazı sadistçe eylemlere maruz kaldığını söylüyordu. Doktor raporu da kadının anlattıklarını doğruluyordu: yırtıklarla dolu bir vajina, sigara yanıkları, kırbaç izleri, anüs çevresinde enfeksiyon.

Kadına göre bu kötü davranışların sebebi göz korkutmak ve sindirmekti. Aslında, kocasının farklı bir müşteri profili vardı: Sadece çocuklara ilgi duyan sapıklar. Son dört yılda, Saint-Denis'de yaşayan göçebelerden altı kız çocuğunu kaçırmış ve onları işi bittikten sonra ölüme terk etmişti. Şu anda bile Lilas'daki evlerinde iki küçük kız vardı ve her gece tecavüze uğruyorlardı.

Şikâyeti kayda geçirdim ve ekibimle birlikte bir operasyon düzenleme kararı aldım. 33 yaşında, ilk "cürmü meşhut"um için harekete geçtim. Baskın planımı yaptım ve operasyon hazırlıklarını kontrol ettim.

Gecenin 2'sinde, Lilas'da, Tapis Vert Sokağı'ndaki evi çembere aldık. Ama, Coralin'lerin 10 yaşındaki kızı İngrid dışında evde kimseyi bulamadık, o da salonda uyuyordu. Anne ve babası mahzendeydi. Görünüşe göre kesik namlulu bir tüfekle, rehineleri olan iki küçük kızı öldürdükten sonra kafalarına birer kurşun sıkıp intihar etmişlerdi. Birkaç saat içinde kadın kararını değiştirmiş ve kocasını uyarmıştı.

Evden dışarı çıktım, şoke olmuştum. Hava buz gibiydi, bir sigara yaktım, karanlığın içinde ambulansların ve polis arabalarının yanıp sönen tepe lambalarını görüyordum. Çevredeki evlerde de bir hareket başlamıştı. Evlerin kapılarında sabahlıkları, robdöşambrlarıyla komşular meraklı gözlerle ne olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Üniformalı bir polis küçük İngrid'i götürdü. Bir başka polis de yanıma geldi:

– Teğmen, Cinayet Masası burada.

– Onlara kim haber verdi?

– Bilmiyorum. Ekibin şefi sizi bekliyor. Gri Peugeot, sokağın ucunda.

Allak bullak olmuş bir halde arabaya kadar yürüdüm, ilk azarımı işitmeye hazırdım. Peugeot'nun yanına gelince sürücü tarafındaki cam indi; içerideki parkalı adam Luc Soubeyras'ydı.

– Yaptığından memnun musun?

Cevap veremedim. Şaşkınlıktan nefesim kesilmişti. Luc hiç değişmemişti. İnce çerçeveli gözlükler, sinirli bir görünüş ve çiller. Tek fark göz kenarlarındaki yılların yol açtığı kırışıklıklardı.

– Gel. Bir tur atalım.

Sigaramı attım ve arabaya girdim. İzmarit, soğuk kahve, ter ve idrar kokusu. Kapıyı kapattım ve sordum:

– Burada ne arıyorsun?

– Çağırıldık.

– Külahıma anlat. Kimsenin haberi yoktu.

Luc gülümsedi.

– Bir süreden beri gözüm üzerindeydi. Büyük bir işin peşinde olduğunu biliyordum.

– Beni mi izliyordun?

Luc gözünü yoldan ayırmıyordu. Ambulans görevlileri sedyeleriyle eve giriyorlardı. Üzerlerinde siyah muşambalarıyla polisler çevre güvenliğini sağlıyor, şaşkın komşuları evden uzak tutuyorlardı.

– İçerde ne oldu?

Yeni bir Camel daha yaktım. Şoför mahalli, tepe lambalarının ışığıyla uyum içinde mavi bir dumanla kaplandı.

– Tüyler ürpertici, dedim ilk dumanı dışarı bıraktım sonra. Bir katliam.

– Bunu tahmin edemezdin.

– Doğru, haklısın. Kadın bize ihanet etti. Ona inanmakla hata…

– Çevrilen dolabı anlayamadın, hepsi bu.

– Dolap mı?

– Brigitte Coralin, vicdan azabı çektiği veya kızları kurtarmak istediği için sana gelmedi. Kıskanıyordu. Çünkü o it herifi seviyordu. Ona işkence ettiğinde, vajinasının dudaklarında sigara söndürdüğünde onu seviyordu. Ve küçük kızları kıskanıyordu. Onların çektiği acıları kıskanıyordu.

– Kıskançlık…

Luc bir Gitane yaktı.

– Ya, dostum. Kötülük çemberini yanlış tahmin ettin. Her zaman sanılandan daha geniş, daha büyüktür. Eğer kocası küçük kızına da yakınlaşsaydı, Brigitte Coralin gözünü kırpmadan öz kızını da öldürürdü. Dumanı büyük bir keyifle dışarı üfledi. Onu sana geldiğinde gözaltına almalıydın.

– Buraya bana ders vermeye mi geldin?

Luc cevap vermedi. Dudaklarında bir gülümseme vardı. Olay yeri inceleme ekibi beyaz tulumlarıyla arabadan iniyordu.

– Seni gözümün önünden hiç ayırmadım, Mat. Aynı yoldan yürüdük. Ben Vulkovar'da, sen Kigali'de. Ben Adli Polis'e, sen ise Ahlak Masası'na girdin.

– Nerenin Adli Polisi?

– Louis-Blanc.

Louis-Blanc Adli Polisi, Paris'in en sıcak bölgelerinden sorumluydu: 18., 19., 10. bölgeler. Sert çocukların bölgeleri.

– Aynı yol Mat. Aynı amaca ulaşmak için. Cinayet Masası.

– Sana kim Cinayet Masası'nda çalışmak istediğimi söyledi.

– Onlar.

Luc, görevliler tarafından ambulansa taşınan ölü çocukları işaret ediyordu. Gümüş renkli örtü sedyenin kenarlarına çarparak şaklıyor, her harekette vücutlar görünüyordu. Luc mırıldandı:

– "Yaşamıyorum ama hayattayım / Ve o kadar güçlü ki isteğim / Ölmemekten ölüyorum."

Saint-Michel Manastırı. Bahçedeki kesilmiş otların kokusu. Pastil kutusu ve içindeki izmaritler. Aziz Juan de la Cruz. Mistik deneyim. Tanrı'nın Krallığı'nın büyüklüğüne ulaşabilmek için ölmeyi arzulayan şair ölmemekten dolayı hayıflanıyor.

Ama bu dizeleri başka türlü yorumlamak da mümkündü. Bu konuda Luc'le sık sık konuşurduk. Gerçek Hıristiyan için ölüm gerekliydi. İçindeki Tanrısız yaşayan bireyi öldürmek. Kendinden, başkalarından ve diğer bütün maddi değerlerden vazgeçmek, ta ki Memoria Dei'de yeniden doğana dek... "Ölmemekten ölüyorum". Aziz Augustinus, bu gerçeği dört yüz yıl önce haykırmıştı.

– Bir başka ölüm daha var, diye ekledi Luc, sanki düşüncelerimi okumuş gibi. Sen ve ben, Tanrı'nın izinden gitmek için maddi hayattan vazgeçtik. Ama bu manevi yaşam da yeni bir gönenç. Şimdi artık bu iç ferahlatıcı imanı terk etmenin zamanı

geldi. Bir kez daha ölmek lazım, Mat. Polis olmak için içimizdeki Hıristiyan'ı öldürmek. Ellerimizi kirletmek. Şeytanı kovalamak. Onunla savaşmak. Onu anlamak Tanrı'yı unutmak pahasına bile olsa.

– Ve bu savaş Cinayet Masası'ndan mı geçiyor?

– Cinayetler. Tek yol bu. Var mısın, yok musun? Gerçekten, kendinden kendine rağmen vazgeçmek ister misin?

Ne cevap vereceğimi bilmiyordum. Cinsellik ve sapkınlıklarından sonra bu benim hedeflediğim etaptı. Ama bir başkası tarafından yönlendirilmek istemiyordum. Luc, elini stroboskoplar gibi yanıp sönen mavi ışık demetlerine doğru uzattı:

– Bu akşam, sen de riske atıldın. Ve hiçbir pişmanlık duymaman gerekiyor. Risk almak lazım. İyinin yararına pislikle uğraşmak. Selametimiz buna bağlı. Gerçek Haçlıların ellerinde kan vardır.

Bu cafcaflı vaaz karşısında gülümsemekle yetindim.

– Atanmamı isteyeceğim.

Luc cebinden bir tomar kâğıt çıkardı.

– İşte. Vali tarafından imzalandı. Ekibime hoş geldin.

Sinirli sinirli güldüm:

– Ne zaman başlıyoruz?

– Pazartesi. Otuz üç yaşında: Yeniden doğmak için iyi bir yaş!

2000 yılı Noel yemeği birlikteliğimizi pekiştirdi.

Başarılarla dolu on iki ay.

Ekibimiz, ikili gruplar halinde sekiz polisten oluşuyordu. Yöntemlerimiz farklıydı ve birbirini tamamlıyordu. Ben kuralcı rahibi oynuyordum, sadece elimde sağlam deliller olduğunda tutuklama yapıyor, ancak ne aradığımı bildiğimde arama emri çıkartıyordum. Luc ise hep risk alıyor, şüphelilerin maskesini düşürmek için türlü yöntemler kullanıyordu. Tehdit, şiddet ve

tiyatro. Gözaltındaki birini kandırmak için 36'nın bürolarında yalandan doğum günü düzenlemek, cinayetle suçlanan birini korkutmak için kontrol edilemez bir din fanatiğini oynamak, şüpheliyi tutuklamak için elindeki kanıtlarla blöf yapmak ve onu itiraf etmeye zorlamak en fazla tercih ettiği tekniklerdi.

Ben bir bukalemundum, ölçülü, açık, çevreye uyum sağlayan. Luc ise bir aktör, bir numaracıydı, sürekli çalım satardı. Yalan söylüyor, hile yapıyor, dövüyor ve gerçeği ortaya çıkarıyordu. Bu durumun tadına varıyordu. Kazanmak için kendi öğretisine ihanet ediyor, düşmanın silahlarını kullanıyor, şeytanı alt etmek için şeytan oluyordu! Tanrısına hizmet etmek için çürümeyi göze almış kurban rolünü seviyordu. Bizim ekibin aydınlattığı olay sayısı arttıkça o da günahlarından arınıyordu. Bu sayede ekibimiz Cinayet Masası'nın en başarılı ekibiydi.

Bana gelince, artık boş hayaller peşinde koşmuyordum. Uzun süreden beri Katolik edebim paramparçaydı. Üzerine sıçratmadan boka çomak sokmak imkânsızdı. Yalan söylemeden veya şiddet uygulamadan itiraf ettirmek imkânsızdı. Ama benim davranış biçimim de asla kabullenilemezdi; bunlar benim öncelikli yöntemlerim değildi ve bunlara başvurduğumda sonuç hep vicdan azabı oluyordu.

Bu iki durum arasında bir denge kurmuştuk. Ve bu denge, dostluk sayesinde miligramla ayarlanıyordu. Yeniyetmeyken nasıl birbirimizi bulduysak, yetişkin olduğumuzda da bulmuştuk.

Aynı mizah duygusu, aynı iş tutkusu, aynı dini coşku.

Meslektaşlarımız bizi takdir ediyordu. Gerçi Luc'ün tuhaflıklarına, fırlayan adrenalinine, karanlık yanlarına, kendini ifade edişindeki garipliklere katlanmaları da gerekiyordu. Suç oranı yükseldikçe, cinayet vakaları arttıkça şeytanın etkisinden, satanın hâkimiyetinden söz ediyordu. Bazen bir müdahale anında, sanki bir şeytan çıkarma ayinindeymiş gibi yüksek sesle dua ediyordu.

Benim durumum da aslında pek iç açıcı sayılmazdı; metalik seslerden ürküyor, arabanın telsizinden yayılan cızırtılara alerji duyuyordum. İnsanların yağlı yemekler yediği ve sert içkiler içtiği bir dünyada sadece pirinçle besleniyor, gün boyu yeşil çay içiyordum.

Elde ettiğimiz sonuçlar mükemmeldi.

Bir yılda, otuzdan fazla tutuklama. 36'nın koridorlarında hep aynı şaka vardı: "Suç oranı artıyor mu? Hayır: Bizim sofular onların hakkından geldi!" Sofu. Bu lakabı seviyorlardı. Farklı ve demode görünüşümüzü seviyorlardı. Her şeyden önce takım olmamızı seviyorlardı. Ama her zamanki gibi başarının bedeli ayrılık oldu.

2002 başı.

Luc Soubeyras ve Mathieu Durey, resmen yüzbaşılığa terfi ettirildi. Luc Ahlak Masası'nın başına atandı, ben Cinayet Masası'nın başına. Kâğıt üzerinde daha fazla sorumluluk ve daha yüksek bir maaş, sahada ise her birimizin sorumluluğunda pek çok ekip demekti bu.

Birbirimize veda edecek zamanımız bile olmadı, vakalar bizi bekliyordu. Yine de öğle yemeklerine devam edeceğimize, hafta sonlarını Vernay'de birlikte geçireceğimize söz verdik.

Üç ay sonra, 36'nın avlusunda karşılaştık, ama birbirimizi görmedik.

15

Gözlerimi açtığımda kafamın içinde Luc'ün, 36'ya en yakın bar olan Soleil d'or'da attığı kahkahalar hâlâ çınlıyordu. Gözkapaklarımı birkaç defa açıp kapadım, canlı canlı batın açan Birim 731'in Japon doktoru karşımda duruyordu. Resim tam önümde, masanın üzerindeydi.

– Anne, onu ben yaptım!

Kaç saatten beri uyuyordum? Saatime bir göz attım: 08:15.

– Dokunma! Sana onları daha sonra veririm!

Duvarın arkasından, tabak çanak gürültüleri ve çatal bıçak sesleri arasından küçük kızın sesi geliyordu. Camille ve Amadine. Okula gitmeden önce mısır gevreğiyle yapılan bir aile kahvaltısı. Kendime gelmek ve uyanmak için yüzümü ovuşturdum.

Diz çöktüm ve resimleri, röntgenleri, notları ve belgeleri ait oldukları dosyalara yerleştirdim. Her dosyayı da raflara, kronolojik sırasına göre koydum.

Çalışma odasından çıktığımda, kızlar sırt çantalarıyla holde duruyordu. Koridor diş macunu ve kakao kokuyordu.

– Havuz çantam nerede?

– Burada tatlım. Kapının önünde.

İki yüz bana doğru döndü. Hemen kollarıma atıldılar ve acaba hediye getirmiş miydim, sordular. Laure onları yeniden kapıya doğru itekledi.

– Gittiğini sanıyordum.

– Özür dilerim. Uyuyakalmışım.

Gülümsemeye çalıştım, ama Laure kızlarıyla ilgileniyordu, boğazımın düğümlendiğini hissettim. Çalışma odasına geri döndüm, silahımın kılıfını kemerime taktım sonra pardösümü giydim.

Döndüğümde, Laure sırtını kapalı kapıya dayamış, hareketsiz duruyordu. Betona gömüldükten sonra suya atılmış birine benziyordu.

– Kahve ister misin? diye sordu.

– Teşekkür ederim. Geç bile kaldım.

– Yarın sabahı unutma.

– Yarın sabah?

– Ayin.

Her zamanki beceriksizliğimle onu kucakladım.

– Orada olacağım. Bana inan.

Bir saat sonra, 12. Bölge'ye doğru yol alıyordum; duş almış, tıraş olmuş, saçlarımı taramış ve yeni bir elbise giymiştim. Cep telefonumu çıkardım. Foucault.

– Mat, başım çatlıyor.

– Hadi dostum. Sen görevini yaptın!

– Sana yemin ederim, hâlâ dişlerim gıcırdıyor.

– En azından Larfaoui'yi hatırlıyorsun değil mi?

– Şu Luc'ün üzerinde çalıştığı vaka.

– Tam üstüne bastın. Onunla aynı yolu izlemeni istiyorum. Yargıç ve Narkotik Şube dışında, sana bilgi verebilecek herkesle temas kur, balistiği, morgu ve Aulney Karakolu'nu ara. Ayrıca bana Kabiliyeli'nin dosyasını bul.

– Hepsi bu mu?

– Hayır. SNCF'yle* *[Fransız Demiryolları (ç.n)]* de temasa geç. Luc, geçtiğimiz 7 temmuzda Besançon'a gitmişti. Bu tarihten önce veya sonra, başka zamanlarda da oraya gitmiş mi öğren. Ayrıca havaalanlarını kontrol et. Son aylarda Luc epeyce yolculuk yapmış.

– Tamam.

– Bitmedi. Hôtel-Dieu'yü de ara. Her yıl bizim çocukların sağlık kontrolünden geçtiği servisi. Luc'ün sağlık problemleri var mıymış, öğrenmeye çalış.

– Bir ipucu mu buldun?

– Bunu söylemek için daha erken. Ha, unutmadan şu internet sitesini de not et: *unital6.com.*

– Bu nedir ki?

– Hac seyahatleri düzenleyen bir İtalyan derneği. Şunları biraz eşele bakalım.

– Site İtalyanca mı?

– Başının çaresine bak. Yıl içinde hac seyahatlerine ve seminerlere katılanların listesini istiyorum; diğer etkinliklerini de. Örgütlenme şemalarını, yasal statülerini, finans kaynaklarını, her şeyi istiyorum. Sonra bir bahaneyle onlarla temas kur.

– İngilizce olarak mı?

Derin bir iç çekmek üzereyken vazgeçtim. Şu Avrupa polisi, istikbal onların değildi.

– Luc intihara kalkışmadan hemen önce onlara en az üç e-posta yolladı. Sonra da sildi. Onları ele geçirmek için elinden geleni yap.

– Aspirin içeceğim.

– Ne istersen iç. Öğlene kadar haberlerini bekliyorum.

Eskiden benim muhbirlerim olan Said ve Momo adlı iki kardeş tarafından işletilen, Oberkampf Sokağı'ndaki Grappe d'Or barına doğru yöneldim. Cep telefonum çaldığında, trafik sıkışıklığının üstesinden gelebilmek için tepe lambasını takmak üzereydim.

– Mat! Benim Malaspey.

– Neredesin?

– Bir nümizmata takıldım. Adam madalyayı tanıdı.

– Ne söyledi?

– Ona göre herhangi bir değeri yokmuş. XIII. yüzyılda, Venedik'te dökülmüş bronz bir madalyanın kötü bir taklidiymiş. Atölyenin ismi...

– Boş ver. Ne halta yarıyormuş peki?

– Herife göre bir fetiş. İnsanı şeytana karşı koruyan bir zamazingo. Müstensih keşişler üzerlerinde taşırlarmış. Şeytan korkusuyla yaşarlarmış ve bu madalya onları korurmuş. Keşişler nevrotikmiş, Aziz Antonio'nun hayatına takmışlar ve...

– Biliyorum. Taklit madalyanın nerede yapıldığını öğrenebildin mi?

– Henüz öğrenemedim. Çocuklar bana bazı ipuçları verdi. Ama bu daha çok…

– Bir ilerleme olursa beni bilgilendir.

Bir anda aklıma, Perreux'deki kuyumcu cinayeti geldi.

– Ayrıca, Créteil polisiyle irtibat kur, bakalım Çingenelerle ilgili yeni haberler var mı?

Telefonu kapattım. Tahminim doğru çıkmıştı. Suda boğulmadan önce yanına bir tılsım almıştı. Sadece sembolik bir değeri olan ve onu Şeytan'dan koruyan bir nesne. O anda nasıl bir çelişki içindeydi? Hem yaşamdan hem de ölümden korkuyor olabilir miydi?

Oberkampf Sokağı. Barın yüz metre aşağısına park ettim. Trafiğin gürültüsü havadaki zehirli gazlara karışıyor ve beynime nüfuz ediyordu. Aç karnına yeni bir sigara daha yaktım. Kafamı pardösümün yakalarının arasına soktum ve yeniden polis postuna büründüm. Aslında bu postun altında bir başka post daha vardı: Uykusuz bir gecenin sonrasında bitkin, sabah sabah bir calvados içebilecek kadar kafe-barlara aşina olan bir herif.

Saat 10'du. Bar tenha sayılırdı. Tezgâhın ucuna, T biçimindeki bir tabureye oturdum. Tezgâhın önünde birkaç tip hem içkilerini yudumluyor, hem de makara yapıyorlardı. Biraz ileride bir masanın çevresinde konuşlanmış öğrenciler vardı. Gerçekten işlerin kesat olduğu bir saatti.

Gerginliğim biraz azalmıştı. Kabiliyeli kardeşler barın dekorasyonunu yenilemişlerdi. Yarı ahşap, yarı bakır, yarı mermer; otantik olan tek şey kahve ve izmarit kokusuydu. Ama bir başka koku daha burnuma çarptı: bira ve küf. Sağ tarafta, mahzene inen merdivenlerin üzerindeki döşeme kapağı açıktı. Malzeme ikmali yapıyorlardı.

Momo, tezgâhın diğer ucunda belirdi, kollarında bir yığın baget ekmek vardı. Kendimi belli etmeden onu inceledim. Beyaz

bir atlet giymiş dağ gibi bir adam; kıvırcık dağınık saçların altında, iki kalın kaşın ve kocaman bir çenenin olduğu kaba bir yüz. Cılız ve huysuz küçük kardeşi Said'e göre karanlık, kaba, dev gibi bir herif.

Hangisinin daha tehlikeli olduğunu bilemiyordum, ama ikisi birlikteyken bir bela oldukları kesindi. 1996'da Silahlı İslami Gruplar'a bağlı komandolar köylerini basmışlardı. Anlatılanlara göre kardeşler de onların peşlerine düşmüş, katilleri bulmuş, şeflerinin taşaklarını kesip, zorla diğerlerine yedirmişlerdi. Bu aklımdan çıkmıyordu, "Be cool" dedim kendime. Momo beni fark etmişti.

– Durey! Beşlik simit gibi sırıtmıştı. Uzun zaman oluyor.

– Bana bir kahve ısmarlamayacak mısın?

Kabiliyeli isteğimi yerine getirdi. Çıkan buharların arasında, makine dairesindeki bir denizaltıcıya benziyordu.

– Bu saatte işte olmanız gerekmiyor muydu? dedi tezgâhın üzerine dumanı tüten bir fincan kahve bırakırken.

– Çıktım. Fazla mesailerden bunaldım.

Momo şekerliği bana doğru itti ve dirseklerini tezgâha dayadı.

– Şefleriniz canınızı çok mu sıkıyor?

– Sizi çok mu koşturuyorlar, demek istiyorsun. Daha yeni oturdum.

– Siz de bizim gibi yapın, kendi işinize bakın! Dedektiflikten başka işiniz yok.

Ağzını yaya yaya gülümsedi; bu fikir hoşuna gitmişti.

– Her zaman bir patron vardır, Momo. Siz de bile, içki dağıtıcıları mesela.

Ağzı biraz daha yayvanlaştı:

– İçki dağıtıcıları: Onların yasası burada sökmez. Her şeye biz karar veririz.

– Güldürme beni. Larfaoui sizi taşaklarınızdan yakalamış.

Momo, bir anda topun geldiği yeri görmemiş bir kaleci gibi olduğu yerde kıpırdandı. Cebimden bir Camel çıkardım ve tütünü sıkılaştırmak için tezgâha birkaç defa vurdum. Ardından çiviyi çaktım:

– Size içki dağıtımını yapan o değil mi?

– Larfaoui, o öldü.

Sigaramı yaktım ve fincanımı kaldırdım:

– Ruhu şad olsun. Bu konu hakkında bana ne söyleyebilirsin?

– Hiç.

– Eğer insanlar biraz daha az geveze olsa, dünya daha basit olurdu. Bastille'de yeni bir bar açtığınızı duydum.

– Yani?

Momo gözlerini döşemedeki kapağa dikmişti. Said aşağıdaydı. Kardeşi yukarı çıkmadan önce işi bitirmeliydim. Tarz değiştirdim:

– Sağlık İşleri Şubesi'nde hâlâ birkaç dostum var. Sizi ziyarete gelebilirler. Hijyen, sağlık, ruhsat…

Momo bana doğru eğildi, ter ve tütsü kokuyordu:

– Ne tür bir film çeviriyorsunuz, bilmiyorum, ama günümüzde polisler bundan çok daha fazlasını yapıyor.

– Larfaoui, Momo, Bana bir şeyler anlat, ben de çekip gideyim.

Cevap beklerken, bir motor sesi duyuldu. Döşeme kapağının ağzında yük asansörü göründü. Metal fıçıların arasında ayakta duran Said, köprü üstündeki gerçek bir amiral gibiydi. Böylece ele geçirdiğim ilk fırsatı yitiriyordum.

– Merhaba Yüzbaşım. Sizi görmek ne güzel.

Gülümsedim, bir kez daha kardeşiyle olan zıtlığı beni etkilemişti. Momo henüz yontulmamış bir mermer blok gibiyken Said

son halini almış bir parçayı andırıyordu. Düz ve kalın telli siyah saçlarının altında ince ve sivri bir yüzü vardı. Yüz hatları birçok nüansı aynı anda barındırıyordu: dinginlik, aldırmazlık, saygı, acımasızlık... Tüm bunlar badem iriliğindeki gözlerinden, dolgun ve kösnül dudaklarından okunuyordu.

Fıçıların üzerinden atladı ve gelip yanımdaki tabureye tünedi. Şenlik sona ermişti.

– Taziyelerimi sunarım.

Başımı öne eğdim, sinirli sinirli saçımın bukleleriyle oynadım. Said'in Luc'ten haberi vardı; Larfaoui soruşturması sırasında onunla temas kurmuş olmalıydı. Ona kahve servisi yapan kardeşine belli belirsiz bir işaret yaptı.

– Biz, diğerleri hepimiz onu, Yüzbaşı Soubeyras'yı çok seviyorduk.

Tiz sesi de onun gibiydi, aldırmaz ve yumuşak. Ağzında bir avuç zeytin varmış gibi kelimeleri yuvarlayarak konuşuyordu.

– Luc ölmedi, Said. Ondan geçmişte kalmış gibi bahsetme. Bugün yarın komadan çıkabilir.

– Hepimizin istediği bu, Yüzbaşı. İnanın.

Said fincanına tek şeker attı. Üzerinde bir asker ceketi vardı, ayrıca altın takılar; zincir kolye, bilezik, şövalye yüzük. Devam etti:

– Üzüntünüzü anlıyorum. Ama biz, hiçbir şey bilmiyoruz. Sanırım yüzbaşıyı geri getirecek olan da sorularınız değil.

– Sakin ol, Said. Sadece onun soruşturmalarını devraldım.

– Artık Cinayet Masası'nda değil misiniz?

Gülümsedim ve bir sigara yaktım. Bu herif kesinlikle kardeşinden daha kurnazdı.

– Dostça bir yardım. Larfaoui vakasıyla ilgili bana ne söyleyebilirsin?

Said güldü. Konuşurken karşısındakinin yüzüne hiç bakmıyordu. Ya başını öne eğiyor, hızlı hızlı gözlerini kırpıştırıyor ya da bir şeyler düşünüyormuş gibi gözlerini kaçırıyordu. Bunların tümü birer numaraydı; aslında bütün soruların cevapları, daha soruyu işitir işitmez hazırdı. Hâlâ bana bir cevap vermişti.

– Luc buraya bu cinayet hakkında sorular sormak için geldi, değil mi?

– Elbette. Mahalleyi tanırsınız. İnsanları, geleni, gideni, herkesi. Ama burada kimse bir şey bilmez. İnanın bana, Yüzbaşı. Massine'in ölümü tamamen bir sır.

Momo'ya işaret edip bir kahve daha istedim. Said'in ses tonu sinirlerimi oynatmaya başlamıştı. Kibar, ancak bir o kadar da aldırmaz tavrı sabrımı taşırıyordu. Doğrudan gözlerinin içine baktım; en iyi strateji, "stratejisizlikti". Yani açık olmak.

– Beni dinle Said. Luc benim en iyi dostumdu, anlıyor musun?

Said kaşığıyla ağır ağır kahvesini karıştırıyordu, ses çıkarmadan.

– Hiç kimse bu… bu talihsiz olayı beklemiyordu. Özellikle de ben. Bunu neden yaptığını öğrenmek istiyorum. Kafasındaki neydi, işinde ne gibi sorunlar vardı. Beni dinliyor musun?

– Kulaklarımı dört açtım, Yüzbaşı.

– Larfaoui'yi tek başına soruşturuyordu ve dosya ona kafayı yedirtmiş olmalı. Ben onun bu lanet işte bir şeyler bulduğuna inanıyorum. Bunalıma girmesine neden olan bir şey. Şimdi kelleyi çalıştır ve biraz öt bakalım!

Elimde olmadan bağırmıştım. Sakinleşmek için öksürdüm. Said, soğukkanlılıkla hâlâ inkâr ediyordu:

– Bu olay hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

– Larfaoui'nin diğer içki dağıtıcılarıyla arasında bir sorun var mıydı?

– Böyle bir şey duymadım.

– Borcu olan bir kafe-bar sahibinin işi olabilir mi?

– Bizim aramızda bu işler böyle halledilmez, siz de bilirsiniz.

Said haklıydı. Larfaoui bir profesyonel tarafından vurulmuştu. Zaten küçük kafe-bar patronları asla gerçek katiller kullanmazlardı.

– Larfaoui sadece bir içki dağıtıcısı değildi. Kaçakçılık da yapıyordu.

– Bu konuda size yardımcı olamam. Biz, uyuşturucuya bulaşmayız.

Üslup değiştirdim:

– Luc, buraya soruşturma için geldiğinde, cinayet hakkında bir fikri var mıydı?

– Söylemesi zor.

– Sen yine de bir düşün.

Düşünüyormuş gibi çevreye ünlü bakışlarını yöneltti, sonra konuşmaya başladı:

– Aslında buraya iki defa geldi. İlki eylülde, Larfaoui vurulduğunda. Ardından da bu ayın başında. Tamamen şaşkın bir hali vardı.

– Sana içini dökmeye geldiğini söyleme.

– Yarım saatten az bir sürede beş votka içti, bu da bir tür içini dökmek sayılmaz mı?

Luc'ün eskiden beri içkiye eğilimi vardı. Son dönemlerinde bu durumu biraz daha abartmış olması beni şaşırtmamıştı. Dirsekleri hâlâ tezgâha dayalıydı, aramızda sadece birkaç santimetre mesafe vardı. Bu kez strateji değiştiren o oldu:

– Massine olayında siz daha fazla yol alabilirsiniz, Yüzbaşı.

– Neden?

– Çünkü siz gerçek bir inanansınız.

– Luc de iyi bir Hıristiyan'dı.

– Hayır. Kafası başka yerdeydi. Artık gerçek bir zahit değildi.

Kahvemden büyük bir yudum aldım ve midemin kavrulduğunu hissettim:

– Nereye gelmek istiyorsun?

– Larfaoui de dindar biriydi.

– Yani?

– Cinayet akşamını düşünün.

– 8 eylül.

– Haftanın hangi günü?

– Hiçbir fikrim yok.

– Cumartesi. Bir Müslüman cumartesileri ne yapar?

Düşündüm. Said'in beni neye yönlendirdiğini anlayamadım. Devam etti:

– Âlem yapar. Duayla geçen cuma gününün ardından gerçek bir inanan gevşemek ister. Siz Fransızların söylediği gibi, bedeni arzular…

– Bana o akşam iş üstünde olduğunu mu söylemek istiyorsun?

– Larfaoui'nin bazı küçük alışkanlıkları vardı. Ailesi Cezayir'deydi.

– Bir metresi mi var?

– Metres değil. Orospular.

Nihayet kafamda çerçeveyi oluşturmuştum. Larfaoui, evinde 23:00 sularında öldürülmüştü. Her halükârda yalnız değildi. Ama kimse ne bir tanıktan ne de ikinci bir cesetten söz etmişti. Kız ya kaçmayı başarmıştı ya da her şeyi görmüştü.

– Kız, sen kızı tanıyor musun?

– Hayır.

– Bana aptal muamelesi yapma.

– Bana inanın, dedi gülümseyerek. Ama onu bulabilecek imkânlara sahipsiniz.

Ahlak Masası'nda yaşadığım tecrübeyi düşündüm. Kadın pazarlayan bütün şebekeleri tanıyordum. Ama müşterisinin tarifi olmadan bir fahişeyi aramanın, Hizbullah saldırısından sonra boş kovan aramaktan farkı yoktu.

– Özel zevkleri neymiş, biliyor musun?

– Araştırın, Yüzbaşı. Sizin için kendimi üzemem.

Belli belirsiz bir şeyi anımsadım.

– Bundan Luc'e bahsettin mi?

– Hayır. O ayrıntılarla değil sebeple ilgileniyordu. Bir hesaplaşma olduğuna inanmıştı. Bir sorun... Said tereddüt etti. Polisin içindeki bir sorun. Bir iç mesele...

– Bunu sana o mu söyledi?

– Bu konuda bir şey söylemedi, ama sinirliydi. Gerçekten sinirli.

Kokuşmuşluk şüphesi, bir kez daha. Ayağa kalktım.

– Bazı adamlar seni görmeye gelebilir. Emniyet'ten.

– İçişleri mi?

– Sen bu hikâyeyi unut. Onlara bir şey söyleme.

– Fransa'da söylendiği gibi, görmedim, duymadım!

Camlı kapıya doğru yöneldim. Bar dolmaya başlamıştı; aperitif saati. Said'e doğru döndüm:

– Son bir şey daha: Larfaoui'nin satanizm hikâyelerine bulaşmışlığı var mıdır?

– Nasıl?

– Şu şeytana tapanlar.

Kabiliyeli gülerek bana doğru yaklaştı:

– Bizimkiler şeytanla ilgilenmez.

– Peki sizin şeytanlarınız?

– Cinler, çöldeki ruhlar.

– Larfaoui onlarla mı ilgileniyordu?

– Burada kimse cinlerle uğraşmaz. Onlar sınırın öte tarafında kalmıştır. Bu da Sarko'ya iyi bir haber.

16

İki bar patronunu daha ziyaret ettim, ardından da Larfaoui'nin arkadaşı olan bir içki dağıtıcısını görmeye gittim. Ancak hiçbir şey öğrenemedim. Ne Kabiliyeli'nin ölümü ne de o gece yanında olduğu sanılan fahişe hakkında. Bir porsiyon Kanton usulü pirinç yemek için Çinli bir sokak satıcısına uğradım, sonra Luc'ün evinden aldığım tıbbi görüntüleri Svendsen'e vermek için Adli Tıp'a uğradım; beyindeki ne tür hastalıklara ait olduklarını öğrenmek istiyordum. En nihayet, yuvama, 36 numaraya geldim.

Tam masama oturmuştum ki, sabit telefonum çaldı.

– Şu cep telefonunu, sen hiç açmaz mısın?

– Mesajlarımı dinliyorum.

– Sen öyle san. Her neyse Larfaoui cinayeti hakkında yeni haberlerim var.

– Seni dinliyorum.

– Balistikten bir herifle konuştum. Üç mermiyle vurulmuş olduğunu hatırlıyor. Bu da infaz varsayımını doğruluyor.

– Neden?

– Adama göre kullanılan silah bir MPKS'ymiş.

MPKS, Fransız komandolar tarafından kullanılan otomatik bir tabancaydı. Balistik stajım esnasında görmüştüm. Modellerin çoğu X-Ray cihazları tarafından algılanmaması için polimerden imal edilirdi. Bu tür bir silahın kullanılması Larfaoui'nin infazcısının seçkin bir savaşçı olduğunu gösteriyordu.

– Sana başka ne söyledi?

– Adam susturucu kullanmış. Üç mermide de belirgin çizikler varmış. Ama ilginç başka bir şey daha var. Benim teknisyen vuruş noktalarına bakarak mermilerin hızını hesaplamış. Nasıl yaptığını sakın sorma, hiçbir şey anlamadım. Söylediğine göre mermiler sübsonik hızdaymış. Yani sesten daha yavaşmış. Oysa MPKS süpersonikmiş. Patlama sesi duyulmadan mermi hedefi buluyormuş.

– Ben de hiçbir şey anlamadım.

– Bu, katilin silahın hızını azaltmak için küçük bir hile yaptığını gösteriyor!

– Neden?

– Profesyonel bir hile. Silahının yıpranmaması için. Uzun vadede, süpersonik dalga namluyu, özellikle de susturucuyu aşındırıyor. Bizim katil anlaşılan makinesine düşkün biri. Sanıyorum bu, askerler, paraşütçüler ve paralı askerler arasında çok yaygın bir hile. Benim uzmana göre bu işi yapan ancak bir asker veya bir uzman olabilirmiş.

Bir içki dağıtıcısını ortadan kaldırmak için neden bir "uzman" yollamış olabilirlerdi? Foucault'yu dinlerken, masamın üzerine, Larfaoui vakasıyla ilgili savcılık dosyasının konmuş olduğunu gördüm. Kapağını açtım ve herifin fotoğrafına baktım: asık suratlı, sakalları üç günlük, saçları jöleli, iriyarı bir Kabiliyeli. Diğer sayfalara da hızla bir göz attım. Oldukça hareketli bir CV'si vardı, Adli Polis'le birçok kez flört etmişti. Yeniden dikkatimi Foucault'ya verdim:

– Besançon'la ilgilenebildin mi?

– Luc şehre beş kez gitmiş. Sana tarihleri veririm.

– Peki, başka seyahatler?

– Catania, Sicilya, geçtiğimiz 17 ağustos. Krakov, 22 eylül. Bu tür konulara takıntım yok, ama bir karı kız işi olabilir. Belki de Luc küçük aşk kaçamakları yapıyordu.

Sanmıyordum. Luc'ün bir metresi olamazdı.

– Peki başka? Banka dekontları, telefon kayıtları, faturaları?

– Her şey yolunda, merak etme. Akşama elimde olacak. Bilemedin en geç yarın sabah.

– Luc'ün tıbbi raporu?

– Bir doktorla konuştum. Turp gibiymiş.

– Peki, psikolojik profili?

– Ele geçiremedim.

Başa bir konuya geçtim:

– Ya unital6?

– Her şey yasal. Lourdes'daki ofislerinden, engelliler, emekliler için İtalya'daki manastırlara turlar düzenliyorlar. Ayrıca konferanslar veriyorlar.

– İçlerinde şeytanla ilgili olan bir seminer var mı?

– Kasımda, evet. Böyle bir seminer varmış.

– Bana katılanların, seminer konularının listesini bulabilir misin?

– Sorun değil.

– Ya finansman?

– Hacılar bağışta bulunuyor. Bu da onlara yetiyor gibi.

– Peki e-postalar?

– Sekreterle konuştum. Hiçbir şey almadığına dair yemin ediyor.

– Yalan söylüyor. Luc onlara en az üç mesaj yollamış. 18 ve 20 ekimde.

– Herifin bundan haberi yok.

– Biraz daha eşele.

Foucault'yu yaptığı iş için kutladım. Ekledi:

– Mat, İçişleri'ndeki heriflerle ilgili kaygılarım var.

– Biliyorum. Seninle temasa mı geçtiler?

– Daha çok bir toplantı. Condenceau ile bir başka tip daha.

– Onlara ne anlattın?

– Lafı dolandırdım. Luc'ün bir vakada bizimle birlikte çalıştığını, ancak ipuçlarını verecek zamanı olmadığını söyledim.

– Onlar ne söyledi?

– Güldüler. Kıçımızın dibinden ayrılmayacaklar, bu kesin.

– Dumayet, bize 48 saat verdi, dün de dahil olmak üzere.

– Bu çok az.

– Elini çabuk tutman için bir neden daha.

Larfaoui'nin dosyasına geri döndüm. İlk satırlardan itibaren belleğim tazelenmeye başladı. Bu herifle daha önce karşılaşmıştım:

Larfaoui, Massine Mohamed. 24 şubat 1944 Oran doğumlu. Cezayir'de "düzeni korumak için Fransız operasyonları" sürdüğü sırada askerlik hizmetini yapmış olması için çok genç, gizlice FLN (Ulusal Kurtuluş Cephesi) birliklerine katılmak için de oldukça yaşlıymış. Alger kentindeki bazı bombalama olaylarına katılmış olması muhtemel. On yıl sonra miras parasıyla –ailesi bakkal– Sahara'da Tamanrasset kentinde bir bar açıyor. 1977'de, çölü geçiyor ve Nijer, Agadez'de bir otel-restoran inşa ediyor. Her geçen yıl biraz daha zenginleşiyor. Kabiliyeli siyah Afrika'da yaklaşık sekiz kafe veya otel sahibi oluyor, etki alanını Brazzaville ve Kinşasa'ya kadar genişletiyor…

Bu ayrıntıları biliyordum, ama şimdi daha net olarak hatırlıyordum. Paris'te, en önemli içki dağıtıcılarından biri haline geldiğinde bile Larfaoui'nin lakabı hâlâ "Afrikalı"ydı ve Afrikalı kızlara olan düşkünlüğüyle tanınıyordu. Massine Larfaoui siyah kadınları becermeyi seviyordu.

İşte Said'in bana fısıldadığı buydu.

Bir fahişe, evet, ama siyah bir fahişe.

"Onu bulacak imkânlara sahipsiniz" demişti kurnaz herif. Bununla, yakından tanıdığım Afrikalı çeteleri ve onların kadın

pazarlayan şebekelerini ima etmeye çalışıyordu. Saat 18:00 olmuştu. Bu cangıla dalmak için telefon kullanmak yararsızdı. Ve tabii gün ortasında oraya gitmek de söz konusu olamazdı. Geceyi beklemek gerekiyordu.

Hatta geceyarısını.

Malaspey'i aradım.

– Perreux olayında, ne durumdasın?

– Burnun iyi koku alıyor. Bizim göçebe Çingenelerin dili çözüldü. Grigny ve Champigny yerleşimlerinde bir adam yeniden ortaya çıkmış. Bir Rumen, Kalderash kavminden bir Çingene. Herif rahatsız bir tipmiş. Sinirli, paranoyak, gizemli. Créteil polisi adamı tahkik ediyor.

– Süper. Meyer'i ara ve ona tüm bunları anlat. Bize güzel bir rapor hazırlasın. Yarın Dumayet'nin masasında raporu görmek istiyorum.

– Onun bir ailesi var, biliyor musun?

– Bu acil bir durum. Ya madalya?

– Sıradan bir taklit. Neredeyse çocuklar için. Vercors'daki bir fabrikada seri olarak üretiliyor ve…

– Yarın eksiksiz bir rapor istiyorum.

– Mat…

– Ne var? Yoksa sen de mi aile babasısın?

– Hayır ama…

– Öyleyse işbaşına.

Cep telefonumu kapattım, masa telefonumu prizden çektim, odamın kapısını kilitledim. Koltuğumu iyice yatırdım, örtü olarak üzerime pardösümü aldım ve ışığı söndürdüm.

Kol saatimin alarmını geceyarısına kurdum.

Karakıtaya saldırıya geçmek için en uygun saate.

17

Afrika gecesi.

Başka bir geceydi sanki, Paris'in karanlık yüzünün farklı bir tarafı. Uzaklardan bile algılanan sönmüş mangalları, sağır edici uğultusuyla karmakarışık bir bölge. Gece kulüplerinin yarı aralık kapılarından dışarı yayılan ahenkli müziği ve rom kokusuyla, gece belli bir saatten sonra kaçak barlara dönüşen bakkal dükkânlarıyla, yeraltı eğlence mekânlarına inen merdivenleriyle gizemli bir yer.

Bu ışıkları biliyordum. Paris'in kapılarındaki veya kuzey banliyösündeki en ışıl ışıl olanlarından en basit petrol lambalarına kadar her tür ışık. Ahlak Masası'nda görevliyken, müzik ve içkinin yanı sıra para karşılığı aşk da sunan bu mekânlarla uzun süre haşır neşir olmuştum.

Turuma Rive Gauche'tan başladım. Saint-Germain-des-Prés en revaçtaki Afrikalı fahişelerin piyasa yeriydi. Dauphine Sokağı'ndaki Le Rubys gerek sıcaklığı, gerek gevşekliği, gerekse şaşırtıcı mevkii nedeniyle benim tercih ettiğim bir gece kulübüydü: Edebiyat çevresinin bulunduğu bir mahallede, XVII. yüzyıldan kalma, kaldırım taşı döşeli bir avlunun dip tarafında, Çin üslubu koyu kırmızı kapısı olan bir gece kulübü.

Orada eski tanıdıkları yeniden buldum: kapı görevlileri, kulübün müdavimleri ve diğer vazgeçilmez kişileri. Birkaç dakika girişte, siyah erkeklerin bölgesinde takıldım; bar, pist ve kanepeler ise kadınlara ve paralı beyaz hovardalara tahsis edilmişti. Sonra buradan ayrılıp, Cocotte'u bulmak için vestiyere doğru ilerledim.

Cocotte, hep tezgâhının arkasındayken gördüğüm Zaireli bir kadındı. "Afrika by night"ın vazgeçilmez bir figürüydü.

– Seni gördüğüme memnun oldum, Kibrit! Aşk hayatın nasıl gidiyor?

“Kibrit” benim siyahlar arasındaki lakabımdı.

– Geberik. Ya seninki, şu body’ciyle olan?

– Bana ondan bahsetme. Bu kez onu terk ediyorum! ONU TERK EDİYORUM! Onu ve onun küçük çükünü!

Bir kahkaha patlattı. Cocotte bir vücutçuyla yaşıyordu, herif sürekli olarak doping ilaçları ve hormon hapları yutuyor, bu da spermlerini öldürüyor ve onu kısırlaştırıyordu. Kendini testosteronla besleyen bu kas yığınını görmek Cocotte’u üzüyordu, onun hayali çocuk sahibi olmaktı…

– Seni buraya hangi rüzgâr attı, hayatım?

– Claude’u arıyorum.

– Onu burada bulamazsın. Patronla takıştı. Çoğunlukla Keur Samba’ya gidiyor.

Claude, benim eski muhbirlerimden biriydi. Hiç muhabbet tellallığı yapmamış, kavimler, şebekeler, paralı müşteriler arasında arabuluculuk, danışmanlık rolü üstlenmiş, Fildişi Sahili’nden gelme bir siyahtı. Topluluk için “gerekli” bir adamdı.

Dört kez yanaktan öpüştükten sonra çıkışa yöneldim. Aniden fikir değiştirdim. Bir an düşündüm, sonra döndüm, salona doğru ilerledim. Yarı karanlığın içinde bangır bangır bir müziğin –bir zouk remiksi– ortasına düştüm ve şaşkınlıktan kalakaldım.

Oradalardı, pistte, uzun, siyah, neredeyse hareketsiz, müziğin etkisi altında eğilip bükülüyorlardı. Kendilerini tamamen müziğin ritmine kaptırmış, ama aynı zamanda kibirli ve aşırı özgür kızlar. Sanki o anda başkalarının anlamadıklarını onlar anlıyordu; ritimdeki akıcılık ve eşsiz bir kendinden geçiş. Her birinin kendine has bir tarzı vardı. Kalçalarla çizilen büyüleyici daireler, kıtalarına elveda der gibi kalkan eller; görünmez bir duvara tırmanırmış gibi kıvrılan bedenler; tamamen ölçülü bir vahşilik içinde kesik kesik titreşen beller…

Heyecan kasıklarıma baskı yapıyordu. “BU DUYGU”yu unutmuş muydum? Yoksa Cinayet Masası’na girdiğimden beri bu şeytani duyguya karşı mı koymuştum? Gizlice oradan uzaklaştım, geriye dönüp bakmadım, kendi arzularımın gölgesinden kaçıyordum.

Arabama bindim ve rıhtıma yöneldim. Sen Nehri kapkaraydı ve ağır ağır akıyordu, üzerine vuran ışıklar dalgalarla dağılıyor, akıntıya karşı gidiyormuş gibi bir etki yaratıyordu; nehir boyunca kıyılarda Afrikalılara ait pontonlar yer alıyordu. Grand-Palais’nin oradan Sen’i geçtim, sekizinci bölge.

Keur Samba. Rubys’ten daha şık bir mekândı, ama biraz soğuktu. Ben özellikle dekorasyonunu seviyordum. Üzerinde aslanlarla, palmiye yapraklarıyla, ceylanlarla süslenmiş cangıl motiflerinin bulunduğu arkadan aydınlatılmış cam duvarlar... Konyak renginde, gelin odası güzelliğinde bir akvaryum. Her biri neredeyse benimle aynı boyda olan, simsiyah ipek tenli kızların yanından geçerek bar boyunca ilerledim, sonra tuvaletlerin bulunduğu bölüme ulaştım, orada da bir başka tanıdık beni bekliyordu.

Merline, sigara paketleri ve prezervatif kutularıyla kaplı bir tezgâhın ardında duruyordu. Şakaklarına inen tutamlarıyla parlak siyah saçların altında ince uzun bir yüz. Beni görür görmez kocaman gülümsedi ve kendisine has bir tarzda beni selamladı:

– Merhaba, yakışıklı tubabım.

– Merhaba Merline.

“Tubab” Doğu Afrika ülkelerinde beyaz adam için kullanılan bir deyimdi. Beş yıl önce, Merline’i kaldırımlardan kurtarmıştım, o sıralarda Bamako’dan yeni gelmişti. O dönemde, oral seks sırasında kusmaması için onu aç bırakıyorlardı.

– Kızlardan çekinme, yaklaş.

Çevresindeki kızları selamladım; sırtlarını mor kadife kaplı duvara dayamış, tahrik edici beş veya altı kız.

– Beni mi özledin?

– Bu kadar uzun süre nasıl bekleyebildim, bilmiyorum.

Bir çığlık attı. Her kahkahada, hava almak istermiş gibi açılan ağzından bembeyaz dişleri görünüyordu. "Kızları" inceliyordum. Her birinin üzerinde hareli kumaştan elbiseler vardı ve vücutlarının çeşitli yerlerine piercing'ler takmışlardı; dudaklarına, burunlarına, göbeklerine. Özellikle de peruklarına bakıyordum; örgü saçlar, kızılımsı meçler, altmışların Diana Ross tarzı seks bombalarıydı sanki…

– Boş ver, Onlar senin standardının üstünde.

– Buraya onun için gelmedim.

– Gelmelisin. Bu seni gevşetir. Söyle bakalım ne istiyorsun.

– Claude. Onu görmem lazım.

– Atlantis'e bak. Şu sıralarda kendini Antiller'e verdi.

Merline'i ve yanındakileri selamladım. Keur Samba'dan ayrılırken, topluluktan ünlü bir kişiyle karşılaşmamış olduğumu düşündüm; ne bir müzisyen ne elçi oğlu, ne de futbolcu. Nerede olabilirlerdi?

Quai d'Austerlitz.

Atlantis, Saint-Maclou antreposunun hemen yanındaki bir hangarın içindeydi. Geniş bir kapı sundurmasının altındaki demir bariyerler kulübün girişini kapatıyordu. Önce metal dedektörlü dar bir kapıdan geçmek, ardından da bir üst aramasına maruz kalmak gerekiyordu.

Kapıdaki korumalardan biri, Nounours lakaplı bir Kongolu, beni görür görmez böğürdü: "22, işte aynasızlar!" Ardından da güldü. Sonra bir tür özür olarak, içerde bedava bir içki içmeyi sağlayan mavi bir markayı avucuma bıraktı. Teşekkür ettim ve hangara girdim.

Atlantis, zouk müziğin bir okyanus olduğu ülke. Müziğin titreşimi ayaklarımı yerden kesti. Karanlığın içinde binlerce metrekarelik bir alan ve rasgele yerleştirilmiş izlenimi veren masalar ve arkalıksız kanepeler. Gözlerimle çevreyi taradım.

Kanepelerin üstünden atlayıp geçerek üzeri şişelerle dolu tezgâha ulaştım. Ahlak Masası'ndayken tanıdığım barmenlerden biri oradaydı. Bağırarak sordum:

– Claude, burada mı?

– Kim?

– CLAUDE!

– Pat'ın yerinde olmalı. Bu akşam orada bir parti var.

Ünlü biriyle karşılaşmamış olma nedenim demek buydu. Herkes oradaydı.

– Pat mı? Hangi Pat?

– Bakkal.

– Saint-Denis'de mi?

Adam kafasını "evet" dercesine salladı ve bir avuç buz almak için eğildi. Onun bu hareketi, tam karşımdaki aynada beliren, Antiller dekoruyla pek bağdaşmayan bir silueti görmemi sağladı. Soluk benizli, siyahlar giyinmiş bir beyaz. Arkamı döndüm; kimse yoktu. Halüsinasyon mu görmüştüm? Barmene onluk bir banknot uzattım ve yorgunluğumu da yanıma alıp mekândan çıktım.

18

Porte de Bercy'den çıkarak kent merkezinden uzaklaştım, ardından, Porte de la Chapelle'i geçtikten hemen sonra A1 Otoyolu'na çıktım. Bir kilometre sonra, aşağıda banliyönün parıldayan ışıklarını gördüm.

Sabahın 3'ü.

Dört şeritli yolda tek araba bile yoktu. Saint-Denis Merkez-Stat yazan levhayı geçtim ve Saint-Denis Üniversitesi-Peyrefitte çıkışı bağlantı yoluna saptım. Tam o esnada, Atlantis'in loş ışıkları içinde gördüğüm solgun yüz dikiz aynamdaydı veya ben öyle sandım. Direksiyonu aniden kırınca, kontrolü sağlayana dek araba hafifçe savruldu. Yavaşladım ve dikiz aynama baktım; kimse yoktu. Hatta arkamda araba bile yoktu.

Otoyol köprüsünün altından geçtim ve sola saptım. Evler, siteler yerlerini hızla antrepoların ve fabrikaların yüksek duvarlarına bırakmaya başlamıştı. Leroy-Merlin, Gaz de France…

Sağa, sonra yeniden sağa döndüm. Dar bir sokak, ölgün ışıklar, kapı önlerinde toplaşmış insanlar. Farlarımı söndürdüm ve çukurlarla dolu yolda sarsılarak ilerledim. Sıvası dökülmüş duvarlar, üzerleri tahtalarla örtülmüş çukurlar, dingilleri üzerinde kalmış hurda arabalar, parkometresiz kaldırımlar; yoksul bir mahalle ve gerçek.

İlk insan grubunu geçtim; hepsi siyahtı. Binaların üzerinde, otoyolun gölgesi tehditkâr bir kol gibi uzanıyordu. Hava yağmur yüklüydü. Dikkat çekmeden arabamı park ettim ve yine dikkat çekmeden yürümeye başladım; siyah bir ülkenin kalbinde yürüdüğümü hissediyordum, yüzde 100 Afrikalı ve Fransız yasalarına karşı yüzde 100 bağışıklık kazanmış.

Gecekuşlarının arasından süzüldüm, Pat'ın bakkalının demir kepengini geride bıraktım, sonra binanın içine girdim. Etrafı tanıyordum; hiçbir tereddüt yaşamadım. Uğultuların ve kahkahaların yükseldiği bir avluya çıktım. Soldaki sekinin üzerinde duran kapı görevlisi beni tanıdı ve geçmeme müsaade etti. Zaman kaybetmediğim ve konuşarak nefes tüketmediğim için adama yirmi avro verdim.

Koridora girdim ve bakkalın deniz kabuklularından yapılmış bir perdeyle kapatılmış arka kısmına ulaştım. Bu küçük Afrika

dükkânı Paris'in en donanımlılarından biriydi: manyoka, hintdarısı, maymun ve antilop eti... Ayrıca büyü yapmakta kullanılan etkisi garantili bitkiler de satılıyordu. Pat, ek bir bölmede bir maki açmıştı; ellerin Omo'yla yıkandığı, havalandırmanın doğal olduğu kaçak bir restoran.

Dükkânın içinden geçtim. Siyahlar Flag –bir Afrika birası– kasalarının ve muz hevenklerinin üzerine oturmuş sohbet ediyorlardı. Sonra tıka basa dolu restoranın içinde kendime zorlukla bir yol açtım. Bana yöneltilen bakışlardan pek hoş karşılanmadığımı anladım. Uzun süre önce turistik bölgenin dışına çıkmıştım.

Bir merdivene ulaştım. Müzik aşağıdan geliyor, döşemeyi titretiyordu. Müziği duyarak ve yukarı yükselen baş döndürücü sıcak dalgasını hissederek aşağıya yöneldim. Kafesler içine gömülmüş lambalar basamakları aydınlatıyordu. Aşağıda, eşofmanlı bir gardiyan yolumu kesti, sürme rayın üzerine monte edilmiş demir bir kapının önünde duruyordu. Rozetimi gösterdim. Adam istemeye istemeye kapıyı açtı ve gerçekten olağanüstü bir manzarayla karşılaştım. Yer yer ışık huzmelerinin loşluğu deldiği, heyecan uyandırıcı, boyutları küçültülmüş bir gece kulübü.

Işıltılı yıldızların tutturulmuş olduğu duvarlar maviye ve açık mora boyanmıştı, kolonlar, bir hafifleyip bir ağırlaşıyormuş gibi gözüken tavandan sarkıyordu. Gözlerimi kısarak baktım ve etrafa balık ağları gerilmiş olduğunu gördüm. Paris'in dışında, yüzlerce metre aşağıda bir denizci barı... Kareli örtülerin serili olduğu masaların üzerlerinde gemici fenerleri vardı. En azından bunu anladığımı sanıyordum, çünkü mekân balık ağlarının altında dans eden, dalgalanan bir insan seliyle kaplıydı. Alacalı bubular, parlak fistanlar giymiş kara kafalıları balık avlarken düşündüm...

Claude'u bulabilmek için sürünün arasına daldım.

Dipte, pembe ve yeşil ışık huzmeleriyle yol yol olmuş bir sahnede bir müzik grubu ileri geri, sağa sola sallanarak, takınaklı bir şekilde sürekli aynı akorları basıyordu. Neşeli, ilkel ve saf, gerçek Afrika müziği. Bir anlık bir ışık geçişi sırasında, bir gitaristin başını, sanki bir eksenin üzerindeymiş gibi çevirdiğini fark ettim; yanındaki bir başka siyah, sırtüstü bir konumda saksofonunu bağırtıyordu. Bu kulüpte ne R&B müziği ne de Antiller zouk'u çalıyordu. Buradaki müzik duyguları altüst ediyor, bağırsakları titretiyor, bir vudu büyüsü gibi insanı etkiliyordu.

Birbirlerine sımsıkı sarılmış çiftler ustalık dolu bir yavaşlıkla dans ediyorlardı. Ter içinde kalarak biraz daha ilerledim, kendimi yoğun bir sıvıyla doldurulmuş bir havuzdaymış gibi hissediyordum. İlerlerken bazı aşina yüzler gördüm; başka taraflarda boşuna aradığım yüzler. Femi Kuti'nin menajeri, Belçika Kongosu başkanının oğlu, diplomatlar, futbolcular, radyo dj'leri... Herkes burada toplanmıştı, etnik ve uyruk ayrımından azade.

Sonunda Claude'u gördüm, dip taraftaki bir masada birkaç herifle birlikte oturuyordu. Ona doğru ilerledikçe, muhbirimin anlamsız suratı biraz daha belirgin hale geliyordu. Bütün yüzü kaplayan yayvan bir burun; alnını kırış kırış gösteren çatık kaşlar; ve sürekli olarak "Ben masumum!" diye bağıran şaşkın gözler. Elini kaldırdı:

– Mat! Tubab dostum! Gel bizimle otur!

Masadaki diğer tipleri başımla selamlayarak oturdum. Onlar da beni sevgi gösterisinde bulunmadan selamladılar. Hepsi polisin kokusunu almışlardı. Bir barış göstergesi olarak pardösümün eteklerini silahımın üzerine topladım.

– Bir kadeh içer misin?

Gözlerimi masadakilerden ayırmadan içki teklifini kabul ettim; esrarlı bir sigara döndürülüyor, dumanı mavimsi filamanlar

halinde başların üzerinde dans ediyordu. Elime bir Scotch tutuşturuldu.

– Mamadou fıkrasını biliyor musun?

Cevabımı beklemeden bana doğru eğildi ve devam etti:

– Genç beyaz bir kız evlenecekmiş. Babasına nişanlısını tanıştırmış. Mamadou, bir doksan boyunda bir siyah. Baba bozulmuş. Nişanlıyı sorguya çekmiş. İşini, eğitimini, gelirini sormuş. Bizim siyah dört dörtlükmüş. Baba duruma çok bozulmuş. Son bir şey daha söylemek zorunda hissetmiş kendini: "Kızımın yatakta mutlu olmasını istiyorum! Onu en az otuz santimetre şeyi olan bir erkeğe vereceğim!" Siyah gülümseyerek cevap vermiş: "Sorun değil patron. Mamadou seviyor, o zaman Mamadou kesecek."

Claude esrarlı sigarayı yanındakine geçirirken, bir kahkaha patlattı. Gülümser gibi yaptım ve viskimden koca bir yudum aldım, bu fıkrayı en iyi olasılıkla onlarca kez duymuştum. Bir sevinç gösterisi olarak Claude sırtıma vurdu, sonra cep telefonunu açtı; ekranın ışığı yüzünde yansıdı, gözlerinin beyazını renklendirdi. Kapağı kapattı ve sordu:

– Seni buraya hangi rüzgâr attı, tubab?

– Larfaoui.

Claude'un yüzündeki gülümseme buharlaştı:

– Şef, gecemizi berbat etme.

– Kabiliyeli öldürüldüğünde yalnız değildi. Kızı arıyorum.

Claude cevap vermedi. Yeniden cep telefonunun kapağını açtı, gelen bir SMS'yi okur gibi bir hali vardı. Hiç kuşku yok bir müşterisiydi. Telefon ekranının ışığı yüzüne vuruyor, her ter damlasını aydınlatıyordu. Ama tedirgin yüz hatlarında herhangi bir ifade yoktu. Gelen çağrı önemli miydi, değil miydi, tahmin etmenin imkânı yoktu. Telefonu kapattı.

– Kız nerede? diye sordum, bardağımı boşalttıktan sonra. Fahişe nerede?

– Bir şey bilmiyorum, tubab. Yemin ederim. Bu hikâyeyle ilgili hiçbir şey bilmiyorum.

– Ona kadın bulan sen değil misin?

– Bu tür konular beni ilgilendirmiyor.

Hem soruyor hem de boktan bir şeyle karşılaşmaktan çekiniyordum.

– Daha çok ne tür kadınları tercih ediyordu?

– Küçük kızlar. Larfaoui için on dört yaşını geçmiş bir kız yaşlı bir kadın demekti.

Biraz olsun rahatlamıştım. Bana hayvanlardan veya çay kaşığıyla yenen boktan söz edileceğinden korkuyordum. Ama bu da kötü bir haberdi. Başka bir dünyayı işaret ediyordu: İngilizce konuşanları. Sadece bu bölgelerden reşit olmayan fahişeler çıkıyordu. Liberya gibi savaşta olan veya Nijerya gibi aşırı nüfuslu ülkelerde birkaç kuruş kazanmak için her şey mübahtı. Tamamen kapalı olan bu çevreyi iyi bilmiyordum. Burada fahişeler kendi yağlarıyla kavruluyorlar ve genellikle tek kelime Fransızca, hatta İngilizce bile bilmiyorlardı.

– Ona bu kızları kim temin ediyordu?

– Bağlantılarını bilmiyorum.

Bardağımı avucumun içinde döndürürken, diğer siyahları inceliyordum. Pardösümün etekleri açılmış, 9 mm'lik silahımın kabzası ortaya çıkmıştı. Esrarlı sigara hâlâ elden ele dolanıyordu.

– Sevgili Claude, gerçekten geceni berbat edeceğimi hissediyorum.

Herif iri damlalar halinde terlemeye başlamıştı. Sahne ışıkları yüzünde renk renk hareleniyordu. Bileğimi tuttu:

– Git Foxy'i gör. Sana bir tüyo verebilir.

Afrika fahişeliğinin bir özelliği vardı, pezevenkler erkek değil kadındı: "Mamalar". Genellikle kademe atlamış eski fahişeler. Apartmanlarından pek dışarı çıkmayan. Genellikle yüzlerinde ait oldukları etnik kökeni gösteren desenler bulunan sert ve acımasız kadınlar. Foxy'yle bir veya iki kere karşılaşmıştım. Ganalı'ydı. Paris'in en güçlü kadın muhabbet tellalıydı.

– Şimdi nerede oturuyor?

– Myrrha Sokağı, 56 numara. A merdiveni. Üçüncü kat.

Ayağa kalkarken Claude beni durdurdu.

– Kendine dikkat et. Foxy bir büyücüdür. Bir ruh yiyicisi. Gerçekten tehlikeli!

Afrikalı kadın muhabbet tellalları kızlarını şiddet yoluyla değil büyüyle ellerinde tutuyorlardı. Bir itaatsizlik durumunda kızları, memleketteki ailelerine büyü yapmakla veya onları ülkelerine geri yollamakla tehdit ediyorlardı. Mamaların ellerinde daima kızlara ait tırnak parçaları, pübik kılları, kirli çamaşırlar olurdu. Kızlar için bu tehdit, fiziksel şiddetten çok daha ürkütücüydü.

Bir anda, gözlerinin kenarları kırmızı, buruşuk görünümlü Afrika masklarını düşündüm. Otun kokusu, müzik ve sıcak gitgide daha fazla beynime nüfuz ediyordu. Saksofonun keskin sesi, kana susamış Hutuların ıslıkları arasında, kaldırımlara, asfalta inen palaların çıkardığı seslere benzemeye başlamıştı.

Dans ederken geri geri gelen insanlar bana çarpıp masaya doğru itekliklerinde, ben de dengemi kaybetmek üzereydim. Claude, elinde esrarlı sigarası öfkeyle bağırdı:

– Bok herifler!

Pardösümün kolu alkolle ıslanmıştı, çarpmanın etkisiyle piste doğru döndüm; tavandaki ağlardan bir yılan düşmüş gibi kadınlar ve erkekler kenarlara kaçıştı. Ayak parmaklarımın ucunda yükseldim ve ta ortada, yerde yatan siyah adamı gördüm, çır-

pınarak titriyordu. Gözleri belermişti, dudaklarında salyalı köpük vardı. Acil müdahale edilmesi gerektiği halde kimse yaklaşamıyordu.

Müzik devam ediyordu. Pisttekiler, yerdeki trans halindeki tipe değmemeye çalışarak yeniden kıvırmaya başladılar; diğerleri de el çırpıp davulun ritmine tempo tutarken, sanki, pistin ortasında çırpınan adamın içindeki kötü ruhu kovmak istiyorlardı. Adama ilkyardımda bulunmak için dirseklerimle kendime yol açmaya çalışırken Claude beni durdurdu.

– Boş ver tubab. Birazdan sakinleşir. Bir Gabonlu. Bu herifler nerede, nasıl davranacaklarını bilmiyorlar.

Paris'te yaşayan Gabonlular, genellikle sakin küçük bir topluluktu. Omar Bongo'nun ülkesi petrol zenginiydi ve burada yaşayanlar da fazla göze batmayan, temiz üniversite öğrencileriydi. Kongolularla veya Fildişi Sahili vatandaşlarıyla aralarında hiç benzerlik yoktu.

– Yerel bir madde almış. Onlara has bir zamazingo.

– Uyuşturucu mu?

Claude gülümsedi, yarı aralık gözleri tamamen esrimişti. Yerdeki adam çoktan halüsinasyonlara dalmış, bir ağaç gövdesi gibi kaskatı kesilmişti. Yorum yapma ihtiyacı hissettim:

– Bayağı etkili olmalı.

Claude başını arkaya atarak güldü:

– Biz siyahlar, kafa bulmak için ne yapılması gerektiğini biliyoruz!

19

Myrrha Sokağı, sabah 5.

Belediye işçileri kaldırımları tazyikli suyla temizlerken bir polis arabası ağır ağır devriye geziyordu. Kapı sundurmalarının

altında, birkaç fahişe evlerine dönmek için günün ışımasını beklerken gölgelerle sevişiyordu.

Paris'in Afrika mahallesinin en sakat bölgesindeydim. Boşu boşuna Goutte-d'Or Sokağı'na bir karakol kurmuşlar, Barbès Bulvarı'na bir Virgin magazası açmışlar, binaların çoğunu yenilemişlerdi, Myrrha Sokağı hâlâ tehlikeli ve boktan bir yerdi. Eski tehditkâr ve berbat havasını koruyordu.

56 numaranın önüne geldiğimde, geleneksel anahtarımla –şu postacıların kullandıklarından– dış kapının kilidini açtım. Kırık dökük posta kutuları, sıvaları dökülmüş binalar, duvar yazıları. İşgal edilmiş bir bloktan çok, terk edilmiş bir bloka, kaderine bırakılmış bir gayrimenkule benziyordu. "A" harfini buldum ve içeri daldım.

Moloz yığınlarıyla dolu her kat döşemeleri sökülmüş bir koridora açılıyordu. Üçüncü katta, tavandan sarkan elektrik kablolarının altından geçtim. Koku da dahil olmak üzere her şey uykuda gibiydi.

Dev gibi bir siyah sandalyesinde uyukluyordu. Açıl susam açıl demek yerine bir kez daha kimliğimi çıkardım. Sanki mesajın bir bölümünü kaçırmış gibi kaşlarını çattı. "Foxy" diye mırıldandım. Adam, ofis kapısı yerine geçen sefil bir örtüyü açmak için toparlandı ve mağaradan farksız olan bu mekânda bana yol göstermek için önüme düştü.

Sağlı sollu odaların tümü bir koridora açılıyordu. Bir yatakhane solda, bir diğeri sağdaydı; yatakların üzerinde, sıkı sıkı giyinmiş Amazonlar uyuyordu, odalar arasına gerilmiş iplere kuruması için çamaşırlar asılıydı. Burada, diğer yerlerin tersine bir koku vardı; baharatla, terle ve tozla karışan ezilmiş kuru yaprak kokusu. Bu Tropikler'e özgü, kavrulmuş darı, odun kömürü ve çürümüş meyve kokusunu andırıyordu…

Bir başka kapı çerçevesi, bir başka perde. Herif pervaza vurmak için hamle yaptı. Onu durdurdum.

– It's O.K.

O tepki verene dek ben çoktan örtünün altından geçmiştim bile.

Gecenin halüsinasyonu hâlâ devam ediyordu. Duvarlar, bir zebra postu gibi, gümüş yollu siyah bir kumaşla kaplıydı; parkenin üzerinde mumlar, yağ kandilleri ve tütsü çubukları yanıyordu; duvar boyunca yerleştirilmiş, boyanmış küçük sandıkların üzerinde geleneksel eşyalar vardı: at kılından sineklik, tüyden yelpazeler, adak heykelcikleri, masklar... Her yerde, sıra sıra, ağızları mantar tıpalarla veya yapışkan bantlarla kapatılmış küçük şişeler, kavanozlar, Cola şişeleri diziliydi. Paravanlar, tavandan asılı halılar odayı bölmelere ayırıyor ve bir pazaryerini andıran mekânda titrek gölgeler oluşturuyordu.

– Hi, Match, it's good to see you again.

Benzerine az rastlanır, kalın bir sesi vardı. Foxy'nin beni hatırlaması beni şaşırtmış ve hoşuma gitmişti. Ardında durduğu panonun diğer tarafına geçtim. Yanında kendisinden başka iki büyücü daha vardı. Solundaki, parlak suratlı, bir sfenks görünüşüne bürünmüş, altın rengi saçlarını tepesinde toplamış uzun boylu bir kadındı. Sağındaki ise kapkara derili, tostoparlak biriydi. Yayvan gülümsemesi, ayrık dişlerini ortaya çıkarıyordu; şanslı insan dişleri. Her üçü de yere bağdaş kurmuştu.

Yaklaştım. Foxy, bir opera perdesini andıran lal renkli bir bubu giymişti. Yüzünde etnik kökenini belirten sembolik desenler vardı, boynuna yine aynı renkte bir fular bağlamıştı. Onu görünce, aklıma bazı farmakologların bir teorisi geldi; bu teoriye göre organizma değişikliğe uğratılabilirdi. Çeşitli maddeleri yuta yuta, büyücüler gerek nefesleriyle gerekse cilt gözeneklerinden

zehir, sanrı uyandırıcı maddeler yayabilirlerdi. İngilizce konuşmaya devam ettim:

– Seni rahatsız etmiyorum ya, güzelim? Toplantıda mısın?

– Honey, bu seni neyin buraya getirdiğine bağlı.

Uyuşuk bir sesle, döküntü bir İngilizce konuşuyordu. Gözkapakları yarı kapalıydı, ürkütücü derecede zayıf elleriyle ahşap bir çanakta tokmakla toz gibi bir şey dövüyordu. Sanki ellerinin etleri yanmış geriye sadece kemik kalmıştı. Gri renkli bir dalı yaktı:

– Bu kızlarım için. Geceyi arındırıyorum. Kötülüklerle dolu geceyi, kirlenmiş geceyi…

– Hata kimde, acaba?

– Hımm, hımm… Borçlarını ödemeleri lazım, Match, bunu çok iyi biliyorsun. Büyük borçlar…

Yanmakta olan dalı, parkelerin arasındaki açıklığa sıkıştırdı.

– Hâlâ Hıristiyan mısın?

Gırtlağım kurumuştu. Alkolden, sigaradan ve şimdi de bu çirkef kuyusunun atmosferinden. Kravatımı gevşettim:

– Daima.

– Birbirimizi anlayabiliriz, sen ve ben.

– Hayır. İkimiz aynı yakada değiliz.

Foxy derin bir iç çekti, diğer ikisi de onu taklit etti.

– Hep aynı çelişkiler…

Şanslı Dişler, ironik bir İngilizceyle konuştu:

– İman sahibi dua eder, büyücü istediği biçimi verir…

Sfenks suratlı benzer bir İngilizceyle ekledi:

– Hıristiyan iyiyi kutlu sayar, yüceltir, büyücü kötüyü…

Foxy, kırmızı renkli bir leğeni tuttu, içinde ürkütücü bir şey yüzüyordu: bir maymun veya bir cenin.

– Honey, iyi, kötü, dua, kontrol, her şey daha sonra gelir.

– Neden sonra?

– Güçten. Tek önemli şey güçtür. İktidardır.

Şimdi elinde bir tür skalpel vardı. Tek bir darbede, yaratığın kafasını kesip leğenin dibine attı.

– Ardından, dilediğini yap, bu kişisel bir olay.

– Bir Hıristiyan için tek önemli şey ahret mutluluğudur.

Foxy bir kahkaha patlattı:

– Sana tapıyorum. Ne istiyorsun? Bir kızı mı arıyorsun?

– Massine Larfaoui cinayetini soruşturuyorum.

Üç büyücü hep bir ağızdan yineledi:

– Bir cinayeti soruşturuyor…

Foxy kopan kafayı ahşap çanağa koydu ve yeniden tokmakla dövmeye başladı.

– Bana önce, bu cinayetle neden ilgilendiğini söyle. Soruşturmayı senin bölüm yürütmüyor…

Foxy'nin kehanet yeteneği yoktu. Sadece, Louis-Blanc Adli Polisi'nde, Ahlak Masası'nda, hatta Narkotik'te bir muhbiri vardı.

– Bu soruşturmayı yürüten bir arkadaşımdı. Çok yakın bir arkadaş.

– Öldü mü?

– İntihara teşebbüs etti, ama yaşıyor. Komada. Yüzünü buruşturdu:

– Çok kötü… İki kere kötü. İntihar ve koma. Arkadaşın iki dünya arasında geziniyor… M'fa ve arun…

Foxy, Vudu kültünün beşiği olan Benin Körfezi'nin en büyük kavmi olan Yorubalardandı. Bu kültü incelemiştim. "M'fa" "kaide" demekti ve görünür dünyayı temsil ediyordu. "Arun" ise tanrılara ait üst dünyaydı. Şansımı denedim:

– Onun m'doli'de gezindiğini mi söylüyorsun?

"M'doli" iki dünya arasındaki köprü, ruhların hızlı hareket ettiği bir geçit, büyülü bir bölgeydi. Büyücü gülümsedi:

– Honey, seninle konuşmak gerçekten bir zevk. Arkadaşının nerede olduğunu bilmiyorum. Ama ruhu tehlikede. O ne ölü ne de yaşıyor. Ruhu geziniyor; bu, ruhunu ondan çalmak için en uygun an... Sevgilim, bana hâlâ cevap vermedin: Bu soruşturma seni neden ilgilendiriyor?

– Arkadaşımın intihar sebebini anlamak istiyorum.

– Larfaoui'yle ne ilgisi var?

– Bu cinayeti soruşturuyordu. Bunun belki de arkadaşımın intiharında bir rolü vardır.

– O da Hıristiyan mıydı?

– Benim gibi. Birlikte büyüdük. Birlikte dua ettik.

– Peki neden benim, bu hikâye hakkında bir şeyler bildiğimi düşünüyorsun?

– Larfaoui siyah kadınları seviyordu.

Bir kahkaha patlattı, ona diğer ikisi de katıldı.

– Ne var bunda?

– Ona kızları sen yolluyordun.

Kaşlarını çattı:

– Bunu sana kim söyledi? Claude mu?

– Bunun önemi yok.

– Larfaoui'ye kızlar yolladığım için onun ölümü hakkında bir şeyler bildiğimi mi düşünüyorsun?

– Larfaoui 8 eylülde öldürüldü. Bir cumartesi günü. Larfaoui'nin bazı alışkanlıkları vardı. Her cumartesi, Aulnay'deki evine bir kız çağırıyordu. Senin kızlarından birini. Geceyarısı civarında öldürülmüş. Yalnız değildi, buna eminim. Ama kimse ikinci bir cesetten söz etmiyor. Demek ki kız kaçmayı başardı ve bana göre, bir şeyler biliyor.

Bir müddet sustum. Gırtlağım bir bacadan daha kuruydu.

– Bu kızı bildiğini düşünüyorum. Ve onu sakladığını.

– Otur, sıcak çayım var.

Halının üzerine çömeldim. İğrenç ahşap çanağı kenara itti ve mavi bir demlik aldı. Kolunu iyice havaya kaldırarak Tuareg usulü çay servisi yaptı. Bir kantin bardağındaki çayı bana uzattı:

– Neden seninle konuşayım?

Hemen cevap vermedim. Sonra bir kez daha samimi davranmaya karar verdim:

– Foxy, bir tüneldeyim. Hiçbir şey bilmiyorum. Ve bu işle resmi olarak ilgilenmiyorum. Ama dostum ölüm ile yaşam arasında. Neden böyle bir şey yaptığını anlamak istiyorum. Hangi iş üzerinde çalıştığını ve nasıl bir şeye bulaştığını bilmek istiyorum. Bana söyleyeceğin her şey aramızda kalacak. Sana yemin ederim. Şimdi, bir kız var mıydı, yok muydu?

– Seni, beni ve bu geceyi unutmazlar…

– Unutmayacak olsalar bile, ben artık Ahlak Masası'nda değilim.

– Cinayet Masası'ndasın, sevgilim ve bu daha iyi.

Şeytanla anlaşma yapmak durumundaydım. Daha şimdiden, kendimi, bir ay veya bir yıl sonra bir büyücünün esenliği için bir cinayet davasının üstünü örterken düşünüyordum. Foxy güçlü bir hafızaya sahipti. Yineledi:

– Unutacaklar mı, evet veya hayır?

– Sana söz veriyorum. O gece orada bir kız var mıydı?

Foxy çayından bir yudum aldı, sonra fincanı parkenin üzerine koydu:

– Bir kız vardı.

Hava biraz yumuşamıştı, özgürlüğe kavuştuğumu hissediyordum. Ama yeniden gerildim. Damarlarım, arterlerim daralıyor, kâbus sanki yeniden başlıyordu.

– Onu görmek istiyorum. Onu sorgulamam lazım.

– İmkânsız.

– Foxy, sana söz verdim, ben…

– Kız kayboldu.

– Ne zaman?

– O uğursuz geceden bir hafta sonra.

–Anlat.

Dilini şaklattı ve gözlerini gözlerime dikti:

– O gece buraya döndüğünde kız çok korkmuştu, dehşet içindeydi.

– Katili görmüş mü?

– Hiçbir şey görmemiş, Larfaoui vurulduğunda banyodaymış. Pencereden dışarı çıkmış ve evin çatısına tırmanmış. Katilin onu görmediğini söylüyordu. Ama yedi gün sonra ortadan kayboldu.

– Ne oldu dersin?

– Senin düşüncen ne? Herif kızın peşine düştü ve onu buldu.

Bir başka ipucu: Otomatik bir silah kullanan katil, İngilizce konuşan Afrikalı toplulukların arasına da sızmış olabilirdi. Liberya'nın eskilerinden biri miydi? Boşalmış bardağımı uzattım.

– Daha kuvvetli bir şey ister misin? Alkol gibi?

– Foxy, her şey kabulüm.

Bağdaşını bozmadan, gövdesini çevirdi. Eğri büğrü parmaklarının arasında bir şişe duruyordu. Yağ görünümünde şeffaf bir sıvıyı bardağıma boşalttı. Küçük bir yudum aldım –sanki eter içiyordum– ve yanan gırtlağımdan çıkan tuhaf bir sesle sordum:

– Bir çocuk muydu?

– Adı Gina. On beş yaşında.

– Kızın hiçbir şey görmediğinden emin misin?

Ruh yiyicisi gözlerini tavana dikti, düşünceli bir hali vardı. Yüz hatlarında hüzün belirginleşmişti. Derin bir nefes aldı, gözleri nemlenmişti:

– Zavallı küçük kız…

İçkimden bir yudum daha aldım ve bağırdım:

– Bir şeyler gördü, öyle değil mi, kahrolası?

Gözlerini bana çevirdi. Dudaklarını tasasızca yuvarladı:

– Kız çatıdayken, adamı kaçarken görmüş…

– Nasıl biriymiş? Uzun mu? Kısa mı? Şişman mı?

– Uzun boylu bir adammış… Epey uzun.

– Kıyafeti nasılmış?

Foxy de bardağına içki koydu ve bir yudum alarak dudaklarını ıslattı.

– Sen ve ben, anlaştık değil mi? Bu akşam, hiç yaşanmadı.

– Yaşanmadı Foxy. Konuş.

Biraz daha içti, sonra boğuk bir sesle konuştu:

– Siyah bir paltosu ve beyaz bir yakalığı varmış.

– Beyaz bir yakalık mı?

– Man, Gina adamın bir rahip olduğunu söylüyordu.

20

Az kalsın Laure'un ayinini unutuyordum.

Sabah saat 7. Ancak eve uğrayacak, bir duş alacak ve üzerimi değiştirecek kadar zamanım vardı. Her tarafıma Tropiklerin ve büyücülerin kokusu sinmişti, pis kokuyordum. Arabamın direksiyonunda bir durum saptaması yapmaya çalıştım.

Bölük pörçük, tutarsız, aralarında en ufak bir bağlantı olmayan parçalar. Başmelek Aziz Mikail'in engellediği bir intihar. Bir şeytan ikonografisi. Hac seyahatleri tertip eden Lourdes'daki bir dernek. Jura bölgesine yapılan seyahatler. Gizemli bir cümle: "Boğazı buldum". Bir içki dağıtıcısının –ve kaçakçı– öldürülmesi.

Ve özellikle de, saçmalık rekorlarını altüst eden şu katil rahip karakteri. En kapalı Afrikalı çevrelerin içine sızabilen, rahip yakalığı takmış bir tetikçi, profesyonel bir katil. Bu akla, mantığa uymuyordu. Ama büyük bir olasılıkla Luc'ün intihara teşebbüs

etmesine sebep olan bir pisliğe bulaştığı şüphesinden daha akıldışı sayılmazdı.

Eğer tüm bu olgular tek bir gizli örgüte bağlıysa, bu durumda ne yazık ki bir giriş kartım yoktu; hatta elde etme şansım bile…

Saat 9.

Sainte-Bernadette Şapeli'nin kapısını ittim, saçım hâlâ nemliydi. Kilise yeraltına inşa edilmişti, bir antinükleer sığınağı andırıyordu. Alçak bir tavan, çıplak beton kolonlar, gün ışığının ince bir huzme halinde içeri girmesini sağlayan kırmızı camdan ışık delikleri.

Kutsal suya parmağımı sokup haç çıkardım, sonra sol tarafa doğru yöneldim. Herkes, veya hemen herkes buradaydı. Ender olarak metrekare başına bu kadar polis düştüğünü görmüştüm. Elbette Narkotik Şube'nin tamamı, diğer şube müdürleri –Ahlak, Acil Müdahale, Terörle Mücadele– Merkez Şube müdürleri, Adli Polis müdürleri… Çoğu siyah üniformalarını giymişti –gümüş şeritler ve meşe yaprakları– hamasi tavırlarını biraz daha pekiştirmek ister gibiydiler. Tören, Laure'un öngördüğü içtenlikten uzaktı.

Luc'ün bu önemli zatların tamamını tanıdığından şüphem vardı, hepsi bir şeylerin arkasında durduklarını göstermek ister gibiydiler. Bu "acı olay" karşısında dayanışmanın, otoritenin gücünün bir tür gövde gösterisiydi bu… Emniyet Müdürü Jean-Paul Proust oturma sıralarının arasındaki yoldan ilerliyordu, yanında Adli Polis Müdiresi Martine Monteil vardı. Hemen arkalarında, onlardan bir baş uzun, koyu renkli şık mantosuyla Nathalie Dumayet yer alıyordu.

Bu geçit töreni tepemi attırmıştı. Daha son nefesini vermeden Luc'ü gömüyorlardı. Bu aptalca tören onun için bir talihsizlikti. Üstelik bu polisler, tahminin ötesinde ateistti. Burada

Tanrı'ya inanan bir kişi bile yoktu. Luc'ün böyle bir maskaralık karşısında midesi bulanırdı.

İlk sıralarda, sağ tarafta, kendi ekibinden çocuklar oturuyordu. Doudou, kafasını meşin ceketinin içine gömmüştü, sıkıntılı bir hali vardı; Chevillat kalem gibi düz biriydi, saçları alnına düşmüştü, deri paltosunun içine büzülmüştü; Jonca bir Hell's Angel'a benziyordu, üç günlük bir sakal, aşağı düşük bıyıklar ve bir beyzbol şapkası altında yağlı saçlar. Sokakların sert, tehlikeli ve "çizgi dışı" üç polisi.

Kilise çoktan dolmuştu, mırıltılar yükseliyor, palto, manto hışırtıları duyuluyordu. Doudou yerini terk etti. Gözlerimle onu izledim. En sağdaki günah çıkarma kabininin yanında bir adamla buluştu. Kısa boylu, kare vücutlu biriydi, alabros kesilmiş gri saçları vardı. Omuzları, dörtte üçü gece mavisi tonlarında bir yağmurluğa zorlukla sığıyordu. Üzerinde sanki görünmeyen bir üniforma vardı, ama polis üniforması değildi. Bir anda uyandım; bu bir rahipti. Sivil giyinmiş bir din adamı.

İlk sandalye sırasının çevresini dolandım ve nefi geçtim. İki adamdan on metre kadar uzaktaydım. O anda Doudou adamın eline bir cisim bıraktı. Vernikli ahşaptan bir tür kalem kutusu.

Adımlarımı hızlandırmıştım ki bir el beni yakaladı.

Laure.

– Ne yapıyorsun? Sen benim yanıma otur.

– Elbette, dedim gülümseyerek. Nerede oturmak istiyorsun?

Yeniden adamların bulunduğu yere doğru bakarken, Laure'un peşinden yürüdüm. Doudou yerine dönüyordu, mavili adam bir kolonun arkasında haç çıkarıyordu. Şaşkındı. Haç işaretini tersten yapıyordu, Deccal sembolü olarak, bazı satanistler gibi aşağıdan başlamıştı. Laure o esnada bana bir soru sordu:

– Efendim?

– Parçanı seçtin mi?

– Ne parçası?

– Korintoslulara Mektup'tan bir bölüm okuyacağını düşünmüştüm.

Yeniden sağ tarafa baktım; adam yok olmuştu. Kahretsin. Mırıldandım:

– Hayır… Eğer senin için mahzuru yoksa, ben…

– Çok iyi, dedi Laure soğuk bir ses tonuyla. Bu durumda onu ben okuyacağım.

– Üzgünüm. Dün gece gözümü kırpmadım.

– Benim rahat bir gece geçirdiğimi mi sanıyorsun?

Altara doğru döndü. Duyduğum vicdan azabından midem kasılıyordu. Topluluktaki tek Hıristiyan bendim, dolayısıyla da Kitabı Mukaddes'ten bir parça okuyacak halim yoktu. Ama kafamın içinde yüzlerce soru her şeyi unutturdu: Bu adam kimdi? Doudou ona ne vermişti? Neden tersten haç çıkarmıştı?

Tören başlıyordu. Beyaz cüppe giymiş bir rahip kollarını açtı. Gerçek bir Tamul'du. Bozuk para büyüklüğünde burun delikleri, cansız, nemli siyah gözler. Mikrofonun çınlamaları arasında rahip başladı:

– Kardeşlerim, bugün burada toplandık…

Yorgunluk hissediverdim. Ayini yöneten rahibin apaçık bir işaretiyle herkes oturdu. Monoton ses yavaş yavaş uzaklaşıyordu. Kâğıt hışırtılarıyla uyandım. Herkes, günün ilahilerinin yer aldığı teksti karıştırıyordu. Rahip konuşmasını sürdürüyordu:

– Şimdi üçüncü övgüyü söyleyeceğiz.

En iyi dostumun ayininde uyuklamıştım… Doudou'nun bulunduğu tarafa baktım. Yerinden kımıldamamıştı.

– Bu ilahinin adı "Senin eserlerin ne kadar güzel". Parça "Her insan kutsal bir hikâyedir / İnsan Tanrı'nın suretidir…" diye başlıyor.

Bu sözlerin, agnostik ve inançsız polislerle dolu bu şapelde en ufak bir değeri yoktu. Yine de, salon, tereddütlü bir mırıltının ardından koro halinde söylemeye başladı…

– Kucağına gelebilir miyim?

Çikolata renkli bir berenin altından sarkan sarı iki saç örgüsü, Amandine kâğıdını bana doğru uzatıyordu.

– Okumayı bilmiyorum.

Kızı kucağıma aldım ve okumaya başladım: "Her insan kutsal bir…" Temiz giysi kokusunu alıyor, çocuk sıcaklığını hissediyordum. Düşüncelerim dağınık, belirsizdi; ben Mathieu Durey, bekâr, çocuksuz 35 yaşındaki takıntılı polis hiçliğe doğru ilerliyordum…

Otuz dakika sonra ve vakitsiz çalan cep telefonlarının ardından, gerçekten cemaatten şüphe duymayan rahip Kudas üzerine vaaz vermeye başladı. Daha da kötüsünden korkuyordum; her an bu inançsızlar güruhuna komünyon düzenlemeye kalkışabilirdi. Gözucuyla Doudou'ya baktım; huzursuzlanmaya başlamıştı, gözü sürekli kapıdaydı. Hiç kuşkusuz diğerlerinden daha fazla sıkılmıştı.

Ayağa kalktım, Amandine'i sandalyeme oturttum ve Laure'a fısıldadım:

– Dışarıda bekliyorum.

21

Doudou motorunu Porte-de-Vincennes Caddesi'ne park etmişti. Bir koleksiyon parçası olmalıydı: 500 cc'lik trial versiyon bir Yamaha. Motora doğru ilerledim ve cep telefonumu çıkardım. Konuşan saat numarasını tuşladım, sonra telefonu motorun selesi ile yüksek çamurluğunun arasına sıkıştırdım.

Kalabalık, şapelin kapısında belirene kadar bir beş dakika bekledim. Sonra en uygun anda aralarına karıştım ve gözlerimle Laure'u aramaya başladım. Geçmiş olsun dileklerini ve iyi niyet temennilerini kabul ediyordu. Siyah paltoluların arasından süzüldüm ve kulağına fısıldadım:

– Seni arayacağım.

Hemen döndüm ve çıkışta Foucault'yu ceketinden yakaladım:

– Bana cep telefonunu verebilir misin?

Hiçbir şey sormadan bana doğru uzattı. Doudou motorunun yanına varmış, kaskını takıyordu.

– Teşekkür ederim. Öğlen, Emniyet'te veririm.

– Öğlen mi? Ama…

– Kusura bakma. Benimkini evde unuttum.

Bir şey söylemesine fırsat vermeden, elli metre uzağa, yolun karşısına park ettiğim Audi A3'üme doğru koştum. Kontağı çevirdiğimde Doudou da marş pedalına basıyordu. Cep telefonunu çıkarıp ezbere bildiğim bir numarayı tuşladım.

– Durey, Cinayet Masası. Vardiyada kim var?

– Estreda.

Talihim yaver gidiyordu; tanıdığım en iyi operatörlerden biriydi.

– Bana onu bağlayın.

Doudou trafikte kaybolmak üzereydi. Ben de peşinden hareket ettim, sonra trafiğe girmeden önce durdum. Estreda'nın aksanlı sesini duydum.

– Durey.

– Nasılsın?

– Cep telefonumu çaldılar.

– Aferin polisimize.

– Bana yerini tespit edebilir misin?

– Eğer senin herif telefonu kullanıyorsa, sorun değil.

Yakın bir zamandan beri, bir cep telefonunun izini, bağlantı halinde olması koşuluyla takip etmek mümkündü. İlke çok basitti. Telefonun temas kurduğu baz istasyonu saptanıyordu. Şehirde bu baz istasyonlarından çok miktarda vardı ve kapsama alanları iki veya üç yüz metreyle sınırlıydı.

Bu teknik ilk olarak taşımacılık yapan bazı özel şirketler tarafından taşıtlarının bulunduğu yeri saptamada kullanılmıştı. Fransız polisinin kendi sistemleri yoktu ve gerektiğinde bu şirketlere başvurarak para karşılığı hizmet alıyordu.

– Peşindesin, dedi Estreda. Senin herif telefonla konuşuyor.

Telefonu çenemin altına sıkıştırdım, birinci vitese geçtim:

– Seni dinliyorum.

– Bilgisayarın var mı?

– Hayır. Arabadayım. Bana sen kılavuzluk edeceksin.

– Şu senin hikâye, biraz karışık gibi.

– Hadi. Yoldayım.

– Umarım bana uygunsuz bir iş yaptırmıyorsundur?

– Bana güvenmiyor musun yoksa?

– Hayır. Ama senin herif çevreyoluna çıkmak üzere. Porte de Vincennes'da.

Hızımı artırdım:

– Hangi yönde?

– Güney çevreyolu.

Meydanı bir uçtan diğer uca, öteki arabaları durmak zorunda bırakarak, klakson sesleri arasında hızla geçtim; siren kullanamazdım. Eğimli yolda saatte seksen kilometrenin üzerine çıkmıştım.

– Acelesi var gibi. Yoksa kaçıyor mu?

Cevap vermedim ve bu yeniliğe şapka çıkardım; kullanılan yeni bir software bir noktadan bir başka noktaya varış hızını gerçek zamanda hesaplamayı sağlıyordu. Gerçek bir video oyunu.

– Porte de Charenton'u geçti.

Saatte yüz kilometreyi aşmıştım ve en sol şeritten gidiyordum. Trafik akıcıydı. Doudou'nun 36'ya dönmediğinden emindim. Estrada motorcunun Porte de Berey'den geçtiğini bildirdi.

Porte de Berey. Quai d'Ivry. Porte d'Italie.

– Yavaşlıyor gibi…

Sağa yanaşmak için direksiyonu kırdım.

– Çıktı mı? Nerede?

– Bekle, bekle…

Estreda da oyuna katılmıştı. "Hırsızımın" kıçından ayrılmadığımı anlamıştı. Onu bilgisayar ekranına eğilmiş, telefonumla bağlantılı olarak yanıp sönen imleci izlerken hayal ediyordum…

– A6'ya çıkıyor. Orly yönüne doğru.

Havaalanı mı? Doudou bazı şeyleri göze alıp kaçıyor muydu? Ama bu yön Rungis depolarına da gidiyordu. Birden bu depoların içki dağıtıcılarıyla bir ilgisi olabileceğini düşündüm.

– Herif nerede?

Estreda'dan cevap yoktu; sinyalde mutlaka bir değişiklik olmamıştı.

– Nerede, Tanrı aşkına? Orly'ye mi saptı?

Önümde yolun ikiye ayrıldığını görüyordum: solda Orly, sağda Rungis… Birkaç yüz metre kalmıştı. Ayağımı gaz pedalından çektim, birkaç saniye kazanmanın peşindeydim. Birden Portekizli bağırdı:

– Devam et! Rungis yönüne.

Doğru tahmin etmiştim. İçki depoları. Hızımı yeniden artırdım. Benim yönümde trafik bir mucizeydi, karşı yön ise neredeyse durma noktasına gelmişti.

– Yavaşladı… dedi Estreda, nefes nefese. Sapıyor. ZA Delta. Depolara doğru.

Yolu biliyordum; buraya, "ulusal menfaatlerimizi ilgilendiren bu pazara" daha önce de gelmiştim. Karşıma bir dizi levha çıktı: Bahçe ürünleri, Deniz ürünleri, Meyve ve Sebze… Durdum ve telefonu elime aldım:

– Nerede? Bana hiç olmazsa yönünü söyle!

– Kahretsin. Sinyal hiç hareket etmiyor.

– Durmuş mu?

– Hayır. Ama Rungis'te çok sayıda baz istasyonu var. Genellikle de hepsi meşgul.

– Yani?

– Yanisi, senin herif belki biraz daha ilerlemiş olabilir, ama sinyal hep aynı yerde duruyor, diğer istasyonlar onu yakalayamıyor. Duruma göre çağrıların dağılımını ayarlayan bir dispatch sistemi vardır…

– Hay sıçayım!

Direksiyona vurdum. Bu uçsuz bucaksız ticari bölgede, sokak sokak Doudou'nun motorunu arayışım gözümde canlanmıştı bile.

– Tamam, dedim, başımın çaresine bakarım.

– Bundan emin mi…

– Eğer sinyalde bir hareketlenme olursa beni ara.

– Seni mi arayayım? Ama cep telefonun…

– Bana başkasını verdiler. Numarası ekranında görünmüştür.

– Tamam, ben…. Bekle, sinyalde hareket var!

– Haydi!

– Ticari bölgenin merkezindeki dönel kavşak, Porte de Thiais'den fazla uzak değil.

Estrada'nın buraları iyi bildiği belliydi. Açıklama gereği duydu:

– Rungis, bizim bölgemiz, dostum. Kamyonlarımız her gün oraya gidip geliyor.

– Civarda sadece içki depolanan bir blok biliyor musun?

– Bir blok mu, hayır, ama orada bir bira şirketinin antreposu var. Tour Sokağı'nda.

22

Doudou'nun motoru antreponun önünde duruyordu.

Elli metre geriye park ettim, motoru kapattım, bekledim. Bu saatte yollar boştu. Beş dakika sonra, polis kapıda belirdi, yanında Adidas eşofman giymiş bir herif vardı. Adamı tanıdım; ismini şu an hatırlayamadığım, Paris'in birçok bölgesine bira dağıtımı yapan önemli bayilerden biriydi.

Etrafına bakındı, ziyaretçisinden bir an önce kurtulmak ister gibiydi. Doudou ise öfkeli görünüyordu. Bira dağıtıcısı elini ceketinin cebine soktu ve kalın bir zarf çıkardı. Doudou zarfı alıp meşin montuna yerleştirdi, sonra o da çevresine bakındı.

Arabamın koltuğuna gömülmüş, ne dolaplar çeviriyorlarsa bitmesini bekliyordum. Silahımı kılıfından çıkardım, namluya mermi sürdüm, sonra torpido gözünden kelepçeleri aldım. Doudou motoruna giderken, iriyarı herif hangarda kaybolmuştu. Kaskını giymek için arkasını bana döndüğünde arabadan indim ve ona doğru koştum, silahı aşağı doğru, bacağıma yapıştırmıştım. HK'mın namlusunu ensesine dayadığımda, iki eliyle başının üzerinde kaskını tutuyordu. Kulağına fısıldadım:

– Kımıldama, pislik. Tam sana göre.

Sesimi tanıyan Doudou sırıttı:

– Yapamazsın.

Bir ayak darbesiyle bacaklarına tırpan attım. Doudou yere yapıştı, kaskı asfaltın üzerinde yuvarlandı. Uluyarak geriye döndü. Otomatiğimi gırtlağına yapıştırdım.

– Bunun için iddiaya girer misin?

Tabancamın kabzasıyla şahdamarına vurdum. Önce olduğu yerde sıçradı, ardından kustu. Yakasından kavrayıp kaldırdım, kusmuğu ellerime bulaştı, sonra onu kaldırıma doğru fırlattım, ilkin kafası yere çarptı. Burnunun kırıldığını duydum. Bir kez daha o en nefret ettiğim polis tipi olmuştum; şiddet yanlısı aynasız.

Ceketinin ceplerini yokladım, kusmuğa bulanmış zarfı buldum. İçinde en az on bin avro vardı. Parayı cebime soktum ve böğürlerine savurduğum bir tekmeyle Doudou'yu yüzüstü yere yapıştırdım. Kelepçeler zaten elimdeydi. Ellerini arkadan kelepçeledim. Doudou bir domuz gibi homurdandı: "Götveren!" Otomatiğini aldım, kemerime soktum, sonra blucininin bacaklarını yokladım. Sağ ayak bileğinde bir başka silah daha vardı. Serinin en hafif silahı olan bir Glock 17. Onu da cebime koydum.

– Şimdi günah çıkarma vakti, evladım.

– Git kendini düzdürt!

Onu saçlarından yakalayıp ayağa kaldırdım. Kıçına bir tekme atarak onu binanın içine itekledim. Burası plastik kasalarla ve çelik fıçılarla dolu, oldukça büyük bir hangardı. Bizi gören içerdeki işçiler donup kaldı. Sinirli sinirli cebimden polis kimliğimi çıkardım:

– Polis! Mola vakti. Yok olun! Hepiniz!

Adamlar hiç nazlanmadan hangarı terk etmeye başladılar. Son ayak sesleri eşikte yankılanırken Doudou'ya dönüp mırıldandım:

– Kuralları biliyorsun. Eğer konuşursan her şey iki dakikada biter, ama aptalca davranırsan ne olur biliyorsun. Cebimdeki parayla İçişleri'ne gitmemi istemezsin.

Doudou yeniden sırıttı, yüzü kan içindeydi:

– İbne, sen hâlâ burada mısın? Sana gidip kendini düzdürtmeni söylemiştim!

Gidip kapıyı kapattım. Doudou inler gibi konuştu:

– Ne halt ediyorsun?

Cevap vermeden kapının sürgüsünü kapattım ve yanına döndüm. Onu boynundan yakaladım ve suratını iki fıçının arasına sıkıştırdım. Fıçıların etrafından dolandım ve diğer tarafa, tam karşısına dikildim. Karşımda bir sağır varmış gibi bağırdım:

– Böyle iyi mi, beni duyuyor musun?

Doudou kan tükürdü ve anlaşılmaz birkaç kelime söyledi. Çok yakından sağdaki fıçıya bir el ateş ettim. Merminin sesi hâlâ yankılanırken bira ayaklarımın dibine fışkırmaya başladı.

– Şimdi beni duyuyor musun?

Doudou'nun surat acıyla buruşmuştu. Soldaki varile nişan aldım ve yeniden ateş ettim. Altın renkli sıvı dökülmeye başladı. Hangarın içindeki yankı had safhaya ulaşmıştı. Doudou'nun kulak zarları çoktan patlamıştı muhtemelen. Birkaç santimetre önünde durdum:

– Hâlâ beni duymuyor musun?

Herif bağıramıyordu bile. Yüzündeki sırıtmanın yerini korku almıştı. Saçlarından yakaladım ve kafasını kaldırdım:

– Sorularıma cevap ver, yoksa şarjörümü bu s……min fıçılarına boşaltırım!

Doudou başını salladı. Boyun mu eğiyordu yoksa beni tahrik etmeye mi çalışıyordu söylemek imkânsızdı. Tabancamı kılıfına soktum ve cebimden zarfı çıkardım:

– Bu, bu nedir?

Doudou ağzını açınca kan yerdeki köpük birikintisine damladı. Kekeleyerek konuştu:

– Bak, benim... benim başka şansım yoktu... bak... benim... tüymem gerekiyor.

– Neden?

Yaşlar yanaklarından akıyordu. Ben de her an kusabilirdim, ama bira kokusu bu tiksintimi bastırmamda işe yarıyordu.

– Neden korkuyorsun, kimden kaçıyorsun?

– İçişleri'nin adamları... Larfaoui olayını araştıracaklardır... Ve bağlantılarımızı ortaya çıkaracaklar...

– Onun öldürülmesinde parmağın mı var?

– HAYIR! Kahretsin... Kafamı şuradan çıkarsan...

Fıçıları araladım. Kelepçelerinden yakaladım ve oturması için onu geriye doğru çektim.

– Bütün hikâyeyi istiyorum. Larfaoui. Öldürülmesi. Bu boktan işte Luc'ün ve senin rolün.

– Larfaoui'yle anlaşmamız vardı.

– "Biz" derken, kimler?

– Ben, Jonca, Chevillat. Magripli için ruhsat çıkarıyorduk. Onları kafe sahiplerine veriyor, Larfaoui'nin polisle bağlantısı olduğunu göstermek için büyük barlarda boy gösteriyorduk. Yasadışı yerlere göz yumuyorduk...

– Peki Larfaoui cinayeti, bu işte parmağınız var mı?

– Hayır, sana söyledim! Boşuna buradayız!

– Öyleyse neden korkuyorsun?

– İçişleri, Luc'ün son davalarına bakmak isteyecektir. Bu arada Larfaoui'nin dosyasını da inceleyecekler! Ve bazı şeylerin açık olmadığını görecekler...

– Luc, sizin bu dümenlerinizi biliyor mu?

– Sana göre, şapşal herif?

– Yalan söylüyorsun. O asla böyle bir şeyi kabul et...

– Luc hep göz yumdu!

Doudou acı içinde sırıttı. Bütün gücümle onu fıçılara yapıştırdım. Bira kokusu yüzünden hızla sersemliyordum.

– Tüm bunları bildiğini mi söylemek istiyorsun?

– Senin dostun, çok daha kokuşmuş, kirli biriydi... Para, onun için her zaman önemsizdi. Yaptıklarımızı görmezden gelir sonra onları bize karşı kullanırdı, anlıyor musun?

– Hayır.

– Bizi taşaklarımızdan yakalamıştı, kahrolası. Çevirdiğimiz dümenleri, dört isteğini yerine getirmemiz koşuluyla görmezden geleceğini söylüyordu.

– Ne gibi istekler?

– Yirmi dört saat çalışmak. Mahkeme izni olmadan arama yapmak. Sahte kanıt düzenlemek. Luc'ün herifleri köşeye kıstıracak yöntemleri.

İçimden kusmak geliyordu, kendimi hiç böyle hissetmemiştim. Luc'ü ve çarpık mantığını çok iyi tanıyordum. Bir başkasına karşı güç elde etmek için bir ahlaksızlığın üzerini örtmek. Satan'a karşı savaşında kendi adamlarını yanına çekmek için onlara şantaj yapmak.

– Bana Larfaoui soruşturmasından bahset. Bu davanın Cinayet Masası'na gelmesi gerekirken, engellemeyi nasıl başardınız?

– Luc yargıcı tanıyordu. Ayrıca Adli Polis'teki çocuklar hakkında da elinde bir dosya vardı. Çevirdiğimiz dümenlerin duyulmasını önlemenin tek yolunun bu olduğunu söylüyordu.

– Cinayetle ilgili herhangi bir şey buldu mu?

– Hayır. Tamamen bir sır. Bir profesyonelin işi. En ufak bir ipucu bile yok.

Doudou samimiydi, bunu hissediyordum. Yine de biraz daha üsteledim:

– Luc bu olaya takmıştı, neden?

– Hayır, böyle bir takıntısı yoktu.

– Onun yoldan çıkıp intihara teşebbüs etmesinin sebebi bu olay değil mi?

– Hayır.

Bu görüşüm alkol kokuları arasında buharlaşmıştı.

– Luc başka bir olay üzerinde mi çalışıyordu?

Doudou cevap vermedi. Güçlükle soluk alıyordu, kafası öne düşmüştü. Silahımın namlusuyla başını kaldırdım.

– Bok herif, cevap ver!

– Yanlış yoldasın, aslanım…

– Neden?

– Besançon… Doudou'nun sesi bir sarhoşun sesinden farksızdı. Besançon'daki bir olay üzerinde çalışıyordu.

Nihayet bir başkasıyla örtüşen bir veri. Luc'ün seyahatleri. Laure'un bulduğu tren bileti. Bir dizimi yere koydum:

– Bu konu hakkında ne biliyorsun?

– Kelepçelerimi çıkar.

İçimden tüm şarjörümü çelik fıçılara boşaltmak geldi, ama onu omzundan tutup çevirdim. Safra atma zamanı gelmişti. Kelepçeleri açtım. Doudou önce bileklerini ovuşturdu, sonra şakaklarına masaj yaptı, sersemlemiş bir haldeydi.

– Evet? Şu soruşturma?

– Jura bölgesinde bir cinayet. İsviçre sınırında bulunan bir kadın cesedi.

– Tam olarak neresi?

– Bilmiyorum. Köyün adı Sarty veya Sartaux. Luc, sadece bir kez bana bundan bahsetti.

– Peki, ne zaman olmuş?

– Geçen yaz. Haziranda, sanırım.

– Bu cinayet hakkında ne biliyorsun?

– Korkunç bir olay, öyle anlaşılıyor. Bir satanist cinayeti… Luc bir kaçığın işi olduğunu düşünüyordu…

Bir satanist cinayeti; ikinci veri. Her şey yavaş yavaş yerine oturuyordu.

– Başka ne biliyorsun?

– Hiç, yemin ederim. Luc bu olayda tek başına çalışıyordu. Birçok kez oraya gitti. Kimi zaman aynı gün içinde gidip geliyordu. Cinayet mahallinin fotoğraflarını, notları inceleyerek saatler geçiriyordu.

– Şu dosya, nerede?

– Her şey dijital ortamda…

– Doküman sende mi?

– Herhangi bir aksilikte, onu birine teslim etmem gerekiyordu…

Üçüncü bağlantı. İki saat önce, kilisedeki şu sahne.

– Kilisedeki tipe verdiğin şu kutu mu?

– Gözünden hiçbir şey kaçmıyor, pislik herif. Evet sanırım.

– O herif kim peki?

– Bilmiyorum.

– Öyleyse neden ona verdin?

– Luc öyle istemişti. Eğer bir aksilik olursa, bir numarayı arayacaktım. Cevap olarak herif bana bir parola verecekti.

– Parola neydi?

Doudou güldü, öksürükle sonuçlanan korkunç bir gurultu.

– "Boğazı buldum." Bir parola olarak pek aptalca, değil mi?

Sonunda bilgiler uç uca ekleniyordu, ama henüz bir anlamı yoktu. Gizli bir soruşturma. Tersten haç çıkaran bir adamla ilişkili satanist bir cinayet. Parola olarak kullanılan bir cümle.

– Bu cümlenin ne anlama geldiğini biliyor musun?

– Hayır. Dün, telefon ettim. Herif bana kutuyu ayine getirmemi söyledi. Kutuyu ona verdim. İşte tüm hikâye bu.

– Bu adam, bir rahip, öyle değil mi?

– Neden?

Doudou neden bahsettiğimi anlamıyordu. Ayağa kalktım ve para zarfını bira birikintisinin içine fırlattım:

– Al. Sağlığıma içersin. Ve sakın Paris'ten ayrılma.

Doudou kafasını kaldırıp bana baktı, şaşkındı.

– Ya İçişleri?

– Ben ilgilenirim. Dumayet'yle konuşacağım. O da Levain-Pahut'ye telefon eder. Condenceau'yu bu işten çekerler.

– Bunu neden yapıyorsun?

– Luc için. Ekibiniz şimdi daha sıkı durmalı, birbirinizden kopmamalısınız. Seni 36'daki odanda ziyaret edeceğim.

– Ama ya Luc…

– Luc komadan çıkacak, anlıyor musun?

Hangarın kapısını açtım ve sabah güneşi yüzüme çarptı. Duvarın dibine kusmaya çalıştım. Safra dışında hiçbir şey çıkmadı. Gırtlağımdaki acı tadı bastırması için bir Camel yaktım.

Motorun selesinin altından cep telefonumu aldım. Konuşan saatle bağlantıyı kestim ve ekrana bir göz attım.

Aylık cep telefonu harcamam tavan yapmıştı muhtemelen.

23

Eve dönünce, üstümü değiştirdim sonra panjurları kapattım. Karanlıkta bilgisayarın karşısına oturdum ve Google'da araştırmaya başladım. Sarty, Sartoux ve Sarpuits kelimelerini Franche-Comté bölgesiyle eşleştirerek tuşladım. Birçok yanıt geldi, ama içlerinde en akla yatkını, Haut-Doubs'taki "Sartuis"ydi. Burası, İsviçre sınırında, Morteau yakınlarında küçük bir kentti.

Ardından yeni aramalar yaptım.

Önce yerel gazeteleri bulmaya çalıştım. Nancy merkezli L'Est républicain, Besançon'daki Le Courrier du Jura, Lyon merkezdeki, Le Progrès ve Mulhouse'un kuzeydoğusunda çıkan Le Pays. L'Est républicain'in arşivine girdim ve peş peşe birkaç kelimeyi tuşladım: Sartuis, haziran, 2002, ceset, cinayet, kadın... Ve 28 haziran tarihli nüshada tek bir habere rastladım.

Notre-Dame-de-Bienfaisance'da bir ceset bulundu

Dün sabah, Sartuis'den (Haut-Doubs) birkaç kilometre uzakta, Notre-Dame-de-Bienfaisance Vakfı Doğal Parkı'nda çıplak bir kadın cesedi bulundu. Edindiğimiz bilgiye göre ceset vakfın müdiresi Marilyne Rosarias tarafından manastırın yukarısındaki bir yaylada görüldü.

Büyük olasılıkla uzun bir süre yayladaki ormanda kalan ceset bozulmuş ve tamamen çürümüş. Son günlerde yağan şiddetli yağmurların etkisiyle çamurla birlikte aşağıya, yaylanın alt kısmına sürüklenmiş.

Ceset kime ait? Ne zaman öldürüldü? Öldürülme sebebi ne? Şu an için ne kurtarma görevlileri ne de jandarma bu sorulara cevap verebiliyor, ama bir kaza varsayımı en çok üzerinde durulan şey. Trekking meraklısı bir sporcunun düşmüş; ya hemen ya da ıssız ormanda birkaç gün sonra ölmüş olabileceği söyleniyor.

Yine de, ormanda sürekli dolaşan korucular ve vakıf personeli tarafından cesedin fark edilmemesi oldukça garip. Bir başka varsayım daha var. Kadın başka bir yerde öldürülmüş ve sonra doğal parka taşınmış olabilir...

Otopsi bugün, Besançon'da Jean-Minjoz Hastanesi'nde yapılacak, böylece birçok konunun aydınlanması bekleniyor. Öte yandan jandarmanın olay yeri inceleme ekipleri bir ipucu bulmak için bölgeyi araştırıyor. Şu an için dosyadan sorumlu Sorgu Yargıcı Corine Magnan ve başsavcı herhangi bir açıklamada bulun-

muyor. Komşu kent Sartuis belediyesi de sessizliğini koruyor. Bölgede bu gizemin mümkün olduğunca çabuk aydınlatılmasını isteniyor, aksi takdirde Doubs'ta başlayan turizm sezonunun zarar göreceğini söyleniyor.

Şaşırmıştım. Cesedin bulunduğu yer –dini bir vakfa ait arazi– aradığım yerle örtüşüyordu, ama cinayetin aynı cinayet olduğundan emin değildim. Ne vahşice açılmış yaralardan ne de şeytan sembollerinden söz ediliyordu. Üstelik Doudou'nun bahsettiği "tüyler ürpertici bir olayı" veya bir "satanist cinayeti"ni akla getiren herhangi bir şey de yoktu.

Sitede biraz daha dolaştım. Sonraki günlerde konuyla ilgili başka bir makaleye rastlamadım. Otopsi hakkında da bir haber yoktu. Ne savcının ne de yargıcın beyanatı vardı. Bu sessizliğin sebebi neydi? Olay önemsiz bulunduğundan mı gazeteciler üstünde durmamıştı? Hayır. Bir ceset önemsiz olamazdı. Temmuz ayını da taradım. Ama bir sonuç alamadım.

Courrier du Jura'nın arşivine girdim. Aynı kelimeler. Aynı arama. Daha açık ve kesin bilgilerin yer aldığı 29 haziran tarihli bir habere rastladım.

Sartuis

Bir kentin laneti

Önceki gün sabah Notre-Dame-de-Bienfaisance Doğal Parkı'nın yaylasında bulunan kadın cesedinin kimliği saptandı. Aslında cesedi götürmekle görevli yardım ekibi daha kadını görür görmez hemen orada tanımıştı. Sylvie Simonis adındaki maktul, 42 yaşında ve Sartuis'de saat tamircisi.

Tüm Haut-Doubs sakinleri için bu isim uğursuz olayları anımsatıyor. Sylvie Simonis, 88 kasımında öldürülen 8 yaşındaki küçük Manon'un annesiydi. Korkunç olay çözüme kavuşturulamamıştı. Yeni bir ölümün meydana gelmesi ve diğer olayın hâlâ

sır perdesiyle örtülü olması eski korkuları depreştirdi. Ve tabii birçok soruyu da beraberinde getirdi.

Öncelikle cesedin, eski manastır arazisinde bulunma sebeplerini öğrenmek ve ölüm nedenini saptamak imkânsız. Kaza mı? Cinayet mi? İntihar mı? Tanıkların ilk ifadelerine göre cesedin durumu bunu söylemeyi olanaksız kılıyor ve Besançon'da Jean-Minjoz Hastanesi'nde yapılan otopsinin sonuçları henüz bilinmiyor.

Güvenilir bir kaynaktan aldığımız bilgiye göre, İsviçreli ünlü Locle firması için kendi hesabına çalışan usta saatçi Sylvie Simonis bir hafta önce kaybolmuş. Kimse bunu önemsememiş. Gizemli değil ağzı sıkı bir kadın olan Simonis düzenli aralıklarla İsviçre ile Fransa arasında mekik dokuyormuş ve bazen de hiçbir yaşam belirtisi görülmeyen Sartuis'deki evinden dışarı çıkmıyor, saatlerinin montajını yapıyor, parçaları birleştiriyormuş.

Cinai bir olay söz konusuysa, bu cinayet ile 1988'deki Manon cinayeti arasında bir ilişki olabilir mi? Bir varsayım yürütmek için henüz çok erken, ama Sartuis'de ve hatta Besançon'da dedikodular başladı bile...

Öte yandan hem Sartuis Jandarması Araştırma Birimi hem de Besançon mahkemesine bağlı Yargıç Corine Magnan olabildiğince gizlilik içinde soruşturmayı yürütüyor. Sorgu yargıcı muhabirimize yaptığı açıklamada: "Bütün spekülasyonlardan, boşboğazlıklardan uzak durarak tam bir nesnellik içinde bu dosya üzerinde çalışıyoruz. Medyanın bu işe burnunu sokmasına da herhangi bir baskıya da müsamaha göstermeyeceğim" dedi.

Herkes 1988'i hatırlıyor, küçük kızın cinayeti de büyük bir gizlilik içinde yürütülmüş, biz gazeteciler için olayın gelişimi hakkında bilgi almak imkânsız hale gelmişti. Ancak bu gizliliğin belli bir açıklaması vardı: Grégory olayının neden olduğu travma, olay bizim bölgeden birkaç kilometre uzakta meydana gelmiş ve

medyanın aşırı ilgisinden soruşturma olumsuz etkilenmişti. Yine de biz herkesi bilgilendirebilmek amacıyla, bugün bu soruşturmanın her aşamasını bilmek istiyoruz.

Makale, gazetecilerin haber alma haklarına yapılan bir atıfla sona eriyordu. Arkama yaslandım ve düşündüm. Belki bir yerlerden yakalamıştım. "Tüyler ürpertici bir olay". Luc'ün takıntısı. Ama hâlâ Satan'la ilişkili bir şey yoktu.

Ve özellikle bir ayrıntı dikkatimi çekmişti, aksayan bir yan vardı.

Makaleyi yeniden okudum, sonra L'Est républicain'e geri döndüm.

28 hazirandaki haberde "bozulmuş ve tamamen çürümüş bir ceset"ten bahsediliyordu. 29'undaki haber ise kurtarma görevlileri tarafından kadının kimliğinin hemen saptandığını söylüyordu. Bunda bir tutarsızlık vardı. Ceset ya çürümüş ve tanınmaz haldeydi ya da hiç bozulmamış ve tanınabilir durumdaydı.

Courrier du Jura'nın temmuz ayı nüshalarına da göz attım. Tek satır yoktu. Her iki gazetede de olay bir daha açılmamak üzere kapanmış gibiydi. Haberlerin yazarlarına ulaşmaya çalıştım. Ama her ikisi de gazetede değildi ve telefonla, kişisel koordinatlarını elde etmek söz konusu olamazdı.

AFP'nin Besançon bürosunu aradım. Karşıma genç ve dinamik bir ses çıktı. Bir stajyer olmalıydı. Kendimi tanıttım ve ona Simonis olayından söz ettim.

– Bir soruşturma mı yürütüyorsunuz? diye sordu meraklı bir ses tonuyla.

– Bilgi topluyorum. Bana bu konu hakkında ne söyleyebilirsiniz?

– Merkeze ilk haberi geçen benim. Gerçekten sansasyonel bir haberdi. Bir manastırın yakınlarında bulunmuş bir ceset; son derece iştah kabartıcı, öyle değil mi? Özellikle de bulunan cesedin

kimliği: Sylvie Simonis! Zaten jandarma da bize en ufak bir bilgi vermemişti. Yargıçla temas kurdum, sonuç alamadım. Savcı da aynı şekilde. Hatta Notre-Dame-de-Bienfaisance'a bile gittim. Kapıyı açmadılar.

– Bu suskunluğun sebebi ne?

– Bunun bir tırmanış kazası olduğuna inanmamızı istiyorlar. Bunda ilginç bir şey olmadığına da. Ben, bunun tam tersini düşünüyorum. Susuyorlar çünkü bir şeyler buldular.

– Ne gibi?

– Hiçbir fikrim yok. Şu kaza hikâyesi tam bir çıkmazdı. Bir kere Sylvie Simonis sporcu biri değildi. Sonra Sylvie'nin bir haftadan beri kayıp olduğu biliniyordu. Ayrıca cesedi neden o haldeydi?

– Ceset gerçekten çürümüş müydü?

– Kurt kaynıyordu.

– Cesedi gördünüz mü?

– Hayır. Ama kurtarma ekibindeki çocuklarla konuştum.

– Courrier du Jura'nın haberine göre kurtarma ekibindekiler yüzünü tanımışlar.

Gençlere özgü bir kahkaha attı:

– Bu son derece şaşırtıcı bir durum! Ceset hem çürümüş... hem de çürümemiş!

– Nasıl yani?

– Alt kısımları tamamen çürümüş, ama gövdesi daha az bozulmuş. Ve yüzü nikel gibi parlakmış! Sanki... Tereddüt etti. Sanki kadın birkaç kez ölmüş gibi, durumu anlıyor musun? Birbirinden farklı zamanlarda!

Çocuğun anlattıkları akıl almaz şeylerdi. Ama bu tuhaflık belki de Luc'ün hareket noktasını oluşturuyordu.

– En azından bunun bir cinayet olduğu biliniyor, değil mi?

– Hayır. Bize bu konuda hiçbir şey söylenmedi. Bu gizliliği anlıyorum. Sylvie Simonis bölgede bir tabuydu.

– Küçük kızının öldürülmüş olması yüzünden mi?

– Elbette! Jura'daki Grégory olayı! On dört yıl geçti en ufak bir ipucu bile yok, ama Sartuis sokaklarında en saçma sapan varsayımlar hâlâ dolaşıyor!

– İki olayın bağlantılı olduğunu mu düşünüyorsunuz?

– Kuşkusuz. Özellikle de Sylvie'nin Manon olayındaki rolü açıklığa kavuşmadıkça.

– Yani?

– Bir dönem, Sylvie bile cinayet şüphelileri arasındaymış. Ama temize çıkmış. Suçun işlendiği sırada başka bir yerde olduğunu kanıtlamış. Şimdi, on iki yıl sonra o öldü ve yetkililer soruşturmayı örtbas etmeye çalışıyor. Bana göre çok önemli bir şey buldular!

Bir manastırın yakınında bulunan bir ceset. Birkaç kez ölmüş bir kadın. Öldürülmüş bir çocuk. Evlat katili olduğundan şüphelenilen bir kadın. Böyle bir hikâyede şeytanın bir yeri olmalıydı. Bir türlü akıl erdiremediğim bir başka konuya geçtim:

– Madem bu dosya sizin bu kadar ilginizi çekti, neden başka haber yapmadınız? Neden bu konu hakkında tek kelime yazılmadı?

– Elimizde en ufak bir bilgi yoktu.

– Böyle bir gizlilik bile, başlı başına bir haber. Bir makale konusu.

– Talimat vardı.

– Ne talimatı?

– Mademki bir şey söylenmiyordu, pisliğe çomak sokmanın da âlemi yoktu. Bölge için bu kötü olabilirdi. Sartuis, Doubs'tan yedi kilometre uzakta. Nehrin ceset kaynadığı söylentisinin

kulaktan kulağa yayıldığını bir düşünün, hem de turizm mevsiminin ortasında.

“Sen” diye hitap etmeye başladım:

– Adın ne?

– Joël. Joël Saphiro.

– Kaç yaşındasın?

– Yirmi iki.

– Sanırım seni ziyarete geleceğim, Joël. Hem turizm mevsimi de sona erdi.

24

36’daki evrak rafımda her zamanki işler beni bekliyordu. Tutanaklar, nöbet raporları, Emniyet Müdürlüğü’nden gelen telgraflar, basın dosyaları… Hepsini birden aldım ve masamın üzerine fırlattım. Oturdum, Doudou’nun iki otomatiğini güderiye sardım, sonra kilitli çekmecelerimden birine koydum.

Telefonuma uzandım. Öncelikle, ayinden hemen sonra apar topar gittiğim için özür dilemek amacıyla Laure’u aradım. Birkaç kalıplaşmış cümlenin ardından, bir süre tereddüt ettikten sonra, almaca doğru derin bir soluk verdim:

– Sana bir şey söylemek istiyorum… Ben Luc’ün seyahatlerini araştırdım.

– Yani?

– Ortada bir kadın yok. Senin tahmin ettiğin gibi değil.

– Emin misin?

– Kesinlikle. Bana inan.

Kadınlık gururunu okşamış mıydım, kocası için biraz daha fazla üzülmesini sağlamış mıydım, öğrenemeden telefonu kapattım. Önümdeki kâğıtları karıştırdım ve Malaspey’in Luc’ün

madalyonuyla ilgili notunu okudum. Değersiz bir zımbırtıydı. Luc için kesinlikle önemli –Aziz Mikail– bir semboldü.

Meyer'in Perreux olayındaki şüpheli hakkında hazırladığı raporu buldum. Kalderash Çingenesi. Çabucak okudum; iyi iş çıkarmıştı. Soruşturmanın ilerlediğini Dumayet'ye söyleyebilirdim artık.

Foucault'yu aradım ve gelip telefonunu almasını söyledim. Ardından Svendsen'e telefon ettim. Luc'ün evinde bulduğum scanner'larla ilgili bir ilerleme kaydetmiş miydi öğrenmek istiyordum. Cümlemi bitirmeme müsaade etmedi:

– Bunlar bir petscan'le elde edilmiş görüntüler. Bu, insan beyninin etkinliğini gerçek zamanda görüntülemeyi sağlayan bir makine. Klişeler, Brookhaven Ulusal Laboratuvarı Nükleer Tıp Bölümü'ne ait, burası New Jersey'de çok ünlü bir araştırma merkezi.

– Peki, burada, tam olarak beynin hangi etkinliği söz konusu?

– Bana söylenenlere göre, kriz anındaki hastaların beyinleri. Tehlikeli şizofrenler.

– Katiller mi?

– Daha çok, şiddet yanlıları.

Bu tam da benim düşündüğüm şeydi. Ortaçağ'da, şeytanın varlığı bir çörten biçiminde ifade ediliyordu. XXI. yüzyılda ise, beyinde öldürmeye ve şiddete yönelten bir "kopukluk"la.

Svendsen devam ediyordu:

– Başka bilgiler de topladım. Bu hastaların bedenlerinde, şizofrenilerine bağlı olarak gelişen fiziksel biçimsizlikler de var. Geniş gövde, asimetrik yüz, fazla miktarda tüylenme... Sanki zihinsel rahatsızlıkları bedenlerinin biçimini değiştirmiş gibi. Bir tür Mister Hyde vakası...

Bu değişimlerde Luc'ün ilgisini çeken neydi, anlamaya çalışıyordum. Kötülük, bedenlerini değişime uğratacak kadar bu yaratıklara "hâkim" oluyordu.

Modern dünyanın iblisleri. Svendsen'e teşekkür edip telefonu kapatırken, Foucault kapıda belirdi.

– Sağ ol, dedim, telefonunu uzatırken.

– Kendininkini buldun mu?

– Her şey yolunda. Başka?

– Larfaoui'nin Besançon'da bağlantıları var mı, diye kontrol ettim. Hiçbir şey bulamadım.

– Banka hesapları?

– Hepsine baktım. Dikkat çeken bir durum yok. Ayrıca telefon faturaları, banka dekontları da temiz. Bütün konuşmalar, evinden yaptıkları da dahil, işle ilgili. Ama Besançon'a hiç telefon etmemiş. Bana göre başka bir hat kullanıyordu. Bu karılarını aldatan kocaların sıklıkla başvurduğu bir yöntem ve...

– Tamam. Senden Larfaoui'nin faaliyetlerini biraz daha araştırmanı istiyorum. Kalitesiz içki dışında başka ne kaçakçılığı yapıyormuş öğren.

Şu ya da bu şekilde, diğerleriyle bir bütünlük oluşturacak bir ayrıntı bulma konusunda umutlu değildim. Ama her şeye rağmen Kabiliyeli'nin katili sözüm ona bir rahipti. Bu da şeytanla bir bağ olabilirdi...

– Ya unital6'nın e-postaları?

– Dernekteki herifler her şeyi reddediyor. Hiçbir şey almadıklarına dair yemin ediyorlar!

Hayal görmemiştim; Luc bu mesajları yollamıştı. Şimdilik bu işi bir kenara bırakmaya karar verdim.

– Şeytan hakkındaki konferansa katılacakların listesi?

– Burada, işte.

Listeye hızla bir göz attım: rahipler, psikiyatrlar, sosyologlar, hepsi İtalyan'dı. İsimlerin arasında benim için bir şey ifade eden yoktu.

– Süper, dedim kâğıdı masaya bırakırken. Son bir şey daha: Ben bu gece gidiyorum.

– Nereye?

– Özel işler. Dükkân sana emanet.

– Ne kadar zaman için?

– Birkaç gün.

– Cebinden sana ulaşabilir miyim?

– Şüphen olmasın.

– Gerçekten ulaşabilir miyim?

– Mesajlarıma bakarım.

– Küçük bir seyahat, ha, Dumayet'ye bundan bahsettin mi?

– Birazdan yanına gideceğim.

– Ya Luc… durumu nasıl?

– Değişiklik yok. Elden daha fazlası gelmiyor. Bir an tereddüt ettim, sonra ekledim. Ama gideceğim yerde ona daha yakın olacağım.

Teğmenim hafifçe kafasını salladı. Anlamıyordu.

– Seni arayacağım, dedim gülümseyerek.

Kapanan kapının ardından baktım, sonra Meyer'in yazdığı raporu aldım.

– Gelmekle iyi yaptınız, dedi Dumayet, içeri girdiğimde. Kırk sekiz saatiniz doldu.

Raporu önüne koydum.

– İşte Le Perreux'nün raporu.

– Ya gerisi?

Kapıyı kapattım, masanın tam karşısına oturdum ve konuşmaya başladım. Larfaoui cinayeti. Kabiliyeli'nin dümenleri. İsimler: Doudou, Jonca, Chevillat. Gırtlaklarına kadar battıklarını

anlattım. Ama Luc'ten ve onun tüm bunları bildiğinden söz etmedim.

– Narkotik, kendi kapısının önünü temizlemek zorunda, dedi. Herkesin pisliği kendine.

– Doudou'ya, bu işe karışmayacağınıza dair söz verdim.

– Oo, bu ne şeref.

– Bana başka bilgiler de verdi… Önemli bilgiler.

– Narkotik'te olanlar bizi ilgilendirmez.

– Levain-Pahut'yü arayabilirsiniz. Condenceau'yla temasa geçebilir, İçişleri'ni başka bir olaya yönlendirebilirsiniz.

– Hangi olaya?

– Luc, Larfaoui cinayeti üzerinde çalışıyordu. İçki dağıtımcılarının arasında bir çekişme olduğunu söyleyerek kafalarını karıştırabilirsiniz.

Donuk gözlerle bana baktı:

– Doudou'nun verdiği bilgiler, buna değer mi?

– Evet, belki de Luc'ün neden intihara teşebbüs ettiğini öğrenebileceğiz. Ve onda takıntı haline gelmiş soruşturmayı sonlandırabileceğiz.

– Ne soruşturması?

– Bir cinayet, Jura bölgesinde. Bugün perşembe. Bana pazartesiye kadar süre verin.

– Söz konusu bile olamaz. Size bir iyilik yaptım, Durey. Şimdi işe dönme zamanı.

– Müsaade edin izin kullanayım.

– Nerede çalıştığınızı sanıyorsunuz? Postanede mi?

Cevap vermedim. Düşünceli görünüyordu. İnce, uzun parmakları deri sumenin üzerinde geziniyordu. Cinayet Masası'na geldiğimden beri izin kullanmamıştım.

– En ufak bir sıkıntı istemiyorum, dedi sonunda. Gittiğiniz yer, her neresiyse, hiçbir yasal göreviniz yok.

– Merak etmeyin.
– Pazartesi mi?
– Saat dokuzda büromda olacağım.
– Bundan haberi olan başka biri var mı?
– Haberi olan yok, sizin dışınızda.
Bana bakmadan, kafasını "peki" dercesine ağır ağır salladı.
– Peki, şu anki işler?
– Foucault dükkânı bekliyor. Sizinle temasta olacak.
– Siz de beni haberdar edin. Her gün. İyi hafta sonları.

25

45 kalibrelik Glock 21 marka bir otomatik tabanca.
Çukur uçlu on altı mermilik üç şarjör.
İki kutu zırhlı ve yarı zırhlı mermi.
Çelik yelekleri delebilen cephaneler.
İnsanı felç eden bir gaz bombası.
Ağzı tırtıllı bir komando bıçağı.

Gerçek bir savaş donanımı. Polis kimliğiyle veya kimliksiz, yasal veya değil, kendimi en kötüye hazırlamalıydım. Silahlarımı, sugeçirmez malzemeden yapılmış siyah çantalara, gömleklerimin, kazaklarımın ve çoraplarımın arasına yerleştirdim. Elbise taşıyıcısına iki kışlık takım, rasgele seçtiğim birkaç kravat koydum. Ayrıca eldiven, bir bere ve iki süveter aldım. Önceden bir tahminde bulunmak zordu; ama uzun süre Jura'da kalacağımı da hesaba katmam gerekirdi.

Giysilerin arasına dizüstü bilgisayarımı, bir dijital fotoğraf makinesi, bir Streamlight el feneri ile olay yeri inceleme ekipleri tarafından kullanılan parmak izi ve örnek almaya yarayan bir kit de koydum.

Tüm bunlara internetten indirdiğim bölgeyle ilgili bir belgeyi ve Luc'ün en son resimlerinden birini de ekledim. Ve tabii ki bir Kitabı Mukaddes ile Aziz Augustinus'un Confessiones'ini ve Aziz Juan de la Cruz'un Subida del Monte Carmelo'sunu da unutmadım. Yolculuklarda bu üç kitabı hep yanımda bulundururdum.

Saat 19:00.

Biraz romla tatlandırılmış son bir kahve ve hareket.

Hemen çevreyoluna bağlanan bulvara çıkmadım. Önce Sen, Cité Köprüsü, ardından Rive Gauche, Saint-Jacques Sokağı. Yağmur yeniden başlamıştı. Paris yeni verniklenmiş bir tablo gibi parlıyordu. Sokak lambalarının maviliğinde şehre bir tür sabırsızlık, bir kıpır kıpırlık hâkimdi.

Gay-Lussac Sokağı'nı geçtikten hemen sonra, sola, Abbé-de-L'Épée Sokağı'na park ettim. Çantalarımı bagaja koyup kilitledim ve Saint-Jacques du Haut-Pas Kilisesi'ne doğru yürüdüm.

Kilise asfalt yerine parketaşı döşenmiş kaldırımın hemen kenarındaydı. Yan kapıyı itip içeri girdim. Haç çıkardım, artık mekânın tertemiz, yumuşak ve ahenkli aydınlığındaydım. Günün bu saatinde bile, yanan ampullerin ışığı altında kilise sanki güneş ışınlarıyla aydınlanıyormuş gibi berraktı.

Ayak sesleri duydum. Peder Stéphane avizelerin ışıklarını söndürmek için düğmeleri çevire çevire ilerliyordu. Her akşam bu ritüeli yerine getirirdi. Onunla Paris Katolik Üniversitesi'nde tanışmıştım, o zamanlar teoloji profesörüydü. Emekli olunca, ona bu kiliseyi tahsis etmişler, böylece o da aynı mahallede kalma imkânı bulmuştu. Biri olduğunu fark etti:

– Kim o?

Kolonun arkasından çıktım:

– Sana merhaba demeye geldim. Daha doğrusu hoşça kal demeye. Seyahate çıkıyorum.

Yaşlı adam beni tanıdı ve gülümsedi. Yuvarlak bir kafası ve yine yuvarlak gözleri vardı. Kocaman gözbebekleri haylaz bir çocuğunkileri andırıyordu. Bir lambayı daha söndürerek bana doğru yaklaştı.

– Tatile mi?

– Sence?

Koltukları göstererek oturmamı işaret etti. o da, bir dua iskemlesi alarak, sıranın dışına, tam karşıma yanlamasına oturdu. Gülümsemesi yüzüne sıcaklık yayıyordu.

– Haydi bakalım, dedi ellerini birbirine vurarak. Seni hangi rüzgâr attı?

– Luc'ü hatırlıyor musun? Luc Soubeyras'yı?

– Elbette.

– İntihar etti.

Suratı asıldı. Yuvarlak gözlerini kapatıp açtı:

– Mat, evladım, senin için elimden hiçbir şey gelmez.

Rahip buraya gelişimi yanlış anlamıştı. Ondan Hıristiyan usullerine uygun bir cenaze merasimi isteyeceğimi sanmıştı.

– Yok, hayır. Luc ölmedi. Kendini suda boğmaya kalkıştı, ama şu an komada. Ne zaman çıkacağı bilinmiyor. Şansı yüzde elli-elli.

Başını, kınar gibi ağır ağır salladı.

– Eğer bu denli gözü dönmüşse, diye mırıldandı. Her zaman altında bir şeyler vardır…

– İnançlı biriydi.

– Hepimiz inançlıyız. Luc'ün tehlikeli düşünceleri vardı. Tanrı öfkeyi ve fanatizmi reddeder.

– Neden intihara teşebbüs ettiğini sormayacak mısın?

– Böyle bir eylemi anlamak mümkün mü? Biz bile, çoğunlukla bu ruhları günahlarından arındırmayı başaramıyoruz…

– Bir soruşturma nedeniyle intihara teşebbüs ettiğini düşünüyorum.

– Bunun senin seyahatinle bir ilgisi var mı?

– Luc'ün başladığı işi bitirmek istiyorum. Bu benim için onun anlamanın tek yolu.

– Tek sebep bu olmamalı.

Stéphane içimi okuyordu. Kısa bir suskunluğun ardından devam ettim:

– Onun izinden gitmek istiyorum. Soruşturmasını tamamlamak. Sanıyorum... Yani gerçeği bulabilirsem Luc'ün komadan çıkacağına inanıyorum.

– Batıl itikatlar mı edindin?

– Onu bataklıktan kurtarabileceğimi hissediyorum. Karanlığın içinden çekip alabileceğimi.

– Bana bu soruşturmayı onun tamamlamadığını söyleyen sen değil misin? Karamsarlığa kapılması da bunun sonucu öyle değil mi?

– Onu kurtarabilirim, diye cevap verdim, inatçı bir ses tonuyla.

– Sadece Babamız onu kurtarabilir.

– Elbette. Tarz değiştirdim. Şeytan'a inanır mısın?

– Hayır, diye cevapladı, tereddütsüz. Kadiri mutlak bir Tanrı'ya inanırım. Gücünü paylaşmayan bir Yaradan'a. Şeytan yoktur. Var olan Rabb'in bize bahşettiği özgürlük ve bizim gereksiz israfımızdır.

Sessizliğimi korudum. Stéphane bana doğru eğildi ve çocuk paylar gibi bir ses tonuyla devam etti:

– Bana danışıyormuş gibi yapıyorsun, ama sen zaten her şeyden eminsin. Bana sormak istediğin başka bir şey var mı?

Sandalyemde kımıldandım:

– Günah çıkarmak istiyorum.

– Şimdi mi?

– Şimdi.

Tütsünün, sandalye hasırlarının örüldüğü sorgunun kokusunu büyük bir zevkle soluyor, seslerimizin çınlamasının tadını çıkarıyordum. Burası bir ikrar ve günahlardan arınma mekânıydı.

– Beni izle.

– Burada olmaz mı?

Stéphane kaşlarını çattı, şaşırmıştı. Babacan, yumuşak görünümünün altında, yobazlık sınırında bir muhafazakârlık vardı. Teoloji dersleri verdiği dönemde, bu ilk bakışta anlaşılmayan yanını hep sergilemişti. Yine de, bu akşam fazla tepkisel davranmamıştı. Gözlerini kapadı, ellerini birleştirdi ve "Babamız" diye mırıldanmaya başladı. Ben de onu taklit ettim.

Sonra bana doğru eğildi ve ruhani bir sesle konuştu:

– Seni dinliyorum.

Doudou'dan, Rungis'de olanlardan, yalanlarından ve dümenlerinden söz ettim. Afrikalılara ait gece kulüplerinden, buraların bende uyandırdığı arzulardan bahsettim. Foxy'yi, onun temsil ettiği iğrenç gerçeği ve onunla yapmak zorunda kaldığım anlaşmayı anlattım. Bir kötülüğe engel olmak için başka bir kötülüğü görmezden gelmenin çok daha ciddi ve iğrenç olduğunu söyledim.

Luc'ü görmekten korktuğumu itiraf ettim; yola çıkmadan önce hastaneye uğrama gücünü kendimde bulamamıştım. Ayrıca Laure'u, annemi ve bu sabah şapelde gördüğüm polisleri küçümsediğimi söyledim.

Stéphane gözleri kapalı bir şekilde dinliyordu. Bunları söylerken hâlâ günah işlemekte olduğumun farkına vardım. Pişmanlıklarım samimi değildi; paylaşmayı, açık olmayı gerektiren bu anın tadını çıkarıyordum. Tövbe etmek, vicdan azabı çekmek yerine hâlâ haz alıyordum.

– Hepsi bu kadar mı? diye sordu.

– Yeterli değil mi?

– Sen mesleğini yapıyorsun, öyle değil mi?

– Bu bir mazeret değil.

– Bu günahın ve kayıtsızlığın tembelliğinde yok olup gitmek için bir mazeret olabilirdi. Ama bana öyle geliyor ki sen bu durumdan oldukça uzaksın.

– Demek bağışlandım. Parmağımı şıklattım. Böyle bir anda, ha!

– Alaycılığı bırak. Beraber bir dua okuyalım.

– Ben seçebilir miyim?

– Alakart değil, evladım. Gülümsedi. Hangi duayı istiyorsun?

Mırıldandım:

Hayatım bir an, geçici bir zaman

Hayatım bir gün sadece

Benden uzaklaşan, kaçan.

– Thérèse de Lisieux mü?

Yeniyetmelik dönemlerimizde, Luc'le birlikte, Hıristiyan tarihinin ünlü kadınlarını küçümserdik. Avilalı Azize Teresa, histerikti. Sainte Thérèse de Lisieux, saf. Hildegarde von Bingen, meczup... Ama yaşla birlikte, onları yavaş yavaş keşfetmeye başlamış ve etkileri altına girmiştim. Thérèse de Lisieux'nün saflığı, masumluğu onun en özlü ve en güzel yanıydı. Sade ve yalın bir Hıristiyan...

– Pek doğru bir seçim sayılmaz, dedi Stéphane. Ama eğer istiyorsan...

Fısıltı halinde söylemeye başladı:

Hayatım bir an, geçici bir zaman

Hayatım bir gün sadece

Benden uzaklaşan, kaçan

Seni sevmek için Yüce Rabbim yeryüzünde
Sadece bugünüm var!
Devamında ona katıldım:
Ah! Yüce İsa, seni seviyorum!
Sende aydınlanıyor ruhum.
Tek bir gün için gönlüme hâkim ol!
Bana bahşet gülümsemeni
Sadece bugün var!

Rahibin yorgun ve yıpranmış yüzü ile sabırsız insan ruhunu ferahlatan kelimeler arasındaki karşıtlık yüzünden gözlerim dolmuştu. Son kelimeleri söylerken başımı öne eğdim. Rahip alnıma haç işareti yaptı.

– Huzur içinde git, oğlum.

Birden, buraya, bu kiliseye ne aramaya geldiğimi anladım. Bir tür öngörüydü bu. Son zamanlardaki hata ve günahlarım için değil, gelecektekiler için bir aklanma…

Stéphane tanıdık, dost bir ses tonuyla konuştu; sanki o da anlamıştı.

– Senin için yapabileceklerim bu kadar. İyi şanslar.

2
Sylvie

26

Otoyol üzerindeki bir dinlenme alanında uyandım.

Zaman ve mekân kavramının dışında.

Yarı uykulu, saatime baktım; dördü on geçiyordu, sabah vakti. Avallon ile Dijon arasında bir yerlerde olmalıydım. Gece-

yarısı civarında bir park alanında biraz dinlenmeye karar vermiştim. Sonuç, hiçbir şey hatırlamadan geçen dört saatlik bir koma hali.

Her yerim uyuşmuş bir halde arabadan çıktım. Yük kamyonları park yerinde uyuyorlardı. Ağaçlar kuzey rüzgârının şiddetiyle eğiliyorlardı. Aceleyle işedim ve titreyerek Audi'ye geri döndüm.

Bir sigara yaktım. İlk fırt boğazımı parçaladı. İkincisi gırtlağımı yaktı. Üçüncüsü iyi geldi. Uzakta ışıklar görünüyordu. Bir benzin istasyonu olmalıydı. Kontak anahtarını çevirdim. Önce depoyu fulledim. Ardından, acilen bir kahve içtim.

Birkaç dakika sonra, yeniden yoldaydım, yol boyunca topladığım bilgileri zihnimden geçiriyordum. Bir ayağı İsviçre'de bir ayağı Fransa'da olan Doubs Nehri kıvrıla kıvrıla 1 500 metre yüksekliğe kadar çıkıyordu. Sartuis, nehrin yukarı kısmında, jeolojik katmanlardan oluşmuş ve küçük vadilerle kaplı bir bölgenin zirvesinde bulunuyordu. Arabayı kullanırken, henüz Fransız olan ve hâlâ İsviçreli olmayan bu yerleri hayal etmeye çalıştım. Gerçek bir no man's land.

Günün ilk ışıklarıyla birlikte Besançon göründü.

Şehir, bir çukurun içinde kale kalıntılarının üstüne inşa edilmişti. Merkeze doğru inildikçe yol boyunca bahçelerle bölünmüş surlarla, hendeklerle, mazgallarla karşılaşılıyordu. Bütün bunlar bir komando eğitim alanını çağrıştırıyordu, koş, tırman, atla, sipere yat…

Günün tam olarak doğmasını beklemek için bir kafeye oturdum. Ceza Mahkemesi'nin yerini bulmak üzere şehir planını açtım. Evet, tam da karşımda duran tahkimli binaydı. Bu tesadüfü hayra yordum.

Yanılmışım; bina onarımdaymış. Mahkeme geçici olarak şehrin öbür ucuna Brégille tepesine taşınmış. Yeniden yola koyul-

dum ve yarım saat sağda solda dolandıktan sonra yerini buldum. Mahkeme eski bir saat fabrikasına yerleşmişti. Tepedeki ormanın ortasında bir binaydı.

Giriş kapısında hâlâ "France Ébauche" logosu kazılıydı. İçeride her şey buranın bir fabrika olduğunu hatırlatıyordu: boyalı beton duvarlar, fenwick'lerin geçebileceği genişlikte koridorlar, insanlarca kullanılan yük asansörü. Her odanın yeni işlevini belirten, kapılara yapıştırılmış kâğıtlar: nöbetçi savcılık, zabıt kâtibi, istinaf mahkemesi... Merdivene yöneldim ve sorgu yargıçlarının katına çıktım. Savcı yardımcısının bürosunun önünden geçerken, havayı koklamak için içeri girmeye karar verdim.

Kapı açıktı. Masada oturan genç adamın yanında iki kadın vardı. Biri bilgisayarında yazı yazıyor, diğeri ise telefon görüşmesi yapıyordu, telefonun konferans tuşuna basmış not alıyordu.

– İntihar mı? Emin misin?

Selam verdim. Adam gülümseyerek ayağa kalktı. Sahte bir isimle kendimi gazeteci olarak tanıttım. Savcı yardımcısı beni dinledi. Üstündeki, vücudunu saran yeşil kadife pantolon ve yaprak desenli gömlekle Peter Pan'a benziyordu. Sylvie Simonis adını telaffuz edince, şaşkınlıktan donakaldı:

– Simonis davası diye bir şey yok.

Arkasında duran kâtibe telefona doğru eğildi:

– Anlamıyorum, kendini mi boğmuş?

O anda blöf yapmaya karar verdim.

– Manastırın parkında bulunan bu kadının cesediyle ilgili haziran ayında birçok haber aldık. O zamandan beri, hiçbir şey yok. Soruşturma kapandı mı?

Peter Pan heyecanlandı:

– Bu hikâyede sizi ilgilendirebilecek bir şey göremiyorum.

– Aldığımız bilgilerde çelişkiler vardı.

– Çelişkiler mi?

– Örneğin, ceset, kurtarma görevlileri tarafından teşhis edildi. Yani yüzü bozulmamıştı. Diğer bir haber ise ileri derecede bir bozulmadan söz ediyordu. Bu bize imkânsız gibi geldi.

Savcı yardımcısı ensesini ovuşturdu. Arkasında duran kâtibe sesini yükseltti:

– Naylon torbayla mı? Naylon torbayla mı boğulmuş?

Adam ikna olmamış gibiydi:

– Bu ayrıntıları hatırlamıyorum.

– En azından yargıcı tanıyorsunuz, değil mi?

– Tabii ki. Bayan Corine Magnan.

Memure telefonda bağırmaya başlamıştı:

– Başka mı? Başka naylon torbalar da mı var?

Kendime hâkim olamayıp, hoparlörden jandarmanın cevabını duyabilmek için kulak kabarttım.

– Bir düzine kadar bulduk, dedi ciddi bir ses. Hepsinin de ağzı aynı tarz düğümle bağlanmıştı.

Savcı yardımcısının omzunun üzerinden kâtibeye seslendim:

– Ona sorun, kurbanın ağzında bir mendil var mıymış, naylon torbanın altında.

Kız afallamış bir halde bana baktı. Bu arada, jandarma cevap verdi:

– Ağzı pamukla doluydu. Yanınızdaki kim?

– İntihar değil, dedim. Bu bir kaza.

– Olay hakkında ne biliyorsunuz? diye sordu kadın gözlerini bana dikerek.

– Adam mastürbasyon yapıyordu muhtemelen, diye devam ettim. Oksijen yoksunluğu cinsel hazzı artırır. En azından iddia edilen bu. Sade'da da bu teknik vardır. Adamınız naylon soluğunu kesmesin diye pamuğu ısırdıktan sonra başının üstünden torbayı düğümlemiş olmalı. Maalesef, düğümü zamanında çözmeyi başaramamış.

Açıklamalarım karşısında bir anlık bir sessizlik oldu. Hoparlörden gelen ses yineledi:

– Yanınızda kim var? Konuşan kim?

– Otopside, diye ekledim. Eminim cinsel organına giden kılcaldamarların şişmiş olduğu tespit edilecektir. Adam ereksiyon halindeydi. Bir kaza. İntihar değil. "Erotik" bir kaza.

Savcı yardımcısının ağzı açık kalmıştı.

– Nasıl bunu biliyorsunuz, siz?

– Değişik olaylar uzmanı. Paris'te bu çok sık olur. Corine Magnan'ın bürosu ne tarafta?

Koridorun sonundaki kapıyı işaret etti. Birkaç adım ötedeydi. Kapıyı çaldım. İçeriden gelen ses girmemi söyledi. Karşımda ellili yaşlarda, etrafı kâğıt mendil kutularıyla çevrili bir kadın buldum. Yan tarafındaki iki masa da boştu. Kızıldı ve birden Luc'e olan benzerliği dikkatimi çekti. Aynı beyaz ten, aynı kuru çillerle kaplı cilt. Tek fark, kızıllığı ışıldamıyordu, donuk bir kızıllıktı. Düz, kızıl kahverengi saçları küt kesilmişti.

– Bayan Corine Magnan?

Onaylayarak başını salladı ve burnunu sildi:

– Affedersiniz, dedi burnunu çekerek. Servisimde nezle salgını var. Bu yüzden bugün yalnızım. Ne istiyordunuz?

Bir adım attım ve sahte kimliğimle kendimi tanıttım.

– Gazeteci mi? diye tekrar etti. Paris'ten? Ve haber vermeden geliyorsunuz?

– Bu riski göze altım, evet.

– Kendinize güveniyorsunuz. Hangi davayla ilgileniyorsunuz?

– Sylvie Simonis cinayeti.

Yüz hatları gerildi. Savcı yardımcısınınki gibi şaşkınlık ifadesi değildi bu. Daha çok kuşku dolu bir tavırdı onunkisi.

– Hangi cinayetten bahsediyorsunuz?

– Bunu söyleyecek olan sizsiniz. Paris'te, bize pek çok haber geldi.

– Yedi yüz kilometreyi boşuna geldiniz. Üzgünüm. Sylvie Simonis'in ölüm sebebini bilmiyoruz.

– Peki otopsi?

– Hiçbir işe yaramadı. Ne o açıdan ne bu açıdan.

Corine Magnan'ın nasıl bir yargıç olduğunu bilmiyordum, fakat kötü bir yalancıydı. Ve o kadar umursamazdı ki; inandırıcı olmaya bile çabalamıyordu. Arkasındaki duvarda nakışla işlenmiş bir mandala asılıydı. Tibetli Budistlere göre evrenin simgesel tasviri. Rafın üstünde de bronzdan küçük bir Buda heykeli duruyordu. Israr ettim:

– Ceset farklı çürüme evreleri gösteriyormuş.

– A o... adli tabibe göre sıradışı bir şey değildi. Organların çürümesiyle ilgili kesin kurallar yoktur. Bu alanda her şey mümkündür.

Gazeteci rolü oynadığıma pişman olmuştum. Yargıç böyle salakça bir şeyi Cinayet Masası'ndan bir polise söylemeye asla cesaret edemezdi. Yeniden burnunu sildi ve silindir biçiminde küçük teneke bir kutuyu eline alarak açtı. Parmaklarını içine daldırdı ve şakaklarına masaj yapmaya başladı.

– Kaplan merhemi, diye açıkladı. Beni ancak bu rahatlatıyor...

– Kadının ölüm sebebi neydi?

– Hiçbir şey bilinmiyor. Tekrar söylüyorum. Kaza, intihar; ceset bize bir ipucu vermiyor. Sylvie Simonis çok yalnız biriymiş. Yakın çevresiyle ilgili soruşturma da bir sonuç vermedi. Durdu ve kuşkulu gözlerle bana baktı. Anlamadım. Hangi gazetede çalışıyorsunuz tam olarak?

Arkamdan kapıyı kapamadan önce başımla selam verdim. Ağaçların yaprakları koridorun camlarına vuruyordu. Zor bir soruşturma olacağını biliyordum. Fakat durum daha da ciddi görünüyordu.

27

Şehrin batısındaki Trépillot Mahallesi.

Jandarma Merkez Karargâhı, belediye havuzunun arkasındaydı. Park alanına girmem sorun olmadı; girişte nöbetçi bile yoktu. İki Peugeut'nun arasına park ettim. Doğrudan Sartuis'ye gitmem gerekirdi. Fakat ilk önce bu kadar iyi korunan bir kadavra üzerinde araştırma yapan tipleri görmek istiyordum.

Kışlanın en görkemli binasını gözüme kestirip, merdivenleri çıkmaya başladım. Etrafta tek bir üniformalı yoktu. Birinci kata gizlice şöyle bir göz attım ve "Araştırma Servisi"nin tabelasını gördüm. Kimse yoktu. İkinci katta bir başka tabelayla karşılaştım. JHM: Jandarma Harekât Merkezi.

Kapı aralıktı. İki jandarma, bölge haritasının üzerindeki santral telefonunun önünde uyukluyordu. Yine sahte kimliğimi kullanarak kendimi tanıttım ve Simonis soruşturmasını yürüten kişiyle görüşmek istediğimi söyledim. İki adam birbirlerine baktılar, biri tek kelime etmeden ortadan kayboldu.

Beş dakika sonra geri döndü ve beni üçüncü kata çıkardı; küçük ve sade bir odaydı. Beyaz duvarlar, ahşap sandalyeler, formika bir masa.

Tam pencereden dışarı bir göz atıyordum ki iki elinde birer plastik bardakla çok zayıf bir adam kapıda belirdi. Kahve kokusu odaya yayıldı. Ne kepi ne de üniforması vardı. Sırtında sadece, yakası açık, omuzlarında rütbe şeritleri bulunan gök mavisi bir gömlek bulunuyordu.

Tek kelime etmeden bardaklardan birini masanın benim tarafımdaki ucuna bıraktı ve kendisi de masanın diğer ucuna geçip oturdu. Bu davranışı bir tür emirdi; duraksamadan oturdum.

Subay dikkatle bana bakıyordu. Ben de ona baktım. Yaşı otuz ya var ya yoktu, fakat Simonis soruşturmasının sorumlusu olduğuna emindim. Her halinden kararlı bir kişiliği olduğu anlaşılıyordu. Çok kısa kesilmiş saçları kafasını siyah bir kukuleta gibi örtüyordu. Burnuna yakın, kalın kaşlarının altındaki koyu renk gözleri olanca parlaklığıyla ışıldıyordu.

– Yüzbaşı Stéphane Sarrazin, dedi nihayet. Corine Magnan telefonla beni aradı.

Çabuk çabuk ve anlaşılmaz konuşuyor, kelimeleri ağzında yuvarlıyordu. Sahte kimliğimle lafa girdim:

– Paris'te gazeteciyim ve…

– Kimi kandırmaya çalışıyorsunuz?

Ensemin gerginleştiğini hissettim.

– Cinayet Masası'ndansınız değil mi?

– Resmi olarak görevli değilim, diye cevap verdim.

– Kontrol ettik. Sylvie Simonis hakkında ne biliyorsunuz?

Her geçen saniye boğazım biraz daha kuruyordu:

– Hiçbir şey. Sadece gazetede hakkında yazılmış iki yazı okudum. L'Est Republicain ve Le Courrier de Jura gazeteleri.

– Neden bu davayla ilgileniyorsunuz?

– Meslektaşlarımdan biri bu cinayeti soruşturuyordu, Luc Soubeyras.

– Tanımıyorum.

– İntihara teşebbüs etti. Şu anda komada. Arkadaşımdı. İntihara karar verdiğinde aklında ne olduğunu bulmaya çalışıyorum.

Cebimden Luc'ün fotoğrafını çıkardım ve masaya koydum.

– Hiç görmedim, dedi gözucuyla baktıktan sonra. Yanılıyorsunuz. Eğer arkadaşınız cinayeti soruşturuyor olsaydı, mutlaka karşılaşırdık. Soruşturma grubunun başında ben varım.

Bakışları sert ve inatçıydı, siyah gözbebekleri her an kafamı kırabilecekmiş gibi bakıyordu.

– Neden bu hikâyeyle ilgilenmiş olsun ki?

Cevap vermeye cesaret edemedim: "Çünkü Şeytan'la ilgileniyordu."

– Olayın arkasındaki sır perdesi yüzünden.

– Ne sırrı?

– Ölüm nedeni. Cesedin sıradışı bir şekilde çürümesi.

– Yalan söylüyorsunuz. Onca yolu bana maval okumaya gelmediniz umarım.

– Yemin ederim ki başka bir şey bilmiyorum.

– Sylvie Simonis'in kim olduğunu bilmiyor musunuz?

– Hiçbir şey bilmiyorum. Ve öğrenmek için buradayım.

Yüzbaşı bardağı aldı ve üfledi. Bir an bana bilgi vereceğini sandım fakat yanılmıştım:

– Açık olacağım, dedi. Adınızı ve bağlı olduğunuz şubeyi biliyorum. Sigorta numaranızdan öğrendim. Eğer şimdi giderseniz, telefonu elime almayacağım. Ama yarın da hâlâ buralarda dolaştığınızı öğrenirsem! Külahları değişiriz!

Kahvemi içtim. Tatsızdı. Sanki gerçek kahve bile değildi. Tıpkı bir aldatmaca olan bu buluşma gibi. Yerimden kalktım ve kapıya yöneldim. Jandarma subayı arkamdan seslendi:

– Bütün bir gününüz var. Vauban Kalesi'ni ziyaret edebilirsiniz.

Hiç vakit kaybetmeden AFP bürosunun bulunduğu şehir merkezine gittim. Araç trafiğine kapalı bir mahalleye girmek üzere arabamı Pasteur Meydanı civarında bıraktım. Sonunda

ajansın yerini buldum; geleneksel mimaride yapılmış bir binanın çatı katıydı. Joël Shapino hikâyeme bayıldı.

– Sizi kabul etmeleri gerekirdi!

Kel kafalı, genç bir adamdı, başının etrafındaki bukleler bir defne tacını andırıyordu. Çenesinin altında keçi sakalı vardı. Sen diye hitap etmeye devam ettim.

– Neden böyle bir tutum sergiliyorlar, sence?

– Karartma. Hiçbir şey söylemek istemiyorlar.

– Peki sen, son birkaç ay içinde yeni bir şey öğrenemedin mi?

Bir mısır gevreği –şampiyonların kahvaltısı– kutusunun içine elini sokup bir şeyler aramaya başladı:

– Hiçbir şey. Sürgüler çekilmiş, inanın bana. Herhangi bir şey öğrenmek için gerekli şartları taşımıyorum.

– Neden?

– Buralı değilim. Jura'da kirli çamaşırlar hep aile içinde yıkanır.

– Buraya yerleşeli çok oldu mu?

– Altı ay. Ben Irak'ı istemiştim. Bezak çıktı.

– Bezak mı?

– Burada Besançon böyle adlandırılır.

– Sarrazin, Sylvie Simonis'in kurban olmasının yanı sıra, başka özelliğinden de bahsetti.

– İşte püf noktası.

– Şu evlat katili hikâyesi mi?

– Hop, biraz yavaş ol! Hiçbir şey kanıtlanmamıştı. Üstelik üç şüpheli daha vardı. Ama yine de sonuç koskoca bir hiç oldu.

– Katilin kimliği tespit edilemedi mi?

– Edilemedi. Ve işte Sylvie Simonis esrarengiz bir şekilde öldü. Christine Villem'in olayı için de aynı şeyi mi düşünüyorsunuz? Öldürüldüğüne mi inanıyorsunuz?

– Corine Magnan olayın cinayet olduğunun bile kesinleşmediğini söyledi bana.

– Ne demezsin! Üstünü örttüler, hepsi bu.

Eğik tavanın altında sıralanan üst üste yığılmış gri dosyalar ve fotoğraf kutularıyla dolu rafları incelemeye başladım.

– O döneme ait yazı ve fotoğraflar var mı elinde? 1988 yılı demek istiyorum.

– Nada, on yılı aşan her şey Paris'teki genel merkezin arşivine gönderilir.

– Haziranda hepsini geri getirmedin mi?

– Evet, ama her şeyi geri gönderdim. Zaten önemli bir şey yoktu.

– Sylvie Simonis'e dönelim. Cesetle ilgili negatif var mı elinde.

– Yok.

– Cesetteki anormallikler hakkında ne biliyorsun?

– Bazı söylentiler var. Öyle görünüyor ki vücudunun bazı kısımları kemiklerine kadar çürümüş. Buna karşın yüzü hiç bozulmamış.

– Daha fazla bir şey öğrenemedin mi?

– Besançon Adli Tabibi Valleret'yle görüştüm. Dediğine göre bu tür vakalar olurmuş. Bana yıllar geçse de bozulmayan ceset örnekleri saydı, özellikle de aziz ilan edilen din adamları.

– Cesedin bozulmama olasılığı var. Fakat yarısının bozulması diye bir şey görülmemiş.

– Bu konuyu Valleret'yle konuşmak lazım. Bir ukala. Paris'ten geldi, fakat orada bazı sıkıntıları olmuş.

– Ne tür sıkıntılar?

– Bilmiyorum.

Konuyu değiştirdim.

– Olayın satanist bir cinayet olduğunu duydum. Bu konuda bir şey biliyor musun?

– Hayır. Duymadım.

– Ya manastırla ilgili bir şey?

– Notre-Dame-de-Bienfaisance mı? Uzun zamandır kapalı. Demek istediğim, manastırda ne keşiş ne de rahibe var. Dinlenme yeri olarak kullanılıyor. Bir tür sığınak. Misyonerler başlarını dinlemek amacıyla geliyorlar. Bir de yas tutanlar.

Ayağa kalktım:

– Sartuis'de bir tur atayım.

– Sizinle geleyim!

– Yardımcı olmak istiyorsan TGI'ye geri dön. Bak bakalım ziyaretimin yankıları ne olmuş.

Hayal kırıklığına uğramıştı. Ona bir kemik attım:

– Seni daha sonra ararım.

Son olarak, ona Luc'ün fotoğrafını gösterdim.

– Bu adamı hiç gördün mü?

– Hayır kim bu?

Demek ki Luc, Besançon'a gelmemişti. Cevap vermeden, kapıya yöneldim.

– Son bir soru, dedim kapıdan çıkarken. Sartuis'den yerel gazeteci tanıdığın var mı?

– Tabii ki. Jean-Claude Chopard, Courrier du Jura'dan. Önemli davaların adamı. Hatta bunlarla ilgili bir kitap bile yazmak istiyordu.

– Sence benimle konuşur mu?

– Onun hakkında, sessizlik yemini ettim!

28

– Valleret adında bir adli tabip mi? Hiç duymadım.

Güneybatı yönüne, Jean-Minjoz Hastanesi'nin bulunduğu Planois Mahallesi'ne doğru gidiyordum. Svendsen'i aramıştım. Fransa'nın, hatta Avrupa'nın belli başlı adli tabiplerinin hepsini tanırdı. Böyle bir uzmanı, Parisli bir "şahsiyeti" duymamış olması imkânsızdı. Saphiro ayrıca bir "sıkıntı"dan söz etmişti. Belki de Valleret, Paris'te bir başka uzmanlık alanında faaliyet gösteriyordu. Adli tabiplik kimi zaman kaçak yaşayanlar için bir paravan olabilirdi.

– Besançon'daki Jean-Minjoz Hastanesi'ndeyim. Bilgi toplayabilir misin? Sanıyorum Paris'le ilgili bazı sorunları var.

– Sakın dolabında bir ceset olmasın?

– Çok komiksin. Araştıracaksın, değil mi? Acil bir durum.

Svendsen güldü:

– Hiç kuşkun olmasın, tontonum.

Cep telefonumu kapattım ve kampüsün otoparkına girdim. Hastane, dar pencereleri olan, ellili yıllardan kalma, iç karartıcı beton bir binaydı. Birinci katta pankartlar asılıydı: "BASKIYA HAYIR!", "BASKI DEĞİL, MADDİ DESTEK!"

Beklerken bir sigara yaktım. Dakikaları sayıyordum. Elimi çabuk tutmalıydım: Yüzbaşı Sarrazin beni böyle rahat bırakmazdı. Sadece izlemekle yetinmeyecekti, ama ben de harekete geçmek için bazı konularda ona güveniyordum. Belki Valleret'yi çoktan aramıştı bile... Çalan telefonumla irkildim.

– Senin şu adam, cesetlerden başka bir şeyle ilgilenmiyor.

Saatime baktım. Svendsen, altı dakikadan az bir süre zarfında gerekli bilgiyi toplamıştı.

– Önceleri bir ortopedistmiş. Vasat bir uzman. Ama depresyona girmiş. Saçma sapan davranışlarda bulunmaya başlamış. Ardından da kötü bir ameliyat.

– Yani?

– Bir çocuk. Enfeksiyon. Valleret elinde bisturiyle uyuya-kalmış ve bir kası kesmiş. Çocuk da sakat kalmış.

– Nasıl uyumuş olabilir ki?

– İçki içiyormuş ve anksiyolitikler kullanıyormuş. Bu şekilde ameliyata girmek pek…

– Peki sonra?

– Ailesi şikâyetçi olmuş. Klinik olayı örtbas etmiş, ama Valleret kaçıp saklanmak zorunda kalmış. Sonra adli tıp formasyonu almış ve işte şimdi de Besançon'da. Boşanmış, beş kuruşu yokmuş, kullandığı haplardan çökmüş bir durumdaymış. Araf olarak adli tıbbı seçmiş biri daha. Yine de, ölü doktorluğu en asil yöntem, çünkü canlıların ruhlarını tedavi ediyor ve…

Bu lirik vaazı yarıda kestim:

– Kliniğin adı? Tarih?

– Albert Kliniği. 1999.

Svendsen'e teşekkür ettim.

– Olayın ayrıntılı bir raporunu istiyorum, diye lafı çevirdi. Boktan bir şeye bulaştığından eminim. Bu senin ilgi alanın. Ama Valleret'nin kadavranın "k"sinden anladığını sanmıyorum. Ya doğuştan ölülerin dilinden anlarsın ya da anlamazsın. Ben…

– Seni ararım.

İçavluyu hızlı adımlarla geçtim. Ana kapının üzerinde bir başka pankart daha vardı: "SAĞLIĞINIZ REHİN ALINAMAZ!" Morg-3'teydi. Grevdeki hemşirelere hiç bakmadan asansöre doğru ilerledim.

Bodrumda, sıcaklık en az on derece daha düşüktü. Koridor tamamen boştu ve yönlendirici tek levha bile yoktu. İçgüdüsel olarak, sağ tarafa yöneldim. Zeminde, siyah borular uzayıp gidiyordu; duvar boyunca, dip kısımların sıvası dökülmüş, maviye çalan çıplak beton görünüyordu. Bir makine gürültüsü geliyordu.

Birkaç adım daha attım, solda, küçük bir salon vardı. Koltuklar, alçak bir masa. Tam karşısında çift kanatlı, lombozlu bir çarpan kapı yer alıyordu. Duvarların birinde, büyük bir kır resmi asılıydı. Salona sevimli bir hava katmak için boşa bir çaba. İçeriye antiseptik, kahve ve çamaşırsuyu kokusu hâkimdi. Yüzücülerin cesetler olduğu, bir havuzun soyunma odasını hayal ettim.

Çarpan kapıdan tekerlekli bir sedye çıktı. İriyarı bir hastabakıcı sedyenin üzerine eğilmişti. Bir Viking gibi saçını atkuyruğu yapmıştı ve üzerinde plastik bir önlük vardı.

– Ne istemiştiniz, Bayım?

Sesi, barbar görünümüyle tezat oluşturacak kadar yumuşaktı. Matemdeki ailelerle konuşma alışkanlığı olan biri olmalıydı.

– Doktor Valleret'yi görmek istiyorum.

– Doktor ziyaretçi kabul etmiyor. Ben…

Israr etmek yerine kimliğimi uzattım. Çarpan kapı bu kez ters yöne açıldı ve adam beni sedyeyle baş başa bırakarak ortadan yok oldu. Birkaç saniye sonra, ağzında sigarasıyla, uzun boylu, hafifçe kambur bir tip belirdi. Bakışları kuşku doluydu.

– Kimsiniz? Sizi tanımıyorum.

– Yüzbaşı Durey, Cinayet Masası, Paris. Simonis cinayetiyle ilgileniyorum.

Kapının pervazına dayandı ve kapı kanadının gidiş gelişi durdu.

– Jandarmanın haberi var mı?

Cevap vermeden ona yaklaştım. Boyu benim boyuma yakındı. Önü açık önlüğü leke içindeydi ve sigarasını, suratının bir kısmını çarpıtarak, dudaklarının kenarında tuhaf bir tutuş biçimi vardı. Şu ana kadar söylediğim yalanlar bana şans getirmemişti. Açık oynamaya karar verdim:

– Doktor, bu bölgede hiçbir yetkim yok. Yargıç Magnan beni kovdu, Yüzbaşı Sarrazin açıkça tehdit etti. Ama yine de, Sylvie

Simonis'in cesediyle ilgili her şeyi öğrenmeden bu şehri terk etmeyeceğim.

– Neden?

– Bu olay bir dostumu ilgilendiriyordu. Bir meslektaş.

– Adı ne?

– Luc Soubeyras.

– Bu adı hiç duymadım.

Valleret, pervaza dayalı elini indirdi. Suratından ikiyüzlülük, sinsilik akıyordu. Devam ettim:

– Size birkaç soru sorabilir miyim?

– Hayır, kesinlikle. Kapı arkanızda.

– Sizinle ilgili bilgi topladım. Albert Kliniği. 1999.

– Ya öyle mi? dedi gülümseyerek. Hastalarımı korkutmak mı istiyorsunuz yoksa?

– Besançon küçük bir şehir. İmajınız zedelenebilir, eğer ben...

Bir kahkaha attı:

– İmajım mı? Sigarasını yere atıp ezdi. Burnunuz iyi koku almıyor, dostum.

Yeniden suratını asmıştı. Sanki bir şey düşünüyormuş gibi dalgındı.

– İmajım mı? Bu kavram benim için uzun süreden beri bir şey ifade etmiyor...

İçgüdüsel bir davranış: bu herif umutsuz, edep kurallarını hiçe sayan bir adamı oynuyordu, ama hâlâ çok çabuk sinirleniyordu. Belki de açık yürekli ve samimi davranmak onu etkileyebilir, kapıyı açabilirdi.

– Luc Soubeyras benim en iyi dostum, dedim yüksek sesle. Şu an komada, intihara teşebbüs etti. O bir Katolik ve bu davranışı gerçekten anlaşılmaz bir şey. Son aylarda Simonis cinayetini soruşturuyordu. Belki de bu dosya onu umutsuzluğa sürükledi.

– Olabilir.

Titredim. İlk kez biri, benim "öldüren vaka" düşünceme katılmıştı. Valleret doğruldu. Konuşacaktı, ama onu biraz daha iteklemeliydim.

– Size göre, Sylvie Simonis intihar etmiş olabilir mi?

– İntihar mı? Bana yan yan baktı. Hayır. Maruz kaldığı şeyi kendine yapabileceğini düşünmüyorum.

– Öyleyse bu bir cinayet.

Bir hareketle kapıyı itti ve geçmemi işaret etti:

– Dünya üzerinde bugüne dek görülmemiş türden, en çılgını, en titizi.

29

Parlak çelik yüzeyin üzerinde on tane fotoğraf duruyordu. Hepsi teşrih masasının ortasındaki kanala dikey olarak yerleştirilmişti.

Valleret beni uyarmıştı:

–Neden söz ettiğimizin farkında olmanızı istiyorum. Tam olarak.

Her şeyi bilmek istediğimden hiç bu kadar emin olmamıştım. Resimler, birbiri ardına insan vücudunun çürüme evrelerini gösteriyordu. İlk fotoğraf genel bir görüntüydü. Vücudu, kolları ve bacakları eklemlerinden ayrılmış, uyumsuz parçalardan yapılmış bir kuklanın gövdesini andırıyordu. Omuzlarının arasına girmiş kafası ve bir kemerle desteklenmiş gövdesi normal ölçülerdeydi, ama kalçalar ve bacaklar bir denizkızı gibi ayaklara doğru, kemikler görünecek kadar, inceliyordu.

İkinci fotoğraf, sadece simsiyah olmuş et parçalarıyla tutunan ayakkemerleri ile ayaklarının yakın çekim görüntüsüydü. Üçüncüsü, yeşile dönmüş, buruş buruş oylukların fotoğ-

rafıydı. Ve çürümüş, şişmiş, mora çalan, aynı şekilde kurtlarla dolu karnın…

Her fotoğrafı tek tek inceledim. Larvalarla delik deşik olmasına rağmen, daha az bozulmuş gövde, mermer görünümünde omuzlar. Kafaya ise hiç dokunulmamıştı, ama kadının duyduğu acının neden olduğu korku çok belirgindi. Yüz sanki bir ağızdan ibaretti, kocaman açılmış, sonsuzluğa atılan bir çığlık donup kalmıştı.

– Tüm bu gördükleriniz katilin eseri, dedi Valleret, masanın diğer tarafından. Bu ceset, çürümenin tüm evrelerini gösteriyor. Aynı anda gerçekleşen bir çürüme. Ayaklardan kafaya kadar uzanan bir çürüme süreci.

– Bu mümkün olabilir mi?

– Hayır, imkânsız. Katil imkânsızı gerçekleştirmiş.

"Sanki kadın birçok kez ölmüş gibi" demişti Shapiro. Bu aşama aşama bozulma, özel bir uğraşın, titiz bir çalışmanın sonucu olmalıydı…

– Başlangıçta, diye devam etti tabip, kurtarma ekibi ile acil yardımdaki çocuklar cesedi bulduklarında, hava şartlarının çürümedeki bu farklılıklara neden olduğunu düşünmüşlerdi. Kafaları karıştırmamak için ben de aynı şeyi anlattım. Ama, şüphesiz sizin de gördüğünüz gibi bu saçmalık. Normal koşullar altında tam çürüme üç yıl sonunda gerçekleşir. Bir haftadan kısa bir sürede, kadının alt kısmı nasıl bu derece bozulmuş olabilir? Bunu katil sağladı. Çürümenin her evresini tasarladı ve gerçekleştirdi.

Gözlerimi yeniden fotoğraflara çevirdim, bu sırada Valleret alçak sesle mırıldanmaya başladı:

Güneş parlıyor çürümüşlüğün üzerinde,
Sanki onu kıvamında pişirmek,
Ve gerçek boyutlarını yüz misline çıkarmak için

Tüm bu birliktelik

Şair bir adli tabip! Sanki Svendsen'in çifti. Bu mısraları biliyordum. Charles Baudelaire'in Bir Leş adlı şiiri.

– Cesedi görür görmez bu dörtlük aklıma geldi, diye açıkladı. Bu cinayette artistik bir yan var. Estetik bir kaygı hâkim, biraz, bir cismin tüm açılarını tek bir planda sergileyen kübist resimler gibi.

– Nasıl? Nasıl bunu yapmış?

Doktor masanın çevresini dolandı ve yanıma geldi.

– Haziran ayından bu yana, bu ceset aklımdan çıkmıyor. Katilin kullandığı tekniği hayal etmeye çalışıyorum. Bana göre, tamamen çürümüş kısımlarda katil asit kullanmış. Üst kısımlarda ise, buruş buruş bir görünüm elde etmek için derinin altına, kasların içine kimyasal madde enjekte etmiş. Cesetteki bu farklılıklar ayrıca özel bir ısı ve ışık işlemi de gerektirir. Sıcak, organik süreçleri hızlandırır…

– Öyleyse ceset, bulunduğu yere daha sonra getirilmiş.

– Elbette. Her şey kapalı bir odada gerçekleştirilmiş. Hatta belki de bir laboratuvarda.

– Katilin kimya eğitimi aldığını mı düşünüyorsunuz?

– Hiç kuşkum yok. Ve çok tehlikeli maddeler var elinde.

Adli tabip bir fotoğrafı eline aldı, ardından da bir başkasını ve diğerlerinin üzerine koydu:

– Şunlar mesela. Burada, kalçalar ve cinsel organ tamamen sulanmış; ölümden altı ila on iki ay sonra cesette suyuklar ortaya çıkar ve etler sıvılaşmaya başlar. Burada, karnın üst kısmı gaz evresinde; amonyak fermantasyonu, irinli ve kanlı sıvıların buharlaşması. Tüm bunlar bilinçli, ölçülü ve kontrollü olarak yapılmış. Bizim kaçık gerçek bir orkestra şefi.

Katili işbaşında hayal etmeye çalıştım. Ama boşuna. Belki bir karaltı, yüzü maskeli, bir ameliyat odasında kurbanının üzerine

eğilmiş, elinde şırıngalar, tanımadığım aletlerle tekniğini uyguluyor. Valleret devam ediyordu:

– Ama yine de garip bir şey var... Kurbanın göğüs kafesinin içinde, orada ne aradığını bilmediğim bir liken buldum. Şunu söylemek istiyorum: Çürümeyle hiçbir alakası yok. Kaburgaların altına, enjekte edilmiş garip bir zımbırtı.

– Ne tür bir liken?

– İsmini bilmiyorum, ama özel bir tür; ışıltılı. Kurtarma ekibi cesedi bulduğunda hâlâ göğsünün içinde parlıyormuş. Acil yardımdaki çocuklara göre, tam bir Cadılar Bayramı balkabağı gibiymiş.

Bir soru beynimin içinde yankılanıyordu: Neden? Cesedi hazırlarken böyle bir karmaşaya neden ihtiyaç duymuştu?

– Diğer bölümler çok daha "sıradan", diye devam etti adli tabip. Omuzlar ve kollar henüz rigor mortis evresinde, bu ölümden yaklaşık yedi saat sonra gerçekleşir ve duruma göre birkaç gün sürer. Kafaya gelince...

– Kafaya mı?

– Hâlâ ılıktı?

– Böyle bir mucizeyi nasıl gerçekleştirmiş?

– Olağanüstü bir şey yok. Kadını bulduklarında henüz ölmüş, hepsi bu.

– Söylemek istediğiniz...

– Sylvie Simonis diğer işkencelere maruz kalırken hayattaymış, evet. Acıdan ölmüş. Tam olarak ne zaman öldüğünü söyleyemem, ama acıdan öldüğü kesin. Yüzündeki tazelik bunu ispatlıyor. Ayrıca karaciğer ve mideden kalan kısımda, gastrite ve onikiparmak ülserine bağlı yaralar saptadım, bu da yoğun bir stres yaşadığının göstergesi. Sylvie Simonis günlerce acı çekmiş.

Kafamın içi uğulduyordu. Gerginlikten başım çatlayacak gibiydi. Valleret ekledi:

– Eğer bir resmi atlamak isteseydim, onu öldürdüğünü söyleyebilirdim… Ölümün silahlarıyla. Ama o hiçbir şeyi unutmamış. Böcekleri bile.

– Böcekleri o mu yerleştirmiş?

– Onları enjekte etmiş, evet, yaraların içine, derinin altına. Her evreye uygun bir leş yiyici tür seçmiş. Et yiyen sinekler, kurtlar, uyuzböcekleri, kınkanatlılar, kelebekler… Mükemmel bir kronolojiye göre sahne alan bütün ölüm mangaları.

– Bu, katilin bir böcek yetiştiricisi olduğunu mu gösteriyor?

– Bundan hiç şüphen olmasın.

Beynim uğulduyor, bütün uzuvlarım bedenimden kopuyordu sanki: bir kimyager, bir laboratuvar, bir böcek yetiştirme merkezi… Bu it herifi yakalamak için eldeki ipuçları…

– Bölgede, Avrupa'nın en iyi entomolojistlerinden biri var, bir böcek uzmanı. Otopsi esnasında bana yardımcı oldu.

Valleret bir kartın üzerine "Mathias Plinkh" adı ile telefon numaraları ve ayrıntılı bir adres yazdı.

– O da böcek yetiştiriyor mu?

– Bu onun işi.

– Şüpheli olabilir mi?

– Pusulayı şaşırmayın. Gidip onu görün. Bir fikir edineceksiniz. Bana göre, tuhaf biri, ama tehlikeli değil. Yeri, Sartuis yolu üzerinde, Uziers Tepesi yakınında.

Yeniden gözlerimi fotoğraflara çevirdim, biraz daha ayrıntı yakalamaya çalışıyordum. Gazla şişmiş etler. Sinek dolu, patlamış yaralar. Pembeleşmiş kasları emen beyaz kurtlar… İçerinin soğuğuna rağmen boncuk boncuk terliyordum. Sordum:

– Başka şiddet izleri de saptadınız mı?

– Bu kadarı sizin için yeterli değil mi?

– Başka tip yaralardan söz ediyorum. Mesela kaçırılma sırasında meydana gelmiş darbe izleri gibi.

– İp izleri var, elbette, ama özellikle dikkati çeken ısırıklar.

– Isırıklar mı?

Doktor tereddüt etti. Gözkapaklarıma inmeye başlayan terimi sildim.

– Ne insan ne de hayvan ısırığı. İncelemelerime göre, bunu kadına yapan "şey"in çok fazla dişi var. Daha çok, düzensiz, ters açılı sivri dişler. Sanki... Sanki dişler aynı yönde değil. Karmaşık yapılı bir çene.

Gözümün önüne bir resim geldi. Luc'ün ikonografisindeki Asur iblisi Pazuzu. Yarasa ağzıyla kurbanının üzerine eğilmiş akrep kuyruklu bir yaratık. Çıkardığı boğuk homurtuları duyuyordum. Emme sesleri, yırtılan etlerin gürültüsü. Ete kemiğe bürünmüş, cinayet işleyen bir şeytan...

Valleret imdadıma yetişti:

– Bu konuda aklıma gelen tek şey, hayvan dişleri takılmış bir sopa. Sırtlan veya başka bir yırtıcı hayvanın dişleri. Ama her halükârda saplı bir silah. Bununla Sylvie'nin vücudunun çeşitli yerlerine –boyun, kollar, böğürler– vurmuş olmalı. Ama son derece düzenli çene izleri de dikkat çekici. Ve neden böyle özel bir işkenceye başvurmuş? Bu diğerleriyle uyuşmuyor. Ben... Bir an baktı. Dostum, iyi misin? Rengin solmuş.

– İyiyim.

– Gidip birer kahve içelim mi?

– Hayır. Gerçekten, teşekkür ederim.

Yeniden soğukkanlılığımı kazanmak için basit polis sorularını sıralamaya başladım:

– Cesedin çevresinde bazı izler bulunmuş mu?

– Hayır. Ceset bulunduğu yere gece bırakılmış olmalı, ama sabah yağan yağmur bütün izleri silmiş.

– Manastıra göre, cinayet mahallinin tam yerini biliyor musunuz?

– Fotoğraflarını gördüm, evet. Falezin yukarısında, manastırın üst kısmında. Yüz karası bir leke gibi tam tepesinde duruyor. Bir provokasyon.

– Bana satanist bir cinayetten söz edildi. Kurbanın vücudunda veya çevresinde işaretler, semboller var mıymış?

– Bir bilgim yok.

– Peki, katil hakkında bana ne söyleyebilirsiniz?

– Teknik olarak profili son derece belirgin. Bir kimyager. Bir botanikçi. Bir entomolojist. İnsan vücudunu iyi tanıyor. Hatta belki de bir adli tabip! Bir tahnitçi. Ama tahnit işlemini tersten yapıyor. Vücudu bozulmaya karşı korumuyor. Aksine çürümeyi hızlandırıyor. Bir orkestra şefi gibi... Bir sanatçı. Sanki böyle bir şeye yıllardan beri hazırlanıyormuş gibi.

– Tüm bunları jandarmaya da söylediniz mi?

– Elbette.

– Peki, bir ilerleme kaydettiler mi?

– Sanmıyorum. Ama yargıç ve jandarma yüzbaşısı çok ketum davranıyorlar. Belki de gizledikleri bir şeyler var...

Gözümde acımasız görünümüyle Corine Magnan ve kelimeleri yutarak konuşan Yüzbaşı Sarrazin canlandı. Böyle bir cinayet karşısında ne yapabilirlerdi? Başka bir soru sordum:

– 1988'de Simonis'in kızının öldürülmesi ile bu cinayet arasında bir ilişki görüyor musunuz?

– Bu olayı çok iyi bilmiyorum. Ama herhangi bir ortak noktası yok. Küçük Manon bir kuyuda boğulmuş. Bu çok korkunç, ama Sylvie'nin özenli "infazı"yla hiçbir bağlantısını göremiyorum.

– Neden "infaz"?

Cevap vermeden omzunu silkti. Konuşmamız boyunca hep yüksek tonda konuşmuş ve kendine güveni gelmişti. Ama şimdi,

eski kambur haline dönmüştü. Yeniden bir kenarda unutulmuş adamı oynuyordu. Israr ettim:

– Size göre katilin amacı ne?

Uzun bir sessizlik oldu. Valleret sanki kelimeleri arıyordu:

– O bir karanlıklar prensi. Titizliğe âşık bir kötülük mücevheratçısı. Bir zevk alıyor mu, emin değilim. Yani cinsel anlamda, demek istiyorum. Size bir kez daha yineliyorum: O bir sanatçı. Soyut itkileri olan bir sanatçı…

Artık daha fazla bir şey öğrenemeyecektim. Son bir soru daha sordum:

– Acaba otopsi raporunun bir kopyası var mı?

– Beni burada bekleyin.

– Liken örneklerini sakladınız mı?

– Hem de çok miktarda, evet. Vakumladık.

Çarpan kapının ardında kayboldu. Birkaç saniye sonra, dosyayı bana teslim etti.

– Hepsi burada, dedi. Raporum, jandarma tutanakları, olay yerinin fotoğrafları, hava durumu bültenleri, hepsi. Ayrıca iki liken poşeti.

– Teşekkür ederim.

– Bana teşekkür etmeyin. Sadece bu boktan olayı size veriyorum, dostum. Zehirli bir hediye. Bir ameliyat esnasında meydana gelen ve hayatımı karartan bir kaza yıllardır gözümün önünden hiç gitmiyordu. Ama bu otopsiden sonra sadece, kurtlar tarafından kemirilen kadının çığlıklarını duyuyorum. Acı acı gülümsedi. Çivi çiviyi sökermiş, tahta ne kadar çürük olursa olsun fark etmez.

Biraz rahatlamış olarak, üst katta yaşayan insanların arasına çıktım. Öğle güneşinde, hastanenin içavlusunu geçerken tedirginliğim tamamen yok olmuştu. Ama arabamın kilidini uzaktan kumandayla açarken donup kaldım.

İblisin görüntüsü yeniden belirmişti; geri planda havlayan köpekleriyle, Sylvie Simonis'in etine dişlerini geçirmiş sinek bulutlarının çevrelediği bir iblis. Teoloji derslerinden kalma bir isim aklıma geldi.

İbranice Beelzebul, Ekron İlahı Baal Zebub'un adından geliyordu.

Yani Sineklerin Tanrısı.

30

Şehrin çıkışında, sarı ve toprak rengi yapraklardan oluşan bir okyanusa daldım. Ağaçların türüne göre kâh yemyeşil, kâh altın sarısı, kâh koyu kahverengi yaprakların altından geçiyordum. Etraf pastel, ancak son derece yoğun renk tonlarının olduğu bir ressam paletini andırıyordu.

Bölgeye ait bir gezi rehberi ile Franche-Comté'deki her ilin bir haritasını alacak zamanı zorlukla bulmuştum. 57 no'lu devlet yoluna saptım ve Pontarlier-Lausanne istikametine, güneye Haut-Doubs bölgesi ile İsviçre sınırına doğru ilerledim.

Yükseltiyle birlikte, sonbaharın tonları yerini köknarların koyu yeşil rengine bırakıyordu. Manzara Milka çikolataları reklamını andırıyordu. Yemyeşil yamaçlar, soğan biçimli çan kuleleriyle kasabalar, kesik üçgen çatılı saman ambarları, katlanmış kraft kâğıtlarına benzeyen çokyüzlü uzun damlar. Tablo mükemmeldi. İneklerin boyunlarında bile bronz çanlar asılıydı.

Saint-Gorgon-Main tabelasını gördüm. Devlet yolundan çıkıp D41 yoluna saptım. Jura'nın tepeleri gitgide yakınlaşıyordu. İki kenarı köknar ağaçları ve kırmızı toprakla kaplı düz yol Fransa'nın güneybatısındaki uçsuz bucaksız fundalıkları anımsatıyordu. Üzerinde kocaman bir haç bulunan Uziers Tepesi'ne

kadar bu manzara bana eşlik etti. Elimdeki plana göre, Mathias Plinkh, entomolojist, bu civarlarda yaşıyordu.

Çok geçmeden virajlar sıklaşmaya başladı, vadinin dibinde yer yer ovalar göze çarpıyordu. Sonunda haç göründü. Ardından ahşap bir tabelayla karşılaştım: "Plinkh Çiftliği, entomoloji müzesi, tanatoloji bilirkişiliği, böcek yetiştiriciliği."

Tepelerin arasında bir başka yol yılan gibi kıvrılıyordu. Birden karşıma, koyu renkli tepelerin arasından, bir ev çıktı. Tek katlı, L" biçiminde, modern bir binaydı. Ahşap ve taştan inşa edilmiş ev, geniş pencere boşlukları ve çevresindeki verandasıyla bazı Bahama kentlerindeki evleri andırıyordu. "L"nin iki bölümü farklı iki stildeydi; bir tarafta çok sayıda pencere varken, diğer taraf, sadece birkaç tavan penceresi içeren kör bir cepheydi. Oturma kanadı ve müze.

Mesleğe ilk başladığımda, bana bir şeyler öğretmeye çalışan ve aslında benim için tam bir baş belası olan yaşlı bir polisin hep söylediği bir şey vardı: "Soruşturma bir kapı zilini çalmak gibidir." Bunu şimdi görecektim. Arabamı park ettim ve interfona bastım. Bir dakika sonra, Kuzey aksanlı tiz bir ses duyuldu. Hiçbir şey gizlemeden kendimi tanıttım. "İlk salona giriniz; geliyorum. Levhalara hayranlıkla bakabilirsiniz!"

Kare biçimli, beyaz boyalı, büyük hole girince, Plinkh'in, duvarlarda sergilenen, elle yapılmış bir dizi bilimsel eskizden söz ettiğini anladım. Sinekler, kınkanatlılar, kelebekler; çizgilerdeki belirginlik, Çin veya Japon suluboya tablolarını andırıyordu.

– Pierre Mégnin'in, leş yiyen böceklerle ilgili ilk panoları. 1888. Kriminal entomolojinin mucidi.

Sese doğru döndüm ve Mao yakalı siyah bir ceketin içine sıkışmış iriyarı bir adamla karşılaştım. Gri saçlar, yeşil gözler, kollarını göğsünde kavuşturmuştu: bir New Age gurusu. Elimi uzattım. Budist usulü, avuçlarını birleştirdi. Sonra bir kedi gibi

yumuşak bir şekilde gözlerini kapattı. Bu davranışının altında bir oyun, bir yapmacıklık yatıyordu. Gözlerini açtı ve sağ tarafı işaret etti:

– Ziyaret bu taraftan…

Aynı şekilde tamamen beyaza boyanmış başka bir salona geçtik. Duvarlarda bu kez iğneli böceklerin panoları asılıydı. Boylarına ve şecerelerinin renklerine göre sınıflandırılmış aynı familyadan öbekler.

– Burada başlıca grupları yeniden tasnif ettim. Ünlü "ölüm mangaları". Bu salon her zaman büyük sükse toplar. Çocuklar buraya bayılır! Onlara böceklerden ve ekosistemden söz edin; alık alık bakarlar. Ama işin içinde cesetler olduğunu söyleyin büyük bir dikkatle dinlerler.

İçinde mavi renkli sineklerin bulunduğu camekânlı bir panoya yaklaştı:

– Ünlü Sarcophagidae. Yaklaşık üç aylık bir süre sonunda gelişirler. Otuz kilometreden bir cesedin kokusunu alabilirler. Bilirkişi olarak Kosova'da bulunduğum sırada, onları izleyerek toplu mezarlara ulaşıyorduk…

– Bay Plinkh…

Bir dizi, daha derin, gazete kâğıdıyla kaplanmış, çerçevenin önünde durdu:

– Burada, okullarda meydana gelmiş bazı vakaları gruplandırdım. Böceklerin ölümle sonuçlanan olayların müsebbibi olduğu çeşitli vakalar. Kurnazlığa dikkatinizi çekerim; her kutu, olayın haberini veren gazete kupürleriyle dekore edilmiştir.

– Bay Plinkh…

Bir adım daha attı:

– Bunlar da çok özel örnekler, Tarih öncesi döneme ait. Mamutların donmuş postlarının içinde bulduk. Sineklerin dış iskeletlerinin asla yok olmadığını biliyor muydunuz?

Sesimi yükselttim:

– Bayım, buraya Sylvie Simonis hakkında konuşmaya geldim.

Birden sustu, yavaşça gözkapaklarını indirdi. Gözleri kapalıyken, dudaklarında bir gülümseme belirdi:

– Bir başyapıt. Yeniden avuçlarını birleştirdi. Gerçek bir başyapıt.

– Canavarca işkencelere maruz kalmış, korkunç acılar çekmiş bir kadından söz ediyorum. Ve tabii ona bir hafta boyunca işkence eden bir kaçıktan.

Bir baykuş gibi gözlerini açtı. Çok açık renkli irisi, simsiyah gözbebekleri vardı. Gerçekten çok şaşırmıştı:

– Beni yanlış anladınız. Dağılımdan söz ediyorum. Türlerin vücuda dağıtılma biçiminden. Bir böcek bile eksik değil! Ölümden hemen sonra gelen Calliphoridae sinekleri, yağların fermantasyonu sırasında üşüşen Sarcophagidae'ler, Piophilidae sinekleri ve vücut sıvıları buharlaşırken, yani ölümden sekiz ay sonra ortaya çıkan Necrobia rupifes kınkanatlıları... Hepsi bir düzen içinde. Bir başyapıt.

– Katilin yöntemini bulmaya çalışıyorum.

Gri kafasını döndürdü. Bu dönmenin etkisi Mao yakalı gömleğiyle daha da belirgindi:

– Yöntemi mi? diye tekrar etti. Benimle geliniz.

Çam döşeme kaplı bir koridor boyunca guruyu takip ettim. Fitilli yangın kapısından geçerek, yarı karanlık büyük bir odaya girdik, iki yan duvar tülle örtülmüş kafeslerle kaplıydı. İçeriye bir vivaryum havası hâkimdi. Boğucu bir sıcak vardı. Çürümüş et ve kimyasal madde kokuyordu.

Odanın tam ortasında, üzerinde, üstü bir örtüyle kapatılmış dikdörtgen bir kutu bulunan beyaz bir minder duruyordu. Daha kötüsünden korkuyordum.

Plinkh tezgâha doğru yaklaştı:

– Katil de benim gibi. Böceklerini besliyor. Her birine, mutasyon halindeki organizmalardan en uygun olanını veriyor…

Örtüyü kaldırdı. Ortaya bir akvaryum çıktı. Önce, bir sinek burgacı içindeki bir kütle dikkatimi çekti. Sonra, kurt kaynayan bir insan başı gördüğümü sandım. Ama yanılmışım; sadece, iyice çürümüş oldukça iri bir kemirgendi.

– Bu işin otuz altı çözüm yolu yok. Her tür için gerekli ekosistemi yaratmak zorundasınız, yani ona uygun çürüme koşullarını.

– Bu… bunları nereden buluyorsunuz?

– Vallahi, çiftliklerden, avcılardan… Çoğu zaman da tavşan satın alıyorum. Bir tür beslendikten sonra leşi familyanın geri kalanına ve başka türlere veremezsiniz…

– Sigara içebilir miyim? diye sordum.

– İçmemenizi tercih ederim.

Bu durumda paketi cebimden çıkaramazdım. Devam ettim:

– Sylvie Simonis'i nasıl taşıdığını düşünüyorum. Sizce nasıl yapmış olabilir? Bu iş, mizansenini bozmuş mudur?

– Hayır. Cesedi kuşkusuz plastik bir torbaya koydu, sonra olay mahallinde çıkardı.

– Ya böcekler? Kaçmış veya ölmüş olmaları gerekmez mi?

Plinkh bir kahkaha attı:

– Cesette yedek güçler vardı! Kuluçka dönemindeki binlerce yumurta. Belli bir yaşam süresine sahip larvalar. Sineklere gelince, onlar özgürlüklerini tercih etmişlerdir şüphesiz, ama emin olun, asla fazla uzaklaşmamışlardır. Her zaman açtırlar, anlıyor musunuz? Bununla birlikte, pek de haksız sayılmazsınız; ceset, o sabah bulunduğunda, olay mahalline bırakılalı fazla olmamıştır. Bu kesin.

– Neden?

– Bu leş yiyiciler birbirleriyle geçinemez. Her bir tür farklı bir çürüme evresinin cazibesinden etkilendiği için asla bir arada olmazlar. Eğer karşılaşırlarsa birbirlerini yerler. Herkes orada olduğuna göre, cesedin sadece birkaç saat önce bulunduğu yere bırakılmış olduğunu söyleyebilirim.

– Bu da, katilin bu bölgede yaşadığını göstermez mi?

– Zaten bölgede yaşıyor.

– Nereden biliyorsunuz?

– Bir ipucu var.

– Nasıl bir ipucu?

Plinkh gülümsedi. Bütün bu olanlar onu çılgınca eğlendiriyordu muhtemelen. Bu herif kafasının içindekilerin hepsini söylememişti, onu biraz hızlandırmalıydım.

– Cesedi incelerken, çok sayıda örnek aldım. Bizim bölgemize ait olmayan bir böceğe rastladım. Şunu söylemek istiyorum: Bu böcek karasal iklime sahip ülkemizde bulunmaz.

– Peki, nereden gelmiş olabilir?

– Afrika. Bizdeki Tenebrio'ya benzeyen, Lipkanus Silvus familyasından bir bokböceği. Kınkanatlılar iskelet belirdiğinde ortaya çıkar, son temizlik için.

Aslında önemli bir ipucuydu. Ama ben, bundan katilin yakınlarda bir yerde olduğu fikrini çıkaramıyordum. Plinkh devam etti:

– Müsaade ederseniz, size bir anekdot anlatmak istiyorum. Şu günlerde bölgede bir ekolojik müze oluşturmaya çalışıyorum ve bu amaçla da vadimizde bulunan değişik türleri topluyorum. Bunun için de benim hesabıma avlanan yeniyetmelere para ödüyorum: mayısböcekleri, kelebekler, uyuzböcekleri vb. Son seferinde, bu çocuklardan biri, bana çok özel bir örnek getirdi. Burada olmaması gereken bir kınkanatlı.

– Bokböceği mi?

– Bir Lipkanus Silvus, evet. Çocuk onu Morteau civarında bulmuş. Böyle bir tür, ancak özel bir koleksiyondan firar etmiş olabilir. Çevrede benimki gibi böcek yetiştiriciliğiyle uğraşan bir yer var mı diye araştırdım, ama bulamadım. Hatta İsviçre tarafında bile. Sylvie Simonis'in cesedinde aynı türün ikinci bir örneğini bulunca, hemen anladım. İlkinin de kaynağı aynıydı; katilin çiftliği.

– Bu ne zamandı?

– 2001 yazı.

– Bundan jandarmaya bahsettiniz mi?

– Yüzbaşı Sarrazin'e söyledim, ama o da bir şey bulamadı. Benimle hep temas halindeydi.

– Size göre, katil tropikal bir tür mü yetiştiriyor?

– Ya yaptığı seyahatlerin birinde bu türü farkında olmadan yanında getirdi ve diğer böceklerin arasına karıştı. Ya da bu böceği bilinçli olarak yetiştiriyor ve bu hayvanları gizemli bir sebeple kurbanının cesedine bırakıyor. Ben bu ikincisini benimsiyorum. Bu bokböceği bir imza. Bizim anlamadığımız bir sembol.

– Böceği görmem mümkün mü? Onu sakladınız mı?

– Elbette. Hatta size verebilirim de.

İmzaya yapılan bir anıştırma, aklıma başka bir şeyi getirdi:

– Size göğüs kafesinde bulunan likenden söz ettiler mi?

– Ben otopsiye katıldım.

– Bu konuda ne düşünüyorsunuz?

– Başka bir sembol. Veya çok özel bir sebebi olan başka bir şey…

– Bu liken de Afrika'dan gelmiş olabilir mi?

Plinkh küçümser bir tavır takındı:

– Ben entomolojistim, botanikçi değil.

Katilin sapıklıklarını gerçekleştirdiği yeri hayal etmeye çalıştım. Böcek yetiştiriciliği, bir laboratuvar, bir bitki serası.

Jandarma ne halt ediyordu? Bölgedeki vadilerde, bu tür sapıklıkların yapıldığı böyle bir yeri bulamamak imkânsızdı.

– O burada, diye ekledi Plinkh, sanki düşüncelerimi okumuş gibi. Çok yakınımızda. Onun varlığını, böceklerini hissedebiliyorum, vadide bir yerlerde. Benimkiyle aynı olan ordusunu yeni bir saldırı için hazırlıyor. Bu böcekler onun lejyonları, anlıyor musunuz?

Sağ tarafıma, tül örtülü kafeslere doğru baktım. Her şey gözüme bir büyüteçle büyütülmüş gibi göründü. Bir saç tutamı üzerinde gezinen uyuzböcekleri; bir yaradan sızan kanla beslenip şişmiş bir sinek; çürümüş bir boşluğun içinde, gri renkli yüzlerce yumurta…

Boğuk bir sesle sordum:

– Büronuza dönebilir miyiz?

31

Sartuis'ye gitmeden önce Notre-Dame-de-Bienfaisance'a uğramak istedim. Tamamen ters istikametteki yola saptım, sonra doğuya, Morteau ve İsviçre sınırına yöneldim. Valdahon kasabasını geçtikten sonra, kuzeye döndüm ve heybetli dağı tam karşımda buldum.

Dik ve keskin virajlar. Uçurumlar, yamaçlar, doğal duvarlar ve tam aşağıda yemyeşil ovalar, gümüş renkli akarsular. Rakımı gösteren tabelalar sürekli değişiyordu: 1 200 metre, 1 400 metre… 1 700 metrede bir tabelanın üzerinde Bienfaisance yazıyordu.

Beş kilometre sonra manastır gözüktü. Yakınında göz alıcı çan kulesiyle bir şapel bulunan, büyük, sade ve kare biçimli bir binaydı. Gri duvarlarında dar pencereler vardı ve giriş yeri olarak, kasvetli siyah bir kapı dikkati çekiyordu. Ancak renkli bir ayrıntı, bütünü şenlendiriyordu; çatının bir bölümü, canlı ve çok renkli

kiremitlerle kaplanmıştı, Gaudi'nin Barselona'daki eserlerini çağrıştırıyordu.

Arabamı park alanına bıraktım ve rüzgâra meydan okuyarak yürümeye başladım. Birden, manzara karşısında tuhaf bir melankoliye kapıldım. Bienfaisance inzivaya çekilmek isteyeceğim türden bir yerdi. Manastır hayatına duyduğum arzuyu somutlaştıran bir yer. Dünyadan soyutlanmak, ahret mutluluğunun peşinde Tanrı'yla baş başa kalmak...

Polis olduktan sonra, sadece bir kez –kaçık godoş Éric Benzani'yi 2000 martında öldürdükten sonra– bir Benedikten manastırına kapanmıştım. Mesleğimi bırakmaya ve geri kalan günlerimi dua ederek geçirmeye karar vermiştim. Ama Luc, bir kez daha gelip beni bulmuş, yerimin sokaklar, onun yanı olduğuna beni ikna etmişti. İsa'ya daha iyi hizmet edebilmek için, ondan uzaklaşmak pahasına ikinci ölümü göze almamız lazımdı...

Tepede asılı çanı salladım. Cevap yoktu. Kapıyı ittim; açıktı. Orta avlu camlı bir galeriyle çevriliydi. Dışarıda, kalın giysiler içindeki iki kadın, katlanır bir masanın üzerinde satranç oynuyordu. Battaniyeye sarınmış yaşlı bir adam bir ağacın yanında uyukluyordu. Buz gibi bir güneş bu hareketsiz figüranların üzerine düşüyor ve onları, nedendir bilmiyorum, Çin'deki bir kış manzarasının tamamlayıcı unsurlarına dönüştürüyordu.

Yeni bir kapıya ulaşıncaya kadar galeride yürüdüm. Bulunduğum yöne göre, bu kapıdan kiliseye giriliyordu. Bir masanın üzerindeki bir defterin etiketinde "Dileklerinizi yazın. Komünyon ayini sırasında dikkate alınacaktır" yazıyordu. Eğildim ve birkaç satırı okudum: uzaktaki misyonlar, ölüler için dualar...

Arkamda bir ses duydum:

– Burası özel bir yer.

Geriye dönünce, dibime kadar sokulmuş, geniş omuzlu bir kadınla burun buruna geldim. Kafasında alnına kadar inen siyah bir bone, üzerinde de koyu renkli bir pelerin vardı.

– Sığınak bu mevsimde kapalıdır.

– Ben turist değilim.

Kaşlarını çattı. Koyu esmer bir tene, Asyalı yüz hatlarına sahipti, koyu renkli gözbebekleri, yapışkan midyelerin içindeki gri iki inci tanesini andırıyordu. Kesin yaşını söylemek imkânsızdı. Ama şüphesiz altmışının üstündeydi. Kökenine gelince, Filipinli olduğunu düşünüyordum.

– Tarihçi mi? Teolog mu?

– Polis.

– Her şeyi jandarmaya anlattık.

Konuşmasında en ufak bir aksan yoktu, ama sesi genizden geliyordu. Kimliğimi gösterdim ve hafifçe gülümsedim:

– Paris'ten geliyorum. Bazı nedenlerden dolayı, diyelim, olay yeniden önem kazandı.

– Yavrucuğum, cesedi bulan benim. Her şeyi biliyorum.

Etrafıma bakındım, oturacak bir sandalye aradım:

– Bir yerlerde oturmamız mümkün mü?

Rahibe hiç kımıldamadan durdu. Sulu gözlerini bana dikmişti:

– Sizde inançlı bir insan tipi var.

– Roma'daki Fransız Ruhban Okulu'na devam ettim.

– Onun için mi sizi buraya yolladılar? Sanırım bir uzmansınız?

Bunu sanki bir parapsikologmuşum veya şeytan çıkarmaya gelmiş bir rahipmişim gibi söylemişti. Bu durumu değerlendirmem gerektiğini hissettim.

– Kesinlikle, diye mırıldandım.

– Adım Marilyne Rosarias. Elimi yakaladı ve kuvvetle sıktı. Vakfı yönetiyorum. Beni burada bekleyin.

Daha önce dikkatimi çekmeyen bir kapının ardında kayboldu. Aşınmış taşların kokusunu solurken, avludaki pansiyonerlere bakıyordum ki, kadın yeniden ortaya çıktı:

– Beni takip ediniz. Size göstereyim.

Pelerini, bir yarasanın kanatları gibi şakladı. Bir dakika sonra, dağdan esen rüzgâra meydan okuyarak dışarı çıktık. Ağzımızdan çıkarken buharlaşan nefesimiz, sanki sessiz düşüncelerimize elle tutulur gözle görülür bir nitelik kazandırıyordu. Manastırın üstündeki faleze kadar tırmanmamız gerekiyordu. Marilyne kahramanca, girişi ağaç kütükleriyle kapatılmış dik bir patikaya yöneldi.

On dakika sonra, yer yer yosun kaplı kayaların bulunduğu, çam ve kayın ağaçlarından oluşan bir ormana giriyorduk. Dallar yemyeşildi. Önümüzde daha geniş bir patika vardı: aşıboyası renginde bir toprak ve siyah köknarlar. Gitgide dalların hışırtısı aşağıdaki derenin gürültüsünü bastırmaya başlamıştı. Marilyne bağırdı:

– Hemen hemen burası! Parkın en yüksek yeri, tam Rêche Kayalığı'nın ve çağlayanın üstü!

Tam karşımda, bir uçurumla son bulan, hafif eğimli geniş bir açıklık vardı. Manastır şimdi ayaklarımızın altındaydı. Burayı fotoğraflardan tanıyordum. Marilyne işaretparmağını uzatarak, konuşmaya devam etti:

– Ceset şuradaydı, falezin kenarında.

Yavaş yavaş yamacı inmeye başladık. Otlar, bir golf alanındaki gibi sık ve gürdü:

– Her sabah buraya gelir misiniz?

– Hayır. Sadece patikada yürürüm.

– Peki, cesedi nasıl buldunuz?

– Pis kokudan. Bir hayvan leşi olduğunu düşündüm.

– Saat kaçtı?

– Sabahın altısı.

Aklıma başka bir ayrıntı geldi:

– Sylvie Simonis'i siz teşhis ettiniz, değil mi?

– Elbette. Yüzü hiç bozulmamıştı.

– Onu tanıyor muydunuz?

– Sartuis'de herkes onu tanır.

– Yani, kişisel olarak, demek istiyorum.

– Hayır. Ama kızının öldürülmesi, bölge için büyük bir travma olmuştu.

– Bu olay hakkında ne biliyorsunuz?

– Ne bilmemi isterdiniz?

Susmayı tercih ettim. Akşam oluyordu. Havada bir kar sessizliği vardı. Bir Camel yakma isteği duydum, ama cesaret edemedim; cinayet mahallinin kutsallığından olsa gerek diye düşündüm.

– Bana cesedin manastıra dönük olduğunu söylediler.

– Kesinlikle.

– Neden, kesinlikle?

– Çünkü bu ceset bir provokasyondan başka bir şey değil.

– Kimin provokasyonu?

Ellerini pelerininin altına soktu. Esmer ve kırışık yüzü siyah bir kuvars parçasına benziyordu.

– Şeytan'ın.

"İşte yine" diye düşündüm. Bu düşüncenin saçmalığına rağmen, yine de teselli edici bir yan buluyordum; en azından, bir batıl itikat da olsa düşmanın kimliği saptanmıştı. Aynı dili kullanmaya karar verdim:

– Şeytan neden sizin parkı seçmiş olabilir?

– Manastırımızı kirletmek için. Onu yoldan çıkarmak için. Şimdi burada nasıl dua edilir? Şeytan bize pislik bulaştırdı.

Uçuruma doğru ilerledim. Rüzgârdan paltomun etekleri bacaklarıma yapışmıştı. Sert otlar ayaklarımın altında eziliyordu:

– Bu yer seçimi konusu dışında, bunun Şeytan'ın bir işi olduğunu düşünmenize sebep olan şey ne?

– Cesedin konumu.

– Fotoğrafları gördüm. Şeytan'la ilgili bir şey fark etmedim.

– Çünkü…

– Ne?

Bana yan gözle baktı:

– Gerçekten uzman mısınız?

– Size söyledim. Ritüel kurbanları, satanik cinayetler. Doğrudan Paris Başpiskoposluğu'yla birlikte çalışıyoruz.

Kaygıları dağılmış gibiydi:

– Jandarmayı çağırmadan önce, dedi alçak sesle. Pozisyonunu değiştirdim.

– Nasıl?

– Başka çarem yoktu. Notre-Dame-de-Bienfaisance'ın ününü bilmiyorsunuz. Maruz kaldığı acılar. Yarattığı mucizeler. Sürekli olarak yıkma tehdidinde bulunan Kilise Babaları'na karşı burası inatla savunuluyor. Biz…

– Cesedin pozisyonu nasıldı?

Bir süre tereddüt etti. Esmer yüzünün çevresinde kar yumakları uçuşuyordu:

– Şuraya, boylu boyunca uzatılmıştı, diye mırıldandı. Sırtüstü, bacaklar açık.

Eğilip baktım; manastırın duvarları ve nehir, yüz metre aşağıdaydı. Bu durumda ceset, kurt kaynayan vajinasını manastıra doğru sergilemişti. Şimdi "provokasyon"la neyi kastettiğini anlı-

yordum. Satan, karanlıklar prensi, günahkâr melek, kendi gücü ve pislikleriyle hep Kilise'yi ezmek isteyen Şeytan…

– Marilyne yapmayın, dedim doğrulurken. Şeytan asla böyle yarım iş yapmaz. Başka bir şeyler olmalı. Otların üzerinde başka işaretler yok muydu? Pentagram mesela? Veya bir mesaj?

Bana doğru yaklaştı. Köknarların yüksek dalları rüzgârda uğulduyordu, dev, bitkisel bir orgun boruları gibi.

– Haklısınız, diye beni onayladı. Bir şeyi gizledim. Aslında fazla önemli bir şey değildi. Yani soruşturma için, demek istiyorum… Ama bizim için çok önemliydi. Cesedi görür görmez, bunun satanik bir cinayet olduğunu hemen anladım. Eldiven almak için manastıra geri döndüm. Bulaşık yıkamakta kullanılan kauçuk eldivenler. Cesedin yerini değiştirdim, gizlemek için… yani mahremiyetini.

Sahne, cesedin durumunu gözümde canlandırmaya çalışıyordum. Bu kadın oldukça yürekli biriydi:

– Bacaklarını çevirirken bir şey gördüm.

– Ne?

Bana yeniden yan yan baktı. Gözleri havalı bir tabancadan fırlatılmış iki kurşun bilye gibiydi. Haç çıkardı ve hızlı hızlı konuşmaya başladı:

– Üzerinde İsa bulunan bir haç. Tanrım, vajinasının içinde İsa'lı bir haç vardı.

Bu ifşaat beni biraz rahatlattı. Sonuçta bildik bir davranıştı bu. Bu hakaret, kutsal şeylere karşı saygısızlık göstermenin en klasik yöntemiydi. Cinayetin çılgınlığıyla, vahşiliğiyle bir alakası yoktu. Ukalalık etmek için ekledim:

– Sanırım haç da başaşağı duruyordu.

– Nereden biliyorsunuz?

– Ben bir uzmanım, hatırlatırım.

Yeniden haç çıkardı. Uçurumun kenarından ayrılmak üzereyken başım dönmeye başladı. Biri, bir yerlerde, yarım günden beri beni gözetliyordu. Öfke dolu bir bakış bende iç bulandırıcı bir temas etkisi yaratıyordu. Kendimi son derece kırılgan, dayanıksız hissediverdim. Aynı zamanda da bu göremediğim nefret dolu gözler tarafından kirletildiğimi ve çırılçıplak soyulduğumu hissediyordum.

Bir el beni yakaladı:

– Dikkat. Düşeceksiniz.

Şaşkınlıkla Marilyne'e baktım, sonra hayranlıkla gözlerimi köknarlara çevirdim. Tabii ki, etrafta kimse yoktu. Yorgun bir sesle sordum:

– Bu… bu İsa'lı haç, hâlâ sizde mi?

Elini pelerininin altına soktu. Ve avucuma, pamuğa sarılmış bir cisim bıraktı.

– Alınız. Ve gidiniz.

Marilyne cep telefonunun numarasını da vermeyi ihmal etmedi. "Gerekirse" diye. Dönerken ona, Luc'ün resmini gösterdim; hiç görmemişti. Köknarların arasına daldım. Arkamdan seslendi:

– Bizi neden terk ettiniz?

Durdum. Filipinli bana yetişti:

– Bana Ruhban okuluna gittiğinizi söylemiştiniz. Neden bizi terk ettiniz?

– Ben kimseyi terk etmedim. Hâlâ inançlı biriyim.

– Sizin gibi insanlara ihtiyacımız var. Özellikle de bu çevrede.

– Beni tanımıyorsunuz.

– Gençsiniz, namuslusunuz. Dinimiz benim kuşağımla birlikte ölmek üzere.

– Hıristiyan inancı, ayin yöneten rahipleriyle birlikte yok olacak sözlü bir geleneğe dayanmaz.

– Ama şu an için, takma dişleri boşlukta takırdayan bir yaşlılar topluluğu sadece. Gençlerimiz başka yollara sapıyor, başka mücadeleleri seçiyor. Sizin gibi.

Haçı cebime koydum:

– Aynı mücadele içinde olmadığımızı size kim söyledi?

Marilyne geri döndü, bozulmuştu sanki. Onu kendi kazdığı kuyuya düşürmüştüm: Tanrı Şeytan'a karşı. Arkama bakmadan yürümeye başladım. Bu, laf olsun diye söylenmiş bir cümle değildi, tam on ikiden vurmuştum.

Sylvie'nin saygısızlığa uğramış cesedi basit bir provokasyon değildi.

Bir savaş ilanıydı.

32

Sartuis'ye vardığımda gece oluyordu.

Ahşap çiftlik evleriyle, taş çan kuleleriyle Jura bölgesine mahsus bir kasabayla karşılaşmayı bekliyordum. Ama betona gömülmüş modern bir şehir buldum. Şehrin anayolu tam merkezden geçiyor, kenti bir bıçak gibi ikiye bölüyordu. Buradaki binaların çoğu saat atölyeleriydi ve sanki uzun süreden beri kapalıydılar; tamamen hareketsiz duran sarkaç okları bunun bir tür ispatı gibiydi.

"Sartuis, zamanın durduğu şehir" diye düşündüm.

Bölgenin tarihini biliyordum. XX. yüzyılın başından itibaren Haut-Doubs, saatçilik ve mekanik sayesinde büyük bir ekonomik gelişme yaşamıştı. Herkes umut doluydu. O kadar ki, ellili yıllarda, Sartuis adında bir şehir kurmuşlardı. Ama rüya uzun sür-

memişti. Asyalıların rekabeti ve kuvars teknolojisindeki gelişme Juralıların büyük umutlarını kırmıştı.

Şehrin merkezindeki meydana gelmiştim, buradaki mimari biraz daha gelenekseldi. Saatçilik çılgınlığına kapılmadan önce, demek burada, küçük sokakları, kilisesi ve pazaryeriyle gerçek bir şehir vardı... Çevrede tek bir otel görünmüyordu. Karanlık ve sessizlik her şeyin üstünü örtmüştü. Sadece birkaç sokak lambası karanlığı deliyordu. Tek bir vitrin ışığı, tek bir araba farı yoktu. Bu ışık lekeleri gecenin karanlığından ve soğuktan çok daha kötüydü. Sanki bir tabutun içindeydim ve kapak üzerime çivileniyordu.

Arabayla biraz daha ilerledim ve jandarma karakolunu gördüm. Sarrazin hakkında bir fikir sahibi olmuştum. Buraya geldim mi gelmedim mi, kontrol edebilirdi. Hatta bizzat gelebilir ve öncelikle de otellere bakabilirdi.

Direksiyonu kırdım ve yeniden meydana döndüm.

Kilise, kare biçimli bir çan kulesi olan granit bir bloktu. Kilise duvarı boyunca uzanan dar sokağa saptım. Bakımlı bir sebze bahçesinin dip tarafında, kilisenin yanında, içerlek bir bina vardı. Duvarları sarmaşıklarla kaplı, arduvaz çatılı, eski bir rahip eviydi. Aynı hat üzerinde, bir basket sahasına bakan, daha yeni bir bina daha vardı.

Arabayı park ettim, çantamı aldım ve sonra kapıya doğru yürümeye başladım. Hava açıktı, gökyüzünde yıldızlar vardı. Küçük çakılların üzerinde ayak seslerim yankılanıyordu. Buraya da büyük bir sessizlik hâkimdi.

Demir bahçe kapısının üzerindeki zili çaldım. Sonra gelip kapıyı açmalarını beklemeden içeri girdim ve paltomun etekleri bitkilere sürüne sürüne ilerledim. Tam vuracakken kapı büyük bir öfkeyle açıldı. Eşikte atletli bir adam duruyordu. Altmışlı yaşlarda, seyrek beyaz saçlı biriydi, üzerinde göbek kısmı bombe-

leşmiş Lacoste marka bir fanila ve şekilsiz kadife bir pantolon vardı. Yüzünden kızgınlıkla karışık şaşkınlık okunuyordu. Sağ eliyle kapının tokmağını tutuyordu, sol elindeyse bir peçete vardı.

– Sayın Rahip?

Adam başını onaylayarak salladı. Şu gazeteci yalanını bir kez daha söyledim. Onu ürkütmenin zamanı değildi.

– Memnun oldum, dedi, aldırmaz bir gülümsemeyle. Adım Peder Mariotte. Eğer röportaj için buradaysanız, yarın gelin lütfen. Ben…

– Hayır, Sayın Peder. Sadece bu gece burada kalabilir miyim, diye soracaktım.

Yüzündeki gülümseyiş kayboldu:

– Burada kalmak mı?

– Yan tarafta bir ek binanız var.

– Orası futbol takımı için. Rahat edemezsiniz. Bu…

– Konfor aramıyorum.

Baştan çıkarıcı bir tonda ekledim:

– Ruhban okulundayken, iyi bir rahibin her zaman kapısını açık tutması gerektiğini öğretmişlerdi.

– Siz… siz ruhban okulunda mıydınız?

– Roma'da, seksenli yıllarda.

– Eh, peki, madem öyle, ben… giriniz.

İçeri girmem için kenara çekildi.

– Böyle bir adla, beni misafir edeceğinizden emindim.

Rahip, Amerikan oteller zincirine yaptığım göndermeyi anlamamıştı. Eski tip bir rahipti. Dünyadan elini eteğini çekmiş, cemaatine, korosuna ve futbol takımına her şeyden çok önem veren eski tarz bir rahip.

– Beni takip ediniz. Koridora yöneldi. Size söyleyeyim, son derece basit bir yer.

Yemek odasını geçerken, soğumakta olan yemeğine bakıp söylenmemek için kendini zar zor tuttu. Birkaç adım sonra, kemerine takılı bir anahtar demetini çıkardı ve önce meşe bir kapıyı, ardından, üzerinde "yangın kapısı" yazan metal bir kapıyı açtı.

Mariotte bir dizi neon lambasını yaktı, sonra yeniden kararlı adımlarla yürümeye başladı. Koridorun sağ tarafında, yoğun bir çamaşırsuyu kokusunun geldiği ortak duş kabinleri vardı. Dip tarafta ise, muhtemelen basket sahasına açılan camlı bir kapı dikkati çekiyordu.

Soldaki odaya girdi ve elektrik düğmesini çevirdi. Karşılıklı beş yataktan oluşan iki sıra vardı. Her yatak, bir revakla desteklenmiş bir perdeyle çevriliydi. Oda, oy kullanma kabinleriyle seçim günü için hazırlanmış bir salonu andırıyordu.

– Mükemmel, dedim büyük bir hayranlıkla.

– Zor bir insan değilsiniz, diye mırıldandı Mariotte.

Perdelerin birini açtı ve yatağın üzerindeki sarı örtüyü kaldırdı. Duvarda, ahşap bir İsa'lı haç vardı. Kalmak için daha iyi bir yer hayal edemezdim. Sessizlik, sadelik, ağzı sıkılık…

Rahip enerjik bir hareketle ellerini birbirine vurdu:

– Güzel, pekâlâ, şimdi yerleşmeniz için sizi yalnız bırakayım. Dipteki camlı kapı hep açıktır. Dışarı çıkmak isterseniz, orayı kullanabilirsiniz. Bana gelince, ben…

Cümlenin tam ortasında susmuştu, durum değerlendirmesi yapıyor gibiydi. Geri geri çıkarken teklifini yaptı:

– Belki… belki akşam yemeğimi benimle paylaşmak istersiniz?

– Memnuniyetle.

Koridorda, koyu renkli bir kontrplaktan yapılmış, iki bölmeli bir kabin dikkatimi çekti.

– Günah çıkarma hücresi mi?

– Doğru tahmin ettiniz.

– Kilisede yok mu?

– Bu, acil durumlar için.

– Hangi acil durumlar?

– Biri ihtiyaç hissettiğinde, yani içindeki günah çıkarma isteği önüne geçilemez bir hal almışsa, dipteki kapıdan içeri girer ve zili çalar. Bende gelip onu dinlerim. Sert bir ses tonuyla ekledi. Sizin de söylediğiniz gibi: "İyi bir rahip, kapısını her zaman açık tutmak zorundadır."

– Buradaki insanlar bu kadar inançlı mı?

Belli belirsiz bir hareket yaptı, sonra yürümeye başladı:

– Geliyor musunuz?

Yemek odasına girince, Mariotte masanın üzerindeki tencereyi aldı.

– Kuşkusuz her şey soğudu.

– Mikrodalganız yok mu?

Öfkeyle baktı:

– Neden roketatar da olmasın? Bekleyin. Gidip her şeyi ısıtıp geliyorum. Büfeden kendinize bir tabak ve çatal bıçak alınız.

Masaya oturdum. Bu evin atmosferi hoşuma gitmişti. Mutfaktan gelen yemek kokusu cilalı ahşap kokusuna karışıyordu. Odanın bir köşesinde, bir kazan hafif hafif fokurduyordu. Duvarlarda bir İsa'lı haç ile üzerinde Meryem Ana resmi bulunan bir takvimden başka bir şey yoktu. Her şey son derece sade ve doğaldı, ancak yine de bu konfor özenli bir dikkatin sonucu olmalıydı.

– Şunun tadına bakınız, diye bağırdı Mariotte, tencereyi yeniden masanın üzerine bırakırken. Bıldırcın ve kuzumantarı patesi. Evin spesiyalitesi!

Eski neşesine kavuşmuş görünüyordu. Şimdi onu daha iyi inceleyebiliyordum. Dostça bakan açık renkli gözler, pembemsi

yüzde binlerce kırışıklık. Seyrek saçları, tepesinde sürekli dalgalanan bir tül varmış izlenimi yaratıyordu.

– Sırrı, diye fısıldadı, kişniş. Pişmesine yakın birkaç tutam ve… tamam! Tabii, ardından da tuz, biber vesaire.

Sonra büyük özenle ganimetindeki mücevherleri ayıklayan bir hırsız gibi tabaklarımızı doldurdu. Sadece yemeğin tadına varmakla geçen birkaç dakikalık bir sessizlik oldu. Pate gerçekten mükemmeldi. Çavdarın tadı, kuzumantarlarının muhteşem lezzeti, otların tazeliği birbiriyle çelişik bir uyum, olağanüstü bir kıvam oluşturuyordu.

Sonunda rahip, oradan buradan konuşmaya başladı. Can çekişen kilise, kan kaybeden şehir, vaktinden önce geleceğine dair sinyaller veren kış. Aksanı gayet düzgündü; sadece konuşurken bazı sessiz harfleri gırtlaktan çıkarıyordu. Ama bir konuya kafası takılmış gibiydi:

– Umarım lastikleriniz donanımlıdır? Bunu düşünmeniz gerekirdi.

Ağzım dolu, başımla onu onayladım.

– Kış lastikleri. Çatalını bana doğru uzattı. Size "kış" lastiği gerekli!

Peynirlerimizi yerken başka bir konuya geçti: Gençlerin sporla kurtuluşu. Bir anlık suskunluğundan yararlanıp –Rokfor ile Bresse peyniri arasında– "röportajı"mın konusunu söyledim. Sylvie Simonis.

– Onu daha yeni tanımıştım, dedi hemen Mariotte.

– Ayinlere gelmez miydi?

– Gelirdi. Elbette.

– İnançlı biri miydi?

– Çok.

– Nasıl?

Mariotte ağzını sildi, sonra kırmızı şarabından bir yudum aldı. Yüzünde hafif bir gülümseme vardı, ama ondaki gerginliği hissedebiliyordum.

– Fanatizmin sınırlarında. Her şeyin kökenine inilmesini savunuyordu.

– Latince ayin gibi mi, yani geleneksel yöntemler mi?

– Ona göre, her şeyi Yunanca yapmak gerekiyordu.

– Yunanca mı?

– Size söylediğim gibi dostum! Hıristiyanlığın ilk yüzyıllarına tutkuyla bağlıydı. Kilisemizin emekleme dönemi. Azizlere ve Hıristiyanlık uğruna hayatlarını kaybetmiş kişilere büyük bir saygı duyuyordu. Ben bile onların isimlerini bilmiyorum!

Sylvie Simonis'i tanımamış olduğuma üzülüyordum. Birbirimize anlatacağımız çok şey olmalıydı. Bu tutkulu Hıristiyan profili bir cinayet sebebi olabilirdi; katil, yani Şeytan'ın havarisi onu katıksız ve tam bir Hıristiyan olduğu için seçmişti.

– Ölümü hakkında ne düşünüyorsunuz?

– Beni bir açıklama yapmaya zorlamayınız, genç adam. Bu trajediyi yeniden yaşamak istemiyorum.

– Dini bir cenaze töreni mi yapıldı?

– Elbette.

– Onun için dua ettiniz mi?

– Neden etmeyeyim ki?

– İntihar olduğunu söylemişlerdi…

Yüzünde zoraki bir gülümseme belirdi:

– Bu felaket hakkında hiçbir şey bilmesem de emin olduğum tek şey, bunun bir intihar olmadığı. Bir yudum daha şarap içti. Yo, hayır!

Başka bir konuya geçtim:

– Manon; küçük kız öldürüldüğünde, burada mıydınız?

Gözlerini iyice açtı, gözbebekleri büyümüştü, sonra kaşlarını çattı; tüm bu mekanik hareketler onun sinirlendiğini gösteriyordu.

– Evladım, size evimi açtım. Sizinle yemeğimi paylaştım. Ama siz benim ağzımdan laf almaya çalışıyorsunuz.

– Özür dilerim. Sartuis ve bu iki olay hakkında bir haber yapmak istiyorum. Bu nedenle soru sormaktan kendimi alamıyorum. Meyve tabağını tuttum ve kendime doğru çektim. Meyve?

Bir mandalina aldı. Kısa bir sessizlikten sonra homurdandı:

– Manon cinayeti hakkında hiçbir şey öğrenemezsiniz. Tamamen bir sır.

– Simonis'in kendi çocuğunu öldürdüğüne dair bir varsayım var, siz ne düşünüyorsunuz?

– Diğerleri gibi bir aptallık. Belki de en saçması.

– Sylvie'nin gösterdiği tepkiyi hatırlıyor musunuz? Ona bu konuda destek oldunuz mu?

– Bir manastıra kapanmayı tercih etti.

– Hangi manastır?

– Notre-Dame-de-Bienfaisance.

Bunu ben de düşünmeliydim. Vakıf, matemdeki insanlar için bir tür manevi sığınma yeriydi. Marilyne benimle dalga geçmişti. Aslında, 1988'de Bienfaisance'ta kalmış olan Sylvie'yi gayet iyi tanıyordu.

Bütün noktalar yavaş yavaş birleşiyordu. Katil, şeytana kurban etmek için tutkulu Hıristiyan Sylvie Simonis'i seçmişti. Onun cesedini Notre-Dame-de-Bienfaisance'ın arazisine, bir Hıristiyan toprağına bırakmıştı. Bunun sebebi Hıristiyanlığa küfretmekti belki de. Ancak çocuğun öldürülmesiyle nasıl bir bağ vardı? Anneyi öldüren katil küçük kızı da mı öldürmüştü?

– Sylvie Simonis, diye devam ettim, Sartuis'de mi toprağa verildi?

– Evet.

– Ya Manon?

– Hayır. O dönemde annesi medyadan, sansasyondan uzak durmak istedi.

– Mezarı nerede peki?

– Sınırın diğer tarafında, Locle'da. Başka öğrenmek istediğiniz?

– Teşekkür ederim, diye cevapladım. Müsaadenizi rica ediyorum. Biraz yorgunum da.

Mariotte meyvesinin kabuklarını soydu, iri parmaklarıyla dilimleri birbirinden ayırdı:

– Yolu biliyorsunuz.

33

– Yerleştin mi?

Foucault birdenbire yükselen kahkahasını bastıramadı. Yatağın dışına taşan ayaklarıma, odanın geri kalanından ayıran tam karşımdaki perdeye, duvarlara asılı dağcı fotoğraflarına bakıyordum.

– Evet, son derece rahatım, diye cevap verdim, daracık yatağın içinde. Bugün ne yaptın?

– Roman'ı biraz sıkıştırdık. Perreux olayı hakkında. Öldürülen şu mücevheratçı.

– İtiraf etti mi?

– Onu yakaladığımız için bir teşekkür etmediği kaldı. Herif, kurbanın hayaletinden korkuyormuş.

– Ya Larfaoui?

– Hiç. Narkotik de işi kovalıyor ve…

– Larfaoui'yi unut. Senden başka şeyler isteyeceğim.

Foucault'ya durumu özetledim. Luc'ün Jura bölgesinde yaptığı soruşturmayı, Sylvie Simonis'in öldürülmesini, cinayetteki satanist şüpheyi anlattım.

– Ne yapabilirim?

– Başta Jura bölgesi olmak üzere, tüm Fransa'da benzer cinayetler olmuş mu, araştırmanı istiyorum.

Ayrıca ritüelin karakteristik özelliklerini de belirttim ve ekledim:

– Yarın otopsi raporunu alabileceğim. Sabahtan Svendsen'e yollarım. Sen de bir göz at. Kriminal kültürün biraz artsın.

– Verileri CESAŞ'a da gireyim mi?

Cinayete Eşlik Eden Şiddeti Analiz Sistemi, Fransız toprakları üzerinde meydana gelmiş cinayetlerin dökümünün yer aldığı yeni bir bilgisayar sistemiydi. Amerikalıların ünlü VICAP'ının bir taklidi. Ama sistem henüz emekleme devresindeydi.

– Evet, diye cevapladım. Ancak Franche-Comté dışındaki, tüm emniyet ve jandarma teşkilatlarına birer internet mesajı yollamayı da unutma. Bu bölge için Besançon Adli Polisi'ni ara. Jandarmanın bu işin içinde olduğumuzu öğrenmesini istemiyorum.

– Tamam. Hepsi bu mu?

– Hayır. Bölgedeki böcek yetiştiricileri hakkında bilgi topla.

– Hangi bölge?

Yeniyetme yatağıma uzanmış elimdeki bölgeyle ilgili seyahat kitabına baktım:

– Tüm Franche-Comté: Haute-Saône, Jura, Doubs, Territoire de Belfort. Ardından da İsviçrelileri ara. Bir entomolojistin peşindeyiz. Büyük ihtimalle Afrika böceklerinde uzman. Araştırmanı, amatörleri, boş vakitlerinde ilgilenenleri de kapsayacak şekilde genişlet.

Bir sessizlik oldu: Foucault not alıyordu.

– Başka?

– Bölgedeki kimya laboratuvarlarının listesini çıkar. Ayrıca botanikçileri de araştırabilirsen iyi olur. Mantar, karayosunu, liken uzmanlarını. Hem profesyonelleri hem de amatörleri…

Aslında tüm bu özelliklere sahip tek bir şüpheliyi arıyordum. Umudum bu özelliklerin tek isimde toplanmasıydı. Devam ettim:

– Vakfa dönüşmüş bir manastırı da araştırmanı istiyorum.

Notre-Dame-de-Bienfaisance adını harf harf söyledim ve tam adresini verdim.

– Peki, cinayet hakkında, diye sordu Foucault. Kesinliğe kavuşmuş bir şey yok mu? Tanık tutanakları mesela? Veya çevrede yapılmış bir soruşturma?

– Jandarmada tüm bunların hepsinin olduğunu söyleyebilirim, ama burada pek hoş karşılanmadım.

– Luc'ün bu hikâyeyle ilgilendiğinden emin misin?

Onu fotoğrafından teşhis eden olmamıştı. Ayrıca Luc'e ait bir ize de rastlamamıştım. Yine de cevap verdim:

– Kesinlikle. Eminim. Ama sen şubede bu konuyla ilgili konuşma. Yarın seni ararım.

Éric Svendsen'in numarasını tuşladım. Birkaç cümleyle olayı ona da özetledim. İsveçli, Valleret'nin profesyonel bir otopsi yaptığına inanmıyor, bu fikre şüpheyle yaklaşıyordu.

– Rapor bende, diye cevap verdim. Ve analiz edilecek başka şeyler de. Yarın sabah hepsini sana yolluyorum.

– Postayla mı?

– Trenle.

TGV'nin hareket saatlerine şöyle bir göz atmış ve telefonla da bilgi almıştım.

– Dosyayı, Besançon'dan saat 07:53'te kalkan TGV 2014'ün kondüktörüne vereceğim. Tren, saat 12:10'da Paris'te oluyor.

Doğu Garı'na git ve dosyayı al. Senin fikrini öğrenmek istiyorum. Katil böyle bir sonucu nasıl elde etmiş bilmemiz lazım.

Tahrik etmek için ekledim:

– Ve yardım almakta veya danışmakta tereddüt etme.

– Benimle dalga mı geçiyorsun?

– Önce bir raporu gör. Bir entomolojiste ihtiyacın olacak. Ve bir botanikçiye. Ayrıca sana, Afrika kökenli leş yiyici bir böcek, bir bokböceği ile katilin, kurbanın göğüs kafesine yerleştirdiği bir liken örneği yolluyorum.

– Bak işte bu heyecan verici.

– Hem de nasıl. Pislik herifin bizzat kendisi tüm bu bilgilere sahip. Ama sen sıfırdan başlayacaksın. Yaptığı her şeyin azamisini hayal etmeni istiyorum. Ritüelinin her aşamasını. Onun yöntemleri hakkında senden bir söylev bekliyorum, anladın mı?

– Tamam, ben…

– Yarın sabah garda olmayı unutma.

Telefonu kapatırken, penceremin pervazına çarpan rüzgârın uğultusunu duydum. Çerçeve bir çaydanlık gibi ıslık çalıyordu. Sağ taraftaki yataklardan birini seçtim, çantamı ve diğer tehlikeli malzemelerimi koymak için yandaki yatağın perdesini açmıştım.

Yorgun olmama rağmen, dua etmeye karar verdim. Yatağın ayakucuna, dizlerimin üzerine çöktüm. "Babamız" duası. Dualaların en sadesi, en aydınlığı. Kendi yolumu çizmemi sağlayan dua. "Babamız", ilk katıldığım ayinlerde yorgun dizlerimin üzerine çöküp söylediğim dua. İçimdeki inancın derinliğini keşfettiğimde Saint-Michel-de-Sèze'de okuduğum dua. Roma çanlarıyla şevke gelmiş geleceğin rahibinin uzun ve çetrefil duası. Sonra, ceset kokuları ve pala sesleriyle kuşatılmış Afrika'nın imdat çağrısına cevap olarak okunan dua. Ve nihayet karşısına rasgele çıkan kiliselerde, günahlarından arınmak için okunan polis duası.

Göklerdeki Babamız

Ki senin ismin ne kadar kutlu…

Koridordan tiz bir ses geldi.

İrkildim ve kulak kabarttım. Anormal bir şey yoktu. Yine de benim 9 mm'liği elime almıştım. Refleksim bilincimden daha hızlıydı. Yeniden kulak kabarttım. Ses yoktu. Bir siren sesi olabilirdi. Ya da yangın alarmı.

Tüm vücudum gerilmiş beklerken, sesi yeniden duydum; uzun, inatçı ve iç gıcıklayıcı. Kapıya doğru hamle yaptım. Kapıyı açtığımda, etrafa bir kez daha sessizlik çökmüştü. Eşikte durdum ve koridora göz gezdirdim. Görünürde kimse yoktu. Solda, rahip evi ile koridoru ayıran yangın kapısı, sağda dışarı açılan camlı kapı. Herhangi bir hareket yoktu.

Gözüm, yangın çıkışının birkaç metre ötesindeki ahşap bölmeye takıldı. Sesin nereden geldiğini anlamıştım. Günah çıkarma hücresinin ziliydi. Bölmelerden birinin perdesi hafifçe dalgalanıyordu.

Peder Mariotte içerdeydi muhtemelen. HK'mı koltukaltı kılıfına yerleştirdim ve ağır adımlarla hücreye doğru ilerledim. Beş metre kala durdum. Perdenin ardından yeşilimsi bir ışık görünüyordu. Silahımı yeniden çıkarmayı düşündüm, ama vazgeçtim. Sessizce ilerledim.

Perdeyi tuttum ve hızla açtım.

Hücre boştu.

Sadece dipteki bölme duvarında bir yazı vardı.

İçgüdüsel olarak, siyah ahşap bankın üzerindeki maddeyi de tanıdım.

Sylvie Simonis'in çürümüş etlerinin arasındaki ışıldayan likenin aynısıydı.

Duvarda ise:

SENİ BEKLİYORDUM yazıyordu.

34

Yem, suyun yüzeyinde titreşiyordu.

Misinayı gözlerimle takip ettim ve yaprakların arasındaki olta kamışının ucunu gördüm. Bu ince uzun parçaya "ipek" dendiğini hatırladım; bu da sahneyi biraz daha hafifletiyordu. Naylon sabah ışığında parlıyordu; saat henüz ondu.

O uğursuz yazıyı bulduktan sonra, rahip evinin ve ek binanın çevresinde tam bir tur atmıştım; kimse yoktu. Uyandırdığım Mariotte sadece tek bir şey söylemişti: "Vandallık bu. Sadece vandallık." Jandarmaya haber vermemesi için onu ikna etmekte güçlük çekmemiştim. Ona göre, bu kilisesine karşı yapılan ilk kötülük değildi.

"Graffiti"yi temizlemeyi önermiştim. Mariotte, dua etmeden yatmaya gitmiş, ben de, sakin sakin olay yerinin fotoğrafını çektikten sonra taze likenden örnekler almıştım. Dijital makinemin flaşı, şu "SENİ BEKLİYORDUM" yazısı üzerinde patlarken bir tek şeyden emindim: Bu cümle benim içindi.

Uyumanın imkânı yoktu. Dizüstü Mac'imi çalıştırmış ve bu bölgeye geldiğim andan itibaren bütün olayları not etmiştim. Günah çıkarma hücresine şu yazıyı yazan kişiyi düşünmemenin en iyi yolu buydu. Çektiğim fotoğrafları bilgisayara geçirmiş, elimdeki belgeleri taramıştım: Valleret'nin raporu, gittiğim her yeri, görüştüğüm herkesi işaretlediğim bölge haritası, Plinkh'in notları…

Sabah altıda, rahibin ofisinde bir fotokopi makinesi bulmuştum. Otopsi raporundan, biri Foucault, diğeri de Svendsen için iki nüsha fotokopi çekmiş, sonra İsveçli'nin kolisini hazırlamıştım: günah çıkarma hücresinden aldığım örnekler, bokböceği, Sylvie Simonis'in cesedinde bulunan liken.

İsa'lı haçı gönderme konusunda tereddüt ediyordum; sonuçta her yerde bulunabilen sıradan litürjik bir eşyaydı. Onu yanımda tutmaya karar verdim. Haçtan parmak izi bile almış, ancak bir sonuç elde edememiştim. Pıhtılaşmış kana gelince, onu da Svendsen'e yollamak için küçük bir naylon torbaya koymuştum.

Saat altı otuzda, yeniden yoldaydım, Besançon'a doğru gidiyordum. Kafamın içinde cevabını bulamadığım bir sürü soru vardı. Saat yedi olmuştu ve ben Besançon Garı'nda "trenim"in kondüktörünü bekliyordum. Bu gönderme tekniğini, Ruanda'da tanıştığım foto muhabirlerinden öğrenmiştim: Onlar da çektikleri filmleri düzenli sefer yapan uçakların pilotlarına veya steward'larına teslim ediyorlardı.

Ardından, garın kafesinde bir kahve içecek kadar zamanım olmuştu. Kendimi daha iyi hissediyordum: temiz hava, soğuk ve ışık. Sonra dağlara doğru, Courrier du Jura'nın muhabirini, Jean-Claude Chopard'ı bulmak için yeniden yola çıkmıştım. Soruşturmaya başka bir yönden yaklaşmak istiyordum; on iki yıl önce meydana gelen Manon Simonis cinayetini kurcalayacaktım.

– Bay Chopard?

Otlar kımıldadı. Kamuflaj elbiseli, dizlerine kadar suyun içinde olan bir adam belirdi. Üzerinde kalçalarına kadar çıkan zeytin yeşili bir çizme ve yine aynı renkte, bir salopet vardı. Haki renkli bir beyzbol şapkasının altındaki yüzü seçilmiyordu. Komşularından öğrenmiştim; cumartesi sabahları, "Chopard alabalık avlıyordu". Yaprakların altından eğilerek geçip ona doğru yaklaştım.

– Bay Chopard? diye alçak sesle tekrar ettim.

Balıkçı öfkeli gözlerle bana baktı. Kamışını kasığına dayayıp bir elini serbest bıraktı, sonra parmaklarıyla bazı işaretler yaptı.

Önce başparmağı ve ortaparmağıyla makas yaptı, ardından elini ağzının önünde kapattı. Hiçbir şey anlamamıştım.

– Jean-Claude Chopard değil misiniz?

Serbest eliyle havayı süpürdü, sanki "boş ver" demek ister gibiydi. Kamışını hafifçe kaldırdı, hızlı hızlı birkaç defa makarayı çevirdi, sonra dalları ve yaprakları aralayarak kıyıya doğru ilerledi. Yardım eder gibi yaptım, ama kolumu görmezden geldi ve sazlıklara tutunarak karaya çıktı. Belinde asılı boş iki metal sepet vardı. Üzerinden sular akarken ağdalı bir ses tonuyla sordu:

– İşaret dilini bilmiyor musunuz?

– Hayır.

– Ben sağır ve dilsizler için açılmış bir merkezde öğrendim. Belfort yakınlarında, bir röportaja gitmiştim. Gırtlağını temizledi sonra derin bir iç çekti. Size "balık avı" dersem, siz bana ne cevap verirsiniz?

– Sabah. Tek başına.

– Evet. Ve tabii ki sessizlik. Sepetleri çıkardı. Ne demek istediğimi anladınız mı?

– Özür dilerim.

Adam anlaşılmaz bir şeyler homurdandı ve çizmelerinin konçlarını indirdi. Tek harekette onları çıkardı, ardından askılarının kopçalarını açtı ve kozasından çıkan iri bir kelebek gibi salopetinden fırladı. Bir Hawai gömlek ile çuval bezinden bir pantolon giymişti. Ayaklarında, yeni oldukları her halinden belli Nike ayakkabılar vardı.

Bir sigara yaktım. Pis pis baktı.

– Sağlığa zararlı olduğunu biliyor musun?

– Hiç duymadım.

Dudaklarının köşesine bir Gitane yerleştirdi:

– Ben de.

Sigarasını yaktım ve kokusunu ciğerlerime çektim. Altmışlarında, iri yapılı biriydi, gri saçları, kasketinin kenarlarından bir saman tutamı gibi dışarı taşmıştı. Üç günlük sakalı eğe talaşını andırıyordu ve kulakları bile kıllıydı. Kıllarının içinde pusuya yatmış bir kirpiye benziyordu. Yüzü kareydi ve kalın gözlükleri vardı. Sivri ve kıvrık çenesi ona, Temel Reis gibi sert ve huysuz bir hava veriyordu.

– Jean-Claude Chopard, değil mi?

Kasketini çıkardı ve havada bir sekiz çizdi:

– Hizmetindeyim. Ya sen, sen kimsin?

– Mathieu Durey, gazeteci.

Bir kahkaha attı. Çalılıkların arasına gizlenmiş metal bir sandığı çekti. İçine çizmelerini, salopetini ve sepetlerini koydu.

– Evladım, beni ikna etmek istiyorsan, zevzekliği bırak.

– Efendim?

– Otuz yıl her türlü işte çalıştım, bu sana bir şey ifade ediyor mu? Polisin kokusunu on kilometreden alırım. Şimdi bana soruların varsa, dürüst ol, anladın mı?

Gazetecinin aksanı Mariotte'unkine benzemiyordu. Aynı gırtlaktan, kesik kesik hecelerle konuşuyordu, ama rahip kadar ağır değildi. Kendimi kamufle etme yeteneğimi kaybetmeye mi başlamıştım?

– Tamam, dedim. Paris Cinayet Masası'ndanım.

– Ha şöyle! Simonisler için mi geldin?

Başımla onayladım.

– Resmi görev mi?

– Yarı resmi.

– Demek Paris'te yapacak işin yok, ha.

Elini metal sandığına daldırdı ve içinden sarımsı bir şişe çıkardı.

– "Tatlı sonrası şarabımdan" tatmak ister misin?

– Ortada tatlı göremiyorum.

Yeniden güldü. Diğer elinde, kastanyet gibi birbirine çarptırdığı iki bardak vardı:

– Seni dinliyorum, dedi, otların üzerine bıraktığı bardakları doldururken.

Ona durumu izah ettim: Luc'ün soruşturmasını, intihara teşebbüsünü, beni buraya getiren ipuçlarını anlattım. Simonis soruşturması ile Luc'ün bu umutsuz davranışı arasında bir bağ olduğuna inandığımı söyledim. Son olarak da ona Luc'ün resmini gösterdim, ama aldığım cevap diğerleri gibiydi: "Hiç görmedim." Böcekler güneşin altında vızıldıyordu. Hava güzel olacaktı.

– Sylvie'nin ölümü hakkında, dedi, şarabından bir yudum aldıktan sonra. Sana pek fazla bir şey söyleyemem. O olayla ilgilenemedim.

– Neden?

– Erken emeklilik. Courrier'dekiler, miadımın dolduğunu düşünüyorlardı. İşte tam bu sırada Sylvie Simonis cinayeti Hızır gibi yetişti. "Chopard'ı ıskartaya" çıkarmak için bulunmaz fırsattı.

– Neden özellikle bu olay?

– İlk cinayetle çok fazla haşir neşir olduğumu unutmamışlardı. Onlara göre bu işe çok bulaşmıştım. Genç birini yollamayı tercih ettiler. Bir acemi. Sadece önemsiz işlerin peşinde koşmuş bir herif.

– Soruşturmanın fazla gürültü koparmasını istemiyorlardı, anlaşılan.

– Tam üstüne bastın. Bölgenin imajının zedelenmemesi gerekiyordu. Politika böyle bir şey. Ben de eyvallah deyip gitmeyi tercih ettim.

Bardağı dudaklarıma götürdüm, Jura bölgesine has sarı şaraptı. Tadı muhteşemdi, ama degüstasyon yapacak keyfim yoktu.

– Bu durumda, kendi soruşturmanızı kendiniz yaptınız, değil mi?

– Pek kolay olmadı. Yaşlı rütbeliler, dostlarım, hepsi emekli olmuştu. Besançon'dan tamamen yeni bir ekip gelmişti. Tümü aptal kafalı zirzoplar.

– Stéphane Sarrazin gibi mi?

– Baş salak.

– Ya Sylvie'nin ailesi? Onları sorgulamadınız mı?

– Sylvie'nin ailesi yoktu.

– Bana kocasından söz eden olmadı.

– Sylvie yıllardan beri duldu. Manon öldürüldüğünde de.

– Nasıl öldü?

Chopard hemen cevap vermedi. Bardağını bıraktı, çoktan boşalmıştı. Yemlerini, iğnelerini, misinalarını özenle, olta kutusundaki küçük çekmecelere yerleştirdi. Sonra şapkasının siperliğinin altından bana baktı:

– Demek tüm hikâyeyi istiyorsun, ha?

– Seyahatimin amacı bu.

Gazeteci bir dizi küçük kancayı bir başka bölmeye koydu:

– Frédéric Simonis, 1987'den bir arabanın içinde öldü.

– Kaza mı?

– Ricard'da meydana gelen bir kaza, evet. Körkütük sarhoşmuş.

Yolda ölen alkolik bir koca, cesedi bir kuyunun dibinde bulunan küçük bir kız. Ve şimdi de, feci bir şekilde öldürülen, ailenin son ferdi zavallı saatçi kadın. İşte bir ailenin portresi. Her yerde hazır ve nazır olan ölümün dışında birbiriyle bağdaşan hiçbir şey yoktu. Chopard sıkıntımı hissetmişti:

– Frédéric ve Sylvie, Bern kantonundaki Bienne Politeknik Okulu'nda tanışmışlar. İsviçre'nin en ünlü saatçilik okulu. Birbirlerine taban tabana zıt iki insan. Frédéric şımarık bir zengin

çocuğu, Besançon'da tekstille uğraşan büyük bir aileye mensup. Sylvie ise, Nancy'de saatçilik yapan dul bir kadının kızı ve on üç yaşındayken annesini kaybediyor. Frédéric ailesinin gözünde işe yaramazın teki, Sylvie burslu okuyan, tuttuğunu koparan, saatçilik konusunda bir deha. Buralarda söylendiği gibi bir "altın el"di. Hiçbir çark, hiçbir mekanizma onun için sır değildi.

– Çift birlikte çalıştı mı?

Balıkçı sandığını kapattı:

– Tuhaf ama, evet. Tabii, ilk zamanlarda. 1980'de evlenmişler. Manon doğdu, ardından uyumsuzluklar başladı. Frédéric kendini içkiye verdi. Sylvie ise işinde sürekli yükseldi. Rolex'e, Cartier'ye, Jaeger-Le Coultre'a ve diğer büyük markalara hizmet veren bir atölyede çalışıyordu. Arap prensleri, banker aileleri için paha biçilmez saatler yapıyordu... İkisinin anlaştıkları tek şey küçük kızlarıydı. Onu taparcasına seviyorlardı. Tek engel Frédéric'in anne ve babasıydı. Sylvie'yi hiç sevememişlerdi. Hatta Frédéric ölünce, Manon'u almak bile istediler. Ama hava aldılar. Paraları olmasına rağmen, bu konuda hiçbir şey yapamadılar. Sylvie, kusursuz bir anneydi.

– Manon'un ölümünden sonra, Sylvie neden bölgeyi terk etmedi? Soruşturma, dedikodular, suçlamalar ve anılar; neden tüm bunlardan kaçmadı? Artık onu Sartuis'ye bağlayan bir şey yoktu.

Chopard yeniden bardağını doldurdu:

– Zaten herkesin de beklediği buydu. Ama kimse onu etkileyemedi. Üstelik, bir de ev satın aldı. Bölgenin çok ünlü bir yerinde. "Saat Evi". Tanınmış saat markalarının işlerini yapmaya başladı. Sylvie için bu gerçek bir zaferdi. Kendi hesabına çalışıyordu, buraya kapanıyor ve saat mekanizmalarıyla boğuşuyordu. Yükselişi devam etti. Yaşadığı dramlara, başkalarının ona olan düşmanlığına rağmen.

– Düşmanlık mı?

– Sylvie, Sartuis'de hiç sevilmedi. Katı, donanımlı ve mağrur bir kadındı. Ve üstelik yabancıydı. Lorraine bölgesinden gelmişti. Bölge seksenlerde sel baskınına uğradığında, iş aramak için sınırın diğer tarafına geçmişti. Başkalarının gözünde bu bir ihanetti. Küçük kızın ölümünden sonra, şehrin yarısı onun suçlu olduğunu düşünüyordu. Cinayet sırasında başka yerde olduğu halde.

– Neredeydi?

– Cinayet anında, yumurtalıklarındaki kisti aldırmak için Sartuis Hastanesi'ndeydi.

Chopard ayağa kalktı, olta kamışlarını ve sandığını aldı. Yardım teklif ettim. İki sepeti elime tutuşturdu. Patika boyunca peşinden yürüdüm.

– Size göre bu iki cinayet bağlantılı mı?

– Evet. Ve aynı katilin işi.

– Ama öğrendiğim kadarıyla, yöntemler çok farklı…

– İki cinayetin arasında on dört yıl var. Katilin kendini geliştirmesi için yeterli bir süre, öyle değil mi?

Ona yetişebilmek için adımlarımı sıklaştırdım.

– Peki, amaç ne olabilir? Neden Simonisler?

– Bak, evladım, zaten bilmecenin çözümü de burada. Ama her ne olursa olsun, Manon'un öldürülmesini incelenmeden Sylvie cinayeti anlaşılamaz.

– Bana bu konuda yardımcı olabilir misiniz?

– Lafı mı olur. Bir yıl boyunca, her hafta bu olay hakkında bir yazı yazdım. Hepsini sakladım.

– Okuyabilir miyim?

– Gidelim evladım.

35

Courrier de Jura, 13 kasım 1988.

Ölüm Sartuis'yi vurdu

Haut-Doubs'un ünlü saat şehri Sartuis alçakça bir drama sahne oldu, Dün, 12 kasım 1988'de, saat on dokuz dolaylarında, sekiz yaşındaki Manon Simonis'in cesedi, şehir arıtma istasyonunun yakınındaki bir dağıtım kuyusunun dibinde bulundu. Besançon (Doubs) cumhuriyet savcısına göre olay kesinlikle bir cinayet.

Saat 16:30'da, her gün olduğu gibi, Martine Scotto, okul çıkışına gidip Manon'u aldı. Çocuk ve dadısı yürüyerek, Sartuis'nin biraz dışındaki, Bayan Scotto'nun Corolle sitesindeki evine gittiler. Saat 17:00'ydi. İkindi kahvaltısından sonra, Manon, sitenin, apartmanın hemen altındaki oyun alanına indi. Birkaç dakika sonra, Martine Scotto, küçük kıza bakmak istedi. Ama kız oyun alanında yoktu. Ve onu gören olmamıştı.

Dadı hemen kızı aramaya başladı, merdivenlere, bodrumlara, sekiz yüz metre ötede, tepenin yamacında yer alan otoparka baktı. Yoktu. Saat 17:30'du. Martine Scotto jandarmaya haber verdi.

Aramalar yeniden başladığında, hava kararmıştı. Jandarma önce beş yüz metre yarıçapında bir alanı taradı. Saat 18:30'du. Morteau'dan takviye olarak iki manga jandarma geldi. Aramalar bir kilometrelik bir alana yayıldı. Bazı gönüllü yurttaşlar da bu üniformalı gruplara katıldı.

Saat 19:20'de, Manon'un cesedi, şiddetli yağmur altında, şehrin kuzeyinde bulunan, haç dikili Rozé Tepesi'nin yakınlarındaki dağıtım istasyonu kuyularından birinin dibinde bulundu. Burası, Corolle sitesine sadece yedi yüz metre uzakta bir yer. Yapılan ilk gözlemlere göre, kuyunun derinliği beş metreydi ve yarısına kadar doluydu. Ama çocuğun hiç şansı yoktu, kuyu

yüzmek için çok dar ve su da çok soğuktu. Kurtarma görevlileri Manon'u çıkardıklarında, gözbebekleri sabitlenmişti ve kalbi de atmıyordu. Vücut ısısı 25 derecenin altına inmişti. Yapacak bir şey yoktu.

Cumhuriyet savcısı yorum yapmıyor. Aynı gece, Martine Scotto'nun Sartuis jandarması tarafından sorgulandığını biliyoruz. Bu sabah da, jandarma araştırma servisleri, cinayet mahallinde incelemelerine devam ettiler.

Bugün, tüm bölge büyük bir şok içinde. Herkes, dört yıl önce Jura yakınlarında işlenen, bir başka alçakça cinayeti düşünüyor: Gregory Villem'in cinayetini. Asla aydınlatılamamış bir cinayet. Böyle bir alçaklığın tekrarlanması nasıl kabul edilebilir? Savcının suskunluğuna rağmen, jandarma önemli ipuçlarına ulaşmış gibi. Yargıç birkaç saat içinde yeni bir açıklama yapılacağına dair söz verdi. Bir an önce sonuç alınmasını umut etmekten başka yapacak bir şey yok. Bu alçaklığın telafisi olmadığından, en azından cezalandırılması gerekiyor.

Gözlerimi ekrandan ayırdım: Chopard makalelerini numaralandırmıştı. Kasım 1988 ile aralık 1989 dönemini kapsayan yüze yakın haber vardı. Hepsine şöyle bir bakmıştım ve şimdi de soruşturmanın önemli safhalarını yazan makaleleri okuyordum.

Bir Camel yaktım. Gazeteci, birinci kattaki odasında sigara içmeme izin vermişti. Burası, zemini ahşap kaplı bir çalışma odasıydı, zavallı kütüphane, karton kutuların, kitap ve gazete yığınlarının altında iki büklüm olmuştu. Odada ayrıca, üzeri diapozitiflerle dolu bir ışıklı masa da vardı. Vaktini bir kitabı veya dosyayı ararken harcayan bir gazetecinin ini.

Ayağa kalktım ve odayı kokutmamak için camı açtım. Chopard'ın evi, çimento duvarlarında pencere boşluklarından başka bir şey olmayan süssüz küçücük bir evdi. Soldan sokağa doğru çıkıntı yapan, sağdan ise bakımsız bir bahçeye açılan tenteli bir

terası vardı; sönük plastik bir şişme havuz, patlak lastikler, katlanır sandalyeler oraya buraya, yüksek otların üzerine atılmıştı.

Pencereyi açık bıraktım ve yeniden işime döndüm.

Courrier du Jura, 14 kasım 1988.

Simonis cinayeti: Soruşturma sürüyor

Birkaç saat önce Manon Simonis'in vahşice öldürülmesiyle Sartuis bir askeri kaleye dönüştü. Dün, 13 kasımda, Besançon'dan ve Pantorlier'den üç manga daha jandarma geldi. Öğleden sonra cumhuriyet savcısı, bu işle sorgu yargıcı Gilbert de Witt ile Morteau Araştırma Birimi'nden Yüzbaşı Jean-Pierre Lamberton'un görevlendirildiğini açıkladı. "Bu iki deneyimli insan daha önce de önemli olayları aydınlığa kavuşturmuştur" dedi.

Yine de savcılığın açıklaması tatmin edici değildir. Soruşturmayla ilgili yeni bir bilgi verilmemiştir. Otopsi raporu açıklanmamıştır. Dinlenen tanıkların ifadeleri gizliliğini korumaktadır. Savcı jandarmanın varsayımlarını da kesinliğe kavuşturmamıştır. Böyle bir gizliliğin nedenini anlayamıyoruz. Olan biteni öğrenmek Sartuis halkının hakkıdır.

Courrier du Jura olarak, biz kendi soruşturmamızı yürütüyoruz. Bir kist ameliyatı geçiren Sylvie Simonis'in dün sabah hastaneden ayrıldığını öğrendik. O zamandan bu ana kadar nerede kalmış olduğunu bilen yok, ama evinde kalmamış. Öte yandan Martine Scotto'nun tanıklığından pek bir şey çıkmadı. Olay esrarını koruyor: Neden Manon'u oyun alanında gören yok? Kız apartmandan çıkmak için başka bir çıkışı mı kullandı? Nasıl ve kiminle, arıtma sahasına kadar gitti? Manon ürkek bir çocuktu ve asla kimsenin peşine takılmazdı. İşte jandarmanın tüm dikkatini, çocuğun yakın çevresindekilere yöneltmesinin nedeni de bu.

Başka muammalar da var. Mesela arıtma alanında ayak veya lastik izi bulunmaması. Ya da Manon'un kesin ölüm nedeninin bilinmemesi gibi. Kurtarma ekibindekilere göre, ölüm sebebi

büyük bir olasılıkla soğuk suyun neden olduğu ani şok, boğulma değil. Peki, yetkililer neden bir açıklama yapmıyor? Otopsi raporu konusunda niçin susmayı tercih ediyorlar. Jandarma ve savcılık haber ambargosunu kaldırmak zorunda!

İzleyen makalelerde, Chopard sabırsız bir toplumun sözcüsü haline geliyordu. Ama soruşturmayı yürütenler suskunluklarını korumaya devam ediyordu. Chopard da haftalık yazılarını yazmakta zorlanıyordu. Ona göre jandarmanın söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Bu cinayet tam bir muammaydı, ne mantıklı bir açıklaması ne de belirli bir nedeni vardı.

Yine de, olaydan on gün sonra, 22 kasımda, Chopard sansasyonel bir haber yakalıyordu.

Simonis cinayetinde şüpheli bir adam

Soruşturmayı sürdürenlerin ağzı sıkılığına rağmen, Simonis cinayetinde kesin bir ipucuna ulaşmayı başardık: Cinayetten önce aile tehdit ediliyordu!

İlk günden itibaren, olayda bir tuhaflık var. Aramalar başladığında, metal bir kapakla kapatılmış bir kuyuya bakmak jandarmanın aklına nereden geldi? Bu çok basit: Onlara haber verildi. O gün, saat on sekizde, hastanedeki Sylvie Simonis ile Besançon'daki kayınvalidesi ve kayınpederi bir telefon aldı. Her iki telefon da, Manon'un cesedinin bulunabileceği bir "kuyu"yu işaret ediyordu ve bunlar gelen ilk telefonlar değildi, ki bunu artık biliyoruz, daha önce de birçok telefon almışlardı. Bir aydan beri, Sylvie ile kayınvalidesi ve kayınpederi bir adam tarafından sürekli taciz ediliyordu.

Aldığımız bilgilere göre, onları arayan "ses" deformeymiş, şüphesiz adam sesin tınısını değiştiren bir alet kullanıyordu. Bölgedeki birçok şirket bu tür aletlerden üretiyor. Jandarma bu tip ürünler yapan üç fabrikanın çalışanlarını sorguladı. Henüz bilmediğimiz bir sebepten dolayı, soruşturmacılar, adamın bu ses

filtresini mağazadan değil, toptancıların birinden, kaynağından aldığını düşünüyor gibi.

Bir serseri veya sıradan bir katil düşüncesi böylece kesin olarak bir kenara bırakılmış oldu. Önemli bir sebep vardı. Simonis ailesini hedef alan, tamamen kötücül bir hareket. Bu nedenle, jandarma tüm dikkatini hiç olmadığı kadar Sylvie ile kızının yakın çevresindekiler üzerinde yoğunlaştırmış durumda. Ailenin yakınlarından biri, bu fabrikalardan birinde çalışıyor olabilir mi? Soruşturmayı yürütenler, katili bulmak için şüphelendikleri kişilere "deforme" ses testi yapacak mı?

Bu ipucu, günün en önemli konusu gibi görünüyor.

Yeni bir sigara daha yaktım. Grégory cinayetiyle benzerlikleri şaşırtıcıydı. Sanki Sartuis'deki katil, Lépanges'daki cinayetten esinlenmişti.

Bir kez daha günlük yazılara döndüm. Jandarma bütün dikkatini ses sorununa vermişti. Çeşitli makine modellerini denemişler, Simonislerin yakınlarının seslerini kaydetmişlerdi. Bu testleri Sylvie'nin yanı sıra kayınvalidesi ile kayınpederine de uygulamışlardı.

Aralık başında olay yeniden alevlenmişti.

Courrier du Jura, 3 aralık 1988.

Simonis cinayeti: Bir şüpheli tutuklandı

Önceki gün, Simonis dosyasında beklenmedik bir gelişme oldu. Bu olayı biz ancak bu gece öğrenebildik, çünkü her şey İsviçre'de cereyan etmiş. 1 aralıkta, saat 19:00'da, bir adam İsviçre polisi tarafından evinde sorguya çekilmiş. Adı Richard Moraz olan bu adam, Neuchâtel kantonuna bağlı Locle'daki Moschel'de saatçi ustası olarak çalışıyor ve 42 yaşında.

Aldığımız bilgilere göre, iki haftadan beri saatçiden şüpheleniliyormuş. Adamın İsviçre topraklarında tutuklanması şüphesiz adli sorunları da beraberinde getiriyor. Ama iki hükümet,

adamın suçlanması konusunda anlaştı ve Sorgu Yargıcı Gilbert de Witt, Sartuis jandarmasıyla birlikte sınırın diğer tarafında sorguya başladı.

Richard Moraz kim? Sylvie Simonis'in iş arkadaşı ve Sylvie'nin işinde yükselmesini asla kabullenememiş biri, geçen eylülde de bu nedenle aralarında tartışma bile yaşanmış. Bu da, isimsiz telefonların başladığı tarihle tam olarak örtüşüyor...

Ancak böyle bir sebep –profesyonel kıskançlık– bu cinayeti açıklamakta yetersiz kalıyor. Ama işin bir başka yönü daha var: Delphine Moraz, Richard'ın karısı, ses transformatörleri üreten Lammerie şirketinde çalışıyor.

Courrier du Jura olarak, biz başka iki olayı daha açığa çıkardık. Richard Moraz, İsviçre Federal Polisi tarafından tanınan biri. 1983'te, Lozan Saatçilik Okulu'nda ders verdiği dönemde reşit olmayan bir kızı alıkoymakla suçlanmış. İkincisi: Moraz, cinayet günü ve saatinde nerede olduğunu kanıtlayamıyor. Söylediğine göre 12 kasım günü, saat 17:00'de arabasıyla evine doğru gidiyormuş.

Elbette bunlar saatçinin suçlu olduğunu göstermez. Ve Moraz, Manon'u dağıtım istasyonuna kadar rahatlıkla götürebilmeyi başarabilecek, ailenin yakın çevresinden biri de değil. Öte yandan, saatçi ustası, yüz kilonun üzerinde iriyarı biri, kimsenin dikkatini çekmemiş olması imkânsız. Kimileri, karısının da suç ortağı olduğunu düşünüyor. "Katil" bir çift olabilir mi?

İtiraf etmezse, Gilbert de Witt şüpheliyi serbest bırakmak zorunda kalacak. Ama her ne olursa olsun, yargıç ile Yüzbaşı Lamberton'un sessiz kalma stratejilerine son vermeleri isabetli olacaktır. Mümkün olduğunca açık davranarak insanların gerginliklerini azaltabilir ve kuşkuları en aza indirebilirler. Sartuis'de ortam her geçen gün biraz daha geriliyor!

Gerçekten de, Richard Moraz bir süre sonra serbest bırakılmıştı. İddia dosyası, bir kapının altından geçecek kadar inceydi. Kent yeniden kabuğuna çekilmişti. Ama dedikodular sürüyor, her kafadan bir ses çıkıyordu. Ve Chopard bu durumu biraz daha körüklüyordu.

Noel'e doğru ortam yatışmıştı. Yerel gazeteler cinayetle ilgili yazılarını seyrekleştirmişlerdi. Chopard da günlük yazılarına ara vermişti. Simonis cinayeti yavaş yavaş külleniyordu.

Ancak sonraki yılın başında beklenmedik bir gelişme olmuştu. 14 ocak 1989 tarihli yazıyı yeniden okudum.

Simonis cinayeti: Katil itiraf etti!

Haber dün akşam bomba gibi düştü. Sartuis şokta. Bir önceki gün, öğleden sonra, 12 ocak 1989'da, jandarma yeni bir şüpheliyi gözaltına aldı. Adam Manon Simonis'i öldürdüğünü itiraf etti.

Metz doğumlu, 31 yaşındaki Patrick Cazeviel, polisin yakından tanıdığı biri. Soygundan ve müessir fiilden, biri üç yıl, diğeri dört yıl olmak üzere iki kez hapis yatmış. Peki, neden jandarma, bu şiddet yanlısı ve asosyal adamı bu alçakça olayın faili olarak yakaladı? Bunun sebebi çok basit: Cazeviel, Sylvie Simonis'in çocukluk arkadaşı.

Devletin vasiliğinde, on iki yaşındayken Nancy'deki bir kimsesiz çocuklar yurduna verildi; burada, ondan üç yaş büyük Sylvie'yi tanıdı. Karakterleri ve tutkuları farklı olmasına rağmen, iki yeniyetme ayrılmaz bir ikili oldu ve şüphesiz Cazeviel, yeniyetmelik çağının bu aşkını hiç unutmadı. Sylvie burs kazanıp saatçilik eğitimine başladığı dönemde, Cazeviel tutuklandı, bu onun ilk hapse girişiydi. Yolları ayrıldı. Sylvie, Frédéric Simonis'le evlendi, sonra da kızını doğurdu.

Bu iğrenç cinayetin sebebi belki de eski bir aşk hikâyesi. Geçen sonbaharda ne oldu? Sylvie Simonis ve Patrick Cazeviel yeniden görüşmeye mi başlamıştı? Adam belki de reddedildi. O

da Sylvie'nin evliliğinin meyvesini yok ederek intikam almak istedi. Aileyi isimsiz telefonlarla taciz eden Cazeviel miydi?

Şimdilik, yargıç ve jandarma konuyla ilgili başka bir açıklama yapmıyor: Cazeviel'in tutuklandığını ve her şeyi itiraf ettiğini söylemekle yetiniyorlar. Yakında Cazeviel, Besançon Tutukevi'ne yollanacak. Sartuis'de herkes, artık kâbusun sona ermiş olması için dua ediyor!

Cazeviel iki ay sonra serbest bırakılmıştı. Doğrudan aleyhine kullanılacak hiçbir kanıt yoktu. Aslında, daha en baştan, yanlış giden bir şeyler vardı. Chopard bir suçlu profili çizmişti; tehlikeli, yalnız, marjinal bir adam olsa da kesinlikle Manon'un katili değildi. Doğumuyla birlikte ailesi tarafından terk edilmiş –"Cazeviel" bulunduğu kasabanın adıydı– ve yerel yönetimin vesayeti altında, Metz'deki bir kimsesizler yurdunda "Patrick" adıyla vaftiz edilmişti. Daha sonra birçok sosyal merkezde ve koruyucu ailenin yanında kalmıştı, istikrarsız, disiplinsiz, şiddet yanlısı olduğu üzerinde herkes birleşiyordu. Ama aynı zamanda da, çabuk kavrayan, parlak, istekli bir çocuktu... Zaten bu nedenle, iyi bir eğitim veren Nancy'deki bu yurda kabul edilmiş ve orada da Sylvie'yle tanışmıştı.

Ama sonradan karanlık yanları baskın çıkmıştı. Kırıp dökme, şiddet, tutuklanmalar... Hapisteyken veya geçici işlerde –seyyar satıcılık, dam aktarıcılığı, odunculuk gibi– çalışırken bile hep Sylvie'yi kollamıştı. Sanki iki öksüzün arasında bir anlaşma vardı, bu kayıp çocukların dayanışması olmalıydı.

1986'da Frédéric Simonis'in ölümüyle Cazeviel şansını denemiş olabilir miydi? Böyle bir reddediliş, adamın öfkesinin ve işlediği cinayetin nedeni olarak kabul edilebilir miydi? Ben inanmıyordum. Hatta adamın, sırf Sylvie'yi kollamak için Sartuis'yi terk etmediğini düşünüyordum. Manon'un öldürülmesi onda vicdan azabı yaratmış olmalıydı, çünkü "dul arkadaşı ile onun

yetim kızını" koruyamamıştı. Öyleyse neden cinayeti itiraf etmişti?

Tutuklanmasını izleyen haftalarda jandarma duvara toslamıştı. Evinde yapılan aramadan bir sonuç alınamamıştı. Ses testleri de olumsuzdu. Şubat ayında, cinayet mahallinde yapılan tatbikat da tam bir fiyaskoydu. Martta, adam avukatının tavsiyeleri doğrultusunda önceki ifadesini reddetmişti. Jandarmanın baskısıyla cinayeti itiraf etmek zorunda kaldığını açıklamıştı.

Bu durum karşısında Yargıç Witt soruşturmayı Besançon Adli Polisi'ne devretmişti. Polis de jandarmayı ters köşeye yatırmıştı. Mayıs 1989'da Komiser Philippe Setton bir basın toplantısı düzenlemiş, bir anda o güne kadar yapılmış bütün soruşturmaları göz ardı ederek, olayın bir kaza olabileceğini söylemişti. Salonda yuh sesleri yükselmişti: Kuyunun ağzı demir bir kapakla kapatılmıştı, nasıl bir kaza olabilirdi? Ayrıca Manon'un cesedinin bir kuyunun içinde olduğunu söyleyen bir adam da vardı. Ancak Setton, Nuh diyor peygamber demiyordu. Bazı ipuçlarından yola çıkarak bu menfur olayın çocuklar arasındaki bir oyunun neticesi olabileceğini söylüyordu. Kötü sonuçlanmış bir oyun.

Varsayımın dayandığı iki şey vardı; arıtma istasyonuna çıkan yolu, Manon'un anlaşıldığı kadarıyla uslu uslu yürümesi ve buzlanmış zeminde, çocukların kilolarının hafif olması sebebiyle herhangi bir iz bulunmaması. Ama bu iddialar, akla gelmeyen bir şüpheyi de gündeme getiriyordu; o akşam dışarıda olan çocukların tamamı sitenin oyun alanındaydı.

Polisler, Manon'dan biraz daha büyük, 14 yaşındaki erkek çocuğu Thomas Longhini üstünde duruyorlardı, kızın "en iyi arkadaşı"ydı. Her akşam ikisi Corolle sitesindeki apartmanın önünde buluşuyorlardı. O akşam da buluşmuşlar mıydı?

İlk olarak, 20 mayıs 1989'da Sartuis Belediyesi'nde Thomas Longhini'yi sorgulamışlar ve serbest bırakmışlardı. Sonra ikinci

kez, haziran başında, Besançon Adli Polisi'nde, Yargıç Witt'e ve çocuk savcısına haber vermeden sorgulanmıştı. Ve ergin olmayan çocukları tutuklamak için gerekli şartlar oluşmadan onu gözaltına almışlardı.

Resmi iddia bile hazırlanmıştı. Thomas Longhini istemeden ölüme sebebiyet vermekle suçlanıyordu. Tehlikeleri göz ardı ederek, arıtma istasyonunun bulunduğu yerde Manon'la oynamışlardı. Ve küçük kız kazayla kuyuya düşmüştü. Philippe Setton bu açıklamayı basın önünde yapmıştı. Ancak, yeniyetmenin henüz bir itirafta bulunmadığını da söylemek zorunda kalmıştı. "Henüz değil" demişti, gazetecilerin gözlerinin içine bakarak.

İki gün sonra, Thomas Longhini serbest bırakılıyor; polisler yöntemleri ve acelecilikleri yüzünden rezil oluyordu. Jandarma da yeniyetmenin yanındaydı. Telefon tehditlerine vurgu yaparak, polisin iddiasının saçma olduğunu söylüyorlardı. Eğer Manon bir kaza neticesinde öldüyse, bunun bir cinayet olduğunu kamuoyuna kim açıklamıştı? Aylardan beri, Sylvie Simonis'i tehdit eden kimdi?

Longhini olayıyla birlikte dosya kapanıyordu. Eylül 1989'da da Jean-Claude Chopard bu konu hakkında yazmayı bırakmıştı. Herkes için Manon Simonis cinayeti, çözümsüz vakalar arasındaki yerini alıyordu.

Ağrıyan gözkapaklarımı ovuşturdum. Öğrendiklerim yeterli miydi, bilmiyordum. Ama hâlâ ana parça eksikti. Bu iki olay arasında bir bağ yoktu ve Sylvie Simonis cinayeti on dört yıl sonra olmuştu.

Yine de, huzursuzdum; sanki okuduğum yazılarda bir şeyler "geçmiş" de, ben atlamışım gibi bir duyguya kapılmıştım. Satır aralarındaki anlayamadığım bir mesaj. Soruşturmacılar, jandarma ve polis, hepsi bu cinayete, aynı tasa ve huzursuzluk içinde yaklaşmıştı. Evet, gerçek işte buradaydı, tam burnumuzun dibinde.

Bu cinayetin ardında bir mantık, karanlık, kötücül bir yan vardı ve kimse şifresini çözememişti.

Merdiven boşluğunda bir ses yankılandı, aşağıdan geliyordu:

– Umarım, yazılarımı okurken uyuyakalmadın. Haydi aperitif vakti!

36

Chopard, terasta, dumanı tüten barbekünün önünde bekliyordu; iri pembe alabalıklar kor haline gelmiş kömürlerin üzerine yerleştirilmiş ızgarada cızırdıyordu. Sepetlerin boş olduğunu hatırladım. Chopard bir kahkaha attı, sırtı bana dönük olmasına rağmen sanki ne düşündüğümü anlamıştı.

– Balıkları yandaki lokantadan satın aldım. Zaten hep böyle yapıyorum.

Çevresinde bahçe sandalyeleri bulunan plastik masayı işaret etti. Masa hazırlanmıştı: kâğıt masa örtüsü, kâğıt tabaklar, plastik çatal bıçak ve bardaklar. Sofranın görüntüsü beni rahatlatmıştı; metal gıcırtısı gibi bir tehlike söz konusu değildi.

– Buyur. Cephane dizinin dibinde, masanın altında.

Bir şişe Ricard şarabı ile bir şişe beyaz Chablis vardı. Beyazda karar kıldım ve bir Camel yaktım.

– Otursana. Bir dakika içinde hazır.

Oturdum. Güneş masadaki her cismin üzerinde ince bir ısı tabakası oluşturuyordu sanki. Gözlerimi kapattım ve kafamı toplamaya çalıştım. Okuduğum binlerce kelime kafamda dolaşıp duruyordu.

– Evet, okudukların hakkında ne düşünüyorsun, bakalım?

Chopard, kıtır kıtır pişmiş bir alabalığı tabağıma bıraktı, yanına da soğumuş patates kızartması koydu.

– Güzel yazılar.

– Saçmalama. Düşüncen ne?

– Bazen gereksiz yere uzatmışsınız.

Barbeküyle takım oluşturan koca maşasını havaya kaldırdı.

– Bana verilenle ancak bu kadarını yapabildim! Jandarmanın gizlilik takıntısı vardı. Aslında, onlar da bir şey bilmiyordu. Hiçbir şey. Bilemediler de…

Kendi tabağına da bir alabalık koydu ve karşıma oturdu:

– Peki, soruşturma; o konuda ne düşünüyorsun? Bir polis olarak fikrin beni ilgilendiriyor.

– Bazı şeylere takıldım. Ama ne olduğunu bilmiyorum.

Chopard sağ elinin tersiyle sol avucuna vurdu:

– İşte bu! Kesinlikle bu! Bardağını bir dikişte bitirdikten sonra bana doğru eğildi. Bir sis perdesi var… Tüm hikâyenin üzerinde suçu örten bir sis perdesi.

– Suçlu, bu üç şüpheliden biri mi?

– Bana göre, üçü de.

– Nasıl?

– Bu benim sezgim. Her üçüyle de yakınlaştım. Hatta ikisini sorguya bile çektim, tabii kendi adıma. Sana tek bir şey söyleyebilirim: Kesinlikle açık değiller.

– Cinayeti birlikte… yani hep birlikte işlediklerini mi söylemek istiyorsunuz?

Beyaz etten bir parça koparıp ağzına attı:

– Hayır, bunu söylemiyorum. Aslında, cinayeti aralarından birinin işlediğinden bile emin değilim.

– Sizi takip etmekte zorlanıyorum.

– Hadi ye, soğuyacak. Bardağını yeniden doldurdu ve bir dikişte bitirdi. Her birinde bir parça sorumluluk var. Bir tür… suçun paylaşımı. Yani her biri yüzde otuz suçlu. Üçü ideal bir katili oluşturuyor.

Balığın tadına baktım; mükemmeldi.

– Anlamıyorum.

– Bu, başına daha önce hiç gelmedi mi, yani bir soruşturma sırasında? Suçu her şüpheliye yakıştırdığın, ama birinde karar kılamadığın olmadı mı? Hatta bazen gerçek katili bulduktan sonra bile diğerlerinin üzerindeki gölge kalkmaz…

– Her gün. Ama benim mesleğim sadece olaylarla yetinir. Önemli olan silahı tutan kişiyi yakalamaktır. Her neyse biz Manon cinayetine dönelim. Bir suçlu seçmen gerekseydi, hangisi olurdu?

Chopard, plastik bardaklarımızı yeniden doldurdu. Tabağını çoktan silip süpürmüştü.

– Thomas Longhini, şu yeniyetme.

– Neden?

– Küçük kızın itiraz etmeden peşinden gidebileceği tek kişi oydu. Manon yetişkinlere güvenmiyordu. Onları hayal edebiliyorum, o akşam ikisi el ele kimseye çaktırmadan uzaklaşıyorlar. İmdat çıkışından veya bodrumdan geçiyorlar.

– Öyleyse Adli Polis'in teorisine katılıyorsunuz?

– Yani oyunun kötü bitmesi mi? Emin değilim… Ama Thomas'nın kendi payına sorumluluğu var, bu açık.

– Eğer bu klasik bir cinayetse, yeniyetmenin bir nedeni olmalı, değil mi?

– Bir çocuğun kafasından geçenleri kim bilebilir ki?

– Onu sorguya çektiniz mi?

– Hayır. Salıverildikten sonra, ailesi Sartuis'yi terk etti. Çocuk altüst olmuştu.

– Polisler onu hırpalamış mıydı?

– Setton, yani komiser, müşfik biri değildi.

– Bugün, Thomas'nın nerede olduğunu biliyor musunuz?

– Hayır. Hem zaten ailenin isim değiştirdiğini düşünüyorum.

Şarabımdan bir yudum daha aldım. Midem bulanmaya başlamıştı:

– Peki, diğer ikisi, Moraz ve Cazeviel, onları nerede bulabileceğimi biliyor musunuz?

– Moraz yerini değiştirmedi. Hâlâ Locle'da. Cazeviel de buralarda. Morteau yakınlarında, bir yaz kampında çalışıyor.

Not defterimi çıkardım ve söylediklerini yazdım.

– Ya diğerleri? O dönem soruşturmayı yürütenler? Onlarla konuşabilir miyim?

– Hayır. Setton vali oldu, Fransa'da bir yerlerde. Re Witt ise öldü.

Şarabın tadını bastırmak için Camel paketimi çıkardım.

– Peki Lamberton?

– Gırtlak kanseri, ölmek üzere. Jean-Minjoz'da, Besançon'da bir hastane.

Chopard bardağımı yeniden doldurdu, sonra sigaramı yakmak için çakmağını uzattı. Başım dönüyordu.

– Ya kayınvalidesi ve kayınpederi?

– İsviçre'nin Fransızca konuşulan bölgesine yerleştiler. Onları aramanın bir yararı yok. Ben daha önce denedim. Ama bu konu hakkında konuşmak istemiyorlar.

– Son bir soru, Manon'la ilgili; cinayet mahallinde satanist işaretler var mıydı?

– Haçlar, benzer objeler gibi mi?

– Bu tür şeyler, evet.

Şarabımı bitirdim. Bardağı kafama dikerken arkaya doğru kaykıldım ve düşmemek için son anda masaya tutundum. Bir an kusacağımı sandım.

– Böyle bir şeyden söz edilmedi. Chopard bana doğru eğildi, kafası karışmıştı. Elinde bir kanıt mı var?

– Hayır. Sylvie cinayeti hakkında bir fikriniz var mı peki?

Bardaklarımızı bir kez daha doldurdu.

– Sana daha önce de söyledim; aynı katilin işi.

– Sebebi ne olabilir?

– İntikam, on dört yıl arayla gerçekleştirilen bir intikam.

– Neyin intikamı?

– İşte bulmacanın çözümü de burada. Araştırılması gereken şey bu.

– Yeniden vurmak için neden bu kadar bekledi?

– Bunun cevabını sen bulacaksın. Zaten bu yüzden buradasın, öyle değil mi?

Belli belirsiz bir hareket yaptım ve yeniden dengemi kaybediyorum sandım. Her şey süngerimsi bir hal almıştı, her yer hareket ediyor, dalgalanıyordu sanki. Sarhoşluğumun önünü almak için bir parça balık attım ağzıma…

– Bu durumda Longhini Sylvie'nin de katili olabilir mi?

– Biraz düşün. Neden iki cinayet arasında bu kadar fark var? Çünkü katil değişti. Cinayet itkisi olgunlaştı. 1988'de Thomas Longhini on dört yaşındaydı. Bugün yirmi sekiz. Bir katil için, çok önemli bir yaş. Cinayet itkisinin patlama yaptığı dönem. İlk seferinde, belki de sadistçe bir oyun sonucunda gerçekleşen bir kazaydı. Ama ikincisi olgunluğun verdiği soğukkanlılıkla işlenen bir cinayet.

– Thomas şu an nerede?

– Sana söyledim, hakkında hiçbir şey bilinmiyor. Ve onu bulmak da pek kolay olmayacak. İsmini değiştirdi, başka bir yerde yaşıyor.

Güneş kaybolmuştu. Ve randevumuz da sona ermişti. Ayağa kalktım, sallanıyordum.

– Yazılarınızdan birer çıkış verebilir misiniz?

– Hazırda var, evladım. Tastamam bir dizi yazı.

Sandalyesinden kalktı ve evin içinde kayboldu. Terasın üzerini örten cama yansıyan gri gökyüzüne baktım; camın yüzeyi sanki bir deniz gibi dalgalanıyordu.

– İşte!

Chopard, bana, siyah bir kurdeleyle bağlanmış bir tomar kâğıt verdi. Arasında kraft bir zarf vardı. Korkuluklara yaslandım. Beynim ve bağırsaklarım alkolle yıkanmıştı sanki, kendimi şaraba yatırılmış bir horoz gibi hissediyordum.

– Sana birkaç fotoğraf da koydum. Özel arşiv.

Dokümanlara bakarken teşekkür ettim. Chopard'ın sesiyle başımı kâğıtlardan kaldırdım:

– Umarım bir yolluk içmeden gitmezsin!

37

Birkaç kilometre ileride, bir açıklıkta durdum ve buz gibi havayı ciğerlerime çektim. Chopard'ın dosyasını aldım ve kraft zarfı çıkardım. İlk fotoğraflarla birlikte sarhoşluğum geçti, ayılıverdim. Pembe anorak, sedyenin metali, ceset torbası, beyaz bir el. Bir başka fotoğraf. Manon'un bir portresi, hayattayken. Objektife gülümsüyor. Küçük, oval bir yüz. Meraklı bakışları olan, açık renkli iri gözler. Beyaza yakın sarı saçlar. Kaşları ve kirpikleriyle ışıldayan, kırılgan bir güzellik.

Sonraki fotoğraf Sylvie Simonis'e aitti. Kızı ne denli sarışınsa o da o denli esmerdi. Ve benzersiz bir güzellik. Frida Kahlo gibi gür kaşlar. Kenar kıvrımları belirgin, büyük, çekici bir ağız. Mat bir ten. Sadece gözleri açık renkliydi. Donmuş iki mavi su tanesi. Tuhaf bir biçimde küçük kız annesinden daha yaşlı gözüküyordu. Ve ikisi birbirine hiç benzemiyordu.

Başımı kaldırdım. Saat 14:00'tü ve güneş çekilmeye başlamıştı. Karanlık ormanın üzerine çöküyordu. Soruşturmama dönme zamanı gelmişti. Cep telefonumu çıkardım.

– Svendsen! Durey. Dosyaya bir göz atabildin mi?

– Büyüleyici. Şu senin cinayet, büyüleyici.

– Saçmalamayı bırak. Bir şey bulabildin mi?

– Valleret iyi iş çıkarmış, dedi. Özellikle de böcekler konusunda. Yardım almış sanırım, öyle değil mi?

– Plinkh adında bir adam, adli entomoloji uzmanı. Tanıyor musun?

– Hayır, ama her şey çok iyi anlaşılıyor. Katil ölümün kronolojisiyle oynamış.

– Başka?

– Kullanmış olabileceği asitlerin listesini çıkarmaya başladım.

– Elde edilmesi zor maddeler mi?

– Hayır. Hastane veya kimya laboratuvarı. Sadece bir araştırma laboratuvarından söz etmiyorum, herhangi bir üretim birimi de olabilir, çok farklı alanlar mesela; gıda boyaları, dondurma üretimi gibi.

Foucault'dan, bölgedeki laboratuvarları araştırmasını istemiştim, ama sadece araştırma laboratuvarlarını. Bu durumda sahayı genişletmek gerekiyordu.

– Sana göre, adam bir kimyager olabilir mi?

– Veya her boka maydanoz biri. Kimya. Entomoloji. Botanik.

– Bana bilmediğim bir şey söyle.

– Gerçek yaraları olan, gerçek bir cesedi tercih ederdim! Uzmanlık alanlarına göre birçok meslektaşıma danıştım. Herkes afalladı. Bir şey daha, Valleret'nin bir yanlışını buldum.

– Ne yanlışı?

– Dil. Bence, yanılıyor.

– Ne dili?

– Sana kesilmiş olduğundan bahsetmedi mi?

Bir küfür savurdum. Sadece bana bundan söz etmediği için değil, raporu yeterince dikkatle okumadığım için. Sigara paketimi ararken homurdandım:

– Devam et.

– Valleret'ye göre, dilini koparan kurban, ağzında tıkaç varken hem de.

– Aynı fikirde değil misin?

– Hayır. Bunu sana açıklaması oldukça karmaşık, ama gırtlakta biriken kana bakınca, kurbanın kendi kendini yaralaması olasılık dışı. Ya katil, kurban henüz hayattayken dilini kesmiş ve yarayı dağlamış ya da bu daha büyük bir olasılık, kurban öldükten sonra dili kesmiş. Ama herif bunu zevk olsun diye yapmamış, bu kesin. Bir mesaj. Ya da bir ganimet. Organı istiyordu.

Doğrudan söze veya yalana yapılmış bir gönderme. Satan'a bir ima olabilir miydi? Aziz Yuhanna'ya göre İncil'de: "Çünkü kendisinde hakikat yoktur. Yalan söylediği zaman, kendisininkinden söyler, çünkü o yalancıdır ve yalanın babasıdır" diye bir ayet vardı. Sordum:

– Ya liken?

– Bu konuda, Valleret pek fazla bir şey yapmamış. Uzmanlara bir numune göndermesi gerekirdi...

– Peki, sen gönderdin mi?

– Herkesi harekete geçirdim, sana söylemiştim. Çabalıyorlar, dostum.

– Senin uzmanlardan, hâlâ ses seda yok mu yani?

– Her şeyden önce, bu liken türü toprak altında bulunuyor, karanlık mağaralarda özellikle. Ancak bazı analizler yapmak gerekiyor.

Bir sezgi. Bu ışıldayan bitkinin belirgin bir rolü vardı. Katilin eserini aydınlatıyor olmalıydı. Larvalar tarafından delik deşik edilmiş, çürümüş, kemirilmiş göğüs kafesini aydınlatan doğal bir projektör. Derinliklerden gelen bir ışık. Şeytanın bir diğer adı da, "ışık taşıyıcısı" anlamına gelen "Lucifer"di.

O anda kafamda bir şimşek çaktı.

Sylvie Simonis'in cesedi, sembolik olarak birçok isme sahipti.

Şeytanın isimleri.

Baalzebub; Sineklerin Tanrısı.

Satan; Yalanın Efendisi.

Lucifer; Işığın Prensi.

Cesede damgasını vuran bir tür teslis.

Tersine bir üçleme: Kötü'nün teslisi.

İsa'lı haç sembolü, cesetteki en sofistike işaretleri deşifre etmek için bir ipucuydu sadece. Katil yalnızca Şeytan'ın basit bir hizmetkârı değildi. Şeytan'a vakfedilmiş tüm figürleri de temsil ediyordu aynı zamanda. Svendsen konuşmayı sürdürüyordu:

– Hey, beni dinliyor musun?

– Özür dilerim. Ne söylüyordun?

– Isırık yerlerini büyüttüm. Hâlâ üzerlerinde çalışıyorum.

– Bana ne söyleyebilirsin?

– Şimdilik, hiçbir şey.

– Süper.

– Ya sen? Tam olarak neredesin? Ve ne yapıyorsun?

– Seni daha sonra ararım.

Svendsen bana bokböceğinden de bahsetmiş olmalıydı, ama ben hiçbir şey duymamıştım. Şeytan'ın varlığının her yerde karşıma çıkması, beni anlatılamaz bir tedirginliğe sürüklemişti. Cinayetlerin neden olduğu bıkkınlığın ötesinde bir şeyler. Bir

Camel imdadıma yetişti, ardından Foucault'nun numarasını tuşladım:

– Dosyayı okudum, delice bir şey, dedi hemen.

– Araştırmaya başladın mı, tüm ülkede?

– Bütün birimlere mesaj attım. Emniyet'in bilgi işlemine girip veri tabanını kontrol ettim ve birkaç telefon görüşmesi yaptım.

– Bir şeyler çıktı mı?

– Hayır. Ama katil daha önce de öldürdüyse, bu ortaya çıkacaktır. Yöntemi... oldukça orijinal.

– Haklısın. Peki böcek yetiştiricileri?

– Araştırılıyor.

– Laboratuvarlar?

– Aynı şekilde. Bu birkaç saat alır.

– Svendsen'le temas kur. Sana kimya laboratuvarlarının dışında daha geniş bir liste verecek.

– Zaten, henüz hepsiyle konuşamadım, Mat, ben...

– Notre-Dame-de-Bienfaisance?

– Manastırın hikâyesini öğrendim. Önemli bir şey yok. Bugün misyonerler için bir sığınak görevi görüyor ve...

– Başka bir şey?

– Şimdilik, hayır. Ben...

– Senden internette dolaşmanı istemedim. Kıçını kaldır, harekete geç, kahrolası!

– Ama...

– *Unital6*'yı hatırlıyor musun? Luc'ün e-posta yolladığı dernek. Bienfaisance'la bir bağları var mıymış, araştır.

– Tamam. Hepsi bu kadar mı?

– Hayır. Senden istediğim bir başka şey daha var, çok daha karmaşık.

– Bana güvenebilirsin.

Ona Thomas Longhini'nin hikâyesini özetledim. 1989 ocağında, on dört yaşındayken istemeden ölüme sebebiyet vermekle suçlandığını, Yargıç de Witt ve Besançon Adli Polisi tarafından sorgulandığını, sonra da serbest bırakıldığını söyledim. İsmini değiştirdiğini, nerede olduğunun bilinmediğini de ekledim.

– Zor iş.

– Foucault, bir daha tekrar etmeyeceğim. Telefonla, bilgisayarla iş yapmayı bırak. Başkalarından yardım al. Ve bana bir şeyler bul!

Foucault önce bir şeyler geveledi, ardından da birkaç nezaket sözcüğü:

– Ya sen? İyi misin? Bir ilerleme var mı?

Çevremi saran, karanlığa gömülmekte olan kızıl ormana dikkatle baktım. Hâlâ midem ağzımdaydı ve kafamın içi hayaletlerle doluydu.

– Hayır, diye mırıldandım. İyi değilim. Ama bu doğru yolda ilerlediğimin bir işareti.

Telefonu kapattım ve kontağı çevirdim. Köknar ağaçları, çıplak tepeler, alçak bulutlar hareketlendi. Hafiften kar serpiştirmeye başlamıştı. Sartuis'yi saran mahalleler boyunca yol alıyordum.

Bordo panjurlu beyaz badanalı binalar dikkatimi çekti. Corolle sitesi. 1988'in bir kasım akşamı, Manon orada kaybolmuştu. Yavaşlamadım, ama arabamın camından soğuğu, günler öncesinden kışın etkisine girmiş binaların ıssızlığını hissedebiliyordum.

Bir kilometre sonra, karaçamların altında kalmış, yolun aşağısındaki beton bunkerler göründü. Yavaşladım, boruhatlarını, künkleri, dikdörtgen havuzları ayırt edebiliyordum.

Arıtma alanı.

Cinayet mahalli.

Park etmek için uygun bir yer buldum. Çantama el fenerimi, dijital fotoğraf makinemi koydum ve yürümeye başladım. Patika yoktu. Eğreltiotlarının arasındaki kayalar, yer yer yeşilimsi yosunlarla kaplı uğursuz bir kırmızılıktaydı. Çalıların içine daldım.

Yamacın aşağısında, taşların arasında otlar, böğürtlenler, yersarmaşıkları tam bir şölen oluşturuyordu. Köknarların altında boruhatlarını takip ederek ilerledim. Etrafa keskin bir reçine kokusu hâkimdi. Dalları aralamak için yaptığım her hareketle, gözlerimin önünde yemyeşil şimşekler çakıyordu. Tepemde ise kar taneleri, bembeyaz tüyler gibi dolanıp duruyordu.

İlk kuyuya ulaştım, sonra da ikincisine. Ağızlarını hep yuvarlak olarak düşünmüştüm. Ama dikdörtgendi; dik açılı ağza sahip çukurlar. Manon'un içine düştüğü hangisiydi? Boruları takip etmeyi sürdürdüm. Rüzgâr kesilmişti. Aklıma bir denizcilik deyimi geldi; sahte dinginlik.

Hiçbir şey hissetmiyordum. Ne korku ne de tiksinti. Sadece kayıtsızlık. Arıtma alanında, diğer cinayet mahallerinde olduğu gibi, cinayeti hayal etmenizi, şok dalgasını hissetmenizi sağlayan en ufak bir rezonans yoktu. Kuyulardan birine eğilip baktım. Manon'u, siyah suyun üzerinde yüzen saçlarını, suyla şişmiş anorağını görmeye çalıştım. Hiçbir şey göremedim. Saatime baktım: 14:30'du. Âdet yerini bulsun diye birkaç resim çektim, sonra geri dönüp yamaca doğru yöneldim.

O anda bir gülüş duydum.

Bir kuyunun yanında parıltılı bir görüntü belirdi. Elinde pembe bir anorak vardı. Hafif hafif gülümsüyordu. Şimşek çakması gibi bir görüntü değildi bu. Daha çok, gözleri kısmaya, kulak kabartmaya yol açan bir vahiy gibiydi. Bütün dikkatimi toplayıp, yeni bir görüntüyü kollamaya başladım. Yoktu. Gitmek üzereyken, aniden yeni bir flaş patladı sanki. Elleriyle anorağı uzatı-

yordu. Gizli bir parlaklık. Taşın üzerine akrilik bir sürtünme. Dipsiz bir derinlik tarafından soğurulan bir çığlık.

Böğürtlenlerin içine düştüm. Buraya hâlâ korku hâkimdi. Cinayetin izi hâlâ buradaydı. Söz konusu olan paranormal bir olgu değildi. Daha çok, şiddete sahne olmuş bir yeri düşünen, orayı çözmeye, başka bir bilinç düzeyiyle onu kavramaya çalışan kişinin hayal yeteneğine bağlı bir şeydi.

Ayağa kalktım ve bölük pörçük bu parçaları yeniden görmeye çalıştım. İmkânsızdı. Her çabada, onlardan biraz daha uzaklaşıyordum, tıpkı bir rüyanın, uyandıktan sonra, belleğin derinliklerinde arandıkça silikleşmesi gibi.

Dalların, dikenlerin arasından dönüş yolculuğuna başladım. Ayaklarım toprağa gömülüyordu sanki. Artık sınırın diğer tarafına geçme vakti gelmişti.

38

Kapının dışındaki ayaklı panoda: "LAHANA TURŞUSU YİRMİ FRANK, SINIRSIZ BİRA!" yazıyordu. Western filmlerindeki barların kapılarını andıran, Ferme Zidder'in kapı kanatlarını itip içeri girdim. Tamamen ahşap dekorlu restoran bir gemi ambarına benziyordu. Aynı loş, aynı nemli ortam. Bira kokusuna, sigara ve kekremsi lahana turşusunun kokusu karışıyordu. Salon boştu. Masaların üzerinde hâlâ yemek artıkları duruyordu.

Richard Moraz'ın komşuları, bana, onun her cumartesi bu Bavyera restoranında öğle yemeği yediğini söylemişti. Ama saat on beş otuzdu. Çok geç kalmıştım.

Yine de, tezgâhın ucunda tek başına oturan, ince çizgili salopet giymiş iriyarı bir adam dikkatimi çekti, gazete okuyordu. Tektonik kıvrımlara sahip etten bir dağ. Chopard yazısında "yüz kilonun üzerinde yapılı bir adam"dan söz ediyordu. Bu, belki de

benim saatçiydi... Elinde kalemi, burnunun üzerinde gözlükleri, önünde bol köpüklü birası, gazetesinin üzerine eğilmişti. Neredeyse her parmağında bir şövalye yüzük vardı.

Birkaç tabure yanına oturdum, bir gözüm ondaydı. Yüz hatları sertti, ancak bakışları daha da sertti. Yine de, ince bir sakalın çevrelediği yüzünde belli bir asalet vardı. İnancım gitgide güçleniyordu: Bu Moraz'dı. Ve Chopard'la aynı kanıdaydım. Onu görünce, insan tek şey düşünüyordu: "Suçlu".

Bir kahve ısmarladım. İriyarı adam, gözlerini gazetesinden ayırmadan barmene sordu:

– Küçük siyah. Beş harfli.

– Zeytin?

– Beş harfli.

– Espresso?

– Boş ver.

Barmen bir fincan kahveyi tezgâhın üzerinden bana doğru kaydırarak yolladı. Kendimi tutamadım:

– Pigme.

Obez, gözlüklerinin üzerinden bana kaçamak bir bakış attı. Gözlerini yeniden indirdi ve devam etti:

– İçsel sürüş. Altı harfli.

Adam tezgâhın arkasından salladı:

– Volvo mu?

Derin bir iç çektim.

– Bilinç.

Bu kez bana daha uzun baktı. Sonra gözlerini ayırmadan sordu:

– Yalan, dolan, gizli oyun. Sekiz harfli.

– Dalavere.

Polisliğe ilk başladığım yıllarda, boş vakitlerimi bulmaca çözerek geçirmiştim. Bu nedenle, bulmacalarda kullanılan tanımları, kelimeleri ezbere biliyordum. Adam kötü kötü sırıttı:

– Bir şampiyon, ha?

– Can sıkıntısı. Yedi harfli.

– Bunalım?

Polis kimliğimi tezgâhın üzerine koydum:

– Aynasız.

– Komik olmaya mı çalışıyorsun?

– Hayır, sizi görmeye. Sanırım Richard Moraz'sınız?

– İsviçre'deyiz dostum. Bildiğim kadarıyla senin kimliğinin buralarda bir hükmü yok.

Kartımı cebime soktum ve bütün cazibemle ona gülümsedim:

– Bunu aklımda tutarım. Özellikle de soracağım soruların cevaplarını beklerken, tabii çabuk olman ve sorun çıkarmaman şartıyla, tamam mı?

Moraz birasını bitirdi, sonra gözlüklerini çıkardı ve salopetinin önündeki cebe koydu:

– Ne istiyorsun?

– Sylvie Simonis cinayetini soruşturuyorum.

– İlginç.

– Bu cinayetin, Manon cinayetiyle bağlantılı olduğunu düşünüyorum.

– Bu daha da ilginç.

– Ve sizi görmeye geldim.

– Dostum, gerçekten az rastlanır bir şey yapıyorsun.

Saatçi, kahve makinesini parlatan barmene döndü:

– Bana bir bira daha ver. Bu aptallık beni susattı.

Bu hakarete aldırmadım. Aslında herifi çoktan gözüme kestirmiştim: ağzı kalabalık, saldırgan ve tereddüde mahal bırakmayan kalabalığının yanı sıra kötü niyetli biri.

– On dört yıl sonra bile, hâlâ bu olayla canımı sıkıyorlar, dedi üzgün bir ses tonuyla. İddia dosyasını gördün, değil mi? Elle tutulur tek satır bile yok. En önemli kanıt, karımın çalıştığı fabrikada üretilen bir oyuncak, ses değiştirmekte kullanılan bir zamazingo.

– Biliyorum.

– Peki, bu sana komik gelmiyor mu?

– Geliyor.

– Daha da komiği var, o dönemde karımla boşanma aşamasında olduğumuz biliniyordu. Benim orospuyla sadece mektuplar aracılığıyla konuşuyorduk. Suç ortaklığı yapmamız için ne uygun koşullar, öyle değil mi?

Bira bardağını eline aldı ve bir dikişte yarısına kadar içti. Tezgâhın üzerine bıraktığında, bıyığı ve sakalları köpük içindeydi. Kolunun tersiyle sildikten sonra devam etti:

– Tüm bunlar, hepsi aptalca düşünceler.

Hâlâ, ellerine, özellikle de yüzüklerine bakıyordum. Bir tanesinde, Bizans tarzı süslemelerin arasına gömülmüş bir yıldız vardı. Bir diğeri burma biçimli arabesk motifler içeriyordu. Bir başkası, mahkûm tasmasını andıran, bir çubukla ikiye bölünmüş bir halkadan oluşuyordu. Alçak sesle kendi kendime mırıldandım: "Suçlu". Yüzde otuz teorisini savunan Chopard'ın sesiydi bu.

– Daha önce de polisle başınız derde girmiş.

– Şu reşit olmayan kızı alıkoyma hikâyesi mi? Dostum, şikâyetçi olması gereken biri varsa o da bendim. Cinsel açıdan hırpalanma!

Yaptığı nüktenin şerefine birasından bir yudum aldı. Bir sigara yaktım:

– Cinayet saatinde, nerede olduğunuzu kanıtlayamadınız.

– Saat 17:30'da ne yapılabilir ki? Eve dönülür. Sanırım sizinle, diğer polislerle cinayet saatinde bir kokteylde olmam

gerekiyordu. Yüz kişiye sorsanız, o saatte nerede olduğunu zorlukla kanıtlar.

Son bir yudum daha alarak birasını bitirdi, sonra bardağını ağır ağır tezgâha bıraktı.

– Sana baktıkça, dedi. Dosyamı okumadığını anlıyorum. Hatta, işin içinde bile değilsin, dostum. Bu olayda en ufak bir yetkin yok, Fransa'da bile.

– Nereden bu kanıya vardınız?

Yeniden sırıttı. Sonuçta, bu konuşma onu eğlendirmişti sanki. Yaşama sevincini en az bira kadar artırmıştı.

– İşte hikâyenin en iyi kısmı. Demek profesyonel bir kıskançlık nedeniyle bir çocuğu öldürdüm, ha? Kocaman ellerini öne doğru uzattı. Şunlara bak, dostum. Her türlü mucizeyi gerçekleştirebilirler. Sylvie, altın eldi, doğru. Ama ben de, ondan aşağı kalmam, meslektaşlara sorabilirsin. Zaten, ben de mesleğimde ilerledim. Tüm bu olanlar, bir yığın aptallıktan başka bir şey değil.

– Sylvie'ye telefon eden siz olabilirdiniz; aylar boyunca acı çekti.

– Gerçekten olayla ilgili hiçbir şey bilmiyorsun. Eğer biraz daha iyi bilgi toplasaydın, katilin Sylvie'ye telefon etmek için hastaneye kadar geldiğini bilirdin. Odasından birkaç metre uzaktaki bir kabinden aradı.

Evet, bu ayrıntıyı bilmiyordum. İriyarı herif devam etti:

– Hastanenin giriş holündeki telefon kabinini kullanmış. Bu kocaman göbeğimle o dapdaracık kabine girebilir miyim, ne dersin? Göbeğine vurdu. İşte, nerede olduğumun ispatı!

– Belki de birkaç kişiydiniz.

Saatçi taburesinden zorlukla indi. Bacaklarının üzerinde şöyle bir yaylandıktan sonra tam karşıma dikildi. Boyu benden biraz kısaydı, ama en az yüz elli kilo olmalıydı.

– Şimdi, çek git. Burada, benim ülkemdesin. Hiçbir hakkın yok. Tabii, yumruğumu suratının ortasına yemek dışında.

– Altın el, ha?

Sağ kolunu tezgâha yapıştırıp sabitledim ve Camel'imi yüzüklerinden birinin üzerine bastırdım. Refleks olarak diğer elini yumruk yapıp, vurmak üzere kaldırmak istedi, ama yakaladım.

– Adım Mathieu Durey, dedim, Paris Cinayet Masası. Eğer çok merak ediyorsan, elimdeki rapor ve tutanaklarla, isteseydim halı gibi bu mekânı kaplardım. Ve bunu yapmamam kurallara saygı gösterdiğimden değil…

Adam, bir kaniş gibi inledi.

– Bu boktan işin içinde olduğunu hissediyorum, kocaoğlan. Hem de gırtlağına kadar. Henüz nasıl, neden olduğunu bilmiyorum, ama şundan emin olabilirsin, istediğim cevapları almadan buradan ayrılmayacağım. Ve ne avukatların ne de şu kahrolası sınırın seni koruyabilir.

Öfke, yüzündeki bütün gözeneklerden ter olmuş fışkırıyordu. Kolunu bıraktım. Kahve fincanımı aldım ve bir dikişte bitirdim:

– Koyu siyah yer. Sekiz harfli.

– Karanlık?

– Kömürlük. Görüşmek üzere "dostum".

39

İsviçre'ye yaptığım bu ilk kaçamak ağzımda acı bir tat bırakmıştı. Gümrükten geçtim, kuzeydoğuya, Morteau istikametine doğru devam ettim. Şehre yaklaştıkça, karşıma çıkan sosis biçimindeki tabelalar bana hoş geldin diyordu. Son derece sevimliydi. Dar bir vadinin içinde yer alan şehre vardım. Koyu renkli, çoğunlukla da haşhaş rengi veya vişne rengi tonlarında çatılarıyla bir şehir.

Patrick Cazeviel, Morteau'nun güneyinde, Gaudichot Dağı yakınlarındaki bir gençlik merkezinde çalışıyordu. Çok geçmeden, eğlence merkezine giden yönü işaret eden, üzerinde bütün aktivitelerin (kayak, tırmanma, arazi bisikleti vb) sıralandığı tabelayı gördüm.

Cazeviel'i böyle bir ortamda hayal edemiyordum. Manon trajedisinden sonra, birçok soygunun şüphelisi olarak gözaltına alınmıştı. Böyle bir serseriyi animatör olarak düşünemiyordum. Bu toplum içine yeniden karışmaktan ziyade mucizevi bir kurtuluş olmalıydı. Toprak yolu izledim ve koyu renkli ağaç kütüklerinden inşa edilmiş, bir dik açı oluşturan ve ilk Amerikalı sömürgecilerin bakir ormanlara yaptığı çiftlik binalarını andıran büyük bir yapıyla karşılaştım. Arabadan iner inmez, kulağıma çocuk sesleri geldi. Günlerden cumartesiydi; merkez tamamen doluydu herhalde.

Kapı kolunu çevirdim ve bir yemekhaneye girdim. Askılıklarda onlarca palto asılıydı. Büyük camlı bir pencereden, göle kadar inen, çok kısa kesilmiş otlarla kaplı, hafif eğimli bir yamaç görünüyordu. Kırk kadar çocuk, kendinden geçmiş bir halde çimenlerin üzerinde koşturuyor, bağırışıyor, oynuyordu. Başka bir kapı buldum ve dışarı çıktım.

Etrafa bir neşe, büyüleyici bir coşku hâkimdi. Gri göl, yeşil ağaçlar, taze ot kokusu, uğultuyla yükselen bağırışlar... Bu uçsuz bucaksız eğlence alanı, soğuk havaya rağmen bendeki gizli kalmış, unutulmuş bir yanı harekete geçirmişti. Bunun sebebi bir çocukluk anısı değildi, hep içimde taşıdığım, ama hiçbir zaman dile getiremediğim kendime verdiğim bir mutluluk sözüydü. Somut bir açıklaması olmadan, hayallerin alamayacağı bir cennet özlemi.

Bir ses, beni daldığım hayalden uyandırdı.

Bir animatör burada ne aradığımı öğrenmek istiyordu.

Cazeviel'in bir arkadaşı olduğumu söyledim. Sağ tarafı, göle doğru çıkıntı yapmış koruluğu işaret etti. Muhtemelen futbol sahası olarak kullanılan çimenliği boydan boya geçtim ve köknarların arasında yılan gibi kıvrılan bir patikaya ulaştım. Ormanın hemen sınırında simetrik yolları olan bir bostan vardı. Bir el arabasının yanına çökmüş, bir şeylerle meşgul biri dikkatimi çekti. Marulların ve domateslerin arasından ona doğru yürüdüm.

– Patrick Cazeviel!

Adam başını kaldırdı. Gövdesi çıplaktı, dizlerini yere dayamıştı, iki eli de toprakla meşguldü. Kafası tıraşlıydı, düzgün yüz hatları olsa da ifadesi tedirgindi. Ama bu güzel yüzün, uykularında yeniyetmelerin karınlarını deşen, sivri tırnaklara sahip demir eldivenli "Freddy Kruger"i andıran bir yanı da vardı.

– Patrick Cazeviel!

Tek kelime etmeden ayağa kalktı. Optik bir yanılsamayla yaprak gölgeleri sandığım tenindeki lekeler gerçekti. İnanılmayacak kadar gerçek. Adamın gövdesi tamamen dövmelerle kaplıydı. Tüm gövdesi ve kollarını kaplayan çarpıcı ve girift desenler. Omuzlarda Doğu'ya özgü iki ejderha; göğüste kanatları açık bir kartal; karın bölgesinde ise mavi bir yılan. Adam pullu bir yaratığı andırıyordu.

– Benim, dedi, bir marulu el arabasına bırakırken. Ya siz?

– Adım Mathieu Durey.

– Besançon'dan mı?

– Paris'ten. Cinayet Masası.

Rahatsız etmeyen gözlerle beni şöyle bir süzdü. Ben de nasıl göründüğümü kafamda canlandırdım. Üzerimden dökülen bir pardösü, buruşuk bir takım elbise, sıradan bir kravat. İkimiz de birbirimizden ilginçtik; aynasız ve eski bir mahkûm. Öğleden sonra rüzgârında iki karikatür. Cazeviel gülümsemeye çalıştı:

– Sylvie Simonis, ha?

– Bir bakıma. Ve kızı, Manon.

– Yetki alanınızın biraz uzağında değil misiniz?

Bu kez gülümseme sırası bendeydi, sigara tuttum. Başıyla reddetti.

– Umarım, dedim, sigaramı yakarken. Dostça bir konuşma olur.

– Üslubunuzdan dost canlısı olduğunuz pek anlaşılmıyor.

– Birkaç soru sadece, sonra ben arabama dönerim, siz de marullarınıza.

Cazeviel sol tarafımdaki göle baktı. Gümüş grisi ve gök mavisi. Kalın eldivenlerini çıkardı ve birbirine çarptı.

– Kahve?

– Memnuniyetle.

Bir toprak yığının üzerine oturdu ve elini el arabasının arkasına uzattı. Bir termos ile plastik bir bardak aldı. Termosun kapağını açtıktan sonra ikinci bir bardak almak için yeniden arkasına döndü. Dikkatle kahveleri doldurdu. Dövmelerinin altında kıpırdayan kaslarını görüyordum. Kırk beş yaşındaydı, bunu okuduğum gazete yazılarından biliyordum, ama vücudu otuzlarında gösteriyordu.

Bana uzattığı plastik bardağı aldım ve ben de bir toprak kümesinin üzerine oturdum. Bir sessizlik oldu. Cazeviel soğuğa karşı duyarsız gibiydi.

– Ne öğrenmek istiyorsunuz?

– Herkesin öğrenmek istediğini.

– Bak, bu çok eski bir hikâye. Uzun süre önce bu işle çok canımı sıktılar.

– Bizimkisi uzun sürmeyecek.

– Seni dinliyorum.

– Manon cinayetini neden üstlendiniz, itiraf etmenizin sebebi ne?

– Jandarma.

Kahvemden bir yudum aldım –ılıktı, ama tadı iyiydi– ironik bir ses tonuyla sordum:

– Sizi hırpaladılar, tartakladılar herhalde?

– Tam üstüne bastın.

– Sahiden, neden olayı üstlendiniz?

– Canlarını sıkmak istiyordum. Onlar için ben kesinlikle suçluydum. Ama hiçbir şey bilmiyorlardı, Sylvie'nin benim için bir kız kardeş kadar değerli olduğunu. O aptallar için tek önemli şey benim tutuklanmamdı. Bu durumda ben de onlara: "Tamam, beni kelepçeleyin" dedim. Kelepçe takılmasını bekler gibi bileklerini uzattı. Kurdukları mantığın ne kadar boktan olduğunu ispatlamak istiyordum.

Cazeviel ağır ağır, şaşkınlık verici bir duyarsızlıkla konuşuyordu. Sürüngenleri andıran bir esneklikle.

– Bu planınız, oldukça riskliydi, öyle değil mi?

– Risk mi, ben onunla yaşıyorum.

Adam, kafamda canlandırdığım himayeci tipe tıpa tıp uyuyordu. Koruyucu bir melek, ancak kaygılı ve tehlikeli. Beni ilgilendiren bir ayrıntıya geri döndüm:

– 1986'da, hapisten çıktınız.

– Bu CV'mde yazılı.

– Sylvie evlenmişti, bir anne ve parlak bir saat ustasıydı. Onunla temasa geçtiniz mi?

– Hayır.

– Onu nasıl bulabilirdiniz ki? Artık kızlık soyadını kullanmıyordu.

Merakla suratıma baktı. Düşman sandığımdan daha tehlikeliydi, ama bu keşfim elbette onu alakadar etmiyordu. Gülümsedi.

– Hâlâ sigara ikram ediyor musun?

Ona bir Camel verdim. Bir tane de ben aldım.

– Sana bir sır vermek istiyorum. Hiç kimseye asla söylemediğim bir şey.

– Bu şerefi neye borçluyum?

– Bilmiyorum. Çünkü, belki de benimki kadar aydınlık bir ifaden olduğu için. Her neyse, hapisten çıktıktan sonra, birkaç meslektaşımla birlikte Nancy'ye yerleştim. Amacımız İsviçre'de iş bitirmekti. Her gece, fark ettirmeden sınırı geçiyorduk. Diğer tarafta bir araba bizi bekliyordu. Neuchâtel'e, Lozan'a... hatta bazen Cenevre'ye kadar gidip hırsızlık yapıyorduk.

"Sen" diye hitap etmeye başladım:

– Sakın unutma, ben bir polisim.

– Zamanaşımı, dostum, zamanaşımı. Sonra, sınırın bu tarafında da, özellikle eşraftan bazı kişilerin evlerinde de ekmek olduğunu keşfettik. Sartuis, Morteau, Pontarlier... Bir gece, bir atölyeye girmiştik, içerisi değerli saatlerle doluydu. İşte o zaman fotoğrafları gördüm. Sylvie ile kızının fotoğrafları. Kahretsin: Onun evindeydim! Gençlik aşkım evlenmişti ve küçük bir kızı vardı.

Sigarasından derin bir nefes çekti, geçmişte yaşadığı sürprizi ve acıyı bir kez daha yaşıyor gibiydi.

– Diğerlerine, aldıkları her şeyi yerlerine bırakmalarını söyledim. Önce biraz söylendiler, ama sonra sakinleştiler. Bu olaydan sonra, Sylvie'yle temasa geçtim.

– O sıralarda duldu, öyle değil mi?

Sigarasının ucuna üfledi, ateş kızardı.

– Olmayacak şeyler hayal ettim, bu doğru. Ama yollarımız, artık kesişemezdi.

– Bir Hıristiyan olarak sana uzun uzun nasihatlerde mi bulundu?

– Bu onun tarzı değildi. Bir rahip gibi zevzeklik etmeyecek kadar akıllıydı, ancak doğru yolu bulmalıydım. Sefil bir paraya bir bıçkı atölyesinde çalışmaya başladım.

– Yine de, bazen eski işini yapıyordun.

– Bazen, evet. Sakin dönemlerimde.

– Bugün olduğu gibi mi?

– Bugün, farklı.

– Farklı olan nedir?

Cazeviel cevap vermeden kahvesinden bir yudum aldı.

– Manon'un ölümüne tepkin ne oldu?

– Kızgınlık. Öfke.

– Sana isimsiz telefonlardan bahsetmiş miydi?

– Hayır. Bana hiçbir şey söylemedi… Söylemiş olsaydı… Onu korurdum. Ve hiçbir şey olmazdı.

– Jandarmaya cinayeti itiraf etmek, acısına saygısızlık sayılmaz mıydı?

Bana bir caninin gözleriyle baktı. Tüm gövdesi gerildi, dövmeleri titredi. Bir an üzerime atlayacak ve gırtlağımı sıkacak sandım, ama ses tonu sakindi.

– Bak, bu benim ile aynasızlar arasında, anladın mı?

Üstelemedim.

– Bana bu konuda asla bir şey söylemedi. Bir tek şeyden emindim, jandarmanın yaptığı soruşturmaya inanmıyordu. Yaklaşımları korkakça, nedenleri aptalcaydı.

– Peki, sen, sen ne düşünüyorsun?

Dibine gelmiş sigarasından derin bir nefes çekerken yeniden göle baktı.

– Birini suçlamak için, kanıtları olması gerekir. Manon'u öldürenin kim olduğu hiç öğrenilemedi. Belki rasgele öldüren bir deli. Ya da bilemediğimiz bir sebepten dolayı Sylvie ile kızından

intikam almak isteyen bir herif. Ama kesin olan bir şey var, o da o it herifin hâlâ serbest olduğu.

– Sana göre, on dört yıl sonra bu cinayeti işleyen de aynı adam mı?

– Bundan eminim.

– Bazı şüphelerin mi var?

– Sana söyledim, şüpheler canımı sıkıyor.

– Kendi imkânlarınla bu olayı hiç soruşturmadın mı?

– Henüz son sözümü söylemedim.

Pardösümün tozunu silkeleyerek ayağa kalktım. O da beni takip etti, termosu ve plastik bardakları el arabasındaki marulların arasına koydu.

– Adios, aynasız. Herkes kendi yoluna. Ama eğer bir şey öğrenirsen, ben alıcı olurum.

– Unutma bilgi alışverişi karşılıklıdır.

Cevap vermeden, kafasını "peki" dercesine salladı ve el arabasını aldı. Uzaklaşırken arkasından baktım ve en güzel şeyi kaçırdığımı anladım. Sırtında, yarasa kanatlarını açmış, uzun koç başlı ve burma boynuzlu bir şeytan figürü vardı.

Vahşi bir adam ile üstün yetenekli bir saat ustası arasındaki bu tuhaf aşk ve dostluk hikâyesini düşündüm. İlginç karakterlerle güzel bir tiyatro oyunu.

Ama tek bir sorun vardı: Her şey gerçekdışıydı.

Bir şeyden emindim: Patrick Cazeviel bana baştan sona yalan söylemişti.

40

Yeniden yola çıktım, aklım üçüncü adamdaydı: Thomas Longhini, kayıp oğlan. Onu bulmak zorundaydım, hem de acilen.

Cep telefonumun mesajlarına baktım. Foucault'dan gelen bir şey yoktu.

Aşağıda, Sartuis Vadisi ve rengârenk siteleri alacakaranlığın içinde ışıl ışıldı. Daha karanlık tonlardaki bir grup konut dikkatimi çekti. Bahçelerle çevrili geleneksel villalar. Geniş camlı pencereleri karanlıktı, buna karşılık çatılarındaki vasistaslarda ışık vardı. Bu evlerin tamamı doğuya dönüktü. Bu bana seyahat rehberimde okuduğum bir ayrıntıyı hatırlattı.

Eskiden, saat atölyeleri, güneş ışığından mümkün olduğunca fazla yararlanmak amacıyla hep doğuya bakıyordu. Haut-Doubs'un saat ustaları çiftçilik de yapıyordu ve tarlaya gitmeden önce, atölyelerinde çalışıyorlardı. Bu düşünce aklıma bir başkasını getirdi: Sylvie'nin "Saat Evi" de bu mahallede olmalıydı. Notlarıma baktım. Chopard bana adresi yazmıştı: "42, Chênes Sokağı".

Dönmem gerekiyordu.

Yenilenmiş binaların tamamı eğik çatılı ahşap lambrili ve kerpiç duvarlıydı. Ön cephelerdeki bahçeler bakımlıydı; kaldırımların kenarına veya üzerleri tenteyle kapatılmış dört yanı açık garajlara park edilmiş arabaların hepsi Alman markasıydı: Audi, Mercedes, BMW. Bir zamanlar mikromekanik ve oyuncak fabrikalarının kaymak tabakasının yaşadığı bu mahallenin, artık saatçilik faaliyetlerinin yapıldığı bir mekân haline geldiğini anlamak için zehir hafiye olmak gerekmiyordu.

Bir tepenin eteklerine doğru tırmanan Chênes Sokağı'nı buldum. Sokak lambaları burada seyrekleşiyordu, birbirlerinden oldukça uzak villalar ise çok daha büyük bahçelerin içindeydi. Vitesi büyüttüm ve karanlığın içinde ilerlemeye başladım.

Saat Evi, yolun bitimindeki en son evdi. Çatı iki yandan aşağıya kadar inen masif bir bloktu, uzaktan bakıldığında karanlık bir piramidi andırıyordu. Birinci katın duvarları ahşap

lambri, giriş katınkiler ise beyaz sıvalıydı. Süslü püslü bir köşk, simsiyah bir kapı, uğultulu kuleler görmeyi bekliyordum. Ama bu ev, sağda, yamacın aşağısındaki garajıyla, daha çok, kenarda kalmış kocaman bir çiftlik evini hatırlatıyordu.

Ağır ağır evi geçtim, göbeğe kadar devam ettim, sonra ağaçların tam altında, bir çıkmaz sokakta durdum. Farlarımı söndürdüm, motoru stop ettim. Görünürde kimse yoktu. Tarlaların içinden, sokak lambalarından uzak durarak, hedefime doğru ilerledim.

Evin arka cephesine vardım. Ancak kapı yoktu. Panjur kapaklarını yokladım. İçlerinden biri kımıldadı. Elimi iki kanadın arasından soktum, sürgü kolunu çektim ve kanadı açtım. Karşıma inip kalkan bir pencere çıktı. Parmaklarımı sokmaya çalıştım. İmkânsızdı. İçeriden pencereyi kilitleyen kol indirilmişti.

Yapacağım tek bir şey kalmıştı. Yerden bir taş aldım, pardösüme sardım ve hızla cama vurdum. Cam patladı. Kolumu delikten soktum ve kolu kaldırdım. Birkaç saniye sonra evin içindeydim. Panjur kanatlarını kapattım, camı indirdim ve dışarıdan topladığım cam kırıklarını içeri aldım. Şansım yaver giderse, eve girildiği birkaç haftadan önce anlaşılmazdı.

Bir süre, etrafı algılamak için hareketsiz bekledim. uzakta bir köpek havladı. Tam olarak, evin neresinde olduğumu bilmiyordum. Sessizlik, karanlık, bende, buz gibi bir suya dalma etkisi yaratmıştı. Yavaş yavaş gözlerim karanlığa alıştı. Önümde bir koridor vardı. Sağımda bir merdiven. Solumda kapalı kapılar.

Koridoru takip ettim ve salona ulaştım. Tavanı çatıya kadar açık, epey büyük bir mekândı. Salon duvarının üst kısmında, çatıya yakın bir yerde, asma kat benzeri, şüphesiz odalara açılan dar bir balkon uzanıyordu. Metal etajerlerin ve pencere boşluğunun yanında, dört ayaklı bir destek üzerinde duran, geniş, eğik bir tablanın dışında başka eşya yoktu.

Etajerlerin üzerinde, pandüller, saat alarmları ve kum saatleri vardı. Yaklaştım. Hiçbirini tanımasam da ilk bakışta her birinin farklı dönemlere ait olduğunu anladım: antika güneş saatleri, Ortaçağ kum saatleri, çark aksamı görünen saatler, Rönesans dönemine, klasik çağa ve Aydınlanma dönemine ait etrafında melekleriyle altın çerçeveli saatler. Ayrıca, farklı motiflere sahip köstekli saatlerin durduğu bir vitrin de vardı ve her biri farklı bir malzemeden yapılmıştı: gümüş işlemeli, eski çinko görünümlü, renkli mineli saatler... Ama içeride ne bir tik tak ne de bir mekanizma tıkırtısı vardı.

Sartuis'nin diğer taraflarında olduğu gibi, burada da zaman durmuştu.

Salonda ilerledim ve pencere boşluğunun karşısındaki çalışma masasının önünde durdum. Masanın üzerinde de hassas aletler vardı, sanki Sylvie bir ayar işlemini henüz bitirmişti. Mikrocerrahide kullanılan aletleri hatırlatan küçük körükler, pensler, çok ince uçlu minik tornavidalar. Elimi sandalyenin deri arkalığına koydum. Saat çarklarına eğilmiş, güneş doğana kadar zamanı unutarak çalışan Sylvie'yi düşünüyordum.

Koridora geri döndüm ve ilk kapıyı açtım. Eski tarzda dekore edilmiş bir yemek odasıydı. Masif mobilyalar, üzerinde beyaz örtüsüyle yuvarlak bir masa, parlak parkeler. Evin bakımı için parayı kim ödüyordu? Bu mülk, bu eşyalar kimin olacaktı? Sylvie Simonis'in uzaklarda bir yerde bir ailesi olabilir miydi? Yoksa tüm bunlar kayınvalidesi ile kayınbabasına mı kalacaktı?

Duvardaki elektrik düğmesini çevirdim. Etraf aydınlandı. Kapalı panjur kapaklarına bir göz attım; dışarıdan görülme gibi bir risk yoktu. Her mobilyayı, eşyayı kontrol ettim; ama boşuna. Sofra takımları, örtüler, peçeteler. Tek bir kişisel eşya yoktu. Işığı söndürdüm ve odadan çıktım.

İkinci kapı mutfağa açılıyordu. Aynı temizlik, aynı sadelik. Pırıl pırıl yer karoları, tertemiz tabaklar, bardaklar. Ahşap dolapların üst rafları kap kacaklarla, en son model elektrikli mutfak aletleriyle doluydu. Duvarlarda fotoğraf, buzdolabının üzerinde manyet yoktu. İnsan kendini mobilyalı kiralık bir evde sanabilirdi.

Mutfaktan çıkıp merdivene yöneldim. Yukarıdaki iki oda tamamen boştu. Üçüncü oda Sylvie'nin odası olmalıydı, ben öyle düşündüm. Jura tarzı, tertemiz, koyu renkli mobilyalar. Zemindeki parke çıplaktı, halı yoktu. Duvarlar ise beyaz badanalıydı. Yatağa gelince, karyola meşedendi, şiltesiz ve örtüsüzdü. Çekmeceleri ve dolapları açtım. Boştu. Etraf toplanmıştı. Jandarma mıydı toplayan? Yoksa evin vârisleri mi?

Saatime bir göz attım: 19:10'du. Yarım saatten fazla bir süredir, hiçbir sonuç almadan burada eşeleniyordum. Asma kat balkonunun ucunda başka bir merdiven gördüm, dar ve dikti. Kırma tavanı camyünüyle kaplanmış bir çatı arasına tırmandım. Tavanda iki vasistas vardı. Burada ışık yakamazdım, ama görebilmeme yeterliydi.

Burası Sylvie'nin ofisiydi muhtemelen. Zemin bej renkli bir halıyla kaplıydı. Duvarlarda, açık renkli kumaş panolar bulunuyordu. Mobilya olarak da, masa görevi gören, iki destek üzerine oturtulmuş bir tahta, bir klasör dolabı ve bir gömme dolap vardı. Dolapları açtım. Boştu. İçinde Sylvie'nin bütün hesaplarının, birtakım resmi evrakının bulunması gereken dolaplar tamamen temizlenmişti.

Soğuğa rağmen, vücudumun ısısı artıyordu. Pardösüm tonlarca ağırlıktaydı sanki ve gömleğim tenime yapışmıştı. Ama beni burada tutan bir şeyler vardı hâlâ. Bu ev, bir sır barındırıyordu, bunu hissediyordum. Sylvie'nin, küçük kızının ölümüyle ilgili her şeyi sakladığı bir zula.

Aklıma bir fikir geldi.

Aşağıya indim ve dikkatle camekânlı dolapları açtım. Saatler. Zemberekler. Kutular. Pandüller. Bir sırrı saklamak için gizli köşeler. Pandülleri, saatleri yerlerinden oynattım, kaldırdım, salladım, kutuları açtım. Büyük bir masa saatinin tabanına ankastre bir çekmece buldum. Açtım ve gözlerime inanamadım: İçinde küçük bir kaset vardı. Katilin telefon konuşmalarının kayıtları olduğunu düşündüm. Kaseti aldım ve saati aldığım yere bıraktım. Başka eşyalarda da başka ipuçları olmalıydı…

Bir silahın namlusunu ensemde hissettim.

– Kımıldama.

Öylece kaldım.

– Yavaşça dönün ve ellerinizi masanın üstüne koyun.

Sesi tanımıştım. Stéphane Sarrazin.

– Anlaştığımızı düşünüyordum, siz ve ben.

Otuz derece döndüm ve ellerimi çalışma masasının üzerine koydum. Jandarma seri hareketlerle üstümü aradı, ceplerimi yokladı ve otomatiğimi aldı.

– Dönün. Bana doğru.

Siyah saçları alnına düşmüştü. Birbirine çok yakın gözleri burnuyla bir haç oluşturuyordu. Altmışlı yılların İtalyan çizgi roman kahramanı Diabolik'e benziyordu. Şimdi her iki elinde de birer otomatik vardı.

– Haneye tecavüz. İpuçlarını yok etme. Başınız dertte, dostum.

– Hangi ipuçları. Kaseti avucumun içine sıkıştırmıştım. Siz zaten her yeri temizlemişsiniz.

– Bunun bir önemi yok. Önemli olan Yargıç Magnan'ın takdiri.

– Bana neden güvenmiyorsunuz? Neden yardımımı istemiyorsunuz?

– Yardımınız mı?

– Siz bir açmazdasınız. On dört yıl önce, meslektaşlarınız hiçbir şey bulamadı. Bu yıl da hiçbir sonuç alamadınız. Simonis cinayeti tam bir muamma.

Jandarma bağışlayıcı bir tavırla kafasını salladı. Üzerinde, beyaz, tek çizgili resmi mavi kazağı vardı. Postalları karanlıkta parlıyordu.

– Size ortalıktan kaybolmanızı söylemiştim, dedi, tabancamı kemerine yerleştirirken.

– Neden birlikte çalışmıyoruz?

– Çok kalın kafalısınız. Simonis cinayetiyle ne alakanız olabilir?

– Daha önce de söylemiştim. Bu soruşturmayla bir arkadaşım ilgileniyordu.

– Yalan. Eğer dostunuz soruşturma için buraya gelmiş olsaydı, bundan mutlaka haberim olur, onu görürdüm.

– Belki benden çok daha ağzı sıkıydı. Onu pek kimse görmemiş zaten.

Jandarma pencereye doğru döndü, elleri arkasındaydı. Biraz gevşemişti. Tam karşısında karanlığın içinde Sartuis görünüyordu.

– Durey, kapı arkanızda. Yarın sabah jandarma karakoluna gelip silahınızı alın ve gidin. Öğlene kadar hâlâ Sartuis'yi terk etmemiş olursanız, savcıya haber vereceğim.

Geri geri koridora doğru yöneldim, sıkıntımı ve öfkemi saklamak istemiyordum. Ana kapıyı açtım ve yüzüme şiddetli bir rüzgâr çarptı. Çayır çimene aldırmadan göbeğe kadar yürüdüm.

Gece duru ve aydınlıktı. Gökyüzünde yıldızlar vardı. Arabamı park ettiğim çıkmaz sokağa vardım. Dönüp arkama, eve doğru baktım. Stéphane Sarrazin eşikte durmuş, hamasi bir tavırla bana bakıyordu.

Arabama bindim ve kendi kendime gülümsedim.

Kaset hâlâ avucumun içindeydi.

41

Küçük kız tutsak,
Kayıp çarklar evinde.
Akrepler, yelkovanlar,
Küçük kız artık şarkı söylemeyecek…

Bu bir tekerlemeydi.

Birkaç notayla söylenen.

Kulağı tırmalayan tekdüze bir şarkı. Özellikle ses berbattı. Ne pes ne tiz, ne erkek ne kadın, garip bir tını. Sadece uyumsuz ve aynı zamanda da tuhaf şekilde doğal.

Teybi kapattım. Zaten bandı en az yirmi kere dinlemiştim. Peder Mariotte'un kasetçalarıyla birlikte yatakhanedeydim, kapıyı iki kez kilitlemiştim.

Kayıtta, ne zamana ait olduğu bilinmeyen üç mesaj vardı. Sylvie Simonis'in sakladığı, şüpheli kişiye ait telefon konuşmaları. Hepsini Mac'ime kaydetmiştim, hem ses hem de metin olarak. Kimse bana bu sofistike ayrıntıdan bahsetmemişti; isimsiz telefon tehditleri konuşarak değil şarkı söyleyerek yapılmıştı. Yatağın üzerine oturmuş, bej renkli perdeleri çekmiştim, okuma tuşuna bastım.

Küçük kız tehlikede
Onun için ne kadar kötü, kaybetti her şeyi
Çok geç artık vakit geldi
Küçük kız artık şarkı söylemeyecek…

Bu sesleri çıkaran ağzı, bu sese sahip yüzü hayal etmeye çalışıyordum. Çirkin bir yaratık, hayvani bir surat. Veya yaralı, sargılar içinde, sinsi bir yüz… Ses transformatörünü hatırladım,

şu jandarmanın peşine düştüğü ve Richard Moraz'ın suçlanmasına sebep olan kanıt. Lamberton ve adamlarının bu konuda ayak diremelerinin nedenini anlayamıyordum.

Daha önce de yapay olarak deforme edilmiş sesler duymuştum, helyum gazıyla, bir Vocoder'le veya başka bir elektronik filtreyle. Ama içlerinde buna benzeyen yoktu. Böyle tınısız, biçimsiz ama tuhaf bir şekilde bu kadar doğal olan yoktu.

Üçüncü mesaj:

Küçük kız kuyuda,
Buna inanmayanlar için ne talihsizlik.
Suyun dibinde her şey bitti
Küçük kız artık şarkı söylemiyor...

Teybi durdurdum. Şüphesiz bu, jandarmaları kuyuya yönlendiren son mesajdı. Sylvie hastanede olmasına rağmen mesajı kaydetmeyi düşünmüştü. Nasıl bir ruh halindeydi? Bu tehditlere rağmen kızını neden korumasız bırakmıştı?

Teybi ararken, Mariotte'un kütüphanesinde bölgenin gelenekleriyle ilgili bir de kitap bulmuştum: Jura Hikâyeleri ve Efsaneleri. 12. Bölüm'ün bir kısmı ünlü Saat Evi'yle ilgiliydi.

XVIII. yüzyılın başında, diye anlatıyordu yazar, bir saatçi ailesi bu evi, kuzeyli fırtınalardan korunmak ve sabır isteyen işlerini icra edebilmek için bir tepenin yamacına inşa etmişti. Aslında, meraklı gözlerden saklamak istiyorlardı. Bu zanaatkârlar simyacıydı. Büyüleyici etkiye sahip sihirli pandüller yapmayı başarmışlardı. Şaşmaz çark takımları, hassas mekanizmalar...

Efsanenin başka versiyonları da vardı. Bunlardan birine göre, saatçiler bir büyücü soyundan geliyordu.

Evleri pis kokuların yayıldığı bataklıklarda bulunuyordu ve sarkaçlar doğrudan cehenneme açılıyordu. Bu "kapılar" iki yönde de işliyordu. Şeytanlar, iki gotik rakam arasından dünyamıza giriş de yapabiliyorlardı.

Yorgunluğun da etkisiyle, kendimi, bir saatin içinden çıkıp Sylvie Simonis'e saldıran vampir kafalı bir şeytanı hayal ederken buldum. Şeytan kadını ısırıyor, vücudunda diş izlerini bırakarak onu zehirliyordu. Şeytan ve kesik dil. Baal-Zebub ve vızıldayan sinekler. Lucifer ve onu çevreleyen ışık…

Bu saçmalığı kafamdan atıp, okumaya devam ettim. Bir başka anlatıma göre lanetlenen zanaatkârlar araştırmalarıyla Sartuis'yi felaketlere sürüklediler. Bunlar tarihin doğruladığı olaylardı. XVIII. yüzyılda veba salgınları, XIX. Yüzyılda da kolera ve yangınlar, iki dünya savaşı arasındaki katliamlar, linçler ve ölümle sonuçlanan öfkeler ve son olarak da 1920'de halkı kırıp geçiren grip salgını.

Sartuis çevresindeki vadilerde yaşayanlar, bu felaketleri Saat Evi'ne ve onun zehirli kanalizasyon sistemine bağlıyordu. Saatçiliğin iflasını bile Saat Evi'ne bağlayan batıl inanç sahibi kişiler vardı.

Gözlerimi ovuşturdum. Saat sabahın ikisiydi. Bu boş şeyler için neden uykumu feda ettiğimi anlayamıyordum. Sürekli kafamı kurcalayan bir soru vardı: Sylvie Simonis neden bu boktan şehirde, bu uğursuz evde, kızının hayaletiyle kalmıştı?

Yeniden eğimli masayı ve hassas aletleri gözümün önüne getirdim. Jandarma ve polis kayıtsızca bocalarken, o yıllar boyunca neyi düşünmüştü acaba? Elinde şüphelinin kaseti vardı, hiç kuşkusuz Manon'un trajik sonuyla ilgili bazı şeyleri de bir yerlere saklamıştı. Sayfayı çevirmeye kalkışmamıştı. Neden?

Cevabı buluverdim.

Sylvie Simonis de katilin peşindeydi. On dört yıl boyunca kendi soruşturmasını yürütmüştü. Sabırla, kararlılıkla ve inatla. Elindeki ipuçlarını takip etmiş, kuşkularını değerlendirmişti. İşte bu nedenle kötülükten başka bir şey görmediği bu düşman şehirde kalmıştı. Katilin yakınında yaşamak istiyordu. İzinde

nefes almak ve onu teşhis etmek istiyordu. Evet, bu. İnadı, dik başlılığından ve saat ustalığındaki sabrından kaynaklanıyordu. Ona katilin kellesi gerekliydi.

Başarmış mıydı? Ölümü bir cevap olabilirdi. Geçen yaz, bir şekilde kızının katilinin maskesini düşürmüştü. Fakat yetkilileri haberdar edeceğine onu tuzağa düşürmeyi –belki de kendi elleriyle safdışı bırakmayı– istiyordu. Ancak işler tersine dönmüş, Manon'un katili onu da törenle kurban etmişti. Bunu yıllar boyunca bir kanser gibi beyninde büyütmüştü.

Sigaramı ezdim ve göz kararı, izmaritle dolu küllüğe fırlattım. Dumandan bir sis tabakasının içinde kalmıştım. Yatağımın etrafındaki perdeleri açtım. Bu hikâyede direnmem, gece boyunca hiçbir şeyi teyit edemeden hikâyeyi evirip çevirmem anlamsızdı.

Pencereyi araladım ve ışığı söndürdüm. Gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum, Sylvie Simonis'in pandüllerinden birkaçı gözümün önünde belirdi. Elips şeklinde bir kum saati, kafesli saat kasaları, ellerinde yay, tokmak, trompet tutan yaldızlı bronz heykelcikler. Uykuya dalmak üzereydim, fakat bilincimin bir kısmı hâlâ direniyordu. Köstekli saatler… Yaprak, küre, lir desenli süslemeler…

Birden, saatin akrep ve yelkovanı arasından bir gölge fırladı. Redingotlu, silindir şapkalı siyah bir siluet. Yüzünü göremiyordum, fakat niyetinin kötü olduğu belliydi. Mefistofeles'i düşündüm. Hoffmann'ın Masalları'ndaki Dapertutlo'yu. Gölge üzerime eğildi, kulağıma yaklaşıp mırıldandı: "Boğazı buldum."

Bu, kasetteki ses değil, Luc'ün sesiydi. Şapkasının altından kanlı ve öfke dolu gözlerini görmek için tam zamanında doğruldum. Notre-Dame-de-Bienfaisance'ın belvederesinden bana bakan gözlerdi bunlar.

42

– Batıl itikatlar. Sıradan batıl itikatlar.

– Ama bu felaketlerin hepsi bölgede meydana geldi.

– Ben tarihçi değilim. Tüm bunların saçmalık olduğunu düşünüyorum. Efsaneler için ne denir biliyorsunuz: Hep gerçek bir yanları vardır. Sartuis'de duman var, ama ateş yok.

Saat sabahın 7'siydi. Peder Mariotte, yağ sürdüğü ekmeğini büyük bir özenle kahvesine banıyordu. Beş saatlik uyku vücudumu dinlendirmişti, ama kafam hâlâ yorgundu.

– Peki Saat Evi, gerçekten bataklığın üzerine mi inşa edilmiş?

Mariotte öfkeyle yüzünü buruşturdu. Kahvaltısını berbat etmiştim.

– Hidrografya yapısını araştırmak gerekiyor. Biraz daha doğudaki çevre yolunun nemli topraklar üzerine inşa edilmiş olduğunu biliyorum, onları kurutmak ve düzeltmek gerekmişti. Ama sizin sözünü ettiğiniz ev, en azından temelleri iki yüzyıl önce atılmış. Nasıl bilebilirim? Gerçekten bütün bu bilgilere ihtiyacınız mı var? Yani röportajınız için?

Benim gazeteci olduğuma inanan, şehirdeki tek insandı. Çağdaş dünyadan Kilise'nin kendini yalıtmasına muhteşem bir örnek.

– Aslında bir kitap yazıyorum. Kurguyu bazı aydınlatıcı bilgilerle zenginleştirmek istiyorum.

– Bir kitap mı? Bana kuşku dolu gözlerle baktı. Bir kitap ha? Ne üzerine Bayım?

– Simonislerin öyküsü.

– Kim bununla ilgilenir ki?

– Sartuis sakinlerini düşünün, şehrin lanetli olduğuna inanmıyorlar mı? Ve evin gücüne?

Rahip sütlü kahvesinden bir yudum aldı, sonra homurdandı:

– Buranın insanları, ne olursa olsun inanmaya hazır. Diğer vadilerde oturanlara gelince, Sartuis'nin gerçek ismini öğrenmeleri için buradan geçmeleri yeter: Şeytan Vadisi.

– Manon cinayeti işleri daha da karmaşıklaştırdı, öyle değil mi?

– Bu söylenebilecek en hafif şey.

– Ve ardından da Sylvie'nin öldürülmesi.

Kâsesini masaya bıraktı ve gözlerini benimkilere dikti:

– Dostum, size bir nasihatte bulunayım; kendinizi kaptırmayın.

– Neye kaptırmayayım?

– Batıl itikatlara. Burası için ebedi bir leke bu.

– İlk gece, bana, ek binaya acil durumlar için bir günah çıkarma hücresi koyduğunuzu söylemiştiniz. Bu acil durumlar batıl itikatlarla alakalı, değil mi? Şeytan'dan korkan cemaatiniz için.

Mariotte ayağa kalktı ve saatine baktı:

– Saat 7. Geç kaldım. Bugün pazar. Gülümsemeye çalıştı. Rahipler için önemli bir gün! Sabah ayin, öğleden sonra maç!

Sanki onu doğrular gibi, kilisenin çanları çalmaya başladı. Kâsesini ve tabağını aldı. Ben de ayağa kalktım:

– Bırakın. Ben kaldırırım.

Gözleriyle teşekkür etti ve kapının ardında gözden kayboldu. Bu rahip kesinlikle açık yürekli biri değildi. Evet, doğruyu söylüyordu, ama anlattıklarında hep karanlık bir bölge vardı.

Masayı topladım, tabak çanağı, çatal bıçakları bulaşık makinesine yerleştirdim. Düşünmek için ideal bir işti. Tüm bu olayların üzerinde etkili olan başka bir şey vardı, bunu hissediyordum. Bu uğursuz efsanelerin her iki cinayette de rolü vardı,

bundan emindim. Katil bir şeyden etkilenmişti. Belki de şeytanlarla ve saatlerle ilgili hikâyelerin etkisinde kalmıştı.

Yatakhanenin soyunma odasında soğuk bir duş aldıktan sonra, içine kaseti, Jura efsaneleriyle ilgili kitabı koyduğum çantamı kapattım ve hepsini arabanın bagajına yerleştirdim. Elimi çabuk tutmalıydım. Kısa bir süre sonra, Stéphane Sarrazin ordu gücüyle beni kapı dışarı edecekti.

Saat 8.

Telefon etmek için oldukça erkendi, özellikle de pazar günü için, ama başka çarem yoktu. Rahip evinin çevresini dolandım ve basket sahasında volta atarken bir sigara yaktım.

Önce Foucault'yu aradım. Cevap vermiyordu. Ne cep telefonu ne de ev telefonu. Sonra Svendsen'i denedim. Farksızdı. Sorularımla ve yeni ipuçlarımla kalakalmıştım. Soğukta titreyerek ajandama baktım ve eski bir dostu aradım. Üç çalıştan sonra, nihayet açıldı. Sesimi tanıyınca bir kahkaha attı:

– Durey! Hangi kötü rüzgâr attı?

– Bir araştırma. Çok acil.

– Pazar günü mü? Anladığım kadarıyla yine gizli bir iş.

– Yardım edebilir misin, edemez misin?

Jacques Demy dönem arkadaşımdı ve Mali Şube'nin dehalarından biriydi. Şubedeki lakabı da "Faturatör"dü.

– Seni dinliyorum.

– İsviçre'de ücretli olarak çalışmış Fransız bir kadının hesaplarını kontrol etmeni istiyorum, geçen haziran ayında öldü; mümkün mü?

– Her şey mümkün.

– Pazar günü bile mi?

– Bilgisayarlar tatil yapmaz. Bankası Fransa'da mı yoksa İsviçre'de mi?

– Bunu sen öğreneceksin.

Ona ismi ve öğrendiğim bütün bilgileri verdim.

– Ne arıyorsun?

– Belki, birkaç yıldan beri düzenli olarak yaptığı bir virman.

– Kime?

– Benim de öğrenmek istediğim bu.

– Beni en azından biraz yönlendir.

Ona hiçbir dayanağı olmayan varsayımımdan bahsettim:

– Bir özel dedektiflik şirketi. Kişisel bir soruşturma.

– Sanırım bu aklına dün geldi.

Jandarma merkezinde beni bekleyen Stéphane Sarrazin'i düşündüm. Onu onayladım. Faturatör devam etti:

– Mümkün olduğunca çabuk seni arayacağım.

Bu ilk telefon konuşmasıyla yeniden enerjiyle dolmuştum. Diğer telefon, çok daha zordu. Laure Soubeyras.

– Dün aramadın, dedi.

Sesi yapış yapış ve uykuluydu.

– Luc nasıl?

– Değişiklik yok.

– Ya sen?

– Aynı.

– Çocuklar ne diyor?

– Babalarının ne zaman geleceğini soruyorlar.

Çarşaf hışırtıları ve bardak takırtısı duydum. Onu uyandırmıştım. Muhtemelen uyku ilacı ve anksiyolitikler yüzünden sersemlemişti.

– Bugün kızlarla bir şey yapıyor musun? diye, rasgele sordum.

– Ne yapmamı istersin? Onları annemlere bırakıp hastaneye gideceğim.

Kısa bir sessizlik oldu. Teselli edici bir şeyler söylemem gerekirdi, ama içi boş laflar etmek istemiyordum.

– Ya sen? diye sordu. Neredesin?

– Luc'ün izindeyim. Jura'da.

– Ne buldun?

– Henüz hiç, ama araştırıyorum.

– Luc'ü oraya neyin sürüklediğini…

– Sana yemin ediyorum, sebebini öğreneceğim.

Yeniden bir sessizlik oldu. Soluk alışlarını duyuyordum. Hâlâ sersemliği geçmemiş gibiydi. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Daha iyisini beceremediğimden, mırıldandım:

– Seni ararım. Söz.

Telefonu kapattım, boğazım kurumuştu.

Harekete geçmeliydim. Araştırmaya devam etmeliydim.

Arabama doğru koştum.

Sarrazin tepeme binmeden son bir işim daha vardı.

43

Jean-Lurçat Okulu, şehrin kuzeyinde, Leclerc veya Lidl marketi ile McDonald's'ın yakınındaydı. Kapıdaki interfonun üzerinde iki zil düğmesi vardı: "Okul" ve "Madam Bohn". Kadın okulun yöneticisi veya kapıcısı olmalıydı. Üzerinde isim yazan zile bastım. Birkaç saniye sonra bir kadın sesi cevap verdi. Kendimi polis olarak tanıttım. Bir an sessizlik oldu, sonra hoparlör cızırdadı:

– Geliyorum.

Madam Bohn yuvarlanırcasına geldi. Gerçekten de kelimenin tam anlamıyla böyleydi; yürümüyor sanki yuvarlanıyordu. Rahat yüz kilonun üzerindeydi ve kalın elbiselerinin içinde komik bir yaratığı andırıyordu. Çocukların ona taktığı lakapları düşündüm.

– Buyurun, ben okulun müdiresiyim.

Tibetliler gibi ellerini elbisesinin kollarına sokmuştu, parlak sarı buklelerle çevrili, aşırı makyajlı geniş yüzünü bana doğru kaldırdı.

– Simonis cinayetiyle mi ilgili? diye sordu, dudaklarını büzerek.

– Evet.

– Üzgünüm. Size söyleyecek bir şeyim yok. Manon bizim okulda değildi. Ama yanılan ilk kişi değilsiniz.

– Hangi okuldaydı?

– Bilmiyorum. Belki Morteau'da. Ya da sınırın diğer tarafındaki özel bir okulda.

Muhteşem bir yalancıydı. Herkes cinayetin kronolojisini biliyordu ve kimse kızın evden okula arabayla gittiğinden bahsetmemişti. Açık renkli, fırlak gözlerine dikkatle baktım. Susmuştu. Hafifçe eğildim:

– Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim.

– Önemli değil. Ben alıştım. İyi günler, Bayım.

Küçücük, tombul elini salladı, sonra da arkasını dönüp gitti. Binanın eşiğinde kaybolmasını bekledim, ardından bahçe duvarını atlayıp içeri girdim. Kendi araştırmamı kendim yapacaktım. Arşivi bulacak, Manon Simonis'in öğrenci sicil kayıtlarına ulaşmaya çalışacaktım. Peki, bunu başarma şansım neydi? Belki yüzde elli.

Avluyu geçerken, sağ tarafta, ana binaya ek yapıları, jimnastik salonunu ve üstü açık bölmeleri gördüm. Tuvaletler. Aklıma bir fikir geldi.

Çevresinde lavaboların olduğu dar koridora saptım. Dipte, bambu ve kavak ağaçlarının hışırdadığı küçük bir bahçe vardı. Bu ayrıntı her şeyi değiştiriyordu. Sıradan bir okul tuvaletinde değildim, burası yapraklarla kuşatılmış bir rüya âlemi gibiydi…

Kapıların ahşabına, duvarların sıvasına dokundum, oldukça eskiydi.

Burada bir şeyler bulma şansım var mıydı?

Binde bir.

İlk kabin kapısını açtım ve haki renkli duvarlara dikkatle baktım. Çatlaklar, kir lekeleri, çocukça yazılar. Bazıları keçeli kalemle yazılmış, bazıları ise doğrudan duvara kazınmıştı. "OROSPU ÖĞRETMEN", "KOCA YARAKLI ZOB", "KEVIN'İ SEVİYORUM".

İkinci kabine geçtim. Damlayan suyun sesi yaprakların hışırtısına karışıyordu. Buradaki yazıları da okumaya başladım. "SABINE KARIM'I EMİYOR", "GÖTTEN BECERMEK"... Ayrıca boy boy penis ve meme çizimleri bu yazıları süslüyordu. Kuşkusuz tuvaletler doğal ihtiyaç gidermede de kullanılıyordu.

Üçüncü kabin. Bu fikrimin saçma olduğunu düşünerek bu kabinden de çıktım. Bir sonraki kapıyı ittim ve donup kaldım. İki borunun arasında, acemice duvara kazınmış bir yazı vardı:

MANON SIMONIS, ŞEYTAN PEŞİNDE!

Bu kadarını beklemiyordum. Sadece bir isim, bir imayla karşılaşacağımı umuyordum. Koşar adım avluyu geçtim, binanın içine girdim ve birinci kata çıktım. Müdirenin odasının tam önüne düşmüştüm.

– Beni aptal yerine koydunuz.

Kadın irkildi. Ayaktaydı, elindeki su püskürtücüsüyle bitkilerinin yapraklarını ıslatıyordu.

– Avludaki tuvaletlerden geliyorum. Bir duvar yazısında Manon Simonis'in adı geçiyor.

– Duvar yazısı mı? Tuvaletlerde mi?

– Bana neden yalan söylediniz?

– Demek gördünüz? Onarım için on yıldan beri bütçe istiyorum...

– Bu yalanın sebebi ne?

– Ben… Bana telefon ettiler. Sizin geleceğinizi haber verdiler.

– Kim?

– Jandarma. Önce hiçbir şey anlamadım, ama bana Manon'la ilgilenen uzun boylu bir polisten söz ettiler. Ve onu derhal geri püskürtmemi emrettiler.

Cevabı beni sakinleştirdi. Sarrazin, benim de tahmin ettiğim gibi, atacağım her adımı önceden kestiriyordu.

– Oturunuz, dedim. Sadece birkaç dakikam var.

– Çiçeklerimi sulamam gerekiyor. Sizi ayakta da cevaplayabilirim.

– Yüzbaşı Sarrazin'i kınamıyorum, dedim, yumuşak bir ses tonuyla. Simonis cinayeti oldukça hassas bir dosya.

– Paris'ten mi geliyorsunuz?

Yalan söylenecek hale geldiğini hissediyordum, zaten bu yönteme Marilyne Rosarias'la konuşurken de başvurmuştum.

– Bir soruşturma hassas bir durum aldığında bizim şubeyle temasa geçerler. Tarikatlar. Ayinsel cinayetler. Klasik soruşturmacılar işlerine burunlarımızı sokmamızdan hoşlanmazlar. Bizim kendi yöntemlerimiz vardır.

– Anlıyorum. Sylvie Simonis öldürüldü, değil mi? Yani resmi açıklamaya göre, demek istiyorum?

– Bu ölüm, ilk cinayeti yeniden gündeme getirdi, diye geçiştirdim. Manon okuldayken de müdür siz miydiniz?

Madam Bohn su püskürtücüsüne bastı, etrafı bir su bulutu kapladı. Soruyu yineledim.

– O dönemde, basit bir ilkokul öğretmeniydim, dedi. Geçen yıl okul müdürü oldum.

– Nasıl bir kızdı?

– Canlı. Yaramaz. Hem de… son derece. Melek yüzü ile karakteri birbirine uymuyordu.

– Ben onu utangaç ve aklı başında bir çocuk sanıyordum.

– Herkes öyle sanıyordu. Aslında, haylaz bir kızdı. Hep çılgınca davranışlarda bulunurdu. Bazen de tehlikeli.

– Tehlikeli mi?

– Gözünü budaktan sakınmazdı. Gözü pek bir çocuktu.

Bu açıklama kaçırılmış olma ihtimalini biraz olsun ortadan kaldırıyordu.

– Bir yabancının peşine takılmış olabilir mi?

– Bunu söylemek istemedim. O aynı zamanda yabani bir çocuktu.

– Thomas Longhini'yle olan ilişkisini nasıl tanımlarsınız?

– Hiç ayrılmazlardı.

– Aralarında beş yaş fark vardı.

– İlkokul ile kolej aynı avluyu kullanır. Ayrıca Corolle sitesinde de görüşüyorlardı.

– Soruşturmayı yapanlar, o gece sadece Thomas'nın peşinden gitmiş olabileceğini ileri sürüyorlar. Siz de aynı kanıda mısınız?

Bir süre duraksadı, sonra elindeki su püskürtücüyle işine kaldığı yerden devam etti. Nemli toprak kokusu odaya yayılıyordu, hem hoş hem de hüzün veren bir koku. Öldükten sonra her birimizin gömüleceği toprağı düşündüm.

– Onlar bir çiftti, bu kesin. Manon, Thomas'nın peşinden gitmekte tereddüt etmezdi.

– Bu sizin varsayımınız mı?

– Arıtma alanına gitmiş, sonu kötü biten bir oyun oynamış olabilirler, evet.

Ne pahasına olursa olsun Thomas Longhini'yi bulmam gerekiyordu.

– Eğer bu bir kazaysa, gelen tehdit telefonlarının bir açıklaması olmalı.

– Belki de, sadece bir rastlantı. Sylvie Simonis'in çok düşmanı vardı. Ama neden, on dört yıl sonra tüm bunları kurcalıyorsunuz?

– Peki siz, okul olarak hiç tuhaf telefonlar aldınız mı?

– Evet, bir kere. Bir adam. Çok büyük bir şeyi olduğunu ve gelip bana sokacağını söyledi.

İrkildim; Madam Bohn bunu çok normal bir ses tonuyla söylemişti. Sonra hayal kırıklığına uğramış bir edayla ekledi:

– Hâlâ bekliyorum.

Ağzım açık kalmıştı. Kadın bana göz ucuyla baktı ve gülümsedi:

– Özür dilerim. Şakaydı.

Konuyu değiştirdim:

– Saat Evi'ni biliyor musunuz?

– Elbette. Sylvie oraya yerleşmişti.

– Peki ya hikâyesini? Ev hakkında, ağızdan ağıza dolaşan şu efsaneyi?

– Herkes kadar.

– Okulunuzun tuvalet duvarına "Manon Simonis, şeytan peşinde" yazısı kazınmış. Size göre bunu neden yazdılar?

– Öğrenciler arasında bir söylenti vardı.

– Nasıl bir söylenti?

– Şeytan'ın Manon'u aradığına dair bir şayia.

– Ne tür bir şeytan.

– Hiçbir fikrim yok.

– Neden böyle söylüyorlardı?

– Çocuk hikâyeleri. Nereden çıktığını bilmiyorum. Tam olarak ne anlama geldiğini de.

Belli belirsiz gülümsedi. Manon'a yakın olmuş diğer herkes gibi, bu kadının da zamanın unutturamayacağı bir vicdan aza-

bıyla yaşadığını hissediyordum. Bu cinayet tahmin edilebilir miydi? Önü alınabilir miydi? Kadın mırıldandı:

– Sonradan yargılamak her zaman daha kolaydır, öyle değil mi?

Lilas'daki olayı düşündüm, yaptığım yanlış değerlendirme neticesinde iki çocuğun ölümüne, üçüncüsünün de öksüz kalmasına neden olmuştum. Böylesine hareketli bir yaşamda pişmanlıklara yer yoktu. Önce ona birkaç merhamet sözcüğü söylemeyi düşündüm, sonra vazgeçtim. Teşekkür ettim ve odadan çıktım.

Merdivende telesekreterimi aradım. Hiç mesaj yoktu. Foucault, Svendsen, Faturatör ne halt ediyordu? Hepsi ne cehennemdeydi?

Saat 11.

Stéphane Sarrazin okulun kapısında beklemiyordu, ama, şehirde, beni otoyola kadar kovalamak için hazır beklediğini hissediyordum. Arabama koştum, sonra Corolle sitesine doğru hızla hareket ettim.

44

Çimenlerin üzerine yayılmış aileler güneşin cazibesine kapılmışlardı. Buzluklar, bira kutuları ve kâğıt tabaklar. Çocuklar oyun alanındaydı. Aileler ise neşe içinde kafaları çekiyordu. Arkalarında, Corolle sitesinin binaları, beyaz duvarları ve kırmızı panjurlarıyla legolardan yapılmış evleri andırıyordu.

Park alanına, dışa doğru çıkıntı yapacak şekilde arabamı bıraktım, sonra yamaçtan indim. Piknikçilere gözükmemek için, ilk binanın çevresini kuşatan kurtbağrıların arkasından dolandım ve Manon'un dadısı Martine Scotto'nun oturduğu 15 no'lu apartmanın merdiven boşluğuna doğru ilerledim.

Apartmanın girişi dar ve yarı aydınlıktı. İnterfon yoktu. Sadece, sakinlerin isimlerinin yer aldığı bir pano vardı. İsmi aradım; ikinci kattaydı.

Yürüyerek çıktım ve zili çaldım. Cevap yoktu. Anlaşılan Martine Scotto evde değildi. Belki de, diğerleriyle birlikte aşağıda bahçedeydi. Ama onu tanımamın imkânı yoktu. Hayal kırıklığına uğramıştım. Bocalamaya başlamıştım ve önümde sadece birkaç dakika vardı.

Cep telefonum çalmaya başladı.

Arayan Faturatör'dü. Hep ilk olurdu, bunun için iddiaya bile girebilirdim.

– Bir şeyler buldun mu?

– Evet. Sylvie Simonis düzenli virmanlar yapıyormuş. Ama içlerinden biri, sanırım senin aradığınla tam örtüşüyor. Bir İsviçre hesabına üç ayda bir yapılan bir virman.

– Ne zamandan beri?

– Çok eski. Ekim 1989. O dönemde üç aylık aralıklarla on beş bin frank. Günümüzün, aşağı yukarı beş bin avrosu. Her üç ayda bir.

Yumruğumla duvara vurdum. Yaptığım onca araştırmadan sonra, nihayet biri işe yaramıştı. Soruşturmadan bir sonuç alınamaması, Moraz, Cazeviel ve Longhini fiyaskolarından sonra, Sylvie bizzat harekete geçmeye karar vermiş ve bir özel dedektif tutmuştu. Ve bu dedektif on yıldan fazla bir süre onun hesabına çalışmıştı.

– Alıcının ismini öğrenebildin mi?

– Hayır. Para bir hesap numarasına yollanmış.

– Gizliliği kaldırma imkânı?

– Sorun değil. Uluslararası bir arama müzekkeresi çıkartman ve söz konusu paranın haksız bir kazanç olduğuna dair somut kanıtları sunman yeterli.

– Kahretsin.

– Bu paranın kaynağı ne? diye sordu Faturatör.

– Kendi özel geliri, sanırım. Sylvie Simonis saatçiydi.

– Bu durumda, sen bu işi unut, aslanım.

– Ne yani, bunun başka bir yolu yok mu?

– Bakacağım. Bana göre bu para sadece hesap numarasına transfer edilmekle kalmıyordu. Alıcının bunu bir başka hesaba, bu kez ismi belli bir hesaba virman yapması gerekiyordu.

– Para transferini izleyebilir misin?

– Bakacağım. Ama herif bizzat gelip parayı vezneden nakit olarak aldıysa, boku yedik.

Teşekkür ettim ve telefonu kapattım. Giriş katına indim, diğer bütün olasılıkları bir yana itmiştim; belki de Sylvie sadece birikim olsun diye bir kenara para koyuyordu ve uzaktaki bir akrabasına yardımda bulunuyordu. Ama yine de bir özel dedektife para ödediğine inanıyordum. Bu adamın elinde, önemli ipuçlarını barındıran bir soruşturma dosyası olabilirdi. Belki de katilin kimliğini bile biliyordu!

Girişteki camlı kapının önünde durdum. Dışarıda, çimenlerin üzerinde hayatın tatlılığı ve tembelliği hâkimdi. Erkeklerin hemen hepsi bıyıklı ve eşofmanlıydı; kadınlar ise pantolon ve çiğ renkli svet-şörtler giymişti. Çocuklar sütunlu girişte zincirlerinden boşalmış gibi oyun oynuyordu. İnsanlar, barbeküdeki sosisler gibi güneşin altında kızarıyordu.

Yeniden Foucault'nun numarasını tuşladım. İki çalıştan sonra açıldı:

– Foucault! Durey.

– Mat! Tam da senden bahsediyorduk.

– Kiminle?

– Karımla. Çocukla birlikte André-Citroën Parkı'ndayız.

İnanamıyordum; sabahtan beri soruşturmayla ilgili haber beklerken bu salak herif sakin sakin yürüyüş yapıyordu! Onları köle gibi kullanmak için zaman zaman ekibindeki adamlara övgüler düzen Luc'ü düşünerek öfkemi bastırdım.

– Bana yeni bir haberin var mı?

– Mat, bugün pazar; bu sana bir şey ifade ediyor mu?

– Üzgünüm.

Foucault bir kahkaha patlattı:

– Hayır. Değilsin. Ve ben de değilim. Longhini için aradın değil mi? Senin çocuk, bir görünmez adam.

– Yeni ismini öğrenebildin mi?

– Hayır. Besançon Valiliği engel çıkartıyor. Sosyal Güvenlik Sigortası'nın elinde hiçbir şey yok. Adli Sicil'e gelince, orada özel bir dosya var.

– Ne geveliyorsun?

– Jandarma tarafından saklanan bir dosya. O dönemde kaçmasına yardımcı olmuşlar.

Demek jandarma, polise karşı yeniyetmenin tarafını tutmuştu ve işi, onun ortadan kaybolmasına yardımcı olacak kadar abartmışlardı. Bu koşullar altında, onu bulma umudu hiç kalmamıştı. Sırtımı camlı kapıya döndüm ve binanın arkasına kadar koridor boyunca ilerledim.

– İzlenimlerimi söyleyebilir miyim? dedi Foucault.

– Dinliyorum.

Acil çıkış kapısını açtım ve kendimi otlarla kaplı dik bir yamacın dibinde buldum. Tepede köknarlar ağır ağır sallanıyor, soğuk güneş ışınları arada bir geçebiliyordu. Duvara dayandım.

– Gözaltı süresi boyunca, polis çocuğu bayağı hırpalamış. Şoka girmiş.

– Bunu sana kim söyledi?

– Bir psikiyatr tarafından muayene edilmiş.

– Nereden biliyorsun?

– Sigorta. O dönemde, sigorta şirketi ödemeleri ailenin eski adresine yollamaya devam etmiş. Jandarma da hepsini alıcının adres değişikliği sebebiyle iade etmiş. Bütün faturalar, psikiyatrın konsültasyon raporları hâlâ şirkette duruyor.

– Umarım bana psikiyatrın adını vereceksin.

– Adını, adresini, evet.

– Ve bana bunu şimdi söylüyorsun, ha?

– Dün seni aradım. Ama henüz yeni adresini alamamıştım ve…

– Bana ismi ve adresi ver.

Not defterimi çoktan hazır etmiştim. Foucault bir an tereddüt etti:

– Şey…

– Ne var?

– Yanımda değil, ben… Şu an parktayım.

– Ofise gitmek için on dakikan var. Elini çabuk tutsan iyi edersin.

Foucault telefonu tam kapatacakken sordum:

– Bekle. Ya diğer araştırma? Şu aynı tip cinayetler?

– Hiç.

– Tüm Fransa'da bile mi?

– Kimse mesajlarıma tepki vermedi. Emniyet'in ana datasında seninkine benzeyen tek bir cinayet bile yok. Bu onun ilk cinayeti, Mat.

– Dokuz dakikan kaldı.

Telefonu kapattım ve Svendsen'i aradım. Adli tabip telefonu açtı. Bir anda, boşuna aradığımı hissettim.

– Benim çocuklar iş üstünde, ama yeni bir şey yok.

– Seni başka şey için aradım.

Tabip, bıkkın bir ses tonuyla derin bir iç çekti.

– Seni dinliyorum.

– Foucault, bizimkinin tarzında başka bir cinayete rastlamadı.

– Yani? Belki de bu onun ilk işidir.

– Ben aksini iddia ediyorum, hatta bundan eminim. Araştırma sırasında başka kriterleri de girmek gerekiyor.

– Bu konuda ne yapmamı istiyorsun?

– Foucault işe cinayetten başladı. Belki de cesetten başlamak gerekiyor.

– Anlamıyorum.

– Bunu kendin söyledin: Katilin imzası çürüme sürecine dayanıyor. Ölümün kronolojisiyle oynuyor.

– Seni dinliyorum.

– Dikkatsiz bir adli tabip, kurtlar tarafından kemirilmiş bir kadavradaki bu farklılıkları anlayamayabilir…

– Dikkatsiz ve sarhoş.

– Hayır. İleri derecede çürümüş bir halde bulunan cesetlerle ilgili ciddi bir araştırma başlatmak istiyorum, tüm Fransa'da.

– Hangi yıllar arasında?

– 1989-2002.

– Bu kaç ceset demek, biliyor musun?

– Mümkün mü, değil mi? Ülkedeki tüm adli tıp enstitüleri taranabilir mi?

– Hemen bütün kayıtlara bakacağım. Ve kişisel numaralarını bildiğim meslektaşlarımı arayacağım. Pazartesiyi beklerken. Ama her halükârda bu zaman alacaktır.

– Teşekkür ederim.

Telefonu kapattım ve duvar boyunca ilerledim, tepemdeki kara köknarlar beni büyülemişti. Güneş köknarların ardına saklandığında üşüyordum. Pardösümün yakalarını kaldırıp Foucault'nun telefonunu beklemeye başladım.

Tüm varsayımlar kafamın içinde dolanıp duruyor, ama hiçbiri tam anlamıyla içime sinmiyordu. Binanın arkasına gizlenmiştim ve kendimi güvende hissediyordum.

En azından Sarrazin'in aklına beni burada aramak gelmezdi…

45

Telefonun ziliyle uyuşukluğumdan sıyrıldım. İrkilerek kendime geldim.

– Foucault. Not alacak bir şeyin var mı?

Saatime baktım. 14:10'du. 36 numaraya yirmi dakikadan daha az bir sürede ulaşmıştı. Kötü sayılmazdı.

– Not alıyor musun?

– Evet. Haydi.

– Adamın adı Ali Azoun. Halen Lyon'da oturuyor. Seni uyarıyorum: Yabana atılacak biri değil.

Psikiyatrın kişisel bilgilerini yazdım, Foucault'ya teşekkür ederken, o hâlâ mırıldanıyordu:

– Ben ofiste kalıyorum. Elim mecbur, bütün öğleden sonramı, şu senin cinayeti, uzaktan da olsa andıran vakaların peşinde arşivde geçireceğim. Ne bulacağım Tanrı bilir. Seni ararım.

Tepkisi içimi ısıtmıştı. Soruşturmanın harcı bizi yeniden birbirimize bağlıyordu. Zorlukla doğruldum ve binanın içine girdim. Psikiyatrın numarasını tuşladım. Kendimi tanıttıktan sonra doğrudan konuyu açtım.

– Thomas Longhini hakkında.

– Yine mi? Dün de beni bu hikâyeyle ilgili olarak aradılar.

– Arayan yardımcımdı. Bazı kesin bilgilere ihtiyacım var.

Gergin bir sessizlikten sonra:

– Telefonda hiçbir soruya cevap vermeyeceğim. Özellikle de resmi bir belgeyi görmeden. Meslektaşınız bana son derece müstereddit geldi. Ayrıca jandarmanın elinde, konuyla ilgili eksiksiz bir dosya var. Sizin…

– Elimizde yeni bilgiler var.

– Hangi bilgiler?

– Thomas Longhini iki cinayetle de bağıntılı olabilir; yani Manon cinayeti ve annesi Sylvie Simonis'in öldürülmesi.

– Gülünç. Thomas bir cinayete karışmış olamaz.

Azoun, Sylvie'nin cinayete kurban gittiğini duyunca şaşırmamıştı. Jandarma onu bilgilendirmiş olmalıydı. Devam ettim.

– Suçlu mu değil mi, siz ne düşünüyorsunuz; sizi aramamın temel sebebi bu.

Doktor yeni bir es daha verdi, sonra uzlaşmacı bir ses tonuyla konuştu:

– Neden pazartesiye kadar beklemiyorsunuz? Bana bir faks yollayın ve…

– Bakın sizi, çikolata pazarlamak için aramıyorum. Söz konusu olan bir cinayet soruşturması. Acil.

Yeniden bir sessizlik oldu.

– Thomas Longhini'nin yeni adı ne? diye sordum.

– Jandarma biliyor. Size söylemediler mi? Ben asla öğrenmedim.

– Thomas Longhini'nin suçlu olması neden size gülünç geliyor?

– Thomas bir katil değil. Hepsi bu.

– Ama Manon cinayetinin şüphelilerinden biriydi.

– Meslektaşlarınızın aptalca gayreti sebebiyle! Zavallı çocuk poliste her şeye maruz kaldı.

– Bana onun yaşadığı travmadan söz edin. Tepkilerinden.

– Bu şekilde bir sonuca varamazsınız, Yüzbaşı. Bana yarın, bir yargıç tarafından bu işle görevlendirildiğinizi belirten resmi bir belge fakslayın, ancak o şekilde konuşabiliriz.

– Sadece gün kazanmak istiyorum. Eğer bunu yanlış buluyorsanız, hemen vazgeçebiliriz.

– Tamamen yanlış. Ve özellikle de onu bu işe yeniden bulaştırmayın! Ağzının payını aldı.

Ses tonundaki değişiklik beni şaşırtmıştı, hassas bir noktaya dokunmuş olmalıydım. Merhametli adamı oynamaya karar verdim.

– Gerçekten çok mu kötü durumdaydı?

Azoun derin bir iç çekti, ardından birkaç kelime söyledi:

– Gerçeği algılama sorunu vardı, buluğ çağının tipik bir özelliği. Benim raporum da bu yöndeydi. Bütün yaz onu takip ettim.

Bir anda irkildim. Thomas Longhini ocak 1989'da şüpheli olarak gözaltına alınmıştı.

– 1989 yazı mı?

– Hayır, 1988 yazı.

– Manon 12 kasım 1988'de öldürülmüştü.

– Anlamıyorum. Sizin dosya hakkında bilginiz yok mu?

– Lütfen açıklayın.

– Thomas'yı cinayetten önce tedavi ettim. Ailesi mayıs 1988'de bana başvurmuştu. Sonra, ertesi yılın başında Besançon Adli Polisi'nden bazı adamlar, beni sorguladı. Çünkü Thomas'yı iyi tanıyordum. Ama ben onun lehine ifade verdim.

Foucault tarihleri karıştırmıştı. Dosyada bir psikiyatrın adının geçtiğini görünce, bir uzman olarak ona başvurulduğunu veya ruhsal travma geçiren çocuğun tedavisinde ondan yararlanıldığını sanmıştı. Ama Ali Azoun, Thomas'yı olaydan bir yıl önce tedavi etmişti.

Soğukkanlılığımı korumaya çalışarak yutkundum.

– O dönemde, çocuğun sorunu neydi?

– Ailesi kaygılanıyordu. Çocuk saçma sapan sözler ediyordu. Sonuçta, ailesi onun delirdiğini düşünmüş.

– Ne gibi?

– Özellikle bir şeytandan söz ediyordu.

Kafamı kaldırdım. Karşımdaki tepe sanki gökyüzüyle çarpışıp titremeye başlamıştı.

– Biraz daha açık olun, lütfen.

– Manon'un –onu kız kardeşi gibi görüyordu– tehlikede olduğunu söylüyordu. Bir şeytanın onu tehdit ettiğini iddia ediyordu.

– Bu şeytan kimdi? Nasıl bir şeydi?

– Thomas hiçbir şey bilmiyordu. Aslında benim küçük kızı görmemi istiyordu. Onun benimle daha kolay konuşacağına inanıyordu.

– Neden siz?

– Bilmiyorum; bir yetişkin. Bir doktor.

– Annesiyle temasa geçtiniz mi?

– Hayır. Ben sanıyordum... Her neyse, Thomas'ya göre, annesi de bu tehdidin içindeydi.

Ensem karıncalanmaya başlamıştı.

– Onun bir tehdit unsuru olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?

– Bundan çok daha karmaşık.

– Peki, siz ne yaptınız? Küçük kızı kabul ettiniz mi?

– Hayır. O dönemde, kafası allak bullak olmuş bir yeniyetmeyle ilgileniyordum. O yaşta şeytan anıştırmaları, son derece klasiktir. Üstelik, kendisinden beş yaş küçük Manon'la olan ilişkisi pek anlaşılır bir şey değildi. Seanslarımda daha çok bu soruna

odaklandım. Önemli olan onun isteklerini yönlendirmekti, anlıyor musunuz?

– Ve siz hiçbir şey yapmadınız?

– Bakın. Her şey olup bittikten sonra psikiyatrları suçlamak kolaydır. Ayrıca her suç tekrarında hakaretlere ve sitemlere biz maruz kalırız. Bizler kâhin değiliz!

Bayan Bohn da bana aynı söylevi çekmişti. Bu yetişkinler, iki çocuğun "hayali" korkularının gerçeğe dönüşebileceğini kabul edemiyordu. Azoun, bu kez daha alçak bir ses tonuyla devam etti:

– Manon'un ciddi olarak bir tehdit altında olduğunu düşünüyorum. Ama o bu tehdidin bir yetişkinden geldiğini kabul etmiyordu. İşte bu sebeple de "şeytan"dan söz ediyordu. Kendisi kötücül bir varlık yaratmıştı.

– Neden saldırganın kimliğini gizliyordu?

– Çünkü belki de o, sevmeye koşullanmıştı. Ruhunun derinliklerinde bir çatışma yaşıyordu. Mesela bu duruma, pedofili vakalarında çok sık rastlanır.

– Yani siz Manon'un annesinin tehlikeli biri olduğunu mu düşünüyorsunuz?

– Annesi veya bir yakını.

– Thomas herhangi bir isim söylemedi mi? İpucu olabilecek bir şey?

– Asla. "Bir "şeytan"dan, bir "iblis"ten söz ediyordu.

– Thomas'yı daha sonra da gördünüz mü? Yani suçlanmasının ardından demek istiyorum.

– Serbest bırakıldıktan sonra, evet. Ailesi zor anlarında oğullarının yanında olmamı istemişti. Onlar da son derece şaşkındı.

– Thomas kendini güvende hissediyor muydu?

– Bana göre, söylendiğinden çok daha mukavim bir çocuktu. Onun için gerçek travma suçlanmak değil, Manon'un ölümüydü.

Ve özellikle de bizleri yaklaşmakta olan tehlikeye karşı uyardığında dinlenmemiş olması da başlı başına bir travmaydı. Herkese kızıyordu. Hep geri döneceğini söylüyordu. Manon'un intikamını almak için.

İntikamcıların listesi sürekli uzuyordu; on dört yıl boyunca özel soruşturmasını yaptıran Sylvie Simonis; henüz "son sözünü söylememiş" olan Patrick Cazeviel. Ve şimdi de Sartuis'ye geri döneceğine dair ant içen Thomas Longhini.

– Aile bölgeyi terk etti, dedi Azoun. Ve bir daha Thomas'yı görmedim. Ama bir gün yeniden ortaya çıkacağına eminim. İşte hepsi bu. Sanırım çok şey söyledim.

Telefonu kapatıp cebime koydum, adamın telefonda söylediklerini düşünüyordum: Sylvie Simonis'in çocuğunun öldürülmesinde payı vardı. Hayır; ben kişisel soruşturma ve özel dedektif fikrini tercih ediyordum.

Ve bu, şimdilik geçerli tek varsayımdı.

Her iki cinayetin katili de aynıydı.

Audime doğru yürüdüm. Saat 15:00 olmuştu ve hava şimdiden kararmaya başlamıştı. Aileler yavaş yavaş çimenleri terk ediyordu. Artık Sartuis'deki zamanım dolmuştu ve hiçbir şey bulamamıştım. Arabanın kapısını açarken, jandarmaya gitmeyi ve Sarrazin'le bir anlaşma yapmayı düşünüyordum. Bu şehirde kalabilmem için tek çıkar yoldu.

Bir el omzuma dokundu. Jandarmayla karşılaşmayı beklediğimden gülümseyen bir suratla geri döndüm. Ama Sarrazin değildi, akrilik eşofmanları içinde, site sakinlerinden biriydi.

– Röportajcı adam siz misiniz?

Soruyu anlamamıştım.

– Röportajcı; Peder Mariotte bana bir gazeteciden söz etti.

– Benim, dedim. Ancak fazla vaktim yok.

Adam omzunun üstünden geriye doğru baktı.

– Sizi ilgilendirecek bir konu var.

– Sizi dinliyorum.

– Karım, hastanede temizlik görevlisi.

– Evet?

– Bu hafta hastaneye biri gelmiş. Görmeniz gereken biri…

– Kim?

– Jean-Pierre Lamberton.

Tokat yemiş gibi oldum. Bu, Manon Simonis soruşturmasının başındaki adamdı. Chopard bana, onun Jean-Minjoz Hastanesi'nde öldüğünü söylemişti.

– O Besançon'da değil mi?

– Sartuis'ye dönmek istemiş. Karımdan duyduğum kadarıyla fazla vakti kalmamış ve…

– Teşekkür ederim.

Adam hâlâ bir şeyler anlatıyordu, ama kapıyı kapatmamla birlikte sözcükler duyulmaz oldu.

Kontak anahtarını çevirdim, şehir merkezine doğru yola çıktım.

46

Sartuis Hastanesi Besançon'dakine benziyordu. Aynı ellili yıllar mimarisi, aynı gri beton. Küçültülmüş bir model. Binanın içi de son derece tanıdıktı. Duvarlarda panolar, plastik kaplı danışma bankosu, soluk ışıklı tavan lambaları. Doğrudan danışma bankosuna yöneldim ve Komutan Lamberton'un oda numarasını sordum.

– Aileden misiniz?

Kimliğimi bankonun üzerine koydum.

– Büyük aileden, evet.

Asansöre doğru yürürken, sol tarafıma, meşrubat otomatının bulunduğu yere bir göz attım. Tam yanında telefon kabini vardı. Burası, katilin cinayet gecesi Sylvie Simonis'i telefonla aradığı kabindi. Kabinin kirli camlarının ardından, adamın siluetini hayal etmeye çalıştım. Ama başaramadım. Katili hayalimde canlandırmam imkânsızdı. Bir insan olarak tahayyül edilemezdi.

Merdivenle ikinci kata çıktım. Koridorda aileler bekliyordu. 238 no'lu odaya kadar yürüdüm ve kapı tokmağını çevirdim.

– Ne yapıyorsunuz?

Beyaz önlüklü bir adam tam arkamda duruyordu. Otoriter bir tonla ekledi:

– Ben servis doktoruyum. Akrabası mısınız?

Bir kez daha kimliğimi çıkardım. Ama danışmadaki kadar etkili olmadı.

– İçeri giremezsiniz. Bitti.

– Anlayamadım?

– Ziyaret saati, demek istiyorum.

– Mutlaka onu görmem lazım.

– Ziyaret saatinin sona erdiğini size söyledim, yeterince açık değil mi?

– Bakınız. Bana birkaç kelime bile söylese, benim için çok önemli olabilir. Jean-Pierre Lamberton'un elinde bir soruşturmayı çözüme kavuşturacak anahtar olabilir. Bir zamanlar üzerinde çalıştığı bir cinayet soruşturması.

Doktor kısa bir tereddüt geçirdi. Çevremden dolandı ve yavaşça kapıyı açtı.

– Birkaç dakika, dedi eşikte durarak. Ölüm döşeğinde. Kanser her yerini sarmış durumda. Bu gece karaciğeri patladı. Kanı enfekte oldu.

İçeri girmem için kenara çekildi. Storlar inik, oda boştu, ne bir çiçek ne bir koltuk. Metal bir hastane yatağı ile çeşitli tıbbi

aygıtlar dışında hiçbir şey yoktu. Üzerlerine beyaz kılıf geçirilmiş küçük plastik torbalar asılıydı. Doktor, bakışlarımı takip ediyordu:

– Kan torbaları, diye mırıldandı. Onları gizlememiz gerekti. Kan görmeye tahammül edemiyor.

Karanlıkta ilerledim. Doktor arkamda konuşmayı sürdürüyordu:

– Beş dakika. Bir dakika fazla değil. Sizi dışarıda bekliyorum.

Kapıyı kapattı. Yatağa doğru yürüdüm. Tüplerin, hortumların arasında yatan bir adam vardı, tıbbi aygıtların hafif ışığıyla aydınlanmıştı. Kafası, yastığın beyaz yüzeyinde bir lekeden farksızdı. Simsiyah, vücudundan ayrı bir parçaydı sanki. Kolları daha çok donuk iki kemikti, örtünün altındaki karnı, hamile bir kadının karnı gibi şişmişti.

Biraz daha ilerledim. Odanın sessizliğinde kauçuk bir torbanın şaklaması duyuluyor, ardından da uzun bir solunum sesi işitiliyordu. Bu simsiyah kafayı daha yakından görebilmek için eğildim. Sadece kel değildi; ne yüzünde ne de kafasında kıl namına bir şey yoktu. Tamamen kılsız, saçsız, ışın tedavisinden dolayı ızgara olmuş bir kafatası. Yüz hatlarının yerini kaslar ve lifler almıştı, derisi engebeli bir arazi gibiydi.

Aramızdaki mesafe birkaç santimetreydi; yastığın üzerine bırakılmış gibi duran başının, neden gövdesinden ayrı bir parça olarak algılandığını anladım. Boğazında beyaz bir bandaj vardı ve yastığın beyazlığıyla bir bütünlük oluşturduğundan kafası kesikmiş gibi bir izlenim uyandırıyordu. Chopard, gırtlak veya tiroit kanserinden söz etmişti, daha fazlasını bilmiyordum. Böyle bir adamı sorgulamak imkânsızdı, morfinin etkisiyle bilinci yerinde olmayabilirdi. Ayrıca ne trakesi, ne gırtlağı ne de ses telleri vardı.

Geriye doğru sıçradım.

Gözlerini açmıştı.

Gözbebekleri sabitti, ama büyük bir dikkatle bakıyordu. Sağ kolunu kaldırdı ve serum çubuğuna asılı bir kulaklığı işaret etti. Cihaz bir kabloyla boğazındaki bandaja bağlıydı. Bir tür amplifikasyon sistemi olmalıydı. Kulaklıkları taktım.

– İşte yakışıklı şövalye… gerçeğin peşindeki…

Ses kulaklıklara ulaşmış, ama adamın dudakları kımıldamamıştı. Lamberton doğrudan karnından konuşuyordu.

– Herkesin beklediği polis…

Söyledikleri beni şaşırtmıştı. Lamberton polisin kokusunu almıştı. Ve ölüm döşeğindeyken bile benimle dalga geçmeyi sürdürüyordu. Alçak sesle sordum:

– Paris'ten, Cinayet Masası'ndanım. Manon cinayeti hakkında bana ne söyleyebilirsiniz?

– Suçlunun adını.

– Manon'un katilinin adı mı?

Lamberton "evet" dercesine gözkapaklarını kapattı.

– KİM?

Kapalı dudaklarıyla konuştu:

– Annesi.

– Sylvie mi?

– Annesi. Kızını öldürdü.

Odanın loşluğu titreşmeye başladı. Yüzümün ürperiverdiğini hissettim.

– Baştan beri biliyor muydunuz?

– Hayır.

– Peki ne zaman öğrendiniz?

– Dün.

– Dün mü? Burada böyle yatarken nasıl öğrendiniz?

Gülümsedi. Yüzündeki kaslar ve sinirler kapkaranlık bir nehir gibiydi.

– Beni görmeye geldi.

– Kim?

– Hemşire. Olayda şahitlik yapan kadın.

Kafamdaki çarklar dönmeye başladı. Jean-Pierre Lamberton, Sylvie Simonis'in tanığından söz ediyordu. Cinayet anında onun burada bu hastanede tedavi gördüğüne dair tanıklık edince şüpheleri ortadan kaldırıvermişti. Korkunç vantrilog yineleyip duruyordu:

– Beni görmeye geldi. Her şeyi itiraf etti. Hâlâ bu hastanede çalışıyor.

Bütün hikâyeyi kafamda canlandırdım. Şu veya bu nedenle, bir hemşire, o dönemde yalan söylemişti. Lamberton'un bu hastanede yattığını ve ölüme mahkûm olduğunu öğrenince ona her şeyi itiraf etmişti.

– Katsafian. Nathalie Katsafian. Gidip onu gör.

– Thomas Longhini, diye mırıldandım. Hangi ismin ardında gizleniyor?

Kulaklıklarıma herhangi bir ses gelmedi. Farkında olmadan kulaklıklara hafifçe vurdum. Görüşme bitmişti. Lamberton kafasını pencereye doğru çevirmişti. Tam gitmek üzereyken ses bir kez daha kulaklarımı tırmaladı:

– Bekle.

Olduğum yerde kaldım. Gözlerini yeniden bana dikmişti. Her şeye rağmen yaşam mücadelesi veren, sarımtırak halkalarla çevrili iki siyah bilye.

– Sigara içiyor musun?

Ceplerimi yokladım ve Camel paketimi çıkardım. Gömleğimin yakası ter içinde kalmıştı. Ölüm döşeğindeki adam mırıldandı:

– Yak bir tane... Benim için...

Bir Camel yaktım ve dumanını kavrulmuş yüzüne üfledim. Bir göktaşı parçasını, kül haline gelmiş bir kor tanesini düşündüm. Bir şekilde hatıralarındaki ateşi yeniden yakmıştım.

Lamberton gözlerini kapattı. Böyle bir yüz için "ifade" kelimesinin hiçbir anlamı yoktu, ama yüz kaslarının, konuşmamızdan zevk aldığı her halinden belliydi. Zihnim en düşük düzeydeydi. Akları sararmış gözlerinin yeniden bana sabitlendiğini fark ettim.

– Bu bir ölüm mahkûmunun sigarası değil. Sigara yüzünden ölüme mahkûm biri sadece!

Kulaklıklarımda ürkütücü bir kahkaha yankılandı.

– Teşekkürler, evladım.

Kulaklıkları çıkardım, Camel'imi yere atıp ezdim ve sevgiyle kolunu sıktım. Ayin sona ermişti.

47

Odadan çıktım, tüm sinirlerime bin volt elektrik verilmiş gibiydi. Doktor kapıda beni bekliyordu; ona Nathalie Katsafian'ı nerede bulabileceğimi sordum. Şansıma bu pazar çalışıyordu, alt katta görevliydi.

Merdivene yöneldim. Ve koridorda, önlüklü, beyaz pantolonlu bir kadınla burun buruna geldim. Sert görünüşlü, albeniden nasibini almamış, uçuk sarı saçlı, kırklı yaşlarda biriydi.

– Nathalie Katsafian?

– Benim.

Onu kolundan tuttum.

– Ne yapıyorsunuz?

Üzerinde "Personele Aittir" yazan bir kapı gördüm. Açtım ve hemşireyi içeri ittim.

– Bir şey mi var?

Dirseğimle kapıyı kapattım ve elektrik düğmesini çevirdim. Neon lambaları yandı. Duvarlardaki raflarda katlanmış örtüler, çarşaflar ve düzenle yerleştirilmiş önlükler vardı; burası muhtemelen çamaşır odasıydı.

– Sakinleşsek iyi olacak, sizin de benim de.

– Bırakın, dışarı çıkmak istiyorum!

– Sadece kısa bir sohbet.

Kadın benden kurtulmaya çalıştı. Onu ittim ve kimliğimi burnuna dayadım:

– Cinayet Masası. Sanırım burada bulunma sebebimi anladınız, öyle değil mi?

Hemşire cevap vermedi. Yuvalarından fırlamış gibi duran pırtlak gözleri vardı.

– Manon Simonis. Kasım 1988. Neden yalan söylediniz?

Nathalie Katsafian olduğu yere çöktü. Yüzü solmuş, odadaki çarşaf ve önlüklerden daha da beyaz bir hale gelmişti. Bir dizimi yere koydum ve onu omuzlarından kavrayıp sırtını duvara dayadım.

– Sorumu yineliyorum: Neden 1988'de yalan söylediniz?

– Siz… siz Manon cinayetini mi soruşturuyorsunuz?

– Soruma cevap verin.

Elini saçlarının arasından geçirdi. Yüzünde büyük bir korku vardı:

– Ben… Ben korkmuştum. Yirmi beş yaşındaydım. Jandarma hastaneye gelip, Sylvie Simonis bir önceki gün saat 17'de odasında mıydı diye sorunca, ben de evet dedim.

– Hastanede miydi?

– Aslında, emin değildim.

– Bunu onlara neden söylemediniz?

Tükürüğünü yuttu. Yüzündeki korkunun yerini şimdi kaderine boyun eğenlerin ifadesi almıştı. Sanki on dört yıldan beri, gerçeği söyleyeceği bu anı beklemişti.

– O tarihte stajyerdim. Başhemşire kurallar konusunda çok katı biriydi. Saat 17:00, hastaların ateşlerinin ölçüldüğü saatti. Bizzat ölçer ve kayıt defterine not ederdik.

– Peki, öyle olmadı mı?

– Hayır. Biraz gecikmiştim, hastalar çoktan kendi ateşlerini ölçmüştü. Komodinin üzerine bırakılmış termometreye bakıp dereceyi yazmakla yetindim.

– Bu durumda hasta odasında olmayabilir?

– Evet.

– Sylvie Simonis odasında yok muydu?

– Sanırım, evet.

– Evet mi hayır mı? diye bağırdım.

– Evet. Ona uğradığımda yerinde değildi. Rakamı not ettim ve çıktım.

– Ne kadar süre yok olduğunu biliyor musunuz?

– Hayır. Hareketlerinde özgürdü. Odasında tek başına kalıyordu. Birkaç saat boyunca ortadan yok olabilirdi. Ve kimse farkına varmazdı.

Sustum. Sylvie Simonis'in cinayet anında nerede olduğuna tanıklık edecek kimse yoktu. Hemşire kendini temize çıkarmak istiyor gibiydi.

– Yalan söyledim, çünkü o zaman bu o kadar önemli değildi. Ondan şüphelenilmiyordu. Olanlar gerçekten çok korkunçtu. O kurbandı, anlıyor musunuz?

– Sanırım başka şeyler de biliyorsunuz.

– Ben… Sanki tokat yemiş gibi parmaklarının ucuyla yüzüne dokundu. Aslında her şey için çok geç. Aylar sonra. Olay yerinde tatbikat yapıldığında.

– Patrick Cazeviel'le yapılan tatbikat mı?

Kadın başını sallayarak onayladı.

– Gazeteler arıtma istasyonunun yakınındaki bir kuyudan söz ediyordu. Ve yerinden oynatılmış paslı bir ızgaradan. Bu, bana o geceki bir ayrıntıyı hatırlatmıştı. Cinayet gecesi jandarma Sylvie'yi olaydan haberdar etmeye gelmiş, o da çantasını hazırlamıştı. Doktorlar hastaneden çıkmasını onaylamıştı. Ben de ona yardım etmiştim. Pardösüsü… Pardösüsünde pas lekeleri vardı.

– Ve bu ayrıntı dikkatinizi çekti?

– Lekeler oldukça tuhaftı. Boyuna çizgiler halinde, anlıyor musunuz? Sanki yeni gibiydi… Gazetedeki haberi okuyunca, ızgarayı düşündüm ve anladım.

– Neden o dönemde, bundan kimseye bahsetmediniz?

– Çok geçti. Ve ben… böyle korkunç bir şeyi hayal bile edemiyordum.

Suskunluğumu bozmadım. Nathalie Katsafian konuşmasını sürdürüyordu:

– Başka bir şey daha vardı… Aynı dönemde, doktorların aralarında Sylvie'nin kisti hakkında konuştuklarını işitmiştim. Bir yumurtalık kisti. Bir Amerikan filminden söz ediyorlardı, filmdeki kız, östrojen alarak bile bile böyle bir kistin oluşmasına neden oluyordu. Ben… Sonuçta Sylvie'nin de benzer bir şey yapmış olabileceğini düşündüm. Yani her şey ayarlanmıştı.

– Elinizde bir kanıt var mı?

– Evet. Banyodaki ilaçlar dikkatimi çekmişti.

– Östrojen hapları mı?

– Bilmiyorum.

– Ne söylemek istiyorsunuz?

– Plaket halindeydi… İlaçlar kutuda değildi.

– Hormon hapları mıydı, değil miydi?

– Hiçbir şey bilmiyorum!

Nathalie Katsafian hıçkırıklara boğuldu. Bu kadının tanıklığı Sylvie Simonis'in yirmi yıl boyunca hapiste kalması veya bir akıl hastanesinin tehlikeli hastalar bölümüne yollanması için yeterliydi. Ben ise tam anlamıyla şaşkın bir haldeydim. Organlarım bana ait değildi sanki, ağzımın içinde kül tadı vardı.

Sylvie Simonis çocuğunu öldürmüş bir anne profili çiziyordu. Bu aynı parçalardan oluşan aynı mozaikti, ama tamamen farklı bir portre ortaya çıkıyordu. Göründüğünden çok daha gerçek bir Medeia.

Ellerimi kadının omuzlarına koydum ve bir dua mırıldandım. Vicdan azabı çekmeden huzur içinde bir yaşam sürmesi için Yüce İsa'ya yalvardım. Ayağa kalktım, kapının tokmağını tuttuğumda aklıma bir fikir geldi.

Ceketimin ceplerini yokladım ve Luc'ün resmini çıkardım. Hemşire fotoğrafa baktı. Hıçkırıkları daha da arttı.

– Ah, Tanrım…

– Onu tanıyor musunuz?

– Beni sorgulamıştı, evet, dedi hıçkırıklar arasında.

Bir anda bütün sinirlerim uyarılmıştı. Bu kahrolası şehirde ilk kez biri Luc'ü tanımıştı.

– Tam olarak ne zamandı?

– Bilmiyorum. Bu yaz. Temmuzda, sanırım.

– Sizi Sylvie Simonis konusunda mı sorguladı?

– Evet… Aslında hayır. Bu olay hakkında sizden daha fazla şey biliyordu. Ve bildiklerini teyit etmek istiyordu. Cinayet gecesi Sylvie'nin hastanede bulunduğunun bir kandırmaca olduğunu anlamıştı. Ünlü bir cinayet davasında da benzer bir şey olduğundan söz etmişti. Francis Heaulme, sanırım.

Doğruydu. Mayıs 1989'da, Brest yakınlarında elli yaşlarında bir kadın öldürülmüş ve cinayet zanlısı olarak yakalanan Francis Heaulme aklanmıştı. Sözüm ona, cinayet anında Laennec de

Quimper Hastanesi'nde yatıyordu. Düzenli olarak alınan ateş ölçümleri de bunu kanıtlıyordu. Ama sonra, her şey ortaya çıkmıştı. İçimden bir ses "Luc senden daha iyi polis" diyordu.

– Ona ne söylediniz?

– Size anlattıklarımın aynısını.

Kapıyı açtım ve odadan çıktım.

Kafamda tek bir düşünce vardı.

Luc Soubeyras, Sartuis'de şeytanını bulmuştu.

Ve bu şeytanın adı Sylvie Simonis'ti.

48

Her pandülü salladım.

Her saat kasasını, her mekanizmayı, elimle yokladım, evirip çevirdim, kulağıma dayayıp dinledim. Süslü kutuları, altın çemberli kadranları, vernikli ahşaptan kum saatlerini inceledim. Ne bir kapak ne de gizli bir çekmece vardı. Saat Evi'ni tepeden tırnağa aramak için geri dönmeye karar vermiştim. Bu evdeki her milimetreyi arayacaktım. Eğer Sylvie Simonis şeytana bu evde saygılarını sunduysa, mutlaka ayinden bazı izler kalmış olmalıydı.

Son saati de etajerin üzerine bıraktıktan sonra, gerçeği kabullenmekten başka çarem kalmamıştı. Avdan boş dönecektim. Etrafı gözlerimle taradım. Çalışma masasının önünde durdum, her aleti inceledim, masanın altına baktım, ayaklarını yokladım. Hiçbir şey yoktu. Parkelerin, duvarların üzerinde elimi gezdirdim. Buralarda da bir şey yoktu. Herhangi bir oynar bölme duvarına, bir oyuğa rastlamadım.

Pardösümü çıkardım. Dörder dörder basamakları çıktım, koridora daldım ve çatı arasına çıkan merdivene yöneldim. Sylvie'nin çalışma odasına. Büyük bir dikkatle, yukarıdan başlayarak bodruma ve garaja kadar her odayı arayacaktım.

Önce mobilyalara saldırdım, içlerine ve dışına baktım; dikkat çekici bir şey yoktu. Dizlerimin üzerine çöktüm, her mobilyanın altını elimle yokladım. Ne bir çatlak ne de bir girinti çıkıntı vardı. Duvarlar kumaş kaplıydı. Bütün mobilyaları ortaya topladım, çalışma masası olarak kullanılan dört ayak üzerine oturtulmuş tahtanın üstündeki maket bıçağını aldım ve duvarı kaplayan kumaşı kesmeye başladım. Her parçayı söktüm. Hiçbir şey yoktu. Duvarın çeşitli noktalarına farklı bir ses duymak umuduyla vurdum. Ama boşuna. Gözlerimi cam yünüyle kaplı kırma tavana çevirdim. Birkaç bıçak darbesiyle, cam yününü çeşitli yerlerinden parçaladım ve elimi içine soktum. Sadece bir avuç cam yünü çıkardım, o kadar. Gizlenmiş bir eşya, saklı bir bölme yoktu.

Halıyı söktüm. Maket bıçağını yerdeki tahtaların arasındaki boşluklara teker teker sabırla soktum. Kocaman bir hiç. Her tahtanın üzerine, belki biri yerinden oynar umuduyla bastım. Sonuç alamadım. Ayağa kalktım, ter içindeydim, zemine, üzeri yün tutamları, kumaş parçalarıyla dolu çıplak ahşaba baktım. Yanlış yolda mıydım?

Alt kata indim, inerken her basamağı dikkatle inceledim. Gece oluyordu. Cep fenerimi yaktım. Piller bitmek üzereydi. Kahretsin! Aklıma arabamın bagajındaki ışıldak çubukları geldi. Hızla merdivenden indim ve yine çıkmaz sokağa park ettiğim arabama kadar koştum. Bagajı açtım ve çubukları cebime yerleştirdim. Karanlığı izleyerek eve döndüm.

Sylvie'nin odasında ilk çubuğu yaktım. Yeşilimsi bir hale beni çevreledi. Çubuğu dişlerimin arasına sıkıştırdım ve aramaya başladım. Mobilyalar, duvarlar, parkeler. Üst kattakinden farklı bir şey bulamadım, tabii fazladan biraz daha terlemem dışında.

Tereddüt içindeydim.

Bağdaş kurup yere oturdum ve Sylvie'nin Makyavelce cinayetini düşünmeye başladım. Hastane kandırmacası. Gerçekten de

bilerek östrojen hormonu almış ve vücudunda kist oluşmasını mı sağlamıştı? Hastaların ateşlerinin ölçüldüğü saatleri nereden öğrenmişti? Bir anda gözlerimin önünde saatin akrebinden ve yelkovanından fırlayan bir şeytan görüntüsü canlandı. Bu şeytan, bizzat Sylvie'ydi ve hastane aldatmacası kusursuzdu. Çocuğunu öldürmek için gerekli zamanı yaratmıştı. Ve iğrenç planını uygulamak üzere hastaların ateşlerinin ölçüldüğü saatler arasında hastaneden kaçmıştı.

İşini bitirdikten sonra da, son bir ayrıntıyı ihmal etmemişti; katilin aynı akşam hastaneye telefon etmesi. Bu davranışıyla üzerindeki tüm şüpheleri yok ediyordu. Aslında çevirdiği dolap son derece basitti. Arıtma istasyonundan dönünce, doğrudan telefon kabinine girmişti. Santralın numarasını çevirip kendi adını söylemiş, sonra da telefon bağlanana kadar odasına çıkmış ve telefonu açmıştı. Tabii kimse konuştuğunu duymamıştı...

Richard Moraz'ın kahkahası kulaklarımda yankılandı: "Bu kocaman göbeğimle o dapdaracık kabine girebilir miyim, ne dersin?" Hayır, diyecek bir şeyim yoktu, ama otopsi raporuna göre bir metre altmış üç santimlik boyu ve elli bir kiloluk cüssesiyle Sylvie'yi hayal edebiliyordum, hastanedeki hayaleti oynuyordu.

Aynı gece kayınvalidesi ve kayınpederiyle de temas kurmuş ve onlara son mesajı bir diktofon aracılığıyla iletmişti: "Küçük kız kuyunun içinde..." Peki sesini nasıl değiştirmişti? Neden Jura bölgesine has bir çocuk şarkısından esinlenmişti? Bu korkunç olayda bu kadar yapmacıklığın sebebi neydi?

Işıklı çubuğum söndü. Yenisini yaktım. Tüm bunların cevabını bulamıyordum, ama her şey bana acı veriyordu. Sylvie Simonis, bu arkaik Hıristiyan, Kötü'nün tarafına geçmişti. Manon'un peşindeki şeytan oydu. Thomas Longhini'nin korktuğu şeytan, Sylvie'ydi. Saat Evi'ne musallat olan şeytan da, yine oydu.

Tabii bunun tam tersi de olmuş, bu evin ve bu ev hakkındaki efsanelerin etkisinde kalmış olabilirdi. Ama her halükârda Sylvie Simonis Şeytan'a tapmış ve ona kendi kızını kurban etmişti.

Bu tapınmadan geriye izler kalmış olmalıydı.

Bu evin Şeytan'ın izlerini taşıması gerekiyordu.

Koridorda da aynı şeyleri yineledim, duvar kâğıtlarını yırttım, parkeleri kontrol ettim. Hiçbir şeye rastlamadım. Banyo da temizdi. Diğer iki odaya baktım. Dikkat çekici bir şey yoktu. Zemin kata indim, mutfağa girdim. Sıfıra sıfır elde var sıfır. Yemek odası ve Jura tarzı mobilyaları. Sonuç yine kocaman bir hiç.

Salona geri döndüm. Başımı yukarı kaldırdım ve çatının hemen altında, beş metre yüksekte kesişen iki kiriş dikkatimi çekti. Ulaşmak imkânsızdı. Tabii tavanı çepeçevre kuşatan balkon korkuluğunun üzerinden geçmedikçe…

Balkonda yeni bir çubuk daha yaktım ve ana kirişin üstünde ilerlemeyi göze aldım. Yavaş yavaş emeklemeye başladım, aşağı bakmamaya çalışıyordum. Ve her adımda ahşabın iki yanına vuruyor, bir boşluk arıyordum. Ama boşuna. Belki de iki kirişin kesişme yerindeydi…

Birleşme noktasına ulaştım. Dikey bir kiriş, diğer iki kirişin ortasından geçip onları birbirine bağlıyordu. Ata biner gibi oturdum ve kollarımla ana direğe sarıldım. Derin bir nefes aldım, sonra büyük bir dikkatle, bir boşluk sesi duymak umuduyla cidarına vurmaya başladım.

Elim bir şeye takıldı. Dikey kirişin arkasında bir yarık vardı. Tırnaklarımı yarığa geçirdim ve ahşabı kaldırdım. Elimi boşluğa soktum, yanağım direğe yapışık bir halde, hiçbir şey görmeden çabalıyordum. Tanıdık bir şeye dokundum; içinde birçok eşya bulunan naylon bir torbaydı bu. Oyuktan dışarı çıkardım.

Şeffaf bir naylona sarılmış ve çevresinden birkaç kez koli bandı geçirilmiş bir paketti. Torbayı kolumun altına sıkıştırdım, dişlerimin arasındaki ışıklı çubuğu yere attıktan sonra, tüneğimin üzerinde yarım bir tur döndüm ve korkuluğa doğru emeklemeye başladım.

Yere indikten sonra lateks eldivenlerimi giyip paketin üzerindeki naylonu sıyırdım. Yeni bir çubuk yaktım ve hazinemi incelemeye koyuldum. Ters bir haç. Bazı satırlarının altı çizilmiş bir Kitabı Mukaddes. Üzerinde lekeler bulunan bir ayin ekmeği parçası. Doğu'ya özgü, kötülük ve kin dolu bir şeytan kafası. Işıklı çubuğu yere bıraktım ve Başmelek Aziz Mikail'e yakardım:

…ve siz, göksel orduların prensi,
kutsal erdemle reddedin cehennemi,
Şeytan ve diğer kötü cinler
yeryüzünde bekliyor çalmak için başka ruhları…

Anlamıştım. Hem de her şeyi.

Sylvie Şeytan'a tapıyordu.

Bir bağıt olarak veya başka bir çılgınlık anında çocuğunu ona kurban etmişti…

Ganimetimi yeniden paket yaptım, pardösümün cebine tıktım ve ayağa kalktım. Titremelerle sarsılıyordum, kollarımı, omuzlarımı ovuşturdum. Bu evde aradığım şeyi bulmuştum.

Şimdi geriye yapmam gereken tek şey kalmıştı, en başından beri bana yalan söyleyen adamla konuşacaktım.

Kötü'nün tehdit ettiği iki çocuğun, Manon ile Thomas'nın büyük bir ihtimalle gidip gördüğü adamla.

Çünkü sadece bir tek o, onları dinleyebilirdi.

49

– Ne yapıyorsunuz?

Peder Mariotte'u formasının yakasından tuttum ve metal dolabın kapısına yapıştırdım. O sırada takımının formalarını katlıyordu. Sacristia bir soyunma odasına dönüşmüştü. İki sıra metal bölme, tam ortada bir bank ve üzerinde portmanto işlevi gören bir çatkı.

– Doğruyu söyleme zamanı, Peder. Yalnız biraz çabuk olun, aksi takdirde sinirlenebilirim. Şaka yapmıyorum.

– Çıldırdınız mı?

– Manon ile Sylvie'den haberiniz vardı.

– Ben…

– Tehlikenin burada olduğunu biliyordunuz. Kötünün o evde yaşadığını da!

Öfke dolu bir hareketle onu yeniden dolaba yapıştırdım. Kaydı ve yere çökercesine oturdu. Formaları göğsüne bastırıyordu. Altdudağı titremeye başlamıştı. Şakaklarında heyecan içinde çarpan damarlar görülüyordu. Teni morarmıştı. Kimliğimi gözüne sokar gibi uzattım:

– Ben gazeteci değilim, Peder. Gazetecilikle alakam yok. Sizi, cinayete suç ortaklığı yapmakla suçlamadan önce, eteklerimizdeki taşları dökmenin vakti geldi. Quid tacet concentirevidetur!

Bu Latince cümle –"Kim ki konuşmaz, kabullenmiş demektir"– onu iyice çökertmişti. Kumun üzerindeki bir balık gibi ağzını kocaman açıp nefes almaya çalıştı. Sürekli olarak gözlerini kırpıştırıyordu.

– Siz…

– Thomas sizi görmeye geldi. Manon'un tehdit edildiğini, annesinin Şeytan'a tapan bir kaçık olduğunu söyledi. Ama siz bunları ciddiye almadınız. Siz çağdaş bir rahipsiniz, değil mi? Oysa siz…

Sustum. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

– Sylvie Simonis mi Şeytan'a tapıyordu? diye geveledi. Siz neden bahsediyorsunuz?

Kararsızlık dolu saniyeler. Gerçekten de neden bahsettiğimi anlamıyordu. Sesimi alçalttım.

– Saat Evi'nde satanik objeler buldum. Thomas Longhini, cinayetten önce, çevresindekileri uyarmıştı. Manon'u tehdit eden bir şeytandan, gerçek bir tehlikeden söz ediyordu. Ama onu dinleyen olmadı Gözlerimi onun açık renk gözlerine diktim. Sizi görmeye gelmedi mi, yani?

– O gelmedi, hayır.

Rahip zorlukla ayağa kalktı ve bankın üzerine oturdu.

– Kim geldi, peki?

– Sylvie… Sylvie Simonis. Hem de birkaç kez.

– O haliyle mi?

Peder Mariotte başını salladı. Yüz ifadesi içtenliğini ve üzüntüsünü ele veriyordu:

– Sylvie ruhunu asla Şeytan'a satmamıştır.

– Peki, kim o zaman?

– Manon. Kız Şeytan'a tapan birinin tavırlarını sergiliyordu.

– NASIL?

– Oturunuz, dedi, derin bir iç çekerek. Size anlatacağım.

Bankın üzerine oturdum. Kafamda oluşturduğum senaryo bir kez daha fos çıkıyordu. Mariotte dolaplardan birini açtı ve kahverengi bir şişe çıkardı. Bana uzattı.

– Sinirli görünüyorsunuz, bu size iyi gelecektir.

Kibarca reddettim ve bir Camel yaktım, derin derin birkaç nefes çektim. Rahip de içkiden büyük bir yudum aldı.

– Evet. Sizi dinliyorum.

– Sylvie ilk kez mayıs 1988'de geldi. Ona göre, kızı ruhunu Şeytan'a satmıştı.

– Nasıl anlamıştı?

– Manon ayinler, kurban törenleri düzenliyordu.

– Bana birkaç örnek verin.

– İlk evlerinin yakınında bir çiftlik vardı. Köylüler şikâyetçiydi. Manon annesinin yüzüklerini çalıyor ve civcivlerin boğazına geçiriyordu. Ve hayvanlar da büyüyünce, birkaç gün sonra ölüyordu.

– Çocukların bu tür acımasız tarafları vardır. Bu onların ruhlarını Şeytan'a sattığını göstermez.

– Kaplumbağasını da parçalamıştı. Önce ayaklarını, sonra kafasını koparmıştı. Onu bir pentagramın ortasında kurban etmişti.

– Bu işareti nereden biliyordu?

– Sylvie, ölmeden önce babasının öğrettiğini düşünüyordu.

– Satanist miydi?

– Hayır. Ama sapkındı. Sylvie'ye göre, sadece kötülük olsun diye kızını yoldan çıkarmak istiyordu.

– Baba ile kız arasında başka şeyler de var mıydı?

– Sylvie bundan hiç söz etmedi. Manon'un bir kurban olmadığını söylüyordu. Tam tersine. O... o bir uğursuzdu.

– Ona ne söylediniz?

– Sakinleştirmeye çalıştım. Ruhani telkinlerde bulundum. Bir psikiyatra gitmesini söyledim.

– Gitti mi?

– Hayır. Bir ay sonra yeniden geldi. İlk gelişinden çok daha fazla huzursuzdu. Oturdukları evin cinli perili olduğunu söylüyordu. İblis'in evdeki saatlerin birinden çıktığını ve kızının bedenini ele geçirdiğini iddia ediyordu. Böyle bir hikâyeye nasıl inanabilirdim?

– Manon başka ne gibi sadistçe davranışlarda bulunuyordu?

– Hayvanları öldürüyordu. Edebe aykırı sözler sarf ediyordu. Sylvie ona, neden böyle davrandığını sorduğunda da, emirleri uyguladığını söylüyordu.

– Kimin emirleri?

– İblislerin, şeytanların.

– Şişeyi uzatabilir misiniz?

Kocaman bir yudum aldım. Alkol mideme inene kadar geçtiği her yeri yaktı. O güzel sarışın kızı yeniden hayal etmeye çalıştım. Ama şimdi uğursuz, sinsi ve kötücül birine dönüşmüştü. Şişeyi Mariotte'a geri verdim:

– Bu kez onu ciddiye aldınız mı?

– Evet, ama onun istediğinden farklı. Ona vakit geçirmeden Besançon'a gitmesini ve tanıdığım bir psikoloğu görmesini söyledim.

– Sizi dinledi mi?

– Dinledi denemez.

– O ne istiyordu?

– Bir Şeytan çıkarma ayini.

Mozaik bir kez daha bin bir parçaya bölünüyor ve yeni bir motif ortaya çıkıyordu. Sylvie Manon'dan korkuyordu. Şeytan'dan korkuyordu. Evinden korkuyordu. Bu tutkulu Hıristiyan, kızının başını çektiği kötülüklerle kuşatıldığına inanıyordu.

Devam ettim:

– Evlerinde satanik objeler buldum. Ters bir haç. Satır altları çizilmiş bir Kitabı Mukaddes, bir şeytan kafası… Bunlar kime aitti?

– Manon'a. Sylvie onları kızının odasında bulmuştu.

– Bu çok saçma. Bu objeleri ona kim vermiş olabilir ki?

– Kimse. Manon onları mahzende bulmuş. Evin temelinin altında. Bu evin büyücüler tarafından inşa edilmiş olduğu söylenir ve…

– Biliyorum. Ama bu objeler o kadar eski değil. Peki, sonra ne oldu?

Peder Mariotte cevap vermedi. Pembe kafasının üstündeki gri saçlarını ağır ağır düzeltti. Yüzünden sakinleştiği anlaşılıyordu, ama şimdi çok daha yorgun, çok daha yaşlı görünüyordu. İçkisinden bir yudum daha aldı, sonra mırıldandı:

– Yaz boyunca hiçbir şey. Bu olay bende takıntı haline gelmişti. Sürekli olarak evlerinin önünden bisikletle geçiyordum. Birkaç kez zili çalıp neler olduğunu sormak istedim. Sylvie artık pazar ayinlerine de gelmiyordu. Oyununun içine beni dahil etmek istemiyordu.

– "Oyunu" mu? Bunu bir oyun olarak mı adlandırıyorsunuz?

– Bakın, dedi sert bir tonda. Bazı şeylerin nereye varacağını kimse tahmin edemez. Kimse, beni anlıyor musunuz?

– Tüm bu hikâyeyi Sylvie'nin uydurduğunu mu düşünüyorsunuz?

– Bu ailede bir sorun vardı, hepsi bu. Gerçek bir psikoz. Günümüzde, ruhunu Şeytan'a satma hikâyesine hâlâ inanan var mıdır?

– Roma Kilisesi'nden birkaç kişiyi tanıyorum.

– Evet, iyi. Ama ben bir rahibim…

– Çağdaş bir rahip, anlıyorum. Peki, Sylvie neden o evden taşınmadı?

– Siz onu tanımıyordunuz. Bir katır kadar inatçıydı. O ev için çok para harcamıştı. Orayı terk etmesi söz konusu olamazdı.

– Yeniden sizi görmeye geldi mi?

Mariotte içkisinden bir yudum daha aldı. Hikâyenin en önemli bölümüne gelmiştik.

– Eylül ayının sonunda, dedi gırtlaktan gelen bir sesle. Ama bu kez sakindi. Sanki… size nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum… Her şeyin üstesinden gelmiş gibiydi. Kızının yasını tutuyordu.

Manon'un öldüğünü, evinde birlikte yaşadığı kişinin başka biri olduğunu söylüyordu.

– Manon aynı davranışları sürdürmeye devam ediyor muydu?

– Bir Kitabı Mukaddes'in üzerine işemişti. Komşunun yanında mastürbasyon yapmıştı. Latince konuşuyordu.

Bu anlatılanların satır aralarında birçok gerçek gizliydi. Thomas Longhini, Manon'u tehdit eden bir "şeytan"dan söz ederken Sylvie'yi kastetmiyordu, küçük arkadaşını yavaş yavaş değiştiren korkutucu bir gücü ifade etmeye çalışıyordu. Bayan Bohn "tehlikeli oyunlar"dan bahsederken, bu oyunların kurucusu Thomas değil, Manon'du. Tüm bunların, şizofreni konusunda uzman hekimlerin çalıştığı bir enstitüde çözümlenmesi lazımdı. Mariotte devam etti:

– O gün Sylvie bana bir ültimatom verdi. Eğer bu konuyla yeterince ilgilenmezsem, her şeyle bizzat uğraşacağını söyledi. İlk anda kavrayamadım. Bu hikâye beni aşıyordu. Tüm ekim ayı boyunca, hiçbir şey anlamadığımı söyleyerek beni bıktırdı. Ona göre ben gerçek bir rahip değildim. Sürekli olarak Paulus'un Selanikliler'e Mektubu'ndan aynı bölümü tekrar ediyordu: "Sonra yasa tanımaz adam ortaya çıkacak. Rab İsa onu, ağzının soluğuyla öldürecek, gelişinin görkemiyle yok edecek." Derin bir soluk aldı. Daha fazla ne yapabileceğimi bilmiyordum. Bir Şeytan çıkarma ayini! Neden yakarak cezalandırmıyorduk? Her seferinde, Sylvie'-ye acilen bir psikiyatra başvurmasını yineliyordum. Sonunda, ona bu işle bizzat ilgileneceğimi söyledim. Bir anlamda, bazı şeyleri hızlandırabileceğimi sanıyordum... inanıyordum. Manon'la ilgili gerçeği asla öğrenemedim, ama Sylvie biraz düzelmişti sanki.

Mariotte haklıydı, ama Sylvie'nin çılgınlığı da kendine göre tutarlıydı. Kadın düşüncesizce hareket etmemiş, panik içinde davranışlar sergilememiş, planını büyük bir dikkatle yapmıştı.

Hapse girmemek için değil kızının anısını yaşatmak için. Kızındaki bu değişim asla öğrenilmemeliydi.

– Kasım ayında, hiç gelmedi. Her şeyin yoluna girdiğini düşündüm, umdum. Sonrasını biliyorsunuz. Herkes biliyor.

Peder Mariotte yeniden sustu. Bugün bile, geçmişteki hatalarının neden olduğu girdabın bir değerlendirmesini yapıyordu. Güçlükle duyulan bir sesle konuştu:

– O günden beri kuşku içinde yaşıyorum.

– Kuşku mu?

– Sylvie'ye karşı kesin bir kanıtım yok. Yine de gerçek çok daha farklı olabilir.

– Neden Jandarmayı tüm bunlardan haberdar etmediniz?

– İmkânsızdı.

– Neden?

– Nedenini çok iyi biliyorsunuz.

– Günah çıkarmanın gizliliği, öyle değil mi?

– Her zaman olduğu gibi, evet. Küçük kızın öldüğünü öğrenince, kendi ellerimle günah çıkarma hücresini baltayla parçaladım. Bu kilisede artık başka birinin günah çıkarmasını dinleyemezdim.

– Bu yüzden mi hücreyi koridora koydunuz?

Susması bir tür kabullenmeydi. Günah çıkarma hücresi aklıma başka bir şeyi getirdi:

– Size göre, içerideki "Seni bekliyordum" yazısını kim yazdı?

– Bilmiyorum. Bilmek de istemiyorum.

Olayların kronolojik akışının sonuna gelmiştim.

– O felaketin sonrasında, Sylvie'yi yeniden gördünüz mü?

– Elbette, burası küçük bir şehir. Ama benden uzak duruyordu.

– Bir daha günah çıkarmaya gelmedi mi?

– Asla. Bir taş kadar suskundu. Ellerini açtı ve ileri doğru uzattı. Kendini bütün sorulara kapatmış koca bir taş. Ben de, buraya, dört duvar arasına kendimi hapsetmiştim, anlıyor musunuz?

– Geçen yaz Sylvie Simonis'in ölümünü öğrendiğinizde, ne düşündünüz.

– Bu konuda hiçbir şey düşünmek istemediğimi size söyledim.

– Bu şehirde, belki de gerçeği bilen biri vardır. Manon'un intikamını almaya kararlı biri.

– Cinayet olduğu kesin mi? Jandarmanın bana söylediğine bakılır…

– Evet, cinayet, bunu ben söylüyorum. Thomas Longhini hakkında ne düşünüyorsunuz?

– Nasıl, Thomas mı?

– Onu Manon'u öldürmekle suçladıklarında, döneceğine söz verdi. Küçük kızın intikamını almış olabilir.

– Siz çıldırmışsınız.

– Sylvie'nin cesedini ben uydurmadım.

– Beni rahat bırakın. Dua etmem gerekiyor.

Yaşlar yanaklarından süzülüyordu. Yüzü ifadesizdi. Hiçbir şeyden etkilenmiyormuş gibi görünüyordu. Zaten ünlü 22. Mezmuru mırıldanmaya başlamıştı:

Benden uzak durma; çünkü sıkıntı yakın;
Çünkü yardım eden yoktur.
Su gibi döküldüm,
Bütün kemiklerim oynaklarından çıktı;
Yüreğim balmumu gibidir; içimde eriyor…

Ben kilisenin içinde ilerlerken, sesi arkamda gitgide uzaklaşıyordu.

Kapının önüne çıkınca geceyi ciğerlerime doldurdum. Meydan tamamen karanlıktı ve bu karanlık kafamı da ele geçirmişti. Simsiyah, buz gibi, ışıksız bir bölge.

Birden geceyi iki far ışığı deldi.

Meydanda bir araba park etmişti.

Yüzbaşı Sarrazin'in mavi Peugeot'su.

Arabaya doğru ilerlerken "daha erken" diye düşündüm.

50

– Binin.

Peugeot'nun çevresini dolandım ve yolcu koltuğuna oturdum. Arabanın içine çarpıcı bir temizlik kokusu hâkimdi. Koltukları, döşemeleri kirletmekten korkacağınız kusursuz bir temizlik.

– Görevdeyken içer misiniz, Yüzbaşı?

Nefesim içki kokuyordu.

– Görevde değilim. Tatildeyim.

– Şimdi her şeyi daha iyi anladınız mı?

Cevap vermedim. Karanlığın içinde jandarma gülümsüyordu. Otomatik tabancamı dizlerinin üzerine bıraktı, sonra sabırlı bir ses tonuyla konuşmaya başladı:

– Kiliseden çıktınız. Aydınlanmış bir haliniz var. Mariotte'u sorgulamış olmalısınız.

– Siz de bana kendi soruşturmanızdan söz etseniz? Zaman kazanırdık.

– Gün boyunca size ilişmedim. Bildiklerinizi bana anlatın. Böylece size yardım edecek miyim etmeyecek miyim karar verebilirim.

Bu tavır değişikliğinin nedenini kendime soruyordum. Ama kaybedecek hiçbir şeyim yoktu. Öğrendiklerimin hepsini ona

özetledim. Manon ruhunu Şeytan'a satmıştı. Annesi de kızının içindeki Şeytan'ı yok etmek için onu öldürmüştü. O esnada hastanede olduğunu kanıtlamak için de bir kandırmacaya başvurmuştu. Ve on dört yıl sonra evlat katilinden alınmış bir intikam.

Jandarma suskunluğunu koruyordu. Ve artık gülümsemiyordu.

– Size göre Manon'un intikamını alan kim? diye sordu.

– Onu bir kız kardeş gibi seven biri. Thomas Longhini.

– Onu buldunuz mu?

– Hayır. Ama listemde ilk sırada.

– Neden on dört yıl sonra harekete geçmiş olsun ki?

– Çünkü o yıllarda sadece on dört yaşındaydı. Planını olgunlaştırdı, sadece bu işe yoğunlaştı. Döneceğine söz vermişti ve döndü.

– Demek o da, öfkeli kaçığın teki ha?

Cevap vermedim. Elimi farkında olmadan Camel paketime götürdüm. Burada bir sigara yakmak büyük bir saygısızlık olurdu. Arabanın içine yeniden sessizlik çöktü.

– Şimdi sıra sizde. Soruşturmanız ne aşamada?

– Hemen hemen sizinkiyle aynı noktada.

– Yargılarıma katılıyor musunuz?

– Annenin suçluluğu konusunda size katılıyorum. Ama elimde sizden daha fazla kanıt yok. Ve soruşturma dosyasını inceleme fırsatım hiç olmadı. Tahminime göre Yargıç Witt dosyayı imha etti.

– Neden?

– Bunu ona sormak için çok geç. İki yıl önce öldü.

– Peki, Sylvie'nin katili konusunda, benimle aynı fikirde misiniz?

– Hayır. Thomas Longhini değil. Olamaz.

Sesinin tonunda bir kesinlik vardı.

– Bu konuda ne biliyorsunuz? Onu buldunuz mu?

– Hiç gözden kaybetmedim ki.

– O nerede? diye bağırdım.

– Karşınızda.

Ağzımın içinin yapış yapış olduğunu hissettim.

– Ben Thomas Longhini'yim. Döneceğime söz vermiştim ve döndüm. Soruşturmayı sonuçlandırmaya söz vermiştim ve jandarma oldum. Hatta Besançon'da yüzbaşılığa bile terfi ettim. Sylvie öldürülünce, soruşturmayı üstlenmeyi başardım.

– İnsanlar, yani buradakiler, sizin kim olduğunuzu biliyorlar mı?

– Bilen yok.

– Size inanmıyorum. Anlattığınız hikâye imkânsız.

– Asıl imkânsız olan Manon'un ölümü. Bunu asla kabullenemedim.

– Sylvie'nin kızını öldürdüğünü hep biliyordunuz, değil mi?

– Yeniyetmeyken, bundan emindim. Manon korkuyordu, annesinden. Daha sonra şüpheye kapıldım. Ama şimdi yeniden ikna oldum.

– Size göre Sylvie'yi kim öldürmüş olabilir?

En ufak bir tereddüt göstermedi:

– Şeytan.

Gülümsedim. Bir kez daha batıl itikat hikâyelerine dalmak istemiyordum. Ama Longhini-Sarrazin bana doğru eğildi:

– Bilmediğiniz şeyler var. Olayları anlamanız için temel bir unsur. Manon gerçekten de Şeytan'ın etkisi altındaydı. Şeytan onu seçmişti.

Bu bir komployduu. Çılgınca bir komplo! Silahımı aldım ve kapı koluna uzandım:

– Bunu duymaktan gına geldi.

Sarrazin kapıyı açmama engel oldu:

– Hikâyenin özü burada. Sonuna kadar gidecek cesareti gösterin!

Gırtlağım kurumuştu. Dilimin şiştiğini, boğazımın kuruduğunu hissediyordum.

– Tüm bunlar olurken ben onun yanındaydım, dedi. Birbirimizden hiç ayrılmadık. Farklı biri olmuştu. Bir İblis.

– Ve şimdi de, şeytan intikam almak için geri döndü, öyle mi?

– Teke başlı bir faunustan söz etmiyorum. Bir başkasının eliyle istediklerini yapan karanlık ve kötü bir güçten bahsediyorum.

– Kim?

– Henüz bilmiyorum. Ama bulacağım.

– Kanıtlarınız neler?

– Çok basit. Şeytan hep aynı şekilde intikam alıyor. Böceklerle, likenle, tüm bunlarla işlenmiş birçok cinayet var.

– Hayır. Ben araştırdım. Tüm Fransa'yı. Kimse Sylvie Simonis'in maruz kaldığı işkencelerden geçmemiş. Bir cesedi asitle ve böceklerle çürüten bir katil yok.

– Fransa'da yok. Ama başka yerlerde var.

– Nerede?

– İtalya'da. İblis orada da vurdu. Sicilya'daki Catania'da. Şeytan sınır tanımıyor.

Sarrazin kendinden emin konuşuyordu. Bu da içime bir şüphe düşürmek için yeterliydi. Bir an Pazuzu'nun maskının gözlerimin önünden geçtiğini gördüm, sonra toparlandım. Bir katilin kendini şeytan sanması ve Avrupa'yı buna inandırması her zaman mümkündü. Sarrazin devam etti:

– Ama, her durumda, dostunuz benimle aynı fikirdeydi.

– Kim?

– Luc Soubeyras.

– Onu gördünüz mü? Onu tanıyor musunuz?

– Beraber çalıştık. Ancak o sizin gibi değildi. Şeytan'ın varlığına inanıyordu. Siz... siz ise kanıt istiyorsunuz. İşte bu yüzden sizi yalnız bıraktım, başınızın çaresine tek başınıza bakmanız için.

– Luc, soruşturmasında ne kadar ilerlemişti?

– Benim kadar. Sizin kadar. Sonra İtalya'ya gitti. Ama ondan bir daha haber almadım.

Aklıma Foucault'nun yaptığı soruşturma geldi; Luc, geçtiğimiz 17 ağustosta Sicilya'ya, Catania'ya gitmişti.

– İşte size önerim, dedi Sarrazin. Siz İtalya'ya gidin. Ben burada araştırmaya devam edeyim. Birlikte çalışmamızı siz önerdiniz.

Burada bir müttefikimin olması bana bir şey kaybettirmezdi. Bana gelince, eğer Sicilya'da gerçekten bir ipucu varsa, peşine düşmeliydim. Kapı kolunu tuttum:

– Önce İtalya'yla ilgili verdiğiniz bilgiyi kontrol edeceğim. Eğer doğruysa derhal yola çıkıyorum.

Kapıyı açtım. Sarrazin beni kolumdan tuttu.

– Yola çıkmadan önce, Bienfaisance'a bir daha gidin. Cesedin bulunduğu yere.

– Neden?

– Şeytan cinayetinin altına imzasını attı.

Bir an, ters haçı düşündüm, ama jandarmanın bahsettiği başka bir şeydi.

– Nerede aramam gerekiyor?

– Bunu siz bulacaksınız. Tüm bunlar bir başlangıç, anlıyor musunuz?

– Anlıyorum. Dayanağınız var mı?

51

– Pronto?* *[Alo. (ç.n.)]*

Milano savcı yardımcısı Giovanni Callacciura'nın numarasını tuşlamıştım. Bir yıl önce, Paris'te öldürülen Romalı doktor olayında birlikte çalışmıştık. Bana göre sıradan bir cinayetti, o ise bir intikam olduğunu düşünüyordu. Ve aramızda sağlam bir dostluk kurulmuştu.

– Pronto?

Telefonumu çenemin altına sıkıştırdım, yol gitgide yılan gibi kıvrılmaya başlamıştı. Rüzgâr arada bir arabamı havalandırıyor, köknarların dorukları farlarımın ışıklarına kadar eğiliyordu. Notre-Dame-de-Bienfaisance'a doğru gidiyordum.

– Sono* *[Ben. (ç.n.)]* Mathieu Durey.

– Mathieu? Come Stai?* *[Nasılsın? (ç.n.)]*

Sesinde bir gülümseme vardı. Tonlamasında ise bir canlılık. Ona arama sebebimi anlattım. Cinayetin özelliğinden bahsettim. Sicilya'da benzer bir cinayet olup olmadığını sordum. İtalyancam akıcıydı. Savcı bir kahkaha patlattı:

– Benzer hiçbir dava üzerinde çalışmadım. Çok üzgünüm. Ne yapmamı istiyorsun?

– Catania'daki bu cinayet hakkında bilgi topla.

– Tamam. Senesini biliyor musun?

– Hayır. Ama son yıllarda, sanırım.

– Acil mi?

– Hem de nasıl.

– Evden araştırmaya başlıyorum. Hemen

Teşekkür ettim. Konuyla ilgili olarak başka bir şey söylemedim, çünkü günlerden pazardı ve saat de 21:00 olmuştu. Başka herhangi bir açıklamada bulunmadım, çünkü onu altı aydan beri aramamıştım. Sadece dostluğumuza güveniyordum; aslında hiçbir zorunluluğu yoktu, şimdi sırası değil, diye de cevap verebilirdi.

Ayağımı gaz pedalından çekmemiştim, hâlâ tepeye doğru tırmanıyordum.

Aklıma Bienfaisance'a yaptığım ilk ziyaret geliyordu: sarp bir dağ, bol su... Ama şimdi her yer zifiri karanlıktı. Bu kez hâkim olan rüzgârla karışık korkuydu. Sarrazin'in sözleri, tıpkı fırtınaya yakalanmış bir kargo gemisinin güvertesinden denize dökülen yükler gibi, her virajda, kafamın içinde bir o yana bir bu yana yuvarlanıyordu.

Notre-Dame-de-Bienfaisance Vakfı'nın tabelası göründü. Durmadan devam ettim. Misyonerlerin kapısını çalmam söz konusu olamazdı, ancak yarım saat yürüyecek halim de yoktu. Yukarıya, doğrudan belvedereye ulaşan bir yol mutlaka olmalıydı. İki kilometre sonra, karşıma, Marilyne Rosarias'ın bahsettiği Roche Rêche yönünü belirten dar bir yol çıktı.

On dakika kadar daha, arabayla sarsıla sarsıla devam ettim. Sol tarafımda kırmızı topraktan bir park alanı vardı. Bir tabelanın üzerinde "ROCHE RÊCHE, RAKIM 1 700 METRE" yazıyordu. Park alanını görmezden geldim ve yüksek otlara doğru biraz daha ilerledim. Gizlenmek için gereksiz bir çaba diye düşündüm. Motoru kapattım, torpido gözünü açtım ve Sarrazin'in verdiği pilleri fenerime yerleştirdim.

Dışarı çıkınca rüzgâr aniden yüzüme çarptı. Fırtına sanki pardösümü üzerimden söküp almak ve tenime işlemek istiyordu. Rüzgârdan iki büklüm olarak patikayı takip ettim. Keçiyolu beni, yer yer ahşap masaların ve bankların olduğu, açık ve düz bir alana çıkardı. Biraz uzakta, aşağıda, beni ilgilendiren ova uzanıyordu. Bu düz alan ile aşağıdaki ovanın arasında ise kapkara bir köknar denizi vardı.

Ormana daldım, yönümü bulabilmek için, rüzgârın uğultusundan zorlukla duyulan şelalenin sesini algılamaya çalışıyordum. Bitki örtüsü çok sıktı. Dallar yüzümü çiziyordu. Böğürtlen

dalları her adımda ayaklarıma dolanıyordu. Çalıları aşmaya çalıştıkça, küçük küçük taşlar ayaklarımın altında gıcırdıyor, yuvarlanıyordu.

Çok geçmeden tamamen kaybolmuştum, suyun sesini yaprakların hışırtısıyla karıştırmış olmalıydım. Biraz daha ilerlemeye, yamacı izlemeye karar verdim; mutlaka bir açıklığa çıkacaktım.

Sonunda, bir sahne perdesi gibi duran ağaçların arasından kendimi dışarı attım ve bir düzlüğe ulaştım. Şansım yaver gitmişti. Durdum ve daha önce gördüğüm manzaraya bir kez daha alıcı gözüyle baktım. Arazi uçuruma kadar uzanan çok kısa otlarla kaplıydı. Ay ışığının altında gümüşi bir renkteydi. Kafamı toplamak için birkaç saniye daha bekledim sonra yürümeye başladım. Longhini-Sarrazin "Şeytan cinayetinin altına imzasını attı" demişti. Demek ki burada satanist bir iz, bir işaret vardı. Peki, jandarma bu işareti bulmuş muydu? Hayır. Sarrazin buraya tek başına gelmiş ve bu ayrıntıyı keşfetmişti.

Şimdi, ilk gelişimde olduğu gibi falezin tam kenarındaydım. Otlarla kaplı platoya doğru döndüm ve düşündüm. Jandarma, ızgara yöntemiyle, tüm alanı, her parseli, her ot kümesini büyük bir dikkatle aramıştı. Peki, ben, gecenin karanlığında, tek başıma daha fazla ne yapabilirdim?

Tüm dikkatimi, dip taraftaki köknarlara vermiştim. Simsiyah giyinmiş mızraklı askerlere benziyorlardı. Belki de jandarma, aramayı sadece bu düzlükle sınırlandırmıştı…

Ormanı araştırmak akıllarına gelmemişti.

Bir tek Sarrazin'in aklına gelmişti.

Yamacı yeniden tırmandım ve ormanın sınırında durdum. İmkânsız gibi görünüyordu; gecenin karanlığında toprağı, köklerini, ağaç gövdelerini incelemek olacak şey değildi. Ve ne bulmak için? Düşünmeyi bir kenara bırakıp karanlığın içine daldım ve fenerimi yaktım. Araştırmaya tam ortadan, cesedin bulunduğu

yerin eksenine yüz metre mesafeden başladım. Yere eğilmiş, bir şeyler bulmaya çalışıyordum. Dalları ellerimle aralayarak fenerimle her ağaç gövdesini tarıyordum.

Hiçbir şey yoktu. On dakikada, ancak birkaç metrekarelik bir alanı tarayabilmiştim. Köknarların dalları çok aşağıdan başlıyordu: eğer ağaç gövdesine kazınmış bir yazı, bir işaret varsa, toprak ile ilk dallar arasındaki yaklaşık bir metrelik bir yerde olmalıydı. İki büklüm, neredeyse dizlerimin üstünde, tüm dikkatimi ağaç gövdelerinin alt kısmına vererek araştırmamı sürdürüyordum.

Yarım saatin sonunda, doğruldum. Ağzımdan çıkan nefes kristalleşiyor, buhar bulutları oluşturuyordu. Yeniden her tarafımı ateş bassa da üşüyordum. Burada, sık dallı ağaçların arasında bile rüzgâr bana ulaşıyordu.

Kafamı aşağı eğip yeniden iğne yapraklı dalların arasına daldım. Nefes nefese kalmıştım, hem titriyor, hem de bir elimle dalları aralıyor ve ağaç gövdelerini yokluyordum. Hiçbir şey yoktu.

Birden, parmaklarımın altında, bir kertik hissettim.

Eğri büğrü, zikzaklı, uzunca bir kertik.

Fenerimin ışığıyla iyice aydınlatmak için dalları kırdım.

Bıçakla oldukça derin kazındığı, açıkça belli olan bir yazı vardı:

IŞIKSIZLARI KORUYORUM.

Bu Şeytan'ın imzası mıydı? On beş yıllık teoloji eğitimim sırasında böyle bir deyim duymamıştım. Başka bir ayrıntı dikkatimi çekti. Ağacın gövdesine kazınmış harflerin biçimi. Günah çıkarma kabinindeki ışıldayan yazıyla aynıydı. Bu imza ile "SENİ BEKLİYORDUM" uyarısı aynı elden çıkmıştı.

“Bir düşman, tek düşman” diye düşünürken tenimde bir titreşim hissettim. Cep telefonumdu. Gözlerimi yazıdan ayırmadan dallardan kurtuldum ve telefonumu çıkardım.

– Alo?

– Pront…

Callacciura’nın sesiydi bu, ama bağlantı çok kötüydü. Kendi etrafımda döndüm ve bağırdım:

– Giovanni? Ripetimi!* *[Tekrar et! (ç.n.)]*

– …Piu…tar…

– RIPETIMI!

Kendi etrafımda bir kez daha döndüm ve makineli tüfek gibi peş peşe gelen sözcükleri yakaladım:

– Bağlantı kötüyse seni daha sonra…

– HAYIR! Gayet iyi. Ne buldun?

– Öğrendim. Kesinlikle aynı çılgınlık: çürüme, sinekler, ısırıklar, dil. Şaşırtıcı.

– Kurban bir kadın mı?

– Hayır. Erkek. Otuzlu yaşlarda. Ama hiç şüphe yok. Aynı tarz cinayet.

Demek bir seri katil, aynı yöntemle Avrupa’da cinayetler işliyordu. Kendini şeytan sanan bir katil…

– Cesedin yanında dini işaretler bulunmuş mu? Kutsal şeylere saygısızlık söz konusu mu?

– Biraz, evet. Kurbanın ağzında ters bir haç varmış. Sanki… Her neyse bunun anlamını biliyorsun.

– Olay, Sicilya’da mı olmuş?

– Catania’da, evet.

– Tarih?

– Nisan 2000.

Coğrafi değişkenliği, birkaç yıla yayılan cinayetleri, modus operandi* *[Latince "iş görme yöntemi". (ç.n.)]* ısrarını düşünüyordum. Hiç şüphem yoktu, bu bir seri katildi. İtalyan devam etti:

– Dosyayı sana yollamamı ister misin? Biz…

– Hayır, ben geliyorum.

– Milano'ya mı?

– Besançon'dayım. Birkaç saatlik yolum var.

– Emin misin?

– Kesinlikle. Sana telefonda izah edemem, ama olay biçimleniyor. Kendini şeytan sanan bir seri katil. Geçen haziranda, burada, Besançon'da da bir cinayet işledi. Ve şüphesiz, Avrupa'nın başka yerlerinde de. Acilen Interpol'le temasa geçeceğim. İtalya ve Fransa'dan sonra, o…

– Dur biraz, Mathieu. Catania'daki katil, senin aradığın kaçık olamaz.

Bağlantıda yeniden parazitler oluştu. Farklı bir açı aradım.

– Nasıl?

– Catania cinayeti, senin kaçığın işi değil, diyorum.

– Neden?

– Çünkü katil yakalandı?

– NASIL?

– Bir kadın. Kurbanın karısı. Agostina Gedda. Her şeyi itiraf etmiş. Bütün ayrıntıları anlatmış: kullandığı kimyasallar, böcekler, aletler. Bir hemşire.

– Ne zaman tutuklanmış?

– Cinayetten birkaç gün sonra. Hiç inkâr etmemiş.

Bir kez daha varsayımım çöpe gidiyordu. Bu İtalyan kadın hapiste olduğuna göre Sylvie Simonis'i öldürmüş olamazdı. Ama birbirinden ayrı gibi gözüken iki cinayette de aynı yöntemlerin kullanılmasının da bir açıklaması olmalıydı.

Parmaklarımla ağaç gövdesine kazınmış yazıya dokundum. IŞIKSIZLARI KORUYORUM. Bunun anlamı neydi?

Telefona bağırdım:

– New Bristol'de. Yarın sabah, saat 1:00'de.

3
Agostina

52

Yolda Sarrazin'i aradım ve ona olan biteni anlattım. Ağaç gövdesine kazınmış yazıyı, Salvatore Gedda'nın öldürülmesini. Artık aramızda bir alışveriş söz konusuydu; ikili bir soruşturma yürütüyorduk, bilgileri paylaşmalıydık. Sarrazin benimle hemfikirdi. Ona göre İtalya'daki bu cinayet oldukça açıktı. Interpol aracılığıyla Agostina Gedda hakkında bazı bilgiler toplamıştı, ama Alpler'in diğer tarafındaki soruşturmayı ne yazık ki takip edememişti.

Saat 23:00'te İsviçre sınırından geçtim ve geceyarısına doğru Lozan'a ulaştım. EG2 otoyolu Leman Gölü boyunca uzanıyordu. Gerginliğime, bıkkınlığıma rağmen gecenin karanlığında bile kıyının güzelliği beni büyülemişti. Vevey, Montreux ve Lozan şehirleri, tepelerin eteklerine kadar inmiş Samanyolu'nun birer parçasıydı sanki.

Birkaç kez Foucault'yu aramıştım. Ama karşıma hep telesekreter çıkmıştı. Onu, karısı ve oğluyla birlikte televizyonun karşısında güzel bir pazar akşamı geçirirken hayal ediyordum. Buna karşın, soğuk ve gecenin sevgisizliği beni daha da gerginleştirmişti. Üç andımı düşündüm: itaat, yoksulluk, dürüstlük. Ancak unutmamam gereken bir başka ant daha vardı: Yalnızlık.

Saat yarım olmuştu. Foucault telefon etti. Ondan, sabahın ilk saatleriyle birlikte böcek cinayetleriyle ilgili araştırmasını genişletmesini istedim. Tüm Avrupa'yı taramasını, Interpol'le, Avrupa başkentlerinin polisleriyle temas kurmasını söyledim. Foucault elinden gelenin en iyisini yapacağını, ama soruşturmanın hâlâ resmi bir yanı olmadığını ve Dumayet'nin Cinayet Masası'nın ilgilendiği diğer vakalar hakkında ona baskı yaptığını belirtti.

Merkez'i arayacağıma dair söz verdim ve telefonu kapattım. Aigle şehrinden sonra ışıklar azalmaya başladı. Tam karşımda, ufukta Alpler'in simsiyah kütleleri yükseliyordu. Kapkaranlık yol tamamen boştu. Sadece bir süreden beri dikiz aynamda parıldayan çok beyaz iki far ışığı dışında.

Saat gecenin 1'i olmuştu. Martigny, Sion. Dağların ürkütücü kütleleri her geçen dakika biraz daha yakınlaşıyordu. Sierre Tüneli'ne girdim. Saatte yüz elli kilometreyle gidiyordum, sollayıp geride bıraktığım arabaların farlarının dikiz aynamda kaybolmasını izliyordum. Buna karşılık iki beyaz ışık peşimden ayrılmıyordu. Yüz altmış, yüz yetmiş... Işık hâlâ oradaydı. Gecenin karanlığını delen iki ksenon far.

Peş peşe tüneller başladı. Kayalıkların içine oyulmuş kemer biçiminde ağızlar; dağların yamaçlarına yaslanmış ajurlu galeriler, iki dağ arasına asılmış gibi duran cam tüp geçitler. Sonunda farlar gözden kayboldu. Anlaşılmaz bir ferahlama duygusu yaşadım. Bir paranoya olabilirdi belki, günah çıkarma hücresindeki yazı aklımdan çıkmıyordu: "Seni bekliyordum." Ve tabii ağaç gövdesine kazınmış olan da: "Işıksızları koruyorum." Takıntılı bir katilin peşime düşmüş olması fikri pek de saçma değildi.

İki şeritli bir devlet yolunda ilerliyordum. Geçtiğim her şehirde mecburen yavaşlıyordum. Visp. Brig. Valais'nin merkezi. Manzara sürekli değişiyordu. Yol daralmış, karanlık iyice yoğun-

laşmıştı. Artık yolda ne bir lamba ne de levha vardı. Yavaşladım. Simplon Boğazı'na giriyordum.

Birden yol dikleşmeye başladı. Etraf karlıydı. Yolun iki kenarı yakamozlu bir beyazlıkla kaplıydı. Ağaçlardan koparak yola saçılmış dallar tekerleklerimin altında çıtırdıyordu, köknarlar iyice seyrekleşmişti. Görünürde kimse yoktu.

Audim rüzgârla savruluyordu. Soğuk arabanın içine kadar işliyordu. Bir an önce boğazın diğer tarafına geçmek ve inişe başlamak için acele ediyordum. Ama çıplak, vahşi tüneller sıklaşarak artıyordu. Dik kayalara oyulmuş taştan halkalar, yamaçlara eklenmiş beton korkuluklar, öfkeli rüzgâra direnen sıra kolonlar…

Serap görmeye başlamıştım. Kar yumakları kuşlara, arabesk bezemelere, Çin yazısında kullanılan işaretlere dönüşüyor, ardından ön cama çarpıp eriyordu. Farlarımın ışığı güçlükle yolu aydınlatıyor, kar önümde bir perde oluşturuyordu.

Yorgunluk bedenimi ele geçirmişti, reflekslerim yavaşlamış, gözkapaklarım kurşun gibi ağırlaşmıştı. Ne zamandır gerçek bir uyku uyumamıştım? Rakım değişikliği şakaklarıma basınç yapıyor, beni daha da uyuşturuyordu…

Boğazın diğer tarafında, İtalya sınırında birkaç saat uyumak için durmaya karar verdim. Her şeye rağmen zaman olarak ilerdeydim. Saat 10:00'da Milano'da olmak için 7'ye doğru yola çıkmam yeterliydi.

Birden arka camım aydınlandı.

Ksenon farlar.

Hızlandım ve dikiz aynama bir göz attım. Beyaz bir haleden başka bir şey yoktu. Peşimdeki kişi farlarını maksimuma ayarlamıştı. Gözlerimi yeniden yola çevirdim, kar hızını artırmıştı, artık hiçbir şey görmüyordum. Ve dikiz aynama vuran ışık da gözümü alıyordu. Aynayı eğdim ve tüm dikkatimi yol kenarın-

daki kar yığınlarına verdim, asfaltı takip edebilmem için tek çare buydu.

Farlardan uzaklaşmayı başardım. Bir virajın ardından, araba tamamen kayboldu. Korkudan mideme ağrı girmişti, kendime soruyordum. Kimdi? Sartuis katili mi? Soruşturmaya burnunu sokan başka biri daha mı vardı? Yoksa sadece agresif bir şoför mü?

Bir vınlama sesi duyuldu.

Bir mermi arabamın tavanını sıyırıp geçmişti.

53

Gaza yüklendim. Bir anda paniğe kapılmıştım, tüm duyularım, düşüncelerim ve reflekslerim bloke olmuştu. Bir yanda kurşunlar, bir yanda buzlu bir yol ve keskin virajlar.

İstemediğim halde, yavaşladım. Işık yeniden arka camımı aydınlattı. Bir an hayal gördüğümü düşündüm; vınlama belki de bir kurşundan gelmiyordu. Bir sürücünün hem bütün dikkatini yola vermesi hem de ateş etmesi biraz imkânsız gibiydi. Cevap olarak Audime bir kurşun daha isabet etti, arabamın karoserinin sarsıldığını hissettim. Demek iki kişiydiler. Bir şoför ve bir nişancı. İnsan avı için mükemmel bir çift.

Yeniden hızlandım. Kafamda tek düşünce vardı: Hiç şansım yoktu. Onların arabası benimkinden daha güçlü görünüyordu. Ayrıca onlar iki kişiydi ve silahlıydı. Ve ben yalnızdım, yapayalnızdım. Geleceğim de, görüş mesafesi olmadan uzanıp giden, belki de mahvıma doğru koşarak gittiğim bu yola benziyordu.

Şimdi kafam omuzlarımın arasına gömülmüş, parmaklarım direksiyona kenetlenmiş sürüyordum. Sıkıntımın, tedirginliğimin altında azıcık umut arıyordum. Kendi kendime yineledim: “Herhangi bir aksaklık yok… Yaralanmadım… Ben…”

Arka camım patlayıverdi.

Soğuk ve ışık arabaya doldu. Derken lastiklerim patinaj yapmaya başladı. Motor uğuldadı. Önce araba sola kıç attı, sonra sağa doğru gelip yeniden asfalta tutundu. Bir başka kurşun fırtınanın içinde kayboldu. Direksiyonu yeniden kırdım, sonra bir daha, yola yerleşene kadar.

Bir tünel imdadıma yetişti. Işıklar ve düz yol kâğıtları dağıtma sırasını bana vermişti. Dikiz aynamı düzelttim ve düşmanlarıma baktım. Bir BMW'ydi. Parlak siyah renkli, füme camlı bir Berlin. Farların ışığı plakayı okumamı engelliyordu. Sürücüyü de göremiyordum, ama yan koltuktaki adam yarı beline kadar dışarı sarkmıştı, elinde dürbünlü ve susturuculu hassas bir tüfek vardı.

Beni öldürmek için hazırlanmış mükemmel bir tablo.

Bu kez gazı kökledim.

Audi BMW'ye karşı, düello başlıyordu.

Asfaltı, betonu, ışıkları yutuyordum. Tünel lambaları, hipnotik bir hızla geçip gidiyordu. Dikiz aynama baktım, BMW yaklaşıyordu. Ya şimdi karşılık verecektim ya da asla veremeyecektim. Kılıfımın cırcırını açtım ve silahımı çıkardım.

Başımı geriye çevirdim ve 9 milimetrelik Parabellumumu doğrulttum. Ardından yavaşladım. Araba yaklaştı. Bir hayvan gibi uludum ve tetiğe asıldım. Geri tepmenin etkisiyle silah az kalsın elimden düşüyordu, ama göz açıp kapayıncaya kadar BMW'nin kazıkladığını gördüm, yükselen dumanların arasında lastikleri ötüyordu. Bir zafer sayılabilirdi bu.

Gökyüzü, kar, sonra yeni bir tünel daha.

Kayanın yamacına inşa edilmiş, tonozlu olanlardan.

Derin bir nefes aldım, son ana kadar bekledim, sonra falezin yamacından yukarı çıkan servis yoluna sapmak için direksiyonu sağa kırdım. Bir süre çakıllı yolda zıplaya zıplaya ilerledim, şimdi

tünelin çatısındaydım. Berlin benim arkamdan tünelin karanlık ağzından içeri girmişti. Yeniden soluklandım. Ama bu çok kısa sürdü. BMW beni mutlaka çıkışta bekleyecekti…

Bir an arabayı bırakıp, yaya kaçmayı düşündüm. Ama nereye gidecektim? Dağın tepesinde kaybolabilirdim. Ayrıca peşimdeki adamların termik detektörleri de olabilirdi. İnsan avının sürek avından bir farkı yoktu.

Birinci vitese düştüm, farlarımı söndürerek çakıllı servis yolunda sarsıla sarsıla ilerledim. Bir yandan da düşünüyor, bir çıkış yolu arıyordum. Kar yeniden hızlanmıştı, yolun kenarları karanlığın içinde kayboluyordu.

Sonunda yol, asfaltla birleşmek için yeniden inişe geçti. Bir çözüm yolu bulamamıştım. Çevrenin sakinliği beni umutlandırdı. Asfaltın kenarında durdum ve etrafı gözledim; ne bir motor sesi vardı ne de far ışıkları. Vitesi bire taktım, sonra ağır ağır, çok ağır olarak yola çıktım. Hiç araba yoktu. Takipten vaz mı geçmişlerdi? Yoksa beni ellerinden kaçırdıklarını sanıp dümdüz devam mı etmişlerdi?

Vitesi büyütmek üzereyken bir anda her yer beyaza dönüştü. Farlar. Ksenon farlar. Ama ne arkamda ne de önümdeydi. Tam tepemdeydi! Koltuğuma büzüldüm ve ışıkları daha net olarak görebilmek için dikiz aynamı ayarladım. Adamlar tünelin çatısındaydı.

Bunun nasıl olduğunu düşünmeye çalıştım. Büyük bir ihtimalle tünelin içinde, servis yoluna ulaşan başka bir çıkış bulmuşlardı. Onlar da benim peşimden, farları söndürerek yukarı çıkmışlar ve çakıllı yolun sonuna kadar beni izlemişlerdi. Ardından da çıkıntının üzerine yerleşip, atış pozisyonu almışlardı.

Mermiler yağmur gibi yağmaya başladı. Tam gazı kökleyip hareket etmek üzereyken arabanın tüm camları patladı. Lastiklerim asfaltın üzerinde kulakları yırtarcasına öttü. Dikiz aynama

bir göz attım, bir imkânsız gerçekleşiyordu; iki far, iki ateş topu gibi karanlığın içinde uçtu. Katiller doğrudan boşluğa atlamıştı. Arabanın şasisi hızla yere, karın içine vurdu ve çevreye kıvılcımlar saçıldı, sonra araba ileri doğru sıçradı. Gaz pedalına sonuna kadar bastım ve farlarımı yaktım. Kovalamaca yeniden başlıyordu.

Kurumuş köknarlar, kaya duvarlar, kar yığınları. Fırtına yatışıyordu. Görüş mesafesi normale dönmüştü. Kafamı toplamaya çalışıyordum. Elimden gelen bir şey yoktu. Sınıra ve gümrüğe kadar kaçmanın dışında. Daha kaç kilometre vardı? Otuz mu? Elli mi? Yetmiş mi?

Yeniden dikiz aynasına baktım. İki beyaz göz hâla oradaydı, virajların durumuna göre bir görünüp bir kayboluyordu. Birden karşıma çok dar bir viraj çıktı. Frene asıldım. Ama çok geç kalmıştım. Tekerleklerim kazıkladı ve Audi kaymaya başladı. Direksiyonu kırdım, ama arabayı kontrol edemiyordum.

Şev, tekerleklerin altında kayan kar, hızla çarpma, sarsıntı ve aniden duran motor. Ardından sessizlik. Hiç nefes alamıyordum, direksiyon kaburgalarıma baskı yapıyordu. Kroke olmuştum, zorlukla kontak anahtarına uzandım. Motor homurdandı, sonra araba hareket etti. Geri geri çıktım, arkamdaki kar yığınları ezip geçtim ve yola ulaştım.

Bu beklenmedik aksiliğe rağmen, peşimdekiler bana yetişememişlerdi. Ama bu umut ışığı, ayağımın altında oluşan boşlukla çok çabuk yok oldu. Gaz pedalı tepki vermiyordu. Gösterge tablosuna göz attım. Hararet gösterge oku kırmızıya dayanmıştı. Bu kahrolası iş de nereden çıkmıştı?

Arkama baktım: Ksenon farlar bir önceki virajdaydı. Öfkeyle pedala yüklendim. Boşuna. Direksiyona vurdum ve bağırdım. Çarpma sırasında, kar radyatör ızgarasına dolmuş ve havalandırma deliğini tıkamış olmalıydı. Ve arabam aşırı hararet yap-

mıştı. Kaputumdan dumanlar yükselmeye başlamıştı bile. Bu kez boku yemiştim.

Aynı anda bir levha dikkatimi çekti: SİMPLON DORF. Hiç düşünmeden farlarımı söndürdüm ve vitesi boşa alıp, BMW tam arkamdan geçerken, arabayı bu bağlantı yoluna doğru kaydırdım. Ana yolda ilerleyen katiller beni çok geç fark etti. Bir fren sesi duydum. Bu esnada, ben de birkaç saniye kazanmıştım.

Kepçeler, buldozerler ve inşaat malzemeleriyle dolu bir açıklık gördüm, direksiyonu o tarafa kırdım, hâlâ vites boştaydı, arabanın kendi hızıyla ilerliyordum.

İleride, sağda karla kaplı kalas yığınları gördüm. Gözlerimi yumdum ve arabayı kendi haline bıraktım. Yeniden bir çarpma. Ve çarpmanın şiddetini yeniden tüm vücudumda hissettim. Bir omuz darbesiyle kapıyı açtım, öksürdüm ve kendimi dışarı attım.

İlk hissettiğim zeminin soğukluğu oldu. Bir dizimin üstünde doğruldum ve üst üste yığılı bağtaşlarının arkasına gizlendim. Bir müddet bekledim. Geceyi, sessizliği dinledim. Kar durmuştu; sıcaklık muhtemelen sıfırın altındaydı.

Kapanan kapıların sesini duydum.

Görülme riskini göze alıp kafamı kaldırıp baktım. Kimse yoktu. Ormana kaçabilir miydim? Köye ulaşabilir miydim? Peşimdekilere yakalanmadan köyden birilerini uyandırma şansım ne kadardı? Korkuya kapıldım. Vücudum titremelerle sarsılmaya başladı. Kaşlarımda, saçlarımda beyaz kristaller oluşuyordu. Olduğum yerde buz kesiyordum. Ceplerimi yokladım, bir çift lateks eldiven buldum, beceriksizce ellerime geçirdim.

Donma ve donmanın ölüm süreci hakkında aklımda kalmış bazı şeyleri hatırladım. Roma'daki Ruhban Okulu'nda karşılaştığım Grand Nord misyonerleri, keşişler sık sık bana bundan bahsetmişti. Önce titriyordun ve bu iyiye işaretti; vücut tepki gösteriyor, ısınmaya çalışıyordu. Sonra soğukla mücadele etmekten

güçsüz düşüyordu. Böylece her üç dakikada bir derece kaybediyordu. Titremeler kesiliyordu. Kalp yavaşlıyor, ten ile kollar ve bacaklar hissizleşiyordu. Beyaz ölüm işte buydu. Vücut on bir derece kaybettiğinde, kalp duruyordu, ama koma hali bundan çok önce başlamış oluyordu.

Peki, benim önümde ne kadar zaman vardı?

Yeniden çevreye bir göz attım. Bu kez onları gördüm. Ellerinde tüfekler, ihtiyatla yürüyorlardı. Üzerlerinde uzun deri paltolar vardı. Ağızlarından buharlar çıkıyordu. Biri buldozerin köşesine çarptı. Ama hiç tepki vermedi, soğuk anestezi etkisi yapmış olmalıydı. Onlar da donmak üzereydi anlaşılan. Her üçümüz de aynı kapana kısılmıştık. Biraz sonra heykel gibi taşlaşacak olan, gecenin mahkûmları.

Hareket etmem lazımdı. Isınmak için başka çarem yoktu. Gövdemi ileri geri hareket ettirdim ve bunu birkaç kez yineledim, sonra dirseklerimin üzerinde kara uzandım, sessizce. Rüzgârdan korunmak için çamlara kadar sürünmem gerekiyordu. Yerde kendi etrafımda yuvarlandım, sonra sırtüstü vaziyette otomatiğimi çıkardım. Kabzayı iki elimle tutmak zorunda kaldım, çünkü parmaklarım hissizleşmişti.

Birden bir silah namlusunun bana doğrultulduğunu gördüm. Kafamı kaldırdım; katil orada, elinde silahıyla duruyordu. Başındaki kar maskesinden dumanlar çıkıyor, tepesinde mavimsi bir hale oluşturuyordu.

Gözlerimi kapattım ve Hıristiyan olsun olmasın, bu durumdaki her insanın yapacağını yaptım; dua ettim. Tanrı'yı yardımıma çağırdım.

Bir ses duyuldu:

– Wer da?* *[Kimsin? (ç.n.)]*

Kafamı çevirdim. Fenerleri, gümüşi rütbe şeritlerini gördüm. İsviçre gümrük polisi devriyesi! Yeniden önüme baktım; katil kaybolmuştu.

Bir koşuşturmaca başladı. Almanca kelimeler. Motor gürültüleri. Takip yeniden başlıyordu; ama bu kez avcılar av konumundaydı. Gümrük polisi, kalasların altındaki arabamı fark etmemişti.

Otomatiğimi cebime soktum, sonra yüzüstü döndüm. Dirseklerimi kara yerleştirdim ve cansız bacaklarımı çeke çeke arabama kadar süründüm. Ne vücudumu ne de soğuğu hissediyordum. Sonunda kapıya vardım. Sırtımı arabaya dayadım, bacaklarımı hiç kullanmadan, bir felçli gibi doğruldum. Koltuğa oturduktan sonra elimle kontak anahtarını bulmak için direksiyonun altındaki alanı yokladım. İki elimle kontağı çevirdim ve bir mu-cizeye tanık oldum; motor çalıştı. Çarpmanın etkisiyle, radyatör ızgarasına dolmuş olan kar dökülmüştü herhalde.

Kalorifer yeniden çalışmaya başladı. Bir dirsek darbesiyle havalandırmayı sonuna kadar açtım. Havalandırma ızgaralarına iyice yaklaştım, ellerimi uzatıp ısının tenime temas etmesini ve kanımı harekete geçirmesini bekledim. Yavaş yavaş çevremdeki sessizliği algılamaya başlıyordum. Ormanda kimse kalmamıştı. Ve sınır olsa olsa birkaç kilometre uzaktaydı.

Parmaklarımı ve ayaklarımı kıpırdatmayı başarınca, arabayı geri vitese taktım ve kalas yığınından uzaklaştım. Diğer devriye birazdan burada olurdu. Yarım bir tur yaptım, birinci vitese geçip şantiyeden ayrıldım.

Birkaç dakika sonra İtalya'ya doğru yol alıyordum. Motorun eski canlılığından eser yoktu, ama çalışıyordu. Ve en önemlisi hâlâ hayattaydım, sağ salim kurtulmuştum!

Aslında tam bir açmazdaydım.

Sınırı bu haldeki bir arabayla geçmem mümkün görünmüyordu...

Gondo isminde bir kasabayı geride bıraktım ve aşağı doğru inen bir patika gördüm; büyük bir ihtimalle bir nehre veya bir koruya uzanıyordu. Köknarların altına girdim ve rüzgârın kesildiğini fark ettim; sonunda sığınacak bir yer bulmuştum.

Durdum, motoru çalışır halde bıraktım, kalorifer de sonuna kadar açıktı. Dışarı çıktım ve bagajdan seyahat çantamı aldım. Pardösümü çıkardım, üst üste iki kazak ve bir K-way giydim, hepsinin üzerine de pardösümü geçirdim. Bir bere, eldivenler –gerçek– ve birkaç çift çorap. Ön koltuğa, motor yağının kokusuyla karışık sıcak hava üfleyen havalandırma ızgaralarına yakın olacak şekilde yerleştim.

İyice ısındıktan sonra, cebimden telefonumu çıkardım ve Giovanni Collacciura'nın numarasını tuşladım. Telesekreterine İtalyanca olarak mırıldandım:

– Bu mesajı alır almaz beni ara. Acil!

Ardından, koltuğun üzerine, sıcak havanın karşısına büzüldüm. Hiçbir şey düşünmüyordum. Aklımda tek bir şey vardı; hayattaydım. Bu da beni rahatlatmak için yeterliydi. Minyatür bir yastık gibi cep telefonuma sarılarak uykuya daldım.

54

Gün ışığıyla birlikte uyandım. Doğruldum, gözlerim yarı kapalıydı. Göz kamaştırıcı bir manzara vardı. Güneş diski, kıpkırmızı bir yara gibi iki dağın arasında asılı duruyordu. Bulutlar ise dağların doruklarından zorlukla kurtulmuş gibiydi. Çevremde ise kardan en ufak bir iz yoktu. Karın yerini ölü yapraklar almıştı.

Saatime baktım: 07:30'du. Dört saat uyumuştum. Callacciura aramamıştı. Yeniden numarasını tuşladım. Telefonum artık İtalyan GSM şebekesinde çalışıyordu.

– Pronto?

– Mathieu. Dün gece sana bir mesaj bırakmıştım.

– Yeni uyandım. Milano'da mısın?

Ona başımdan geçenleri anlattım ve bulunduğum durumu özetledim; arabamın kurşunlarla delik deşik olduğunu, bir sokak serserisi gibi göründüğümü, bu şekilde sınırı geçmemin imkânsız olduğunu söyledim.

– Tam olarak neredesin?

– Gondo adında bir kasabanın çıkışında. Sağda bir patika var. Onun sonundayım.

– Birkaç dakika içinde seni arayacağım. Capito?* *[Anlaşıldı mı? (ç.n.)]*

Cebimden Camel paketini çıkardım. Büyük bir zevkle bir tane yaktım. Kafamı toparlamaya başlamıştım, sigarayla bütün sorunların üstesinden geliniyordu. Bana saldıranlar kimdi? Neden bana karşı bu kadar öfkeliydiler? Ama peşimdeki herifler ile Sylvie Simonis'in katili arasında bağlantı yoktu; bu kesin olan tek şeydi. Bir tarafta iki profesyonel, diğer tarafta çılgınlığının tutsağı olmuş bir seri katil.

Telefonum titredi.

– Talimatlarımı iyi izle, dedi Callacciura. Anayola, E62'ye geri dön, bir kilometre kadar devam et. Bir sarnıç göreceksin, üzerinde "Contozzo" yazıyor. Arabanı sarnıcın arkasına park et ve bekle. Bir saate kadar iki sivil polis gelip seni oradan alacak.

– Neden sivil polisler?

– Sana Milano'ya kadar eşlik edecekler. Saat 11:00'de randevumuz var, unutma.

– Ya arabam?

– İlgilenilecek. Sen geri dönmeyecekmişsin gibi, tüm eşyalarını al.

– Teşekkürler, Giovanni.

– Önemli değil. Dün gece senin davayla ilgili başka bilgilere de ulaştım. Seninle konuşmam lazım.

Telefonu kapattım. Yeni bir sigara yaktım. Arabanın içine dolan rüzgâra rağmen, motor hâlâ çalışıyordu, tabii kalorifer de. İşemek için arabadan dışarı çıktım. Vücudumun her tarafı kırılıyordu ve hayat da kaldığı yerden yeniden başlıyordu.

Yola koyuldum, kanımın ve kaslarımın ısındığını hissediyordum. Başım dönmeye başlamıştı. Açlıktan olmalıydı. Aşağıda bir akarsu gördüm. Kana kana buz gibi sudan içtim, dünyanın en temiz ve katıksız kahvaltısı buydu herhalde.

Yeniden hareket ettim ve randevu yerine doğru sürmeye başladım. Sarnıcın dibine gelince durdum ve motoru yine çalışır halde bıraktım. Buluşmaya yaklaşık bir saat vardı ve üç tek sigaram kalmıştı. Görünürde ne gümrük polisi ne de meraklı çiftçiler vardı. Ama düşüncelerim karmakarışıktı.

Her şey kafamın içinde dönüp duruyordu. Sylvie Simonis'in suçluluğu. Çifte kimlikli Sarrazin-Longhini. Sylvie'nin öldürülmesi. İtalya toprakları üzerinde işlenmiş benzer bir cinayet ve katilin itirafı. Ve şimdi de bu katiller... Her cevabın yeni bir soruyu gündeme getirdiği tam bir kaos.

Aklıma bir ayrıntı geldi. İçgüdüsel olarak Bienfaisance Vakfı'nın müdiresi Marilyne Rosarias'ın numarasını tuşladım. Saat 07:45'ti. Filipinli sabah duasından çıkmıştı herhalde.

– Kim arıyor?

Kuşkucu ve düşmanca bir ses.

– Mathieu Durey, dedim, boğazımı temizledikten sonra. Polis. Şu uzman.

– Tuhaf bir ses tonunuz var. Hâlâ bölgede misiniz?

– Ayrılmak zorunda kaldım. Son karşılaşmamızda bana her şeyi anlatmadınız.

– Beni yalancılıkla mı itham ediyorsunuz?

– Hayır unutkanlıkla. 1988'de, kızının ölümünden sonra Sylvie Simonis'in Bienfaisance'a gelip kaldığını bana söylemediniz.

– Gizlilik kuralı.

– Vakıfta ne kadar kaldı?

– Üç ay. Geceleri geliyordu. Gündüzleri, işinin başına dönüyordu.

– İsviçre'ye mi?

– Siz neyin peşindesiniz, hâlâ?

Birden aklıma bir şey takıldı: Marilyne, Sylvie'nin kızını öldürdüğünü biliyordu. Ya bunu Sylvie'nin anlattıklarından çıkarmıştı ya da gerçeği kendi keşfetmişti. Biraz daha sondaj yapmaya karar verdim:

– Belki de yaptığı hataları unutmaya çalışıyordu.

Kısa bir sessizlik oldu. Marilyne yeniden konuştuğunda, sesi çok daha kaygılı ve ciddiydi:

– Bağışlanmıştı.

– Siz neden söz ediyorsunuz?

– Her ne yaptıysa ondan, Sylvie Tanrı'dan bağışlanmasını istedi ve Tanrı onu işitti.

– Sanırım bir çilehane işletiyorsunuz?

– Şakanın sırası değil. Sylvie bağışlanmıştı. Söylediğim her şeyin kanıtı var, anlıyor musunuz?

Beş yüz metre ileride, Fiat marka gri bir araba gördüm, benimkinden biraz daha iyi durumda bir araba. Eskortum.

– Dönüşte size uğrayacağım, dedim.

– Size söyleyecek hiçbir şeyim yok. Selametiniz için dua edeceğim. Bunu anlayamayacak kadar öfkeyle dolusunuz. Sizi

bekleyen düşmanın karşısına çıkmak için tamamen arınmanız gerekiyor.

– Hangi düşman?

– Çok iyi biliyorsunuz.

Telefonu kapattı. Fiat yanıma gelmişti. İtalyan polislerle konuşmam çok kısa oldu. İki adam da gerekli talimatları almıştı. Arabam hakkında tek kelime etmediler. Ne de sınırdan birkaç kilometre uzakta kaybolmuş bu çapulcu görünümlü Fransız'ın durumunu sorguladılar. Çantamı aldım ve arabama elveda dedim, bir yandan da sigortacıma ne söyleyeceğimi düşünüyordum. Fazla ayrıntıya girmeden çalındığını beyan edebilirdim.

İtalya sınırını sorunsuzca geçtik. Arka koltuğa kurulmuş, hayranlıkla manzarayı seyrediyordum. Manzara İsviçre'dekiyle aynıydı, sanki bir aynanın içinden geçmiş, gün ağarırken gördüğüm dağların İtalya'daki yansımasına ulaşmıştım. Şelaleler beni selamlıyordu, tünellerin yerini köprüler almıştı. Artık hiçbir şey düşünmüyordum. Örselenmiş vücudumdaki ağrılardan başka bir şey hissetmiyordum. Kısa bir süre sonra uyuyakaldım.

Uyandığımda Varese'yi geçmiştik. Artık ne şelaleler ne de köknarlar vardı. A8 otoyolunda ilerliyorduk. Uzun Lombardia Ovası sanki dörtnala Milano'ya koşuyordu.

Saat 10:30'da, sanayi kentinin yakınlarına ulaştık. Trafik yoğundu. Yol arkadaşlarım tepe lambalarını kullanmıyordu. Sakin, sessiz ve içlerine kapanıktılar; bana, Milano'ya yaptığım ilk yolculuk sırasında karşılaştığım, Mani pulite operasyonunun yargıçlarını koruyan "body guard"ları hatırlatıyorlardı.

Milano'nun hatıralarımda özel bir yeri vardı.

Düz, çizgi halinde uzanan, hem karanlık hem de aydınlık bir şehirdi Milano. Uzun caddeleri belli belirsiz bir melankolinin hâkimiyeti altındaydı, bu hüzünlü bir aşka veya herhangi bir romantik çağa ithaf edilmiş bir melankoliden çok, sürekli gelişen

bir sanayinin yarattığı melankoliydi. Bu şehirde fırtınalı aşklardan pişmanlık duyulmazdı, en büyük pişmanlık altmışlı yıllarda yaşanan gelişmenin, makinelerin gürültüsünün, Fiat ve Pirelli imparatorluklarının yol açtığı pişmanlıktı.

Corso Porta Vittoria.

Adalet sarayı, kare uzun sütunları olan kocaman bir tapınaktı âdeta. Tüm şehir çok katı geometrik kurallara göre inşa edilmişti sanki. Sokak aralarına dik açıyla yerleştirilmiş telefon kabinleri, adalet sarayına dik olarak uzanan, turuncu tramvayların rayları.

Saat 11:00'i vurdu. Arabadan indim ve adalet sarayının tam karşısında, Carlo Freguglia Sokağı'nın köşesindeki New Boston'un kapısından içeri girdim.

Attığım her adım bir mucizeydi sanki.

55

– Formda görünüyorsun.

Giovanni Callacciura soğuk şakalardan hoşlanırdı. Uzun boylu, yüksek alınlı, somurtkan dudaklarının üstündeki ince bıyığıyla tipik bir Kuzey İtalyalıydı. Tepeden tırnağa Prada giyinmişti, kilosu konusunda insanı şüpheye düşüren yuvarlak yüzünden çok daha inceydi. Üzerinde yünlü gri bir pantolon, yuvarlak yaka kahverengi kaşmir bir kazak ve lacivert ceket vardı. Corso Europa vitrininden yeni fırlamış gibiydi.

Karşımdaki sandalyeyi işaret ettim. Savcı kahvesini ısmarlarken oturdu. New Boston tipik bir "gelateria"ydı: uzun çinko bir bar tezgâhı, kahve ve marmelat kokuları, kat kat, kromdan bir pastalığa yerleştirilmiş paniniler ve kruvasanlar. Koltuklar erik rengi, örtüler ise pembeydi. Yuvarlak masalar, dev boğaz pastillerine benziyordu.

– Şu çılgın geceden bahset, dedi güneş gözlüklerini çıkarırken.

– Önce sen: Bana saldıran herifler yakalanmış mı, biliyor musun?

– Kayıplara karışmışlar.

– Kayıplara mı karışmışlar? Sınırdan birkaç kilometre uzakta mı?

– Ama sen de ormanda saklanabildin.

Kahvemden büyük bir yudum aldım. Tadı hiç de fena değildi. Biraz önce ısmarladığım çikolatalı ekmeğe baktım, henüz elimi sürmemiştim.

– Burada sigara içiliyor mu? diye sordum.

– Sen yeter ki iste.

Callacciura bir sigarillo yaktı ve Davidoff paketini bana doğru itti. Ben de bir tane yaktım. Sınırın bu tarafında da, sigara paketlerinde uyarı yazıları vardı: "FUMARE UCCİDE".* *[Sigara içmek öldürür. (ç.n.)]* Savcı, soğuktan morarmış parmaklarıma baktı:

– Bir doktora görünmek ister misin?

– Hayır, her şey yolunda.

– Dün gece neler oldu?

Tüm ayrıntılarıyla akşamki kovalamacayı ona özetledim; peşimdeki katillerin profesyonel olduğunu, ellerinde suikast tüfekleri bulunduğunu söyledim... Heriflerin sıradan adamlar olmadığını belirttim. Soluklanmama fırsat vermeden Giovanni devam etti:

– Bana soruşturmandan bahset. Seni buralara kadar getiren şu soruşturmadan.

Kızını öldüren Sylvie Simonis'in, on dört yıl sonra bir cinayete kurban gittiğini, iki cinayet arasında ilginç bağlantılar olduğunu söyledim. İntikam peşinde koşan ve yüzde elli güvenilir

olan jandarma yüzbaşısı Sarrazin-Longhini'yle işbirliğimizden de söz ettim. Ancak tüm bu kâbusların başlangıcı olan Luc Soubeyras'yı ve onun intihara teşebbüsünü es geçtim. Şu anda kafa karıştırmanın lüzumu yoktu.

Callacciura bir dakika kadar sustu. Güneş gözlüklerinin saplarını açıp kapadı, sigarillosu hâlâ ağzındaydı. Sonunda konuştu:

– Tüm bunları örtüştürmek zor.

Ensemi ovuşturdum, çarpmanın etkisiyle hâlâ ağrıyordu:

– Özellikle de ben ilgilenince.

Gülümseme zahmetine bile katlanmadı. Elini evrak çantasına soktu ve masanın üzerine kırmızı kaplı oldukça ince bir dosya bıraktı.

– Elimde olan sadece bu. Milano Sicilya'ya pek yakın sayılmaz. Sen bana hikâyenden söz edince, dün, harekete geçecek zamanım olmadı. Aslında cinayet iki yıl önce de bayağı bir gürültü koparmıştı. Önce, bunun, Sicilya'nın gizeminden kaynaklanan şu vahşi cinayetlerden biri olduğu sanılmıştı. Ama katilin kimliği ortaya çıkınca her şey değişti.

– Yani?

– Uzun hikâye. Bir İtalya hikâyesi. Bunu kendin keşfet. Catania'da olayla ilgili tüm ayrıntıları bulmakta zorluk çekmeyeceksin.

– Sen yine de bana özetle.

Giovanni bir dikişte kahvesini bitirdi.

– Agostina Gedda, Catania'nın banliyösü Paterno'da yaşayan sıradan bir hemşireydi. Elektrik tesisatçısı olan çocukluk arkadaşı Salvatore'yle evlenmişti. Dikkati çeken bir şey yoktu. Sonra, birden, geçen yıl kocasını öldürdü. Hem de çok kötü bir şekilde.

– Sebep?

– Asla açıklamak istemedi.

– Benim cinayette kullanılan yöntemlerin aynısı olduğundan emin misin?

– Kesinlikle. Çürümeler. Böcekler. Isırıklar. Kesilmiş dil. Göğüs kafesinin içinde bulunmuş bir likenden de söz ettiler; bu sana bir şey ifade ediyor mu?

Başımı sallayarak onayladım. İki farklı kişi tarafından işlenmiş iki cinayet arasında nasıl böyle bir benzerlik olabilirdi. Ve diğer ayrıntılar da bire bir örtüşüyordu. Devam ettim:

– Böyle bir cinayet uzmanlığı ve herkesin elinin altında bulunmayan kimyasal maddeleri gerektirir.

– Agostina hemşireydi. Asit ürünlere kolaylıkla erişebilirdi. Böceklere gelince, onları atık yerindeki hayvan leşlerinden topladığını söyledi. Kontrol etmek imkânsız.

Dosyaya uzandım. Ancak Callacciura elini dosyanın üstüne koydu:

– Seni uyarmam lazım.

– Neden?

– Bu olayın ardında… mistik bir şeyler var.

Bana kalsa daha çok "uğursuz" derdim. Devam etti:

– Olay artık polisin kontrolünde değil. Agostina vakasıyla dini otorite ilgileniyor.

– Hangi dini otorite?

– Tek ve yegâne otorite: Vatikan. Agostina'yı Santa Sede savundu. Avukatlarını yolladılar.

– Neden?

Savcı belli belirsiz gülümsedi:

– Bunu sen bulacaksın.

Cebinden ikiye katlanmış bir kâğıt çıkardı. Catania'ya için alınmış bir elektronik biletti.

– Sana business'tan bilet aldım. Havaalanında ödeyeceksin. Yanlış hatırlamıyorsam para konusunda bir sıkıntın yoktu.

– Rahatımı mı düşündün?

– Daha çok dış görüntünü. Caravaggio Lounge'a gidersin, VIP salonu. Orada duşlar var. Kendine çeki düzen verirsin.

Elinde bir zarf belirdi.

– Bu, Michele Geppu için bir mektup, Catania'daki Questura'nın* *[Emniyet Müdürlüğü. (ç.n.)]* şefi. Onunlayken genellikle her kapı açılır.

Tam ona teşekkür edecekken Giovanni elini kaldırdı:

– Tezahürata gerek yok. Şimdi tuvalete gidiyorsun. Adamlarımdan biri seni orada bekliyor. Silahını ona veriyorsun.

– Ama…

– Kibarlığımı suiistimal etme. Kuralı biliyorsun: Bir seferde yalnız bir mucize.

Bu sözlerin ardından ayağa kalktı ve bana göz kırptı:

– Yeni bir şeyler öğrenir öğrenmez ayrıntılı bir rapor istiyorum. Ürpermiş gibi yaptı. Ben bir beyaz yakalıyım. Senin şu cinayet hikâyelerin beni heyecanlandırıyor.

56

Duşta kaynar suyun altında bile ısınamıyordum. Tıpkı arada sırada pişirmeye çalıştığım dondurulmuş ürünler gibi; dışı sıcak, ama içi her zaman soğuk.

Caravaggio Salonu'nun banyosunda tıraş oldum ve üstümü değiştirdim. Sonunda günün varsayımını değerlendirebilecek kadar kendime gelmiştim: Sylvie Simonis cinayeti başka bir gerçeğin kapısını aralıyordu, ritüel cinayetinin ötesinde bir şeydi bu. Yasak bir bilgi, korumak için cinayetin bile göze alındığı büyük bir sır. İşte bu nedenle beni de ortadan kaldırmaya çalışmışlardı. Luc "Boğazı buldum" demişti. Ben de bu boğaza doğru yola çık-

mıştım. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum, ama dün gece peşime takılanlar, onlar, biliyordu.

Uçakta, Callacciura'nın dosyasını karıştırdım. Bana anlattıklarından fazla bir şey yoktu. Salvatore'nin cesedi, Catania'nın kuzeyinde, terk edilmiş bir şantiye alanında bulunmuştu. Agostina Gedda da, birkaç saat sonra, evinde tutuklanmıştı. Hiç karşı koymamış ve aynı gün her şeyi itiraf etmişti. Asitleri hastaneden çaldığını ve işkenceyi cesedin bulunduğu yerde yaptığını söylemişti. Soruşturmacılar küçük şişeler, ipler ve organik atıklar bulmuştu.

Agostina, ısırık izlerinin, likenin ve kesik dilin nedenini açıklayamamıştı, ama tüm bunları yaptığını biliyordu. Uydurmadığı kesindi. Ama bu cinayetin sebebi neydi? Bu kadar canavarlık nedendi? Peki ya bu karmaşıklık? Hemşire dilsiz olup çıkmıştı.

Dosyada olayın kahramanlarının resimleri de vardı. Salvatore Gedda, yumuşak ifadeli, açık renk gözlü, uzun kirpikli genç bir adamdı. Agostina ise, kısa kesilmiş siyah saçlarının altında narin ve düzgün hatlı bir yüze sahipti. Bir mürekkep hokkasının dibi gibi parlayan koyu renk gözleri, isyankâr bir burnu, kiraz dudakları vardı. Yüzü antropometrik bir klişeydi. Bununla birlikte kadında, tüm bu yaptıklarıyla çelişen bir masumiyet, bir saflık vardı.

Uçak inişe geçti. Saat yaklaşık 18:00'di. Sicilya'da akşam oluyordu. Oturduğum koltuk sırasının diğer tarafındaki yolcuların çoğu lombozlara eğilmişti. İçlerinden bazıları kameraya alıyor, bazıları da fotoğraf çekiyordu. Heyecanları beni son derece şaşırtmıştı. Karanlıkta Catania'nın olağanüstü bir görüntüsü yoktu, çünkü şehir kapkara lavlardan inşa edilmiş gibiydi.

İner inmez gümrükten geçtim ve araba kiralayacak bir şirket aramaya başladım. Bir kez daha, havaalanındaki hareketlilik bana tuhaf gelmişti. Televizyon ekipleri malzemelerini bir araya top-

luyorlardı. Askeri devriyeler hızlı adımlarla salonda gidip geliyorlardı. Benim gözden kaçırdığım bir şey mi vardı?

Gazetecilerin saldırısına uğramamış tek standı seçtim. Fazla dikkat çekmeyen bir modelde –C sınıfı bir Fiat Punto– karar kıldım ve görevlinin bana verdiği formları imzaladım. Sordum:

– Catania'da iyi bir otel biliyor musunuz?

– Sorun değil.

Adam elini tezgâhın altına soktu ve bir harita çıkardı.

– Gazeteci misiniz?

– Neden gazeteci?

– Püskürme için gelmediniz mi?

– Püskürme mi?

Adam bir kahkaha attı.

– Etna, dün harekete geçti. Uçağınız inebildiği için şanslısınız. Yarın pist külle kaplanır. Şüphesiz bu son uçuştu, uzun bir süre için.

– Endişeli bir haliniz yok.

– Endişeli mi? Hiç de değil. Artık alıştık!

Yine de olağanüstü durum önlemleri alınmıştı.

Yolda, carabinieri barikatlar kurmuş, yanardağ yönüne gitmek isteyen araçları durduruyorlardı. Radyoyu açtım ve bir haber kanalı buldum. Bu 28 ekimdeki püskürme sıradan bir püskürme değildi. Yanardağda yirmi-otuz yıldan beri bu denli şiddetli bir püskürme olmamıştı. Dağın iki yamacında da aynı anda çatlaklar meydana gelmişti. Kuzey yüzündeki ilk püskürme sabaha karşı 2 sularında olmuş ve 2 500 metre yüksekteki turistik Piano Provenzana kasabasını yerle bir etmişti. İkinci çatlak güney yamacında oluşmuş, Sapienza kasabasının üzerindeki bir yerleşim yerine doğru yaklaşmıştı. Şimdi de iki kilometre genişliğinde dev faylardan söz ediliyordu.

Radyoyu kapattım. Kısa kısa patlamaların eşlik ettiği büyük bir gürleme duyar gibi oldum. Arabayı emniyet şeridine çekip durdum ve kulak kabarttım. Evet, kısa ve yoğun gürlemelerdi bunlar. Etna karanlığın içinde patlıyordu. Arabanın tabanından bile sismik dalgaları hissedebiliyordum.

Yeniden hareket ettim, herhangi bir kaygı duymuyordum, aksine büyülenmiş gibiydim. Elimdeki haritaya göre yanardağın güney kenarına doğru gidiyordum. Şimdiden fayların birinden yayılan, gecenin karanlığında izler bırakan füzyon halindeki lav akıntılarını ayırt edebiliyordum.

Etna iyice görünür hale gelince yeniden durdum. Yol, tepe lambaları yanık, sirenleri açık bir halde hızla seyreden araçlarla doluydu, çevreye dünyanın sonu gelmiş gibi bir atmosfer hâkimdi. Gökyüzüne, bir mancınıktan fırlatılır gibi ateş parçaları, lav püskürtüleri yayılıyordu. Lav yamaçlardan aşağı ağır, güçlü ve önüne geçilemez bir şekilde akıyordu.

Hipnotize olmuştum. Bu yanardağ püskürmesinde bir kehanet görmemek imkânsızdı. Şeytanın soluğu beni karşılıyordu. Aklıma Aziz Yuhanna'nın Vahyi'nden bir bölüm geldi:

Ve ikinci melek boru çaldı,
ve sanki ateşle yanan büyük bir dağ
denizin içine atıldı.

Kraterden çıkan kapkara dumanların arasında bir surat beliriyordu. Kıvrık dudakları, pırtlak gözleriyle Pazuzu'nun biçimsiz suratı. Yükselen buharların içinden Kara Melek sırıtıyor ve bana dilini çıkarıyordu. Yanardağdan çıkan alevleri yalayan, kömürleşmiş, çatlak çatlak bir dil beni kraterin dibinde yok olmaya çağırıyordu.

57

Ertesi sabah, kalkar kalkmaz televizyonu açtım. Yanardağla ilgili haberleri bulmak için fazla uğraşmadım. Lav ilerlemeyi sürdürüyordu. Kuzey yamaçtaki akıntı 1 500 metre yükseltiye kadar inmiş ve 400 metrelik bir alana yayılmıştı. Linguaglossa'daki çam ormanı yanıyordu, Canadair uçakları felaketin önüne geçmek için ağaçları ıslatmaya başlamıştı. Güneyde lavların genişliği bir kilometreyi aşmıştı. Kül yağmuru sebebiyle Sapienza tamamen boşaltılmak zorunda kalınmıştı. Her iki yanda da, lav akıntısını durdurmak için buldozerlerle toprak setler oluşturuluyor, ayrıca soğutma çalışmaları yapılıyordu.

İnsanı şaşırtan görüntüler vardı. Akkor haline gelmiş birçok nehir, yamaçlardan aşağı, saniyede birkaç metre hızla akıyordu. Füzyon halindeki magma, kâh patlayarak kâh karanlığın içine lav gayzerleri fışkırtarak, dev bir yılan gibi akıyor, yuvarlanıyor, ilerliyordu.

Saat sabahın 7'siydi. Ama hava hâlâ karanlıktı. Başucumdaki lambayı yaktım ve odama göz gezdirdim. Duvar kâğıtlarının iyice daralttığı minicik bir odaydı. Televizyon, yatakla dip dibeydi, tıpkı banyonun yanındaki camlı kapının perdeleri gibi.

Balkona çıktım. Odam dördüncü kattaydı. Catania'nın, sabahın maviliğinde yükselen çatılarının görüntüsü harikaydı. Antenler ve kiliselerin kubbeleri, ilerlemekte olan bir ordunun mızraklarını ve kalkanlarını andırıyordu. Işıklı pencereler, eskinin altın yaldızlı çatı pencerelerine benziyordu.

Bir Camel yaktım (havaalanında ikmal yapmıştım) ve manzaranın güzelliği karşısında gülümsedim. Catania'yı bilmiyordum, ama Palermo'yu biliyordum. Sicilya'nın İtalya'dan ayrı bir parça olmadığını biliyordum, ama burası ananelerine bağlı, ağırbaşlı ve sessiz, İtalya'dan tamamen farklı bir dünyaydı.

Şehirle biraz daha bütünleşmek için dışarıda kahvaltı etmeye karar verdim. Önce, havaalanından sorunsuz geçmek için söktü-

ğüm ikinci otomatiğimin, bir Glock (metal detektörleri tarafından algılanmaması için polimerden yapılmıştı), parçalarını birleştirdim, sonra siyah kılıfına yerleştirdim.

Pansiyonun holünde gazeteci grupları çoktan teyakkuza geçmişlerdi. Fotoğrafçılar, aygıtlarını kontrol ediyor, kameramanlar, sanki birer cephaneymiş gibi bataryalarını ceplerine yerleştiriyordu. Diğer gazeteciler ise, gerekli izinleri alabilmek için telefonda büyük bir savaş veriyorlardı.

Buna karşılık dışarısı son derece sakindi. Yarı karanlığın içinde, dış cephe süslemeleri, kapılar ve balkonlar dar sokakları süslüyordu. Bu dekoru, park yasağı tabelalarının altına, kaldırımların üzerine tampon tampona park etmiş arabalar tamamlıyordu.

Renkli camları olan bir lokantayı gözüme kestirdim. Koyu bir kahve "stretto" ile marmelatlı bir kruvasan beni kendime getirdi. Şimdi aklımda tek bir şey vardı: Questura'ya gitmek. Michele Geppu'nun, Gedda olayı hakkında bana kesin bilgiler vereceğini ve Malaspina Hapishanesi'nde olan Agostina'yla görüşme isteğimi kabul edeceğini umuyordum. Ardından, cinayetle ilgili bazı yazılar bulmak ve Sicilyalı kadının geçmişini öğrenmek için gazetelerin arşivlerine gidecektim.

Callacciura "farklı bir kişilik"ten ve bir "İtalya hikâyesi"nden söz etmişti. Sabırsızlanıyordum.

Yaklaşık yarım saat, diğer arabaların arasında ve karmaşık sokaklarda arabamı bulmak için dolandım. Bir Sicilya sokağında, plakaları yanardağ tozuyla kaplanmış Fiat Punto'yu bulmak bayağı bir hüner gerektiriyordu.

Sonunda saat sekiz buçukta yola çıktım.

Hava aydınlanmıştı. Catania, kapkara olmuş bu şehir, duvarları, kaldırımları ve yollarıyla bir farklılık arz etmiyordu. Sanki madeni, silik, donuk bir şehirde ilerliyordum. Sadece arada sırada, bir kapı sundurmasının dibinde bir yeşilliğe veya bir nişin içine

yerleştirilmiş boyaları dökülmüş küçük bir Meryem Ana heykeline rastlıyordum. Bir zamanlar Roma'da yaşarken, Il Corriere della sera'da veya La Repubblica'da okuduğum bir yazıyı hatırladım. Catania, İtalya'nın, hatta Avrupa'nın şiddetin en yoğun olduğu şehriydi. Mafya burada kurulmuş, gelişmiş, güçlenmiş ve çatışmalarla kentte tam bir egemenlik kurmuştu. Hatta bir sabah, Garibaldi Meydanı'nda, kahramanın heykelinin dibinde, bir yüksek görevlinin kesik başı bulunmuştu.

Trafik yoğunlaşmaya başlıyordu. Alçak göğün altında bir panik ve kayıtsızlık havası hüküm sürüyordu. Her kilisenin önünde insanlar toplanıyor, ayinler düzenleniyor, şehrin selameti için dualar ediliyordu. Diğer taraftan, dükkân sahipleri, sakin sakin kapılarının önündeki külleri süpürüyorlardı, telaşsız ve soğukkanlıydılar. Binaların çatılarında kadınlar temizlik yapıyor, bir terastan diğerine gevezelik ediyorlardı.

Saat 09:00'da Questra'yı buldum. İçeriden her yöne dağılan arabalar çıkıyordu. Carabinieri ana avluda toplanmıştı, ellerinde alev almayan boyayla boyanmış tüfekler vardı. Oradan geçen bir görevliye yolumu sordum, o da bana gerekli izinleri alabilmem için basın bürosunu işaret etti. Kimliğimi çıkardım; bizzat Emniyet amiriyle konuşmak istediğimi söyledim. Avlunun dibindeki binayı gösterdi.

Merdivenlerde de aynı hareketlilik vardı. Adamlar basamakları yutarcasına inip çıkıyor, yüksek tavanlı binanın içinde sesler yankılanıyordu. Bangır bangır televizyon sesi geliyordu. Hava gergin ve adrenalin yüklüydü.

Son katta, Emniyet amirinin ofisini buldum. Tüm bu karmaşanın arasında çaktırmadan sekreterin ofisinin önünden geçtim ve bir jimnastik salonu kadar büyük, geniş pencereleri olan bir odaya girdim. Dipte, en dipteki masasında amir bir şeyler okuyordu.

Beni fark etmesine fırsat vermeden, geniş adımlarla salonu kat ettim ve üç renkli hüviyetimi çıkardım. Amir kafasını kaldırdı:

– Kimsiniz? diye sordu. Siz de nerden çıktınız?

Güneyli aksanı vardı. Kelimeleri ağzında yuvarlıyordu. Giovanni'nin mektubunu çıkardım. O mektubu okurken, ben de onu inceliyordum. Geniş omuzluydu, üzerinde, amiral üniformasını andıran ördek mavisi bir elbise vardı. Kel ve esmerdi, görünüşü agresif sayılabilirdi, kalın kaşlarının altında, siyah gözleri iki zeytin tanesi gibi parlıyordu. Mektubu okuduktan sonra, kıllı ellerini masasının üzerine koydu.

– Agostina Gedda'yı görmek mi istiyorsunuz? Neden?

– Fransa'da bir dava üzerinde çalışıyorum, buradaki vakayla bir ilgisi olabilir.

– Agostina Gedda…

Bu ismi birkaç kez tekrarladı, sanki ona, bu şehirde meydana gelmiş bir başka felaketi hatırlatmıştı. Gözlerini bana dikti ve dikkatle inceledi.

– Sicilya'da soruşturma yapmak için bir izin belgeniz veya başka herhangi bir şeyiniz var mı?

– Hayır. Bu mektup dışında.

– Ve acil sanırım?

– Urgentissime.* *[Çok acil. (ç.n.)]*

Eliyle yüzünü sıvazladı ve derin bir nefes aldı:

– Durumdan haberdar değil gibisiniz, ancak Etna bizi yutmak üzere.

– Bu koşulları öngöremedim maalesef.

Arkamdaki kapı açıldı. Amir bir el hareketi yaptı. Kapı kapandı.

– Agostina Gedda... Koyu renk gözlerini mektuptan ayırmıyordu. Soruşturma dosyası Palermo'da. Soruşturma orada sürdürülüyor.

– Sadece onunla görüşmek istiyorum.

– Bu olaydan hoşlanmıyorum.

– Çok çekici bir vaka değil.

"Hayır" dercesine alnını kırıştırdı:

– Bu olayda bir gizem var. Çözüme kavuşmamış bir şeyler.

– Onunla görüşebilir miyim, evet mi hayır mı?

Amir cevap vermedi. Gözleri hâlâ mektuptaydı. Bu birkaç saniye boyunca, yeniden Gedda davasına dalmış gibiydi. Ve bu işten hoşlanmadığı belliydi. Sonunda kaşlarını kaldırdı ve eline bir kalem aldı.

– Ne yapabilirim bakacağım.

– Onu görme şansım var mı, ne diyorsunuz?

Mektubun kenar boşluğuna bir şeyler yazdı.

– Malaspina'nın müdiresini tanıyorum. Ama Agostina'nın avukatları var.

– Birkaç kişi mi?

Siyah gözlerini yeniden bana dikti. Bakışlarındaki hoşgörüyü yakaladım:

– Dosyayı benden daha iyi bildiğinizi sanıyordum.

– Bu yüzden Catania'ya geldim.

– Bu kız İtalya'nın en iyi avukatlarının himayesinde. Vatikan'ın avukatları.

– Roma Kilisesi neden bir katili koruyor?

Yeniden derin bir nefes aldı ve mektubu sağ tarafa, elinin uzanabileceği bir yere koydu. Kapı yeniden açıldı. Bu kez amir ayağa kalktı.

– Şu tuhaf kadını gidip görmeden önce dosyanızı iyice inceleyin.

Hızlı adımlarla odayı kat etti. Onu kapıda bekliyorlardı. Omzunun üzerinden, niyetimi anlamak istermiş gibi bana baktı:

– Telefonunuzu bırakın. Gün içinde sizi arayacağım. Olmadı en geç yarın sabah.

58

Bulutlar dağılmıştı. Yanardağ bölgesi dışında gökyüzü masmaviydi. Carabinieri karargâhından fazla uzakta olmayan bir yere kahve içmeye gittim. Emniyet amirinin verdiği sözler üzerinde neden fazla düşünmediğimi bilmiyordum. Burada evrensel bir aksiyom hâkimdi: Güneye doğru inildikçe, sertlik ve güvenirlik azalıyor, sanki bu iki değer güneşin altında eriyip yok oluyordu.

Sicilya'nın en önemli gazetesi L'Ora'nın adresini öğrenmek için birkaç telefon görüşmesi yaptım. Sonra arabama atladım ve güneşin altında şehri keşfe çıktım. Sonbahar mevsiminde olunmasına rağmen burada, güneş ışınlarının altında uçuşan polenlerle şaşırtıcı bir hava vardı. Bu karanlık şehrin üstünde, çiçek tozları çikolatalı bir pastanın üzerindeki şeker tabakası gibi duruyordu. Catania, lav ile güneşin sürekli çekişme ve çatışma halinde olduğu siyah beyaz bir şehirdi.

Trafik hâlâ düzelmemişti. Kuzeye giden yollar barikatlarla kapatılmıştı, temizlik kamyonları caddelerdeki külleri toplaya toplaya ağır ağır ilerliyordu. Tıkanıklık bir commedia dell'arte oyununa dönüşmüştü; sürücüler carabinieri'ye hakaret etmek için yarı bellerine kadar pencereden sarkıyor, onlar da sürücülere el hareketi yapıyordu.

Gazete binası Via Santa Maria delle Salette'deydi. Mimarisinin modern bir yapıdan çok resmi bir havası –senato veya adliye sarayı gibi– vardı. Arabamı ilk bulduğum yere park ettim

ve büyük kapıdan içeri girdim. Arşiv bodrumdaydı. Dörtnala koşturan gazetecilere çarpa çarpa asansöre doğru ilerledim.

Tam tersine, bir kat aşağıda, durum gayet sakindi. Burası, ağzına kadar kraft zarflarla dolu metal dolaplarıyla camekânlı bir salondu. Tam ortada ışıklı masaların ve bilgisayarların bulunduğu bir bölüm vardı. Bu kötü aydınlatılmış salon, soruşturmalarımı destekleyecek bilgiler bulmak için sık sık gittiğim diğer arşivlerden farksızdı.

Bir arşiv memuresi beni yönlendirdi. Her bilgisayarda temaya, isme ve tarihe göre arama yapabilirdim. Veritabanı, araştırmak istediğim kaydın numarasını anında veriyordu.

Agostina Gedda'nın ismini girdim. Tarih kısmında 2000 yılı belirdi. Ardından, birkaç saniyenin sonunda bilgisayar ekranında bir başka yıl –1996– sonra da bir başka yıl –1984– gözüktü. Agostina, henüz on iki yaşındayken, L'Ora'da bir dizi yazıya konu olacak kadar ne yapmış olabilirdi?

İlk tarihten başladım ve bölmelerdeki 1984 zarfını aldım. Zarfla birlikte, bankonun arkasındaki masasında bir öğretmen edasıyla oturmakta olan görevliye gittim ve sigara içebilir miyim diye sordum. Tüm beklentilerimin tersine, adam bana gülümseyerek cevap verdi.

Dudaklarımın arasına bir sigara sıkıştırıp zarfı açtım. Zarfta gazetelerden kesilmiş yazıların yanı sıra cılız bir kızın fotoğrafları vardı. Bazı resimler bir hastane yatağındayken çekilmişti. Yazıları okuyunca Callacciura ile emniyet amirinin imalarını anladım. Katil, diğerleri gibi sıradan bir kadın değildi.

Agostina Gedda mucizevi bir şekilde ölümden kurtulmuştu.

O Lourdes mucizesiydi.

L'Ora; 16 eylül 1984.

Catania'da mucize

On iki yaşında, bir gecede ölümcül bir kangrenden kurtuldu.

Şehrimiz, Catania'yı Sicilya'nın en değerli şehirlerinden biri haline getiren eşsiz hikâyelere, olağanüstü kişiliklere alışkındır. Agostina Gedda'nın hikâyesi de bunlara yeni bir örnektir. Evet, şehrimizde mucizevi şeyler oluyor!

Aslında Agostina Gedda da diğerleri gibi küçük bir kız. Yumuşak huylu, çalışkan bir çocuk, Catania'nın banliyösünden Paternolu bir marangozun kızı.

Ama 1984 şubatının bir pazar günü her şey altüst oldu. Anne ve babası Teormina'ya, kaplıcalara gitmişti, Agostina da yaşıtı arkadaşlarıyla oynarken on metreden düştü ve bilincini kaybetti. Çocuk derhal hastaneye, Catania Üniversitesi Ortopedi Kliniği'ne kaldırıldı, ölümcül bir yarası yoktu, sadece bacaklarında kırıklar vardı.

Agostina beş gün hastanede kaldıktan sonra, bacakları alçıda evine döndü. İki haftanın sonunda ağrılardan yakınmaya başladı. Ayrıca bacaklarından irin de sızıyordu. Yeniden hastaneye döndüler. Doktorlar derhal alçıları açtı. Yaralar iyileşmemiş, aksine kangrene dönüşmüştü.

Doktorlar bacakların kesilmesi gerektiğini söyledi. Agostina'nın annesi Sophia, yıkıldı. Baba ise, tam tersine, açıklama istiyordu. Ama doktorlar gerçeği telaffuz edemiyordu. Ne olacağını biliyorlardı: Agostina için ölüm kaçınılmazdı. Birkaç haftalık bir ömrü kalmıştı. Aslında bacakları kesmenin de bir yararı yoktu...

Paterno'da bir dayanışma hareketi başladı. Agostina'ya son bir şans olarak bir yolculuk armağan etmek amacıyla kapı kapı dolaşarak para toplanmaya başlandı: amaç onu Lourdes'da hac yolculuğuna yollamaktı. İtalya'da Unital6 olarak bilinen bir dernek, bu mucizeler kentine geziler düzenliyordu. Eğer Geddalar kabul ederse, Agostina en yakın zamanda bu yolculuğa çıkabilirdi...

5 mayısta, nihayet Agostina ailesiyle birlikte yola çıktı. Yolculuk boyunca çocuk mutluydu. Hayatında ilk kez trene ve gemiye bindi! Herkes ona şekerlemeler veriyor, etrafında dört dönüyordu...

Ama Lourdes'da, Agostina panikledi. Sokakları dolduran tüm bu hastalar, sakatlar, heykelciklerle dolu vitrinler, menekşe renkli kıyafetleri içinde rahibeler. Anlamıyordu: Neden buradaydı? Onu bu engellilerle mi bırakacaklardı? Havuza götürdüklerinde girmeyi reddetti, sonra kabullendi. Buz gibi suya temas eder etmez, Agostina ulur gibi bağırdı, çünkü suyun sıcaklığı en fazla on iki dereceydi. Havuzda bir dakika ancak kaldı.

Paterno'ya döndüklerinde çocuk iyileşmemişti. On yedi kiloya kadar düşmüştü. Her geçen gün kangren ilerliyordu. Temmuzda aile doğum gününü kutladı. Agostina on iki yaşına basıyordu. Sadece birkaç haftalık ömrü kalmıştı. Annesi, gömülürken üzerine giyeceği elbiseyi bile dikmeye başlamıştı.

5 ağustosta, akşamın sekizinde Agostina komaya girdi. Vücudunda kan dolaşımı durmuş, bu da beynin oksijensiz kalmasına neden olmuştu. Sophie derhal doktor çağırdı. Adam geldiğinde Agostina şoka girmişti. Sonra birden Agostina'yı ayakta gördüler, kapının pervazında duruyordu. Mutfağa kadar yürümeyi başarmıştı. Yüzünde hastalık solgunluğu kalmamıştı.

Doktor çocuğu muayene etti. Şüphe yoktu; kangren geriliyordu. İzleyen günlerde Catania'da çeşitli tetkikler yapıldı. Teşhis aynıydı. Agostina iyileşiyordu. Yaraları kabuk bile bağlamaya başlamıştı. Bir gece içinde, küçük kız iyileşmesi imkânsız bir hastalıktan kurtulmuştu, hem de en ufak bir tedavi görmeden!

Paterno sakinleri için bu hikâye çok bildik bir şeydi. Bu yeni mucize kilise çanlarıyla tüm şehre duyuruldu. Bu olayın Catania'da, bir mucize olarak yorumlanmasıyla birlikte de tüm İtalyan medyası kente akın etti.

Ancak, yine de, Catania Piskoposluğu'ndan Monsenyör Paolo Corsi, basın toplantısında olaya ihtiyatla yaklaştı: "Agostina'nın iyileşmesi bizi sevindirdi. Bu umudun ve inancın olağanüstü bir başarısı. Ama Papalık ve Roma Kilisesi'nin bunun bir mucize olduğunu söylemesi için zaman, çok zaman gerekiyor..."

Agostina normal hayatına döndü. Hatta yaşıtı diğer çocuklar gibi eylül başında okula başladı. Ama küçük kızın yaşadığı bu eşsiz deneyim unutulmadı. Katolik olanlar da olmayanlar da, Lourdes'a yapılan hac yolculuğundan birkaç hafta sonra gerçekleşen bu açıklanamaz iyileşmeyi kabullenmek zorunda kaldı. Hatta en kuşkucular bile bundan bazı sonuçlar çıkarma gereği hissetti!

Bir sigara yaktım, sonra fotoğrafları yeniden inceledim. Agostina, on bir buçuk yaşında, hastane yatağında. Agostina tekerlekli sandalyede, çevresinde Paterno destek komitesi. Agostina Lourdes'da, bir sürü engellinin arasında...

Hemşire, L'Ora'nın gazetecileri için kuşkusuz iyi bir malzemeydi. On iki yaşında, mucizevi bir şekilde hayata dönen bir kız, otuzunda bir katil; hiç de fena değil. Sigaramdan derin bir nefes çektim ve düşündüm. Tüm bu olayların ardındaki çelişkiye rağmen içsel bir mantık olduğunu hissediyordum. Bu kadar karşıtlıklarla dolu olayların bir rastlantıdan ibaret olması imkânsızdı.

İkinci zarfa geçtim: nisan 1996.

L'Ora; 12 nisan 1996.

Agostina mucizesi nihayet kabul edildi!

On iki yıllık bir incelemeden sonra, Agostina Gedda, Catania Piskoposluğu ile Santa Sede tarafından gerçek bir mucize olarak kabul edildi.

İşte yaklaşık on iki yıldan beri beklenen haber. Sicilya'da, Lourdes'a yaptığı hac yolculuğundan sonra bir gecede ölümcül kangrenden kurtulan Agostina Gedda'nın hikâyesi unutulma-

mıştı. Catania'da herkes bunun bir mucize olduğunu haykırmış, ama Katolik Kilisesi mensupları bu duruma ihtiyatla yaklaşmıştı. Catania Başpiskoposu Monsenyör Corsi "İhtiyatlı olmamız lazım. Kilise inananlara yanlış umutlar vaat etmeyi istemez. Ayrıca tababet de Kilise'nin ilgi alanı değil. Bunu ilan edebilmek için diğer uzmanlara da danışmamız lazım, incelemeler yıllar alabilir" demişti.

On iki yıl, daha az değil: Santa Sede tarafından görevlendirilmiş uluslararası uzmanlardan oluşan bir komiteye, ardından da bir Vatikan komisyonuna, bunun bir mucize olduğuna karar vermeleri için gereken süre. Önce bu iyileşme Catania Hastanesi'nin yanı sıra Lourdes Tıbbi Gözlem Bürosu tarafından da teyit edilmişti.

Büronun yetkilisi Doktor Bucholz şöyle diyordu: " 'Ani ve açıklanamaz bir iyileşme' olduğunu söylemeden önce hastalığın iyi olmaz niteliğine ve uygulanmakta olan tedavinin eksikliğine kesin olarak inanmamız gerekiyor. Kişi iyileşme emareleri gösterdiğinde, gerilemenin belirgin nitelikler arz etmesi gerekir. İşte ancak bu koşullarda Kilise'yle işbirliğine gidebilirdik, dosyayı, Katolik olsun olmasın birçok ulustan otuz kadar doktor, nörolog ve psikiyatrdan oluşan Uluslararası Tıp Komitesi'ne gönderdik. Uzun bir incelemenin sonunda bu uzmanlar iyileşmenin açıklanamaz niteliğini ya kabul edecek ya da etmeyecek."

Doktorlar bu olguyu teyit ettikten sonra Santa Sede dosyayı aldı ve dosyayı manevi bakımından inceledi. Lourdes Piskoposu Monsenyör Perrier'nin yorumu şöyle: "Kilise için fizik iyileşme, mucizenin sadece bir yanı. Manevi açıdan değerlendirildiğinde, bu büyük ve önemli bir gelişmenin sadece bir göstergesi. İşte bu sebeple iyileşmiş kişinin psikolojik evrimini izliyoruz. Mesela, bu deneyimini paraya çevirmek isteyen veya iyileşmesini herhangi bir inanca dayandırmayan kişiyi reddediyoruz. Bu tür olayların

çoğunda mucizeler, daha üst bir ruh haline ulaşmanın da gösterdiği gibi hep ruhani bir yol izler."

Agostina Gedda bu profile uygun biriydi. Çocuk büyüdü, hemşire oldu ve yıllarca hastalara, hacılara yardım etmek amacıyla sürekli olarak Lourdes'a gidip geldi. Herkes Agostina'nın bir iyilik meleği olduğunu ve yakınlarına, komşularına sürekli yardım ettiğini düşünüyordu.

Onunla karşılaştığınızda, kibarlığından ve alçakgönüllülüğünden etkilenmemeniz imkânsız. Bugün yirmi dört yaşında olan Agostina içindeki ışığı yansıtan biri. Halen Paterno'da oturan, Gedda, elektrik tesisatçısı, kocası Salvatore'yle bir hayatı paylaşıyor. Paterno'nun toplu konutlarından biri olan CEP'te (Consorzio Edilizia Popolare) bir apartman dairesinde sade bir hayat sürüyorlar.

Bugün mucizesi resmen kabul edildi, Tanrı tarafından seçilmiş biri olarak nasıl bir yaşam sürecek? Agostina belli belirsiz gülümsüyor: "İyileşmem sadece bir rastlantı değil, ama öte yandan da hiçbir şey bu kutsal tavassutu açıklayamaz. Ben de diğerleri gibi bir çocuktum. Daha yeni yeni dua etmeye başlamıştım ve dini bilgilerim yeterli değildi. Ama hep bu gizemli konuyu düşündüm. Sonuçta hikâyemin Kutsal Kitaplar'la tutarlık içinde olduğuna inanıyorum. Sıradan biriydim, adsızlardan bir adsızdım. Ve sadece bu nedenle, ki bundan şüphem yok, Bakire Meryem beni seçti. Bir çocuk selamete erişti, hepsi bu."

İki yüzü olan kadın. Gerçek bir film adı. Yarı melek yarı şeytan. Tanrı tarafından seçilmiş Agostina'nın kocasını korkunç işkencelerle öldürmesi başka nasıl açıklanabilirdi? Bir kez daha, tuhaf bir duygu. Bir tarafta, tamamen çelişik, birbiriyle uyuşmayan iki olay. Diğer tarafta, hâlâ akıl almaz gibi gözüken, mucize ile cinayet arasında var olması gereken bir bağ.

Şimdilik, eski bir sorunun dikkate almam gereken tek bir cevabı vardı: Unital6. Luc neden bu hac derneğiyle ilgilenmişti? Çünkü Agostina'nın seyahatini bu dernek organize etmişti. Ve bu derneğin her yerde hazır ve nazır bulunan bir gönüllüsü haline gelmişti. Luc bu dernekte ne arıyordu?

Zarftaki fotoğraflara baktım. Agostina on beş ya da on altı yaşında, Papa II. Johannes Paulus'un önünde saygıyla eğilirken. Agostina, yirmi yaşında, Lourdes'un kalabalığı içinde bir tekerlekli sandalyeyi iterken, üzerinde rahibelerin giydiği menekşe renkli elbise. Son olarak Agostina çalışırken; yüzünde geniş bir gülümseme, üzerinde beyaz önlük. Bir azize. Sorunsuz bir yaşama eşlik eden merhametli, kibar ve alçakgönüllü bir figür.

Saat 13:00. Emniyet amiri Michele Geppu'dan hâlâ haber yoktu. Bu koskoca salonda, geçmişin karanlığına gömülmüş, bugünün himayesinde tek başınaydım.

Yeniden evrak dolabına döndüm ve Agostina'nın "2000" yılına ait zarfını aldım. Yeni bir şey yoktu. Salvatore'nin bir şantiye alanında bulunmuş cesedi.

Evinde yakalanmış Agostina. Her şeyi itiraf etmesi, ancak cinayet nedeni hakkında tek bir kelime etmeyişi. Böyle bir tahkikat dosyasının derhal sonuçlandırılması gerekiyordu. Ama Agostina hâlâ yargılanmayı bekliyordu. Süreç bir türlü tamamlanmamıştı. Savunma avukatlarının –Santa Sede'nin ünlü avukatları– işe karıştığını tahmin ediyordum.

Bu zarfta da fotoğraflar vardı; cesede ait resimler. Sylvie Simonis'in fotoğraflarını biliyordum, ama bunların da onlardan aşağı kalır tarafı yoktu. Kemiklere kadar kemirilmiş kol ve bacaklar. Larva kaynayan basen. Yaralarla kaplı gövde. Ağızda ters bir haç. Kokudan fenalaşmış gibi gözüken, ağızları maskeli olay yeri incelemenin polisleri.

Kafamı kaldırdım, arşiv memuru küçük bir televizyondan Etna'nın püskürmesini izliyordu. Çaktırmadan fotoğrafları pardösünün içine yerleştirdim. Bunu yapmam gerekiyordu. İşkence görmüş cesedin bir fotoğrafı; Agostina'nın antropometrik bir portresi; menekşe renkli giysisi içinde bir melek edasıyla gözüktüğü bir başka resim. Zarfları tarih sırasına soktum ve bankonun üzerine bıraktım. Ardından salonun efendisini elimle selamladım.

Şimdi Paterno'ya gitmek istiyordum.

Olayın geçtiği yeri görmem gerekiyordu.

59

CEP –Consorzio Edilizia Popolare– dört blok halinde inşa edilmiş, ortadireğe hitap eden gösterişsiz apartmanlardan oluşan bir mahalleydi. Ellili yıllarda bu tip siteler İtalya'nın her yerinde bir anda pıtrak gibi çoğalmıştı. Bu görüntü bana, Pompei'de olduğu gibi yanardağ püskürmesinin taşlaştırdığı binaları anımsattı. Ancak bu mahalledeki beton yapılar sefaletle, işsizlikle, para sıkıntısıyla taşlaşmıştı.

Bütün ayrıntılar tamamdı. Kirli kaba sıvalı bina cepheleri, araba iskeletleriyle dolu otoparklar, cılız ağaçlarla çevrili harap haldeki oyun alanları, terk edilmiş arazileri andıran bahçeler. Yoluma devam ettim, kırık dökük sokak lambaları, toprak futbol sahaları. Burası terk edilmiş bir mahalleden çok, geleceği olmayan bir yerdi. Ölümün sıradanlaştığı bir dünya.

Bir çöp boşaltma alanının hemen yanına inşa edilmiş, çatısı ondüle sacdan şapeli gördüm. Mahalle sakinlerini Agostina'nın iyileşmesi için dua ederken ve Lourdes'a yapacağı yolculuk için para toplarken hayal ediyordum. Hayalimde canlandırdığım bu görüntü aklıma başka bir şeyi getirdi. Agostina'nın röportajında söylediklerini: "Sıradan biriydim, adsızlardan bir adsız. Ve sadece

bu nedenle, ki bundan şüphem yok, Bakire Meryem beni seçti." Aynı şekilde, Agostina'nın hikâyesini benimseyecek bundan daha uygun bir mahalle de olamazdı. Çünkü başka hiçbir şey, ama kesinlikle hiçbir şey Paterno'yu bu şekilde ön plana çıkaramazdı.

Agostina'nın apartmanını buldum: palazzina D, scala A, adresi adli sicil fotoğrafının altında yazılıydı. Arabadan indim. Buraya ortamı koklamaya gelmiştim; ama bunun yapmam gereken en son şey olduğunu hemen anladım. Boğucu bir hava vardı. Burada fırtınayla birlikte müthiş bir kükürt kokusu hâkimdi.

Binaların birinden bir adam fırladı, yüzünü kaşkoluyla sarmıştı. Pardösümün yakasıyla ağzımı örttüm ve ona doğru koştum. Ne olduğunu sordum. Adam kaşkolunu açmadan cevap verdi:

– Bir tür tuz fırtınası! Mahallemizi çevreleyen tuzlaların çökeltisi. Püskürme olduğunda her yerden gaz çıkıyor. Bunlar da bizim küçük yanardağlarımız! Bölgede çok ünlüdür!

Hızlı hızlı birkaç fotoğraf çektim ve sığınmak için bir köşe bulmak amacıyla arabama döndüm. Kokunun biraz daha dayanılır olduğu, birkaç blok ötedeki boş bir oyun alanının yakınında durdum. Eski püskü bir salıncağın dışında başka bir şey yoktu. Kafa dinlemek ve düşünmek için fena bir yer değildi.

Rüzgârda sallanan salıncağın zincirlerinden çıkan sesin eşliğinde düşünmeye başladım. Agostina mucizesi; inanmakta zorlanıyordum. Böyle göz alıcı kutsallık gösterilerine içgüdüsel bir biçimde hep şüpheyle yaklaşıyordum. Ruanda'dan beri, sorumluluklarını bilen, münzevi ve sert bir inanandım. Tanrı dünyaya müdahale etmiyordu. Bizi bizimle baş başa bırakmıştı. Bize mesajını vermiş, ona ulaşmak için izlememiz gereken yolu göstermişti. Günahlara karşı direnmek, karanlıktan kurtulmak elimizdeydi. Uzun lafın kısası başımızın çaresine bakmalıydık. Bu bizim güçlülüğümüz, yüce gönüllülüğümüzdü; bir tür "birlikte yaratmak"tı.

İşte bu nedenle olağanüstü tavassutlara inanmıyordum. Tanrı bir anda birini sevgili kulu olarak seçmiş ve mucize mi yaratmıştı? Bu Hıristiyan inancına uymayan bir şeydi. Günlük yaşamda tek mucize vardı, o da ölümlü varlığın Tanrı'ya ulaşmasıydı. Ve sadece insanın içindeki inanç bunu gerçekleştirebilirdi. İnsan ruhu maddeden çok daha güçlüydü.

Agostina, o başka bir sorundu. İşlediği –veya işlediğini iddia ettiği– cinayet her şeyi değiştiriyordu. Bir mucize, ancak günahlarından arınmış bir ruhta gerçekleşebilirdi. Vatikan'ın avukatlarını bu olaya seferber etme nedenini tahmin edebiliyordum. Amaç onun masumluğunu –Agostina suçunu kabul ediyordu– ispatlamak değil daha kötü şeylerin olmasını engellemekti. Bu olay büyük bir gürültü koparmıştı. Santa Sede, böyle bir canavarı resmen bir mucizenin başkişisi olarak ilan ederek çok büyük bir hata yapmıştı. Bu skandalı örtbas etmesi gerekiyordu.

Hava kararmaya başlamıştı. Çimenler karanlığın içinde hışırdıyordu, mahalle yavaş yavaş siliniyordu. Saat 17:00'ydi. Ve hâlâ Michele Geppu'dan haber yoktu. Tepeden tırnağa buz kesmiştim, arabaya dönmeye ve birkaç telefon görüşmesi yapmaya karar verdim.

Önce Foucault'yu aradım.

– Ne haber? diye sordum.

– Bir şey yok. Cinayetler hakkında uluslararası ölçekte bir araştırma yaptım, ama sonuç alamadım. Şimdilik. Beklemek gerekiyor.

– Ya Jura bölgesindeki entomolojistler?

– Hiç.

– Jura'yı boş ver. Sarrazin'i ve hassasiyetini düşündüm. Unital6 ile Notre-Dame-de-Bienfaisance arasında bir bağ var mı, araştırdın mı?

– Evet. Ve hiçbir şey bulamadım.

– Biraz daha eşele. Hac seyahatlerini. Seminerleri.

– Ne arıyorum?

– En ufak fikrim yok. Yolcu listelerini, seyahatlerin ne sıklıkla olduğunu, fiyatlarını araştır. Yap bir şeyler işte.

Tüm bunları ruhsuz bir şekilde söylemiştim ve Foucault muhtemelen bunu hissetmişti.

– Emniyet'te, dedim, her şey yolunda mı? Sular duruldu mu?

– Öyle denebilir. Dumayet beni, seninle ilgili olarak sorguya çekti.

Bir önceki gece Emniyet'e bir SMS yollamış ve "tatilimi" uzattığımı söylemiştim. Böyle bir mesaj bazı açıklamalar da gerektiriyordu. Ama şu an için böyle bir riski göze alamazdım.

– Peki, ona ne söyledin? diye sordum.

– Gerçeği. Neyin peşinde olduğun hakkında en ufak bir fikrim olmadığını.

Yardımcıma iyi akşamlar diledim ve liken, bokböceği ve diğer çürümüş cesetler hakkında yaptığı araştırmaları sormak için Svendsen'i aradım. Adli tabip bana en ufak bir umut ışığı yakmadı. Botanikçilerin yaptığı araştırmalardan da bir sonuç çıkmadığını söylediğinde şaşırmadım. Bitki ve böcek kataloglarına kadar incelenmişti. Bokböceği konusunda uzmanlar Plinkh'in söylediklerini tasdik etmiş ve böcek yetiştirme alanlarının listesini vermişlerdi. Aralarında Jura Vadisi'nin yakınlarından olan yoktu.

Cesetlere gelince, İsveçli birçok telefon görüşmesi yapmıştı. Ama boşuna. Bütün morglara internet üzerinden mesaj yollamıştı. Ancak henüz cevap alamamıştı. Böyle bir araştırma tüm Avrupa'da yapılabilir mi, diye sordum. Svendsen homurdandı, ama bu "hayır" anlamına gelmiyordu. Çaba göstereceğini biliyordum.

Sonra Faturatör'ü aradım. Haberler kötüydü. İsviçre'deki hesap sahibi bizzat gelip parayı nakit olarak alıyordu. Başka bir hesaba hiç virman yapmamıştı.

Parayı alan kimdi? Bu yeni koşullar altında, benim özel dedektif varsayımım fos çıkıyordu. Sylvie on üç yıldan beri kime para yolluyordu? Ona şantaj mı yapıyorlardı? Vicdanını rahatlatmak için bir tür rüşvet miydi? Şu durumda bunu öğrenmem pek mümkün değildi anlaşılan.

Son olarak Sarrazin'e telefon ettim. Yaptığımız anlaşmadan bu yana bir gün geçmişti. Jandarma gün içinde bana iki kez mesaj bırakmıştı.

– Bu ne demek oluyor? diye bağırdı. Bu olayda başka bir polisin ne işi var?

İlk kez benimle "sen" diye konuşuyordu. Ben de ona uydum.

– Sen neden söz ediyorsun?

– Entomolojistler. Bana Parisli bir polisin de bu işe burnunu soktuğunu söylediler. Dikkat Durey. Bana karşı dürüst ol, aksi takdirde, ben…

Bağırmasını yarıda keserek, ona yardımcılarımdan birinin Jura bölgesindeki entomolojistlerin listesini çıkardığını söyledim. Ve bu araştırmaların anlaşmamızdan önce başladığını ifade ettim. Bugün de ondan her şeyi durdurmasını istediğimi belirttim. Sarrazin sakinleşti.

– Sen, sen de yeni bir şeyler var mı? diye sordum.

– Hayır. Bir kez daha en baştan başladım. Ama yeni bir şey yok. Bölgedeki amatörler, hepsi bu. Emekliler, öğrenciler.

Hâlâ açmazdaydık. Bununla birlikte, Plinkh'in sözcükleri hâlâ kafamın içinde dönüp duruyordu: "O burada, bana inanın. Çok yakınımızda. Vadimizin bir yerlerinde, onun varlığını hissedebiliyorum." Aramak gerekiyordu. Bulana kadar aramak.

Bu kez Sarrazin bana yeni bir şeyler olup olmadığını sordu. Tereddütte kaldım. Aslında edindiğim bilgileri jandarmayla paylaşmak istemiyordum. Açıklayamadığım bazı şeyler beni frenliyordu. Belki de bunun sebebi Chopard'ın denklemiydi; şu % 30 yasası... Ona yarın arayacağıma dair söz verdim.

Akşam yemeği saatine kadar şehirde dolaştım. Geceyle birlikte lav arterleri de ürkütücü ve etkileyici bir görünüme kavuşuyordu. Sokaklar, kayaların içlerindeki yarıklar gibi açılıyor, tüm gizemini ve hazinelerini sergiliyordu. Catania, bu kapkara kent, sokak lambalarının titrek ışığı altında, insanların yatma vakti uyanan bir gece kuşu gibiydi.

Boşuna bir Japon restoranı aradım: yeşil çay, pirinç ve bagetler. Sonuçta bir pizzacıda, çalmamakta direnen telefonumla baş başa bir akşam yemeği yedim. Sandalyemde dimdik oturdum, çevremdeki çatal bıçak seslerine kulaklarımı tıkayarak, başka duygulara odaklandım. Ançueze, domatese ve kokularına. Deniz kabuklularıyla ve şişelere yerleştirilmiş yelkenlilerle dekore edilmiş, koyu renkli ahşap lambrileriyle burası bir denizci mağarasını andırıyordu. Değişik kahverengi tonlarında kadife elbiseleriyle garson kızlar kestane şekerlerini hatırlatıyordu.

Saat 20:00'de restorandan çıktım. Geppu'dan hâlâ bir haber yoktu. Agostina'yla karşılaşmak için sabırsızlanıyordum, bu da beni geriyordu. Malaspina Hapishanesi'nde bir şeyler bulacaktım, bunu hissediyordum. Ya da en azından umuyordum. Bu anlaşılmaz labirenti aydınlatabilecek bir ışık.

Otele döndüm. Televizyonu açtım. Etna hâlâ en önemli haberdi. Kuzeyde olduğu gibi güneyde de lav püskürmeleri devam ediyordu ve güneydeki şehirlerde panik başlamıştı: Giarre, Santa Venevia, Zafferana Etneo... Binlerce insan boşaltılmıştı.

Stüdyoya davet edilmiş bir uzman püskürmeyi üç evrenin takip edeceğini söylüyordu: önce sismik dalgalar; ardından hiç

kimsenin sonuçlarını tahmin edemeyeceği lav patlamaları; en sonunda da kül yağmurları. Çok yakında tüm bölge simsiyah ve kalın bir toz tabakasıyla kaplanacaktı. Adam gülümseyerek sözlerini tamamlıyordu: "Ama Catania, buna alışıktır!"

Bu anahtar kelimeydi. Yine de bu seferki püskürme, herkesin "alışkın" olduğundan çok daha şiddetliydi. Korkmak gerekiyor muydu? Yanardağın öfkesinden korkmak? Bir kez daha bu ortamda tehditkâr bir şeyler görüyordum. Şeytan, bir yerlerde beni bekliyordu.

Bilgisayarımı, kabloyu ve şarjı çıkardım. Öğleden sonrayla ilgili düşüncelerimi yazmak ve aldığım fotoğrafları numaralamak istiyordum.

Sonunda telefonum titredi. Hemen açtım:

– Pronto?

– Geppu. Yarın. Saat 10:00'da Malaspina'da bekleniyorsunuz.

– İmzalı bir izin belgesi gerekmiyor mu?

– Belgeye gerek yok. Siz doğruca oraya gidin.

– Avukatlara haber verdiniz mi?

– Bir ay burada mı kalmak istiyorsunuz?

– Teşekkür ederim.

– Önemli değil. Agostina'yı seveceksiniz. İyi şanslar.

Adam telefonu kapatmak üzereyken sordum:

– Size bir şey sormak istiyordum… Son bir şey. Agostina'ya karşı maddi kanıtlar var mı, biliyor musunuz?

Geppu bir kahkaha patlattı.

– Dalga mı geçiyorsunuz. Olay mahalli parmak izleriyle doluydu.

60

Kaya yüzeyleri görünmez iki elin tuttuğu aynalar gibi güneşte parlıyordu. Üst üste duran taşlar kurşuni renkli totemleri andırıyordu. Issız yaylalar, gökyüzünün dayanılmaz parlaklığı altında ıstırap çekiyor gibiydi. Yüz metre aşağıda, falezin dibinde, deniz, insanın retinasını rahatsız eden milyarlarca dalgayla hareleniyordu. Tüm manzara titriyordu. Ufku bu şekilde titrek ve puslu gösteren şeyin sıcaklık olduğu düşünülebilirdi, ama ısı sıfır dereceye yakındı. Görüşü puslandıran ve engelleyen tozdu.

Güneşliğimi indirdim ve kuru bir pus tabakası içinde kaybolan yolun ucunu görmeye çalıştım. Saat 9'u geçiyordu. Catania çıkışında çok zaman kaybetmiştim. Gecenin içinde bir geceydi sanki. Şu ünlü kara yağmur üçüncü evredeydi. Sokaklar kalın bir kül tabakasıyla kaplanmıştı. Buldozerler sokakları açmaya çalışıyor ve trafiği tıkıyordu. Şehrin dışı daha beterdi. Silecekleri çalıştırmadan ilerlemek imkânsızdı. Yollar bir paten pisti gibi kayıyordu, her yerde barikatlar vardı. Fırtınanın üstüne zorlukla çıkan bir uçak gibi, Catania'dan kırk kilometre uzaklaştıktan sonra bu cehennemden kurtulabilmiştim.

Ancak bu kez de geç kalmıştım. Haritama göre yirmi kilometre daha kıyıyı takip edecek, sonra kuzeybatıya sapacaktım. Tepelere yaslanmış kulübelerle, viranelerle, kimi kez de kayaların arasında kaybolmuş köylerle karşılaşıyordum.

Sola döndüm ve devam ettim. Malaspina Hapishanesi'ni gösteren herhangi bir levha yoktu. Manzara değişmeye başlamıştı. Çöl yerini sazlıklarla, sarı otlarla kaplı sıkıcı bir ovaya bırakmıştı, her şey kurutulmuş bir bataklığı andırıyordu. Bu biteviye arazi bana, insanı hipnotize edecek kadar bir tükenmişliği, bir terk edilmişliği çağrıştırıyordu. Tam gözlerim acımaya başlamıştı ki, Malaspina ismi karşıma çıktı.

Burası da dümdüz bir yoldu ve her zamanki yanık toprakların oluşturduğu manzara buraya da hâkimdi. Birden yol

asfaltsız bir patikaya dönüştü. Acaba bir virajı, bir levhayı kaçırmış olabilir miyim diye düşündüm.

Çöl geri gelmişti. Arazi yeniden yükselmişti. Sivri kayalıklar kırık dökük heykelleri andırıyor, tepeler ufuktan taşıyor, ışığı soğuruyordu. Saat henüz 11 bile değildi ve gölgeler kuru toprağın üzerine çok güçlü bir şekilde düşüyordu. Her yer, ay yüzeyi gibi çatlak ve çoraktı.

Yanlış yolda olduğumu düşünmeye başlamıştım ki, uzaktan hapishane göründü. Dağın yamacına yaslanmış üç katlı dikdörtgen biçimli bir binaydı. Yol dümdüz, hapishaneye kadar devam ediyordu. Ne girmek ne de çıkmak için başka yol yoktu.

Arabamı park alanına bıraktım. Dışarıda, rüzgâr ve toz bir tokat gibi yüzüme çarptı. Hem güneşin ısısının hem de soğuğun etkilediği, garip bir havaydı, ne sıcak ne soğuk. Gırtlağımda kül tadı vardı. Kum suratıma iğne gibi batıyordu. Rüzgârla savrulan çalılar bacaklarıma yapıştı. Güneş gözlüklerimi taktım.

Çevreme şöyle bir baktım, sonra gözlerimi bir noktaya sabitledim. Bir an gördüklerime inanamadım. Binanın tepesinde üç siyah siluet bir karaltı halinde duruyordu. Adamlar beni inceliyordu. Nöbetçiler miydi? Elimi gözlerime siper ettim ve gözlerimi kıstım. Müthiş bir sürpriz; bunlar rahipti. Yuvarlak yakalı cüppeleri rüzgârda uçuşan, soluk benizli, yaşı olmayan ölüme alışkın üç adam. Bu bostan korkulukları kimdi?

Büyük bir gürültüyle, demir kapı kendi ekseninde dönerek açıldı. Döndüm ve bana doğru açılan üçgen karaltıyı gördüm. Rahiplere son bir kez daha bakmak için kafamı kaldırdım; yok olmuşlardı. Hayal görmüş olabilir miydim? İçeri giremeden kapatırlar endişesiyle kapıya doğru koştum.

Bütün cezaevleri birbirine benziyordu. Mazgal delikleri veya pencereleri olan çepeçevre yüksek duvarlar; nöbetçi kuleleri; duvarların üzerinde dikenli teller veya cam kırıkları. Çölde olmasına

rağmen Malaspina da ek güvenlik önlemleriyle kuralların dışına çıkmıyordu. Kaçmak, hep bir yerlere ulaşmaya bağlıydı. Ama burada, kelimenin tam anlamıyla ulaşılacak "bir yer" bile yoktu.

İsmimi danışmaya verdim ve birçok kontrolden geçtim. Buradaki tek orijinal şey, demir parmaklıkların, kafeslerin ve kapıların rengiydi. Hepsi aşınmış, hepsi pul pul dökülmüş, sarı, kırmızı, mavi renkler; her şey ortama biraz neşe katmak içindi, ama burayı ele geçiren hüznü ve yıpranmışlığı makyajla gizlemek imkânsızdı.

Çifte kafesle korunan bir avlunun yakınındaki bir holde bekletiliyordum. Kafeslerin arasından kol kola girmiş, büyük bir olasılıkla yemekhaneye doğru giden kadın mahkûmları görüyordum, saat on ikiye yaklaşıyordu. Üzerlerinde eşofmanlarıyla, pazar gününü evde geçiren kadınları çağrıştırıyorlardı; yıllar sürecek bir pazar gününü. Başları öne eğikti, dün olduğu gibi yarın da aynı şeyleri düşünecek, aynı özlemleri duyacaklardı. Avludan gözüken kare gökyüzü de kafesle kaplıydı. Hapishanelerde avlu bir açık alandan çok bir hatırlama yeriydi. İnsana kaybettiklerini sürekli hatırlatırdı.

Ayak sesleri duydum. Zeytin yeşili üniforma giymiş, kemerinde bir tomar anahtar takılı bir kadın bana doğru geliyordu. Yürürken bir yandan da konuşuyordu:

– Geç kaldınız.

Sonra kendini tanıttı, ama ben ne ismini ne de unvanını anladım. Şehvetli görüntüsünden çarpılmıştım. Donuk esmer bir yüz, dolgun dudaklar, kalın kaşlar, manyetik dalgalar yayan bir afet. Belki de üniformasının içine hapsolmuş vücudu veya yüzünün güzelliği ve hülyalı bakışlarıydı beni etkileyen, ama sersemlediğim kesindi.

Bu kaşlar, bu vahşi yüz hatları son derece davetkârdı. Tütün renkli vücudunu, memelerinin uçlarını çevreleyen mor halkaları

ve cinsel organının siyah üçgenini hayal ediyordum. İnsanın yüreğini hoplatmayacak gibi değildi.

– Sizden özür dileyebilir miyim?

– Ben hapishanenin müdiresiyim. Sizi kabul ettim, çünkü Michele Geppu'yu tanıyorum ve ona güveniyorum.

– Agostina Gedda beni görmeyi kabul etti mi?

– O hep kabul eder. Kendini göstermeyi sever.

– Ne kadar sürem var?

– On dakika.

– Bu çok kısa.

– Onun hakkında bir fikir edinebilmeniz için bu yeterli.

– Nasıl biri?

Müdire gülümsedi. Kasıklarıma bir ağrı girmişti. Ender rastlanır şiddette bir arzu duyuyordum. Tüm bu duyguların ötesinde, başka bir düşünce su yüzüne çıkmıştı: çorak bir ova, üç rahip, tahrik edici bu kadın... Benim için üç perdelik bir oyundu bu: "Çölde günah".

Müdire cevapladı; sesi çoğu İtalyan'ınki gibi boğuktu.

– Size tek tavsiyem var.

– Nedir?

– Onu dinlemeyin. Onu asla dinlemeyin.

Son derece saçma bir tavsiyeydi. Buraya Agostina'yı sorgulamak için gelmiştim. Devam etti:

– O bir yalancı. İblis yalancıdır.

61

Görüşme odası. Küçük masaları ve sandalyeleriyle, çıplak duvarlı büyük bir salondu. Tavana yakın pencerelerinden içeri öğle ışığı giriyordu. Dekoru, tam karşımda duran, duvara asılı bir

İsa'lı haç, bir saat ve sigara içmek yasaktır yazısı tamamlıyordu. Salon boştu.

Gardiyan kapıyı üzerime kilitlemişti. Tek başınaydım. İçeride birkaç adım attım. Ayaklarımın altında gevşek bir yumuşaklık hissettim. Zemin kumla kaplıydı. Pencerelerin ve duvarların köşelerinde birikmiş ince katmanları fark ettim. Toz içeriye, büyük bir ihtimalle çöle açılan bir kapının boşluklarından giriyordu.

Önce bir kilit sesi, ardından ayak sesleri işittim. Bütün çabama rağmen yumruklarımı sıkmıştım. Soğukkanlılığımı kaybetmemeliydim. Geriye dönmeden önce beşe kadar saydım.

Kadın gardiyan çoktan kapıyı yeniden kilitlemişti. Agostina, açık mavi gömleğiyle akıllı uslu bir şekilde dimdik oturuyordu. Tam olarak ne görmeyi beklediğimi bilmiyordum, ama böyle bir güç gösterisi kesinlikle beklemiyordum.

Agostina bir azize gibi ışıldıyordu.

Yaklaştım ve insanı rahatlatan bir sıcaklık hissettim. Agostina, varlığı hâlâ hissedilen sözle anlatılamaz bir şeyin etkisinde gibiydi. Yaşadığı mucizenin izleri miydi, onu böyle yapan? Tüm bu duygularla mücadele içindeydim. Buraya Tanrı'nın sevgili kulunu değil, Salvatore Gedda'nın katilini sorgulamaya gelmiştim.

Bir sandalyeyi çektim ve oturdum.

Şimdi karşı karşıyaydık. Agostina Gedda gülümsüyordu. Fotoğraflarından daha genç gözüküyordu. Yirmi beş yaşından fazla değildi. Ufak tefekti, kırılgan bir görüntüsü vardı. Buna karşılık yüz hatları çok belirgindi. Kalem kaşlarının altında parlak siyah gözler. İsyankâr bir virgül gibi yukarı kıvrık bir burun. Bir dondurma kupunun üzerindeki küçük meyveler gibi duran kıpkırmızı dudaklar. Bu hoş ve zarif tabloyu tamamlayan, solgun teniyle uyumlu kısa kesilmiş siyah saçlar.

Konuşmak için ağzımı açtım, ama Agostina benden çabuk davrandı.

– Adınız nedir?

Sesi ince, yumuşak ancak iticiydi. İtalyanca cevap verdim.

– Mathieu Durey. Paris Cinayet Masası'nda polisim.

– Bu her şeyi değiştirir, dedi, şakadan suratını asar gibi yaparak. Beni görmeye sadece rahipler gelir.

Luc'ün fotoğrafını ona doğru uzattım. Önce emin olmak istiyordum.

– Ben ilk Fransız polisi değilim. O da buraya geldi, değil mi?

– Luc, aynı şey değil. Ben onunla ilgilenmiyordum.

– Kim ilgileniyordu?

Dudaklarında bir gülümseme belirdi.

– Bunu çok iyi biliyorsunuz.

Gözlerimin önünden bazı resimler geçti. Pazuzu ve yarasa ağzı. Büyük kanatlarıyla keçi başlı bir melek. Pırtlak gözleriyle, redingotlu ve silindir şapkalı adam. Uluyan köpekler, vızıldayan arılar. Sesime bir ahenk katarak devam ettim:

– Size birkaç soru sorabilir miyim?

– Neyle ilgili olduğuna bağlı.

– 2000 nisanındaki cinayet hakkında.

– Her şeyi polise, avukatlara anlattım.

– Size sorular soracağım. Siz de istediğinizde cevap verin. Anlaştık mı?

Başını "evet" dercesine salladı. Rüzgâr çevremizde uğuldamaya başlamıştı. Uzun, iç karartıcı, hayvani bir inilti. Kapının altından odaya giren tozun bizi canlı canlı örttüğünü hayal ediyordum.

– Kocanızı tuhaf bir şekilde öldürmüşsünüz. Onu siz mi öldürdünüz?

– Apaçık ortada olan şeyleri geçin. Zaman kazanırız.

– Sizi bu cinayeti kabullenmeye iten şey ne?

– Hiçbir şeyi gizlemedim.

Agostina halinden memnun gibiydi. Verdiği cevaplarda bir vurdumduymazlık vardı. Agostina ilk gözaltına alındığında onu zor koşullar altında sorgulamayı tercih ederdim.

– Bu çok özel bir cinayet. Bunu ne ahlaki açıdan ne de sebepleri bakımından söylüyorum. Yöntemini kastediyorum. Böyle bir katliamı organize edecek ne bilgiye ne de teknik araçlara sahip olduğunuzu düşünüyorum.

– Bu bir soru değil.

– Asitleri nereden buldunuz?

– Hastaneden. Her şey dosyada.

– Ya böcekler?

– Leşlerin üzerindeki böcekleri, yumurtaları topladım. Paterno ve Adrano çöplüklerinden bulduğum hayvan leşlerinden.

– Kurbanın göğüs kafesinde liken vardı. Onu nereden buldunuz?

– Acireale yakınlarında bulunan falezlerdeki mağaralardan. Bizim buralarda çok ünlüdür.

Yalan söylüyordu. Basit bir mantardan çok, nadir rastlanan bir bitkiydi. Ayrıca bir de Afrika bokböceği vardı. Bundan bahsetmek istemedim. Şüphesiz ona da verecek bir cevabı vardı.

– Cesette çeşitli çürüme evreleri görülüyordu, bu da farklı ve karmaşık koruma teknikleri gerektirir. Bunu nasıl başardınız?

– Nisan ayıydı. Ve şantiye bölgesi soğuktu. Vücudun bazı bölümlerini ısıtmak ve bazı bölümlerini ise soğuğa maruz bırakmak yeterli oldu.

Agostina hâlâ gülümsüyordu.

– Neden bu kadar karmaşık teknikleri tercih ettiniz?

– Sonraki soru.

– Cevap vermek istemiyor musunuz?

– Anlaşma yaptık. Sonraki soru.

Ellerine baktım; yüzünün beyazlığındaydı. İnce derisinin altından mavi kılcal damarları gözüküyordu. Bu parmakları Salvatore'nin bedeninin içine daldırırken, dilini keserken hayal edemiyordum.

– Bu cinayeti neden işlediniz? Sebebiniz neydi?

– Size neden cevap vereyim? dedi, laubali bir şekilde. Bu konuda asla hiçbir şey söylemedim. Ne polise ne de yargıçlara. Hatta avukatlarıma bile.

Rüzgâr hâlâ uğulduyordu. Luc'ü düşündüm ve blöf yapmaya karar verdim:

– Başka çareniz yok. Boğazı buldum.

Kahkahalarla güldü. Kesik kesik bir gülüştü bu.

– Yalan söylüyorsun. Eğer doğru olsaydı, sen burada olmaz, böyle üçüncü sınıf polis soruları sormazdın.

Tüm bu alaycılığına ve "senlibenli"liğine karşın, çok önemli bir noktayı yakaladığımı hissediyordum. Agostina el yordamıyla ilerlediğimi biliyordu, ama "boğaz" kelimesi, benim Catania polisinden farklı bir iz üzerinde olduğumu ispatlıyordu. Hâlâ ne olduğunu çözemediğim tek geçerli iz. Mırıldandı:

– Bu cinayeti işledim, çünkü intikam almam gerekiyordu?

– Kimden? Salvatore'den mi?

Heyecanla birkaç kez kafasını salladı.

– Size ne yaptı?

– Beni öldürdü.

Salvatore, şiddet yanlısı bir koca. Salvatore, Agostina'yı öldürmeye çalışmış adam. Ve Agostina, kocasından intikam almaya, onu ortadan kaldırmaya ant içmiş bir kadın. Bu olayla ilgili veya bu olayı ima eden tek bir satır okumamıştım. İnsan kocasından intikam almak istediğinde çok daha basit ve hızlı bir yöntem seçerdi.

– Anlatın.

Agostina gözlerini bana dikmişti. Kum taneleri havada savruluyor, ter içinde kalmış yüzüme yapışıyordu. Yineledim:

– Anlatın.

– Beni öldürdü, on bir yaşındaydım.

– Falezden düştüğünüzde mi?

– Beni o itti.

Salvatore, öldürmeye eğimli bir çocuk. Bir başkasını, soğukkanlılıkla boşluğa iten piç kurusu. İmkânsız. Agostina devam etti:

– Salvatore kaba… sinirli… ne yapacağı önceden kestirilemez biriydi. Uçurumun kenarında oynuyor, bağırıp çağırıyorduk. Birden, beni itti. Sırf görmek için.

– Kazadan sonra bundan birine bahsettiniz mi?

– Hatırlamıyordum.

– Ve Salvatore'yle evlendiniz?

– Size hatırlamadığımı söyledim.

– Belleğinizi size kim tekrar kazandırdı?

– Bunu bana sen mi soruyorsun, ragazzo?* *[Delikanlı. (ç.n.)]*

Bir kez daha, iblisin oyuncağı olan bir zavallı. Onu daha iyi etkileyebilmek için genç kadına açıklamalarda bulunan günahkâr, kötü, sinsi bir melek. Fazla zamanım kalmamıştı, duvardaki saate göre üç dakika.

Yeniden Agostina'ya baktım, tuhaf bir gülümsemeyle dudaklarını büzmüştü.

Öksürdüm ve oyununa katılmaya karar verdim.

– Şeytan gerçeği kulağınıza fısıldadı, değil mi?

– Geldi, evet, ama ruhumun derinliklerine…

Elini gömleğinin içine soktu ve memelerini okşadı. Bir an odanın soğuduğu hissine kapıldım.

– Size ilham veren o muydu?

Soğuk ve ayrıca ağır, mide bulandırıcı bir koku.

Elini aşağı indirdi ve bacaklarının arasına soktu.

– Bir rüyaydı… diye mırıldandı. Bana emretti, evet, ama emri bir tür okşamaydı… Bir zevk. Ne zamandır birini becermiyorsun, ragazzo?

– Bu yöntemin akıl hocası da o mu?

Birden Agostina nefesini tuttu, sonra ağır ağır bıraktı, sanki bacaklarının arasındaki derinliklerde hassas bir noktaya temas etmişti. Gözleri bir tilkinin gözleri gibi incelmişti. Mastürbasyonuna devam etti.

Odanın sıcaklığı azalıyordu. Pis koku ise artıyordu. Durgun su, çürük yumurta ve bir de pas kokusu. Bok ile metal arası bir koku. İki dakika vaktim kalmıştı.

– Siz mucizenin ta kendisisiniz, dedim, sıkılı dişlerimin arasından. Maddi ve manevi bakımdan Papalık ve Roma Kilisesi tarafından kabul edildiniz. İblis sizi neden etkilemiş olsun ki?

Agostina cevap vermedi. İçerdeki koku iyice boğucu bir hal almıştı. Agostina masanın üzerinden bana doğru eğildi. Bakışları donuktu.

– Demek boğazı buldun, ha?

Birden fırlayarak ayağa kalktı ve beni ensemden yakaladı. Diliyle kulağıma dokundu ve kulak zarıma doğru güldü. Dili bir mızrak gibi sivriydi:

– Merak etme pislik herif, boğaz seni bulacaktır, o…

Onu sertçe ittim. Notre-Dame-de Bienfaisance'ta bir çift göz tarafından izlendiğimi fark ettiğimde de aynı tiksintiyi hissetmiştim. Odanın içinde şimdi her şey dönmeye başlamıştı: soğuk, rüzgâr, pis koku. Ve "öteki".

– Seni emmemi ister misin? diye fısıldadı. Lezbiyenlerden ve kancıklardan bıktım.

– Manon Simonis adını biliyor musunuz?

Elini masanın altından çıkardı ve burnuna götürdü.

– Hayır.

– Ya Sylvie Simonis?

– Hayır, dedi, bir yandan da parmaklarını yalıyordu.

– Çocuğunu, Manon'u öldürdü, onun ruhunu şeytana sattığını düşünüyordu.

– Bizi kimse öldüremez, diye kıkırdadı. O bizi koruyor, anlıyor musun?

– Onun için ne yapmanız gerekiyor?

– Kirletiyorum, bulaştırıyorum. Ben bir hastalığım.

Sesinde farklı farklı tonlarda iniş çıkışlar vardı. Kimi zaman bozuk kimi zaman boğuk kimi zaman da son derece yavaştı. Ayrıca her kelimenin son hecesini söylerken, uyumsuz bir ıslık sesi çıkarıyordu. Onu biraz daha kışkırtmalıydım:

– Burada, hapisteyken bile mi?

– Ben bir sembolüm, ragazzo. Benim gücüm duvarları aşıyor. Vatikanlı ibneleri rahatsız ediyorum. Hepinizi arkadan beceriyorum!

– Ama sizi Santa Sede'nin avukatları savunuyor.

Agostina tiz, yapış yapış bir kahkaha attı, elini yeniden bacaklarının arasına sokmuştu.

– Sen gerçekten, bugüne dek gördüğüm en salak polissin. O ibnelerin sahiden beni savunduğunu mu sanıyorsun? Beni gözlemliyorlar, evet. Kızışmış erkek köpekler gibi kıçımda dolanıyorlar.

Doğru söylüyordu. Papalık otoriteleri daha beterinden sakınıyorlardı, ama özellikle de kabullendikleri "mucize"ye yakın durmak istiyorlardı. Amaçları sadece Agostina'nın bedeninde ve beyninde olanları anlamaktı.

Omuzlarına sarıldı, şiddetli bir orgazm yaşıyormuşçasına sarsılmaya başladı, kemiklerine kadar hissettiği bir zevk dalgası içindeydi. Tarif edilemez bir sesle inledi:

– Bana senin geleceğini söylemişti.

– Luc Soubeyras mı? Fotoğraftaki polis mi?

– Bana senin geleceğini söylemişti.

Korkudan karnıma ağrı saplanmıştı. Agostina iblisten söz ediyordu; o gerçekten buradaydı, onun içindeydi. Onun varlığını burada, yanımızda hissediyordum. Yeniden güldü, önce yüksek, sonra alçak sesle.

– Böcekleri nasıl bulduğumu biliyor musun? Şeytani bir biçimde kikirdedi. Çok kolaydı. Kendimi okşamam… Islanmam ve amcığımın, bir leş gibi açılması yeterli oldu. Böylece bütün sinekler geldi… Anlıyor musun, ragazzo? Onları amcığımla davet ettim… Ve geldiler.

Başını öne eğdi ve mırıldanmaya başladı. Öne arkaya sallanarak, hızlı hızlı, kelimelerin üzerlerine basa basa bir şeyler söylüyordu. Birden gözleri yuvalarında dönmeye başladı, akları iyice belirginleşti. Ona doğru eğildim ve kulak kabarttım.

Agostina Latince konuşuyordu.

Sürekli yinelediği sözcükleri birer birer çözmeye başladım: "… lex est quod facimus lex est quod facimus lex est quod facimus lex est quod facimus…" YASA BİZİM YAPTIĞIMIZDIR.

Neden bu sözcükleri söylüyordu.

Bu sözcüklerin anlamı neydi?

Şimdi bir domuz gibi homurtular çıkarıyordu. Homurtusuna tuhaf bir ıslık eşlik ediyor, birbiriyle uyumsuz bir yankılanma oluyordu. Aniden gözbebekleri yeniden belirdi. Sarımsı bir renk almıştı. Suratıma tükürdü ve gırtlaktan gelen çatallı bir sesle hırlar gibi konuştu:

– BOKTAN CEHENNEMİNDE YOK OLACAKSIN!

Arkamda kilidin açıldığını duydum.

On dakika bitmişti.

62

Catania'nın çevresinde kül bulutları daha da yoğunlaşmıştı. Üzerinde "sabbia vulcanica" ("volkanik kül") yazan levhalar bile görünmüyordu. Sileceklerim camın üzerinde gıcırdamaya başlamıştı, toz zerrecikleri onları yavaşlatıyordu. Çok ağır ilerliyor, bir yandan da elimi dışarı çıkarmış ön camımı temizlemeye çalışıyordum.

Yanardağda da değişiklikler vardı. Yamaçlarında kocaman iki koni oluşmuştu. Biri, olağanüstü bir basınç altında püsküren kül hortumlarından oluşan gri renkli bir koni, diğeri ise sadece su buharından meydana gelen puslu ve titrek bir koniydi. Arada sırada patlamaları bastıran korkunç gümbürtüler duyuluyordu. Gökyüzünde, birkaç kilometre yükselen dumanların arasından ip merdivenler sarkıtmaya çalışan helikopterler vardı.

Bu dev iki koninin arasından, kırmızı renkli damarlar kıvılcımlar saçarak aşağıya doğru akıyordu. Dağ jeolojik olarak değişime uğruyordu. Gezegenin yüzeyi çatlıyor, gevşiyor, genleşiyordu, sanki derinliklerindeki yaşamı yeryüzüne ulaştırmaya çalışıyordu. Dağ gibi ben de değişiyordum. Benliğim, bu ilkel dünyayla birleşmek üzere açılıyor, boyun eğiyor, kabuğundan çıkıyordu.

Catania'ya doğru barikatlar sıklaştı. Guardia di Finanza görevlileri kimlik kontrolü yapıyor, sadece doktorların geçmesine müsaade ediyordu. Sürücüler, durmuş, sakin sakin gazetelerini okuyordu. Dünyanın sonu gelmişti, ama kimse kaygılanmıyordu.

Saat 15:00, Via Etnea.

Artık Catania Başpiskoposu Monsenyör Paolo Corsi'yle konuşmak istiyordum. Kilise'nin Agostina Gedda olayı hakkındaki düşüncelerini ve neden oldukları skandalın neticelerini öğrenmek istiyordum.

Tüm şehir karanlığa gömülmüştü, ama Başpiskoposluk binasında sanki elektrik kullanmamaya yemin edilmiş gibi bir hava vardı. Emniyet müdürlüğündeki veya L'Ora'daki olağanüstü hal buraya da hâkimdi, ancak daha karanlık versiyonu. Rahipler üzerlerinde ayin kaftanları, ellerinde haçları ve buhurluklarıyla koridorlarda koşuşturuyorlardı.

İçlerinden birini durdurdum ve Monsenyör Corsi'nin odasını sordum. Adam gözlerini iri iri açtı, ancak cevap vermedi. Kalabalıkta dirseklerimle kendime yol açarak merdivene yöneldim. En son katta başpiskoposun odasını buldum. Formaliteden kapıya vurdum ve içeri girdim.

Yarı karanlığın içinde, siyahlar giyinmiş bir adam masasında bir şeyler yazıyordu. Tam arkasındaki geniş pencereden, kel kafasına ölgün bir aydınlık vuruyordu. İri gövdesini kımıldatmadan, ağır ağır gözlerini kaldırdı:

– Kimsiniz? Kimden izin aldınız?

Kimliğimi uzattım ve kendimi tanıttım. Ardından da Agostina Gedda'nın ismini söyledim. Nezaket gösterecek zamanım yoktu. Cüppeli adam yeniden yazısına döndü. Yüzü bir buldoğu anımsatıyordu.

– Derhal çıkınız, dedi sakin bir şekilde. Size söyleyecek bir şeyim yok.

Kapıyı kapattım ve masaya doğru ilerledim. Çevremizdeki tablolar, siyahtan başka bir rengin olmadığı resimleri andırıyordu.

– Tam tersine, bence söyleyecek çok şeyiniz var. Ve bunları duymadan buradan çıkmayacağım.

Başpiskopos elleriyle masadan destek alarak yavaş yavaş ayağa kalktı. Vücudundan güçlü olduğu anlaşılıyordu. Bir ayin alayında ağır meşe haçı taşıyabilecek veya beni pencereden aşağı atabilecek kadar güçlü, altmış yaşlarında dev gibi bir adam.

– Ses tonunuzdan hoşlanmadım! Birden öfkeyle masasına vurdu. Benimle kimse bu şekilde konuşamaz!

– Her şeyin bir ilki vardır.

Din adamı, beni daha iyi görmek istermişçesine gözlerini kıstı. Göğsünde, parlayıp parlamamak arasında tereddüt eden, yıpranmış altın bir haç asılıydı. Bu kez daha alçak tonda, kafasını sallayarak konuştu.

– Siz aklınızı kaçırmışsınız. Çevremizdeki dünya yok oluyor, bundan haberiniz var mı?

– Ben gerçeği öğrenene kadar biraz bekleyebilir.

– Siz bir kaçıksınız…

Başpiskopos yavaşça yerine oturdu ve devam etti:

– Beş dakika. Ne öğrenmek istiyorsunuz?

– Bir Kilise adamı olarak düşüncenizi: Agostina Gedda'nın işlediği cinayeti nasıl açıklıyorsunuz?

– O kadın bir canavar.

– Agostina Gedda Tanrı'nın sevgili bir kulu. Resmen kabul edilmiş bir mucizenin başkişisi. Piskoposluğunuz tarafından. Uzmanlardan, din adamlarından oluşan komiteniz tarafından. Roma Kilisesi tarafından. Maddi ve manevi bağışlanması sizler tarafından resmen onaylandı. Bu denli nasıl değişmiş olabilir? Veya sizler: Nasıl bu kadar yanılmış olabilirsiniz? Onda uykuya yatmış deliliği nasıl göremediniz?

Başpiskoposun başı hâlâ önündeydi. Karanlığın içinde hareketsiz duran, kül rengi, kocaman ellerine bakıyordu.

– Bu konuda konuşmayacağıma dair yemin ettim.

– Cevap verin!

Kafasını kaldırdı. Açık renk gözlerinde farklı bir güç, bir yoğunluk vardı. Kürsüye çıkıp cemaatine baktığında, herkesi derinden etkilediği muhakkaktı.

– Hepimiz yanıldık, ama sizin düşündüğünüz şekilde değil.

– Ben ne düşünüyorum ki?

– Hepimiz yanıldık. Hepsi bu.

– Anlamıyorum.

– Agostina Tanrı'nın bir mucizesi değildi. Şeytan'ın mucizesiydi.

Donup kalmıştım.

– Şeytan'ın… Şeytan'ın mucizesi mi?

– Agostina Şeytan tarafından kurtarılmıştı. Bugün artık eminiz. Hepimizle alay etti. Hac yolculukları, duaları, hemşirelik, hepsi birer aldatmacaydı. İkiyüzlülüktü. Hayata döndüğü andan itibaren ruhunu Şeytan'a satmıştı. Onu Satan kurtarmıştı. Bizi aldatmak için rol yaptı. Şeytan yalancıdır. Aziz Yuhanna'yı yeniden okuyun: "Yalan söylediği zaman, kendisininkinden söyler, çünkü o yalancıdır ve yalanın babasıdır."

– Başım dönüyordu, düşmemeye çabalarken düşünüyordum: Monsenyör Paolo Corsi ve piskoposluğundaki diğer din adamları ile Papalık yetkilileri şeytanın iyileştirme yeteneğini kabulleniyorlardı. Yani, kelimelerle oynanmak istenirse, onun bir üst veya alt makam olarak varlığını kabul ediyorlardı.

Satan, bir fizik ve doğaüstü güç olarak dikkate alınıyordu!

– Nasıl bu şekilde konuşabilirsiniz? Artık Ortaçağ'da değiliz!

Adam, üzerinde piskoposluk amblemi bulunan bir kâğıt aldı. Bir isim, bir adres yazdı, sonra bıkkın bir sesle konuştu:

– Beş dakikanız bitti. Eğer bu konuda daha fazla şey öğrenmek istiyorsanız, Santa Sede'dekilerle görüşün. Belki Kardinal Van Dieterling sizi kabul eder. Kâğıdı bana doğru itti. İşte gerekli bilgiler.

– Bir Şeytan kovucu mu?

Corsi'nin buldog suratı gevşedi. Karanlığın içinde gülümsüyordu.

– Şeytan kovucu ha? Bu kez, sanırım siz Ortaçağ'a gittiniz.

63

Dışarıda hava iyice kararmıştı.

Olağanüstü bir görüntü vardı: küller, göçmen kuşlar gibi havada daireler çiziyor, sonra yok oluveriyordu. İki adım ötedeki Catania katedrali Duomo zar zor seçilebiliyordu. Sokaktaki Catania'lıların hepsinin elinde şemsiye vardı, otomobiller sileceklerini çalıştırıyordu, ama görünürde en ufak bir panik havası yoktu.

Via Etnea'ya doğru yürüdüm ve tamamen küllerle kaplanmadan arabamı buldum. İstem dışı bir şekilde kafamı kaldırdım ve caddeye doğru baktım. Karşıdaki kaldırımda, yaklaşık elli metre ileride, cüruf içinde kalmış bir siluet bana birini hatırlattı. Uzun deri paltosunun içinde, uzun boylu bir adam. Yüzünü tam olarak seçemiyordum, ama kel kafasının beyazlığı dikkatimi çekti. Birden anımsadım: Alpler'de peşime takılan iki katilden biriydi. Karlar altındaki şantiyedeki silueti gözümün önündeydi: aynı palto, aynı ince uzun boy, aynı duruş.

Hiç düşünmeden küllerle kaplı caddeyi geçtim. Kül tozları gözlerime, burun deliklerime, ağzıma giriyordu. Kendimi güçlü hissediyordum. Kalabalık benden yanaydı, fırtına benden yanaydı. Katilin beni fark etmesi imkânsızdı. Gırtlağıma bir şeylerin düğümlendiğini hissettim; maruz kaldığım sürek avının alçaltıcı etkisi yüzünden olabilirdi bu. Kapana kısılmış bir hayvan gibi bağtaşlarının arkasına gizlenişim gözümde canlanıyordu. Bana borçluydular. Ben kendime borçluydum.

Adam önce geri geri yürüdü sonra arkasını döndü. Adımlarımı hızlandırdım. Şemsiyelerden, yerleri süpüren süpürgelerden kendimi koruyarak ilerliyordum. Yayalar arasında slalom yapıyor,

koşar adım yürüyor, avımı gözden kaçırmamak için arada bir ayaklarımın ucunda yükseliyordum.

Kül yağmuru devam ediyordu. Binaların cepheleri, vitrinler, kaldırımlar; caddedeki her şey, gazete mürekkebine bulanmış gibiydi. Ama yavaş yavaş her şey, intikam ateşiyle yanan gözlerimde önemini yitiriyor, soyutlaşıyordu sanki.

Birden adam kayboldu. İki elimi gözlerime siper edip çevreme baktım. Görünürde yoktu. Boşuna oraya buraya koşturdum, sürekli kül soluyordum. Nefes borum yanıyordu, ciğerlerim patlayacak gibiydi. Sağ tarafımda dar bir sokak vardı. Hiç düşünmeden daldım, ama birden kalabalıktan uzaklaştığımın farkına vardım, ayrıca üzerimde silah da yoktu.

Elli metre kadar ilerledikten sonra bir çıkmaz sokakta olduğumu fark ettim. Yüz metre sonra tuzağa düşürüldüğümü anladım. Sokakta kimse yoktu. Çöp kutuları ve park edilmiş arabalar dışında. Durdum, kendime kırmızı alarm verdim.

Geri geri yürürken katil bir kapı sundurmasının altında belirdi. Deri paltosunun etekleri rüzgârda dalgalanıyordu. Bu kez yüz geri döndüm. İkinci katil tam karşımda, yolun ortasında duruyordu. Son derece yapılı, enine boyuna bir adamdı, iki yana açık kolları çıkmaz sokağın duvarlarına dokunmak üzereydi neredeyse. Onun da üzerinde aynı siyah palto vardı. İkisinin de yüz hatları belirgin değildi. Kül fırtınası yüzünden grileşmiş bir yüz.

Yeniden gerisin geri döndüm. Kel kafalı katilin elinde, ucuna susturucu takılmış yarı çelik yarı inoks bir otomatik vardı. Ne olduğunu anlayamadan herif tetiğe asıldı. Ama bir şey olmadı. Ne alev, ne patlama, ne de mekanizma sesi. HİÇ.

Küller. Küller silahın tutukluk yapmasına neden olmuştu! Kendi eksenim etrafında döndüm ve hiç düşünmeden iki yumrukta herifi indirdim. İriyarı olan da silahına davranmıştı. Bir

tekmeyle silahını düşürdüm. Bir omuz darbesiyle herifi sarstıktan sonra caddeye doğru koştum.

Paniklemiştim, ama yönümü kaybedecek kadar değil. Birkaç saniye sonra arabamın yanındaydım. Uzaktan kumandaya bastım; işe yaramadı. Toz ve kül sinyal alıcısını tıkamış olmalıydı. Küfrettim, ağzımın içine toz dolmuştu. Anahtarı denedim; arabaya girmek imkânsızdı. Her yer külle kaplıydı. Saniyeler geçiyordu. Soğukkanlılığımı korumalı, bir çare bulmalıydım, diz çöktüm ve kilidin içine hafif, ama çok hafif üfledim.

Anahtar yağ gibi kilidin içinde kaydı. Ben de Fiat Puntoma bindim. Kontağı çevirdim. Hafif bir patinajdan sonra trafiğin içindeydim. Birkaç saniye içinde uzaklaşmıştım.

Aslında nereye gittiğimi bilmiyordum, ama hayattaydım.

Bir kez daha.

Catania Havaalanı dünden beri kapalıydı. Roma'ya uçmak için başka bir şehre gitmem gerekiyordu. Haritama bir göz attım. İki saat içinde Palermo'ya ulaşabilirdim. Ve biraz şansla, buradan Roma'ya bir uçuş bulabilirdim.

Şehrin çıkışına doğru giderken Palermo Havaalanı'nı aradım: saat 18:40'ta Roma'ya bir uçuş vardı. Şu anda saat 15:30'du. Rezervasyon yaptırdıktan sonra telefonu kapattım, gözlerimi sildim, burnumu ve ağzımı temizledim Külün iliklerime kadar işlediğini hissediyordum.

Sürüyor, sürüyordum. Saat 16:30'da Enna'yı geçtim, sonra Catanisseta'yı, Resuttano'yu, Caltavuturo'yu. Saat 17:00'de Tiren Denizi boyunca ilerliyordum, Bagheria'yı geride bıraktım. Saat 18:00'de, Palermo Punto Raisi Havaalanı'na yaklaşmıştım. Kurallara uymalıydım: Önce arabayı kiralama şirketine iade ettim, sonra check-in bankosuna koştum. Saat 18:30'da uçuş kartımı hostese veriyordum. Toz içindeki pardösümle bir korkuluğu

andırsam da elimde çantam, kucağımda dosyamla hâlâ ne yapmam gerektiğinin bilincindeydim.

Birinci sınıfa yerleştim, steward bana bir kadeh şampanya verince gevşedim. Henüz bilmediğim bir sebepten dolayı ortadan kaldırılması gereken bir adamdım. Durdurmak için beni yok etmeyi göze alabildiklerine göre çok önemli bir dosya üzerinde çalışıyordum. Ama söz konusu olan hangi dosyaydı? Sylvie Simonis'in dosyası mı yoksa Agostina Gedda'nınki mi? Yoksa ikisi birden mi? Bu cinayetlerin ardında, tahminimden çok daha büyük bir sır mı gizliydi?

Malaspina'ya yaptığım ziyareti düşündüm. Agostina'nın akli durumu kafama takılmıştı. Tecrit hücresine konulması gereken bir şizofrendi. Ne psikiyatr ne de şeytan uzmanıydım, ama genç kadın çift kişilikliydi ve yoğun bir tedaviye ihtiyacı vardı. Neden akıl hastanesine kapatılmamıştı? Kilise'nin avukatları onu Malaspina'da gözlem altında tutmayı mı tercih ediyorlardı?

Kilise'nin uzmanlarının derdi onu iyileştirmek değildi. İtalyan adaletine karşı onu savunmak gibi bir düşünceleri de yoktu. Vatikan'da insanların laik yasaları umursanmıyordu. Sadece Tanrı'nın sevgili bir kulunun Kötü'nün etkisi altına nasıl girmiş olabileceğini öğrenmek istiyorlardı. Veya daha açık konuşmak gerekirse, Şeytan da bir mucize yaratabilir miydi, bilmek istiyorlardı. Bu da, Satan'ın varlığının madden ispatlanması tartışmalarını yeniden gündeme getirecekti.

Kuşkusuz, ziyaretim sırasında açıklanamaz olaylar da olmuştu. Mide bulandırıcı bir koku, aniden soğuyan oda. Öteki'nin varlığını hissetmiştim... Ama belki de kuruntumun oyuncağı olmuştum.

Her şeye rağmen koku Agostina'dan da geliyor olabilirdi. Hasta bir beynin hâkimiyetindeki vücudun fizyolojik işlevinin bozulabileceği de söylenebilirdi. Soğuğa gelince, görüşme oda-

sında bu kadar üşümüş olmam aslında fazla şaşırtıcı sayılmazdı, çünkü o geceden beri ısınma yeteneğimi kaybetmiştim.

Başımı salladım: Hayır, kumla dolu o hücrede başka bir dış varlık yoktu. Karanlıklar Prensi görüşme odasına davet edilmemişti. Benim hep tek bir düşmanım olmuştu: Boş inanç. Ama itibar görmeye başlayan bu tür boş inançlarla mücadele etmek gerekiyordu. Satan'ın benim dogmamda yeri yoktu ve ona inanmıyordum.

Aylak aylak bulutlara akmaya başladım. Kafamın içinde bir cümle yankılanıp duruyordu. LEX EST QUOD FACIMUS. Yasa bizim yaptığımızdır. Agostina ne söylemek istemişti? Kastettiği bu "biz" kimdi? Ruhunu Şeytan'a satmışlar lejyonu mu? Peki ya bu "yasa" neydi? Tam bir serbestlik anlamına gelen, şeytanın kurallarına bir göndermeydi belki de. YASA BİZİM YAPTIĞIMIZDIR.

Bir dua suresi gibi, anlamını çözene dek bu sözcükleri yineleyip durdum. Ancak iniş takımlarının açıldığını bile duyamadan kendimden geçtim.

64

Roma.

Nihayet bildik bir yer.

Saat 20:00. Taksi şoförüne otelimin adresini verdim ve izlemesini istediğim güzergâhı belirttim. Colosseum'dan geçmesini sonra Piazza Venezia'ya kadar Via dei For Imperiali'yi takip etmesini istiyordum. Sonra daracık sokaklardan ve kiliselerden oluşan labirente dalıp, otelimin bulunduğu Pantheon'a kadar ilerleyecekti; burası Roma Fransız Ruhban Okulu'na epey yakındı. Bu güzergâhı zaman kazanmaktan çok, geçmişin izlerini yeniden bulmak amacıyla seçmiştim.

Roma, en iyi yıllarımın geçtiği şehir.

Hayatımın nispeten huzur içinde geçmiş yılları.

Roma, belki de Paris'ten bile daha fazla benim şehrimdi. Mekânın ve zamanın sürekli değiştiği, her girilen sokakla birlikte yüzyılın da farklılaştığı, zamanın akışına karşı koyan bir şehir. Antikçağ'a ait harabeler, Rönesans heykelleri, barok freskler, Mussolini döneminin anıtları…

– Burası.

Taksiden indim, ayaklarımın cüppeme dolanmadığını görmek beni şaşırtmıştı. Aslında rahip giysisini hayatım boyunca sadece birkaç ay giymiştim. Şimdi ise insanların kötü eğilimleri konusunda bir uzmandım ve yüz metreden bir hedefi vurabilirdim. Bu da başka bir okuldu işte.

Otelim basit bir pansiyondu. Ruhban Okulu'ndan önce, Vatikan Kütüphanesi'nde araştırmalar yapmak için geldiğimde bu pansiyonda kalmıştım. Burayı, gözlerden uzak olmayı istediğim için seçmiştim. Katiller beni Catania'ya kadar izlemekle kalmamış, orada önüme bile çıkmışlardı. Hatta henüz çözemediğim bir şekilde, nereye gideceğimi bile önceden tahmin ediyorlardı. Belki de şu anda Roma'daydılar.

Vernikli ahşaptan banko, lake şemsiyelik, ölgün ışıklar; pansiyonun lobisinin ayırt edici özellikleri. Burjuva konforunun ve iyiliksever sadeliğin evrensel dili… Odama çıktım.

Roma Kilisesi'nden birçok tanıdığım vardı. İçlerinden biri de Ruhban Okulu'ndan bir arkadaşımdı. Bugün bile hâlâ gerek e-posta gerekse SMS yoluyla arada sırada da olsa görüşüyorduk. Gian-Maria Sandrini, Ruhban Akademisi'nden birincilikle mezun olmuş bir dâhiydi. Şimdi Devlet Bakanlığı Genel Ticaret Müdürlüğü'nde önemli bir mevkideydi. Numarasını çevirdim.

– Benim, Mathieu, dedim Fransızca olarak. Mathieu Durey.

Rahip de Fransızca cevap verdi:

– Mathieu! Sesimi mi duymak istedin?

– Bir soruşturma için Roma'dayım. Bir kardinalle görüşmem lazım.

– Kim?

– Casimir van Dieterling.

Kısa bir sessizlik oldu. Van Dieterling sıradan biri değildi anlaşılan.

– Ne tür bir soruşturma?

– Anlatmak uzun sürer. Bana yardım edebilir misin?

– Van Dieterling önemli biri. Zaman bulabilir mi, bilmiyorum…

– Soruşturmamın konusunu öğrenince beni kabul edecektir, inan bana. Ona bir mektup ulaştırabilir misin?

– Sorun değil.

– Bu akşam?

Yeniden bir sessizlik oldu. Tam anlamıyla uğursuz baykuş rolü oynuyordum.

– Eğer seni ivedilikle aradıysam, önemli bir konu var demektir.

– Hâlâ Cinayet Masası'nda mısın?

– Evet.

– Bilemiyorum, kardinal seni…

– Van Dieterling, o kabul edecektir.

– Sana bir diyokoz yollayacağım. Kendim uğramak isterdim, ama bu akşam bir toplantı var…

Ona otelimin adresini verdim, ardından resepsiyondan mektup kâğıdı ve zarf aldıktan sonra çalışmaya başladım. İtalyanca yazıyordum. Önce Agostina olayından, sonra Simonis cinayetinden söz ettim, iki cinayet arasındaki ortak noktaları ayrıntılarıyla yazdım. Ardından Interpol tarafından, bu iki cinayet arasındaki

bağı bulmakla görevlendirilmiş uluslararası statüye sahip bir polis olduğumu belirttim.

Vakit kaybetmeden beni kabul edeceği için önceden teşekkür ettim, cep telefonum ile otelin numarasını yazarak mektubu bitirdim. Yazdıklarımı bir kez daha okudum, durumun aciliyetini iyice belirttiğimi umuyordum.

Duşun altına girerek gevşemeye çalıştım, sonra küllerinden temizlemek için elbiselerime saç kurutma makinesini tuttum. Büyük temizliğimi bitirdiğim sırada telefon çaldı. Beni aşağıda bekliyorlardı.

Diyakoz lobide bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu. Cüppesi yerdeki eskimiş halılarla ve resepsiyondaki anahtar panosuyla uyum içindeydi. Bu görüntü XIX. yüzyıla da XVIII. yüzyıla da ait olabilirdi. Adam mektubu cüppesinin altına soktu ve hemen gitti.

Saat 21:00: Hâlâ acıkmamıştım. Ne midemi ne de vücudumu hissediyordum. Yorgunluktan sarhoş gibiydim. Odama çıkarken cep telefonuma baktım. Foucault'dan bir SMS vardı: "BENİ ARA. ACİL." Numarası hafızadaydı. Yardımcım konuşmama fırsat vermedi.

– Bir tane daha buldum.

– Nasıl?

– Bir cinayet; asitler, böcekler, aklına ne gelirse.

Yatağın üzerine çöktüm.

– Nerede?

– Tallin'de, Estonya'da. Cinayet tarihi 1999.

– Ortak noktaları olduğuna emin misin?

– Kesinlikle?

– Nasıl buldun?

– Svendsen. Avrupa'da tanıdığı bütün adli tabipleri aramış. Tallin'de işlenmiş bir cinayet, kullanılan yöntemler itibariyle ona hiç de yabancı gelmemiş. Ben de araştırdım. Avrupa işbirliği çer-

çevesinde, bir veritabanı oluşturmak için tüm polis teşkilatlarından Brüksel'e gelen bilgileri inceledim. Estonya'daki bir vaka senin Jura'daki cesetle büyük benzerlikler içeriyor. Aslında tamamen aynı tarzda bir cinayet.

– Bana tüm bilgileri ver. Olay. Genel durum.

– Suçlunun kimliği belli: Raïmo Rihiimäki adında bir herif. Gotik bir müzisyen, yirmi üç yaşında. Kurban ise babası. Olay 1999 mayısında olmuş. Soruşturma hemen sonuçlanmış. Cesedin üzerinde ve ihtiyarın işkence gördüğü balıkçı kulübesinde Raïmo'nun parmak izleri varmış.

– Peki, şu Raïmo, itiraf etmiş mi?

– Zamanı olmamış. Babasını öldürdükten sonra kaçmış. Polis kasım ayında onu kıstırmış. Silahlıymış. Operasyon sırasında vurularak öldürülmüş.

Tüm Avrupa'da birbirine benzeyen üç cinayet. 1999, Estonya. 2000, İtalya. 2002, Fransa. Kâbus Avrupa Topluluğu'nu sarıyordu. Ve bu sadece bir başlangıçtı, biliyordum. Devam ettim:

– Estonya polisiyle konuştun mu?

– Evet ve hayır.

– Bu ne demek şimdi?

– Yani, şey... Onlar İngilizce konuşuyor. Bana gelince, İngilizcem...

– Sana dosyayı yolladılar mı?

– Bekliyorum. Ellerinde İngilizce versiyonu varmış.

Önseziyle sordum:

– Şu senin Estonyalı, cinayetten önce, bir kaza veya önemli bir hastalık geçirmiş mi?

– Sen bunu nereden biliyorsun?

– Anlat.

– Olaydan iki ay önce Raïmo Rihiimäki babasıyla kavga etmiş. İnanılmaz bir şey. Kavga babanın teknesinde olmuş, adam

balıkçıymış. Raïmo denize düşmüş. Sudan çıkardıklarında boğulmuş. Ya da daha doğrusu donmuş bir haldeymiş. Tallin Merkez Hastanesi'nde onu hayata döndürmeyi başarmışlar. Bir donma vakası, anlayamıyorum…

– Sonra?

– Kendine geldiğinde artık çok farklı biriymiş.

– Ne bakımdan?

– Agresif, içe kapanık, sinirli. Bu olaydan önce kendi halinde, zararsız bir kontrbasçıymış. Sonra Dark Age adında satanist neometal bir grupta çalmaya başlamış ve…

Artık Foucault'yu dinlemiyordum, Agostina olayıyla benzerliklere takılmıştım. Tıpkı onun gibi Estonyalı da bir cinayet teşebbüsünden kurtulmuştu. Tıpkı onun gibi o da komada kalmıştı. Tıpkı onun gibi o da ölümden dönmüş ve onu öldürmeye çalışan kişiden intikam almıştı. Bu sadece tıpatıp benzer bir cinayet değildi. Baştan başa aynı olaydı. Yoksa o da "Şeytan'ın bir mucizesi" miydi?

Foucaut'ya teşekkür ettim ve raporu alır almaz e-posta yoluyla bana göndermesini istedim. Soruşturmanın diğer ayrıntılarını öğrenmekten vazgeçtim, bu gecelik benim için yeterliydi.

Cep telefonumu kapattım.

Yeni bir senaryoyla karşı karşıyaydım.

Seri bir olayı soruşturuyordum.

Ama söz konusu olan seri cinayetler ve seri katiller değildi.

65

Çalan telefonla sıçrayarak uyandım

– Alo?

– Gian-Maria. Uyuyor muydun?

– Yani, evet…

– Saat 7, diye güldü peder. Dua saatlerini unutmuşsun.

Yatakta doğruldum ve kafamı kaşıdım.

– Hemen kalksan iyi olur, dedi Gian-Maria. Bir saat sonra randevun var.

– Kardinalle mi?

– Hayır. Vatikan Kütüphanesi valisiyle.

– Ama…

– Vali bir aracı. Seni kardinale götürecek.

– Bir vali, bir aracı mı?

Vatikan'da vali, laik bir hükümetin bir bakanıyla eşdeğerdi. Gian-Maria yeniden güldü:

– Kendin söyledin: Bu önemli bir vaka. Kardinal gelirken soruşturma dosyanı da getirmeni istedi. Eksiksiz olarak. Vali seni kütüphanenin bahçesinde bekleyecek. Adı Rutherford. Angelica Kapısı'ndan geç. Bir diyakoz sana eşlik edecek. İyi şanslar. Ve dosyayı unutma!

Birkaç dakika daha sersem sersem kalakaldım. Sonra hazırlandım, aşağı inip pansiyonun kafeteryasında bir fincan kahve içmeye karar verdim. İnoks kahve termosu, Pyrex bardaklar, iri iri dilimlenmiş yağlı reçelli ekmekler. Her ayrıntı, her temas bana ruhban okulunu çağrıştırıyordu. Ve penceresiz bu salonda Roma'nın havasını teneffüs etmeye başlamıştım bile.

Koltuğumun altında dosyamla, San Pietro Meydanı'na yürüyerek gittim. İstesen de istemesen de, burada yaşasan da yaşamasan da hep aynı hayranlık. Yer altı bazilikası, Bernin sütunları, harelenen meydan, mermer çeşmelerin üzerinde turistleri bekleyen güvercinler… Hatta pürüzsüz gökyüzü bile bu görkeme suç ortaklığı yapıyordu.

Kendi kendime güldüm. Yuvama geri dönmüştüm! İpek cüppelerin ve giysilerin altından görünen cilalı mokasenlerin dünyasına. Papalık ve Kilise otoritelerinin, kardinaller meclisinin

Kudas ayinlerinin dünyası. İnancın ve teolojinin, ama aynı zamanda gücün ve paranın dünyası.

Papalık Sitesi'nin gölgesinde üç yıl yaşamıştım. O dönemlerde tam bir yoksulluktan yanaydım, ailemin parasını reddediyordum. Yine de bazı sokaklarda Vatikan'ın mali gücünü hissetmeyi seviyordum. Santa Sede bana hep Monako'yu, ama Kilise'nin egemen olduğu bir Monako'yu anımsatmıştı. Yüzyıllar öncesinden günümüze kadar gelen inanılmaz bir zenginlik, mal ve imtiyazlar. Dünyanın en önemli mal sahibi bu dini site ile bankasının brüt aktifleri birkaç milyar dolardı ve yıllık kârı ise yüz milyon dolardan fazlaydı.

Bu rakamlar, beni, yoksulluk ve erdem havarisini tiksindirmiş olmalıydı, ama burada Kilise'nin gücünü görüyordum. Bizim gücümüzü. Sadece paranın önemli olduğu bir dünyada, Katolik inancın can çekiştiği bir Avrupa'da bu rakamlar bana güven veriyordu. Katolik imparatorluğunu hâlâ dikkate almak gerektiğini gösteriyordu.

San Pietro Bazilikası'na girmek için bekleyen turistlerin yanından geçtim. Meydana tribünler ve basamaklar yerleştirilmişti. Yarın 1 kasımdı, şüphesiz papanın halka hitap edeceği öngörülmüştü.

Çanlar çalmaya başladı, güvercinler havalandı. Saat 08:00 olmuştu. Hızlandım ve Bernin sütunlarının altından geçtim. Via di Porta Angelica'ya doğru yürüdüm. Hızlı hızlı ofislerine giden, beyaz yakaları ve siyah ceketleriyle, Papalık'ın scrittori (sekreterler) ve minutanti'leriyle (redaktör) karşılaştım. "Vatikan'da kaç kişi çalışıyor?" sorusuna Papa XXIII. Johannes bir gün şu cevabı vermişti: "Dünyanın üçte birinden fazla değil." Öfkem geçmişti. Yeniden bu Katolik atmosferi soluyordum. Agostina bile çok uzakta kalmıştı ve bir mücadele adamı olduğumu bile unutmak üzereydim.

Angelica Kapısı'nda pasaportumu İsviçrelilere gösterdim. Hemen geçiş izni verdiler. Rönesans dönemine ait kostümleri içindeki muhafızlar kenara çekildi ve siyah ferforje yüksek parmaklıkların diğer tarafına geçtim.

Kutsal mekâna giriyordum.

Bir diyakoz, binalardan ve bahçelerden oluşan bir labirentin içinde bana kılavuzluk etti. Koşar adım ilerliyorduk. Saat 08:05'ti ve geç kalmam Kilise yüksek erkânı tarafından hoş karşılanmazdı.

Yer yer eski küplerin durduğu bir avluda, pembe sarı boyalı bir binanın dibinde beni bıraktı. Yuvarlak bir havuzun çevresinde kare biçimli bir çimenlik vardı. Sedefli bir fıskiye su fışkırtıyordu. Gizemli küçük kapılara çıkan iki eğimli düzlemin tam karşısında çiçek tarhları ve tropikal bitkiler göze çarpıyordu. Her yere güneş ve toprak kokusu sinmişti.

Fazla beklemedim. Tepeden tırnağa siyahlar giymiş bir adam kapıların birinden çıktı ve soldaki eğimli düzlemden kayarcasına indi. Kırklı yaşlarda, kafasının çevresinde kül rengine yakın sarı saçları olan, gözlükleri ince bakalit çerçeveli bir adamdı, aşı boyalı küplerle ve vazolarla uyum içindeydi.

– Vali Rutherford, dedi kusursuz bir Fransızcayla. Vatikan Papalık Kütüphanesi'nin yöneticisiyim.

Hararetle elimi sıktı.

– Ziyaretinizin zamanlamasının pek uygun olduğu söylenemez, dedi neşe dolu bir sesle. Papa Hazretleri yarın San Pietro Meydanı'nda halka hitap edecek. Ve yeni bir kardinal atayacak. Çılgın bir gün!

– Üzgünüm, dedim hafifçe eğilerek. Sizleri zor durumda bırakmak istemezdim.

Adam sevecen bir tavırla elini "boş ver" dercesine salladı:

– Beni izleyiniz. Sayın Kardinal sizi kütüphanede kabul etmek istedi.

Tam karşımızdaki binaya ulaşmak için avluyu geçtik. Eşikte Rutherford kenara çekilip yol verdi:

– Prego.* *[Buyurun. (ç.n.)]*

Karanlığın ve mermerin serinliğiyle kuşatıldık. Rutherford bir kapıyı açtı ve gri beyaz bir koridora girdi. Ben de peşinden. Koyu renk camlı pencereler güneş ışınlarını süzüyordu. İçeride bizden başka kimse yoktu. Rehberimin cilalı ayakkabılarının gıcırdamasını bekliyordum, ama o büyük bir sessizlik içinde yürüyordu. Birden, saçlarıyla aynı renkte, esnek süet Todd's marka ayakkabıları fark ettim.

Aziz Petrus gibi Rutherford'un elinde de cennetin anahtarları vardı. Her kapıda, anahtar demetini eline alıyor ve kilidi açıyordu. Kafamdaki soruyu sordum:

– Sayın Kardinal'in tam görevi nedir?

– Bir görüşme talep ediyorsunuz ve bunu bilmiyorsunuz, öyle mi?

– Monsenyör Corsi, Catania'da bana sadece Sayın Kardinal'in adını verdi. Ve soruşturmamda, bana yardımcı olabilecek tek kişinin Sayın Kardinal olduğunu belirtti.

– Kardinal Van Dieterling, Kardinaller Kutsal Kurulu'nun en önemli üyesidir.

II. Vatikan Konsili'nden bu yana Santa Oficio'nun yeni adıydı bu. Engizisyon mahkemesinin mirasçıları. Ahlak ve inanç denetçileri. Her gün İyi ile Kötü arasında, Hıristiyanlık ile sapkınlık arasında karar verenler. Katoliklikle bağdaşmayan sapmaları ve aykırılıkları, titizlikle izleyenler. Sapkınlık deyince, Agostina olayı işte burada devreye giriyordu.

Yeni anahtarlar, duvarlarında canlı renklerde büyük freskl erin bulunduğu yeni salonlar. Çeşme resimleri, çiçekli kafesler,

azize figürleri. Bu tablolar, pastel dinginliği içinde, Antikçağ Roma villalarının mozaiklerini çağrıştırıyordu.

– Casimir van Dieterling, diye yeniden sordum, hangi kökenden?

– İyi bir polissiniz, diyerek gülümsedi vali. Her şeyi öğrenmek istiyorsunuz. Sayın Kardinal Flaman kökenli. Üst kata çıkmamız ve içerdekilere görünmemek için Sistina Salonu'ndan geçmemiz lazım.

– Bu saatte orada birileri mi var?

– Birkaç ruhban okulu öğrencisi.

Anahtar demetini yeniden şıngırdattı. Bir merdiven. Anahtarı döndürdü ve Sistina Salonu'na, gün ışığında altın gibi parlayan iki kocaman nefi ve resimlerle süslü altı sütunuyla "Sistina Şapeli" de denilen büyük salona girdik. Frizleri, ayrıntıları, peygamber ve kâhin figürleriyle insanın başını döndüren freskler. Tavan da tamamen fresklerle kaplıydı. Tonozlarının maviliği bu altın parıltılı salonda ön plana çıkıyordu.

– Bu salonu biliyorsunuz, değil mi?

Başımı sallayarak onayladım. Sanatçıların resmettiği her mekânı, her sahneyi ezbere sayabilirdim. Antikçağ'dan bu yana Vatikan öncesi eski kütüphaneler, ekümenik konsiller, V. Sixtus'un papalık dönemini tasvir eden resimler. Ve yan duvarlarda İsa'nın yaşamından sahnelerin betimlendiği freskler. Çalışma salonuna giderken bu şapelden en az yüz kez geçmiştim.

Mavi ve altın sarısı renkli dev porselen vazoların, haçların, bronz şamdanların, cilalı taştan bibloların durduğu bir bölümden geçtik. Soldaki büyük pencerelerden Belvedere Avlusu'nu görüyordum.

Salonun dip tarafında, Rutherford yeni bir kapıyı açtı.

– Buradan inebiliriz.

Tüm bu önlemler randevunun gizliliğinin bir göstergesiydi. Alt katta, çekmeceleri etiketlenmiş fiş dolaplarının durduğu bir başka mekâna girdik. Rutherford dolapların birinin çevresinden dolandı, sonra kapalı bir kapının önünde durup ceketini düzeltti. Elini, kapıya vurmak için kaldırdığında, son bir soru daha sordum.

– Sayın Kardinal beni kabul etmeye neden bu kadar çabuk karar verdi, biliyor musunuz?

– Sanırım bunun cevabını siz biliyorsunuz, öyle değil mi?

– Benim bir fikrim var elbette, ama belki size de bir şeyler söylemiştir.

Gülümsedi ve kapıya vurdu. Gözleriyle elimdeki dosyayı işaret ediyordu:

– Sizde onu ilgilendiren bir şey var.

66

Kardinal Casimir van Dieterling, fotokopi makineleri ve yeşil bitkilerle dolu, kocaman bir büroda, pencerenin yanında ayakta duruyordu. Masanın üzerinde dosyalar, fişler ve kitaplar vardı. Burası büyük bir olasılıkla Vali Rutherford'un odasıydı. Tüm bunlar benim varsayımlarımı doğruluyordu; randevu büyük bir gizlilik içinde gerçekleşiyordu.

Adamın üzerinde, ayin törenleri dışında, Vatikan sitesinin yüksek görevlilerinin giydiği kıyafet vardı. Lal renkli şeritleri olan kısa bir paltonun altında kırmızı düğmeli siyah bir cüppe; erguvan kırmızısı bir kuşak; kafanın tam tepesinde yine kırmızı renkli bir takke.

Birkaç saniye sonra kardinal bana doğru dönme lütfunda bulundu. Benim boyumda biriydi. Yaşını tahmin etmek imkânsızdı; elli ila yetmiş arasında olabilirdi. Uzun, buyurgan, pancar

gibi kırmızı bir yüz. Bir İrlandalıya benziyordu: iri bir çene, yarı kapalı gözkapaklarının altında açık renkli gözler, Cork'un dar sokaklarında fıçı taşıyabilecek kadar geniş omuzlar.

– Bana ruhban okuluna gittiğinizi söylediler.

Mesajı almıştım. Oyunu kurallarına göre oynamam gerekiyordu. Yaklaştım ve bir dizimi yere koydum.

– Laudeatur Jesus Christus, Sayın Kardinal…

Kilise adamın bana uzattığı elindeki kardinal yüzüğünü öptüm. Başımın üzerinde haç çıkardı, sonra sordu:

– Hangi ruhban okulu?

– Roma Fransız Ruhban Okulu, dedim ayağa kalkarken.

– Neden eğitiminizi tamamlamadınız?

Fransızcayı hafif bir Flaman aksanıyla konuşuyordu. Sesi kalındı, ağır ağır konuşuyordu, ama telaffuzu çok netti. Sanki her kelimeyi heceliyordu. Saygıyla cevap verdim:

– Sahada çalışmak istedim.

– Hangi sahada?

– Sokaklarda, gecenin içinde. Suçun ve şiddetin egemenliğindeki yerlerde. Tanrı'nın mutlak sessizliğinin olduğu yerlerde.

Kardinal bana göre hafifçe yan duruyordu. Güneş ışınları omuzlarına vuruyor, kıpkırmızı ensesini ışıl ışıl parlatıyordu. Arkadan vuran ışıkla turkuvaz renkli gözleri insanı delip geçiyordu.

– Tanrı'nın sessizliği insanın içindedir, ben bundan korkarım. İşte bu konuda bir şeyler yapmamız lazım.

Onu onaylarcasına hafifçe eğildim. Ama yine de karşılık verdim:

– Çeşitli suçlara sebep olan bu sessizliğin hüküm sürdüğü yerlerde çalışmak istedim. Yüce Rabbimizin meydanı kötüye bırakan sessizliğinin etkin olduğu yerlerde mücadele etmek istedim.

Kardinal yeniden pencereye doğru yöneldi. Uzun parmaklarıyla pervaza vuruyordu.

– Sizin hakkınızda bilgi topladım, Mathieu. Mütevazı bir hayat sürüyorsunuz, ama uç olaylarla ilgileniyorsunuz; kurban edilen insanlarla. Siz kendi kendinize eziyet ediyorsunuz. İçinde bulunduğunuz gerçeklikten çok uzaklaşmışsınız. Ve bundan gizli bir memnuniyet duyuyorsunuz. Uzun parmakları pencereden giren ışığı dilim dilim kesiyordu. Unutmayınız kibir de bir günahtır!

Görüşmemiz mahkemeye dönüşüyordu. Ancak bu fırsatı ona tanıyamazdım.

– Ben bir polisim, mesleğimi yapıyorum, mümkün olduğunca en iyi şekilde, hepsi bu.

Kardinal "bunları bırakalım" dercesine bir hareket yaptı. Sonra bana doğru döndü. Papalığın diğer tüm ulu kişileri gibi göğsünde bir haç taşıyordu; bir zincire asılıydı ve zincir de kadife düğmelerden birine tutturulmuştu. Bu haç onun tek süsüydü.

– Mektubunuzda bir dosyadan söz ediyordunuz…

Ona karton şömizli dosyayı uzattım. Tek kelime etmeden sayfaları çevirmeye başladı. Bazı bölümleri okudu, bazı fotoğraflara baktı. Yüzünde ifadeden eser yoktu. Sadece Simonis vakası onu ilgilendirmiş gibiydi. Sonunda dosyayı masanın üzerine bırakarak konuştu:

– Oturunuz, rica ederim.

Bir davetten çok bir emirdi. O masasına otururken ben de emre itaat ettim. Ellerini kavuşturdu:

– İyi iş çıkarmışsınız, Mathieu. Burada sizin çapınızda soruşturmacılarımız yok. Sürekli başka şeylerle ilgilenmek zorunda kalıyoruz.

Dosyayı aldı ve yanımda oturmakta olan valiye uzattı. Ve İtalyanca olarak Rutherford'dan fotokopi çekmesini istedi. Bu işi

burada yapmasını söyledi. “Dosyayı kimse görmemeli”ydi. Açık renk gözlerini yeniden bana çevirdi.

– Dün sabah Agostina Gedda’yla konuştuğunuzu öğrendim.

Çölün ortasında karşıma çıkan üç rahibi düşündüm ve Agostina’nın bana Kilise’nin gözetimi altında olduğunu söylediği aklıma geldi.

– Onun hakkında ne düşünüyorsunuz? diye sordu Kardinal.

– Bana çok huzursuz… çok sinirliymiş gibi geldi.

– Onun hikâyesi için ne diyorsunuz; önce mucize, ardından cinayet.

– Mucize ve cinayet… ben ikisinden de emin değilim.

– Agostina Gedda’nın bu açıklanamaz iyileşmesi, Papalık tarafından resmen bir mucize olarak kabul edildi.

Kelimelerimi iyice tartarak sarf etmeliydim.

– Bedeninin sağlığına kavuşmasını şüphesiz tartışmıyorum, Kardinal. Ama aklı, mucize yaşamış birinin aklı değil…

– Elbette Tanrı’nın mucizesi değil. Ancak bir varsayım daha var…

– Biliyorum, bana bundan söz ettiler. Ama ben Şeytan’a inanmam.

Kardinal düzensiz dişlerini sergileyerek gülümsedi. Arkamızda fotokopi makinesi çalışmaya başlamıştı.

– Modern bir Hıristiyan’sınız.

– Agostina’nın daha çok bir psikiyatra ihtiyacı olduğunu düşünüyorum.

– Uzmanlar tarafından muayene edildi, bilirkişi raporu istendi. Uzmanlara göre akıl sağlığı yerinde. Siz bana işlediği cinayetten söz ediniz. Neler söyleyeceksiniz?

– Kardinal, ben Paris Cinayet Masası’nda çalışıyorum. Cinayet benim gündelik işim. Uzmanlığım. Agostina böylesine…

böylesine karmaşık bir cinayet işleyecek ne teknik araçlara ne de gerekli bilgiye sahipti.

– Sizin fikriniz?

– Tek bir katil söz konusu. Salvatore'yi öldüren ile Simonis'i öldüren aynı kişi. Şu benim Jura'daki vaka.

Kardinal kaşlarını kaldırdı:

– Peki, neden Agostina Gedda işlemediği bir cinayeti itiraf etti?

– Ben de bunu öğrenmeye çalışıyorum.

– Catania polisine göre, sadece cinayeti işleyen kişinin bilebileceği ayrıntıları anlatmış…

– Size sezgilerimi açıklamam oldukça zor, Kardinal, ama bu kadının katili tanıdığını düşünüyorum. Katil ona ayrıntıları anlattı ve henüz bilmediğim bir sebeple o da katili ele vermedi. Bu benim varsayımım. Ancak elimde en ufak bir kanıt yok.

Kardinal ayağa kalktı. Ben de davrandım, ama bir el hareketiyle oturmamı işaret etti. Masanın etrafında birkaç adım attı:

– Bu soruşturmada yol alabilirsiniz. Ve bizim için de çok faydalı olur. Hafifçe eğri işaretparmağını havaya kaldırdı. Yol alabilirsiniz, tabii doğru yönlendirilmeniz koşuluyla…

Vali fotokopiyi bitirmişti. Kâğıtları masanın üzerine bıraktı ve dosyamı geri verdi. Bir baş hareketiyle Van Dieterling ona teşekkür etti. Vali ses çıkarmadan geri geri gitti. Turkuvaz gözler yeniden bana çevrildi.

– Temelde, biz anlaştık, siz ve ben, diye mırıldandı Kardinal. Agostina, Salvatore'nin katili değil. Kimliğini biliyoruz.

– Siz…

– Bekleyiniz. Size öncelikle bazı şeyleri açıklamam gerekiyor. Ve sizin de buna karşılık akılcı doğrularınızı terk etmeniz lazım. Onlar anlayışınıza yakışmıyor. Siz Hıristiyan'sınız, Mathi-

eu. Çok iyi bildiğiniz gibi aklın inançla ilişkisi olamaz. Hatta amansız düşmanlarından biridir.

Nereye varmak istediğini anlamıyordum, ama kesin bir şey vardı: Önemli ve beklenmedik bir açıklamayla karşı karşıyaydım. Van Dieterling yeniden pencerenin önünde dikildi:

– Öncelikle Agostina'nın iyileşme olayını unutmalısınız. Bedeninin eski sağlığına kavuşmasından söz ediyorum. Ne siz ne de ben bu mucizeyi değerlendirebiliriz. Buna karşılık onun ruhuyla ilgilenebiliriz. Bu da bizim uzmanlığımız! Mutlak yetki alanımız.

– Kardinal, özür dilerim, ama sizi çok iyi takip edemiyorum…

– Doğrudan hedefe yönelelim. Agostina'nın ruhu, doğaüstü bir olaya tanık oldu, bir ziyaret, buna inancımız tam; temsil ettiğim makam, Kutsal Kardinaller Kurulu adına konuşuyorum.

– Ziyaret mi?

– Ölüme Yakın Deneyim'in ne olduğunu biliyor musunuz? İngilizce NDE kısaltmasıyla ifade ediliyor: "Near Death Experience." Bazen "geçiş ölüm" de diyorlar.

Hatırladım. Web'de koma hakkında araştırma yaparken bu konuyla ilgili bilgilere de ulaşmıştım:

– Bazı insanların ölürken bir halüsinasyon gördüğünü biliyorum. Hep aynı halüsinasyon.

– Bu "halüsinasyon"un aşamalarını biliyor musunuz?

– Ölen kişi önce bedeninden ayrıldığını hisseder. Mesela ilkyardım ekibinin cansız bedeniyle uğraştığını görebilir.

– Sonra?

– Karanlık bir tünele girdiğini hisseder. Bazen burada ölmüş yakınlarını görür. Tünelin sonunda yoğun bir ışık onu karşılar.

– Çok iyi hatırlıyorsunuz.

– Kısa bir süre önce bu konuyla ilgili metinler okudum. Ama anlamadığım şey…

– Devam ediniz.

– Tanıklıklara göre bu ışığın bir gücü var. Kişi anlatılamaz bir sevgi ve merhamet duygusuyla dolduğunu hisseder. Kimi zaman bu duygu o denli hoş, o denli baş döndürücüdür ki cansız beden ölümü kabul eder. Genellikle o anda bir ses, daha vaktin gelmedi diyerek onu ikaz eder ve geri döndürür. Böylece hasta bilincine kavuşur.

Van Dieterling yeniden oturmuştu. Suratı asıktı, ancak gözleri parlıyordu:

– Başka ne biliyorsunuz?

– Uyandığında, kişi yaptığı bu yolculuğu eksiksiz hatırlar. Dünyayı algılama biçimi değişmiştir. Her şeyden önce, artık ölümden korkmuyordur. Sonra çevresindekilere sevgiyle, gönül yüceliğiyle, anlayışla yaklaşmaya başlar.

– Bravo. Konuya son derece hâkimsiniz. Bu deneyimin mistik boyutunu da göz ardı etmemelisiniz…

Kendimi sözlü sınavından geçmiş bir öğrenci gibi hissediyordum. Ve hâlâ bu soruların sebebini anlayamıyordum.

– Bütün tanıklarda bileşkeler hep aynı, diye devam ettim. Ama dini yan anlamlar kişinin kökenine ve kültürüne göre farklılık gösteriyor. Batı kültüründe bu ışık İsa'yla özdeşleştirilir, merhamet ve ışığın mükemmel uyumu. Aslında bu deneyim Tibet Ölüler Kitabı'nda da tanımlanmıştır. Sanırım ölümden sonrayı hatırlama, bu yolculuğu ayrıntılarıyla anlatan Platon'un Cumhuriyet adlı eserinde de geçer.

Güneş çalışma odasını iyice doldurmaya başlamıştı. Zeminde geometrik, parlak desenler oluşturuyordu. Kardinal yarı kapalı gözkapaklarının altından hâlâ yüzüğüne bakıyordu. Yakut taş ışıkta parıldıyordu. Kafasını kaldırdı:

– Haklısınız, dedi. Bu deneyimler dünyanın her yerinde yaşandı, yaşanıyor. Her geçen gün reanimasyon tekniklerinin gelişmesi sayesinde binlerce kişi ölümden döndürülüyor ve bu da bu deneyimlerin sayısını artırıyor. Kalp krizi geçiren ve komaya giren her beş kişiden en az birinin NDE yaşadığını biliyor musunuz?

Bu rakamı hatırlıyordum. Kardinal ağır ağır kafasını salladı, dikkatli konuşmaya gayret sarf ediyordu. Sonra mırıldandı:

– Agostina'nın da, iyileşmeden hemen önce böyle bir deneyim yaşadığını düşünüyoruz, Lourdes'dan döndükten sonra komaya girdiğinde.

– "Ziyaret" olarak adlandırdığınız şey bu mu?

– Bu deneyimin oldukça farklı ve özel olduğunu düşünüyoruz.

– Ne anlamda?

– Negatif. Negatif Ölüme Yakın Deneyim.

Bundan söz edildiğini hiç duymamıştım. Van Dieterling yeniden ayağa kalktı ve sinirli hareketlerle cüppesini çekiştirdi:

– Çok ender de olsa, kişinin güçlü bir sıkıntı ve korku duyduğu deneyimler de vardır. Gördüklerinden ürker, ölüme yaklaşmak onu korkutur ve bu deneyimden yıpranmış ve korkmuş olarak çıkar. Bu deneyimler içinde, küçük bir grup bilinen klasik NDE'nin tam tersini bile yaşar. Kişi vücudundan ayrıldığını hisseder, ancak tünelin sonunda ışık yoktur. Sadece kızılımsı bir karanlık. Gördüğü yüzler de tanıdıkları değildir, acı çeken, inleyen, biçimsiz figürlerdir. Sevgi ve merhamete gelince, onların yerini, korku, sıkıntı ve düşmanlık almıştır. Hasta uyandığında, kişiliği tamamıyla değişmiştir. Kaygılı, agresif ve tehlikeli.

Kardinal kafası öne eğik bir şekilde yürüyerek konuşuyordu. Siyah yün cüppesi güneşte salınıyordu. Ağzından çıkan her kelime öfkesini biraz daha artırıyor gibiydi. Devam etti:

– Böyle bir deneyimin metafizik anlamından söz etme ihtiyacı duymuyorum. Geri dönenler İsa'nın ışığını değil tam zıddını gördüklerine inanıyorlar.

– Yani söylemek istediğiniz, onlar…

– Şeytan'la karşılaştıklarını düşünüyorlar, evet. Araf'ın derinliklerinde.

Birkaç saniyenin ardından güçlükle fısıldar gibi konuştum:

– Böyle bir olaydan söz edildiğini ilk kez duyuyorum.

– Bu da bizim iyi çalıştığımızı gösteriyor. Papalık, yüzyıllardan beri bu tip düşünceleri gizlemeye gayret sarf ediyor. Aksi takdirde bu, Şeytan'a yeniden itibar kazandırabilir.

– Yüzyıllardan beri mi? Bu tip tanıklıkların eskiden de olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?

Van Dieterling hafifçe gülümsedi:

– Işıksızlarla tanışmanızın vakti geldi sanırım.

– Siz ne dediniz?

– Antikçağ'dan bu yana negatif olarak hayata geri dönenlerin bir ismi vardır. Işıksızlar. Latincede Sine Luce. Araf'ta yaşayanlar. Burada, kütüphanemizde onların tanıklıklarıyla ilgili belgeleri bir araya topladık. Geliniz. Sizin için bir şeyler hazırladık.

Hemen ayağa kalkmadım. Kendi kendime mırıldandım:

– Sylvie Simonis'in cesedinin bulunduğu cinayet mahallinde bir ağacın kabuğunda bir yazı vardı. "Işıksızları koruyorum…"

Van Dieterling sesini yükseltti:

– Artık anlamanızın vakti geldi, Mathieu. Bu cinayetler bir bütün oluşturuyor. Hepsi aynı zincirin halkaları. Cehennemi bir zincirin.

Kardinale doğru döndüm:

– Agostina negatif bir deney mi yaşadı? O bir Işıksız mı?

Kardinal kapıyı açan valiye bir işaret yaptı, sonra cevap verdi:

– Hem de en kötüsü.

67

Yeniden koridorlar.

Yeniden vali ve Aziz Petrus anahtarları.

Vatikan'ın kaçak yolcularını andırıyorduk.

Ama artık yalnız değildik; vücutçuları andıran geniş omuzlu iki rahip bize eşlik ediyordu. Korumalarından daha uzun olan kardinal, cüppesinin eteklerini tutarak hızlı ve güçlü adımlarla yürüyordu. Göğsündeki haç veya benim görmediğim bir tespih, adımlarının ritmine uygun olarak tık tık çarpıyordu.

Yeni bir merdiven. Rutherford bir kapıyı açtı. Artık bodrum katta ilerliyorduk. Tahminlerime göre, Pigne Avlusu'nun altındaydık. Vatikan'ın gizli arşivlerinden söz edildiğini duymuştum. Gerçek arşivleri araştırmacılara açık olanlar değildi. Santa Sede'nin gizli belleğini içeren arşiv.

İçeride ne tablo ne de oyma işleri vardı. Beton zemin çıplak ve pütürlüydü. Ampuller ızgara kafesler içindeydi. Sarı ve bej renkli dosyalar, salon boyunca uzanan çelik konstrüksiyonlara yerleştirilmişti. İnsan kendini sıradan bir kurumun arşivinde sanabilirdi. Kâğıt ve toz kokusu insanın boğazını yakıyordu. Ne Van Dieterling ne de Rutherford bu ziyaretle ilgili bir yorum yapıyordu.

Bir başka kapı, yeniden kilit sesi.

İnsan boyunda, yarı karanlık bir mekâna girdik. Duvarlara monte edilmiş etajerlerde yüzlerce kitap vardı. İçerinin havası temiz ve serindi, özel bir dikkat gösterilmiş gibiydi. Rutherford düşüncelerimi teyit etti.

– İçerinin sıcaklığı asla on sekiz dereceyi geçmez. Ve nem de sürekli kontrol edilir. Maksimum yüzde 50…

Sırtlarında altın harf kakmaları bulunan gri ciltlere doğru yaklaştım. Bütün kitapların başlığı aynıydı. INFERNO 1223, INFERNO 1224, INFERNO 1225… Arkamda Van Dieterling'in sesi duyuldu:

– Bir kütüphanede cehennemin ne olduğunu biliyorsunuz, değil mi?

– Elbette, dedim, gözlerimi numaralandırılmış kitap sırtlarından ayırmadan. Yasak metinlerin yer aldığı belgeler: erotik kitaplar, şiddet içeren eserler, sansüre tabi tutulmuş bütün konular…

Yaklaştı ve uzun parmaklarıyla sıkışık bir halde duran ciltlere dokundu:

– Bütün polisler entelektüel olmalı. Bütün polisler ruhban okuluna gitmeli… Vatikan'da, bizler, kendimize özgü olmak zorundayız. Burada, Şeytan tarafından kaleme alınmış kitapların durduğu bir "cehennem içinde cehennem"e sahibiz.

– Tüm bu kitaplar Şeytan'dan mı söz ediyor?

– Bizi hep ilgilendirmiş zengin bir konu.

Odanın dip tarafındaki, benim fark etmediğim bir açıklığı işaret etti.

– Rica ederim.

Çok daha küçük bir başka oda gördüm. Odanın ortasında, üzerinde bir bilgisayar ile bir lamba bulunan bir masa vardı; bir okuma odası.

– Bu cehennemde, diye devam etti Kardinal, tamamen Işıksızlara adanmış bir "alt cehennem" yarattık.

Raflarda aynı gri kitaplar vardı. Ve aynı altın kakma yazılar: INFERNO…

– Burada, negatif NDE'yle ilgili tüm tanıklıkları topladık. Metinler ama aynı zamanda da tablolar, desenler, her türden çağrışım. Az rastlanan, görülen, ancak yüzyıllar boyunca yinelenmiş,

izlerine en eski uygarlıklarda bile rastlanan bir deneyim. Kelimeler değişiyor, inançlar da, ama hep aynı hikâye. Ruhun bedenden ayrılması, tünel, korku, Şeytan…

– Onları neden gizliyorsunuz?

– Size söyledim. Kötü'ye itibar kazandırmak istemiyoruz. Medyanın böyle bir sırrı öğrendiğini düşünün. Şeytan'la temas kurmayı sağlayan psişik bir yolculuk. Aylarca sadece bundan söz edilir. Zaten satanizm yeniden ilgi görmeye başlamış durumda. Sadece İtalya'da satanist tarikat sayısının üç bin olduğunu tahmin ediyoruz. Sorunu daha da büyütmek istemiyoruz.

Kardinal masanın önüne bir sandalye çekti:

– Oturunuz. Sizin için birkaç metin hazırladık.

Ben daha oturmadan, Van Dieterling gözlüklerini taktı ve bilgisayar klavyesine bir kod tuşladı. Ekranda Santa Sede'nin arması belirdi: Papalık tacı ve Aziz Petrus'un çaprazlama duran iki anahtarı.

– Size orijinal belgeleri veremiyoruz. Yıllardan beri kimse onlara dokunmadı.

İmlece kumanda eden fareyi kavradı.

– Okuyunuz ve belleğinize kaydediniz, dedi bir ikonun üzerine tıklarken. Hiçbir belgeyi almanıza müsaade edemeyiz. Tek bir satır bile bu odanın kapısından dışarı çıkamaz.

Oturdum. Program açılmıştı.

– Sizi bu korkunç lejyonla baş başa bırakıyorum. Lanetliler lejyonuyla. Tanrı onları bağışlasın. Lux aeterna luceat eis, Domine.

68

İlk metin MÖ VII. yüzyıla aitti. Giriş bölümündeki açıklamalara göre, bu eski Asur kenti Ninova'daki (bugün Irak'ta) tapınak

harabelerinde bulunmuş bir kil tablet parçasıydı. Uruk kralı, Sümer kahramanı Gılgamış'ın destanından bir bölümün geç versiyonuydu. Program ayrıca, çivi yazısı seçme parçalar ile bunların İtalyanca transkripsiyonunu da sunuyordu.

Bu bölümde, Gılgamış bedeninden ayrılarak tehlikeli bir yolculuğa çıkıyor, sonra karanlık bir çukura düşüyor, çukurun dibinde parıldayan kırmızı bir ışık, vızıldayan sinekler, uğuldayan suratlar görüyordu. Karanlığın içinde bir şeytan onu bekliyordu. Tablet parçası, Gılgamış yaratıkla konuşurken sona eriyordu.

Listedeki ikinci ismin üzerine tıkladım. Bir freskin fotoğrafıydı. Altındaki yazıya göre bunlar, Sudan'ın kuzeyinde, Nil üzerinde bulunan kutsal kent Napata'da ortaya çıkarılmış, bir kraliçeye ait mezar adasını süsleyen resimlerdi. Kuşi uygarlığı MÖ VI. yüzyıl civarında Mısırlıların gölgesinde gelişmişti. Açıklamada "Kara Firavunlar" olarak adlandırılan ve tarihte pek tanınmayan bir kraliyet hanedanından söz ediliyordu. Ancak fresk, "Işıksızlar"ı gayet iyi anlatıyordu.

Yere uzanmış siyah bir kadın vardı ve üzerinde onun içinden çıkan daha küçük bir kadın görülüyordu. Sembol son derece açıktı; ruhun bedenden ayrılması. İkinci siluet karanlık bir koridorda ilerliyordu, yol boyu daha aydınlık yüzler resmedilmişti. Geçidin ucunda kırmızı bir burgaç kapkara bir göze doğru yükseliyordu.

Işıksızlarla ilgili tanıklıkların sanat ve yazı aracılığıyla ortaya çıktığını düşünerek üçüncü belgeye geçtim. Bu metin Yunancaydı, ama bir bölümü Aziz Paulus'un Romalılara Mektubu'ndan bir alıntıya yer vermek için silinmişti. Yunanca satırlar MÖ I. yüzyıla aitti.

Metni önce orijinal dilinden okumaya çalıştım, ama Eski Yunanca bilgim son derece sınırlıydı. İtalyanca çevirisine döndüm. Metin, öldü zannedilerek gömülmeye kalkışılan, ancak daha

sonra kendine gelen bir adamın hikâyesini anlatıyordu. Adam yaşadığı deneyimi tasvir ediyordu:

Görmeye alışkın olduğum hiçbir cismi artık göremiyordum, ama şaşırtıcı bir derinliğe sahip bir vadi vardı. Vadinin dibinde yüzler seçiyordum ve çığlıklar…

Bütün belgeleri tek tek açamazdım, liste uzundu ve zaman geçiyordu. İmlecimi aşağı kaydırdım ve onuncu satıra tıkladım, bir anda birkaç yüzyılı atlamıştım. Sercis-la-Ville'deki (Saône-et-Loire) Moines Şapeli'nin X. yüzyıla ait ahşap freskinin röprodüksiyonuydu. Birçok vinyetle, Aziz Teofilos efsanesi tasvir ediliyordu. Ortaçağ'da çok tutulan bir efsaneydi. Anadolu'da bir kilise mutemedinin hikâyesiydi. Piskopos tarafından görevden alınmış, o da buna kızarak ruhunu Şeytan'a satmıştı. Ama daha sonra pişman olmuş, Meryem Ana'ya dua ederek Şeytan'la yaptığı anlaşmanın feshini sağlamış ve bir aziz olmuştu.

Bu freskte, Şeytan'la diyalog sahnesi, Teofilos, hikâyedeki gibi kendi kanıyla anlaşma imzalarken tasvir edilmiyordu. Teofilos yüzlerle kaplı bir koridorun üzerinde, gözleri kapalı havada uçuyordu. Aşağıda, yüz hatları kasırgaya tutulmuş gibi acı çeken, yara bere içinde bir figür ayırt ediliyordu. Hiç şüphesiz sanatçı, kendi yaşadığı veya duyduğu ölüme yakın negatif bir deneyimden etkilenmişti.

Birkaç parçayı daha atladım ve Guillaume de Machaut'nun tilmizi Villeneuve adında biri tarafından XIV. yüzyılda yazılmış bir şiire takıldım. Açıklamaya göre, önce V. Charles, ardından da VI. Charles'ın sarayında şair ve kuramcı olarak yaşayan Villeneuve geçirdiği bir at kazası sonrasında az kalsın canlı canlı gömülüyormuş. Cenaze günü kendine gelmiş ve yaşadığı bu deneyimi hatırlamak istememiş. Yine de şiirlerinden birinde bu konuya değinmiş, şiir Vatikan kâtipleri tarafından Eski Fransızcadan Eski İtalyancaya çevrilmiş:

...görüyorum karanlık yerleri
ne aydınlık ne ışık
ne cennet ne araf ne cehennem
ruhum ayrılıyor bedenden
ve uçuyor sonsuz karanlığa...

Metnin sonunda bir not vardı. Reims mahkeme yıllıklarına göre, Villeneuve, bu kazadan on bir yıl sonra, 1356'da, üç fahişeyi öldürme suçundan asılmıştı. Bu da Van Dieterling'in yargısını doğruluyordu: Negatif deneyim yaşayanlar şiddet yanlısı ve kan dökücü yaratıklara dönüşüyorlardı.

Lizbon Santa Uffizi Arşivleri'nden alınmış bir sonraki örneğe geçtim. 1541 tarihli metin, Diogo Corvelho adlı birinin sorgusuna aitti. Bu dönem üzerine bir çalışma yapmıştım. XVI. yüzyılda, Engizisyon Şarlken'in (V. Karl) imparatorluğu sırasında yeniden güçlenmişti. Sadece ruhunu şeytana satmış kişiler yakalanmıyor, Katolik olmuş Yahudiler de, gizli gizli ibadetlerine devam ettikleri şüphesiyle muhakeme ediliyorlardı.

Metin, ruhunu Şeytan'a satmış birinin sorgusunu aktarıyordu. Lizbon doğumlu bu kişi Şeytan'la anlaşma yapmak ve çocukları öldürmekle suçlanmıştı. Parça İtalyancaya çevrilmişti.

Diogo Corvelho "vücuttaki bir yaradan... buradan uzaklaşan ruhundan" söz ediyordu. Ayrıca "karanlık dipsiz kuyular"dan ve "kızılımsı buzlara hapsolmuş şeytan"dan bahsediyordu. Bu nokta Engizisyon yargıçlarının dikkatini çekmişti, onlar daha çok "cehennemin alevleri" ve "ateş gibi gözlere sahip hayvan" gibi söylemlere alışıktı. Ama Corvelho sürekli olarak "buz", "kırağı", "kabuk" gibi kelimeleri yineleyip durmuştu. Öte yandan "yaralı, süt gibi beyaz, yol yol kırmızı çizgilere sahip ve bir zarla kaplıymış gibi duran bir yüz..." gördüğünü de iddia etmişti.

Okudukça, bu kelimelerin, cehennemi tasvir eden ilk yüzyıllara ait düzmece Hıristiyan metinlerinde de geçtiğini fark ettim; onlar da mı, Işıksızların gördüklerinden etkilenmişlerdi?

Corvelho, 1542'de Lizbon'da, sapkınlıkla suçlanan yüzlerce Yahudi'yle birlikte yakılmıştı. Santa Sede'ye de bu konuyla ilgili olarak bilgi de verilmişti. Vatikan bu tanıklıkları "Işıksızlar" adı altında gruplandırmıştı. Bunlara "Araf Yolcuları" da deniyordu.

Saatime baktım: 14:00'e geliyordu. Hızlanmam lazımdı. XVII. ve XVIII. yüzyıla ait tanıklıkları hızla geçtim. Santa Uffizi görevlileri bundan böyle, artık tanığın yazgısını öğrenmeye çalışıyordu. Her seferinde, hep aynı düşüş yaşanmıştı. Tecavüzler, işkenceler, cinayetler. Darağacı veya giyotin.

Araf Yolcuları.

Tarih boyunca var olmuş bir katiller ordusu.

Rasgele, oldukça uzun bir alıntıda durdum, XIX. yüzyıla aitti. 1870'li yıllarda bir Fransız krimonoloji doktoru, Simon Boucherie, hapisteki birçok katilin tanıklıklarını derlemişti. Cinayet itkisinin nedenlerini ortaya çıkarmak ve sapıklıklar üzerine bir arşiv oluşturmak istiyordu. Boucherie birbiriyle çelişik iki önemli faktör saptamıştı: sosyal olgu; "cani olarak doğulmuyor, toplum ve eğitim insanı caniye dönüştürüyordu" ve kalıtsal faktör; "cani olarak doğuluyordu, şiddet eğilimi kan yoluyla nesilden nesile aktarılıyordu".

Bu kriminoloğu ve muğlak kuramlarını biliyordum. Bilmediğim, insanın yaşamının sonunda, kendini bir üçüncü yola vakfetmesiydi; "ziyaret"in yoluna.

Kuramını, 1882'de Lyon'daki Saint-Paul Hapishanesi'ne kapatılmış Paul Ribes vakasına dayandırıyordu. Ribes sabıkalı bir katildi, Émilie Nobécourt cinayetinden tutuklanmıştı; kurbanı bıçaklayarak öldürmüş, sonra onu on iki parçaya ayırmıştı.

Hapisteyken adam, sekiz başka cinayeti daha itiraf etmiş, hepsini Lyon'un Villette semtinde işlediğini söylemişti.

Boucherie ondan cinai deneyimlerini yazmasını istediğinde, Ribes "kötülüğünün kaynağı" olarak adlandırdığı olgu üzerinde ısrar etmişti; yirmi yaşında geçirdiği bir kafa travması sonunda uzun süreli bir baygınlık geçirmişti. Kilise'nin soruşturmacıları kendilerine özgün bir tanık bulmuşlardı. Dosyada, elle yazılmış metnin bir örneği vardı; Lyon'lu katilin kötü el yazısıyla kaleme alınmış metne tıkladım:

… Bilincimi kaybettiğimde, rüya gördüm. Doktorlar bana bunun imkânsız olduğunu söylüyor, ama yemin ediyorum, rüya gördüm. […] Bedenimden ayrıldım. Bunu yazarken bile, bunu izah edemiyorum ama o anda bedenimde değildim. Dispanserin salonunda havada dalgalanıyordum. Tavana doğru yaklaştım ve bir sis gibi beni çevreleyen bir korku duydum… Hatırlıyorum, gaz lambalarının alevini görüyor, kokusunu duyuyordum…

… Sonra tavanı delip geçtim. Nerede olduğumu artık bilmiyordum. Her yer karanlıktı. Bir süre sonra bir delik gördüm, bir kuyu, tam altımdaydı. Kuyunun duvarlarını görebiliyordum. Yüzlerden oluşmuştu. İnsanlar sessizce inliyordu. Çok korkunçtu. Kuyunun dibine bakarken başım döndü ve düştüm…

Bağırmak istiyordum, ama bir şey beni engelliyordu, artık yüzler, ağızlar, hiçbir şey yoktu… Ve sonra, yavaş yavaş iniltiler bana kendimi unutturdu, acı çeken yüzler beni dinginleştirdi… Kan içindeki bu kafalar (yaralı bereli) sıcak, yumuşak ve rahat giysilere dönüşüyordu…

O zaman, onu gördüm. Kırmızı, bir kabağın altında, oradaydı, aylak aylak dolaşıyor, dönüp duruyordu, bana çok yakındı… Benimle konuştu. Hangi dilde konuştuğunu söyleyemem, ama onu anladım, ah evet, tüm ruhumla onu anladım. Doğduğumdan beri, yaşamım hep temiz ve düzgün olmuştur, hatta nasıl

yaşayacağımı, ne yapacağımı bilmişimdir... Daha fazlasını söyleyemem, ama bu satırları okuyanların bana inanması için yalvarıyorum; her ne yaptıysam benim seçimim değildi. Hiçbir zaman da benim seçimim olmadı...”

Paul Ribes 1883 mayısında Riom’a nakledilmişti. Buradan da Ré Adası’ndaki Saint-Martin-de Ré Hapishanesi’ne. Ardından Cayenne zindanlarına gönderilmişti. Beş yıl sonra da, burada, 1888 ağustosunda ölmüştü. Cezaevi doktorunun raporuna göre Ribes ölmek üzereyken “Ölümden korkmuyorum. Sonunda ona kavuşuyorum” demişti.

Santa Sede görevlileri ikinci bir not daha düşmüştü. Doktor Boucherie de, 1891’de, “üçüncü yol”la ilgili çalışmalarını sürdürürken, dünya üzerinde yeni tanıklıklar ararken öldürülmüştü. Peru’da Lima yakınlarındaki Piedras Negras Hapishanesi civarında bıçaklanmıştı.

Luc’ü düşündüm. Bu tanıklıklardan haberdar olmalıydı. Ve şimdi bir gerçek vardı. Soruşturmamın ana ekseni. “Boğazı buldum” demişti Laure’a. Negatif Ölüme Yakın Deneyim’den söz ediyordu. Ama şöyle de söyleyebilirdi: “Kuyuyu veya çukuru buldum”, çünkü bu iki kelime mucize yaşamış kişilerin kullandığı sözcüklerdi. Evet, Luc Işıksızların izini bulmuştu. Buraya gelmiş miydi? Van Dieterling’le görüşmüş müydü? Hayır. Öyle olsaydı kardinal benim dosyamla ilgilenmezdi. Peki, Luc hangi yolu izlemişti? Araf ordusunu nasıl keşfetmişti?

Diğer dosyalara da bir göz attım. Bunlardan biri de, Phantasms of the Living (1906) adlı İngilizce bir eserin özetiydi ve West Midlands’daki Birmingham Hapishanesi rahibinin günlüğünden de bir alıntı vardı. Panik halindeki din adamı, ruhunu şeytana satmış bir mahkûmdan söz ediyordu: “Bedeninin dışına yolculuk yapmış ve şeytanla karşılaşmış bir adam”. Mahkûmun,

dönemin en önemli psikiyatri hastanesine, Manchester Royal Lunatic Hospital'a gönderilmesini istiyordu.

Benzer bir başka olay dikkatimi çekti. 1930'lu yıllarda, bilimsel parapsikolojinin öncüleri Joseph Banks ve Louisa Rhine adlı Amerikalı araştırmacı bir çift tarafından yazılmıştı. Kuzey Carolina'daki Duke Üniversitesi'nde görevli bu araştırmacılar, açıklanamamış deneyimlerle ilgili binlerce ifadeyi bir araya toplamışlardı. Arşivlerindeki bu vakalardan biri de, 1927'de Minnesota'daki Minneapolis'te gerçekleşmiş Martha Battle olayıydı, önce öldüğü açıklanmış ardından dirilmişti. Yakınlarına göre kadın dirildiğinde aklını kaçırmış bir haldeydi. "Karanlık bir vadi"de yolculuk ettiğini, orada "Şeytan'ın cinsel ilişkide bulunmak için onu beklediğini" iddia ediyordu. Martha iki yıl sonra, yedi çocuğunu zehirleyerek öldürme suçundan tutuklanmış, ardından da Missouri eyaletinde asılmıştı.

Kapının açıldığını görüp birkaç saniye bekledim. Sonra bir başka tanıklığı okumaya başladım. Nürnberg Mahkemeleri esnasında, ocak 1946'da, bilirkişi raporu hazırlamak için Nazi şeflerini sorgulamış olan Amerikalı psikiyatr John Goldblum'un kişisel notlarından alınmıştı.

Sorgulanan subaylar arasında Sachsenhausen ve Auschwitz kamplarında görev yapmış Doktor Karl Lierbermann'ın cevapları, tipik bir Işıksız'ın profiline uyuyordu. Santa Uffizi denetçileri Goldblum'un sorgusunun bir bölümünü çevirmişti.

– Ne Führer için ne de III. Reich için çalışıyordum.
– Peki, kimin için öyleyse?
– Yaptığım her şeyi, onun emriyle yaptım.
– Kimden bahsediyorsunuz?
– Gençliğimde, savaştan önce, bir deneyim yaşadım.
– Ne tür bir deneyim?
– Bir kaza. Öldüm ve dirildim.

– Sizin… sizin yaptıklarınızla ne ilgisi var?

– Öldüğümde, o benimle temasa geçti.

– "O" kim?

– Şeytan. İblis. Kötü. Günah Meleği. Nasıl isterseniz öyle adlandırınız. Ona verilen her ad bir yalandan başka bir şey değil. Onu nitelendirmek için boşuna bir çaba.

(Sessizlik.)

– Kendinizi savunmak için bula bula bunu mu buldunuz?

– Kendimi savunmadım.

(Sessizlik.)

– Şu şeytan, nasıl bir şeydi?

– Görüntüsü yok. Buna ihtiyacı da yok. O bizim içimizde.

– Peki, size ne dedi?

– Konuşmadı. Yani sizin anladığınız şekilde.

– Ne istiyordu? Ne istediğini nasıl ifade ediyordu?

– İsteğini mi öğrenmek istiyorsunuz. Kamplarda yaptıklarıma bakınız. Şu kanlı ellerime bakınız. Ölmeden önce, hayatım bir soru işaretiydi. Sonra, hayatım aradığı cevabı buldu.

Dosyanın sonuç bölümüne bir not düşülmüştü:

Karl Lierbermann ölüme mahkûm oldu ve cezası mart 1947'de infaz edildi. Suçu, 1940'ta Sachsenhausen'da ölümcül "iperit" gazıyla insanlar üzerinde deneyler yapmak, düşük ısı deneylerine katkıda bulunmak, kısırlaştırma ve hadım etme programlarına katılmak, Auschwitz Kampı'nda insanları X ışınlarına maruz bırakmaktı.

Araf Yolcuları. Karanlıklar lejyonu. Sadece katillerden değil, işkencecilerden, sadistlerden oluşan bir lejyon.

Bu erkek ve kadınların psişik bir travma geçirdikleri fikrine sıkı sıkı tutunmuştum.

Ancak kötülük eğilimi o kadar büyüktü ki onların yaşam ile ölüm arasında Şeytan'la karşılaştıkları sonucu çıkarılıyordu.

Adaylarını, insan bilincinin sınırlarında dolaşanlardan seçen bir şeytan. Kozmik alanda ışığı soğuran kara delikler gibi ruhları yutmak için kapının açılmasını bekleyen negatif bir güç.

Saat 16:00.

Tarihleri gitgide birbirine yaklaşan daha birçok tanıklık vardı. İçlerinden birkaçına göz attım. Sonra rasgele, ABD Missouri eyaleti, Saint-Louis Federal Polisi'nin 2 mayıs 1992 tarihli raporuna tıkladım, Dedektif Sam Hill imzalıydı. Rapor, gecenin birinde, 7. Bölge'nin bir mahallesinde çok yakın mesafeden vurulmuş olarak bulunmuş, on altı yaşındaki Andy Knightley'le ilgiliydi. Bu "sonuncu" dedim, kendi kendime.

Andy, 7. Bölge'de 12 kalibrelik bir pompalı tüfekle göğsünden vurulmuştu. Rapora göre, burası, Saint-Louis'nin tamamen siyahların yaşadığı bir gettosuydu ve Crips ile Bloods çeteleri arasında savaş vardı. Demek Andy su katılmamış bir Afroamerikalıydı.

Metnin devamı daha şaşırtıcıydı. İlkyardım ekibi Andy'yi hayata döndürmeyi başarmıştı (Dedektif Hill ona "deadman" diyordu). Altıncı elektroşokta, kalp yeniden atmaya başlamıştı. Oksijen maskesi ve serum takılarak Saint-Louis Hastanesi reanimasyon servisine nakledilmişti. On gün sonra Andy, hastane yatağında Sam Hill tarafından sorgulanmıştı.

Bilgisayar dosyasında, ayrıca, Saint-Louis polisi tarafından yollanmış bir ses kaydı da vardı. Ses kaydıyla şansımı denemeye karar verdim. Bir tanığın ifadesini kendi sesinden duyma isteğime karşı koyamamıştım.

Sorgunun beni ilgilendiren kısmına kadar hızlı hızlı geçtim:

– Adamım, gittiğimi hissettim.

– Öldüğünü mü hissettin?

– Hayır, adamım. Bedenimi terk ettim.

– Bu ne demek?

– Sana açıklayamam. Ama artık bedenimde değildim. Polisler arabalarıyla gelirken, ben sokağın üzerinde uçuyordum. Dönen tepe lambalarını ve tüm mahalleyi görebiliyordum. Adamım, gerçek bir tripti; bir helikopterde gibiydim.

– Uyandın mı?

(Gülüşmeler.)

– Adamım, ben ölmüştüm. Bunu biliyordum ve bu umurumda değildi. Far beni çağırıyordu.

– Hangi far?

– Kırmızı far, deliğin dibindeki.

– Uyuşturucu almıştın.

– Ölmüştüm ve far deliğin dibindeydi. Anlıyor musun?

– Devam et.

– Deliğin içinde ilerliyordum. Kenarları hareketli bir kanyondaydım sanki. Ve ağlama sesleri vardı.

– Hangi sesler?

– Yüzler. Karanlıktı, ama yine de onları görebiliyordum. Ayarı bozuk bir televizyon gibi.

– Bu… bu yüzler ne söylüyordu?

– Ağlıyorlardı, hepsi bu. Hemen herkesi tanıyordum… Annem bile oradaydı.

– Öldüğün için mi ağlıyorlardı?

(Gülüşmeler.)

– Öldüğüm gün annemin ağlayacağını sanmıyorum.

– Peki, neden ağlıyorlardı?

– Acı çekiyorlardı. Korkuyorlardı.

– Kimden?

– Fardan. Kırmızı ışık yaklaşıyordu. Bir göz gibi.

– Bir göz mü?

– Evet, adamım. Kanlı bir göz… soluk alan. Ve bana bir şeyler söylüyordu…

– Neler?
– Sana söylemem imkânsız.
– Anlamadın mı?
– Anladım. Ama o bir sır.
– Bunu kim sana söyledi? Kutsal… kutsal bir varlık mı?
(Kahkaha sesleri.)
– Adamım, anlamadın; benimle konuşan Lucifer'di.
– Şeytan mı?
– Ah, evet, göz, kan ve ses. Mesajı gayet iyi anladım.
– Hangi mesajı?
– Adamım, ben doğru yoldayım. Başka bir şeyi bilmene gerek yok.

Sorgu, bu kehanet gibi cümleyle sona eriyordu.

Raporda, Andy Knightley'in ertesi yıl, kendi mezhebine ait bir kilisede on bir kişiyi katlettikten sonra SLPD'nin (Saint-Louis Polis Teşkilatı) adamları tarafından öldürüldüğü belirtilmişti. Tanıklara göre Andy, ayin sırasında kilisede sadece kadın ve çocuklar bulunduğu halde, her yerde Bloods'lar olduğunu haykırıyormuş.

Bu kadarı yeterdi artık. Not defterimi çıkardım. Van Dieterling not almama engel olamazdı. Tüm bu tanıklıkların ortak noktalarını çabucak yazdım. Her evreyi birkaç kelimeyle özetledim: "ruhun bedenden ayrılması", "uçurum, kuyu, vadi, tünel, delik, kanyon, mağara", "yüzler, inlemeler", "sıkıntı, huzur", "kırmızı ışık, far, göz", "buz, kırağı, lav, kan", "şeytan, kötü, 'o', Lucifer"…

Kesin olan bir gerçek vardı.

"Boğaz"ı ve Işıksızları keşfettiğinde, Luc korkmamıştı, benim gibi. Hâlâ kuşkucuydu. Onun gözünde, bu deneyim Şeytan'la temas kurmak için gerçek bir araçtı. Hep varlığına inandığı

karanlık gücün fizik olarak ispatı. Soruşturmasından ve kendi yaşamından vazgeçmesine sebep olan şey neydi? Neyi bulmuştu?

Kolumun tersiyle, alnımda biriken terlerimi sildim. Not defterimi ceketimin cebine sokmuştum ki arkamda kardinalin sesini duydum:

– İkna oldunuz mu?

69

Sorunun cevabı yoktu. Kafamı çevirdim. Kardinal Van Dieterling bana doğru ilerliyordu. Sanki yürümüyor zeminin üzerinde kayıyordu. Sordum:

– Agostina Gedda da bu seriye ait, değil mi?

– Bize yaşadığı deneyimi anlattı, evet. Sanırım size de bundan bahsetti.

– Daha çok bir rüya gibiydi. Şeytan, intikamının esin kaynağı olmuş. Agostina'ya göre veya "Şeytan"a göre, on bir yaşındayken onu falezden iten Salvatore'ydi.

– Bu doğru. Tahkik ettik. O esnada yanlarında olan çocukları bulduk.

– Bunu, bizzat o da hatırlayabilirdi, öyle değil mi?

– Gerçekleri yadsımayı bırakınız; zaman kazanırsınız.

Agostina da aynı şeyi söylemişti. Kardinal'le aynı boya gelmek için ayağa kalktım. Bu sırada arkamda, Rutherford bilgisayarı kapatmıştı bile. Van Dieterling'in tam karşısında durdum:

– Kardinal, siz ne düşünüyorsunuz? Şeytan'ın gerçekten Agostina'ya göründüğüne inanıyor musunuz? Tüm bu öldükten sonra dirilenlere görünmüş olabilir mi? Yani, gerçek bir Şeytan'ı kastediyorum.

Van Dieterling cevap vermedi. Odanın serinliğini ve nemini yeniden duyumsamaya başlamıştım. Sonunda elini altın kakmalı ciltlerin sırtında gezdirerek konuştu:

– Benim ne düşündüğümün önemi yok. Agostina onun değişmesine sebep olan psişik bir deneyim yaşadı. Bu değişim çok yavaş oldu. On sekiz yıl sürdü. Ama sonuçta Paterno mucizesi bir katil oldu. Abyssum abyssus invocat.

"Yıkım yıkımı davet eder." Fırsatı kaçırmadım.

– Kesinlikle. Ben "basit" bir psişik travmaya inanmaktan yanayım. Bir halüsinasyon kişiliğini değiştirdi. Ama ortada fiziksel bir iyileşme de var. Biraz önce siz bağışlamadan söz ettiniz. Bu mucize, Şeytan'ın varlığının somut bir kanıtı olabilirdi. Çocuğu kurtardıktan hemen sonra, ona gözükmüş olsaydı tabii. Ancak, hep bu daha sonra olmuş.

Kardinal belli belirsiz gülümsedi:

– Siz Şeytan'a inanmıyorsunuz…

– Ben şeytanın avukatlığını yapıyorum. Tüm bu tanıklıklarda kırmızı bir ışığın ardındaki bir varlıktan söz ediliyor. Onlarla konuşan bir şeytandan. Ve buna tanık olmuş herkesin bu karşılıklı ilişkiyi anlatmayı reddettiğini fark ettim…

– Araf Yolcularının Andı.

– Nasıl?

– Şeytan'la anlaşma. Bu ad, oldukça eski bir geleneğe dayanır: Araf Yolcularının Andı.

– Bunun anlamı ne?

– Şeytan karşılıksız hiçbir şey vermez. Hasta öldüğünde Şeytan ona anlaşmasını önerir. Tam bir itaat karşılığında hayatı kurtulacaktır. Bu "uzlaşma", Araf Yolcularının Andı olarak adlandırılır. Faust tarzı bir anlaşma, ama psişik versiyonu. Bir tür senet, sapkının kanıyla imzalanmış bir bağlılık beyanı. Burada ant kişinin beyninde gerçekleşir. Ne kan ne protokol, ikisine de gerek

yoktur. “Lex est quod facimus.” Ruhunu şeytana satan kişi yeni yasayı cinayetleriyle yazacaktır.

Agostina’nın kelimeleri. Ensem karıncalanmaya başlamıştı. Her şey bir mantık çerçevesine oturuyordu. Olaylar çok inandırıcı, son derece… son derece tartışılmaz bir hal alıyordu.

– Ama siz, diye sertçe sordum. Siz buna inanıyor musunuz?

– Benim neye inandığımı düşünmekten vazgeçiniz. Birlikte çalışmamız gerekiyor.

– Dosyaya baktınız.

– Devamını da istiyoruz. Her yeni olaydan haberdar olmak istiyoruz.

Bana doğru bir adım attı. Siyah entarisi buhur ve tarçın kokuyordu.

– Aynı şeyi düşünüyorum, siz ve ben. Tek bir katil var. Siz kanlı canlı bir katil olduğuna inanıyorsunuz. Ben ise, komanın ardına gizlenmiş katillerüstü birine. Onu nasıl isterseniz, öyle adlandırabilirsiniz, şeytan, iblis, karanlıklar prensi, ama bu “yaratık” emirlerini Araf’ın derinliklerinden veriyor. Onun maskesini düşürmeliyiz, Birlikte.

– Size yardım edemem. Sizin düşüncelerinizi paylaşmıyorum. Ben…

– Susunuz. Her şey değişmek üzere ve siz bu değişimin tam ortasındasınız.

– Ne değişimi?

– Şeytan’ın tarzı. Önceleri müritlerine, şiddeti, işkenceyi, öldürmeyi emretmekle yetiniyordu. Tarzın fazla bir önemi yoktu. Şimdi ise, onlardan özel bir ritüel uygulamalarını istiyor. Böcekler, liken, ısırıklar, koparılmış dil… Tüm bu ayrıntıları sadık bendelerinin kulaklarına o fısıldıyor. Siz de Simonis dosyası var. Bizde ise Gedda dosyası. Başkaları da var.

Estonyalı Raïmo Rihiimäki'yi düşündüm. Daha kaç kişi vardı? Van Dieterling haklıydı ve ben bunu çok önceden anlamıştım; söz konusu olan cinayetler serisi değil katiller serisiydi. Bu mantığa göre, transandan, metafizik bir katilin kulu haline gelmiş katiller. "Boğaz"ın derinliklerinde ipleri elinde tutan oydu.

Sordum:

– Başkalarının olduğunu nereden biliyorsunuz?

– Biliyoruz. Tahmin ediyoruz. Ve şimdi, sahada soruşturma yapacak birine ihtiyacımız var. Gerçek bir polise. Sınır ve ilke tanımayan birine. Şiddetten ve yalandan hoşlanan, tat alan sizin gibi bir polise. Sonuna kadar gitmek için her şeye hazır birine.

Hakareti sineye çektim. Her şeye rağmen söyledikleri gerçekten pek farklı sayılmazdı. Kardinal devam etti:

– Şeytan'ın mucizesiyle hayata dönmüş bu kişileri bulmalısınız. Sesini yükseltmişti. Yavaş yavaş kendini göstermeye başlayan bu yeni katil türünü keşfetmelisiniz. Şeytan'ın bu erkek ve kadınları neden hayata döndürdüğünü ve onları böyle vahşi yöntemlerle neden intikam almaya ittiğini öğrenmek zorundayız!

Zavallı bir cevap verdim:

– Elimde Simonis olayıyla ilgili bir şüpheli bile yok.

– Bulacaksınız. Her seferinde aynı hikâye. Bir ölümlü öldürülüyor, sonra Şeytan tarafından hayata döndürülüyor. Ardından, bazen çok daha sonra, asitler, böcekler, liken ve daha bir sürü şey kullanarak intikamını alıyor. Bu cinayetlerin listesini istiyoruz. Şeytan'ın, aracıları vasıtasıyla, kendi yöntemi ve imzasıyla bir seri katil gibi neden şimdi harekete geçtiğini anlamak istiyoruz. Tüm bunların altında deşifre edilmesi gereken bir mesaj olduğuna inanıyoruz. Bir kehanet.

Demek buydu. Şeytan'ın adları kurbanlarının bedenlerine kazınmıştı. Kullanılan hep aynı ölüm silahlarıydı. Mesaj buydu. Lucifer'in sözü...

Başım dönüyordu. Soruşturmam sadece bu dünyayı değil öteki dünyayı da kapsıyordu. Bu cinayetlerin ardında basit katiller yoktu, Şeytan'ın kendisi vardı. Uluyan ve intikam duygularını harekete geçiren bir iblis.

Bir kez daha Luc'ü düşündüm. Soruşturmasında bu kadar ileri gidebilmiş miydi? Şeytan'ın kehanetini öğrenmiş miydi? Ceplerimi yokladım ve Luc'ün buruşmuş resmini buldum:

– Bu adamı tanıyor musunuz?

Kardinal kayıtsızca dudak büktü:

– Hayır. Kim?

– Benim bir dostum. O da polis. Bu olay üzerinde çalışıyordu.

– Ona ne oldu?

– İntihar etti.

– Demek başaramadı. Siz başarın, Mathieu Durey. Beni hayal kırıklığına uğratmayınız!

Döndü. Entarisi hışırdadı. Siyah ve kırmızı bir ikaz gibiydi. Yüzyıllar sonra Engizisyon geri dönüyordu.

70

– Burada sizden ayrılıyorum. Geldiğiniz yolu takip etmeniz yeterli. Salonun sonunda, galeride sağa dönünüz. En dipte çıkışı bulacaksınız.

Rutherford'un tatlı ses tonu Van Dieterling'in buyurgan sesinin tam zıddıydı. Üst kata birlikte çıkmıştık. Kapı aralığında V. Sixtus Salonu'nu gördüm.

– Sorun değil, dedim cılız bir sesle.

Rutherford'u selamladım ve yürümeye başladım. Kolumdan tuttu.

– Telefon numaralarımız, dedi, katlanmış bir kâğıdı cebime sokarken. Öncekileri kaybetmiş olabilirsiniz.

Hâlâ gülümsüyordu, bileği oldukça güçlüydü. Elim ipek bir kıskacın içinde gibiydi. Gruplar halinde Sistina Salonu'na doğru yürüyen kalabalığın arasına karıştım. Pardösüm kolumdaydı, dosyamı not almaya gelmiş bir turist gibi tutuyordum.

Bilgisayarın başında, metinlerle boğuşarak geçirdiğim onca saatin ardından sersemlemiştim. Çevremi kuşatan kalabalığı da gürültüleri de algılamıyordum. Sadece tabloları görüyordum. Resimlerdeki her ayrıntıdan, boğazı yakan kaynar bir çay veya buz gibi soğuk bir su içmiş gibi fiziksel olarak etkileniyordum. Seslerin uğultusu, bedenlerin ısısı bu huzursuzluk içinde eriyip gidiyordu sanki… Buradan acilen çıkmam lazımdı. Ziyaretçilerin arasına karıştım.

Sonunda galeriye ulaştım. Ama henüz rahatlamamıştım; burası da tablolarla, heykellerle, eski astronomi aletleriyle doluydu. Sağa saptım ve Vatikan bahçelerine bakan pencereler boyunca uzanan insan kalabalığını yararak ilerlemeye başladım. Gözlerim kararıyordu ve tenim tavuk derisi gibi pütür pütür olmuştu.

Birden, tüm bu huzursuzluğumun içinde başka bir huzursuzluk hissettim.

Takip ediliyordum. Peşimdeki ne Van Dieterling'in bir adamıydı ne de Pazuzu'nun soyut bakışları. Başka bir şeydi. Bir an görür gibi oldum; katillerdi. Çevreme bakındım. Ama ağır ağır yürüyerek tablolara, dünya haritalarına, gökkürelerine bakan turistlerden başka kimse yoktu. Yine de izlendiğimden emindim. Ve bu kalabalık, birini fark ettirmeden bıçaklamak için bulunmaz bir fırsattı. Karnıma saplanmış bir bıçakla, kalabalık beni çıkışa kadar sürükleyebilirdi.

Homurtular ve dirsek darbeleri arasında "prego", "pardon", "sorry" diyerek kendime yol açmaya çalışıyordum. Kalabalığı

denetleyen muhafızların yanından geçer geçmez, camlı bir kapının hemen karşısında, bir köşeye gizlendim ve nefesimi tuttum.

Tam karşımda, kırmızı ve mavi renklerden oluşan bir Meryem ve Çocuk İsa vitrayı vardı ve bana bakıyordu. Bu bakışlar, bana korkusuzca yoluma devam etmemi söylüyordu sanki. Huzur bulmuş, güç kazanmıştım. Kendimi Tanrı'ya teslim ederek yeniden kalabalığın arasına karıştım.

Nihayet galerinin sonuna ulaştım. Ancak turist kalabalığı burada çok daha yoğundu, binlerce dereden beslenen bir nehir gibiydi. Müzeden çıkmak için aşmam gereken son bir yer daha vardı: Giuseppe Mano sarmal rampası. Yumuşak eğimi ve geniş kavisleriyle sonsuza uzanan bir yapıyı andırıyordu.

"Prego, pardon, sorry..." Kalabalığın arasına ustaca sızdım. İnsan DNA'sının sarmalını düşünerek ilerlemeye çalışırken, rampada, tam önümde iriyarı bir adam belirdi, geçişimi engelliyordu. Omuzları öylesine genişti ki yolu kapatıyordu. Koluna dokundum ve yüksek sesle "Prego!" diye bağırdım. Adam kımıldamadı bile. Aksine parmaklarıyla bronz tırabzana sımsıkı tutundu.

Geç de olsa anlamıştım. Kendimi duvar tarafına doğru fırlattım. O anda arkadan gelen bir bıçak iriyarı herifin önkoluna saplandı. Arkama döndüm; görünürde kimse yoktu. Turistlerin dışında, onlar da yerimden kıpırdamadığım için beni iteklemekle meşguldüler. Yeniden önüme döndüm; yaralı kol ve sahibi ortadan kaybolmuştu.

Her şey bir şimşek hızıyla olup bitmişti, bir an hayal mi gördüm diye düşündüm. O sırada biri beni yakaladı. Başında, yüzüne kadar indirdiği bir beyzbol kasketi bulunan bir adam ayaklarımı yerden kesti ve beni kenara doğru sürükledi. Pardösümü ve dosyamı yere attım, tırabzana tutunarak karşı koymaya

çalıştım. Kargaşa bir kaosa dönüşmüştü. Turistler itişip kakışıyor, bir an evvel buradan çıkmak istiyordu. Karnımla korkuluğa abanmıştım, yüzüm boşluğa bakıyordu.

İyice korkuluğa yaslanmıştım, aşağı düşmemek için bütün ağırlığımı ayaklarıma vermiştim. Adamın elleri beni tırabzandan koparmaya çalışıyordu. Ziyaretçi kalabalığı, kavgamızla oyalanmadan bir an önce geçip gitmek istiyordu. Birinin beni öldürmeye çalıştığını fark eden olmamıştı anlaşılan.

Bir yumruk savurdum. Darbem kalabalıkta kayboldu, ama adam kollarını gevşetmişti. Kendimi tırabzanın karşısına, duvar tarafına attım. Bir uğultu yükseldi. Ayaklarım birbirine dolanınca birkaç metre yuvarlandım. Bu kez kalabalık korkuluğa yığılmıştı. Neler oluyordu? Kafamı kaldırdım ve durumu anladım. İtiş kakış arasında katil geriye doğru devrilmişti. Adamla boğuşurken, ayaklarını yerden kesmiş ve düşürmüştüm anlaşılan.

Ayağa kalktım, yerdeki eşyalarımı topladım. Şaşkın şaşkın hızla aşağı indim. Aramızdaki kavgayı fark eden olmamıştı. Kimse "assassino!"* *[Katil! (ç.n.)]* diye bağırarak beni kolumdan yakalamamıştı. Diğerleriyle birlikte giriş katına kadar sürüklendim.

Binanın tam ortasında yatan cesedin çevresinde bir çember oluşmuştu. Muhafızlar kalabalığı yarmak için bağırıyorlardı. Ben de kalabalığın arasına karıştım.

Ceset, yerde tuhaf bir konumda yatıyordu. Sol bacağı, ayağı kalçasına değecek kadar kıvrılmıştı. Sağ kolu, sırtının altında kalmıştı, kırıldığı kesindi. Kemik, gömleğinin omzunu delmişti. Kasketi bir metre öteye fırlamış ve parlak kafası açık renkli mermerin üzerine dağılmıştı. Yüzünün çevresinde kandan bir hale vardı.

Bir cesedin görünüşü her zaman şaşırtıcıdır, ama benim şaşkınlığa düşmek için bir başka nedenim daha vardı; bu adamı

tanıyordum. Manon Simonis cinayetinin iki numaralı şüphelisi, Patrick Cazeviel'di. Belinden omuzlarına kadar dövmelerle kaplı şu eski mahkûm, meleklerin ve iblislerin tutsağı.

Sol köprücükkemiğinin altındaki bir ayrıntı dikkatimi çekti.

Diğer izleri ve mavimsi arabesk figürleri örten bir dövme. Üzerinde bir kamp numarası mı, yoksa bir yara izi mi olduğunu anlayamadığım bir desen, ancak bunu ilk karşılaşmamızda görmemiştim. Eskiden mahkûmlara takılan ve ucu bir zincire bağlanan bir halka veya bir demir boyunluk.

Bu sembolü daha önce de görmüştüm. Ama nerede.

71

– Fiumicino. Uluslararası havalimanı.

Taksiye atladım. Bir an önce Roma'dan kaçmaktan başka bir şey düşünmüyordum.

İlk uçağa atlamak, bu korkunç ölümden mümkün olduğunca uzaklaşmak. "Bir kaza" diye mırıldandım. Kelimeler ağzımın içinde titriyordu. "Bir kaza…"

Via de Lungara. Çantamın pansiyonda kaldığını hatırladım.

– Pantheon! diye bağırdım. Via del Seminario!

Araba ani bir dönüş yaptı ve Mazini Köprüsü'nden Tiber Nehri'ni geçti. Bir kez daha kafamı toplamaya, sakin olmaya, kontrolümü kazanmaya çalıştım. İmkânsızdı. Parmaklarımla arabanın camına vuruyordum, gömleğimin yakası ter içinde kalmıştı. İlk kez bir işi yarım bırakmayı gerçekten istedim. Paris'e dönmek ve yuvamda, Quai des Orfèvres'de iyi polisi oynamak, belki de en iyisi buydu.

Taksi durdu. Odama çıktım, eşyalarımı topladım, hesabı ödedim ve yeniden taksiye bindim. Roma Havaalanı'na giderken,

yolda içinde bulunduğum saçma gerçeğin farkına vardım; gidecek hiçbir yerim yoktu.

Gedda dosyası kapanmıştı. Foucault'nun ortaya çıkardığı Estonyalı Raïmo Rihiimäki'ninki de. Sylvie Simonis olayına gelince, tüm şehri silkelememe rağmen hiçbir şey bulamamıştım. Sarrazin'den, Foucault'dan, Svendsen'den haber yoktu. Yaptığım bunca araştırmadan sonra elimde somut birkaç şey vardı: bokböceği, liken, unital6 ve iç içe geçmiş bir sürü bilgi... Mutlak ölü nokta.

Sonunda kafamı toplamayı başarmıştım.

Olay örgüsü üç katmandan oluşuyordu.

İlki Sylvie Simonis cinayetiydi. Sartuis'de bir katil. Saatçi kadına işkence etmiş ve Manon'un intikamını almış biri. Ağacın gövdesine "IŞIKSIZLARI KORUYORUM", günah çıkarma hücresine "SENİ BEKLİYORDUM" diye yazan kimdi? Agostina ve Raïmo gibi o da öldükten sonra dirilmiş miydi?

İkinci katman Van Dieterling'in kuramıydı. Tek bir katil yoktu, söz konusu olan bir katiller serisiydi. Işıksızların bundan sonra atacağı adımı tahmin etmek, ritüellerinin ne anlama geldiğini çözmek, arkasında neyin saklı olduğunu öğrenmek gerekiyordu. "Değişim var" demişti. Değişim ve kehanet.

Manzara sürekli değişiyordu. Ne yapılmalıydı: Benzer başka vakaları araştırmaya devam mı edilmeliydi? Neden? İtiraf etmiş katiller listesini genişletmek için mi? Kardinalin arşivini zenginleştirmek için mi? Onun da söylediği gibi seri cinayetlerin ardındaki "katillerüstü" kişiyi ortaya çıkarmak için mi? Eğer tüm bunların ardında bizzat şeytan varsa, bu işin sonunu iyi görmüyordum...

Ama özellikle de bu gidişat dönüp dolaşıp iblisin varlığını kabullenmeye dayanıyordu. Ve bu asla söz konusu olamazdı. Bir polis için somut olan tek bir sorun, çözülmesi gereken tek bir

bulmaca vardı: Sylvie Simonis'i kim öldürmüştü? Başladığım noktaya dönmüştüm.

Geriye üçüncü katman kalıyordu. Peşimdeki katiller. Onlar, onlar beni Simonis'in katiline götürebilirdi. İçlerinden biri de Cazeviel'di. Peki diğeri kimdi? Neden beni öldürmek istemişlerdi? Hayır: Bu herifler bir sırrı gizliyordu. Işıksızların varlığını mı? Uğradıkları değişimi mi? Yoksa Simonis dosyasının ardındaki bir başka sırrı mı? Bu katman da son derece cılızdı. Ama en azından, ikinci katil beni tepelemeye kalkışmadan, onu yakalayıp sorgulayabilirdim... Durum hiç de iç açıcı değildi.

Saat 16:00.

Fiumicino Havaalanı göründü.

Roma'nın banliyösünde akşam oluyordu. Menekşe rengi bulutlar, sapsarı bir gökyüzü. Luc'ü yardımıma çağırdım. Soruşturmanın bu evresinde, kararı ne olurdu? Nasıl bu kadar benden uzaklaşmıştı? Onunla benim aramda derin bir fark vardı. Luc Şeytan'ın varlığına inanıyordu, ben inanmıyordum. Önümdeki en büyük engel benim Descartes'çı inancımdı. Bu dosyada ilerleyebilecek en son adamdım...

Luc, o, Işıksızların yolunu izlemiş olmalıydı, bazı bulgulara yoğunlaşmış ve o uğursuzlara yaklaşmıştı.

Bir düşünce: Sadece bir kereliğine iblisin varlığına inanmak.

Yürekten inanmak.

Aslında, Gedda olayında doğaüstü tek şey Agostina'nın bedenen iyileşmesiydi. Açıklanamayan tek olgu. Küçük kız komadayken bir halüsinasyon görmüş olabilirdi. Cehennemi bir NDE. Bu deneyim onda travmaya yol açmış ve bir katile dönüşmüş olabilirdi. Metafizik açıdan, bunun hiçbir anlamı yoktu.

Buna karşılık, iyileşme mucizesi, o başka bir hikâyeydi.

Bir kangrenin birkaç günde iyileşmesi: İşte bu somuttu. Taksi durdu. Fiumicino'ya varmıştık. Şoförün parasını ödedim.

Havaalanı. Danışma bankosu. 1984'ün bir ağustos gecesinde, Agostina'nın bedeninde neler olduğunu anlayabileceğim tek bir yer vardı.

Hostes gülümsedi:

– Ne tarafa?

– Lourdes.

Roma'dan kısa mesafelere uçuşlar devam ediyordu, ama sezon kapandığından bu gece herhangi bir uluslararası uçuş yoktu. İlk uçak, ertesi sabah saat altı on beşteydi. Business'tan bir bilet aldım, sonra otel aramaya koyuldum.

Havaalanının içinde, uçak hangarlarına birkaç adım mesafede bir motel buldum. Karanlık koridorlar, odalar. Tüm mobilyası bir yatak ile bir saatten oluşan bir oda. Bir köşede bir duş kabini.

Kapıyı kilitledim ve soyunmadan yatağa kıvrıldım. Elbiselerim ter kokuyordu, kırış kırış olmuş ve yırtılmıştı. Gözlerimi kapadım. Binanın üstünden geçen uçakların gürültüsü duvarlardan süzülüp odaya giriyor ve kafamda yankılanıyordu.

Giuseppe Momo merdivenlerinde bir bıçak kalabalığı yardı. Tam karşımdaki kalın kola saplandı. Fışkıran kanla irkildim. Gözlerimi kırpıştırdım. Bu kol kime aitti? Catania'da ve Vatikan'da, iki kez yoluma çıkmış olan, Cazeviel'in suç ortağı bu irikıyım herif kimdi? Şimdi de gideceğim yeri tahmin ediyor muydu? Yeni bir saldırıya daha maruz kalabilirdim.

İçgüdüsel bir biçimde Glock'umu sımsıkı tuttum. Vücudum gevşiyordu. Yarı uykuluydum. Luc'ün sesini duydum: "Boğazı buldum." "Ben de" diye cevap verdim, ona, zihnimden, "Ben de onu buldum." En azından var olduğunu biliyordum. Ama ona nasıl yaklaşacaktım?

Yavaş yavaş bilincimi yitiriyordum. Şimdi karanlık bir koridordaydım. Yerin altında, yılankavi bir labirentte. Cılız kırmızı bir

fener vardı. Elimi uzattım. Bir ses uzaklaştı. Bu Agostina'nın sesiydi.

Lex est quod facimus.

YASA BİZİM YAPTIĞIMIZDIR.

72

Lourdes eski paraların üzerindeki yıpranmış bir figür gibiydi.

Tepelere çevrili, sivri kayalıkların etrafına inşa edilmiş bu kutsal şehir oldukça küçüktü. Her şey, daha çok çayı andıran bir nehrin yakınına sıkıştırılmıştı. Yüksek çan kulesiyle kocaman bazilikasına, modern ve büyük kiliselerine ve şapellerine rağmen, kostümü oynadığı role dar geliyor gibiydi. Bütün ibadet yerleri bu şehirde hep bir aradaydı. Lourdes, bir sığırı yutmuş kurbağaya benziyordu.

Saat 09:00.

Buraya daha önce de gelmiştim, yeniyetmeyken, okulla birlikte; Sèze, Lourdes'a birkaç kilometre mesafedeydi. O tarihten bu yana da bir daha uğramamıştım. Batıl inançların inançla eşit silahlarla savaştığı bu gürültülü yerden hiç hoşlanmıyordum. Bu tür mucizevi şehirleri aptallara, naif Hıristiyanlara ve umutsuzlara bırakmıştım. Ancak bu yargımı da yüksek sesle hiç dile getirmemiştim.

Günlerden 1 kasımdı. Şehrin girişindeki park alanında onlarca araba vardı, Avrupa'nın çeşitli ülkelerine ait plakalar. Sezon kapanmadan önceki son Katolik yortusu için gelmişlerdi. Sanatçının son büyük konseri.

Kiralık arabamı –yeni bir Audi– park ettim, artık göğe yükselmeye hazırdım! Biçimsiz ve dolambaçlı yollar, hava akımını bir

baca gibi çekiyordu. Her yer çeşmeler ve musluklarla doluydu, tıpkı bir termal kenti gibi, ama heykeller ve sunaklar da vardı.

Dükkânların vitrinleri hatıra eşyalarla dolup taşıyordu. Bakire Meryem heykelleri, mavi kemeri ve ayaklarının dibindeki iki sarı gülle Bernadette resimleri, yaklaşıp uzaklaştıkça gözlerini açıp kapayan İsa figürleri. Ve tabii ki, kaynaktan elde edilmiş çeşitli ürünler. Lourdes suyuyla doldurulmuş şişeler, Lourdes suyuyla yapılmış şekerlemeler, Meryem Ana biçiminde küçük şişeler…

Şehirden bir uğultu yükseliyordu. İlahiler. Ayin başlamıştı. Biraz daha ilerledim, tepedeki bazilika ile Massabielle mağarasına doğru. Başpiskoposluk fazla uzakta olmamalıydı. İlk hedefim Lourdes piskoposu Monsenyör Perrier'yi sorgulamaktı. Ardından, Agostina'yı takip etmiş olan doktorla konuşmak için Tıbbi Müşahede Ofisi'ne gidecektim.

Ayine geç kalmış birkaç kişinin yanından geçtim. Tekerlekli bir sandalyenin etrafında toplanmış aileler, hızlı hızlı yürüyen hemşireler, soluk soluğa kalmış, cüppeleri rüzgârda savrulan rahipler. Son sokağın ucundaki, ayin yerini bakar bakmaz fark ettim. Gözlerim doluverdi.

Dev bazilikanın dibinde binlerce mümin hareketsiz duruyordu, bütün gözler, sarmaşıklar ve mumlarla kaplı, Meryem Ana'nın göründüğü mağaranın girişine çevriliydi. Pankartlar, dövizler havada şaklıyordu. "Peregrinos de un ida", "Pilger für einen Tag", "Polka missa Katolik".

Farklı tarikatlara mensup din adamları da vardı: siyah entarileriyle Benediktenler, ham bezden cüppeleriyle Cîteaux rahipleri, dazlak kafalarıyla Chartres keşişleri, kırmızı ve mavi haçlarıyla Saint-Trinité rahipleri. Gök mavisi çizgili beyaz tülleriyle Rahibe Teresa'nın savaşçı kızları veya diğer gruplara göre sayıca

az da olsa, omuzlarında Kızılhaç bulunan siyah mantolarıyla, "görünmez nöbetçiler" de denilen, Kudüs Kutsal Mezar Kadınları.

Kalabalık koro halinde Ave Maria'yı söylemeye başlamıştı. Evrensel bir inancın yükseldiği bu kalabalığı hayranlıkla seyrediyordum.

İşi başından aşkınmış gibi görünen cüppeli bir adam önümden geçti. Sırtı ayine dönüktü. Şüphesiz bu şehrin rahibiydi. İşaret ettim.

– Özür dilerim, piskoposun konutunu arıyorum.

– Monsenyör Perrier mi?

– Onu hemen görmem gerekiyor.

Omzunun üstünden geriye, kiliseye doğru baktı.

– Bugün biraz zor. Gördüğünüz gibi ayin var.

Polis kimliğimi çıkardım:

– Acil bir durum.

Alnı kırıştı. Gerçekten umurunda değildi.

– Ayinin bitmesini beklemeniz gerekiyor.

– Konut nerede?

– Tepenin üstünde, biraz yukarıda.

– Onu orada bekleyeceğim.

– Piskoposluk şalesini salık veririm. Parkın ucunda. Ben mağaraya gidiyorum. Orada beklediğinizi söyleyeceğim.

Yola koyuldum. Gri gökyüzü nemli asfalta vuruyor, sürekli değişen yansımalar oluşturuyordu.

Parkın demir kapısından girdim, burada bekleyebilecek kadar sabrım olmadığını biliyordum. Bir koşu Tıbbi Müşahede Ofisi'ne mi gitmeliydim? Bahçeyi geçtim ve şaleyi buldum, bir tür rahip evi gibi bir şeydi.

Hole girdim. Alçı duvarlar, kapının tam karşısında kocaman bir haç, ahşap bir bank. Oturdum ve bir sigara yaktım.

Koridorun ucunda bir kapı çarptı.

Bir cep telefonuyla bağıra çağıra konuşan bir rahip belirdi:

– Uzmanlarım iki saat içinde burada olacak. Mademki siz dosyayı yollamıyorsunuz gelip ben alacağım. Ofis açık, değil mi?

Geçmesi için kenara çekildim. Birden TMO'yla, Tıbbı Müşahede Ofisi'yle konuştuğunu anladım. Peşine takıldım ve telefonunu kapatınca seslendim.

Adam durdu, öfkeli görünüyordu. Bernanos'un romanlarından fırlamış gibiydi. Çukurlaşmış yanaklar, mutaassıp bakışlar, giyilmekten parlamış bir cüppe. TMO'nun bugün açık olup olmadığını sordum. Başını "evet" dercesine salladı. Ekledim:

– Siz oraya gidiyorsunuz, öyle değil mi? Benim de gitmem gerekiyor.

Beni tepeden tırnağa süzdü, kötü bakışlı biriydi.

– Kimsiniz?

– Polis. Resmen tanınmış bir mucize vakasını soruşturuyorum.

– Hangisi?

– Agostina Gedda. Ağustos 1984.

– Agostina hakkında konuşabileceğiniz birini bulamazsınız.

– Tam tersine ben dosyanın tümünü almayı düşünüyorum. Monsenyör Perrier'yi ve olayı takip eden doktoru sorgulamayı da.

Adam sırıttı. Derisinin altında kemikleri oynuyordu:

– Kimse size işin özünden bahsetmez.

– Siz bile mi?

Adam bana doğru yaklaştı. Cüppesi küf kokuyordu:

– Şeytan. Agostina, Şeytan tarafından hayata döndürüldü.

Bir şeytan meraklısı daha. Tam düşündüğüm gibi. İronik bir ses tonuyla sordum:

– Lourdes'da Şeytan; bir çıkar çatışması mı var?

Rahip ağır ağır kafasını salladı. Küçümseme ve acıma arası bir gülümseme vardı yüzünde:

– Tam tersine. Şeytan buraya yandaş toplamak için geldi. Zayıflık, hastalık, umutsuzluk; onun en sevdiği şeyler. Lourdes, onun mucizeleri için bir pazaryeri. İnsanlar burada her şeye inanmaya hazır.

– Agostina vakasını kim takip etti?

– Dr. Pierre Bucholz.

– Hâlâ TMO'da mı çalışıyor?

– Hayır. Emekli oldu. Daha doğrusu emekli edildi.

– Neden?

– Bir polis için biraz ağırsınız. O, her şeyin en yakın görgü tanığıydı, anlıyor musunuz? Tedirgin olmuştu.

– Onu nerede bulabilirim?

– Tarbes yolu üzerinde. D507 karayolunu kullanın. Mirel kasabasından hemen önce, ahşap büyük bir ev.

– Teşekkür ederim.

Çevresini dolandım. Beni kolumdan tuttu:

– Dikkatli olunuz. Bu işle ilgilenen bir tek siz değilsiniz.

– Ne demek istiyorsunuz?

– Buraya geldiler, onlar da.

– Kimler?

– Şeytan'ın mucizesini yaşamış olanları arıyorlar. Tahmin edebileceğinizden çok daha tehlikeliler. Kuralları var, buyruk alıyorlar.

– Onları kim yönlendiriyor? Kim emir veriyor.

– Karanlıkların içinde bir sürü cephe var. Her birinin de farklı misyonu.

– Ne tür bir misyon?

– İtaat etmek zorundalar. Belirli bir kuralları yok, anlıyor musunuz?

– Söylediklerinizin tek bir kelimesini bile anlamadım. Siz kimden söz ediyorsunuz, Tanrı aşkına?

Bana acıyan gözlerle baktı:

– Hiçbir şey bilmiyorsunuz. Bir kör gibi ilerliyorsunuz.

Bu uğursuz herif sinirime dokunmaya başlamıştı:

– Bana cesaret verdiğiniz için teşekkür ederim.

– Vazgeçiniz. Onların bölgesinde yürüyorsunuz!

Bu sözleri söyledikten sonra bir patikaya saptı ve ağaçların gölgesinde kayboldu. Birkaç saniye boyunca grimsi cüppesinin arkasından baktım. Yaptığı ikazı anlamasam da rahibin bahsettiği kişilerin katiller olduğundan emindim.

Işıksızları arayan ve bu uğurda, yollarına çıkan herkesi yok etmeye hazır adamlar.

73

Rahip doğru söylemişti.

Mirel'den üç yüz metre önce, ahşap evi gördüm.

Yoldan biraz içerdeydi ve iç karartıcı manzarayla uyum içindeydi. Ufka bakan tepelerin eteklerine inşa edilmişti, çıplak ağaçlar ve yanık tarlalarla çevriliydi.

Bahçe kapısının önünde durdum ve çanın ipini çektim. Bir köpek havladı, sonra yeniden sessizlik oldu.

Demir kapı boyumdan epey yüksekti, hiçbir şey göremiyordum. Uzaklardan bir kapının açılıp kapandığını duydum.

Ayak sesleri, köpek solumaları işitiyordum. Demir kapı açıldı. Ve anında Dr. Pierre Bucholz, bugüne dek karşılaştığım kişiler listesinde en tepeye yerleşti. Uzun boylu, güçlü bir adamdı, üzerinde piyedöpul bir ceket ve siyah yün pantolon vardı. Altmışlarında olmalıydı, yüksek alınlı, ince sakallı biriydi. Delici,

parlak ve çılgınca bakan gözleri vardı. Odun ateşinde yanan kurbanını izlemekten zevk alan Engizisyoncu gözleri.

– Kimi aradınız? diye bağırdı.

Sanki aramızda onlarca metre varmış gibi bağırarak konuşuyordu. Tükürüklerini yüzümde hissedecek kadar yakındım. Sebebi ziyaretimi açıkladım. Bir aktör edasıyla kapının pervazına yaslandı, sonra bir eliyle göğsünü ovalarken mırıldandı:

– Agostina... şu trajedi...

Köpeğin çevresinden dolandım –kısa tüylü bir bekçi köpeği– ve doktorun peşine takıldım.

Bucholz ayakkabılarını çıkarmak için durdu ve keçe tabanlı kumaş terliklerini giydi. Ben de ayakkabılarımı çıkarmayı teklif ettim. Bu teklif hoşuna gitmişti, ama kabul etmedi; sadece pardösümü aldı. Holde bir şemsiyelik, duvara tutturulmuş askılık ve bir avcı için gerekli eşyalar vardı: çizmeler, yağmurluk, keçe şapka. Av tüfeği de fazla uzakta olmamalıydı.

Doktor bana salonu işaret etti. İçeride mobilyalar, eşyalar üst üsteydi. Her yerde olduğu gibi burada da ahşap ön plandaydı, ama çok sayıda biblo, Kutsal Bakire, İsa heykelcikleri, aziz resimleri vardı. Camlı büfenin içinde tespihler sergilenmişti. Her mobilyanın üzerinde haçlar, taslar, mumlar yerleştirilmişti. Sönmüş şömineden duman kokusu geliyordu.

– Oturunuz.

Teklifin tartışılır bir yanı yoktu. Eşyalara, biblolara çarpmamaya özen göstererek geçtim ve camlı kapının önündeki kanepeye oturdum. Bucholz tekerlekli bir servis masasına eğildi ve şişeleri tıkırdattı:

– Bir şeyler içmek ister misiniz? Chartres şarabım, Dominikenlerin yaptığı kiraz likörüm, Montligeo rahiplerinin calvadosu var...

– Teşekkür ederim. Benim için biraz erken.

Sehpanın üzerindeki 1992 Kateşizmi'yle ilgili kitabı fark ettim, bu, rahiplerin de evlenmesini savunan yeni türedi Hıristiyanlardan değilim ben anlamına geliyordu. Tam karşımdaki koltuğa oturdu ve ellerini dizlerinin üstüne koydu.

– Ne öğrenmek istiyorsunuz?

Vakit kaybetmeden konuya girdim:

– Öncelikle sizin genel düşüncenizi öğrenmek isterdim.

– Ne hakkında?

– Şu mucize olayı. Bunu nasıl açıklıyorsunuz?

Derin bir iç çekti:

– Benden hayatımın yirmi beş yılının özetini yapmamı istiyorsunuz. Ve ellinci kez!

– Ama bunun bilimsel bir izahı olmalı, öyle değil mi?

– Bir doktor olarak, bana inanınız, tüm bunların nasıl olduğunu teknik açıdan bilebilmeyi çok isterdim. O kadar çok gördüm ki…

Gözlerimle kül tablası aradım. Yoktu. Sigara içebilir miyim diye sormam manasızdı. Bucholz devam etti:

– Kilise tarafından resmen kabul edilmiş altmış kadar mucizeden söz ediliyor, ancak bu, Tıbbi Müşahede Ofisi'nin saptayabildiklerinin sadece bir bölümü. Size göre, Bakire Meryem'in görünmesinden bu yana kaç mucize gerçekleşmiştir?

– Bilmiyorum.

– Bir rakam söyleyiniz.

– Gerçekten bilmiyorum.

– Altı bin. Hiçbir açıklaması olmadan kendiliğinden gerçekleşen altı bin iyileşme vakası.

– Suyun bir etkisi mi?

Şiddetle reddetti. Hareketlerinin ardında saldırgan bir öfke vardı. Bana mesleğini bırakmış bir rahibi, rütbesi sökülmüş bir askeri anımsatıyordu.

– Suyun hiçbir etkisi yok. Analiz edildi, sıfır etki.

– Ya şehrin ruhani etkisi? Psikolojik bir süreç?

Çilli kocaman elini, havayı tokatlar gibi salladı:

– Hayır. Herhangi bir histerik veya psikosomatik şüphe durumunda, derhal vaka değerlendirmeden çıkarılır.

– Peki öyleyse?

– Yirmi beş yıllık tecrübeme dayanarak, dedi alçak sesle. Bir fikre vardım.

– Sizi dinliyorum.

– Bu bir çağrı ve enerji sorunu. Her mucizenin ardında, Lourdes'dan da sudan da önce bir çağrı var. Bir dua. Bir yalvarma. Bir umut. Kimi kez bir ailenin. Kimi kez de tüm bir kasabanın. Bu insanlar çok büyük ve güçlü bir aşka yoğunlaşıyor, tıpkı bir mıknatıs gibi. Ve bu yoğunlaşma, kozmik düzeyde, ama aynı özellikte üstün bir gücü çekiyor. İşte iyileştiren de bu lütufkâr güç. Çağrının Tanrı tarafından duyulması yani.

Garp cephesinde yeni bir şey yoktu. Söylemeden edemedim:

– Ama her hac yolculuğunun ardında bir dua, bir umut vardır.

– Size katılıyorum. Ancak bu kutsal seçimi açıklayabilmem olanaksız. Neden biri de, diğeri değil? Ama zaman zaman da olsa, mıknatıs devreye giriyor. Dua, yalvarma kutsal manyetizmayı harekete geçiriyor.

– Kaynak suyunun hiçbir işlevi yok mu?

– Belki bir iletken olarak, dedi. Sözünü ettiğim enerji, Lourdes suyuyla iletilen bir elektrikle mukayese edilebilir. Hıristiyan mısınız?

– İyi bir Hıristiyan.

– Çok güzel. Bu durumda neden söz ettiğimi anlayabilirsiniz. Bu güç bir mucize değil, doğaüstü bir enerji. Günümüzde, en önemli astrofizikçiler bile sonunda bu fikirde birleşti. Atomun

arkasında ne var? Onu yönlendiren, düzenleyen kim? Evrenin oluşumuna yön veren dört temel güç var: "kuvvetli" ve "zayıf" olmak üzere iki nükleer güç, çekim gücü, elektromanyetik güç. Bir de beşinci bir güç olmalı; ruh. Gitgide bilim adamları, maddenin oluşumunun ardında böyle bir gücün varlığından söz eder oldular. Benim için bu güç Tanrı aşkıdır. Bu gücün, içimizden birini seçmiş olmasını düşünmek inanılmayacak bir şey mi? Bu güç basit bir ölümlüye yardım etmiş olamaz mı?

En can alıcı noktaya parmak basmanın sırası gelmişti:

– Bu Agostina için de geçerli mi?

Oturduğu yerde doğruldu:

– Hayır. Küçük kızı hayata döndüren bu güç değildi.

– Bir başka güç daha mı var?

Hayaller içinde yüzen adam gülümsedi:

– Kokuşmuş bir versiyon. Negatif bir güç. Kötülük. Agostina Gedda'yı hayata döndüren Şeytan'dı. İşaretparmağını tehditkâr bir şekilde salladı. Ve dikkat ediniz: Ben bunu biliyordum! Onun kötücül karakterini anlamak için kocasını öldürmesini beklememe gerek yoktu.

Hiçbir şey sormadım. Devamını beklemek yeterliydi. Bucholz alnını ovuşturdu:

– Lourdes ziyaretinden olumlu bir sonuç elde edilmemişti. Bu kesin. İyileşme olsaydı, hemen olurdu. Veya suya girdikten birkaç gün sonra. Ama Agostina'da hiçbir şey olmadı. Kangren ilerlemeye devam etti.

– Vakayı takip ettiniz mi?

– Küçük kıza bağlanmıştım. Havuza girmeden önce Tıbbi Ofis'te muayene zorunluydu. On bir yaşındaki bu çocuk, tekerlekli sandalyesinde göz göre göre çürüyordu; bu durum beni çok etkilemişti. Sonraki ay, temmuzda, durumunu görmek için İtalya'ya gittim. Hiç umut yoktu.

– Ama birkaç hafta sonra Agostina iyileşti.

– Küçük kız komaya girince şeytan harekete geçti.

– Bunu nereden biliyorsunuz?

Yeniden sessizlik çöktü, yeniden alnını ovuşturdu.

– En baştan beri, bazı şüphelerim vardı.

– Nasıl şüpheler?

Çok karmaşık bir açıklama yapacakmış gibi derin bir nefes aldı.

– Bir kez daha yineliyorum: Yirmi beş yıl boyunca TMO'yu yönettim. Şehrin çarklarını, bu çarkta etkin olan gizli toplulukları bilirim; hac yolculukları düzenleyen kuruluşlar. İçlerinden bazılarının çok kötü cinleri vardır.

Unital6'yı düşündüm. Ve sordum. Bucholz başıyla onayladı:

– Söylentiler vardı. Bu kuruluşta, umutlarını yitirmiş insanların tuhaf bir şekilde teselli edildiği kulaktan kulağa fısıldanıyordu... Belli bir umutsuzluk eşiğini geçmiş biri her şeyi işitmeye hazırdır. Ve her şeyi denemeye.

– Şeytan'a başvurmak gibi mi?

– Çürümüş, tamamen kokuşmuş insanlar, Unital6, bunu önermek için bazı felaketlerden yararlanıyordu. Kara ayinler, yakarmalar, tam olarak bilmediğim bir sürü şey...

Açlıktan kadidi çıkmış rahibin sözleri aklıma geldi: "Karanlıkların içinde bir sürü cephe var."

Şimdilik üç cephe söz konusuydu. Işıksızlar ve onların etkisi altındaki katilleri. Araf'ın kapısını korumaya çalışan şu peşimdeki herifler. Ve şimdi de, öteki dünyayı pazarlayan dolandırıcılar, kara mucize tacirleri...

– Agostina'nın ailesinin buna izin verdiğini mi düşünüyorsunuz?

– Sadece annesi; babası değil. O inançsızın biriydi. Ama annesi, her şeye inanabilecek bir kadındı.

– Ve kız bunun bedelini ödedi, öyle mi?

– Kesinlikle.

– Yapılan çağrı bu kez duyuldu mu?

Doktor, bir tiyatro perdesi gibi ellerini iki yana açtı, sonra kapattı.

– Bu ruhani aşkın karşısında, evrendeki karşımadde gibi bir karşıgüç olduğu düşünülebilir. Agostina'da etkili olan da bu ters güç. Bir öfke, kötülük, şiddet üstyapısı hastalığını geriletti ve onu hayata döndürdü. Bunu "şeytan" olarak adlandırabiliriz. Veya ona başka bir isim de verebiliriz. Hıristiyan uygarlığına musallat olmuş, Tanrı'nın sevgisini yitirmiş, kötü melek, sadece bu kötücül enerjinin bir sembolü.

– Agostina komadan çıktığında, bu durumuyla ilgili bir belirti yoktu sanırım.

– Evet, yoktu. Ama Lourdes ve Yüce Rabbimizin onun yanında olmadığını biliyordum. Komplo kokusu alıyordum. Cahil, batıl itikatları olan anneye güvenmiyordum. Ayrıca bir de çaresizliğin kokusunu almış olan Unital6 vardı...

– Çocukla konuştunuz mu?

– Hayır. Ama Agostina'nın büyümesini hep takip ettim. İçinde büyüyen yılanı gördüm.

– Nasıl?

– Davranışları. Sözcükleri, Bakışları. Agostina bir melek gibiydi. Dua ediyordu. Lourdes'a gelip hastalarla ilgileniyordu. Ancak bunların hepsi sahteydi. Bir sis perdesi. Şeytan onun içindeydi. Bir kanser gibi yayılıyordu.

Dr. Bucholz aklını yitirmiş kutsal bir varlık portresi çiziyordu.

– Işıksızlardan söz edildiğini duydunuz mu?

Bir kahkaha patlattı:

– Vatikan'ın en iyi koruduğu sır!

– Ama duydunuz, değil mi?

– Lourdes'da yirmi beş yıl, bu size bir şey ifade ediyor mu? Ben yaşlı bir nöbetçiyim. Işıksızlar, Araf Yolcularının Andı…

– Agostina'nın Şeytan'la anlaşma yaptığını mı düşünüyorsunuz?

Yeniden ellerini iki yana açtı.

– Temel prensibi anlamış olmalısınız. Şeytan, kurbanlarına görünmek için son anı bekler. Ölümü bekler. Sadece o sırada ortaya çıkar ve onları hayata döndürür. Tüm bunlar Araf'ta olur, kişi ne hayattadır ne de ölüm tam olarak gerçekleşmiştir. Ve kişi bu iki yaka arasında ne kadar uzun kalırsa, Şeytan'la teması da o kadar derin ve yoğun olur. Pozitif NDE deneyimlerinde de aynı prensip geçerlidir. Deneyim uzadıkça, akılda kalanlar daha nettir. Ve ondan sonraki yaşam da o denli allak bullak olur.

– Agostina da klinik olarak öldü mü?

– Evet. Son gece.

– Bunu nereden biliyorsunuz?

– Annesi beni aradı.

– Sizi, bin kilometre uzaktaki birini?

– Bana güveniyordu. Onları, Paterno'ya kadar gidip gören tek doktordum. Dinleyiniz. Ellerini kavuşturdu. Agostina öldü. Edindiğim bilgiye göre kalbi en az otuz dakika durmuştu. Bu çok istisna bir durum. O esnada da Şeytan onu ele geçirdi muhtemelen. Her şeyiyle.

– Ama size bundan hiç bahsetmedi.

– Asla.

Agostina'nın uğursuz mucizesini aydınlatmaya gelmiştim. İstediğimi alıyordum. Bu yaşlı saf adam, kendine göre, çaresizce bir mantık yürütüyordu. Sordum:

– Bu analizlerinizden bir başkasına da söz ettiniz mi?

– Herkese. Agostina'nın dirilmesi bir mucize değil. Kelimenin tam anlamıyla bir skandal. Yunanca skandalon: Bir engel. Bir iğrençlik. Agostina tanrısal aşka, tek başına bir engel, ayak bağı. Şeytan'ın varlığının fiziksel bir kanıtı! Beni dinlemek isteyen herkese bunu anlattım. Ve emekli edildim. Hıristiyanlarda bile gerçekleri söylemek iyi sonuçlar doğurmuyor.

Düşünme biçimi kusursuzdu, ama Bucholz ileri sürdüğü varsayımlara sadece kendisi inanan orijinal bir adamdı. Gözucuyla onu izlerken, benim ona karşı şüphe dolu yaklaşımımı anlamış gibiydi. Devam etti:

– Bir başka vaka daha biliyorum. Araf'ın derinliklerinde uzun süre kalmış küçük bir kız.

Nefesimi tuttum.

– Korkunç bir olay, diye konuşmasını sürdürdü. Küçük kız bir saatten fazla ölü kalmış!

Not defterimi çıkardım:

– İsmi?

Pierre Bucholz ağzını açtı, ama konuşamadı. Bir cam sesi duyuldu.

Kısa bir süre hareketsiz kaldı, sonra sehpanın üzerine yığıldı.

Sırtı kan içindeydi.

Camlı kapıya doğru baktım. Yuvarlak bir delik vardı. Kendimi yere attım. Yeni bir şangırtı daha duyuldu. Köpeğin kafası dağıldı. Beyni kanepeye sehpanın üzerinden yere saçıldı, beraberinde de Fatima bira bardakları koleksiyonu da.

İçki şişeleri birer birer kırılmaya başladı. Bakire Meryem ve Bernadette heykelcikleri tuzla buz olmuştu. Mumlar, kâseler, camekânlı büfe parçalanıyordu. Yere iyice yapışmış bir halde sehpanın altına doğru süründüm. Ev çöküyordu. Camlar kırılmıştı. Koltuklar, kanepe, yastıklar kurşunlarla lime lime oluyordu. Komodinler ve dolaplar delik deşikti.

“Sniper. Susturucu. Benim ikinci katil” diye düşündüm. Nihayet hesabı kapatabilecektik. Bu düşünce bana beklenmedik bir enerji verdi. Her şeyi göze alarak kırık camdan dışarı bir göz attım, nişancının atış açısını kestirmeye çalışıyordum. Evi yukarıdan gören bir tepeye konuşlanmıştı. Bir kez daha kendime lanet okudum; çünkü silahımı yanıma almamıştım. Ve arabaya kadar gitmeyi göze alamazdım.

Mermilerden korunarak, gizlendiğim yerden çıktım ve sol tarafımdaki mutfağa geçtim. Bulabildiğim en sağlam bıçağı aldım ve arka kapıyı gözüme kestirdim.

Dışarıya, tarlaların bulunduğu tarafa çıktım, düelloya hazırdım.

Tuhaf bir düelloya.

Seçkin bir nişancıya karşı kabak gibi meydanda olan bir adam.

Tüfeğe karşı mutfak bıçağı.

74

Bahçede sürünerek ilerledim ve tepeye doğru baktım. Gizlenmiş adamı görmem imkânsızdı, tüfeğin dürbünün yansımasını da fark edemiyordum; günümüzde optik gözler polimerdendi ve füme cam kullanılıyordu. Yine de her çalıyı, her ağacı gözlerimle tarayarak bir işaret, bir iz aradım.

Hiçbir şey yoktu.

Otlarla kaplı kurumuş bir dere yatağından yavaş yavaş tırmanmaya başladım. Her elli adımda bir, çukurun yamacına tırmanıyor ve elimi gözlerime siper ederek çevreme bakıyordum. Hâlâ görünürde kimse yoktu. Nişancı, şüphesiz dalların ve yaprakların arasına gizlenmişti ve üzerinde kamuflaj elbisesi vardı. Belki de, Saraybosnalı sniper’lar gibi çok uzaktan ateş ediyordu…

Biraz daha tırmandım. Tam tepemde, serviler rüzgârla hışırdıyordu. Birden, çevreme bakınırken bir parıltı gördüm. Kaçamak, bir anlık bir parıltı. Güneşte parlayan metal bir tetik. Veya bir yüzük, bir bilezik, bir mücevher. Hızlandım, mümkün olduğunca ses çıkarmamaya çalışıyordum. Artık hiçbir şey düşünmüyor, hiçbir şeyi tahlil etmiyordum. Savaşa gidiyordum, hepsi bu, otuz derecelik açıyla benden iki yüz metre uzaktaki hedefime kilitlenmiştim.

Nihayet, tepenin en yüksek noktası.

Bir adım daha attım ve artık çevremi 180 derecelik bir açıyla görebiliyordum.

Oradaydı, bir ağacın dibinde.

İriyarı, kamuflaj elbiseliydi, aşağıdan görülmesi imkânsızdı.

Haki bir panço giymişti, kafasında kapüşon vardı. Bir dizini yere dayamış, silahını sökmekle meşguldü; en azından yeniden doldurmuyordu. Dev gibi biriydi. En azından yüz elli kilo olmalıydı. Bu herif iki kez yoluma çıkmıştı. Catania'da bir çıkmaz sokakta. Vatikan müzesinin merdivenlerinde.

Geniş bir daire çizdim ve arkadan ona doğru yaklaştım. Aramızda en fazla on metre mesafe vardı. Tüfeğin susturucusunu çıkarıyordu. Boru çok kızmış olmalıydı. Ama onu tutmakta ve bırakmamakta ısrar ediyordu.

Üç metre. Bir metre… O anda, altıncı hisle olsa gerek başını çevirdi. Hareketini tamamlamasına izin vermedim. Üzerine atladım, sol kolumla gırtlağına bastırdım, bıçağımı çenesinin altına dayadım:

– Tüfeğini bırak, diye bağırdım. Aksi takdirde de, yemin ediyorum işini bitiririm.

Hareketsiz kaldı, hâlâ dizlerinin üstündeydi. Sırtına abandım, bir sığırı gırtlaklıyormuş gibiydim. Bıçağımla biraz dürttüm. Ancak yağ tabakası engel oldu, hiç kan akmadı:

– Silahı bırak, bok herif. Şaka yapmıyorum.

Bir süre daha tereddüt etti, sonra tüfeği bir metre önüne fırlattı. Pek güvenli bir mesafe değildi. Derin bir soluk aldım:

– Şimdi, yavaşça döneceksin ve…

Elinde bir şey parladı, bir yay gibi sağa döndü. Yana kaçtım. Bir komando bıçağı havada ıslık çaldı. Dizimi böğrüne geçirdim, gövdesini geriye doğru bükmeye çalıştım. Bıçağını bu defa sol tarafıma doğru savurdu. Darbeden bir kez daha kurtuldum.

Yeniden geriye doğru dönmeye çalıştı. Şaşırtıcı bir kuvveti vardı. Bıçağı yeniden salladı, bu defa üstten. Bıçak omzumu sıyırdı. Acıyla inledim ve refleks olarak mutfak bıçağımı sol kulağının altına sapladım, siperine kadar. Kan fışkırmaya başladı, bıçak muhtemelen atardamara isabet etmişti.

Çam yarması öne doğru eğildi, dizlerinin üzerinde iki yana sallandı. Bıçağı bırakmadan adamın hareketlerini izliyorum. Bir sığırın kafasını kesen bir kasap gibi bıçağı ileri geri oynattım. Kan parmaklarıma bulaşıyor, zaten ısınmış olan tenimi biraz daha ısıtıyordu.

Bir sıçrayışta doğruldu, bir ayağını yere bastı ve ayağa kalkmayı başardı, ancak arkaya doğru yıkıldı. Yüz elli kiloluk ağırlığın altında ezildim. Nefesim kesiliverdi.

Bir an bilincimi kaybettim, sonra kendime geldim. Hâlâ bıçağımı bırakmamıştım. Adamın ağırlığıyla çamurun içine gömülmüştüm, dev bir ahtapot gibi kollarımı ve bacaklarımı sallıyordum. Hâlâ kanı akıyordu ve üstüm başım kan içinde kalmıştı.

Boğuluyordum. Birkaç saniye içinde gözlerim kararacaktı ve bu da, benim sonum demekti. Hâlâ amacıma ulaşamamıştım; bıçağı sol kulağa kadar yürütmek. Başladığım işi tamamlamak için bıçağın sapını iki elimle kavradım.

Sonra bıraktım ve adamı üzerimden atmak için var gücümle çam yarmasını sırtımla ve dirseklerimle ittim. Sonunda yana

devrildi. Bir kez daha, beni yakalamak için elini uzattı, ama elinde bir şey yoktu. Kendi etrafında iki kez döndü ve yamaçtan aşağı birkaç metre yuvarlandı.

Çamurdan zorlukla çıktım, sırtımı ağaca dayadım, derin derin nefes aldım. Ciğerlerim ezilmiş, gırtlağım çamurla dolmuştu. Birden mideme şiddetli bir ağrı girdi. Arkamı döndüm ve ağacın dibine kustum. Kanımın şakaklarımda attığını hissediyordum. Yüzüm bembeyazdı; ölüm beyazlığındaydı.

Birkaç dakika, bitkin bir halde dizlerimin üzerinde kalakaldım. Her şey yabancılaşmıştı. Sonra ayağa kalktım ve cesede bakmaya gittim. Beş metre aşağıda, sırtüstü yatıyordu, kolları göğsünde çaprazlanmıştı. Kapüşonu kafasından düşmüş, kısa bir sakalla çevrelenmiş geniş yüzü ortaya çıkmıştı. Boynundaki yara, kapkara, berbat bir ikinci kolye gibi duruyordu. Bıçağım, adam yuvarlanırken kırılmıştı.

Kafam zonklarken, bir yandan da düşünüyordum.

Onu da, bu adamı da tanıyordum.

Richard Moraz, Manon Simonis cinayetinin bir numaralı şüphelisi.

Bulmaca meraklısı adam. "Görüşeceğiz" demiştim ona Bavyera tavernasında. Görüşmüştük işte. Tüm parmaklarında yüzükler vardı. İlk karşılaşmamızda hemen ilgimi çeken yüzükler.

Ortaparmağındaki özel bir şövalye yüzük dikkatimi çekti.

Bir anda her şey yerine oturdu; bu parmaktaki yüzüğün üstündeki figürü Cazeviel'in vücudunda görmüştüm. Eskiden mahkûmlara takılan, ucu bir zincire bağlı demir bir boyunluk. Yaklaştım ve yüzüğü inceledim. Kesinlikle aynı semboldü, altın kabartma.

Emin olmak için cesedin sağ kolunu sıyırdım; kol bandajlıydı. Bandajı söktüm; yara çok belirgindi, yaklaşık on santimetre

uzunluğunda, boylamasına bir yara. Vatikan Müzesi'ndeki itişip kakışma sırasında Cazeviel'in bıçağını yiyen bu çam yarmasıydı.

Sorunumun ikinci kısmını da çözmüştüm.

Simplon Geçidi'nde başlayan sorunun.

75

Kışın kararttığı bir manzara. Kavrulmuş çıplak ağaçlar. Mezarlığa dönmüş, toprağı kararmış tarlalar. Keskin ışınlarını, radyoaktif dalgalar halinde gönderen bembeyaz bir gökyüzü.

Fondaki bu iç karartıcı manzaradan gözlerimi ayırmadan geri geri yürüdüm ve tepenin üzerinde, tek başına dimdik ayakta duran bir ağaca baktım. Göğe doğru uzanan, ancak toprağa mahkûm, taşlaşmış bir ağaç. İçinde bulunduğum durumu düşündüm. Yerde yatan bir ölü, ardındaki gerçek ve ikisinin arasında da ben.

Bir süreden beri, bu olayı ben soruşturmuyordum.

Soruşturma beni cehenneme doğru sürüklüyordu.

Dua etmeye karar verdim. Hem kendini Işıksızlara ve Manon Simonis olayına vakfetmiş Moraz için, hem de Agostina Gedda felaketine uğramış masum kurban Bucholz için.

Yamaçtan aşağı indim. Etrafın ıssız olmasının tek bir yararı, görgü tanığının olmamasıydı. Bucholz'un evine döndüm ve holde bıraktığım pardösümü aldım. Doktorun cesedinin yattığı, harap holdeki salona bir göz attım. Evin içinde dolaştığım yerlere bir daha uğradım, ardımda en ufak bir iz bırakmamalıydım.

Ceketimin yeniyle sokak kapısını kapattım.

Cinayet mahallinden yirmi kilometre kadar uzaklaştıktan sonra bir korulukta durdum. Çantamdan temiz bir gömlek çıkardım ve üstümü değiştim. Omzum acıyordu, ancak yara yüzeyseldi. Gömleği, kravatı, kanlı ceketi, cesedin üzerinden aldığım kırık bıçağı bir araya topladım ve yaktım. Alev alması

biraz zor oldu. Karşısına geçip bir Camel yaktım. Geriye külden ve bıçağın metalinden başka bir şey kalmayıncaya kadar bekledim, sonra bir çukur açtım ve cinayetimin kalıntılarını gömdüm.

Arabaya döndüm, saat 17:00 olmuştu. Pau'da bir otel bulmaya karar verdim. Uyumalı ve unutmalıydım; kısa vadede tek hedefim buydu.

Lourdes'a doğru yol aldım, sonra D94D karayoluyla otoyola çıkmak için kuzeye yöneldim: Pireneler'e doğru. Yolda, bir telefon kulübesinden jandarmayı arayıp, günlük ölüm listesine eklemeleri gereken bir ceset daha olduğunu belirttim.

Arabamın direksiyonunda yeni bir dua mırıldanmaya başladım. Ama bu kez kendim için. Mezmurlar, Davud'un 51. Mezmur'u. Kafamın içi bir sünger gibi gözenek gözenekti, ve olayları bir bütün olarak hatırlayamıyordum. Çok geçmeden, ölümleri, yanıt bulmamış soruları, şüpheli yanlarıyla soruşturmam yeniden belleğimde canlandı. Stéphane Sarrazin'i düşündüm. Catania'dan onunla temas kurmamıştım ve bir önceki gün bana üç mesaj bırakmıştı.

Cazeviel'in kimliğini öğrenir öğrenmez onu aramam gerekiyordu. Katilin geçmişini saptamak için en iyi konumda olan o değil miydi? Moraz konusuna gelince jandarmanın yapacak çok işi vardı. Numarasını tuşladım. Telesekreter çıktı. İhtiyatlı davranarak mesaj bırakmadım ve yeniden derin düşüncelerime daldım.

Hâlâ otoyoldaydım. Bir kez daha, elimdeki üç dosyayı düşünmeye ve aralarında bir mukayese yapmaya karar verdim.

Mayıs 1999.

Raïmo Rihiimäki "böcekler"le babasını öldürüyor.

Şeytan'ın etkisi altında alınmış, sıcağı sıcağına alınmış bir intikam.

Nisan 2000.

Agostina Gedda, kocası Salvatore'yi aynı yöntemle öldürüyor.

Yine Şeytan'ın etkisi altında alınmış soğukkanlı bir intikam.

Haziran 2002.

Sylvie Simonis yine aynı ritüelle kurban ediliyor.

Yine bir intikam.

Ruhunu Şeytan'a satmış küçük kızın öldürülmesinden on dört yıl sonra.

Tek bir sorun var; çocuğun on dört yıl önce ölmüş ve gömülmüş olması.

Bu durumda cinayeti kız işlemiş olamaz.

Öyleyse Simonis olayındaki Işıksız kimdi?

Araf'tan gelen, Şeytan'ın etkisi altındaki katil kimdi?

Otoyolun ortasında havanda su dövüyordum, direksiyonu emniyet şeridine doğru kırdım. Motoru kapattım ve başımı "hayır, olamaz" dercesine salladım.

Yanıt apaçık ortada olsa da son derece çılgınca ve ölçüsüzdü, böyle bir varsayımı başka birine söylemeye asla cesaret edemezdim.

Şimdi, bir ses, sadece anlamak için bunu denememi kulağıma fısıldıyordu.

Sartuis'de asla görmediğim, yokluğunun dikkatimi çekmiş olması gereken bir şey vardı.

Manon Simonis'in ölümüyle ilgili elle tutulur bir kanıt ne görmüş ne de okumuştum. Savcılar delilleri karartmış, soruşturmayı yürütenler tek kelime etmemiş, gazeteciler olayı görmezden gelmişlerdi. Ancak her halükârda, asla ölüm kâğıdını veya otopsi raporunu görmemiştim.

Manon Simonis hayatta olabilir miydi?

Vitesi bire taktım ve stabilize emniyet şeridinden hızla hareket ettim. On kilometre sonra, Pau çıkışı bağlantı yoluna ulaştım. Gişelerde parayı ödedim ve lastiklerimi öttürerek yarım bir tur yaptım.

Toulouse'a doğru.

Fransa'yı enine geçerkenki ilk etap.

Sartuis'ye ulaşmak için gece boyunca yol alacaktım.

76

Geceyarısı Lyon'daydım. Saat 02:00'de Besançon'da. Saat 03:00'te de, durmuş saatler şehri Sartuis'ye ulaştım. Jura Vadisi'ne yaklaştıkça yağmur da başlamıştı. Şimdi sel olmuş damların, çatıların üzerinden akıyor, olukları taşırıyor, kaldırımlar boyunca dereler oluşturuyordu. Ana arter, su almış bir tekne gibiydi.

Şehir merkezini ve belediyeyi buldum. Ruhu ve geçmişi olmayan modern bir binaydı. Arabayı park edip, ölü yaprakların ve suların arasından yürüyerek binaya doğru yaklaştım ve bekçi kulübesini gördüm.

Cama vurdum. Bir köpek havlaması duyuldu. Bir daha vurdum. Uzun iki dakikanın ardından kapı açıldı. Bir adam şaşkın gözlerle bana baktı. Yağmurun gürültüsünü bastırmak için bağırdım:

– Siz belediyenin kapıcısı mısınız?

Adam cevap vermedi:

– Siz bekçi misiniz, evet mi hayır mı?

Köpek hâlâ havlamayı sürdürüyordu. Herifin kapıyı tamamen açmadığına sevindim.

– Saatten haberiniz var mı? diye homurdandı sonunda. Ne istiyorsunuz?

– Belediyenin anahtarları sizde mi, evet veya hayır?

– Bu şekilde konuşmaya devam ederseniz köpeği salacağım! Ben bir devlet memuruyum. Her gece iki defa devriye gezerim, hepsi bu.

–Anahtarlarınızı alın. İçeri girmemiz lazım.

– Hangi sebeple?

Polis kimliğimi burnuna dayadım:

– Ben de devlet memuruyum.

Beş dakika sonra, adam yanımdaydı, üzerine kapüşonlu bir parka geçirmişti. Elinde bir fener vardı:

– Köpeği içeride bıraktım. Ona da ihtiyacınız var mıydı?

– Hayır. Sadece kayıtları kontrol etmem gerekiyor. Bir saat içinde yatağınızda olursunuz.

Birkaç saniye sonra binanın içindeydik.

– Tam olarak ne arıyorsunuz?

– Nüfus kütükleri. Ölüm kayıtları.

– Birinci kata çıkmamız gerekiyor.

Merdivene yöneldik, bir üst kata çıktık, uzun bir koridorda ilerledik, sonra adam anahtarını bir kapının kilidine soktu, büyücek bir salona girdik. Dışarıda çakan şimşekler içeriyi aydınlatıyordu.

Elektrik düğmesini çevirdi. Oda bir kütüphaneyi andırıyordu. Metal raflarda bir sürü sarı dosya vardı. Sol tarafta tek başına bir masa duruyordu. Üzerinde de yeni olduğu her halinden belli bir bilgisayar.

– Kullanmayı biliyor musunuz? diye sordum.

– Hayır. Bir köpeğim var. Devriye gezerim. Hepsi bu.

Metal raflara doğru döndüm:

– Burası arşiv mi?

– Size göre? Kafeteryaya mı benziyor?

– Yani her belgenin bir kopyası burada mı saklanıyor?

– Bilmiyorum. Size söyleyebileceğim tek şey burada bir sürü kâğıdın saklandığı, gereksiz ve…

Metal rafların arasına daldım ve dosyaları incelemeye başladım. Doğumlar, evlilikler, ölümler; hepsi buradaydı. Bir raf sadece kayıp kişilere ayrılmıştı; savaş sonrası dönemden bugüne kadar kaybolmuş kişiler. Seksenli yıllara ait dosyaları buldum.

"1988" yılının dosyasını aldım, kasım ayına kadar olan bütün kâğıtları karıştırdım. Manon Simonis adına bir ölüm kaydı yoktu. Ellerim titremeye başlamıştı. Üzerimden yere sular sızıyordu. Aralık ayına baktım. Yoktu. Dosyayı yerine koydum.

Kafamda başka bir düşünce yankılandı.

Yapılacak son bir şey daha vardı.

Gecenin karanlığında Le Locle, Sartuis'den çok daha vahşi görünüyordu. Amerikan şehirlerindeki gibi geniş bir cadde, yağmurla kırbaçlanan, birer sığınağı andıran dev apartmanlar. Peder Mariotte'un sesi hâlâ kulaklarımdaydı, Manon'un, sınırın diğer tarafında toprağa verildiğini söyleyen sesi:

– Annesi medyadan, gürültü patırtıdan uzak kalmak istedi…

Mezarlık şehrin ucundaydı. Arabamı park ettim, el fenerimi aldım ve iki yanında köknar ağaçlarının sıralandığı yola girdim. Demir parmaklıktan tırmandım ve mezarlığa, bir su birikintisinin içine atladım.

Ölüm, insanların arasındaki eşitsizliği kaldırıyordu. Mezarlıklar da. Mezar taşları, haçlar. Taşların üzerinde hayatların bir tür özeti vardı: doğum, ölüm tarihleri, isimler. İlerledim ve bir durum değerlendirmesi yaptım: İki taraflı olarak onlarca mezarın bulunduğu altı yol vardı. Bu da araştırılması gereken en az üç veya dört yüz mezar demekti.

Elimde fenerim ilk yola girdim. Yağmur iyice artmıştı, bir perde gibi görüşümü engelliyordu. Rüzgâr, rakibini devirmek

isteyen bir boksör gibi önden, arkadan, yanlardan büyük bir şiddetle beni sarsmaya devam ediyordu.

Birinci yol: Manon Simonis adı yok.

İkinci yol: Manon Simonis adı yok.

Üçüncü, dördüncü, beşinci yollar: HÂLÂ SİMONİS ADI YOK.

Fenerimin ışığıyla haçları, mezar taşlarını, isimleri tarıyordum, beni sanrılı bir gerçeğe sürükleyen bir tür geri sayım gibiydi. Bunu ne kadar zaman önce anlamıştım? Ve varsayımım mutlak bir gerçeğe ne zaman dönüşmüştü?

Altıncı yolun sonunda, çakılların üzerine dizüstü çöktüm.

Çocuk 1988'de ölmemişti.

Bu hem iyi hem de kötü bir haberdi.

İyiydi: Manon öldürülmekten kurtulmuştu.

Kötüydü: Bu Şeytan'ın sayesinde olmuştu.

O bir Işıksız'dı ve annesini öldürmüştü.

4
Manon

77

Acilen yapmam gereken ilk iş Stéphane Sarrazin'le hesaplaşmaktı.

Jandarma yüzbaşısı Manon'un hayatta olduğunu biliyordu, en başından beri. Simonis soruşturmasıyla görevlendirildiğinde, 1988 yılının dosyasını incelemiş olması gerekirdi. Böyle bir dosyanın hiç olmadığını iddia ediyordu, ama yalan söylüyordu, şimdi bundan iyice emindim. Vali olan Setton ve diğer soruşturmacılarla da temasa geçmiş olmalıydı. Her şeyi biliyordu. Neden bana işin doğrusunu söylememişti?

Yeniden sınırı geçtim, öfke doluydum.

Ve o dönemdeki olayları bir kez daha düşünmeye çalıştım.

Kasım 1988.

Medyanın olayın üstüne gitmesinden çekinen anne ile soruşturmayı yürüten yetkililer, çocuğun yaşadığını gizleme konusunda fikir birliğine vardılar. Yargıç Witt, Yüzbaşı Lamberton, Komiser Setton, avukatlar çenelerini kapattılar. Savcıya gelince, o insanları aldatmak için bulmaca gibi birkaç açıklama yaptı, o kadar.

Çifte kilit altına alınmış bilginin gizliliği.

Aralık 1988.

Sylvie Simonis yoğun bir bunalım dönemi yaşadı. Onun içindeki Şeytan'ı yok etmek için kendi kızını öldürdü, ancak kız kurtuldu. Bu durumda ne düşünmüş olabilirdi? Tahmin edebiliyordum: Sylvie iyi bir Hıristiyan'dı, bu hayata dönmede Tanrı'nın etkisini görüyordu. Bu İbrahim'in hikâyesiydi. Yehova, onun kızını kurban etmesini istememişti. Sylvie de Manon'a bir şans daha vermişti. Mucize şüphesiz onun ruhunu temizlemiş Şeytan'ı kovmuştu.

Devamını çok net bir şekilde görüyordum, dualar, gizlenmeler, Sylvie, Manon'u Jura Vadisi'nde bir yerlerde büyük bir gizlilik içinde büyüttü. Veya ülke dışında. Bir ayrıntı şimdi kafamın içinde şekillenmeye başlıyordu; on dört yıl boyunca bir İsviçre hesabına yapılan virmanlar. Bu hesap ne bir şantajcıya ne de Sylvie'ye aitti. Ama kızının vasilerinin olabilirdi! Kimdi onlar? Manon İsviçre'de yaşamış mıydı? Gerçek ismini mi kullanmıştı?

Sarrazin'in her şeyi anlatması yararına olacaktı.

Bana evinin adresini vermişti. Tropillot'daki askeri lojmanda değil Besançon'un güney çıkışında müstakil bir evde oturuyordu. Evi bir köydeydi: "Les Mulots". Sarrazin bir dağ evinden söz

etmişti. Şehrin dışına çıktım, bir müddet yol aldıktan sonra evi gördüm.

Yolun aşağısında, ahşap evin çatısı karanlığın içinde ben buradayım diyordu.

Eve elli metre kala durdum, etrafı kolaçan ettim ve çantamı aldım. İçimden demonte haldeki Glock 27 parçalarını çıkardım ve hızla silahı monte ettim. Arcane mermileriyle dolu bir şarjörü kabzaya yerleştirdim ve namluya bir mermi sürdüm. Elimle şöyle bir ağırlığını tarttım. Polimerden yapılmış olmasına rağmen 9 mm'lik Para'dan daha ağırdı.

Saat gecenin ikisiydi, Sarrazin'i yatağında yakalamayı ve aklını başına getirmeyi umuyordum.

Gürültü etmeden arabadan çıktım, silah elimdeydi. Yağmur dinmişti. Ay yeniden görünmüş, ıslak asfaltı aydınlatıyordu. Aşağı, dağ evine doğru indim, kapıya gelince durdum. Giriş kapısı açıktı, yağmur suyu açık kapıdan içeri akıyordu. Bu kötüye işaretti. Suya basmamaya dikkat ederek, içeri süzüldüm, bütün duyularım alarmdaydı. Holü geçtim, karşıma üç penceresi olan dikdörtgen bir salon çıktı. İçimden bir ses kötü bir şeyle karşılaşacağımı söylüyordu, ama bunu düşünmek istemiyordum.

Seslendim:

– Sarrazin!

Cevap yoktu. Mutfağı geçtim, son derece düzenli bir odayı geride bıraktım ve merdivene ulaştım. Giysim hâlâ ıslak olduğundan titriyordum.

– Sarrazin!

Yine ses yoktu. Ev ölüm kokuyordu.

Basamakların bittiği yerde bir koridor başlıyordu. Bir oda daha vardı. Sarrazin'in odasıydı herhalde. İçeri bir göz attım. Boştu. Umutlandım. Sarrazin nöbette olabilir miydi?

Bir uğultu duydum.

Sinekler, tam arkamdaydı. Sürü halinde.

Koridorun dibinde, aralık bir kapının önünde öbek öbek sinek vardı. Banyo. Sinekler vızıldayarak uçuşuyor, aralık kapıdan içeri girip çıkıyordu. İğrenç bir koku duyuluyordu. Yaklaştım. Silahımı kılıfına yerleştirdim, nefesimi tuttum ve dirseğimle kapıyı ittim.

Çürümüş et kokusu yüzüme çarptı. Stéphane Sarrazin, kahverengi bir suyla dolu küvetinde yatıyordu. Gövdesi suyun üzerindeydi, başı arkaya kaykılmış, bedeni acıyla bükülmüştü. Sağ kolu küvetin dışına sarkıyordu. Duvar fayanslarının üzerindeki kan lekeleri, dışarıdan vuran ay ışığının etkisiyle bir motif oluşturuyordu. Elektrik düğmesini buldum.

Çiğ ışık bütün iğrençliği gözler önüne serdi. Sarrazin'in yüzü yoktu; kaşlarından çenesine kadar derisi yüzülmüştü. Gövdesi göğüskemiğinden pübise kadar açılmıştı. Bağırsakları bedeninin dışına sarkmış, kıvrık bacaklarına dolanmıştı, ilk bakışta onun kapkara bir suyun içindeymiş gibi gözükmesine neden olan da buydu. Cesedin üzerinde, sinekler bir bulut halinde vızıldıyordu.

Geriledim. Titremelerim spazma dönüşmüştü, bütün konsantrasyonumu yitirmiştim, cinayet mahallini analiz edecek gücüm kalmamıştı. Burayı bir an önce terk etmekten başka bir şey istemiyordum. Ama bir kere daha bakmak için kendimi zorladım.

Küvetin yanında, yanlış anlamaya mahal vermeyecek kadar belirgin bir şey vardı; Sarrazin'in organı. Katil yüzbaşının aletini kesmişti. Banyodan çıkmadan önce yeniden fayansların üzerindeki lekelere baktım. Kanlı harflerle yazılmış bir cümleydi bu; katil kurbanının organını bir fırça gibi kullanmıştı.

Uzun, büyük harflerle yazılmıştı:

SADECE SEN VE BEN.

Yazı, günah çıkarma hücresindeki yazıya benziyordu.

Ve bir kez daha, bu mesajın benim için yazılmış olduğundan emindim.

78

Hızla Besançon'dan uzaklaştım. Artık aklımdaki tek düşünce, katilin cinayetlerinin hesabını kendi kanıyla ödemesiydi. Bundan böyle kısasa kısas kanunu geçerliydi. Göze göz. Kana kan.

Şehir uykudaydı, bir telefon kulübesini gözüme kestirdim. Durdum ve Besançon Jandarma Genel Karargâhı'nı aradım. İsmimi vermedim elbette. Faili meçhuller dosyasına yazılacak yeni bir kurban daha. Artık her şey rutine dönmüştü.

Sonra yeniden yola koyuldum.

Düşüncelerim bir kâbusa dönüşüyordu. Şeytan izlerini takip etmemi istiyordu; benim, sadece benim. Ve Jura Vadisi'nde bir yerlerde o beni bekliyordu. IŞIKSIZLARI KORUYORUM. Sadık bendelerine göz kulak olan ve onları en kötü şekilde intikam almaya yönlendiren bir şeytan, şimdi de meraklı Yüzbaşı Sarrazin'i ortadan kaldırmıştı.

Acilen bir otel bulmalıydım.

Bir oda, jandarmanın ruhuna dua edebileceğim ve belki de birkaç saat uyuyabileceğim kapalı bir mekân. Yolun kenarında neon ışıkları sönük bir bina gördüm. Yavaşladım. Cephesi sarmaşıklarla kaplı, belli bir üslubu olmayan bir oteldi. Satıcılara, gezgin tüccarlara yönelik iki yıldızlı bir otel.

Otel görevlisini uyandırdım ve beni odama kadar götürdü. Elbiselerimi çıkarıp duşun altına girdim, sonra karanlıkta dua ettim. Sarrazin için, bir daha, bir daha Tanrı'ya yakardım. Ancak şüphelerimden bir türlü kurtulamıyordum. Can çekişerek ölme-

sine ve aramızdaki anlaşmaya rağmen Sarrazin'de gizemli bir yan olduğuna inanıyordum. Ne de olsa yüzde otuz şüpheliydi…

Aklıma, bir kaleydeskobun üst üste binen, iç içe geçen renkli camları gibi binlerce soru geliyordu. Her geçen saniye motifler değişiyor, birbirine karşıt gerçekler, cevapsız sorular, gitgide artan sıkıntılar halinde kafamın içinde büyüyordu.

Sonra Manon'u düşünmeye başladım, artık aklımda sadece o vardı. Diğer sorunları bertaraf etmek için sadece ona yoğunlaştım. Eğer hayattaysa şu anda ne yapıyordu?

Düşüncelerime biraz daha yoğunlaştım, aklıma Luc gelmişti. Soruşturmasında benden daha ileri gitmiş olabilir miydi? Yirmi iki yaşında, hayatta olan Manon'a ulaşmış mıydı? İntihara teşebbüs etmesine sebep olacak ne bulmuştu?

Işıyan günle uyandım.

Saat 08:30'du. Giyindim ve önceki gece çıkardığım elbiselerimi çantama tıkıştırdım. Sonra otelin boş restoranına kahve içmek ve sabah gazetelerine bir göz atmak için indim. Bucholz ve Moraz'ın ölümleriyle ilgili tek satır yoktu. Sarrazin'in cesedi hakkında da, gerçi daha çok erkendi.

Biraz geç de olsa stratejimi uygulamaya başlayacağım bir gün.

Manon'un kurtarılma hikâyesinin en başına dönecektim.

Yarım saat sonra, Sartuis İtfaiye Merkezi'nin önünde durdum. Beyaz bulutlara rağmen gökyüzü masmaviydi. Etraf son derece sakindi. Sarrazin'in ölüm haberi henüz duyulmamıştı. Avluda ne gevezelik eden vardı, ne de cep telefonuyla konuşan.

Diğerleri gibi bir cumartesiydi.

Titreyerek ana hangarın çevresini dolandım. Sağ tarafta alabros saçlı genç bir itfaiyeci ruhsuz bir şekilde bir su fıskiyesine bağlı hortumla uğraşıyordu. Seslendim. Yaptığı işi bırakıp bana doğru baktı; sonra gözlerini polis kimliğimden ayırmadan sordu:

– Ne içindi?

– Eski bir hikâye. Manon Simonis. 1988 kasımında boğulmuş küçük bir kız. Onun cesedini çıkaran kurtarma ekibiyle görüşmek istiyorum.

– Bunun için önce yüzbaşıyı görmeniz gerekiyor, o…

– Ne oluyor burada?

İtfaiyecinin arkasında bir adam belirdi. Ellili yaşlarda, suratı kırış kırış, saçlarını geriye doğru taramış, patates burunlu biriydi. Omuzlarındaki rütbeler parlıyordu.

– Yüzbaşı Mathieu Durey, dedim kararlı bir sesle. Manon Simonis cinayetini soruşturuyorum.

– Hangi sebeple?

– Yeni ipuçları var.

– Bakınız. Neler?

– Size bir şey söyleyemem.

Sinirlenmeye başlamıştım, ama her ne pahasına olursa olsun bilgiye ihtiyacım vardı. Gerisi ayrıntıydı. Adam kaşlarını çattı. Gözlerinin çevresinde binlerce kırışıklık oluştu. Kuşkulu bir ses tonuyla sordu:

– Bize neden geldiniz?

– Çocuğu sudan çıkaran itfaiyecilerle konuşmak istiyordum.

– Ben de o ekipteydim. Ne öğrenmek istiyorsunuz?

– Kızın durumunu hatırlıyor musunuz?

– Ben doktor değilim.

– Küçük kız kesin olarak ölmüş müydü?

Adam yanındaki genç itfaiyeciye şaşkın gözlerle baktı. Üsteledim:

– Manon'un hayata dönmesi için en ufak bir şans bile kalmamış mıydı?

İtfaiyeci şimdi iyice şaşırmıştı; karşısında bir kaçık varmış gibi bakıyordu.

– Küçük kız en az bir saat suyun içinde kalmıştı, diye cevap verdi. Vücut ısısı yirmi derecenin altındaydı.

– Kalbi atmıyor muydu?

– Sudan çıkarıldığında, fizyolojik açıdan hiçbir hayati belirti yoktu. Vücudu morarmıştı. Gözbebekleri büyümüştü. Daha ne olması gerekiyordu?

Pardösümün içinde hâlâ titriyordum. Yeniden sordum:

– Cesedi nereye götürüldü?

– Bilmiyorum.

– İlkyardım ekibiyle konuşmadınız mı?

Bir bana bir genç itfaiyeciye baktı; sonra devam etti:

– Her şey çok çabuk oldu. İlkyardım ekibinin bir helikopteri vardı.

Görüntüyü kafamda canlandırmaya, olan biteni hayal etmeye çalıştım. 12 kasım 1988, saat 19:00. Müthiş bir yağmur var. Jandarma, arıtma alanında cesedi buluyor. İtfaiyeciler hemen kuyuya iniyor. Sedye projektörlerin ve tepe lambalarının ışığında yukarı çıkarılıyor. İlkyardım ekibi helikopterle cesedi götürmeye karar veriyor. Neden? Manon'u nereye götürmüş olabilirler? Kıdemli itfaiyeci bir tahminde bulundu:

– Besançon'a götürmüş olabilirler. Otopsi için.

– İlkyardım helikopteri, diye sordum, hangi merkezden geliyor? Besançon mu?

Adam, sorularımın ardında gizli bir mana olup olmadığını anlamak istercesine yüzüme baktı. Kafasını sallayarak cevapladı:

– Bu tür nakillerde, Morteau'dan özel helikopter çağırılır.

– Şirketin adı?

– Codelia. Ama emin değilim onlar mı…

Başımla iki itfaiyeciyi selamladım ve arabama koştum.

On beş dakika sonra, küçük vadinin en dibinde yer alan sosis başkenti şehre ulaşmıştım. Helikopter alanı şehrin çıkışında,

Pontarlier yolu üzerindeydi. Yuvarlık bir piste açılan ondüle çatılı bir hangar. Pistte tek bir helikopter vardı.

Hangara yüz metre kala durdum ve düşündüm. Oraya gitmemin iki sonucu olabilirdi: ya adamlar iyi niyetli davranıp arşivlerini bana açar ya da polis kimliğim bir işe yaramaz ve araştırma başlamadan sona ererdi. Bu riski göze alamazdım.

Arabayı yeniden hareket ettirdim, helikopter alanını geçtim, sonra ilk virajı dönüp ağaçların altına park ettim. Bu kez yürüyerek gerisin geri hangara döndüm. Etrafa bir göz attım. Pistin kenarında, helikopterin yanında üç adam konuşuyordu. Biraz şansım varsa, ofis boş olabilirdi.

Duvar boyunca ilerledim ve hangara girdim. Yaklaşık bin metrekarelik bir yerdi. İçeride bazı bölümleri sökülmüş iki helikopter duruyordu. Hangarda kimse yoktu. Atölye kısmının solunda, camlı bir asma kat vardı. Orada da herhangi bir hareketlilik göze çarpmıyordu.

Basamakları tırmandım ve camlı kapıyı ittim. Büyük çalışma masasının üzerinde, bekleme konumunda duran bir bilgisayar vardı. Espas tuşuna bastım, ekran aydınlandı. Her şey buradaydı, özenle listelenmişti: uçuşlar, müşteriler, ortalama kerosen tüketimleri, bakım karneleri, faturalar…

Ne şifre, ne karmaşık bir listeleme ne de yabancı bir lojik söz konusuydu. Büyük şans diye düşündüm. “Acil yardım” dokümanına tıkladım ve yıllara göre ayrılmış dosyaları buldum.

Camdan dışarı kaçamak bir bakış attım; hâlâ görünürde kimseler yoktu. “1988”i açtım ve kasım ayına kadar listeyi taradım. Beni ilgilendiren rota föyünü gördüm.

F-BNFP

Jet-Ranger 04

18 kasım 1988, 19.22, ÇAĞRI XM 2453: SAMU/Sartuis Hastanesi.

VARIŞ NOKTASI: Sartuis Arıtma alanı.

Yakıt: % 70.

18 kasım 1988, 19.44, TRANSFERXM 2454: SAMU/Sartuis Hastanesi.

VARIŞ NOKTASI: VALID DES CHAMPS-PIERRES ÜNİVERSİTE HASTANESİ (chhv) Lozan, Kalp ve Damar Cerrahisi Bölümü.

TEMAS: Moritz Beltreïn, servis şefi.

Yakıt: % 40.

Suratıma bir yumruk yemiştim. Manon, Besançon'daki bir hastaneye götürülmemişti. Helikopter İsviçre sınırını geçmiş ve doğrudan Lozan'a gitmişti. Neden Lozan'a? Boğulmuş bir çocuk neden bir kalp ve damar cerrahisi servisine kaldırılmıştı?

Beyin sinapslarım ses hızında çalışıyordu. Manon Simonis'in naklini sağlayan ilkyardım görevlisiyle konuşmalıydım. Kızın oraya naklini sadece o istemiş olabilirdi.

– Burada ne arıyorsunuz?

Görüş alanıma, sol taraftan bir gölge girmişti.

– Açıklayabilirim, dedim gülümseyerek.

– Bu biraz zor olacak.

Adam yumruklarını sıkmıştı. Bir seksen boyunda, en az yüz kiloydu. Ya pilottu ya da teknisyen. Çıplak elle bir helikopteri yerinden kıpırdatabilecek kadar iriydi.

– Ben… Ben polisim.

– Daha iyi bir yalan bulman gerekiyor evlat.

– Bırakın kimliğimi göstereyim.

– Kımıldarsan, seni tepelerim. Ofiste ne arıyorsun?

Odadaki gerginliğe rağmen, hâlâ biraz önce yaptığım keşfi düşünüyordum. Lozan'daki üniversite hastanesi, Kalp ve Damar Cerrahisi Bölümü. Neden oraya nakledilmişti? Orada Manon'u hayata döndürebilecek sihirli bir değnek mi vardı?

Herif masaya yaklaştı ve telefona uzandı:

– Eğer gerçekten bir aynasızsan, jandarmayı aramamda bir sakınca yoktur.

– Sorun değil.

Kaybedeceğim zamanı düşündüm: Morteau'daki karargâhta açıklama yapmak zorunda kalacaktım, Paris'e telefonlar edilecek, Sarrazin'in ölüm haberi işleri daha da karıştıracaktı. Tüm bunlar en az üç saat parmaklıklar ardında kalmam demekti. Öfkemi gizlemek için gülümsedim.

Herif henüz ahizeyi kaldırmadan telefon çaldı. Ahizeyi kulağına götürdü. Yüz ifadesi değişti. Bir bloknot aldı ve adresi yazdı, sonra mırıldandı:

– Geliyoruz.

Telefonu kapattı ve gözlerini bana çevirdi:

– Şanslı günündesin. Kapıyı gösterdi. Defol.

Gong çalmıştı. Acil bir çağrı Hızır gibi yetişmişti. Geri geri giderek kapıdan çıktım ve koşar adım basamaklara yöneldim. Hızlı hızlı inerken, herif yetişip beni geçti. Merdivenin üzerinden atlamıştı, sonra koşarak hangardan çıktı, elinde bir kâğıt vardı, diğer elini başının üstünde pervane gibi çeviriyordu. Dışarıdaki tipler de helikoptere yöneldi. Helikopterin palaları dönmeye başladığında ben alandan çıkıyordum.

Helikopter havalandığında ise ben hâlâ yürüyordum. Kalan son kızıl yaprakları da dökerek ağaçların üzerinden geçip gitti. Kafamı kaldırdım; pilot olduğunu tahmin ettiğim irikıyım kokpitin camından bana bakıyordu.

Arabama atladım ve motoru çalıştırıp havada burgaçlanan yaprakların ve çalı çırpının arasından hızla geçtim.

Lozan.

Olayın çözümü oradaydı.

79

Vaud des Champs-Pierres Üniversite Hastanesi Lozan'ın tepelerinde, Bugnon Sokağı yakınında, merkez kampüse fazla uzak olmayan üç katlı küçük bir binaydı. Gri çakıllar ve küçük çam ağaçlarıyla bir Japon bahçesinin tam ortasında yer alıyordu.

Ana yolu yürüyerek kat ettim. Bahçe insana hem huzur veren bir Zen bahçesini hem de kaygı veren bir Shining labirentini andırıyordu. Gökyüzü kapalıydı. Havada, kiraz çiçeklerinin polenlerinin oluşturduğu bir pus tabakası vardı.

Kalp ve damar cerrahisi bölümü ikinci kattaydı. Manon'un cesedini kabul eden doktorun adı beynime kazılıydı: Moritz Beltreïn. On dört yıl sonra bile hâlâ burada cerrahlık yapıyor olabilir miydi? Servisin girişindeki küçük danışmayı buldum. Bankonun arkasında, üzerinde hemşire önlüğü olmayan genç bir kadın vardı.

Sevimli bir ses tonuyla doktoru görmek istediğimi söyledim.

Gülümsedi. Güzel bir kızdı ve bunca şeye rağmen bu ayrıntı dikkatimi çekmişti. Bana bakıyordu. Devam ettim:

– Artık burada çalışmıyor mu?

– O büyük patrondur, dedi sonunda. Daha gelmedi, ama mutlaka uğrar. Her gün gelir, hafta sonları bile. Gün ortasında aniden.

– Onu bekleyebilir miyim?

– Tek şartla, benimle konuşursanız.

Beni oyunun içine çekmeye çalışıyordu, yüzünde sevimli bir ifade vardı. Derin bir iç çekti.

– Adım Julie. Var gücüyle elimi sıktı. Julie Deleuze. Burada sadece hafta sonları çalışıyorum. Öğrenci işi. Benimle konuşma konusuna gelince, mecbur değilsiniz elbette…

Dirseklerimi bankoya dayadım ve gülümsedim. Laf olsun diye ona birkaç kişisel soru sordum: okulu, günlük yaşamı, Lozan'da boş zamanlarında ne yaptığı vb. Otomatik pilota bağlanmış gibiydim. Verdiği cevapları dinlemeden peş peşe sorular soruyordum.

Görünmeyen bir telefon çaldı. Elini bankonun altına soktu ve cevap verdi. Bu arada bana da göz kırpmayı ihmal etmedi.

– O, dedi, telefonu kapatırken. Ofisinde. Girebilirsiniz.

– Haber vermeyecek misiniz?

– Gerek yok. Kapıyı çalın. İçeri girin. Çok sempatiktir. İyi şanslar.

Bankodan uzaklaştım. Kız seslendi?

– Geri gelecek misiniz?

İpeksi siyah saçlarının arasından gözlerini kırpıştırdı. Açık yeşil gözlerini.

– Maalesef, dedim. Ama gülümsemenizi hep hatırlayacağım.

Verilecek en iyi cevap buydu. Açık ve iyimser. Güldü, sonra ekledi:

– Tam arkanızda. Koridor. Dipteki oda.

Arkamı dönüp yürüdüm. Birkaç adım sonra, kızı, gözlerini, her şeyi unutmuştum bile. Kapıya vurdum, içerden hemen cevap geldi. Kapının tokmağını çevirirken Manon için kısa bir dua okudum.

Hayattaki Manon için.

Adam, bembeyaz badanalı odanın içinde ayakta durmuş, metal bir dolaba dosyaları yerleştiriyordu. Bir altmış beş boylarında tıknaz sayılabilecek biriydi. Kocaman gözlükleri vardı, perçemlerini alnına düşürmüştü. Elton John'a benzerliği şaşırtıcıydı, tek fark saçları griydi. Altmışlı yaşlarda olmalıydı, ama kıyafetiyle –yıkanmış bir blucin, yün bir kazak– Berkeley'li bir öğrenciyi andırıyordu. Ayağında Stan Smith ayakkabılar vardı. Sordum:

– Moritz Beltreïn, değil mi?

Kafasını sallayarak onayladı, sonra masanın önündeki koltuğu işaret etti:

– Oturunuz, dedi, gözlerini elindeki dosyadan ayırmadan.

Yerimden kıpırdamadım. Birkaç saniye geçti. Hâlâ ev sahibime bakıyordum. Hantal, ağırkanlı görünüyordu. İri, kemikli bir yapısı vardı. Sonunda kafasını dosyadan kaldırdı:

– Sizin için ne yapabilirim?

Adamın CV'sini tahmine çalışıyordum. Soyadı. Kökeni. Hobileri. Ama perçemi ve gözlükleriyle cerrah çözümlenmesi imkânsız biriydi.

– Sorumu yineliyorum, dedi kayıtsızca. Sizin için ne yapabilirim?

– Manon Simonis'le ilgileniyorum.

Gülümsedi. Geniş elmacıkkemikleri, koca gözlüklerinin çerçevesine dokundu. Opak camlı gözlükleri parladı.

– Komik bir şey mi söyledim.

– On dört yıldan beri sizin gibi birini bekliyorum.

– Benim gibi mi?

– Nihayet gerçeği anlamış, meseleye yabancı biri. Hangi yolu izlediniz bilmiyorum, ama sonunda buraya ulaştınız.

– O yaşıyor, değil mi?

Sustu. Vereceği cevap tüm hayatımı değiştirecekti. Alacağım cevap benimle birlikte tüm evren için nihai bir karar olacaktı, biliyorum.

– O yaşıyor, evet veya hayır?

– Manon'u gördüğümde ölmüştü. Ama durumu onu hayata döndüremeyeceğim ölçüde umutsuz sayılmazdı.

Koltuğa büzüldüm. Zorlukla konuştum.

– Bana tüm hikâyeyi anlatınız. Bu çok önemli.

Yalvaran ses tonumdan utanmıştım. Kuşkulu bir tavırla sordu?

– Soruşturmanız için mi yoksa kendiniz için mi?

– Arasında ne fark var?

– Şu soruşturmanız; ne aşamada?

– Bunu size, her şeyi bana anlattıktan sonra söyleyeceğim. Bana anlatacaklarınız, soruşturmamın geri kalan kısmı için belirleyici olacak.

Başını salladı. Hâlâ elinde tuttuğu klasörü rafına yerleştirdi, sonra derin bir nefes aldı. Tam karşıma geçip oturdu:

– Olayı biliyorsunuz. Yani kriminal açıdan demek istiyorum. Bildiğiniz gibi isimsiz bir telefon aramaları bir kuyuya yönlendirdi, orada…

– Dosyayı ezbere biliyorum.

– Jandarma böylece Corolle sitesinin yakınındaki kuyulara bakmaya başladı. Yanlarında doktorlar da vardı. İlkyardım ekibi çocuğu bulduğunda ölmüş olduğunu belirledi. Gözbebekleri sabitti, kalbi durmuştu ve beden sıcaklığı 23 dereceydi. Ölüm kesindi. Yine de, bir doktor, eskiden benim servisimde çalışmış Boroni adında biri benim uzmanlığımı biliyordu.

– Uzmanlığınız tam olarak nedir?

En baştan beri, bir kalp ve damar cerrahının reanimasyonla alakasını anlamamıştım.

– Hipotermi, diye cevapladı Beltreïn. Otuz yıldan beri soğuğun neden olduğu fizyolojik olgularla ilgileniyorum. Mesela, bu tür koşullarda vücuttaki kan akışının yavaşlayabilmesi gibi. Biz yine Manon'a dönelim. Bu adam, yani Boroni, böylesi şiddetli soğuğa maruz kalan kişiler için, ölüm açıklandığında bile, az da olsa bir umut olduğunu biliyordu. Böylece sanki çocuk yaşıyormuş gibi hareket etti. Aramalara katılan helikopteri çağırdı ve benimle temasa geçti. Yolda geçen zamanı da göz önüne alırsak

küçük kız en az altmış dakikadır ölüydü. Bu da şansımızı sıfıra indiriyordu. Ama yine de yöntemimi denemenin bir zararı yoktu. Bir "baypas" makinesinin ne olduğunu biliyor musunuz?

İsim bende belli belirsiz çağrışımlar yaptı. Beltreïn devam etti:

– Her ameliyathanede, önemli cerrahi müdahalelerde hastanın kanını soğutmak için vücut dışı dolaşımı sağlayan bir makine kullanılır. Sistem hastanın kanını almaya, birkaç derece soğuttuktan sonra yeniden vücuda vermeye dayanır. Yapay bir hipotermi elde edinceye kadar işlem birkaç kez yinelenir.

Evet, hatırlamıştım. Luc'ü kurtarmak için de aynı makine kullanılmıştı. Bu hikâyedeki inanılmaz ironiydi. Sözlerini ben tamamladım:

– Çocuğun kanını ısıtmak için sistemi tersine çalıştırdınız.

– Kesinlikle. Bu yöntemi ilk kez 1978'de solunum durmasından ölen bir erkek çocukta denemiştim. Böylece çocuğu hayata döndürmeyi başarmıştım. Seksenli yıllarda da bu işleme birçok kez başvurdum. Günümüzde, bu teknik dünyanın dört bir yanında sıklıkla kullanılıyor. Gururla gülümsedi. Mucidi olduğum bir teknik.

Dehasının büyüklüğünü anlayabilmem için kısa bir ara verdi, sonra devam etti:

– Manon'un kanı, ısısıyla oynanmadan, ancak oksijenlendirilerek makineden geçirildi, sonra kıza verildi. Ardından yeniden denedik, bu kez ısı 27 dereceye çıkarıldı, sonra bir daha, bu sefer 29 dereceye ulaştık... 35 dereceye çıktığımızda monitörde bir hareketlenme oldu. Yeni bir denemeden sonra ekranda salınımlar görülmeye başladı. 37 derecede kalp atışları düzenli hale geldi. Manon, bir saat boyunca klinik olarak ölü kaldıktan sonra yeniden hayata dönmüştü.

Beltreïn'in açıklamaları benim Descartes'çi yaklaşımımla örtüşüyordu. İlk kez biri mucizeden söz etmiyordu. Ne Tanrı'nın ne de Şeytan'ın mucizesinden. Doktor sanki ne düşündüğümü hissetti:

– Manon'un hayata dönmesi bir mucize olarak değerlendirilebilir. Aslında, küçük kızın yaşına bağlı üç elverişli etkenin bir araya gelmesiyle açıklamak daha doğru olur.

– Hangi etkenler?

– Her şeyden önce vücut ölçüleri. Manon cılız bir çocuktu. On beş kilo civarında. Bu da vücudunun aniden soğumasını sağladı. Bedeni kış uykusu konumuna geçti. Kalbi çok daha yavaş atmaya başladı; dakikada seksen yerine kırk atış. Biyokimyasal reaksiyonlar da azaldı. Hücrelerdeki oksijen tüketimi son derece düştü. Bu çok önemliydi. Beyin fonksiyonları düşük rejimle çalışmaya devam etti, kan dolaşımıyla beslenememesine rağmen.

Beltreïn coşmuştu, ama araya girdim:

– Rölantiye geçmiş bir vücuttan söz ediyorsunuz, ama Manon boğulmuştu, öyle değil mi? Bu durumda ciğerleri suyla dolmuş olmalı.

– Tamamen yanılıyorsunuz. Bu da ikinci olumlu etken. Küçük kızın solunumu durmuştu, boğulmamıştı. Boğazından içeri tek bir damla su girmemişti.

– Açıklar mısınız?

– Çocuklarda bir "diving reflex" vardır. Yüzücü bebekleri düşünün. Suya batırıldıklarında ciğerlerine su girmemesi için içgüdüsel olarak ses tellerini kapatırlar. Kuyunun içinde Manon dış çevreyle ilgisini kesti ve kapalı devre olarak fonksiyonları çalışmaya devam etti.

Gözümün önüne Manon'un vücudunun içinin tuhaf görüntüsü geldi. Çok düşük ritimde çalışan kırmızı ve siyah organlar,

buz gibi soğuk suyun içinde yaşama tutunma mücadelesi veriyorlardı. Beltreïn gözlüklerini düzeltti:

– Bu refleks konusuyla ilgili çeşitli teoriler var. Kimileri bunun, bizim su orijinimize bağlı arkaik bir miras olduğunu düşünüyor. Bir yunus veya bir balina suya daldığında, doğuştan var olan bir mekanizma soluk almayı keser ve kanı hayati organlara yönlendirir. Manon da suya batınca küçük bir yunusa dönüştü. Deyim yerindeyse kendine sığındı. Bir tür paleobellek…

Beltreïn yeniden sustu, kelimelerinin boşlukta çınlamasına izin verdi. Bu yeniden yaşama dönme mucizesi, onun düşündüğünden çok daha çarpıcıydı. Sözüm ona ruhunu Şeytan'a satmış küçük bir kız, annesi tarafından öldürülmüş, ancak yunus belleği sayesinde hayata dönmüştü.

– Bu evrede, diye devam etti, temel bir olguyu anlamanız gerekiyor. Mücadele olmamış.

– Manon ile katili arasında mı demek istiyorsunuz?

– Hayır. Manon ile ölüm arasında. Kız çırpınmamış bile. Soğuk onu hemen etkilemiş ve vücudu taş kesmiş. Bu sayede hayatta kalmış olmalı. En ufak bir çırpınmada boğulabilirdi. Aslında bir şekilde, küçük kız ölümü kabullenmiş. Bu da araştırmaların gizemli yanlarından biri. Kişi ölümü kabullendiği, ona doğru gittiği oranda, bir tür iki dünya arasında kararsızlık yaşar. Bir yarı-ölüm, bir yarı-yaşam…

Küçük kızın var oluşunda önemli bir yer tutan bu kısa dönemi düşündüm. Manon bu "zaman durması" sırasında kimi görmüştü? Şeytan'ı mı? Şimdilik bu geçiş anındaki fizyolojik olgulara yoğunlaşmalıydım.

– Üç etkenden söz etmiştiniz.

– Polisleri seviyorum, diyerek güldü. Dikkatli öğrencilersiniz.

Dudaklarını şaklattı:

– Üçüncü etken Manon'un tamamen iyileşmesiyle ilgili. Tüm bu anlattıklarıma bakarak, kızda önemli arazlar kaldığı düşünülebilir. Oysa, uyandığında Manon'un tüm kognitif fonksiyonları kusursuzdu. Konuşmasında bir sorun yoktu. Muhakeme güçlüğü çekmiyordu. Sadece belleğinde görece bir amnezi vardı. Ama beyni mükemmel çalışıyordu.

– Bunu nasıl açıklıyorsunuz?

– Bir kez daha yaşı. Beyin ne kadar gençse hücre sayısı da o kadar fazladır. Bu da beyin fonksiyonlarının geniş bir alana yayılması anlamına gelir. Manon'un beyninde bazı lezyonların oluştuğu kesin, ancak zihinsel kapasitesi sayesinde onların işlevlerini başka bölgeler üstlendi, nöronların sağlıklı olduğu bölgeler. Buna beyinsel devingenlik adı verilir. Bazı engelli çocuklarda zihinsel aktivitenin tek bir yarımkürede toplandığı görülür.

Bu amnezi olayı aklıma hemen bir soru getirmişti:

– Uyandığında olay anını hatırlıyor muydu? Ona saldıran kişi hakkında bir şey söyledi mi?

Eliyle belli belirsiz bir hareket yaptı:

– Bununla ilgili olarak onu sorgulamadım. Bu polisin işiydi.

– Onu sorguladılar mı peki?

– Evet. Ama arıtma alanında olan biteni hatırlamıyordu. Bir tür blokaj. Komadan çıkanlarda çok sık görülür. Amnezi kişinin kendi isteğine bağlı olabilir. Beyin kötü bir olayı örtmek için travmadan yararlanır.

Manon bu korkunç olayı belleğinden silmişti, ama annesi hâlâ şoktaydı. Bu amnezi, kızı için bir ikinci şans olabilirdi. Eğer Manon hiçbir şey hatırlamıyorsa, her şeye yeniden başlayabilirlerdi. Tanrı olaya müdahale etmişti…

Beltreïn benim düşüncelerimi tasdik edercesine konuşmasını sürdürdü:

– Annesine, Manon'un kurtulduğunu söylediğimde, kadın garip bir tutum sergiledi. Bu hayata dönüşe sevinmemişti sanki. Belki katilin yeniden ortaya çıkmasından korkuyordu. Veya medyanın ilgisinden, bilmiyorum. Ama her halükârda, yargıç, savcı ve polis olayı duyurmama konusunda anlaştık.

– Sartuis'de yaptığım soruşturmalarda, kızın hayatta olduğuna dair en ufak bir ipucuna rastlamadım.

– Nedeni bu. Manon, burada, İsviçre'de kaldı. Büyükannesi ile büyükbabası Lozan'a yerleşti.

– Frédéric'in, yani Manon'un babasının ailesi mi, demek istiyorsunuz?

– Evet, Sylvie'nin, yani annesinin yetim olduğunu sanıyorum.

İsviçre'ye yapılan virmanlar. Aslında oldukça zengin olan büyükbaba ile büyükannenin böyle bir paraya ihtiyacı yoktu, ama Sylvie her ay belli bir miktar para göndermeyi istemişti. Taşlar birer birer yerlerine oturuyordu.

– Manon'la teması sürdürdünüz mü?

– Asla ilişkimi koparmadım.

– Kız ne yapıyordu? Yeni hayatında, demek istiyorum.

– Tamamen normal bir hayat. Tüm İsviçreli genç kızlar gibi hayat doluydu. Manon doğuştan neşeli bir kız.

– Eğitimini sürdürdü mü?

– Biyoloji okudu. Lozan'da. Şimdi yüksek lisans öğrencisi.

Göğsümün sıkıştığını hissettim. Manon hayattaydı, bir yerlerde soluk alıyor, gülüyordu. Ama içimde belli belirsiz bir korku vardı.

– Şu anda nerede?

Doktor cevap vermeden kalktı ve pencerenin önünde durdu. Titrek bir ses tonuyla yineledim:

– O nerede? Onu görebilir miyim?

Beltreïn, işaretparmağıyla gözlüğünü itti ve bana doğru döndü:

– Bütün problem burada. Manon kayboldu.

Koltuğumda sıçradım:

– Ne zaman?

– Annesinin ölümünden sonra. Geçen haziranda. Manon Fransız jandarması tarafından sorgulandıktan sonra sırra kadem bastı.

Zorlukla ele geçirdiğim hayalet, yeniden benden kaçıyordu. Koltuğuma yığıldım, hiçbir şey düşünemiyordum.

– Hiç haber alamadınız mı?

– Hayır. Annesinin öldürülmesi çocuğun geçmişteki korkularını depreştirdi. O da kaçtı.

– Nerede olduğunu bulmam lazım. Kesinlikle. Bildiğiniz bir şey, bir ipucu var mı?

– Yok. Yapabileceğim tek şey size onun İsviçre kimliğini ve Lozan'daki adresini vermek olacaktır.

– Adını değiştirdi mi?

– Elbette. Yeniden hayata döndükten sonra, annesi onun her şeye sıfırdan başlamasını istedi. Bir reçete kâğıdına yazıyordu. On dört yaşından beri Manon Simonis'in ismi Manon Viatte. Ama bu bilgi sizin hiçbir işinize yaramaz. Onu iyi tanıyorum. Tongaya basmayacak kadar zekidir.

Adresin yazılı olduğu kâğıdı cebime koydum. Manon'un profili diğer Işıksızların portresiyle uyuşmuyordu. Her şeyden önce bu genç kızda kötücül hiçbir yan yoktu.

– Sizde bir fotoğrafı var mı? En son fotoğraflarından biri.

– Hayır. Hiç fotoğraf çektirmedi. Manon'un normal bir hayat sürdüğünü size söyledim. Ama çok da normal değil. Hep korku içindeydi, çocukluğundaki o olay onda takıntı haline gelmişti. Burada, Lozan'da uzun süre psikoterapi gördü. Kırılgandı. Çok

kırılgan. Annesi ile büyükannesi ve büyükbabası onu koruyordu. Rüştünü ispat edince, Manon bağımsızlığını kazandı, ama onların himayesinde yaşamını sürdürmeye devam etti. Bir yerden bir yere giderken abartılı önlemler alıyordu. Apartman dairesi bir kasadan farksızdı. Fotoğraf makinelerinden vebalıymış gibi kaçıyordu. Resminin bir yerlerde basılmasını istemiyordu. Ardında hiçbir iz bırakmak istemiyordu. Asla. Yazık. Bir süre sustu. Şimdi de tamamen ortadan kayboldu.

Bir kez daha en başa dönmüştüm.

– Bana bütün bunları neden anlattınız? diye sordum şaşkınlık içinde. Size henüz kimliğimi bile göstermedim.

– Güven.

– Bu güvenin sebebi ne?

– Arkadaşınız.

– Hangi arkadaşım?

– Şu Fransız polis. Bana geleceğinizi söylemişti.

Demek Luc de buraya kadar ulaşmıştı. Ve benim de onun izinden gideceğimi biliyordu. İntihar edeceğini de öngörmüş müydü? Pardösümün ceplerini yokladım. Fotoğrafı hâlâ yanımdaydı, ancak cebimde buruşmuştu.

– Bu adamdan mı söz ediyorsunuz?

– Luc Soubeyras, evet.

– Ona da her şeyi anlattınız mı?

– Gerek duymadım. O zaten biliyordu.

– Manon'un hayatta olduğundan da haberi var mıydı?

– Evet. Onun peşindeydi.

Bunun tek açıklaması vardı: Sarrazin. Jandarma ona önemli ipuçları vermiş olmalıydı. Neden ona vermişti de, bana vermemişti? Karşılıklı bir alışveriş mi söz konusuydu? Yoksa jandarmaya baskı mı uygulamıştı?

– Size başka ne söyledi?

– Çılgınca şeyler. Nasıl denir… coşkulu bir hali vardı.

– Ne anlamda?

– Eğer bir sakıncası yoksa, sizin bana karşı biraz gergin olduğunuzu söylemek isterim, ama arkadaşınız, o, patolojik bir vakaydı. Manon'un bir mucize olduğunu söylüyordu. Üstelik Şeytan'ın bir mucizesi! Tıpkı Sicilya'daki diğer kız gibi.

– Bu konuda siz ne düşünüyorsunuz?

Beltreïn'in yüzünde soğuk bir gülümseme belirdi:

– Bunu duymak bile istemiyorum. Tüm varlığımı bu reanimasyon yöntemine vakfettim. Bütün yeteneğimi, bütün bilgimi bu araştırmalarda kullandım. Ama bunları elde ettiğim sonuçları batıl itikatlar ve sözüm ona mucizeler karşısında bir çırpıda heba etmeye niyetim yok!

– Luc size ölüme yakın deneyimlerden söz etti mi?

– Elbette. Ona göre, Manon komadayken şeytan onunla temasa geçmiş.

– Bilimsel olarak, bu varsayım hakkında ne düşünüyorsunuz?

– Saçma. NDE yadsınamayabilir. Ancak bu tür deneyimlerde ne doğaüstü ne de mistik bir yan var. Sadece biyokimyasal bir olgu. Beynin yaşadığı bir tür şaşkınlık.

– Açıklamanızı rica etsem.

– NDE'ye beyindeki asfiksi neden olur. Ölüm başladığında beyne kan gitmez. Bu durumda da bir nöromedyatör, glutamat, büyük bir yoğunluğa ulaşır. Beynin, bu doygunluk reaksiyonu sırasında bu olaya yol açan bir başka madde açığa çıkar.

– Ne tür bir madde.

– Bu konuda bir şey bilmiyoruz. Ama araştırmacılar iz üstünde. Bir gün mutlaka bunun cevabını bulacağız. Ama her halükârda, metafizik bir ziyaret söz konusu değil. Ne Tanrı'nın ne Şeytan'ın ne de başka herhangi bir varlığın ziyareti!

Beltreïn'in açıklamaları son derece güven vericiydi. Ama her şeye rağmen anlattıklarını benimsemekte zorlanıyordum. Tüm bu mistik olaylar aynı şekilde, yani kimyasal salgılar ve füzyonlarla da açıklanabilirdi. Doktor devam etti:

– Luc Soubeyras, eğer buraya gelirseniz önemli bir şeylerin olduğu anlamına geleceğini bana söylemişti. Ne oldu?

Bir kez daha beni doğruluyordu: Luc her şeyi önceden tasarlamıştı. Beltreïn'i ziyaret ettiğinde intihar edeceğini biliyordu. Yoksa beni öldürmeye çalışan kişiler tarafından ortadan kaldırılacağını mı düşünmüştü?

– Luc Soubeyras intihara teşebbüs etti.

– Kurtuldu mu?

– İnanması güç ama, sizin yönteminizle hayata döndürüldü. Chartres yakınlarında bir yerde boğulmuş olarak bulunmuş. İlkyardım ekibi vakit kaybetmeden onu kan transfüzyon makinesi bulunan bir hastaneye kaldırmış. Ona sizin tekniğinizi uygulamışlar. Şu an komada.

Beltreïn gözlüklerini çıkardı. Gözlerini ovuşturdu. Sonra düşünceli düşünceli mırıldandı:

– Aslında, bu olağanüstü bir durum... Manon'un hikâyesine büyük bir ilgi duyuyordu. Ve onunla aynı şekilde hayata döndürüldü. Sizin dosyanız için tuhaf bir birliktelik olmalı, öyle değil mi?

Cevap vermeden bu kez ben ayağa kalktım. Olayları kafamda tarttım:

– Agostina Gedda ismi size bir şey ifade ediyor mu?

– Hayır.

– Raïmo Rihiimäki?

– Hayır. Kim bunlar? Şüpheliler mi?

– Size bir cevap verebilmem için çok erken. Cinayetler birbirini izliyor. Şüpheliler de. Ama tüm bu seri cinayetlerin ardında bir başka gerçek gizli.

– Luc'ün bu gerçeği öğrendiğini mi düşünüyorsunuz?

– Bundan eminim.

– Bu onun intihar sebebi olabilir mi?

– Bu konuda da en ufak bir şüphem yok.

– Ve siz de aynı yolu izliyorsunuz.

– Merak etmeyiniz. Ben bir kamikaze değilim.

Kapıyı açtım. Beltreïn eşikte bana yetişti. Boyu omzuma geliyordu, ama eni benim iki katımdı:

– Eğer Manon'u bulursanız, beni haberdar ediniz.

– Söz veriyorum.

– Başka bir şey için daha söz veriniz. Ona karşı kibar davranınız. O son derece kırılgan genç bir kadın…

– Söz veriyorum.

– Bir daha söylüyorum. O çocukluğunu hiç yaşamadı.

Israrcılığı canımı sıkmaya başlamıştı. Kupkuru bir sesle cevap verdim:

– Size söyledim; dosyasını okudum.

– Ama her şeyi bilmiyorsunuz.

– Bu ne demek?

– Kimseye bahsetmediğim bir şeyi size söylemek zorundayım. Annesine bile.

Kapı tokmağını bıraktım ve odaya tekrar döndüm. Doktorun bakışlarını yakalamaya çalışıyordum.

– Manon benim servisime getirildiğinde onu tepeden tırnağa muayene ettik.

– Yani?

– Bakire değildi.

Kanımın donduğunu hissettim. Aklıma gelen düşünceyle irkildim. Artık Cazeviel ile Moraz benim için aşağılık iki iğrenç adamdan başka bir şey değildi. Onlardı, evet onlar, Manon'u kandırıp iğrenç emellerine alet etmişlerdi. "Arkasındaki Şeytan" bu iki rezil heriften başkası olamazdı. Onu etkilemişlerdi. Ona satanik objeler vermişlerdi. Ve ona tecavüz etmişlerdi.

– Her şey için teşekkür ederim, dedim ruhsuz bir sesle.

Zen bahçesini geçerken aklımda başka bir düşünce vardı. Eğer Sylvie Simonis kızının başına gelen bu olayı öğrendiyse bile, başka birinden şüphelenmiş olmalıydı.

Bizzat Şeytan'dan.

80

Manon Simonis'in apartman dairesini aramalıydım; evde hiçbir şey bulamayacağımdan emin olsam da yapmak zorundaydım. Daha önce göz ardı etmemem gereken bir ayrıntı daha vardı. Sarrazin'in dışında, biri daha bana yalan söylemişti.

Manon'la ilgili gerçeği bilen ve beni meçhule yönlendiren biri: Notre-Dame-de-Bienfaisance'ın rahibesi, Marilyne. Sesi hâlâ kulaklarımdaydı:

"Sylvie Tanrı tarafından bağışlandı. Bu benim için en önemli şey, anlıyor musunuz?"

Marilyne her şeyi biliyordu. Bienfaisance'a inzivaya çekildiğinde, Sylvie'nin dualarında hep yanında olmuştu. Numarasını tuşladım. Üç çalıştan sonra, sesi kulağımda yankılandı:

– Alo? Kim arıyor?

İstiridyeyi andıran gözleri ve siyah pelerini hâlâ gözümün önündeydi.

– Mathieu Durey.

– Ne istiyorsunuz?

– Bir konuya açıklık getirmek. Bir yalanın sürüp gitmesinden hiç hoşlanmam.

– Size her şeyi anlattım. Sylvie Simonis üç ay vakıfta kaldı. Kızının ölümü…

– Siz ve ben Manon'un ölmediğini biliyoruz.

Kısa bir sessizlik oldu. Cep telefonumda kadının soluk alışlarını duyuyordum. Yorgun bir sesle devam etti:

– O bir mucize. Anlıyor musunuz?

– Mucize olması Sylvie'nin işlediği suçu ortadan kaldırmaz.

– Onu yargılamak için burada değilim. Bana her şeyi anlattı. O dönemde karanlık güçlerle mücadele halindeydi.

– Ben de meseleyi biliyorum. Ancak hikâye versiyonunu.

– Manon ruhunu Şeytan'a satmıştı. Sylvie'nin yaptığı her şey dolayısıyla Şeytan'ı da tahrik ediyordu. Tanrı her ikisini de kurtardı!

– Manon uyandığında, nasıldı?

– Değişmişti, olumlu yönde. Herhangi bir satanik belirti göstermiyordu. Ancak gözetim altında tutulmalıydı. Eyüp'ün Kitabı'nı hatırlıyor musunuz? Rab Şeytan'a "Nereden geliyorsun?" der, o da "Dünyada gezip dolaşmaktan" diye cevap verir. Şeytan hep buradadır. Dolanıp durmaktadır.

Sıra şimdi esas soruya gelmişti:

– Manon nerede?

– Lozan'da yaşıyor.

– Hayır. Yani şu anda, nerede demek istiyorum?

– Lozan'da değil mi?

Bu kez gerçekten doğruyu söylüyor gibiydi. İşte yeni bir açmaz daha diye düşündüm. Ses tonumu değiştirdim:

– Manon'u iyi tanır mıydınız?

– Lozan'da birkaç defa gördüm. O sınırın bu tarafına geçmeyi reddediyordu.

– Bazen başka bir yere de gittiği olur muydu? Bir kır evi? Arkadaşlarının yanına?

– Manon yolculuk etmezdi. Her şeyden korkuyordu.

– Nişanlısı falan var mıydı?

– Bilmiyorum.

En önemli soruyu en sona saklamıştım:

– Annesini öldürmüş olabilir mi?

– Suçluyu, siz de çok iyi biliyorsunuz. Şeytan. İntikam almak için geri döndü.

– Manon'un vasıtasıyla mı?

– Bilmiyorum. Hiçbir şey bilmek de istemiyorum. Bunu siz bulacaksınız. Ruhların derinliklerindeki Şeytan'ı siz yok edeceksiniz.

– Sizi arayacağım.

Kontak anahtarını çevirdim ve Manon'un evinin bulunduğu şehir merkezine doğru yola çıktım. Birkaç dakika sonra cep telefonum titredi. Ekrana baktım. Luc'ün özel hattıydı. Vakit geçirmeden "alo" dedim.

– Seni görmem lazım. Acil.

Arayan Laure'du, sesi telaşlıydı. En kötüsünü düşündüm.

– Ne oldu? Luc mü?..

– Hayır. Durumunda bir değişiklik yok. Ama sana bir şey göstermek istiyorum.

– Söyle.

– Telefonda olmaz. Seni görmem lazım. Neredesin?

– Paris dışında.

– Saat kaçta bende olabilirsin?

Ses tonunda en ufak bir tereddüt yoktu. Düşündüm. Manon büyük bir ihtimalle arkasında hiçbir iz bırakmamıştı. Apartman dairesini aramamın bir yararı olmayacaktı. Saatime baktım: 14:40.

– Akşama doğru sende olabilirim.

– Bekliyorum.

Hava bulutluydu, merkez gara gittim ve kiralık arabamı teslim ettim. Bir TGV treni saat 15:20'de Paris'e hareket ediyordu. Biletimi aldım ve trene bindim. Bu yolculuktan korkuyordum. Takıntılarım hâlâ beni tedirgin ediyordu. Koltuğuma oturdum ve Beltreïn'in açıklamalarını düşündüm. Evet, Manon'un hayata dönmesi bir mucizeydi, ama kurtarıcısı ne Tanrı ne de Şeytan'dı. Opak camlı gözlükler takan, Stan Smith ayakkabılar giyen biriydi.

Bu düşüncelerle uykuya daldım Uyandığımda, Paris'e yarım saatlik yolum kalmıştı. Sıkıntılarım yeniden başladı. Manon düşüncesi midemi ağrıtıyordu. Melek mi yoksa şeytan mıydı? Artık bunun üzerinde durmamalıydım. Her ne pahasına olursa olsun, onu bulmam gerekiyordu.

Lyon Garı, 19:00.

Bir araba kiralama şirketine uğradım ve bir Audi A3 seçtim, yabancılık çekmek istemiyordum. Porte de Vincennes yakınlarındaki Changarnier Sokağı'na doğru yola çıktım.

Hava Lozan'dan biraz daha sıcaktı, ancak şiddetli bir sağanak vardı.

Laure kapıyı açtığında büyük bir şaşkınlık geçirdim. Sekiz günde aşırı zayıflamıştı. Sanki tüm vücudu yanmış, geriye de kül olarak derisi kalmıştı.

– Çocukları az önce yatırdım. Gir.

Açık renk ahşap doğramalar, biblolar, kitaplar; her şey yerli yerindeydi. Mum ve dezenfektan kokusu da. Kanepeye oturdum. Laure kahve hazırlamıştı. Sarsak hareketlerle servis yaptı. Ben kahvemi içerken ortadan kayboldu. Geri döndüğünde elinde sarı büyük zarf vardı. Sehpanın üzerine bıraktı ve karşıma oturdu.

– Vernay'deki evi satmaya karar verdim.

– Sigara içebilir miyim? diye sordum.

– Hayır. Ellerini sehpanın üstüne koydu. Beni dinle. Dün, oraya gittim. Etrafı toplamak için. Uzun süreden beri bunu yapmak istiyordum, ama eve gitmeye cesaretim yoktu, beni anlıyor musun?

– Sigara içmemem konusunda kararlı mısın?

Dik dik suratıma baktı.

– Tüm evin altını üstüne getirdim, çatıdan garaja kadar. Çatıda, bak ne buldum.

Zarfı aldı ve baş aşağı çevirip içindekileri boşalttı. Çeşitli objeler sehpanın üzerinde yuvarlandı: ters bir haç, üstünde kan lekeleri bulunan küçük bir kâse, esmer ve beyaz lekelerle kaplı kurumuş hostia parçaları, eski Anadolu uygarlıklarının şeytanlarını çağrıştıran küçük siyah heykelcikler. Bir sürü satanik aksesuar. Yüksek sesle kendi kendime sordum:

– Bu ne demek şimdi?

– Sen daha iyi bilirsin.

Parmaklarımın ucuyla hostialara dokundum. Üzerindeki lekeler bok ve sperm lekeleri olmalıydı. Mumlara gelince, sapkın ayinlerde kullanılmak için insan yağıyla hazırlanmış geleneksel satanik objelerdi.

– Luc, Şeytan'la ilgili araştırmalar yapıyordu, dedim güvensiz bir sesle. Bu zımbırtılar da onunla alakalı…

– Sus. Çatı arasında kan lekeleri buldum. Ve başka şeyler de. Luc ayin düzenliyordu. Bu hostiaların üzerine boşalıyordu. Bu ters haçla da kendini arkadan beceriyordu. Şeytana yakarıyordu! Bizim evimizde!

– Luc satanistleri soruşturuyordu ve…

Laure iki eliyle sehpaya vurdu.

– Luc aylardan beri satanist ayinler yapıyordu…

Ses çıkarmadım. Bu çok saçmaydı. Luc asla böyle iğrenç davranışlarda bulunmuş olamazdı. Bir şeyi mi ispatlamaya çalı-

şıyordu? Etki altında mıydı? Belki de intiharının sebeplerinden biri de buydu…

Biraz etkilenmiştim, sordum:

– Ne yapmamı istiyorsun?

– Bu pislikleri al ve yok ol.

Hırçınlaşmıştı. Kolumla sehpanın üzerindeki objeleri zarfa ittim. Onlara dokunmak beni gerçekten tiksindiriyordu. Laure'un sesi kararlıydı:

– Tüm bunlar kaçınılmazdı. Ve ayrıca senin suçun.

– Ne demek istiyorsun?

– Şu sizin dininiz. Büyük söylemleriniz. Kendinizi hep başkalarından üstün gördünüz. Hayattan bile üstün.

Cevap vermeden zarfı kapattım. Ağlamaya başlamıştı, konuşmasını sürdürdü:

– Ve şu boktan mesleğiniz… Hep bir mazeret oldu. Ama bu kez, gerçeği kabullenmek gerekiyor. Luc ipin ucunu kaçırdı. Gerçekten. Kafasını salladı, ağlarken bir yandan da gülüyordu. Satanizm…

– Luc gerçek bir Hıristiyan'dı, bunu yadsıyamazsın. Bu tür sapkınlıklara da asla meyletmezdi.

Hıçkırıklar arasında yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi:

– Düşün biraz, Mathieu. İki uçlar teoremi, hiç duymadın mı?

Gözlerinin akında kılcal damarların patladığını görebiliyordum. Burnu akıyordu, ama silmek aklına gelmiyordu.

– Aşırılık sayesinde karşıtlar bir araya gelir. Fazla sofuluk sayesinde de Luc satanist oldu. İlkeyi biliyorsun, değil mi? Burnunu çekti. Bütün dinlerin, temel değerlerini altüst eden aşırı uçları vardır.

Söyledikleri beni şaşırtmıştı. Onu mistisizm üzerine kafa patlatırken düşünemiyordum. Bununla birlikte haklıydı. Ben bile, Katolik mezhebindeki bu zıtlıklar üzerine inceleme yapmıştım.

– Bana zaman ver, diye bir kez daha denedim Bir açıklaması olmalı…

– Hayır, diyerek ayağa kalktı. Bu soruşturmadan söz edildiğini artık duymak istemiyorum. Ve hastaneye gelmeni de. Eğer Luc bir gün uyanırsa, sizin şu sağlıksız inancınız ve boktan mesleğiniz bir daha asla onun için bir sorun olmayacak!

Ben de ayağa kalktım, zarfı koltuğumun altına sıkıştırıp kapıya doğru yöneldim:

– Bana onun nasıl olduğunu söylemedin.

– Değişiklik yok.

Eşikte bir süre sessizce durdu. Gözyaşları dinmişti. Şimdi tepeden tırnağa öfke doluydu.

– Doktorlara göre bu durum yıllarca sürebilirmiş. Veya yarın ölebilirmiş. Ellerini eteğine kuruladı. İşte benim hayatım!

Onu teskin edici bir şeyler söylemeye çalıştım. Boşuna. Birkaç sözcük mırıldandım ve merdivende kayboldum.

Yağmur altında arabamın önünde durdum. Sileceklerimin birinin altına bir kâğıt parçası sıkıştırılmıştı. Çevreme bakındım; sokak boştu. Kâğıdı aldım.

“Polonya Katolik Misyonu,

Saint-Honoré Sokağı, 263/2, saat 22:00’de.”

Polonya kilisesinde randevu. Tuzak olabilir miydi? El yazısını inceledim. Benim şeytanın “Seni bekliyordum”u ve “Sadece sen ve ben”iyle en ufak bir benzerliği yoktu.

Saat 20:00’yi biraz geçiyordu. Kâğıdı cebime koydum ve arabama bindim. Yarım saat sonra apartman dairemdeydim. Bir haftadan beri eve ayak basmamıştım, ama en ufak bir özlem duymuyordum. Aklımda hep aynı soru vardı. Bu yazıyı yazan kimdi? Cazeviel’i, Moraz’ı düşündüm. Bir üçüncü katil daha mı vardı?

Yeniden duş yaptım ve tıraş oldum, elbisemi değiştirdim. Kravatımı bağlarken, aklıma geldi. Neden bilmiyorum, ama buna hemen inanıverdim.

Belki de Manon Simonis bana bu randevuyu vermişti.

Beni bulmuş, izlemişti, belki İsviçre'de, belki başka yerde. Şimdi de benimle görüşmek istiyordu. Ancak bu düşüncenin bir dayanağı yoktu ve aklımdan uçuverdi. Ve geriye bedenimde garip bir sıcaklık bıraktı. Sürekli derinleşen kâbusa rağmen, her geçen gün çoğalan cesetlere ve genç kızın üzerinde yoğunlaşan şüphelere rağmen, onunla karşılaşmak için sabırsızlanıyor ve mutluluk duyuyordum.

Silahımı aldım. Namluyu kontrol ettim boştu –taşıma konumu– emniyetine baktım kapalıydı. Kılıfı, kemerimin soluna taktım ve her zamanki gibi kabza sağa bakacak şekilde silahımı yerleştirdim, sonra ceketimi giydim. Elektrikleri söndürdüm, pencereden, sokak lambalarının aydınlattığı sokağa baktım.

Bir Camel yaktım, dumanı cama doğru üfledim.

Artık o kadar sabırsız değildim.

Araf'tan dönen 22 yaşındaki Manon Simonis'le karşılaşmak konusunda.

81

Saint-Honoré Sokağı'nda 263 numaraya kadar lüks mağazalar ile yol düzenleme çalışması tam bir karmaşa oluşturuyordu. Polonya kilisesi ise Cambon Sokağı'nın köşesine, varlığıyla damgasını vuruyordu.

Arabamı bir yaya geçidinin üstüne park ettim, sonra su birikintilerine basmamaya özen göstererek koştum. Yağmur yeniden ve daha şiddetli olarak başlamıştı. Kilisenin kapısına çıkan basamakları hızla tırmandım ve eşikte silkelendim. İçerisi

loş ve pisti. Çevresindeki pırıltılı, renkli, lüks vitrinlerle bir tezat oluşturuyordu. Girişi, kolonları çarpılmış bir iç avluya benziyordu. Yağmur kötü yerleştirilmiş taşların arasından içeri sızıyordu.

Saate rağmen, burada bir hareketlilik vardı. Elleri ceplerinde, kasketlerini gözlerine kadar indirmiş güven telkin etmeyen birkaç adam, Lehçe söyleniyor, homurdanıyorlardı; şüphesiz kaçak olarak çalışan Polonyalılardı bunlar. Bir rahibe bir camın arkasından onlara bir şeyler anlatıyordu.

Ahşap kapıyı ittim.

Küçük bir hole girdim ve diğer kapıyı açtım.

Kilisenin içi yuvarlaktı. Ve de karanlık. Nef ile koroyeri büyük bir oval oluşturuyordu, avizeler çok alçaktı, boyalı ampullerden kehribar rengi, cılız bir ışık yayılıyordu. İçerinin loşluğuna alışmak için birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım. Tam tepesinden sarkan kocaman bir haçın altındaki ana altara kadar sıralar verevine yerleştirilmişti. Sağda, absidanın dip tarafında titrek ışıklı bir kandil vardı. Tütsü ve çürümüş çiçek kokusunun baskın olduğu bu yerde, her şey, karanlıkta asılı duran bir belirsizlik içindeydi.

Elimi hafifçe kutsal suya değdirdim, haç çıkardım ve birkaç adım ilerledim. Avizelerin sayesinde duvarlardaki tabloları gördüm. Azizler, melekler, Hıristiyanlık uğruna kendilerini feda etmiş kişiler. Çok yukarıda, kubbenin altındaki vitraylar belli belirsiz parlıyordu. Yağmur damlaları cama şiddetle çarpıyordu.

Görünürde kimse yoktu.

Ne sıralarda bir mümin ne de altarın dibinde bir hacı. Ve özellikle de Manon. Saatime baktım: 22:00'ydi. Acaba neye benziyordu? Küçük kızın resimlerini hatırlıyordum. Çok sarı, görünmez kaşları ve kirpikleri olan bir kızdı. Acaba hâlâ albino çocuk görünümünde miydi? Hiçbir şey hayal edemiyordum. Ama damarlarımda bir kıpırdanma vardı.

Sol tarafımdan bir ahşap gıcırtısı geldi.

İlk sırada bir kıpırdanma olmuştu. Gri saçları, geniş omuzları ve beyaz yakayı fark ettim. Bir rahipti. Yaklaştım. Ve duruverdim, manzaranın mükemmelliği karşısında vurulmuştum.

Adam dizlerinin üzerine çökmüştü, omuzlarının genişliğini daha iyi algılayabiliyordum, gümüşi ensesini, kendisini kutsayacak bir kılıca uzatır gibi eğmişti. Bu, dua eden bir din adamını görmekten duyduğum hazdan farklı bir şeydi, o bir savaşçıydı, bundan emindim. O Polonyalı asker rahiplerden biriydi, Haçlıların askeri tarikatlarının uzak bir mirasçısı. Çok eski zamanlardan çıkıp gelmiş sert, temiz bir din adamı.

Ayağa kalktı, haç çıkardıktan sonra sıraların arasındaki yola doğru yürüdü. Zayıf ışığın altında yüzünü gördüm ve şaşkınlıkla geriledim. Bu adamı tanıyordum.

Bu, Luc için düzenlenen ayinde gördüğüm sivil giyimli rahipti.

Doudou'nun ahşap kalem kutusunu verdiği adam.

Ters haç çıkaran adam.

Gizlenmek için bir adım yana çekildim, ama beni çoktan fark etmişti. Hiç tereddüt etmeden bana doğru yaklaştı. Sert çeneli yüzü, siyah ceketinin içine zorlukla sığmış atletik omuzlarıyla uyum içindeydi.

– Demek geldiniz.

Rahiplere has, sarih bir ses tonu vardı. Aksansızdı.

– Bana randevu veren siz misiniz? diye aptalca bir soru sordum.

– Başka kim olabilir ki?

Kafam yavaş çalışmaya başlamıştı:

– Kimsiniz?

– Andrej Zamorski, Vatikan Papalık elçisi. Fransa ve Polonya gibi birçok ülkede görev yapıyorum. Benimkisi tuhaf bir kader; ülkemde bile yabancı bir elçiyim.

İkinci dinleyişimde hafif aksanını fark ettim. O kadar belli belirsizdi ki, bunun anadilinden kaynaklandığı bile söylenebilirdi. Çevremizdeki nefi işaret ettim:

– Bu buluşmanın sebebi ne? Neden burası?

Adam gülümsedi. Şimdi yüzünün her ayrıntısını görebiliyordum. Kaslı yüz hatları, açık renk, buz mavisi gözler. Sadece burnu diğer taraflarla uyumsuzdu; ince, düz, kadınsı sayılabilecek komando eğitmenini andıran bu yüzde yeri olmayan bir burun.

– Aslında, birbirimizden hiç ayrılmadık.

– Beni mi izliyordunuz?

– Tamamen gereksiz. Biz zaten aynı yolda yürüyoruz.

– İçinde bulunduğum koşullarda, bilmecelerle vakit kaybedecek kadar sabrım yok.

Adam kendi ekseninde döndü sonra diz çöker gibi yaptı. Yan taraftaki, çerçevesi aydınlatılmış bir kapıyı gösterdi:

– Beni takip ediniz.

82

Açık renkli ahşap duvarlarıyla bir Fin hamamını andırıyordu. Oda çam ve tütsü kokuyordu. Ancak benzerlik bu kadardı.

– Pardösünüzü veriniz. Kurutalım.

Teşekkür ettim.

– Çay mı, kahve mi?

Zamorski pardösümü elektrikli bir radyatörün üzerine koydu. Elinde, tek bir hareketle kapağını gevşettiği bir termos vardı.

– Kahve, lütfen.

– Sadece Nescafè var.

– Önemli değil.

Plastik bir kupaya bir kaşık kahve koydu, sonra üzerine kaynar suyu boca etti.

– Şeker?

Başımı "hayır" dercesine salladım, bana uzattığı kupayı dikkatle aldım.

– Sigara içebilir miyim?

– Elbette.

Polonyalı yanıma bir küllük bıraktı. Camel'imi yaktım ve bir koltuğa yerleştim. Hayal kırıklığımı hâlâ sindirebilmiş değildim. Ne Manon'la ne de gizemli bir kadınla karşılaşmıştım. Ancak bu görüşme son derece verimli olacaktı, bunu hissedebiliyordum.

Adam bir sandalyeyi çevirdi sonra ata biner gibi oturdu, ellerini dosyasının üzerinde çaprazladı, ceketinin siyah kolları parıldıyordu. Tavırlarında bir önceden düşünülmüşlük, üzerinde çalışılmış bir rahatlık vardı.

– Beni neyin ilgilendirdiğini biliyorsunuz, değil mi?

– Hayır.

– O halde, soruşturmanızda düşündüğümden daha geridesiniz.

– Biraz işimi kolaylaştırsanız. Siz kimsiniz: Neyin peşindesiniz:

– "KUK" harfleri size bir şey ifade ediyor mu?

– İfade ettiği pek söylenemez.

– İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Krakov'da kurulmuş bir Katolik entelektüeller kulübü. II. Johannes Paulus da, henüz ismi Karol Wojtyla'yken bu kulübe üyeydi. Dayanışma Sendikası döneminde kulüp üyeleri bu dönüşüme katkıda bulundu. En azından Walesa ve yandaşları kadar.

– Siz de mi bu gruptansınız?

– Ben altmışlı yıllarda oluşturulmuş çok özel bir bölümünü yönetiyorum. Daha ziyade... eyleme yönelik bir bölüm.

– Bana Vatikan elçisi olduğunuzu söylemiştiniz.

– Evet diplomatik görevlerim de var. Yolculuk etmemi ve ağımı genişletmemi sağlayan görevler.

Devamını tahmin edebiliyordum. Işıksızlarla ve onların cinayetleriyle ilgilenen yeni bir dini cephe. Ama şüphesiz teorisyen Van Dieterling'ten çok daha kaslı. Bir tür Kilise polisi.

– Benim dosyamla mı ilgileniyorsunuz?

– Soruşturmanızı ilgiyle takip ediyoruz, evet. Daha basit olaylarla ilgilenen bir polis için, çok önemli bir ruhsal açılım gösterdiniz.

– Ben bir Katolik'im.

– Kesinlikle. Yaşınız nedeniyle önyargılı davranabilirdiniz. Olayları sadece psikiyatrik açıdan değerlendirebilir, cinayetleri basit birer akli rahatsızlığa indirgeyebilirdiniz. Sözüm ona çağdaş olarak değerlendirilen bu davranış sorunun kökenini ihmal etmek olurdu. Düşman burada. Zorlu, her yerde hazır ve nazır, zamana bağlı değil. Şeytan konusunda yenilik ve değişim yoktur. İblis ilk başta nasılsa şimdi de öyle ve sonuna kadar burada olacak, bana inanınız. Biz sadece onu geriletmeye çalışıyoruz.

Kelimeler, görüntüler kafamın içinde resmigeçit yapıyordu. Aziz Yuhanna'nın kehanetleri ve vahyi, Son Yargı sırasında cehennem, Brezilya'da, Afrika'da iblislere karşı mücadele eden, bedenine şeytan girmiş çocukları kurtarmak için başuçlarında bekleyen rahipler... Artık yeraltında mücadele eden Haçlıların arasındaydım. Huzursuzluğumu belli eden bir ses tonuyla konuştum:

– Bana pek yardımcı olduğunuz söylenemez.

– Yalnız başına kat edilmesi gereken yollar vardır. Her adım amaca doğru atılmış bir adımdır.

– Bu bazı hayatları kurtarabilirdi.

– Buna fazla umut bağlamayınız. Sizden daha ileride olduğumuz doğru. Ancak "o"na göre hep gerideyiz. Onun nerede, ne yapacağı ve ne zaman vuracağı kestirilemez.

Şeytan'dan gerçek bir insan ve kadiri mutlak biri gibi söz edilmesinden bıkmıştım. Derhal cevabı yapıştırdım.

– Madem, yaptığım araştırmalar hakkında bilgi sahibisiniz, o halde neyin peşindesiniz?

– Öncelikle, soruşturmanızda hangi aşamada olduğunuzu tam olarak bilmiyoruz. Ayrıca siz, bizim giremediğimiz yerlerde araştırmalar yaptınız.

Van Dieterling ve arşivi. İki grup birbirine rakip olmalıydı. Zamorski, Agostina Gedda'yla ilgili ya hiçbir şey bilmiyordu ya da pek az şey biliyordu. Belki de bu durumda, soruşturma dosyamı iki tarafa da "satma" ve her iki grup için de çalışma oportünizmini gösterebilirdim, tıpkı Goldoni'nin İki Efendinin Uşağı'ndaki gibi. Polonyalı, bıkkın bir sesle beni haklı çıkardı.

– Bizim topluluğumuzdaki sinerji olması gerekenden son derece uzak. Özellikle de demonoloji konusunda. Vatikan'ın İtalyanları bu alanda tek söz sahibi olmak istiyor ve birlikte çalışmayı reddediyorlar.

Birbiriyle çekişen bu iki fraksiyonu hayal etmekte güçlük çekmiyordum. Van Dieterling elinde kendi örneği vardı: Agostina. Zamorski'nin ise dosyaları.

– Eğer benden bilgi istiyorsanız, dedim, bana karşılığında bir şey önermelisiniz.

Rahip ayağa kalktı. Çelik gözleri "Dikkatli olun, çok ileri gidiyorsunuz" diyordu. Ancak konuşurken sakindi.

– Hâlâ hayatta olmanız büyük bir şans, Mathieu, tabii Kutsal Ruh'un desteğini de göz ardı etmeyiniz. Farkında olmadan gerçek bir savaşın içine girdiniz.

– Farklı dini gruplar arasındaki bir "iç savaş"ı mı kastediyorsunuz?

– Hayır. Aramızdaki rekabet, sadece küçük bir ayrıntı. Size, Kilise ile güçlü satanist bir tarikat arasındaki gerçek bir savaştan söz ediyorum. Hepimizi tehdit eden, çok yakınımızdaki bir tehlikeden. Bizi, Tanrı'nın askerlerini, ama tüm Hıristiyanları tehdit eden.

Artık onu dinleme konusunda kararsızdım.

– Işıksızlar mı?

Zamorski, elleri arkasında, odanın içinde birkaç adım attı.

– Hayır. Işıksızlar, daha çok bu savaşın içinde ortaya sürülen kav.

– Bir şey anlamıyorum.

Elçi, sıraların arkasında duran eski bir paper-board'a yaklaştı. Eline keçeli bir kalem aldı.

– Bu işareti biliyor musunuz?

Bir daire çizdi, alt kısmının içine yatay bir çizgi çekti, sonra birkaç zincir baklası ekledi. Cazeviel'in dövmesi ile Moraz'ın şövalye yüzüğünün üzerindeki desenin aynısıydı. Demek bu, satanist bir tarikatın sembolüydü.

– İki kez gördüm.

– Nerede?

– Bir adamın gövdesindeki dövmede. Bir diğerinin yüzüğündeki desende.

– Edindiğim bilgiye göre her ikisi de öldü.

– Madem cevapları biliyorsunuz, öyleyse neden bu soruları soruyorsunuz?

Zamorski gülümsedi, sonra kalemin kapağını kapattı:

– Patrick Cazeviel. Richard Moraz. Cazeviel Vatikan merdiveninde öldü, 31 ekimde. Moraz ise, Lourdes yakınlarında, Dr. Bucholz'un evinin civarında, ertesi gün. Her ikisini de siz öldür-

dünüz. İsterseniz bir anlaşma yapalım, benden hiçbir şeyi gizlemeyin.

– Anlaşmadan söz eden kim?

Eliyle yazı tahtasına hafifçe vurdu:

– Bu desenin ne anlama geldiğini öğrenmek istemiyor musunuz?

– Araştırarak bulabilirim.

– Elbette. Ama size zaman kazandırmak istiyoruz.

Din adamı, ağır ve sabırlı adımlarla odayı arşınlıyordu. Bu dolambaçlı konuşmalardan artık gına gelmişti:

– Bu tarikatın adı ne?

– Köleler. Kendilerini Şeytan'ın köleleri olarak kabul ediyorlar. Sembolleri de buradan geliyor: Demir tasma. Onlara Yazıcılar da deniyor. Satanist tarikatlar benim uzmanlığım. Benim gerçek görevim dünyada bu grupların izini sürmek. Karşılaştıklarım veya incelediklerim arasında Köleler en tehlikelileri, en zorluları. Ve en eskileri.

– Tapınma usulleri nedir?

Zamorski ellerini iki yana açtı:

– Satanist tarikatların çoğunda, şeytan sapıklıklara, uyuşturucu bağımlılıklarına ve yasadışı eylemlere bir bahane olarak kullanılır. Bazen bu davranışlar, alışkanlıklar çok ileri gider ve farklı şeylere başvururlar. Cinayetler, kurban törenleri, intihara teşvik etme... Ama şunu söyleyebilirim, aslında bu klanlar tehlikeli değildir ve bütün yaptıkları mezarlıklara saygısızlık etmekle sınırlıdır. Anlayacağınız sıradan bir suç. Tüm bu davranışlarda ne transandantal ne de tinsel bir yan vardır. Ve bu sapkınların "efendi"leriyle temas kurmaya çalışmaları da, daha çok gülünç ayinler şeklinde olur.

– Sanırım Köleler bu kategoride değil.

– Hayır. Köleler, kötülük için ve kötülükle yaşayan gerçek satanistlerdir. Çileci, çetin ve merhametsiz bir hayat sürerler. Katil, cellat ve ırz düşmanıdırlar; belli bir düzenleri vardır, soğukkanlılıkla kötülük yaparlar. Biraz bizim keşişleri andırırlar. Güçlü ve kalabalıktırlar, pek ortalıkta görünmezler. Onlar için bir kilise atlarının altında zina yapmak veya bir tekenin kıçını öpmek söz konusu değildir. Onlar gerçek katillerdir, kötülükle transandantal bilince ulaşırlar. Onların komünyonu cinayet, sapkınlık ve ıstıraptır. Üstelik birbirlerine son derece bağlıdırlar. Gizli bir amaç onları bir araya getirmiştir.

Yeni bir sigara daha yaktım, küçük ve samimi cehennemimizi dumana boğmalıydım.

– Yani…

– Şeytan'ın buyruklarına saygı gösterirler. Öldürmediklerinde, Köleler Şeytan'ın sözlerinin peşinden giderler.

Zamorski derin bir soluk aldı. Hâlâ odanın içinde volta atıyordu. Kararlı yüz ifadesi, savaş meydanındaki bir generalin ifadesiydi. Devam etti:

– Görüyorsunuz, satanist dogmanın temelinde bir boşluk var: Kutsal kitapları yok. Herhangi bir metin bile. Satanizm tarihinde bir sürü Şeytan İncili, demonolojiyle, büyüyle, tanıklıklarla ilgili kitap bulabilirsiniz. Ama asla Şeytan'ın kelamını içerdiğini iddia eden yazılı bir esere rastlayamazsınız Çünkü tam tersine, Şeytan'ın geveze olmadığı mavalını okurlar.

Bir anda aklıma, Lourdes'daki, lime lime cüppeli rahip geldi. "Onların kitapları yoktur, anlıyor musunuz?" O bağnaz herif Kölelerden söz ediyordu. Sordum:

– Peki, Şeytan'ın kelamı nerede yazılı?

Gözleri kurnazca parladı:

– Bu soruyu bana siz mi soruyorsunuz? Ellerini iki yana açtı. Zaten sizin soruşturmanızın konusundan söz ediyoruz!

Tahmin etmem gerekirdi. Işıksızlar. Komada kaldıkları süre boyunca Şeytan'la gerçek anlamda temasa geçmiş kişiler.

– Köleler, Işıksızları mı arıyor?

– Bütün amaçları bu. Onlar için, mucize yaşamış bu kişiler, Şeytan'ın eşsiz kelamını elinde bulunduruyorlar. Kitaplarına kaydedecekleri bir kelam. İşte bu nedenle onlara "Yazıcılar" da diyorlar. Şeytan'ın dikte ettiklerini yazıyorlar.

– Öncelikli olarak da Araf Yolcularının Andı'nı deşifre etmeye çalışıyorlar, sanırım.

Zamorski onayladı:

– Evet, amaçları bu şekilde özetlenebilir: Andın şifresini çözmek. Şeytan'a ulaşmayı ve onunla anlaşmayı sağlayan sözcüklerle.

– Cazeviel ve Moraz bu tarikattan mıydı?

– Uzun süreden beri.

– Manon'un boğulmasından önce mi, demek istiyorsunuz?

– Elbette. Küçük kızı onlar yoldan çıkardı. Onu koşullandırdılar, o dönemde sergilediği satanist davranışları onlar kızın kulağına fısıldadı. Tam olarak ne yapmaya çalıştıklarını bilmiyoruz. Şüphesiz, bizzat Şeytan'ın dikkatini çekebilecek ahlaksız, tehlikeli bir sadık bende yaratmak.

– Manon'un yaşadığını ne zaman öğrendiler?

– Sylvie Simonis öldüğünde.

– Nasıl öğrendiklerini biliyor musunuz?

– Stéphane Sarrazin.

Jandarmanın adı bir tokat gibi suratımda patladı:

– Neden o? Neden onlara haber verdi?

Elçi gülümsedi:

– Çünkü onların suç ortağıydı. Stéphane Sarrazin, henüz Thomas Longhini adını kullanırken bir Köle'ydi. Küçük kızı yoldan çıkarmak için diğerleriyle işbirliği yaptı.

Iskalanmış bir gerçek daha. Aslında bu üç adam arasındaki suç ortaklığını hep hissetmiştim, ama kanıt bulamamıştım. Şu ünlü yüzde 30 aksiyomu... Moraz, Cazeviel, Longhini, üçü de Manon'un ölümünden dolaylı olarak sorumluydu. Ama hâlâ bazı şüphelerim vardı:

– 1988'de, dedim, Thomas Longhini on dört yaşındaydı. Ortaokul öğrencisiydi. Moraz saatçiydi. Cazeviel de hırsız. Nasıl tanışmış olabilirler ki?

– Geçmişlerini yeterince eşelememişsiniz. Richard Moraz sadece saatçi değildi. Bir koleksiyoncu, aynı zamanda da bir yatakçıydı. Cazeviel çaldığı eşyaları ona satıyordu, bu şekilde tanıştılar.

– Ya Thomas?

– Thomas ahlaksız biriydi. Bir sapık. Geceleri başkalarının evine girmek onu tahrik ediyordu. Ve onları gözetlemek. Veya evlerden biblolar çalmak. Böylece Moraz'la tanıştı. Arakladığı şeyleri ona satıyordu.

Moraz, Cazeviel, Longhini; hırsızlığın ve ahlaksızlığın bir araya getirdiği üç gece kuşu. Daha sonra da bir başka ortak özlem etrafında birleşmişlerdi; Şeytan'a tapınma.

Sonrasını tahmin edebiliyordum. Thomas Longhini, birkaç ay sonra Manon'a bağlanmış ve onu yoldan çıkarmak istememiş olmalıydı. Korkmuştu. Durumu önce ailesine, sonra da psikiyatra, Ali Azoun'a açmıştı, ama tüm gerçeği anlatmadan. Longhini, Manon'un bu durumuna son vermek istiyordu. Her şey ahlaksız bir oyun olarak başlamış, ancak tehlikeli bir hal almıştı. Manon, ruhunu gerçekten Şeytan'a satmış biri gibi davranıyordu. Tüm kontrolünü kaybetmiş olan annesi de kızını ortadan kaldırmaya hazırdı.

– Eğer doğru anladıysam, dedim, üç suç ortağı, bu yaz Manon'un hayatta olduğunu öğrendiler. Ve kızın bir Işıksız olabi-

leceğini düşündüler. Şeytan'ın hayata döndürdüğü bir sadık bende. Yani onları, son derece ilgilendiren bir varlık.

– Kesinlikle. Ama bu arada Manon ortadan kaybolmuştu. Ya bu fanatiklerin tehdidini hissetmişti ya da annesinin katilinden korkuyordu.

Hemen aklımın bir köşesine not ettim: Zamorski, Manon'un suçlu olduğunu düşünmüyordu. Bu beni, bilemediğim bir sebeple rahatlattı. Ben de Manon'un suçlu olmasını istemiyordum…

Gerisi, yaşadıklarımla örtüşüyordu. Bu üçlü de, tıpkı benim gibi Manon'u arıyordu. Moraz ve Cazeviel, kızı onlardan önce bulmamı engellemek için beni ortadan kaldırmaya karar vermişlerdi. Longhini, namı diğer Sarrazin ise, tam tersine benimle işbirliği yapmak istemişti. Neden? Görev tamamlandıktan sonra mı beni öldürmeyi düşünmüştü? Veya diğer Işıksızları bulma konusunda bana bel bağlamış olabilir miydi?

Sıra en önemli noktaya gelmişti. Zamorski, Manon'un nerede gizlendiğini biliyor muydu? Soru dudaklarımı yakıyordu, ama muhtemel ortağımın nabzını yoklamak istiyordum:

– Bütün bunları neden bana anlattınız?

– Size söyledim; topladığınız bilgiler beni ilgilendiriyor.

– Benden daha fazla şey biliyor gibisiniz.

– Simonis soruşturması hakkında, evet. Ama bu dosyada başka vakalar da var.

– Agostina Gedda mı?

– Mesela. Malaspina'da onu sorguladığınızı biliyoruz. Bu ifadenin bir kopyasını istiyoruz.

– Van Dieterling sizinle işbirliği yapmıyor mu?

– Konu hakkında farklı görüşlere sahibiz, size söyledim. Sizi Roma Kilisesi'nde kabul etti. Vatikan Papalık Kütüphanesi'nde, yüksek öneme haiz bir arşivi var. Sizin de incelediğiniz şu dokümanlar.

Zamorski bana söyleyecek bir şey bırakmamıştı, blöf yapmaya karar verdim:

– Evet, doğru, dosyanızı zenginleştirebilecek belgelere sahibim. Peki ya siz? Benim için neyiniz var? Köleler, yeterli değil. Er ya da geç onların varlığını ortaya çıkarırdım.

– Bu anlattıklarım karşılıksızdı. Sizi ikna edecek başka pazarlık kozlarımız da var.

– Bana başka bir şey mi önereceksiniz?

– Karşı konulamaz bir şey.

– Nedir?

– Manon Simonis.

– Nerede olduğunu biliyor musunuz?

– Aslında, bizim korumamız altında.

Darbe nefesimi kesmişti, zorlukla konuştum:

– Nerede?

Zamorski pardösümü aldı ve bana doğru fırlattı:

– Uçaktan korkar mısınız?

83

Gecenin karanlığında, Bourget Havaalanı bir açık hava müzesine benziyordu. Heykellerinin, Mirage'lar, Boeing'ler, Ariane füzeleri olduğu bir havacılık Louvre'u. Yağmurlu gecede örtülerin altındaki uçaklar uçan makinelerin bulunduğu hangarlar, parlak uçak gövdeleri ve üzeri amblemli kanatlar dikkat çekiyordu.

Andrzej Zamorski'nin siyah Mercedes'i iki tarafı ağaçlı, ıslak yolda ilerliyordu. Bir kez daha lüks arabanın içini hayranlıkla seyrediyordum: füme camlar, deri koltuklar, kapitone tavan, gül ağacından kapı kaplamaları.

– Küçük ülkemin kaynakları var, diye açıkladı özel görevli. Düşman topraklarına yolladıklarında gerekli imkânları sağlıyorlar.

– Fransa düşman toprağı mı?

– Lafın gelişi. Haydi. Vardık.

Araba, giriş katı aydınlatılmış bir binanın önünde durdu. Bagajdan çantamı aldım; Zamorski, birkaç parça eşyanın yanı sıra meşhur dosyamı almam için eve uğramamı kabul etmişti.

Salonda, iki pilot uçuş planını inceliyor, steward'lar, korumaların gözetiminde bize şampanya, kahve ve fındık fıstık ikram ediyordu. Gecenin birinde canlı ve neşeli görünmek için büyük bir çaba sarf ediyorlardı.

Bir Falcon 50EX taksi pistinde manevra yapıyordu, ışıkları gecenin karanlığını deliyordu. Geniş pencerenin önünde ayakta durmuş düşünüyordum. Gecenin bir yarısı özel bir jeti kiralamaya muktedir yüksek rütbeli bir rahip. Zamorski kesinlikle sıradan bir din adamı değildi. Ama artık hiçbir şey beni şaşırtmıyordu. Bazı şeyler gerçekdışı da gelse, olayları düşünmeyi bırakmış, ıslak piste yansıyan ışıkları seyrediyordum.

– Geliniz. Pilot sabırsızlanıyor.

– Gümrük kontrolü olmayacak mı?

– Diplomatik pasaport, dostum.

– Nereye gidiyoruz?

– Yolda açıklayacağım.

İtiraz ettim:

– Nereye gittiğimizi öğrenmeden o uçağa binmeyeceğim.

Polonyalı çantamı aldı:

– Krakov. Manon orada saklanıyor. Bir manastırda. Güvenli bir yer.

Pistte din adamını takip ettim. Siyah elbisesi ıslak asfaltta parlıyordu. Çantanın sapını sıkı sıkı tutmuştu, bu elde otomatik

bir silahın sırıtmayacağını düşündüm. Ve belimde taşıdığım Glock aklıma geldi; üstümü arayan olmamıştı.

Falcon'un kabininde, altı deri koltuk vardı, her birinin önünde de parlak akajudan masa. Küçük tavan ışıkları altın külçeleri gibi parlıyordu. Meyve dolu sepetler bizi bekliyordu, yanlarında da buz kovaları içine yerleştirilmiş çeşitli yıllara ait şampanya şişeleri. Bulutların üstünde altı koltuk, altı özel kişi.

– İstediğiniz yere oturabilirsiniz.

Solumdaki birinci koltuğu seçtim. Polonya kilisesinden beri bize eşlik eden iki rahip de arkama yerleşti. Beyaz yakaları dışında din adamına benzemeyen ve şu ana kadar tek kelime konuşmamış iki kocaoğlan. Zamorski de tam karşıma oturdu ve kemerini bağladı. Bu bir işaretti sanki; motorlar uğuldamaya başladı.

Uçak havalandı. Lombozdan hayranlıkla bulutları seyredaldım. Gökyüzü, gümüş renkli bulut yığınlarının arasından koyu bir mavilikle ışıldıyordu. Çerçevesi ve sınırı olmayan bir aynanın içinde yol alıyorduk. Artık gece değildi, her şey tersine dönmüştü.

– Bir şeyler içmek ister misiniz?

Zamorski elini buz kovasına daldırmıştı bile. Başımla reddettim. Canım daha çok sigara istiyordu. Ev sahibim ne düşündüğümü bir kez daha anlamıştı:

– Sigara içebilirsiniz. Özel uçuşların avantajlarından biri; kendinizi evinizde hissedebilirsiniz.

Bir Camel yaktım, bu kadar ilgi karşısında kendinden şüphe ediyordum. Bu tür uygarca davranışların ardındaki din adamı aslında kimdi? Niyeti neydi? Beni tam olarak nereye götürüyordu? Belki de yemin Manon olduğu bir tuzağa doğru yol alıyordum. Sigaramdan derin bir nefes çektikten sonra kararlı bir sesle konuştum:

– Bana Manon'dan söz ediniz.

– Ne bilmek istiyorsunuz?

– Onun durumunu nasıl öğrendiniz?

– Dünya küçük. Sürekli gittiği kilisenin rahibinden, Peder Mariotte'tan. 1988'deki cinayet girişiminden sonra, Besançon'da Şeytan çıkarma ayinleri yapan bir rahibe danışmış. Durum bana kadar ulaştı. Son derece örgütlü bir ağımız var.

– O sırada Manon'un hayatta olduğunu biliyor muydunuz?

– Kısa bir soruşturmanın ardından öğrendik. Ondan sonra da gözümüzü kızdan ayırmadık.

– Manon'un ruhunu şeytana sattığına inanıyor muydunuz?

– Görünüşe bakılırsa öyle de denebilir.

– Neden?

– Cinayet öncesi davranışları hakkında birçok tanıklık topladık. Ayrıca işin içinde şüpheliler de vardı: Cazeviel, Moraz, Longhini. Onlar bizim listemizdeydi. Bu olay satanizm kokuyordu.

– Sonra?

Zamorski omzunu silkti:

– Küçük kız büyüdü, sorunsuzca ve herhangi bir sapma olmadan. Şeytan'ın en ufak bir etkisi görülmeden.

– Psikologların takibindeydi sanırım.

– Şeytan'la hiçbir münasebeti yoktu. Sadece yaşadıklarının neden olduğu bir travma söz konusuydu. Bu da anlaşılır bir şeydi.

Söylediklerini düşünüp tartacak zamanım yoktu:

– Annesini öldürmüş olabilir mi?

– Hayır.

– Nasıl bu kadar kesin konuşabiliyorsunuz?

– Üç aydan beri bizim manastırımızda. O masum. Hiçbir kadın bu denli sahte davranışlarda bulunamaz. O… o gerçek bir ışık kaynağı.

Agostina Gedda da bir ışık kaynağıydı. Sonunda canavara dönüşen bir ışık kaynağı. Ancak ben Zamorski'ye inanmak istiyordum.

– Öyleyse, size göre, komadayken negatif bir deneyim yaşamadı.

– Manon'un bu kısa döneme ait herhangi bir anısı yok. Her halükârda, sudayken ne yaşamış olursa olsun, bu onun bugünkü kişiliğini etkilemedi.

Başımı salladım, ama bir yandan da, bana Catania'da Agostina'yla ilgili olarak yapılan uyarıları hatırlıyordum. Van Dieterling tarafından da uyarılmıştım. Roma Kilisesi Ayin Usulleri Kitabı'nda "İnsanları kandırmak için şeytanın türlü hileleri ve oyunları vardır" diye yazıyordu. Hangi birine inanacaktık?

Farklı bir konuya geçtim:

– Ruhen ve aklen, Işıksızların var olduğunu düşünüyor musunuz? Şeytan'ın etkisi altında cinayet işleyen katillerden söz ediyorum.

– Negatif deneyim var. Ve travmaya yol açabilir.

– Buna maruz kalmış kişiyi, bir saldırgana bir katile dönüştürecek derecede mi?

– Kimi vakalarda, evet.

– Peki, tüm bunların ardında Şeytan'ın olduğuna inanıyor musunuz? Yani gerçek bir varlık olarak demek istiyorum? Yoldan çıkaran bir etken?

Zamorski güldü. Kabin ışıkları azalmıştı. Deri koltuklar tavan lambalarının altında parlıyordu. Zaman zaman kanat ışıkları yanıp sönüyor, bulutları deliyor, lombozdan yansıyarak profillerimizi aydınlatıyordu.

– Yıllardan beri bu olayları inceliyoruz. Krakov'a ulaşmamızı bekleyin, durumumuzu daha iyi anlayacaksınız.

– Öyleyse biraz özel vakalardan söz edelim. Agostina Gedda gerçekten ruhunu Şeytan'a satmış biri mi?

– Van Dieterling'e göre, hiç şüphe yok. Ve bildiğim kadarıyla da her şey birbirini tutuyor.

– Raïmo Rihiimäki: Bu isim size bir şey ifade ediyor mu?

– Elbette.

– Bir Işıksız mı?

– Negatif bir deneyim yaşadı, bu kesin. Raïmo bir psikiyatrla görüştü. Keşfini anlattı. Bu deneyim onu bir ölüm makinesine dönüştürdü.

– Agostina ve Raïmo, suçlandıkları cinayetleri işlediler mi?

– Mathieu, çok hızlı gidiyorsunuz? Bir kez daha yineliyorum, Krakov'a ulaşmamızı bekleyiniz. Biz...

– Mucize yaşamış bu insanlar katil mi, değil mi? Birbirinden binlerce kilometre uzakta yaşayan bu insanlar aynı şekilde davranmış, asitler, böcekler kullanmış, kurbanlarının göğüs kafeslerine liken yerleştirmiş olabilir mi?

Zamorski'nin elinde bir şampanya kadehi vardı. Büyük bir yudum aldıktan sonra konuştu:

– Yıllar süren araştırmalar sonucunda, grubumuz bir kanıya vardı.

– Nedir?

– Negatif deneyimin yanı sıra başka bir etken de olabilir. Özel bir durum.

– Sizi dinliyorum.

– Bu katillerle temasa geçen ve onlara yardım eden bir dış varlık...

Zamorski, benim en başından beri düşündüğüm, ancak hiçbir şekilde üstüne gitmediğim varsayımı dile getiriyordu. Işıksızların suç ortağı. Etten ve kemikten bir esin perisi. Ağacın gövdesine "IŞIKSIZLARI KORUYORUM" diye yazan kişi.

– Biri, bu şekilde cinayet işlemeleri için onlara yardım mı ediyor?

– En azından onları teşvik ediyor.

– Kendini Şeytan sanan biri mi?

– Şeytan'ın namına hareket ettiğini düşünen biri, evet.

– Elinizde bu varsayımı destekleyen kanıtlarınız var mı?

– Sadece bazı ipuçları. Öncelikle yöntemleri. Eskiden beri Işıksızlar bu yöntemi hiç kullanmamıştır. Kim olduğunu bilmediğimiz birinin şimdi onlara bu tekniği dikte ettiğini düşünebiliriz.

Van Dieterling, bu ritüel cinayetlerinin ardında, deşifre edilmesi gereken bir "değişim"den, bir kehanetten söz etmişti. Polis içgüdüm Zamorski'nin yorumunun daha tutarlı olduğunu söylüyordu; karanlıklarla teması olan bir üçüncü kişi.

Devam etti:

– Sonra, olaylar bir anda artmaya başladı. Oysa yüzyıllardan beri, Işıksızların sebep olduğu olay sayısı son derece azdır. Ama bir anda, üç cinayet, dört yıl içinde: 1999, 2000, 2002... Ve hiç kuşkusuz başkaları da var. Bu artışın sebebi ne? Belki de biri bu cinayetlerde onlara yardımcı oluyor. Cinayetleri bizzat işlediğini söyleyemeyeceğimiz, ama travma geçirmiş kişilere ilham veren bir katil. Onları cinayet işlemeye teşvik eden bir nevi Şeytan'ın elçisi.

Bu ana kadar hep boşlukta kalmış varsayımlarım, elçinin nezdinde somut bir yankı buluyordu. Bu gece uçuşu, çılgın bir ateş gibi içimi ısıtmıştı. Şimdi sıra, doğrudan, onu da ilgilendiren bulmacaları çözmeye gelmişti:

– On beş gün önce sizi Sainte-Bernadette Şapeli'nde gördüm. Komadaki bir polis için düzenlenen bir ayinde.

– Luc Soubeyras. Onu iyi tanıyordum. Sizinle aynı soruşturmayı sürdürüyordu. Daha doğrusu siz onunla aynı soruşturmayı sürdürüyorsunuz.

– İntihara teşebbüs etti. Nedenini biliyor musunuz?

– Luc son derece uyarılmıştı. Sinir uçlarına kadar. Bu soruşturma onun hayatına mal oluyordu.

– Hepsi bu mu?

– Bu davada, bazı sınırları aşmaya hazır olmak gerekiyor. Bazı uçlarda dolaşmaya da. Ama özellikle de dönmeyi becerebilmek lazım. Luc, tüm heyecanına rağmen, yeterince güçlü değildi.

Cevap vermedim. Laure'un bulduğu satanist objeleri düşündüm. Luc kırmızı çizgiyi geçmiş miydi? Yeniden Zamorski'yi ve şapelde Doudou'yla yaptığı konuşmayı düşündüm. Elden ele geçen kutuyu hatırladım. Şu ahşap kalem kutusunu.

– Luc'ün soruşturma dosyası, dedi Polonyalı. Tamamı dijital olarak USB'ye kaydedilmiş durumdaydı. Luc bana söylemişti. Herhangi bir sorun çıktığında yardımcısı bu belgeleri bana verecekti. Bir şekilde biz ortaktık.

– Doudou'ya göre parolanız "Boğazı buldum"du. Bu cümlenin anlamı ne?

– Luc'ün takıntısı NDE'ydi. Uçurum, kuyu, boğaz…

– İntihara kalkışmadan önce de, karısına bu cümleyi söyledi. Size göre bunun sebebi ne?

– Hep aynı. Luc, sadece bu tünel için yaşıyordu. Bu onda sabit fikir olmuştu. Oysa bu kapı, bu meşhur "boğaz" onun için hep ulaşılmaz olarak kaldı. Aslında intiharı başarısızlığının bir itirafıydı.

Zamorski yanılıyordu. Luc, umutsuzluğa kapıldığı için intihar etmemişti. Zaten başarısız da olmamıştı, tam tersine benden daha ileri gitmişti, bundan emindim. Daha ileri mi?

– Sainte-Bernadette'teki ayinde, sizi ters haç çıkarırken gördüm.

– Basit bir önlem, diyerek gülümsedi. Bu ters haç çıkarma, kutunun içindeki satanist objelerden korunmak içindi. Kötüyü kötüyle tedavi etmek, anlıyor musunuz?

– Hayır.

– Önemli değil. Sadece bir ayrıntı.

Lomboza doğru eğildi, sonra saatine baktı:

– Birazdan ineceğiz.

Kulak zarlarım basınçtan patlayacak gibiydi. Uçak inişe başlamıştı. Elçiyi rahat bırakmaya niyetim yoktu:

– Polonya kilisesinde, bana uzmanlığınızın Köleler olduğunu söylemiştiniz. Peki, Işıksızlar olayında ne işleri var?

– Bunu size söylemiştim; onları arıyorlar, onların izini sürüyorlar.

– Ve siz de bu iki cephe arasında gidip geliyorsunuz, öyle mi?

– Işıksızları izleyerek, Kölelerin yolunu kesiyoruz, evet.

– Işıksızlarla ilişkileri ne? Onlara saygı mı duyuyorlar?

– Bir şekilde. Onları seçilmişler olarak görüyorlar. Ancak öncelikli amaçları onlardan bir itiraf koparmak. Bunun için de onları kaçırmakta tereddüt etmiyorlar. Uyuşturucu vermekten, işkence etmekten de. Bütün takıntıları Şeytan'ın kelamı. Bu sesin şifresini çözmek için her yol mubah.

– Köleler, en tehlikeli tarikatlardan biridir derken, tam olarak ne demek istiyordunuz?

Zamorski kaşlarını kaldırdı:

– Daha önce bir gösteriye şahit oldunuz, Moraz ve Cazeviel'le. Köleler silahlı ve idmanlıdır. Öldürür, tecavüz eder, yok ederler. Bizim havayı soluduğumuz gibi onlar da kötüyü solurlar. Kötülük onların doğal biyosistemleridir. Kendilerini, yüzlerini yaralarlar. Sadizm ve mazoşizm onların var olma biçimlerinin iki yüzüdür.

– Bu kadar gizli bir tarikat hakkında bunları nasıl biliyorsunuz?

– Tanıklarımız var.

– Pişman olup normale dönenler mi?

– Onlarda pişmanlık yoktur. Sadece kurtulanlar vardır.

Lombozların ardından hareli bulutlara bir göz attım. Kulak zarlarım hâlâ zonkluyordu.

– Burada da, gittiğimiz yerde de Köleler var mı? Yani Krakov'da demek istiyorum.

– Maalesef, evet. Ancak çok yeni. Şehrimizdeki çeşitli vakalardaki artış dikkati çekiyor, bu da onların burada olduğunun ispatı. İşkence görmüş, kolları ve bacakları koparılmış, canlı canlı yakılmış evsizler. Sakat bırakılmış, kurban edilmiş hayvanlar. Bu kan izi onların damgası.

– Manon'un Krakov'da olduğunu biliyorlar mı?

– Onun için buradalar, Mathieu. Tüm önlemlerimize rağmen, yerini öğrendiler.

– Yani, onun bir Işıksız olduğunu biliyorlar mı?

Zamorski, Falcon'un kanatlarının altında parıldayan ışıklara bakıyordu:

– Geldik.

– Bana cevap veriniz: Köleler için Manon bir Işıksız mı?

Bakışlarını bana doğru çevirdi, donmuş bir toprağa yerleştirilen bir sonda kadar sertti:

– Onun Deccal olduğunu düşünüyorlar. Şeytan'ın vahyini haykırmak için cehennemden geri geldiğine inanıyorlar.

84

Krakov, karanlığın içinde bir heykel gibi yükseliyordu. Çatlak duvarlarıyla, çukur yollarıyla kulelerini ve çan kulelerini

örten sis örtüsüyle “cadı avı”na hazır bir şehre benziyordu. Sadece kurtlar ve büyücüler eksikti. Bu kez su üstünde giden hayalet bir gemiyi andıran yepyeni bir limuzindeydim.

Araba, sadece yayalara açık dar sokakların hemen yakınındaki bir parkın bitişiğinde yer alan büyük ve karanlık bir binanın önünde durdu. Rahipler bizi bekliyordu. Bagajlarımızı aldılar, kapıları açtılar. Beyaz yakalılar, gecenin içinde küçük alevler gibi parıldıyordu. Bir süre bu hareketliliği seyrettim.

İçeride, küçük bahçeleri, sütunlu galerileriyle bir iç avlu vardı. Sağ taraftaki bir dış merdivene yöneldik, rahiplerin galoşlarının sesi asker postallarınınkini andırıyordu. Sanki askeri bir kaleye gece ikmali vardı.

Bana bir hücre açtılar. Üzerinde İsa’lı haç bulunan granit duvarlar. Ve duvarlar kadar siyah bir yatak, bir çalışma masası ve bir komodin. Bir köşede, bir paravanın arkasında bir musluk ile bir klozet vardı.

Rehberlerim beni yalnız bıraktı. Yüzümü aynada seyrederek dişlerimi fırçaladım, sonra nemli örtünün altına girdim. Vücudum ısınamadan uykuya daldım.

Uyandığımda odama, uçuşan parçacıklarla dolu ince bir ışık huzmesi giriyordu. Kaynağını buldum; kepenkleri hafif aralanmış küçük bir pencere vardı.

Saatime baktım: 11:00 olmuştu.

Yataktan fırladım ve odanın soğukluğuyla kaskatı kesildim Dün geceyi düşündüm. Zamorski’yle randevumuzu. Özel jetle yolculuk. Bilmediğim bir şehrin herhangi bir yerindeki bu manastıra gelişimiz.

Kafamı buz gibi suyun altına soktum, sırtıma temiz bir şeyler geçirdim, sonra odadan çıktım. Geniş parkelerle döşeli, duvarlarında iç karartıcı tablolar bulunan bir koridorda, çerçevesi oymalı büyük kapıya kadar yürüdüm.

Tokmağı çevirdim ve kendimi dışarıda buldum.

İç avlu dört binanın ortasındaydı. Her binanın bahçesi ayrıydı. Nazi bombardımanlarına ve sosyalist saldırılarına kafa tutmuş bir inanç kalesiydi. Her blokta iki kat vardı. Ben aşağıda, birinci kattaydım. Merdivene kadar galeri boyunca ilerledim. Her tonozda ışık bacaları ve demir çubuklar vardı.

Görünürde kimse yoktu. Tam avluya inmiştim ki çanlar çalmaya başladı. Gülümsedim, beyaz ve soğuk ışıktan etkilenmiştim. Bu tertemiz, katıksız anın tadını çıkarmak istiyordum.

Bahçeler Rönesans döneminin bahçelerini andırıyordu: budanmış çalılar kareler ve dikdörtgenler oluşturuyordu, tam ortada, yuvarlak biçimli bir alanın çevresinde serviler vardı. Banklar galeriler boyunca yerleştirilmişti ve tonozların gerisindeki vitraylı pencerelerde kıvrımlı yansımalar göze çarpıyordu. Avluyu geçtim. Kulağıma bazı gürültüler geldi. Yolumu değiştirdim ve karşıma çıkan bir kapıyı ittim.

Yemekhane epey aydınlıktı, içeride uzun masalar vardı. Masalara sekizli gruplar halinde oturmuş rahipler yemek yiyor, içki içiyordu. Kusursuz üniformaları, siyah ve beyazın ağırbaşlı sadeliği kahkaha sesleri ve ağız şapırtılarıyla bir tezat oluşturuyordu. Buraya hâkim olan şey, kalenderlik, gençlik, iyi ve güzel yemekti. Soğuk Savaş boyunca en iyi beslenenlerin Polonyalı rahipler olduğu söylenirdi; sebze bahçeleri sayesinde.

Kalkan bir kol yardımıma yetişti. Zamorski tek başına bir masada oturuyordu. Grupların arasından geçip yanına gittim. Kimse bana dönüp bakmamıştı.

– İyi uyudun mu?

Polonyalı karşısındaki iskemleyi işaret etti. Oturdum, bahçede sigara içmediğim için pişman olmuştum. Şimdi çok geçti. Masanın üzerindeki yemeklere baktım. Masa iki kişi için hazır-

lanmıştı; damasko bir örtü, üzeride kristal bardaklar ve gümüş çatal bıçaklar. Yüzümü sıvazladım.

– Özür dilerim, dedim utanarak. Saatin farkına varmamışım…

– Ben de biraz önce uyandım. Sabah ayinini kaçırdık. Yemeğini al.

Demek bu sabah artık senlibenli konuşuyordu. Ne seçeceğimi bilmiyordum. Bir Slav mönüsüydü. İnce ince dilimlenmiş marine balıklar, havyar, siyah ve beyaz ekmek, çeşit çeşit kırmızı meyve: karadut, ahududu, yabanmersini. Rahipler bu mevsimde böyle meyveleri nereden buluyorlar diye düşündüm.

– Votka? Yoksa çok mu erken?

– Kahveyi tercih ederim.

Elçi bir işaret yaptı. Gölgeden bir rahip çıktı ve bir hayalet ağırlığıyla bana servis yaptı.

– Neredeyiz?

– Scholastyka Manastırı'nda, eski şehirde. Benedikten rahibelerin yurtluğu.

– Benedikten rahibeler mi?

Zamorski bana doğru eğildi. İnce burnu güneşte parlıyordu.

– Şu an sixta* *[Öğlen 12'ye doğru yapılan kısa ayin. (ç.n.)]* ayini saati, dedi sır verir bir tonda. Rahibeler şapelde dua ederken biz de yemeğimizi yiyoruz.

– Manastırı paylaşıyor musunuz?

Bir kaşık yardımıyla rafadan yumurtanın tepesini açtı.

– Son derece titiz bir birliktelik. Hiçbir etkinliği beraber yapmıyoruz.

– Bunun geleneklere uygun olduğu söylenemez, doğru bir şey değil.

Parmakları arasında tuttuğu yumurtanın kabuğunu sıyırdı:

– Kesinlikle. Bir Benedikten manastırında, özellikle de bizim tarikatımızdan din adamlarını kim araştırır ki?

– Hangi tarikattansınız?

– Yemeğini ye. Bunlar insanı öldürmez.

– Hangi tarikattansınız?

Elçi derin bir iç çekti:

– Kuşkusuz sen bir Jansencisin. Hayattan tat almayı bilmiyorsun.

Birkaç kaşıkta yumurtasını bitirdi, sonra sandalyesini geriye itti:

– Fincanını al. Yemeğini daha sonra yersin.

Kahvemi bir dikişte bitirmeyi tercih ettim. Gırtlağımdan mideme kadar yandım. Ben acıyla başa çıkmaya çalışırken Zamorski yemekhanenin kapısına ulaşmıştı bile.

Galeride güneş ışınları ve sütunların gölgeleri siyah beyaz bir tablo oluşturuyordu. Soğuk da, gizemli bir şekilde bu iki renkliliği daha da keskinleştiriyordu. Üst düzey rahip bir kapı sundurmasının altından geçti ve doğrudan Ortaçağ'a inermiş hissi veren bir merdivene yöneldi.

– Ofislerimizi bodruma yerleştirdik.

Tekdüze aydınlatılmış bir tünele girdik, ancak görünürde tek lamba bile yoktu. Taş duvarlarda geçmiş yüzyılların izi vardı. Yine de, modernlik ve teknoloji son derece dikkat çekiciydi. Zamorski işaretparmağını biyometrik analiz plakasına yerleştirdiğinde artık bundan emindim. Kalenin yer üstündeki kısmını görmüştüm. Şimdi kalbine iniyordum.

Çelik bir kapı, tavanlı tonozlu büyük bir odaya açıldı, daha çok bir gazetenin redaksiyon salonunu andırıyordu. Bilgisayar ekranları parıldıyor; sütunların diplerine yerleştirilmiş yazıcılar uğulduyor; telefonlar, fakslar, teleks makineleri çalıyor ve titreşiyordu. Gömleklerinin kollarını sıyırmış rahipler koşuşturuyor-

du. Bir an kendimi, Papalık Sitesi'nin resmi yayın organı L'Osservatore romano'nun bir şubesindeymişim gibi hissettim, ancak burada askeri bir ortam vardı, bir tür savunma gizliliği.

– Kontrol odası! dedi Zamorski.

– Neyin kontrolü?

– Dünyamızın. Katolik âlemi sürekli tehdit altında, saldırıya maruz kalıyor. Dikkatle izliyoruz, görüyoruz, harekete geçiyoruz.

Zamorski ortadaki koridordan yürümeye başladı. Bilgisayarların ısısı ve havalandırma sisteminin esintisi hissedilebiliyordu. Beyaz yakalı adamlar telefonda Arapça konuşuyordu. Zamorski açıkladı:

– İnancımız her tür düşmanla mücadeleyi gerektiriyor. Bazı sorunlar duayla veya diplomasiyle halledilemez.

– Lütfen biraz daha açık konuşunuz.

– Mesela bu rahipler, Sudan'daki isyancı gruplarla sürekli temas halindeler. Hepsi animist, ama umarım içlerinde az da olsa Hıristiyan vardır. Onlara yardım eli uzatıyoruz. Ve elbette bu sadece pirinç çuvallarıyla olmuyor. İşaretparmağını tavana doğru kaldırdı. İslam'ı geriletmemiz lazım; başka çaremiz yok.

– Bu bana biraz kolaycı bir bakış açısı gibi geldi.

– Savaştayız. Ve savaş, dünyaya kolaycı bir bakış açısıyla bakmamızı gerektirir.

Elçi tüm bunları sertlikle değil, aksine keyifle anlatıyordu. Sağımızda dört rahip İspanyolca konuşuyordu:

– Onlar Güney Amerika'yla ilgileniyorlar, orada da durum karışık. Doğrudan iktidarı elinde tutanlarla, uyuşturucu ve silah tacirleriyle çatışmaya giremiyoruz. Bu sebeple de görüşmeler yapmak, bazı şeyleri zamana bırakmak ve kimi kez de kötü adamlarla iş birliğine gitmek gerekiyor. Ad Majorem Dei Gloriam!* *[Tanrı'nın daha büyük zaferi için! (ç.n.)]*

Slav dilinde gazeteler okuyan bir başka gruba yaklaştı:

– Hırvatistan'daki biraz daha pis bir iş. İşkencecileri, cellatları, infazcıları korumak. Onlar Hıristiyan ve bizden yardım istediler. Tanrı, kullarından asla yardımını esirgemez, öyle değil mi?

Bazı gazete kupürlerini hatırladım. Uluslararası Ceza Mahkemesi yargıçları, eski Yugoslavya'daki insanlık suçu işlemiş generalleri Fransisken manastırlarında gizlemekten dolayı Vatikan'ı ve Hırvat Kilisesi'ni suçluyordu. Demek her şey doğruydu. Zamorski devam etti:

– Surat asma. Her şeye rağmen her ikimiz de aynı işi yapıyoruz, kendi çapımızda. Ellerini kirleten bir tek sen değilsin.

– Ellerimin kirli olduğunu kim söyledi?

– Arkadaşın Luc, polis mesleğiyle ilgili küçük teorinizi bana anlattı.

– O sadece bir teori.

– Güzel, ben de bu bakış açısını tercih ederim. Başkaları – hatta herkes– rahat bir hayat sürsün diye kimilerinin en aşağılık işleri yapması gerekiyor.

– Sigara içebilir miyim?

– O zaman dışarı çıkalım.

Siyah tonozların altında, banklara oturduk. Reçine ve ıslak yaprakların kokusu, güneşin ısıttığı çakıllar. Camel'imden derin bir nefes çektim ve zevkle dumanı dışarı verdim. Günün ilk sigarasıydı…

– Dün, dedim, bana KUK'den bahsettiniz. Özel bir bölüme bağlı olduğunuzu söylediniz. İsmi nedir?

– İsmi yok. Bir sırrı muhafaza etmenin en iyi yolu, sırrın olmamasıdır. Bizler şövalye keşişleriz, Kutsal Toprakları koruyan Milites Christi'nin mirasçılarıyız, ancak kurulu bir düzenimiz yok.

Gözümün önüne yeniden görüntüler geldi. XII. yüzyılda İspanya'da Reconquista* *[İspanya'nın Hıristiyanlarca yeniden fet-*

hi. (ç.n.)] dönemindeki kale manastırlar, Filistin çöllerinde inşa edilen, içinde keşiş hayatı süren Haçlıların yaşadığı şatolar. Bulunduğum manastır da böyle bir yer miydi?

– Aynı zamanda satanizm meselesiyle de mi ilgileniyorsunuz?

– Düşmanlarımız çeşitli, Mathieu, ama o, en önemlisi, en tehlikelisi, en... süreklisi, bizi var olmadığına inandırmayı başarmış olanı.

Cevap vermedim. Charles Baudelaire'in Paris Sıkıntısı'ndan sürekli yapılan bir alıntıydı: "Şeytan'ın en güzel hilesi, kendisinin var olmadığına inandırmaktır bizi." Ama Zamorski başka bir metni yüksek sesle dile getirdi:

– "Kötülük sadece bir zayıflık değildir, insanı yoldan çıkaran, ahlakını bozan tinsel bir olgudur. Yaman, gizemli ve korkunçtur." Bunu kimin yazdığını biliyor musun?

– VII. Paulus, 15 kasım 1972 tarihli genel oturumda. Bu pasaj, o dönemde bayağı bir gürültü koparmıştı.

– Doğru. Vatikan, Şeytan'ı hep ciddiye aldı, ama II. Johannes Paulus'un papa olmasıyla, konumumuz biraz daha güçlendi. Karol Wojtyla'nın bizzat Şeytan çıkarma ayinleri yaptığını biliyor muydun? Gülümsedi. Aşağıda gördüğün her şey onun tarafından finanse ediliyor. Ve kredimizin önemli bir kısmı şeytanla mücadeleye gidiyor. Çünkü sonuçta, esas savaşımız bu. Siklonun gözü.

Buraya geldiğimden beri aklıma takılan bir soru vardı:

– Luc Soubeyras buraya geldi mi?

– Bir kez.

– Burası hoşuna gitmiştir.

– Luc gerçek bir askerdi. Ama bir kez daha yineliyorum; sert değildi, disiplini yoktu. Şeytan'a, onunla daha etkili savaşmak için inanıyordu.

Laure'un bulduğu satanik objeleri düşündüm. Elçi devam ediyordu:

– Şeytan'a karşı savaşabilmek için, ona mesafeli durmayı bilmek gerekiyor. Ona asla inanmamak, onu asla dinlememek lazım. Bir paradoks gibi gözüküyor olabilir, ama ona korkusuzca karşı koyabilmek için, tüm gerçekliği içinde onu bir khimaira, bir serap olarak görmek gerekiyor.

Sigaramı duvarda ezdim, sonra izmariti cebime attım. Zamorski ayağa kalkmış, sırtını bir sütuna dayamış, dimdik duruyordu. Omuzlarının genişliği, beyaz yakası, gri alabros saçları ona farklı bir hava katıyor, savaşçı yanını ön plana çıkarıyordu. İnsanı etkileyen gizemli bir çekiciliği vardı. Ve tuhaf bir şekilde itimat duygusu uyandırıyordu. Sordum:

– Peki siz, siz Şeytan'a inanıyor musunuz? Yani fiziki ve ruhsal gerçekliğine, demek istiyorum?

Bir kahkaha patlattı:

– Sana cevap verebilmem için bana bir tam gün lazım. Ve belki de yarın akşama kadar süre. Korkunun Bedeli'ni okudun mu?

– Epey önce.

– Alıntının başlığını hatırlıyor musun?

– Hayır.

– Georges Arnaud "Coğrafi kesinlik bir aldatmacadır; mesela Guatemala, öyle bir ülke yok. Biliyorum; çünkü orada yaşadım" diyor, özetle. Ben de sana Şeytan'la ilgili olarak aynı cevabı verebilirim. "Şeytan yoktur. Bunu biliyorum; çünkü kırk yıldan beri onunla savaşıyorum."

– Kelime oyunu yapıyorsunuz.

Zamorski doğruldu ve ciğerlerini havayla doldurmak için derin bir nefes aldı, bezmiş bir hali vardı:

– Şeytan gerçeği her yerde, Mathieu... En kötü örneği de, tefessüh etmiş erkek ve kadınlarda ortaya çıkan tüm bu mezheplerde. Yanlış bir şekilde, ruhlarını Şeytan'a satmış kişiler olarak değerlendirilen şizofrenlerin yaşadığı akıl hastanelerinde. Ama özellikle de, arzu, istek, bilinçsiz davranışlar her birimizin ruhunu altüst ettiğinde. Bu, ruhlarımızı soğuran manyetik bir güce, bir tür kara deliğe indirgenebilir mi?

– Öyleyse siz, dünya üzerinde ezelden beri var olan kötücül bir güce mi inanıyorsunuz? Evrendeki kötülüğün kaynağı olan yaratılmamış, transandan bir güç mü?

Zamorski kaçamak kaçamak, belli belirsiz gülümsedi. Birkaç adım attı, sonra bana doğru döndü:

– Yapacak çok işimiz var. Gelin. Saatine baktı. Randevu saatiniz yaklaşıyor.

– Ne randevusu?

– Saat 17:00'de, Manon sizi burada, bahçede bekleyecek. Şurada gördüğün bankta.

85

Polonya'da hava kararıyordu. Veya bir fırtına yaklaşıyordu. Ya da ışığı algılayışım değişmişti. Söylenen saatte bahçeye tekrar geldiğimde, ağaçlar, çalılar, vitraylar sanki karanlığın içinde biraz daha kararmıştı.

Avluda gidip geliyordum. Birden, Aziz Stanislas heykelinin yanındaki sütunun dibinde beyaz bir siluet gördüm. Gri bankla uyumlu açık renk saçları fark ettim. Massenet'nin Manon operasını düşünmemek imkânsızdı, öğrenciliğim sırasında çok sık dinlemiştim. Kadın kahramanın şövalye Des Grieux'yle ilk karşılaşmasında söylediği cümle unutulmazdı: "Biri var! Çabuk, bankımda oturan biri var..."

Üç adım daha attım, heyecandan kalbim duracaktı.

Oradaydı. Manon Simonis.

Günlerden beri, gerçekten yaşadığını bilmeden peşinden koştuğum hayalet. Sırtını bir direğe dayamış, kafasını elindeki kitaba gömmüştü. Belleğimde bembeyaz kaşlarıyla yer eden küçük kızın bugün neye benzediğini hayal bile edemiyordum, tam karşımda duran silueti hiçbir şekilde gözümün önünde canlandıramıyordum.

Manon hâlâ sarı saçlıydı, daha çok açık kestane rengi, ama vücudunun fotoğraflardaki cılız çocukla hiçbir ilgisi yoktu. Yuvarlak hatlı, atletik omuzlara sahip genç bir kadına dönüşmüştü. Üzerinde saç örgülü beyaz bir kazak vardı, vücut hatları iriydi, bulunduğum yerden, elleri de kocaman görünüyordu.

Biraz daha ilerledim ve profilini incelemeye başladım. İşte o zaman Sartuis'li çocuğun yüz hatlarını gördüm. Yüzüyle orantılı karakteristik bir burun. Düz, yumuşak burnun üstünde uzun, kısık gözler. Manon kitap okuyordu. Titiz bir yüz ifadesi, hafifçe kalkık kaşların üstünde iki yana dökülen saçlar.

Öksürdüm. Kafasını kaldırdı ve bana gülümsedi. Onda çok daha etkili bir şeyler vardı. İçim içime sığmıyordu. Bir hayranlıktı, bendeki. Ama hayran olan artık ben değildim. Benim dışımda biriydi, benim bir yansımamdı, bir ses kulağıma fısıldarken: "Onun için buradasın. Soruşturman bu görüşmeye bağlı."

– Siz Fransız polissiniz, değil mi?

Gülümsüyordu, bankta yer açmak için kenara kaydı. Bu hareket, vücut hatlarını biraz daha belirginleştirmişti. Dünün cılız çocuğu, bugün Playboy takvimlerindeki güzel vücutlu, cinsel çekiciliğe sahip kızlara benziyordu. Kapağı sararmış kitabını salladı:

– Burada bazı Fransızca kitaplar var. Dini yayınlar. Hepsini ezbere biliyorum.

Kitaptaki başlıkları sıraladı, ama dinlemiyordum. Tüm duyularım, karşılaşmanın şokuyla körelmişti. Tıpkı bir patlamanın kulakları sağır etmesi veya güçlü bir ışığın gözleri kör etmesi gibi. Bu ana dönmek için gayret sarf ettim:

– Neden burada olduğumu biliyor musunuz? diye sordum.

– Andrzej bana açıkladı. Beni sorgulamaya geldiniz.

– Ziyaretimden şaşırmamış gibisiniz.

– Üç aydan beri saklanıyorum. Zaten beni bulmalarını bekliyordum. Polis beni sorgulamaya bayılıyor.

Soruşturmadaki son gelişmeler hakkında tam olarak ne biliyordu? Luc'ün intiharından haberdar mıydı? Stéphane Sarrazin'in ölümünden? Hayır. Manastırın duvarlarının ardında ona kim bilgi verebilirdi ki? Kuşkusuz Zamorski vermezdi.

Banka oturdum. Ağzımda kâğıt tadı vardı, yeniden konuştum:

– Ben soruşturmacı değilim. Yani sizin anladığınız anlamda. Resmi bir görevim yok.

– Öyleyse burada ne arıyorsunuz?

– Luc'ün bir dostuyum. Luc Soubeyras'nın.

Hafifçe kafasını salladı. Yüzündeki gülümseme kaybolmuştu. Işık-gölge dağılımı içinde, David Hamilton'un fotoğraflarını veya yetmişlerin "flower power" resimlerini andırıyordu. Saçlara takılan çiçekler. O dönemi hatırlamam güçtü, çünkü çok küçüktüm, ama hep mutlu bir dönem olarak hayal etmiştim. İdealizmin ve başkaldırının çağı, müzik patlamasının yaşandığı yıllar. Karşımda, o dönemin perilerinden biri duruyordu.

– O nasıl? diye sordu dalgın dalgın.

– Çok iyi, diye yalan söyledim. Başka bir göreve atandı. Soruşturmayı ben aldım, gizlice.

– Buraya kadar boşuna geldiniz.

– Neden?

– Size hiçbir şey söyleyemem. Ben Bayan "Hayır-hayır"ım.

Kafasını yana eğdi ve mekanik bir ses tonuyla konuşmaya başladı:

– 12 kasım 1988'de ne olduğunu hatırlıyor musunuz? Hayır. Sizi kuyuda kim boğmaya çalıştı biliyor musunuz? Hayır. Koma dönemine ait hatırladığınız şeyler var mı? Hayır. Annenizi öldürdüğünden şüphe ettiğiniz birileri var mı? Hayır. Bu şekilde uzun süre devam edebilirim... Ancak tüm sorulara verilecek tek bir yanıtım var: Hayır.

Gözlerimi kapattım ve gitgide daha yoğun bir hal alan yaprak ve çiçek kokularını ciğerlerime çektim. Yavaş yavaş kararmaya başlayan havayla birlikte nem de artmıştı. Uzun süreden beri ilk kez sigara içme isteği duymuyordum. Gözüm kitabın kapağına takıldı: André Gide'in Dar Kapı'sı.

– Beğendiniz mi? diye sordum.

Kararsızlıkla dudak büktü. Dolgun dudakları, nedendir bilmem aklıma memelerinin aylasını getirdi. Nasıllardı acaba? Bu ağız gibi körpe ve pembe mi? İçimde, yavaş yavaş bir şeyler uyanıyordu. Ama bu, Malaspina Hapishanesi müdiresinin yanında hissettiğim gibi şiddetli, delice ve utanılacak bir arzu değildi. Ancak bütün düşüncelerden kopuk, ışıl ışıl, esrik bir istek.

Bütün dikkatimi kitaba vererek, yeniden sordum:

– Hikâyeyi sevmediniz mi?

– Biraz... biraz hafif buldum.

– Genç kadının arayışı konusunda onunla aynı fikirde değil misiniz?

– Benim için, din, sonuna kadar açık bir penceredir. Kesinlikle, bu romandaki gibi sınırları olan bir şey değil.

Yeniyetmeyken, Gide'in bu eserini yirmi kez okumuştum. Tanrı'yı nişanlısına tercih eden, ruhani aşkı bütün tensel ilişkilere yeğleyen genç bir kadını anlatıyordu. Bugün kitaptan hiçbir şey

hatırlamıyordum, kendilerini mezar taşları gibi ifade eden iki kişi dışında.

Rasgele bir yorumda bulundum:

– Gide, Tanrı'yla duygu birliği içinde olursa kişinin kendini Tanrı'ya kurban edebileceğini anlatıyor. Bu zorluk bir kapı, bir geçit bile olabilir. Sonunda ulaşılan saflık da…

Patavatsız bir hareketle sözümü kesti. Bir kez daha kazağının altındaki memeleri düşündüm. Tüm vücuduma sıcak basmıştı. Karşı konulamaz ve bildik bir sıcaklık. Ereksiyon halindeydim.

– Nasıl kurban etme? diye sordu sert bir ses tonuyla. Tanrı'ya ulaşmak için kişinin kendini yok etmesi mi gerekiyor? Doğru olan bunun tam tersi! Kişi kendisi olmak zorunda, selamete ulaşmak için kendini dinlemeli. İsa'nın mesajı da bu: Tanrı içimizde!

– Katolik misiniz?

– Eğer olmasaydım, olmak zorundaydım. Burada kalmamın başka yolu yok sanırım!

Kurulmuş bir makine gibi sayfaları çevirmeye başladı. Yüz ifadesi sertleşmişti. İlk Manon, diğerine ulaşmak için bir atlama taşıydı sadece. Şimdi yüzü asık, gergin ve karamsardı. Genç kız, ikinci kişiliğini bir sır gibi saklıyordu; sert, kaygılı, sıkıntılı bir kişilik.

Birden hâlâ konuştuğunu fark ettim:

– Pardon? Özür dilerim, bir an dikkatimi kaybettim.

Boğuk bir kahkaha attı. Yüzü yeniden aydınlanmıştı.

– Birbirimize artık "sen" diye hitap etsek? Burada fazla ziyaretçim olmadığını söylüyordum.

– Siz… Sen bu duruma üzülüyor musun?

– Son derece sıkılıyorum, öyle söyleyebilirsin.

Konuşmalarımız film repliklerine benziyordu, ancak hiçbir mantığı, hiçbir tutarlılığı yoktu; sanki senaryonun sayfaları karışmıştı.

– Buraya gelmeden önce biyoloji öğrencisiydim. Arkadaşlarım vardı, sınavlara giriyordum, kafelere takılıyordum. Eski korkularımdan, tekrarlayan krizlerimden kurtulmuştum…

Bir bacağını kalçasının altına aldı:

– Ve sonra, geçen yaz. Annem öldü. Bir anda kendimi polislerin karşısında buldum, beni tehdit edenin ne olduğunu, kim olduğunu bilmiyordum. Kâbus yeniden başlamıştı. Andrzej ortaya çıktı ve buraya sığınmam için beni ikna etti. Son derece ikna edicidir. Bugün, artık nerede olduğumu bilmiyorum. Ama en azından güvendeyim.

Yağmur başlamıştı. Galeride hava serinledi. Konuşmuyordum. Yüz ifadem acıklıydı herhalde. Manon yeniden güldü ve yanağımı okşadı.

– Umarım burada kalırsın! En azından iki kişilik sıkılırız!

Parmaklarının teması beni heyecanlandırmıştı. Duyduğum arzu, daha engin, daha evrensel bir hal almıştı. Aşk uyuşukluğunu andıran bir esriklik. Tuzağa düşmüştüm. Hayal ettiğim Manon neredeydi? Ölümün içinden geçmiş küçük kız? Cinayet şüphelisi, Şeytan'la anlaşma yapmış, ölüm getiren kadın neredeydi?

– Vatikan Radyosu'nun saati geldi! diye bağırdı, saatine bakarak. Buradaki tek eğlence bu. Televizyon bile yok. Buna inanabiliyor musun?

Ayağa kalktı. Yağmur gürültüyle galerinin içine giriyor, serpintisi yüzümüze kadar ulaşıyordu.

– Gel. Sonra kendimize borşç çorbası yaparız.

86

Bu gece, keşiş odamda en yakın düşmanımla yüz yüzeydim.

Duygusal hayatımın boşluğuyla.

İki farklı dönemim olmuştu. İlki Tanrı aşkıydı. Roma Ruhban Okulu'na kadar karşı cinsle maceram hiç olmamıştı. Bundan dolayı da ne acı ne de eksiklik hissetmiştim; kalbim zaten doluydu. Mumlarla dolu bir kilisede kibrit yakmanın bir anlamı yoktu.

Elbette kimi zaman düşüncelerim bacak arama kadar iniyor, itkiler kafamı dolduruyordu. O dönemlerde mastürbasyon, dua, tövbe çevrimine giriyordum. Kendi kendimi cezalandırıyordum.

Ama her şey Afrika'da değişti…

Kan, toprak, tensel istek orada beni bekliyordu. Ruanda'daki soykırım öncesi, kendimi ondüle çatılı bir barakada bulmuştum. Aklımda hiçbir şey yoktu. Veya araba kazası gibi bir şeydi. Bir çarpma, bir altüst oluş dış dünyayla bütün temasımı kesmişti. En ufak bir tat almıyor, en ufak bir şey hissetmiyordum. Ama kesin olan tek şey vardı; parlak tenli, neşeli bir kadın benim hayatımı kurtarmıştı.

Ona karşı büyük bir minnettarlık duyuyordum, beni yeniden hayata döndürmüştü. Bir süre onu görmesem çıldıracak gibi oluyordum. Yine de bir sabah, elveda demeden, oradan ayrıldım. Bir hırsız gibi kaçtım, kimseye görünmeden, kimseyle konuşmadan şehri boydan boya kat ettim. Kigali sokaklarında, Bin Tepeler radyosu hâlâ intikam çağrıları yapıyordu… Kigali'nin güneyinde, Butamwa'daki bir kiliseye sığındım ve üç gün boyunca uyumadan dua ettim. Tanrı'ya yakardım, biliyordum hiçbir şeyi silip atamazdım, ama bir şekilde Tanrı'ya daha fazla yakarabilir, onu daha fazla sevebilirdim.

Artık özgürdüm. Sonunda duygularımı kabullenmiştim; tensel isteğe, onun şiddetine karşı konamazdı. Bu dıştan kaynak-

lanan –iğvaya kapılma– bir şey değildi, tamamen içseldi; arzularıma gem vuramıyordum. Sonunda kendime karşı samimi olmaya karar verdim ve birbiriyle çelişik de olsa, ruhumu daha fazla arındıracaktım. Ben odama çekilmiş bu düşüncelerle boğuşurken ilk mülteciler geldi.

Günlerden 9 nisandı.

Başkan Juvenal Habyarimana'nın uçağı düşürülmüştü.

Aklıma kadın geldi, şu elveda demeden, kucaklaşmadan, terk ettiğim kadın. Üstelik o bir Tutsi'ydi. Yeniden Kigali'ye döndüm, okullarda, kiliselerde, resmi binalarda onu aradım. Hayatımı kurtaran onu ölümden kurtarmak için burada olamayışımdan başka bir şey düşünemiyordum.

Aramaya gece gündüz devam ettim, cesetlerin arasında dolaşıyordum. Yollarda, kanallarda, barikatların civarında, ölülerin üst üste yığıldığı toplu mezar çukurlarında. Kafaları, bedenleri kaldırıp bakıyordum. Ellerim ölüm kokuyordu. Bedenim ölüm kokuyordu ve bendeki aşk, fiziksel aşk, çürümekte olan bu cesetlerin görüntüsüyle sanki birleşmişti. İçimde bir ceset vardı. Kadını asla bulamadım.

Sonraki haftalarda, iyice yoldan çıkmıştım. Katliamlar, açılan toplu mezarlar, yakılan cesetler. Bu cehennemin içinde hâlâ aşkı arıyordum. Zaire sınırındaki Kibuye kamplarında da başka metreslerim vardı. Ama ben Kigali'de kaybettiğimi arıyordum. Kendimden iğreniyor, vicdan azabı çekiyordum. Kolera salgını başlamıştı, etraf çürümüş ceset kokuyordu, kepçelerle binlerce ceset taşınıyordu, ama ben her bulduğum fırsatta aşk yapmaya devam ediyordum. Farklı bir ruh halindeydim, herkes gibi korkuyordum, panik içindeydim ve umutsuzdum.

Bu cinsel aşırılık beni hiçbir şey yapamaz hale getirmişti. Sonunda sağlık nedenleriyle Fransa'ya döndüm. Paris'teki Sainte-Anne Hastanesi'ne nakledildim. Depresyonla birlikte, ilaçların da

etkisiyle içimdeki arzu ölmüştü. Sonunda duyarsızlaşmıştım. İçimdeki hayvan uyuşmuştu.

Yıllarca süren bir sakinlik dönemine girdim.

Kadınlara karşı en ufak bir istek duymuyordum.

Sonra Hıristiyanlık gururum yüzeye çıktı. Yeniden Tanrı'ya karşı büyük bir aşk duymaya başlamıştım. Ne kalbimi ne de bedenimi Yüce Rabbimden başkasıyla paylaşmam söz konusuydu. Ancak bu kez başka bir açmaza girmiştim:

Rahip olacak gücüm yoktu.

Erkek olacak cesaretim de.

Polis mesleği imdadıma yetişti. Artık Ahlak Masası'nda yüzbaşıydım, bana yardımcı olabilecek kişilerle karşılaşmaya başladım, fahişeler. Aşksız aşk; bu benim tek çaremdi. Ruhumu rehine koymadan bedenimi rahatlatmak.

Siyah tenlere özel bir düşkünlüğüm vardı; bunun nedeni Afrikalı o kadın olmalıydı. Genellikle Keur Samba'dan ve Ruby's'ten buluyordum siyahları. Ayrıca Asya kökenli Fransızlara da takılıyordum. Vietnamlılar, Taylandlılar, Çinliler...

Egzotizm, yabancı diller benim için filtre görevi yapıyor, ek bir barikat rolü oynuyordu. Sadece ismini anlayabildiğin bir kadına âşık olamazdın. Böylelikle, partnerlerimi küçük düşürerek, onlara sahip olarak, isteklerimi yaptırarak hayallerimi gerçekleştiriyor, onları birer cinsellik objesine dönüştürerek kalbimi iğrenç bir biçimde korumaya çalışıyordum. Bedenime sahip olabilirsiniz, ama ruhuma asla!

Bu yanılsama çok uzun sürmedi. Ben aşkı reddetmiştim, ama o benden vazgeçmemişti. İğrenç bir seksten sonra, artık aklım başıma geliyor, içimi dayanılmaz bir hüzün kaplıyordu. Bu gece de bir şeyleri ıskalamıştım. Ve bu "bir şeyler" gırtlağımda takılıp kalmıştı. Belki inancım beni hep korumuştu, belki egzotizmdi, cinselliğin kendisiydi, ama aslında ıskaladığım şey de buydu, çok

daha derin, çok daha acı. Ve çok daha kötü. Tabularıma ihanet ediyordum. Aşka hiç saygı göstermemiş, onu kirletmiş, onunla alay etmiş, onu ayaklar altına almıştım, ama şimdi aşk, iyileşmez bir yara gibi tam karşımdaydı…

Saat 22:00.

Kütüphanede radyo dinledikten sonra, yemeğe ve akşam duasına katılmadan hücreme sığınmıştım. Otuz beş yaşındaydım. Manon'a karşı bilinçdışı bir korku hissediyordum. Çünkü zaten kırılgan ve aldatıcı olan çelik zırh stratejimi çökertebilecek tek kişiydi.

Yeniden soruşturmamla ilgilenmeye karar verdim.

Pardösümü çıkarmamıştım ve hâlâ titriyordum, üzerine PC'mi koyduğum küçük çalışma masasına yerleştim. İnternette, beni ilgilendiren gazetelere bağlandım.

La République des Pyrénées adlı gazetenin ilk sayfasından verilen sonra 4. sayfada devam eden bir haberde Lourdes civarında, Mirel yakınlarında iki cesedin bulunduğunu yazıyordu. Dr. Pierre Bucholz'u kutsal kentin önemli bir kişisi olarak tanıtıyor, sonra da "katil"in profilini çiziyordu: Richard Moraz, İsviçre uyruklu, 53 yaşında, saatçi. Ardından da yazıda olayın bilinmezleri üzerinde duruluyordu, Moraz'ı kim öldürmüştü, Bucholz'un öldürülme sebebi neydi? İsviçreli bir saatçi, evinden bin kilometre uzaktaki emekli bir doktoru, mucizeler konusunda uzman bir adamı neden öldürmüştü.

Courrier du Jura'ya baktım, banyosunda ölü bulunmuş jandarma yüzbaşısı Stéphane Sarrazin'le ilgili uzun bir haber vardı. Ancak banyonun durumu hakkında tek kelime bile yoktu. Aynı şekilde ölüm şekli de belirtilmemişti. Jandarmanın veya savcının bir önlemi miydi? Besançon Araştırma Birimi'nden bir yüzbaşı bu cinayetle görevlendirilmişti: Bernard Brugen. Sorgu yargıcının ismi de tanıdıktı: Corine Magnan, Simonis davasının yargıcı.

Yazıda bazı tahminlerde de bulunulmuştu; bu cinayette bir tuhaflık vardı. Ne bir sebep, ne bir tanık, ne de bir şüpheli söz konusuydu. Yazıyı yazan gazeteci bir Sarrazin portresi çizmeyi de ihmal etmemişti; örnek bir subay, üstün meziyetleri olan bir jandarma. Demek henüz, jandarmanın namı diğer Thomas Longhini'nin gerçek kimliğini öğrenmemişlerdi, 1988'deki Manon cinayetinde gözaltına alındığını bilmiyorlardı.

Ama bu sır, daha uzun süre sır olarak kalamazdı. Zincirleme tepkileri düşünüyordum. Sarrazin'den anne Simonis cinayetine ulaşacaklardı. Oradan da kızı Simonis'in dosyasına. Buradan da Manon'un hayatta olduğunu öğreneceklerdi, bu kaçınılmazdı. Medya bu olayın üzerindeki perdeyi kaldırmadan önce ne kadar zamanım vardı? Besançon jandarması Manon'un peşine düşmeden önce?

Cep telefonumu aldım. Şebeke bağlantısı vardı. Mesajlarımı dinledim. Önemli bir şey yoktu, annemin sitem dolu mesajı dışında. Gülümsedim.

Foucault'dan, Malaspey'den, Svendsen'den hiç haber yoktu.

Hindistancevizi ağacını tek başıma sallamaya devam edecektim anlaşılan.

Foucault'nun numarasını tuşladım. Sesimi duyar duymaz bağırmaya başladı:

– Kahretsin, Mat, neredesin?

– Polonya'da. Sana açıklayacak zamanım yoktu.

– Dumayet bizi işten çekti ve…

– Onu arayacağım…

– Bunu bir kez daha söylemiştin. İşin boku çıktı artık.

– Bana hiç mesaj bırakmamışsın. Herhangi bir ilerleme yok mu?

– Bütün Jura kaynıyor. Dün bir jandarma öldürüldü ve…

– Haberim var.

– Senin işle mi ilgili?

– Evet, benim işle alakalı.

– Tam olarak neler olduğunu öğrenmek isterdim.

– Hepsi bu mu? Yeni bir şey?

– Svendsen aradı. Sana ulaşamamış. Bitki Bahçesi'ndeki çocuklar Mathias Plinkh'ın bilgilerini doğruladı. Bokböceği birçok ülkeden gelebilirmiş: Kongo, Benin, Gabon... Jura'daki bütün yetiştirme bölgeleri tarandı. Sonuç yok.

Söylediklerini takip etmekte zorlanıyordum. Onun heyecanı benim polislik hayatımın ilk yıllarını hatırlatmıştı. Dikkatimi toplamaya çalıştım.

– Koleksiyoncuları da araştırdık, dedi Foucault. Kimlerle değiş tokuş yaptıklarını saptamak zor. Yumurtaları postayla yolluyorlar. Tabii, pantolon kıvrımına gizlenmiş böceklerle Afrika'dan dönen herifleri saymazsak. Şu senin bokböceği herhangi bir yerden, herhangi bir şekilde gelmiş olabilir.

– Peki liken, Svendsen bir şey söyledi mi?

– Botanikçiler familyasını saptamışlar. Afrika kökenli. Büyük tropikal ağaçların içinde, kabuğun altında, ağaçlar çürümeye başladığında oluşan bir tür. Avrupa'daki bazı mağaralarda da bulunabileceğini söylüyorlar, ancak yeterli ısı ve nem olması koşuluyla. Ama uzmanlara göre, bu likene özellikle Orta Afrika'da çok sık rastlanıyor.

– Bokböceğiyle aynı ülkeden mi?

– Hemen hemen, evet. Gabon. Kongo. Orta Afrika.

Gabon. Soruşturma sırasında, bir kez daha bu ülkenin ismini duymuştum, ama ne zaman, nerede, nasıl hatırlamıyordum. Yine de, bu ülkeyi sürekli yinelenen bir unsur olarak kabul etmek haksızlık olurdu. Ama, şüphelinin Orta Afrika'da yaşamış biri olduğu gerçeğini göz ardı etmemek lazımdı.

– Jura Bölgesi'nde Gabonlu, hatta Orta Afrikalı bir topluluk yaşıyor mu, öğrenmeye çalış. Ayrıca oralardan buraya "sürülmüş" birileri var mı araştır.

– Zor olacak.

– İdari makamlardan yararlan. Nüfus daireleri. Polis. Belediyeler... Ayrıca bu kelimeleri girerek internette araştırma yap.

Foucault cevap verecek zamanı bulamadan başka bir konuya geçtim:

– Raïmo Rihiimäki? Dosyası geldi mi?

– Henüz gelmedi. Ama Tallin polisiyle konuştum. Kanlı bir hikâye. Rihiimäki, bilinen beş cinayetin zanlısı, bu cinayetlerin içinde, bir kuzey kasabasında öldürdüğü bir kadın ile yedi yaşındaki çocuğu da var. İki tecavüzü, üç hırsızlığı saymıyorum. Bir tür seyyar kaçık. Sandığım gibi yakın mesafeden vurularak öldürülmemiş. Polisler onu, ismini telaffuz edemediğim bir köyde sıkıştırmış ve ölene kadar dövmüşler. Gözlerine kan oturmuş, kafatası çatlamış, vücuduna yüzlerce darbe almış, ölüm sebebi bu... Polisler ancak bu şekilde rahatlayabilmiş. Herif bir ay boyunca ülkeye korku salmış.

– Ya koma durumu?

– Ne koması?

– Boğulmasının ardından girdiği koma.

– Mat, bu olay ile işlediği cinayetler arasında bir bağ kuran yok. Sadece bir tek sen...

– Bana tıbbi dosyasını bulabilir misin?

– Estonyaca olarak mı? İyi şanslar, dostum.

– Bulabilir misin, evet veya hayır?

– Denerim. Bakarsın talihimiz döner ve rapor Rusça yazılmış çıkar.

Gülmemek için kendimi zor tuttum:

– Beni habersiz bırakma.

– Nasıl?

– Cep telefonumdan. Kapsama alanında.

– Ya sen? Bana anlatacak bir şeylerin yok mu?

Foucault'ya birkaç bisküvi vermeliydim:

– Jura'da öldürülen şu jandarma. Adı Stéphane Sarrazin. Ama bu ismi daha sonra almış. Gerçek adı Thomas Longhini.

– Şu aradığın oğlan mı?

– Ta kendisi. Jandarma olmuş ve bir zamanlar satanistmiş. Cinayet benim soruşturmamla bağlantılı.

– Nasıl öldürülmüş?

– Henüz bilmiyorum. Besançon Adli Polisi'ni ara ve onlardan Sarrazin'in otopsi raporunu iste. Cinayet mahallinde kanla yazılmış bir not vardı.

– Sen orada mıydın?

– Cesedi ben buldum.

– Seni beş dakika yalnız bırakmaya gelmiyor.

– Beni dinle. Yazıyı incelemişler mi öğren. Parmak izi veya başka bir kanıt olduğunu sanmıyorum. Ancak jandarmaya fazla bulaşma. Bizim bu olayla ilgilendiğimizi bilmemeleri gerekiyor. Sonra bir de yargıç var, Corine Magnan isminde bir kadın.

– Başka emriniz var mı, generalim?

– Evet. Genel İstihbarat'la temasa geç, tarikatlar konusunda uzmanlaşmış bölümü bul. Bak bakalım, satanist gruplar hakkında ne tür dosyaları var. Özellikle de kendilerini Köleler olarak adlandıranlar hakkında. Bazen Yazıcılar ismini de kullanıyorlar.

Bir sessizlik oldu. Foucault not alıyordu herhalde. Benim de isteklerimin bir sonu vardı, ekledim:

– Tüm bunları araştır. Yakında eve döneceğim. Her şeyi bütün ayrıntılarıyla anlatırım.

Telefonu kapattım. Bu araştırmalardan bir sonuç çıkacağına inanmıyordum, ama yeniden kendimi iyi hissetmeye başlamıştım.

Svendsen'ı aradım. Geç bir saat olmasına rağmen "alo"su son derece canlıydı. Sesimi duyar duymaz, bağırmaya başladı:

– Nerelerdesin? Sana ulaşmak imkânsız! Mesajlarına da bakmıyor musun?

– Polonya'dayım.

– Polonya'da mı?

– Boş ver. Benim için bir şey yapmanı istiyorum.

– Sana bazı haberlerim var.

– Biliyorum. Az önce Foucault'yla konuştum.

İsveçli homurdandı, bulgularını kendisi anlatamadığı için hayal kırıklığına uğramıştı.

– Besançon'da bir cinayet işlendi, diye devam ettim. Bir jandarma.

– Okudum. Dün akşamki Le Monde'da.

Demek cinayet ulusal gazetelerin de dikkatini çekmişti. Bu bir işaretti. Simonis olayı patlayacaktı. Ekibim artık sadece jandarmadan değil, medyadan da uzak durmak zorundaydı. Ekledim:

– Maktule otopsi yapıldı. Senden Besançon'daki Jean-Minjoz Hastanesi adli tabibi Guillaume Vallaret'yi aramanı isteyecektim.

– Tanımıyorum.

– Hayır, tanıyorsun. Hatırlamaya çalış, onun hakkında senden bilgi istemiştim.

– Şu depresif herif mi?

– Ta kendisi. Cesedin durumunu kesin olarak öğren.

– Neden bana cevap versin ki?

– Sylvie Simonis hakkında benimle konuştu.

– Benzer iş mi?

– Bana göre, aynı katil. Bedenlerle oynuyor, onları bozuyor. Valleret'yle konuş jandarmanın cesedinde de böyle deformasyonlar var mı öğren.

– Ceset çürümüş müydü?

Koku hâlâ burnumda, sinekler etrafımda, fayanslar kan içindeydi.

– Sylvie Simonis kadar değil, ama katil süreci hızlandırmış.

– Cesedi gördün mü?

– Valleret'yi ara. Ona sor. Sonra beni ara.

– Bu katil, en baştan beri peşinde olduğun herif mi?

Banyonun fayanslarında: "SADECE SEN VE BEN", günah çıkartma hücresinde: "SENİ BEKLİYORDUM" yazıyordu. Daha çok o benim peşimdeydi sanki. Bu düşüncelerden kurtuldum ve ekledim:

– Adli tabiple konuş. Bütün bunların cevaplarını öğren.

– Sabah ilk işim onu aramak olacak.

Telefonu kapattım. Yatağa uzanmış, odamın duvarlarını inceliyordum. Siyah, kalın ve sağlam görünüşlüydü. Manon'un odasının duvarları da aynıydı herhalde…

Düşüncelerimin merkezine hemen yerleşiverdi. Coşkulu, heyecanlı düşüncelerimi bir taç gibi sardı… "Hayır" dedim kafamı sallayarak. Farkında olmadan bağırmıştım. Bütün dikkatimi soruşturmaya vermeliydim, başka bir şeye değil.

Manon Simonis'i sorgulamalıydım.

Belleğine nüfuz etmeli ve sonra Polonya'dan ayrılmalıydım.

Ama her şeyden önce objektifliğimi yitirmemeliydim.

87

Çarşamba, 6 kasım.

İki günden beri Krakov'da, gün boyu dolanıp duruyordum ve Manon'la karşılaşmamaya özen gösteriyordum. Ama prensesle karşılaşmamanın imkânı yoktu. Sanki bir hastalığa yakalanmıştım ve duygularımda yok olup gitmemek için çabalıyordum.

Aslında bunu başka türlü de ifade edebilirdim; onun tarafından beğenilmemekten, başarısızlığa uğramaktan korkuyordum.

Soruşturmayı unutmuştum, gün boyu şehirde aylak aylak dolaşıyor, mesajlarımı bile dinlemiyordum. Bu sabah uyanır uyanmaz işe koyulmaya karar vermiştim. Yataktan kalktım ve cep telefonumu açtım. Telesekreterimi dinledim. Foucault. Svendsen. Sabırsız birçok mesaj. Hepsini geri aradım. Karşıma telesekreterler çıktı. Saat sabahın 7'siydi.

Duş almadan –çok soğuktu– giyindim ve PC'mi açtım. E-postalarımı kontrol ettim. Hâlâ Raïmo Rihiimäki'nin dosyası gelmemişti. Ayrıca dikkate değer başka mesaj da yoktu. Her gün aksatmadan göz attığım gazetelere bağlandım. République des Pyrénées. Courrier du Jura. Est républicain. Bucholz ve Sarrazin cinayetleriyle ilgili haberler yavaş yavaş azalmaya başlamıştı. Olan haberlerin de içi boştu.

Bugüne döndüm. Dün geceden beri kafamı meşgul eden bir düşünce vardı. Kale manastırın içinde ne var ne yok diye dolaşmış, ancak gördüklerim bana anlaşılmaz ve karanlık gelmişti.

Yer altındaki genel merkeze girmeye çalışmıştım. Ama imkânsızdı. Biyometrik algılayıcılar, kameralar, fotoseller. Burası aşırı korunaklıydı ve askeri bir karargâhtan çok daha sıkıydı. Zemin kattaki ofislerde de gizemli bir yan vardı. Bir gece önce manastırın kabataslak bir planını çizmiştim. Ana avlunun çevresindeki binalar iki "L" biçimindeydi, kuzeydoğu kanadında Benedikten rahibeler, güneybatı kanadında rahipler kalıyordu. Her bölümün kendi şapeli, kendi ortak alanı vardı, ancak yemekhane tekti, erkekler ve kadınlar yemeklerini sırayla yiyorlardı.

Öncelikli olarak güneybatı kanadına yoğunlaştım. Daha önceden ziyaret ettiğim bölümleri kalemle karaladım. Zemin

katta idari ofisler vardı. Bir de kütüphane. Ruhban okulu öğrencileri burada Polonya'nın din tarihi üzerine tezlerini hazırlıyorlardı. Sonra şapel ve dinlenme alanı. Bu kanatta henüz keşfedemediğim iki yer vardı. Zamorski'nin özel ofisi ile gizli ayin salonu…

Ceketimi giydim ve sabah turu atmaya karar verdim. Benedikten rahibeleri duadaydı, rahipler de kahvaltı ediyordu. İdeal bir zamandı benim için.

Koridora çıktım ve aşağı indim. Gün doğarken zorlanıyordu sanki. İki galerinin köşesinde, büyük salona, gizli salona açılan kapının önünde durdum. Maymuncuğumu çıkardım. Taşın serinliğini hissediyordum. Şimşirin ve servilerin kokusunu. Maymuncuğu anahtar deliğine yerleştirdim ve kapının kilitli olmadığını anladım.

Burası da bir şapeldi.

Daha uzun, daha dar, daha gizemli.

Dar pencerelerden içeri doğan günün mavi aydınlığı giriyordu. Önlerindeki kapaklı gözleriyle, koroyerine kadar uzanan birkaç sıra sandalye vardı. Görünürde altar ve haç yoktu. Buruşuk alüminyum folyoyu andıran en dipteki beyaz vitrayın üzerinde, sadece bir gülbezek dikkati çekiyordu.

Birkaç adım attım. Burada sessizliğin ve soğuğun olağanüstü etkileyiciliğini keşfettim. Gözlerim yavaş yavaş alacakaranlığa alışıyordu. Şimdi renkleri ayırt edebiliyordum. Sütunlar beyazdı, pişmiş toprak zemin aşıboyalıydı, duvarlar pastel yeşildi. Burada beni ilgilendiren bir şey yoktu, ama bir güç beni burada kalmaya zorluyordu.

Aniden ışıklar yandı.

– Beyaz, kırmızı ve yeşil. Manastırın kurucusu Prens Jabelowski'nin renkleri.

Arkama döndüm. Zamorski salonun eşiğinde duruyordu, eli hâlâ elektrik düğmesindeydi. Bozuntuya vermedim:

– Neredeyiz?

– Bir kütüphanede.

Zamorski salonun ortasına kadar ilerledi ve bir sıranın kapağını kaldırdı. Deri ciltler atın külçeleri gibi parlıyordu. Bir kitap aldı. Metal bir tıngırtı duyuldu; kitap zincirlenmişti. Ahşap boyunca siyah demir bir çubuk vardı, üzerinde de halkalar. Rönesans dönemine ait bu tür kütüphanelerden söz edildiğini duymuştum. Kitapların mahkûm olduğu kütüphaneler.

– Salonun yapım tarihi XV. yüzyıla kadar uzanıyor, dedi elçi. Savaşlara, işgallere, Nazizm'e ve komünizme rağmen hiç bozulmadan kalmış. Bizi son derece ilgilendiren sembolik bir mekân.

– Burayı müzeye dönüştürmek istemez misiniz? diye sordum alaycı bir tonla.

Ağır kitabı büyük bir gürültüyle elinden bıraktı.

– Burası bizim savaşımızda simgesel bir öneme haiz, Mathieu, 1450'li yıllarda, birçok dini siteyi yerle bir eden Hus Savaşı'ndan sonra Prens Jabelowski bu manastırı inşa ettirdi. Özel, hatta farklı bir zihinsel deneyime maruz kaldıktan sonra yeni bir tarikat kurmak istiyordu…

– Yani siz…

– Bir Işıksız, evet. Jabelowski bir at kazası geçirdi ve komaya girdi. Uyandığında Şeytan'ı gördüğünü ileri sürdü. Çok ikna ediciydi muhtemelen; birçok keşiş onun peşinden gitti ve cüppelerini ters giydiler. Manastırları Şeytan'ın çağrısına cevap verenlerin toplandığı bir yer oldu. Bu anlamda Jabelowski, Köleler tarikatının kurucusu olarak kabul edilebilir.

Her şey bütünün bir parçasıydı; bir Işıksız Köleler tarikatını kurmuştu. Bugün ise bu rahipler Işıksızları, bulmaya çalışıyordu…

Zamorski birkaç metre ötemdeydi. Aramızda nefin soğukluğu vardı.

– Madem bu manastır lanetli bir yer, neden buraya yerleştiniz?

– Çelişkinin verdiği zevk, şüphesiz.

– Benimle oyun oynamayınız. Köleler için Scholastyka eşsiz bir öneme sahip, öyle değil mi?

– Yani, onların Aziz Petrus Bazilikası, demek istiyorsun! Jabelowski sözüm ona binanın temelinde gömülüymüş.

– Burayı yeniden ellerine geçirmek istemiyorlar mı? Ya da ziyaret etmek?

Zamorski'nin yüzünde anlamlı bir gülümseme belirdi. Nihayet anlamıştım:

– Burayı bir bunkere dönüştürdünüz, çünkü onların ziyaret edeceğini düşünüyorsunuz.

– Bir gün buraya girmeyi deneyeceklerini tahmin ediyoruz, evet.

– Tahmin değil, bence umuyorsunuz, hatta bekliyorsunuz. Bu manastır bir tuzak. Bir tuzak, yemi de içinde: Manon.

Polonyalı bir kahkaha attı:

– Kendini nerede sanıyorsun? Alamo Kalesi'nde mi?

Eğleniyormuş gibi bir hali vardı, ama ben gerçeği anladığımdan adım gibi emindim. Rahipler satanistleri bir kaleye çekmek istiyordu. Bir Ortaçağ savaşının hazırlıkları yapılıyordu. Ona doğru birkaç adım attım. Şimdi karşı karşıyaydık.

– Kölelerin başka faaliyetleri de var. Özellikle onların bu koşusunu engellemeye çalışıyoruz.

– Ne koşusu?

– Kötüye ulaşma koşusu. Körü körüne, ölçüsüzce bir koşu.

Başka bir sıranın kapağını açtı; içinde zincire vurulmuş kitaplar yerine metal spiralli klasörler vardı. İçlerinden birini açtı ve bir fotoğraf çıkardı:

– Şu lafı bilirsin: "Fikirler yoktur, sadece eylemler vardır."

Klasörü bana uzattı. Bir cesedin yüzüydü bu, ağız açıktı, dile küçük bir kanca vidalanmıştı. Kilise'nin kabul etmediği yazarların cehennemi tasvir ettiği Vahiyleri düşündüm: "İçlerinden bazıları orada dillerinden asılmışlardı."

Polonyalı sayfayı çevirdi. Kolları ve bacakları bir çöplüğe atılmış bir insan gövdesi. Boynuna halka geçirilmiş, bir mumya gibi kurumuş, minicik bir çocuk cesedi. Sonra gözleri oyulmuş, cinsel organları parçalanmış bir at. Hayvan simsiyah bir kan gölünün içinde yüzüyordu sanki.

Gözlerimi kaçırdım, titriyordum. Bu iğrenç görüntüler karşısında uyuşmuştum:

– Bu tarz olaylar daha çok polisin ilgi alanına giriyor, öyle değil mi?

– Elbette. Bizler sadece nöbetçileriz. Gözlemcileriz. Bu cinayetleri takip ediyoruz. Yerleri not ediyoruz, Avrupa haritası üzerinde işaretliyoruz. Bildiğimiz tek bir şey var, o da Kölelerin Yaşlı Kıta'nın sınırları dışına çıkmadığı. Mesela ABD'de hiçbir vakaya rastlamadık.

– Somut olarak, ne yapıyorsunuz?

– Gözlemliyoruz. Merkezlerini saptıyoruz. Koşullar oluştuğunda, onlardan önce davranıp yetkilileri uyarıyoruz. Ama bize pek kulak asmıyorlar. Polis bizlere deli gözüyle bakıyor. Artık kimseye haber vermiyoruz.

– Harekete geçmeden onları nasıl belirliyorsunuz?

– Kölelerin bir Aşil topuğu var. Onların yerlerini saptamamızı sağlayan bir zayıflık. Uyuşturucu kullanıyorlar.

– Ne tür uyuşturucular?

– Çok özel bir madde. Köleler, sadece şeytanın kelamının izini sürmekle yetinmiyorlar. Kendileri de bu yolculuğa çıkmak istiyorlar.

– Anlamıyorum.

– Öteki dünyaya yolculuk. Geçici ölüm. Kendi istekleriyle komaya giriyorlar, sırf Şeytan'a yaklaşmak için.

– Bu duruma neden olabilecek uyuşturucular var mı?

– Tek bir tane; iboga. Çok güçlü, çok tehlikeli, bir Afrika bitkisi, bazı ayinlerde de kullanıyorlar. Tam adı "tabernant iboga". İbogain içeriyor, ölüme yakın deneyimler yaşamayı sağlayan psikedelik bir uyaran. "Afrika kokaini" de deniyor.

– NDE'ye yol açan bir uyuşturucu hayal edebiliyorum, tamam, ama negatif bir deneyim yaşanacağının garantisi olabilir mi?

Zamorski gülümsedi:

– Seninle konuşmayı seviyorum, Mathieu. Senin bu tez canlılığın bize vakit kazandırıyor. Haklısın. Çok daha spesifik olan ve negatif sonuç alınan bir uyuşturucu daha var. "Siyah iboga." İbogan'ın çok nadir bir türü. Kolay bulunan bir ürün değil, inan bana. Köleler sürekli bu maddenin arayışı içindedir. Ve tabii biz de. Uyuşturucu tacirlerini izliyoruz, onlar sayesinde de satanistlere ulaşıyoruz.

Kafamın içinde bir şimşek çaktı. Parlayan bir kibrit gibi. Bu beklenmedik Afrika olgusu, soruşturmamın diğer unsurlarıyla örtüşüyordu... Ve epey önce peşini bıraktığım bir dosyayla da. Massine Larfaoui. Uyuşturucu satıcısı. Afrika çevrelerine yakın biriydi. 2002 yılında bir eylül gecesi profesyonel bir katil tarafından öldürülmüştü.

Acaba bu dosyanın da şimdiki olayla bir alakası olabilir miydi? Ama önce uyuşturucuyla yapılan bu yolculuğun prensibini öğrenmem gerekiyordu.

– Şu “trip” diye sordum, Işıksızların yaşadığı deneyimle gerçekten eşdeğer mi?

– Elbette hayır. Hiçbir şey ölümün yerini tutamaz. Hiçliğin kapısı. Ancak Köleler, ona yaklaşmak için her türlü riski, hatta ölümü bile göze alıyorlar. Siyah iboga son derece tehlikeli bir maddedir.

– Uyuşturucu etkisini nasıl gösteriyor? Yani beyinde, demek istiyorum?

– Ben bir uzman değilim. İbogain, bazı nöron alıcılarını bloke eden bir alkaloittir. Bu anlamda, asfiksi durumunda yaşananlara yakın duyumlara yol açıyor. Ama bir kez daha söylüyorum, bu yapay transın, gerçek negatif NDE’yle hiçbir ilgisi yok. Şeytan’ı görmek için, hayatını riske atman gerekiyor. Ölüme yolculuk etmen lazım.

– Bu bitki tam olarak nereden geliyor?

– Gabon’dan, normal iboga gibi. Orada iboga, bwiti fang adı verilen ayinlerde kullanılır.

Gabon, bokböceğinin ve likenin geldiği ülke. Kafamın içinde bir şimşek daha çaktı. Gabon adını daha önce nerede duyduğumu hatırlamıştım. Saint-Denis’deki fuhuş yuvasında. Trans halindeki dansçı. Gözleri çukuruna kaçmış Claude’un güleç yüzü: “Yerel bir uyuşturucu aldı. Kendi ülkelerinin bir zımbırtısı.” Herif iboga yutmuştu.

Artık hiç şüphem kalmamıştı, bağlantılar tamamdı. İlk Larfaoui soruşturması. Afrika çevresi ve özel uyuşturucular. Köleler de aynı ürünün peşindeydi…

Kartları açık oynamaya karar verdim:

– Luc Soubeyras, bir içki dağıtıcısı cinayetini soruşturuyordu.

– Massine Larfaoui. Haberimiz var.

– Larfaoui’nin siyah ibogayla bir alakası var mı?

– Hem de nasıl. Bitkinin Fransa'daki resmi dağıtıcısı. Kölelerin tedarikçisi. Gözümüz üstündeydi, inan bana.

– Onu kim öldürdü, biliyor musunuz?

– Hayır. Bu da başka bir bilmece. Belki bir Köle. Belki de yoksunluk krizine girmiş bir müşteri. Bu tür ilişkilerin hep tehlikeli bir yanı vardır.

– Larfaoui bir amatör tarafından öldürülmedi. Bir profesyonelin işi.

Zamorski belli belirsiz bir hareket yaptı:

– Bu konuda da açmazdayız. Luc bu olayda fazla bir yol alamamıştı. Zaten bu cinayetin ibogayla bağlantısı da kesin değil.

Zamorski başka bir olasılığı dile getirmiyordu; onun adamlarından biri de şu veya bu nedenle uyuşturucu satıcısını ortadan kaldırmış olabilirdi. Ayrıca, Gina, cinayetin tanığı olan fahişe bir rahiple konuşmuştu... Bir kez daha elçiyi elinde bir otomatikle hayal ediyordum. Ve görüntü de her geçen gün biraz daha kafama yer ediyordu.

Bir özet yaptım:

– Öyleyse tüm bunlar bizim dosyanın eklenti kısımları. Köleler her şeyden önce Işıksızların peşinde, değil mi?

– Evet. Onlar için, şeytanı "görmüş" olanların itiraflarının yerini hiçbir şey tutamaz.

– Manon gibi mi?

Zamorski çelik gözlerini bana çevirdi. Mırıldandı:

– Manon'un negatif bir deneyim yaşayıp yaşamadığını bilmiyoruz.

– Bilmek için belleğine yeniden kavuşması gerekiyor sanırım.

– Veya dürüst davranması.

– Yalan söylediğini mi düşünüyorsunuz? Ya da amnezi taklidi yaptığını mı?

– Bunu bana sen söyleyeceksin. Onu sorguladığını sanıyorum.

Ses tonu değişmişti. Kelimelerinin ardındaki otorite anlaşılıyordu. Geldiğimden beri hissettiğim kuşkunun bir tür tasdikiydi bu? Zamorski benim dosyamı umursamıyordu. Beni Polonya'ya, Manon'un ağzından laf almam için getirmişti. Onun sağlayamadığı güveni sağlamam için.

– Manon'la ne tür bir oyun oynuyorsun? diye sordu, öfkelenivermişti. İki günden beri ondan kaçıyorsun.

– Beni mi takip ettiriyorsunuz?

– Bu manastırda sır yoktur. Sorumu yineliyorum: Nasıl bir oyun oynuyorsun? Bağırmıştı. Soruşturmayı açacak anahtar onun belleğinde!

Geriledim ve gözlerimi koroyerinin üzerindeki gülbezeğe diktim. Gri gün ışığı, gümüş renkli taçyaprakları titretiyordu:

– Vız gelip tırıs gider. Benim de kendime göre bir stratejim var.

88

Strateji bir yana, henüz korkumu yenmeyi başaramamıştım.

Ve başarabilecek gibi de görünmüyordum.

Hücreme geri döndüm ve cep telefonumu kontrol ettim.

İki mesaj vardı. Foucault ve Svendsen'den.

Yardımcımı aradım.

– Ne durumdasın? diye sordum.

– Jura'dan bir sonuç yok. Jandarma Sarrazin olayında yerinde sayıyor. Bokböcekleri gizemini koruyor. Gabonlular fos çıktı. Tüm Franche-Comté'de yedi kişi var. Hepsi de kendi halinde insanlar.

– Ya oradan sürgün edilmiş olanlar?

– Saptamak zor. Çalışıyoruz.

– Köleler hakkında bir şeyler buldun mu?

– Hayır. Bilen yok. Eğer bu bir tarikatsa, son derece gizli…

Foucault'nun lafını kestim, bu işin peşini bırakmasını söyledim. Zaten her konunun uzmanı olan Zamorski'den yeterince bilgi almıştım.

Buna karşılık, ondan başka bir şey istedim:

– Larfaoui dosyası hâlâ elinin altında mı?

– Şu Narkotik'in ilgilendiği olay mı?

– Evet. Bizim hikâyeyle bir bağlantısı olabilir.

– "Bizim" hikâye mi? Benimle pek bir şey paylaştığın söylenemez, en azından şimdilik.

– Dönüşümü bekle. Herifin, uyuşturucu satıcısı olarak profilini çıkar. Narkotik'teki çocuklarla konuş, mal teslimi nasıl yapıyormuş, düzenli müşterileri kimlermiş öğren. Ölümünden önce en son kimlerle telefon görüşmesi yapmış sapta. Banka hesaplarını kontrol et. Pazarda onun yerini kim almış öğren. Meyer ile Malaspey'den yardım al.

– Ne arıyoruz?

– Çok özel bir şebeke. Afrika kökenli bir uyuşturucu olan iboganın çevresinde dönen bir dolap.

– Gabon'dan mı geliyor?

– Senden de bir şey gizlenmiyor. Bu ülkenin bir rolü var, bu kesin. Ama henüz ne derecede bilmiyorum. Beni bu akşam ara.

Telefonu kapattım ve Svendsen'in numarasını tuşladım.

– Sana bir haberim var, dedi İsveçli heyecanlı bir sesle. Ve çok önemli. Haklıymışsın. Sarrazin'in vücudu üzerinde çalışılmış.

– Seni dinliyorum.

– Herifin iç organları nekroza uğramış. Ciddi bir şekilde çürümüş. Sanki en az bir ay önce ölmüş gibi. Oysa omuzlarda ölüm sertliği var.

– Bir açıklaman var mı?

– Elbette. Katil ona asit içirmiş. Sonra iç organlarının, bağırsaklarının çürümesini beklemiş. Ardından da, aşağıdan yukarı doğru karnını yarmış.

Demek Sarrazin'in katili ölümle oyun oynamıştı. Sylvie Simonis'in katili de o olabilir miydi? Bir Işıksız mıydı? Veya mucize yaşamış olanlara esin veren kişi mi?

Cam ağacının gövdesine kazınmış yazıyı düşündüm: IŞIKSIZLARI KORUYORUM. Sarrazin'i Manon'un öldürmediği kesin olan tek şeydi. O tarihte Scholastyka'da sürgündeydi.

Svendsen devam ediyordu:

– Pislik herif bütün bunları Sarrazin hayattayken yapmış. Kurbanının bağırsaklarını küvete döktüğünde adam yaşıyormuş ve şuuru açıkmış.

Kanımın donduğunu hissettim. Hatırladığım kadarıyla jandarmada bağlandığını gösteren bir iz yoktu.

– Sarrazin bağlanmamıştı.

– Hayır. Ancak yapılan toksikolojik analizlerde kanında yüksek miktarda, felce neden olan bir madde bulundu. Herif onu doğrarken yerinden kıpırdayamıyormuş.

Cinayet mahallini gözümün önüne getirdim. İki büklüm olmuş, fetüs biçimini almış bir beden. Leş kokan havada vızıldayan sinekler.

– Ya böcekler?

– Sarcophagidae ve Piophilidae sineklerinin yumurtaları bulunmuş, burada olması gereken sinek türleri bunlar. Yani ölümden birkaç saat sonra demek istiyorum. Senin kadını öldüren çılgının işi, Mat. Hiç şüphe yok.

– Teşekkür ederim. Sana raporunu yolladılar mı?

– Valleret e-postayla attı. Sempatik biri.

– Her ayrıntıyı incele. Bu çok önemli.

– Bana biraz daha açıklama yapsan?

– Daha sonra. Tüm bunlar bir yöntemin parçası. Önce tereddüt ettim, sonra düşüncelerimi yüksek sesle dile getirdim. Bir tür... bir tür, bir adamın diğer katiller arasında ön plan çıkmak için geliştirdiği bir üst yöntem...

– Hiçbir şey anlamıyorum, dedi Svendsen. Ama heyecan verici görünüyor.

– Paris'e döner dönmez, sana her şeyi açıklayacağım.

– Güzel pazarlık, dostum.

Yeniden dosyama döndüm, bir kez daha, elimdeki veriler ile gerçekleşen olaylar arasında bir bağ kurmaya çalıştım.

Kafamı notlarımdan kaldırdığımda manastırın çanları on biri çalmaya başladı. Zamanın nasıl geçtiğini anlayamamıştım. Benedikten rahibelerinin yemek saatiydi. Kimseye görünmeden ortadan kaybolabilirdim, özellikle de rahibelerle birlikte yemekte olan Manon'la karşılaşma tehlikem yoktu. Birkaç kazağı üst üste giydikten sonra sırtıma pardösümü aldım.

Sıra kemerlerin altında koşar adım yürürken birinin bana seslendiğini işittim:

– Selam.

Manon bir sütunun dibine oturmuştu, üzerinde kalın bir anorak vardı. Bir kaşkol ile bir bere takımı tamamlıyordu. Gırtlağımın kuruyuverdiğini hissettim.

– Bana açıklamak ister misin?

– Neyi?

– Buraya geldiğinden beri her gün nereye kaybolduğunu.

Ona doğru yaklaştım. Yüzünde pembenin bütün tonları vardı.

– Sana hesap vermem mi gerekiyordu?

Bu saldırgan tutumum karşısında sanki üzerine bir silah çevrilmiş gibi ellerini havaya kaldırdı:

– Hayır, durumu abartman gerekmiyor. Burada herkes hareketlerinde özgürdür.

– Sen öyle sanıyorsun.

Sütundan uzaklaştı ve gerindi. Ensesi bile, tek başına bir cazibe merkeziydi.

Gülümseyerek sordu:

– Bir ilerleme sağlayabildin mi?

Bacaklar iki yana açık, vücut gergin bir şekilde tam karşısında duruyordum. Kendine güvenen polisi oynuyordum. Ama hâlâ gırtlağım kuruydu ve konuşabilmek için iki defa yutkunmak zorunda kaldım.

– Bu durum senin işine geliyor. Burada kalmak, bu manastırda gizlenmek. Annenin cinayeti Fransa'da soruşturulurken hem de.

– Polisten kaçtığımı mı söylemek istiyorsun?

– Belki de gerçeklerden kaçıyorsun.

– Gerçeğin pek yakında olduğunu sanmıyorum. Yoksa buralarda ne işim olabilirdi.

– Yani annenin katilini öğrenmek istemiyor musun?

– Bununla sen ilgileniyorsun, öyle değil mi?

Her söylediğime bir karşılık verdikçe öfkem artıyordu. İnatla gülümsemeyi sürdürüyordu. Onu çirkin buldum. Dudaklarının kenarlarındaki kıvrımlar yüzünden sert ve yaşlı görünüyordu

– Sen gerçekten alık bir üniversitelisin.

– Ne kadar hoş.

– Neler olduğunun gerçekten bilincinde değilsin!

– Senin sayende. Bana bildiklerinin dörtte birini bile söylemedin.

– Senin iyiliğin için! Hepimiz seni korumaya çalışıyoruz! Bunu senin kafan almıyor mu, yoksa?

Gülmeyi kesmişti. Yanaklarının pembeliği kırmızıya dönmüştü. Doğruldu ve aynı tonda bana cevap vermek için ağzını açtı. Ama birden vazgeçti ve yumuşak bir sesle sordu:

– Beni tavlamaya kalkışmayacak mısın?

Böyle bir soruyu beklemiyordum, bir an şaşırdım. Kısa bir sessizlik oldu, sonra bir kahkaha attım:

– Biraz başardım, öyle değil mi?

– Evet, fena sayılmaz.

Krakov, renkleri, ışıkları ve efektleriyle kendine has bir dünyaydı. Büyük bir tablo gibi uyumlu ve çok özel bir evren. Gauguin'in ölçülü tonları, Rembrandt'ın ışık-gölge dağılımı…

Manon koluma girmişti. Konuşmadan hızlı adımlarla yürüyorduk. Kaçamak gözlerle Manon'u profilden seyrediyordum. Saçları, küçük sevimli burnu mükemmel bir uyuma sahipti ve çocukluğuyla gizemli bir suç ortaklığı içindeydi. Ve gözlerinin lacivertliğiyle. Hafifçe kalkık kaşları yüzüne şaşkın bir ifade veriyordu, sanki dünyayı sorgularmış gibi bir hali vardı.

Belli bir ritimde yürüyorduk. Daha önceki günlerde not aldığım işaret noktalarına artık hiç dikkat etmiyordum. Yollarda, sokaklarda, caddelerde rasgele dolaşıyorduk. Herhangi bir zamanda herhangi bir yerde bize saldırabilirlerdi, ama ben kaygılanmıyordum. Manon'un manastırdan çıkmasına tek şartla izin vermişlerdi; belli bir mesafeden bir veya birkaç korumanın bizi izlemesi koşuluyla. Dönüp hiç arkama bakmamıştım, ama onların orada olduğunu biliyordum. Rahip cüppeleri ve şişkin kaslarıyla.

Şimdi hızlı yürüdüğümüz gibi hızlı da konuşuyorduk. Kaybettiğimiz zamanı yakalamak ister gibi.

Manon beni soru bombardımanına tutuyordu:

– Polisiye romanları sever misin?

– Hayır.

– Neden?

– Kelimelerin gerçeklerin ağırlığın karşısında hiçbir gücü yoktur.

– Ya bilgisayar oyunlarını?

Bilgisayar oyunlarıyla tek ilişkim, öldürülen bir homoseksüelin evinde bulduğum, hırsızlık malı software stokuydu. Bunun izini sürerek de, aynı zamanda sevgilisi ve katili olan suç ortağına ulaşmıştık.

Adımlarımız bizi Wawel Şatosu'nun yakınındaki tepeye kadar getirmişti. Vistül Nehri'nin karşısında duruyorduk. Nehir karanlık, hareketsiz ve yoğun bir kütleydi.

Akşam oluyordu. Tuhaf, sıkıcı, tüm şehri kaplayan bir andı, etraf yavaş yavaş kararıyordu, sokak lambaları henüz yanmamıştı. Gerçek gecenin, uygarlığın izlerini silerek egemenliğini ilan ettiği gizemli saatlerdi bunlar.

Nehrin diğer tarafında, şehir hâlâ karanlıktaydı. Duvarlardaki mavimsi yansıma mora çalan bir griye dönüşüyordu.

– Dönelim mi? diye sordu Manon.

Cevap vermeden ona baktım. Gün gözlerinde batıyordu. Anorağının içine büzülmüş soğuktan titriyordu. Bir bankta oturmuştuk. Yerimden kımıldamadım, dünyayı kendine çeken, onu kendi arzusuna göre şekillendiren küçük bir kız gibi elimden tuttu.

– Gel.

Ruhunu Şeytan'a sattığı için annesi tarafından öldürülen Manon Simonis'i düşünüyordum. Hayvanları öldüren, ahlaksızca davranışlarda bulunan, tecavüze uğramış küçük kızı. Ya Tanrı'nın ya da Şeytan'ın sayesinde ölümden kurtulmuş çocuğu. Sartuis'deki soruşturma artık canıma tak etmişti. Neden böyle davrandığımı bilmeden, Manon'u kendime doğru çektim ve tutkuyla öptüm.

89

Altın parıltıları olan bir taverna, deri taklidi arkalıksız kanepeler, renkli camdan avizeler. Çingeneler, bir sekinin üzerinde kendilerinden geçmiş bir halde keman ve simbalom çalıyorlardı. Burası, gecenin dar sokaklarında bulabildiğimiz tek sığınaktı. Gürültü patırtıya, sigara dumanına, yağ ve alkol kokusuna rağmen kendimizi hafif ve dünya üzerinde yalnız hissediyorduk.

Birbirimize her bakışımızda, aramızdaki uyumu, eşsiz suç ortaklığını hissedebiliyordum. Manon kelimeleri ağzımdan alıyordu. Kendine has bir üslubu vardı, çenesini hafifçe yukarı kaldırıyor, lafı ağzımdan kapmak için sesini yükseltiyor ve benim söylemek istediğim şeyi söylüyordu. Aramızdaki yaş farkına, kaderlerimizin farklılığına ve bizi bir araya getiren olaya rağmen, bizi mutlu eden birçok ortak nokta vardı.

Saatler geçiyordu. Yemekler gelip gidiyordu. Dumandan gözlerimiz yaşarıyordu. Tatlı niyetine bir sigara yaktım ve hikâyeyi tamamlamak için ona sorular sormaya başladım.

Anında kasıldı:

– Ağzımdan laf almaya mı çalışıyorsun?

– Hayır, dedim dumanı tavandaki dumanların arasına üfleyerek. Sadece hayatında biri var mı öğrenmek istedim.

Gülümsedi ve bu cevabım ona tuhaf da gelse biraz gevşemişti. Aramızda artık güvensizliğin söz konusu olmadığı aklına gelmişti herhalde. Ve anlatmaya başladı. Hiçbir şeyi saptırmadan, hiçbir şeyi atlamadan. Travmatik çocukluk döneminden, yatılı okul yıllarından, katil korkusundan, sürekli dua eden annesinin tuhaf ziyaretlerinden bahsetti. Sonra Lozan'da geçen yeniyetmelik döneminden, lise ve fakülte yıllarından söz etti. Bir arkadaş çevresi ve "güvenli" mekânları vardı, aile bireylerinden büyük destek görüyordu; annesi "yeniden dünyaya geldikten" sonra her

hafta sonu onu ziyaret ediyordu, büyükbabası ve büyükannesi Vevey'e yerleşmişti ve ayrıca Doktor Moritz Beltreïn vardı, onu hayata döndüren bu adam onun için bir tür vaftiz babası gibiydi.

On sekiz yaşına gelmişti.

Seyahatlere çıkmaya, yollarda takip edildiği kuşkusuyla arkasına bakmamaya başladı. Onun için yeni bir hayat başlamıştı. Ta ki annesinin ölümüne kadar. Bir anda her şey yok oldu. Huzur, güven, umut. Eski korkular yeniden döndü, hem de daha güçlü olarak. Bu cinayet her şeyin gerçek olduğunu ispatlıyordu. Ailesinin üzerinde bir lanet vardı. 1988'de onu vurmuş, 2002'de de annesini ondan koparmıştı.

Zamorski ona Polonya'ya gelmesini teklif ettiğinde, katil yakalanıncaya kadar kalmayı kabul etmişti. Hiç tereddüt etmeden. Şimdi günleri sayıyor, sırrının açığa çıkmasını bekliyordu.

Bunların tümünü biliyordum ya da en azından tahmin ediyordum. Buna karşılık, sapkınlar tarafından yoldan çıkarıldığını sonra annesinin onu öldürmeye teşebbüs ettiğini bilmiyordu, çünkü hiçbir şey hatırlamıyordu. Bunu ona söylemeyecektim. Ne bu gece ne de yarın. Gülümsedim, votkadan sersemlemiştim ve hâlâ beni alakadar eden bilgiyi alamamıştım:

– Lozan'da biri var mı, evet veya hayır?

Bir kahkaha attı. Yanık yağ kokusu, içerinin sıcağı, şantözün sesi onu ilgilendirmiyordu. Ve tabii beni de. Sanki denizin dibindeydim, basınçtan kulaklarım sağır olmuştu, ama bazı gürültüleri olağanüstü bir netlikle ayırt edebiliyordum.

– Bir hikâyem oldu, dedi. Fakültedeki hocalarımdan biri. Evli bir adamdı. Benim için bir serüven, birkaç mutlu andı. Ancak kendime karşı bile açık değildim.

– Ne demek istiyorsun?

– Aslında, benim sevdiğim bu gizem, bu acıydı. Ve utanç. Bir tür... aşağılanma. Tıpkı içki içer gibi, anlıyor musun? Her yudumun tadını çıkarırken, her bardakta harap olduğunu, yavaş yavaş battığını bilirsin.

Sözlerini hareketiyle bütünleştirdi, bir dikişte votkasını bitirdi ve devam etti:

– Sanıyorum... Sonuç olarak, ölümün tadı, yasak şeylerin tadı, hayatıma benziyordu. Elini benimkinin üzerine koydu. Duru, sade bir hayat sürebileceğimden emin değilim, meleğim. Yeniden güldü, ama neşeli bir gülüş değildi bu. Alçakça bir hayat bu! Ben de zombi zevki var.

Eğer yaşayan bir ölü arıyorsa, ben onun aradığı adamdım. Ruanda'dan bu yana, ben de ölüme ait biriydim.

Bardaklarımızı yeniden doldurdum, tokuşturduk ve içtik. Tüm bu anlattıkları Manon'un saflığını kirletmiyordu. Hiçbir şey onun masumiyetini lekeleyemezdi. Bu masumiyet, kötücül bir çocukluktan ve tuhaf bir olaydan kaynaklansa da. Aşka ait tek hatırası yasak bir ilişkiyken bile.

Birden mantosunu aldı:

– Gidelim mi?

Pusun içinde, kendi bedenlerimizden bağımsız yürüyorduk. Tüm şehir değişken ve gerçekdışıydı. Binalar, anıtlar, yollar, bir duman bulutunun üzerinden havalanan dev bir uzaymekiği gibi sisin içinde yüzüyordu.

Saatten haberim yoktu. Geceyarısı olabilirdi. Belki de daha geçti. Ancak daima var olan tehlikeyi unutacak kadar sarhoş değildim. Manon'u bulmak için şehirde dolanıp duran Köleler... Dönüp arkama bakıyor, çıkmaz sokakları, kapı sundurmalarını gözlüyordum. Bu gece Glock'umu yanıma almıştım, ama ne kadar dikkatli olursam olayım faka basabilirdim. Zamorski'nin adamla-

rının hâlâ peşimizde olması için dua ediyordum ve inşallah benden daha az içmişlerdi.

Yol bitmek bilmiyordu. İşaret noktası Planty'ydi, eski şehri kuşatan büyük park. Bahçeyi bulduktan sonra, buradan devam etmek ve merkeze doğru ilerlemek yeterliydi.

Scholastyka'nın kapı sundurmasının altına gelince, Manon çanı çaldı. Üzerinde cüppesi olmayan bir adam bize kapıyı açtı. Onu kahkahalarla karşıladık, ayakta sallanıyorduk.

Ses çıkarmadan galeri boyunca ilerledik. Ben artık gülmüyordum. İki "L"nin kesiştiği yere doğru yaklaşıyorduk, içim sıkılmaya başlamıştı. Burada ayrılacaktık, burada bir şeyler söylemek zorunda kalacaktık... Bir formül bulmalıydım, bir şeyler yapmalıydım.

Ayrılacağımız kapı oradaydı ve ben hâlâ ne yapacağımı düşünüp duruyordum. Manon Benedikten rahibelerinin yaşadığı bölümde kalıyordu. Bir şeyler gevelemeye çalışırken Manon beni ensemden tuttu. Dilini ağzımın içine soktu. Duvara doğru geriledim. Taşın soğukluğunu sırtımda hissettim, Manon hâlâ dudaklarımı emiyordu.

Kollarından kurtuldum, kendimi ona karşı korumaya çalışıyordum. Toparlanmam gerekiyordu. Manon karanlığın içinden bana bakıyordu. On yaş birden yaşlanmıştı. Heyecanı yüz hatlarını belirginleştirmişti. Gözleri volkanik kuvarslar kadar siyahlaşmıştı. İstekli dudaklarından buharlar çıkıyordu.

Onu kollarımın arasına aldım, sarhoş ve arzuluydu. Bu kez ondan önce davrandım ve dudaklarına doğru hamle yaptım.

Ancak beni durdurdu ve kulağıma fısıldadı:

– Hayır. Gel.

90

Önce odasının soğukluğunu hissettim. Sonra onu öperken arkamda kapanan kapıyı. Anorağını çıkardım, o da benim pardösümü. Hareketlerimiz telaşlı ve beceriksizdi. Dudaklarımız birbirine perçinlenmişti. Ve oda hâlâ buz gibiydi.

Yatağa devrildik. Kazağını çıkardım. Soluklarını kulağımda hissediyordum. Karanlığın içinde kıvranan bedeni ve sutyeniyle kaldı, arzularım patlama noktasına gelmişti. Yüzü hiç bu kadar saf, bir melek kadar temiz görünmemişti, oysa bedeni tam tersine beni baştan çıkarıyor, peşinden sürüklüyor, hep reddettiğim bir dünyaya çekiyordu. Yeniliyordu ve ben bu yenilgiyle besleniyordum.

Üzerimizde hâlâ giysiler vardı. Sonra iç çamaşırlarının altından, vücudunun engebelerini hissetmeye başladım. Beyaz, sert ve dayanılmaz. Meme uçları başımı döndürüyor, beni cezp ediyor, soluğumu kesiyor ve büyülüyordu. Patlamaya çoktan hazırdım.

Sırtüstü yatağa devrildim. Üzerimdeydi, memeleri yüzümü yalıyordu: diri, körpe ve çok güzel. İnlemeleri ruhumun derinliklerine nüfuz ediyordu. Doğrulmaya çalıştım. Beni omuzlarımdan yatağa bastırdı, sonra sımsıkı sarıldı. Tamamen kontrolümü kaybetmiştim. Çevremdeki hiçbir şeyi algılayamıyordum. İçinde bulunduğumuz, arzularımıza gem vuramadığımız anın dışında.

Bana hafif hafif dokunuyor, beni yönlendiriyor, istediğini yaptırıyordu. Üzerimdeki diğer giysileri de çıkarmıştı: yıllardan beri kendime koyduğum yasakları, kendime söylediğim yalanları.

Onun karşısında gardımı düşürmüş, zayıflığıma yenilmiştim. Benimle sevişmiyor, bana tecavüz ediyordu. Şişmiş, uçları irileşmiş memelerini okşamak için ellerimi uzattım.

Ama bu sevişmede okşamalara yer yoktu. Manon kasıklarımın üstüne oturmuş, ellerini enseme kilitlemişti. Ne olduğunu anlamıyordum. Bu benim için bu ana dek gördüğüm en şiddetli

hayat dersiydi. Üzerime eğilmiş dudaklarını boynuma gömmüştü, sürekli oturup kalkıyor, kalçalarını çılgınca hareket ettiriyordu.

Zevk arayışındaydı, ona yaklaşıyor, elinden kaçırıyor, sonra yeniden başlıyordu. Bu benim dışında kaldığım hem hoyratça ve nazik hem de duyarlı ve barbarca bir aşk işçiliğiydi. Onun yalpalarına ayak uydurdum. Karşımızdakinin sahip olduklarını ondan çalma konusunda anlaşmıştık.

Her şey hızlanıverdi. Dudaklarımız birbirine yapışmış, parmaklarımız kenetlenmişti. Zirve noktası burada, bir solukluk mesafede, kasıklarımızın arasında bir yerlerdeydi. Bedenlerimiz bir bütün olmuş, öne arkaya gidip geliyor, arıyor, birbirimizi keşfediyorduk. Hâlâ benim üzerimde ata biner gibi oturuyordu, ayaklarıyla çarşafı dövüyor, hayasızca, ölçüsüzce inliyordu.

Birden, bedeni arkaya doğru büküldü ve ulur gibi bağırdı. Artık sıra bendeydi, onu saçlarından yakaladım ve kendime doğru çektim. Biraz daha, sonra ben de mutlu olacaktım. Bütün baş döndürücülüğüyle memeleri yine karşımdaydı. Birden içimdeki yangın had safhaya ulaştı. Zevk sınırsız bir elektrik akımı gibi tüm bedenimi titretmeye başladı. Bir saniye daha. Onu üzerimden ittim ve son bir kez daha iki yana açılmış kollarına, memelerine, gergin karnına, siyah pübisine baktım…

Organımda bir sıcaklık patlaması oldu.

İçimde alevlenen yangın sönüverdi.

Bir müddet sonra, yeniden kendim olmuştum. Trans halim çok uzakta kalmıştı. Ama kendimi yenilenmiş, arınmış, temizlenmiş hissediyordum. On beş yıldan beri kendime söylediğim yalanı düşündüm. Tanrı'ya duyulan aşk. Başkalarına ithaf edilen acıma. Egzotik "küçük arkadaşlar"la yapılan seks. Üstünkörü, geçici ilişkiler… Erkeksi arzuların Hıristiyanlık aşkının içinde sıkışıp kalması. Bu gerçeği, bu kadar açıklıkla anlamama sebep

olduğu için Manon'a kızacaktım neredeyse. Sonra yeniden vücudumu bir sıcak dalgası kapladı. Artık yeniden mutluydum.

– Nasılsın?

Boğuk sesinde bir rahatlama, bir güven hissediliyordu. Cevap vermedim, elbiselerimin cebinde sigara arıyordum. Camel. Zippo. Duman. Yatağa enlemesine sırtüstü devrildim. Manon işaretparmağını yüzüme koydu, alnımdan burnuma kadar gezdirdi. Dakikalar böyle geçti. Buz gibi oda fırına dönmüştü. Camlar buğulanmıştı. Kül tablası olarak kullanmak için sigara paketimi başucundaki komodinin üzerine boşalttım.

– Bir oyun oynayacağız, diye fısıldadı. Benim en çok neyimi seviyorsun, söyle bakalım.

Cevap vermedim. Şu anda hissettiğim şey büyük bir uyuşukluk, sonsuz bir yorgunluktu.

– Haydi, diye homurdandı. Benim neyimi seviyorsun, söyle.

Bir dirseğimin üzerinde doğruldum ve hayranlıkla ona baktım. Karşımda duran sadece çıplak vücudu değil, tüm varlığıydı. Gece tüm maskeleri düşürüyordu, yüzleri de. Geriye sadece sesler kalıyordu. Ve ruhlar. Bizi bozan kötü alışkanlıklar, sosyal uzlaşmalar, alışılmış yalanlar sona eriyordu.

Ona, bu anın sarhoşluğunu yaşayan bir âşıktan çok tüm ruhuyla çıplak kalmış bir Hıristiyan olduğumu söyleyebilirdim. Sanki büyük bir itirafı paylaşmıştık. Tüm hatalarımızdan kurtulmuş, aldatıcı görünümümüzden arınmıştık. Zaten çelişki de buradaydı; bedenen günaha girerken, hiç bu kadar masum olmamıştık.

İşte tüm bunları ona fısıldayabilirdim... Ama bunun yerine gözleriyle, dudaklarıyla, elleriyle ilgili bir şeyler geveledim. Sık söylenmekten anlamını yitirmiş kelimeler. Alçak sesle güldü:

– Çok kabızsın, ama önemli değil. Yüzüstü döndü, sonra çenesini ellerinin arasına aldı:

– Ama ben, sana, senin neyini sevdiğimi söyleyeceğim…

Sesinde bir minnettarlık vardı, ama bana karşı değil, hayata, onun sürprizlerine, zevklerine duyulan bir minnettarlıktı.

– Senin buklelerini seviyorum, diye başladı, parmağını saçlarıma dolayarak. Her zaman nemli, üzerlerinde küçük yağmur damlaları varmış gibi. Parmağını gözlerimin altında gezdirdi. Gözlerinin altındaki kırışıklıkları seviyorum, sanki düşüncelerinin dışavurumu gibi. Uzun yüzünü. Bileklerini, köprücükkemiklerini, esnek, yumuşak ve cool kalçalarını…

Bunları söylerken bir yandan da bana dokunuyordu:

– Vücudunu seviyorum, Mathieu. Yani onun diriliğini, hareketliliğini demek istiyorum. Duygularını jestlerinle ifade ediş biçimini. Kararsız olduğunda bir omzunu hafifçe yukarı kaldırışını. Sözlerini desteklemek için iki parmağını çenene dayayışını. Oturuşunu, kalkışını. Koca çakmağınla sigaranı yakışını, sigarayı ince parmaklarının arasında tutuşunu… Birden parlamanı, köpürmeni… İşte bunları seviyorum.

Şakaklarımı okşarken sözlerini sürdürdü:

– Bu dünyada gerçek yerini bulamadığını söyleyebilirim. Yanlış anlama, Mathieu, ama sende kadınsı bir şeyler var. Sanıyorum, bu yüzden, bu gece bana bu kadar zevk verdin. İçgüdüsel olarak benim küçük sırlarımı, hassas noktalarımı biliyorsun… Senin için bu epey tanıdık bir şeydi ve hünerli parmaklarınla açığa çıktı…

Kahkahayla güldü, elimi tuttu ve okşadı:

– Hadi ama surat asma! Sadece komplimandı!

Sonra bir sırrı ifşa eder gibi fısıldadı:

– Ayrıca bana karşı mesafeli ve saygılısın, sanki benden ürküyorsun, bu da dayanılmaz bir mutluluk veriyor. Sen bir erkeksin Mathieu, bundan şüphe yok. Ama sende beni tepeden tırnağa titreten bir anlaşılmazlık var. Bir sürü karşıtlık sende top-

lanmış! Cana yakın, soğuk, sert, kararsız, arzulu, çekingen, kadın, erkek…

Oda yeniden soğumuştu. Onun bana tasvir ettiği yabancı bendim ve bu beni rahatsız etmişti. Elini boynuma doladı ve beni öptü.

– Ama özellikle, senin içinde seni kemiren ve sana, hiç kimsede asla görmediğim bir gerçeklik ve kişilik veren bir öz var.

– Aynı Luc'te olduğu gibi mi?

Soru ağzımdan çıkmıştı bir kere. Manon yatakta doğruldu:

– Bana neden Luc'ten bahsediyorsun?

– Bilmiyorum. Onu tanıdın, değil mi? Buraya geldi mi?

– Birkaç gün kaldı. Sana benzemiyordu. Çok daha yumuşaktı.

– Yumuşak mı, Luc mü?

– Kararlı bir hali vardı, ama güçlü değildi, dayanağı yoktu. Paraşütü açılmayan birini andırıyordu. Oysa sen, sen dayanakları olan, yere güçlü basan birisin…

– Aranızda ne geçti?

Yeniden güldü:

– Senin şu fikirlerin! Onda aşka yer yoktu. En azından bu tür bir aşka.

– Sana sorduğum bu değil. Sen, sen Luc'e karşı bir şeyler hissettin mi?

Saçlarımı karıştırdı:

– Kıskanç mısın? Başını omuz boşluğuma yerleştirdi. Hayır. Asla böyle bir düşüncem olmadı. Luc başka bir gezegendendi. Beni sevdiğini söylüyordu, ancak içi boş bir şeydi bu.

– Sana bunu söyledi mi?

– Sürekli. İlkel, vahşi ilanı aşklar. Ama ben buna inanmıyordum.

Kafamın içinde bir ışık patlaması oldu. Bu asla düşünmediğim bir olasılıktı. Bir aşk intiharı. Luc ona tutulmuştu. Ve bu da onun intihar sebebiydi! Mahvolmuştu, çünkü bir genç kız ona "hayır" demişti. Luc, Manon'u büyük bir tutkuyla sevmişti, o Luc'ü gülerek reddetmiş, onu cehenneme atmıştı.

– Kendinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? dedim soğuk bir ses tonuyla. Belki de Luc sana çılgınca âşık olmuştu.

– Neden geçmiş zamanla konuşuyorsun?

Cevap vermedim. Bir hata yapmıştım. Bana şüphe dolu gözlerle baktı.

– Neler oluyor? Bana Luc'ün başka bir göreve atandığını söylemiştin.

– Yalan söyledim.

– Başına bir şey mi geldi?

– İntihara teşebbüs etti. İki hafta önce. Kurtuldu, ama komaya girdi.

Manon, tam karşıma dizlerinin üzerine çöktü:

– Nasıl? Nasıl intihar etti?

Ona tüm ayrıntıları anlattım. Boğulmasını, taş kemeri, kurtarılmasını, transfüzyon makinesini. Tıpkı onun olayındaki gibi.

Odaya sessizlik çöktü. Sonra Manon ayağa kalktı, hâlâ çıplaktı ve gidip pencereden geceyi seyretti, alnını cama yapıştırmıştı. Sırtı bana dönük, hüzünlü bir sesle mırıldandı:

– Sen bugüne kadar gördüğüm en salak polissin.

Agostina Gedda da böyle söylemişti. Neredeyse buna inanacaktım... Ama bu düşüncede haksız bir yan vardı. Gerçeği söylemediğim için azarlanmayı beklemiyordum. Özellikle de böyle bir tavırlı. Bir şeyler söylemem lazımdı:

– Sana bunu daha önce anlatmalıydım, biliyorum, ama...

– Luc intihar etmedi. Döndü ve bana doğru yaklaştı, gözleri öfke doluydu. Kahretsin, bunu nasıl anlamadın?

– Nasıl?

– O intihar etmedi. Büyük bir titizlikle, benim boğulmamı taklit etti.

Ne demek istediğini anlamamıştım. Hâlâ ayaktaydı, iki eliyle saçlarıma yapıştı.

– Anlamıyor musun? İsteyerek komaya girdi, bir zamanlar, benim sözüm ona gördüğüm şeyi görmek için! Ölüme Yakın Deneyim yaşamak istedi, tabii bunun negatif bir deneyim olmasını umut ederek!

Hiçbir şey söylemedim, sadece düşünüyordum. Birkaç saniyede her şey yerine oturmuştu. Manon haklıydı, biliyordum. Bana doğru eğildi ve bağırmaya başladı:

– Ve sen onu tanıdığını iddia ediyorsun. En iyi dostun olduğunu söylüyorsun, öyle mi? Sen de bunu görmezden geldin! Luc bir fanatikti. Sorularının cevaplarını bulmak için her şeye hazırdı. Soruşturmasını öteki dünyada da sürdürdü. Şeytan'ı bizzat görmek için intihar etti!

Her kelime, bir lav patlamasıydı.

Her düşünce, kalbime saplanan bir kazıktı.

Artık konuşamıyordum ve zaten söyleyecek bir şeyim de yoktu. Manon, birkaç saniyede, iki haftadan beri ne olduğunu bulmaya çalıştığım şeyi çözmüştü. Luc, Laure'a "Boğazı buldum" demişti. Bu, onun Şeytan'la temasa geçmesini sağlayacak geçidi, yolu bulduğu anlamına geliyordu. Araf'a ulaşmak için kendini komaya sokmuştu!

Luc, insanın bilinçaltının derinliklerine, Şeytan'la karşılaşmaya gitmişti.

91

Dışarıda yağmur yeniden başlamıştı. Pencereden, geceye vuran ışığını seyrediyordum. Bir sigara daha yaktım.

Her şey yerine oturuyordu.

Luc, komaya girmek için gerekli her şeyi ayarlamıştı. Bütün noktalarıyla Manon'un boğulmasını taklit etmişti, ama ölmek için değil yeniden hayata dönmek için. Mümkün olduğunca çabuk suya batmak ve anında soğuğa maruz kalmak için kendi ağırlığını hesaplayarak vücuduna safralar bağlamıştı. Kayalıklara kadar sürüklenmek ve orada sıkışıp kalmak için eklüzün kapısını açmıştı. Ve bahçıvanın gelmesine beş dakika kala suya atlamaya özen göstermişti. Bu onun ölmesine yetecek zamandı.

Planında önemli bir ayrıntı da vardı. Chartres'ın doktoru, bana o esnada bölgede şansa bir ilkyardım ekibi olduğun söylemişti. Kimden geldiği belli olmayan bir telefonla da acil yardım ekibi olay yerine çağırılmıştı. Büyük bir olasılıkla arayan Luc'dü. Mümkün olduğunca çabuk bir hastaneye götürülmek için. Ve herhangi bir hastaneye de değil; kanını ısıtmayı ve onu hayata döndürmeye sağlayabilecek bir "baypas" makinesine sahip Chartres'daki Hôtel-Dieu Hastanesi'ne.

1988'de Manon'un yaşadıklarının tıpatıp aynısı.

Başka ayrıntılar da vardı.

Luc'ün Ölüme Yakın Deneyim'e maruz kalacağı kesin değildi. Özellikle de negatif bir deneyime. Ama ölünün ötesine geçmeyi başaracağını umarak, en alt katmana, karanlıklara, korkuya ulaşmak istiyordu. İşte bu nedenle Şeytan'a yakarmıştı. İşte bunun için Laure, Vernay'deki evde satanist ayinlerde kullanılan o objeleri bulmuştu. Luc boğulmadan hemen önce büyülü sözler söylemiş ve şeytana Araf'ın derinliklerinde randevu vermişti.

Ancak yine de tüm bu kararlılığına karşın, kaygılanmış olmalıydı. Yanına bir silah almak istemişti. Sembolik bile olsa. Avucundaki Aziz Mikail madalyası bunu açıklıyordu. Cehenneme

gitmekten korkmuyordu, bunu kendi seçmişti. Ama üzerinde Başmelek'in resminin bulunduğu madalyon sayesinde yara almadan, akli bir sekel geçirmeden kurtulmayı umuyordu. Bu son derece saçma olabilirdi, ancak Luc'ün içinde bulunduğu koşulları bilemediğimden bu planı değerlendiremiyordum bile.

Bizim kızıl saçlı, büyük bir risk almıştı. Hem fiziken hem de ruhen. Küçük bir kız için mümkün olan şey bir yetişkin için olmayabilirdi. Moritz Beltreïn'e göre Manon bu işten, yaşı nedeniyle hiçbir araz kalmadan kurtulmuştu. Bu otuz beş yaşındaki Luc için mümkün müydü? Bir gün uyanacak mıydı?

Yeni bir sigara daha yaktım.

Saat sabahın 5'i olmuştu.

Manon sonunda uyumuştu. Bana karşı duyduğu öfkeye rağmen. Luc konusundaki umutsuzluğuna rağmen. Gittikçe artan kendisiyle ilgili kaygılarına rağmen.

Çünkü Luc, hastanedeki odasında sönmüş ateşi yeniden canlandırmıştı. Eğer onun gibi bir adam, kendini bu şekilde kurban edebiliyorsa, bu ortaya çıkarılması gereken bir gerçek olduğunu göstermiyor muydu? Ve Manon'un da "boğaz"ın derinliklerinde bir şeyler görmüş olduğunu?

Laure'u aramak için saatin 6 olmasını bekliyordum. Telefon etmeye uygun saati. Eski bir polis refleksi. Şu anda her şeyi öğrenmek için, içimde bastırılamaz bir istek duyuyordum. Durumunun değişmesi için herhangi bir sebep yoktu, ama komanın niteliği değişmişti. Laure'la, doktorlarla, uzmanlarla konuşmam lazımdı…

Saatime baktım, geçen her dakikayı sayıyordum.

Nihayet 6 olmuştu.

Beş çalıştan sonra, uykulu bir ses duyuldu.

– Laure? Ben Mathieu.

– Neredesin? diye homurdandı. Üç gündür seni arıyorum…

– Üzgünüm. Cep telefonum yüzünden. Yurtdışındayım, Ben…

– Mat… dedi, derin bir nefes aldıktan sonra. İnanılmaz bir şey oldu… Luc uyandı!

Haberi sindirebilmek için birkaç saniye bekledim. Ne Foucault ne de Svendsen'in bundan haberi vardı. Aksi takdirde bana söylerlerdi. Her şey çok çabuk olmuştu. Ancak bu hayata dönüşten mutlu olacağıma, anlaşılmaz bir karamsarlığa, kötü düşüncelere kapılmıştım. Geri dönüşü olmayan lezyonlar. Luc, bitkisel hayata bile girmiş olabilirdi.

– Nasıl?

– Çok iyi.

– Herhangi bir sekel var mı?

– Hayır, yok.

Ama sesinde bir tereddüt vardı.

– Sorun ne?

– O… O bir şeyler gördüğünü söylüyor. Komadayken.

Bedenimin buz kestiğini, sinirlerimin kor gibi yandığını, ellerimin, ayaklarımın kaskatı olduğunu hissedebiliyordum. Cevabı bildiğim halde sordum:

– Ne?

– Buraya gel. Seninle şahsen konuşmak istiyor.

– Bu akşam orada olacağım.

Telefonu kapattım ve tatlılıkla Manon'u uyandırdım. Ona durumu izah ettim. Benim gibi, o da sevinememişti. Manon başka bir tehlikeyi de düşünüyordu: Luc'ün ruhunun derinliklerindeki Şeytan'ın varlığını. Eğer Luc cehennemi gördüğünü düşünüyorsa, Manon'un da 1988'de aynı şeyi gördüğüne inanıyor demekti. Manon bir anda Işıksız olup çıkmıştı.

Annesinin cinayetinin bir numaralı şüphelisi.

Manon lambayı yaktı ve elbiselerini aldı. Bir ayrıntı dikkatimi çekti; kollarında iğne izleri vardı.

– Bunlar nedir?

– Hiç.

Külotunu giydi, sutyenini taktı. Kolundan yakaladım ve daha yakından baktım.

– Doktorlar, dedi, elimden kurtularak. Benden kan alıyorlar.

– Burada doktor mu var?

– Hayır. Dışarıdan geliyorlar. Her gün beni muayene ediyorlar.

– Başka tahliller de yaptılar mı?

– Birçok defa hastaneye gittim, dedi tişörtünü giyerken.

– Başka incelemeler?

– Biyopsiler, tomografiler. Anlamadığım bir sürü şey. Gülümsedi. Sağlığıma çok dikkat ediyorlar.

Tatsız sürprizlerle karşılaşmamak için hep en kötüyü düşünürdüm. Bu geldiğimden beri aklıma takılan şey tamamen doğrulanıyordu. Zamorski bana yalan söylemişti. O ve avenesi Manon'u korumuyordu; sıradan bir kobay gibi onu inceliyorlardı. Saçlarının köküne kadar onun ruhunu şeytana sattığına inanıyorlardı. Fizik olarak diğer insanlardan farklı kötücül bir yaratıktı o.

Kusmak istedim. Vatikan elçisi, bilgiç tavırları ve yaşlı savaşçı edasıyla beni aldatmıştı. O da Van Dieterling gibiydi. Işıksızlara ve insan ruhunun derinliklerindeki Şeytan'ın varlığına inanıyordu. Şüphesiz Manon bir Sine Luce'ydi. Belki de Deccal'in ta kendisi!

Komodinin üzerinde duran oda telefonuna uzandım. Ahizeyi söktüm ve mikrofonu buldum. Başucu lambasını kaldırdım ve altını çevirdim; bir böcek de orada vardı. Gülmemek için kendimi zor tuttum; komik duruma düştüğüm kesindi. Tavandaki lambaya

yöneldim. Hiç zorluk çekmeden infraruj kameranın gözünü buldum. Rahiplerin dikkatli bakışları altında geçirdiğimiz aşk gecesini düşündüm. Öfkeyle lambayı söküp yere attım.

– Hey, ne yapıyorsun?

Cevap veremezdim. Dilimin ucuna gelen kelimeleri yuttum. Gömleğimi, pantolonumu, kazağımı giydim. Sebagolarımı ayağıma geçirdim ve kendimi dışarı, galeriye attım. Odama kadar koştum.

Avluda yağmur olanca gücüyle taşları, çatıları dövüyordu. Ama bu şiddetli sağanak bile buraya hâkim olan pisliği temizleyemezdi.

Odamdan 45'liğimi aldım ve yeniden çıktım. Elçinin çalışma odasının yerini kestirebiliyordum, biraz şansım varsa bu saatte çalışıyor olabilirdi.

Bir kat indim, karşı kanatta, Angelus duası* *[Sabah, öğlen ve akşam Meryem Ana için okunan dua. (ç.n.)]* için bu saatte uyanmış Benedikten rahibelerini gördüm.

Kapıyı çalmadan girdim. Zamorski çalışma masasında oturuyordu, dikkatini bilgisayarına vermişti, gözlüklerini burnunun üzerine düşürmüştü. Çevresinde, etajerlerin üstünde, kutsal eşyaların konduğu gümüş kutular, bakır taslar vardı.

– Manon'a ne yapıyorsunuz?

Vatikan elçisi yavaşça gözlüklerini çıkardı, hiç de şaşırmış görünmüyordu.

– Onu koruyoruz.

– Tomografilerle, mikrofonlarla mı?

Bir topuk darbesiyle kapıyı kapattım ve ona doğru ilerledim.

– Onu hep, ruhunu şeytana satmış biri olarak gördünüz.

– Akıllıca bir yargı diyelim.

– Onu bir laboratuvar faresine çevirdiniz!

– Manon eşsiz bir vaka.

Zamorski'nin soğukkanlılığı sinir bozucuydu.

– Otur. Sana açıklamam gereken başka şeyler de var.

Yerimden kımıldamadım. Elçi, bezgin bir ses tonuyla, ancak her biri önceden düşünülmüş kelimelerle konuşmaya başladı:

– Bu fizyolojik… uyanışı olduğu gibi korumak zorundayız.

Alaycı bir kahkaha attım:

– Ne arıyorsunuz? Bir "666" dövmesi mi?

– Anlamamış gibi yapıyorsun. Manon Şeytan'ın bir işareti. Kalbinin her atışı iblisin bir eylemi. Yaşadığı her saniye Satan'ın bir lütfu. Tanrı'nın dünyasında Manon ölmüş olmalıydı! Yüce İsa'nın yasalarına göre o bir sapkın.

Bucholz'un Agostina için söylediklerinden bir farkı yoktu: "Şeytan'ın varlığının fiziksel ispatı". Zamorski devam etti:

– Manon Şeytan'ın bir mucizesi. Komadayken onunla temas kurdu. Onun tarafından hayata döndürüldü ve onun buyruklarını kabullendi.

– Öyleyse onun annesini öldürdüğünü mü düşünüyorsunuz?

– Hiç şüphem yok. Hem de kimsenin yardımı olmadan.

– Kahrolası, diye bağırdım. Esin veren birinden söz etmiştiniz, gölge bir adamdan!

– Seni ürkütmemek için. Ancak esin veren biri var: Şeytan'ın ta kendisi.

Kendimi bitkin hissediyordum. Masanın karşısındaki koltuğa çöktüm, silahım bacaklarımın arasındaydı:

– Dosyayı bütün ayrıntılarıyla biliyorum. Manon böyle bir cinayeti işleyebilecek donanıma sahip değil. Katil bir kimyager. Bir entomolojist. Bir botanikçi. Agostina da böyle bir profile sahip değildi, itirafına rağmen, onun suçlu olduğu düşüncesinde değilim. Ama Manon, bu çok daha saçma!

Polonyalı yeniden gülümsedi. Alaycı bir gülümsemeydi bu.

Glock'un kabzasını sımsıkı tuttum. O anda sinirlerimi gevşeten tek temas buydu.

Elçi ayağa kalktı, masasının çevresini dolandı ve acıyan bir ses tonuyla konuştu:

– Dosyanı çok iyi bildiğin söylenemez. Biyoloji, kimya, entomoloji, botanik; bunlar Manon'un Lozan'daki fakültede aldığı seçmeli dersler. Sanki cinayeti için böyle bir formasyonu izlediği düşünülebilir.

Bu yeni olgular, bir polis olarak beni ilgilendirebilirdi. Ama yorgunluktan, bıkkınlıktan beynim pelte gibiydi. Artık rahibi zorlukla dinliyordum. Teselli eden bir üslupta devam etti:

– Tam olarak inanmasak da. Onu gözetim altında tutmalıyız.

– O halde siz Şeytan'a inanıyorsunuz? Yani fiziksel gerçekliğine?

– Elbette. O karşı kuvvet, Mathieu. Evrenin negatif yanı. Sen kendini modern bir Katolik olarak görüyorsun, ama geçen yüzyıla ait önyargıların var. Bilim yüzyılı! Bu sorunların psikiyatriyle veya sakinleştiricilerle çözümlenebileceğine inanıyorsun. Suyun yüzeyini görmüyorsun. IV. Paulus'u hatırla: "Kötülük sadece bir zayıflık değildir, yoldan çıkmış, yoldan çıkarıcı, tinsel bir insan gerçeğidir." Evet, Mathieu, Şeytan var. Manon'un hayatını kurtardı. Tanrı'nın ondan aldığı hayatı.

– Peki, bu fiziksel araştırmaların nedeni ne? Bu tahliller, kan örneği almalar?

– Eğer Şeytan inancımızın bize öğrettiği bir şeyse –bir enfeksiyon– o halde Manon'un hastalığın izlerini taşıyor olması gerekir. O tamamen enfekte olmuş durumda.

– Siz ne arıyorsunuz? diye gülerek sordum. Bir aşı mı?

Elini omzuma koydu?

– Alay etme. Manon, Agostina, Raïmo iki dünyanın birlikteliği; fiziki dünya ile ruhani dünya. Bir ruh onların bedenlerinin

yardımına koştu. Ve şimdi bedenleri bu ruhun izini taşıyor. Şeytan'ın kötü ruhunun. Manon Şeytan'ın kökhücresini barındırıyor!

Ayağa kalktım; yeterince dinlemiştim. Kapıya doğru yöneldim.

– Sanırım yüzyılları karıştıran sizsiniz, Zamorski. Engizisyon döneminde olduğu gibi büyük bir yanılgı içindesiniz.

Şaşırtıcı bir çeviklikle, Vatikan elçisi çevremi dolanıp önümü kesti:

– Ne yapacaksınız?

– Gidiyoruz. Manon ve ben. Fransa'ya dönüyoruz. Ve bizi engellemeye kalkışmayın.

– Manon bir şeyler biliyor, dedi Polonyalı, rengi atmıştı. Bunu bize söylemek zorunda!

– Hiçbir şey bilmiyor. Hiçbir şey hatırlamıyor.

– Mesaj onun içinde, ruhunun derinliklerinde.

– Hangi mesaj?

– Araf Yolcularının Andı.

– Yani bu yüzden mi buradasınız? Kölelerle aynı şeyi mi arıyorsunuz?

– Bu Şeytan'la yapılmış bir anlaşma. Sesini yükseltmişti. Ve bunun içeriğini öğrenmemiz lazım. Her türlü yolu deneyerek!

– Beni bunun için mi buraya getirdiniz?

Güldü. Hâlâ soğukkanlılığını koruyordu:

– Manon bize hiç güvenmedi. Biz de Fransa'dan genç bir adam gelirse diye düşündük... (Sustu.) Ve haklı olduğumuzu gördük. Bu geceden sonra...

Kızardım. Gözlerini ekrandan ayırmayan cüppeli rahipleri hayal ediyordum. Kapının tokmağını çevirdim:

– Manon bana güveniyor, bu doğru. Ama ben bu güveni onu sizin elinizden kurtarmak için kullanacağım!

– Eğer bu kapıdan çıkarsan senin için hiçbir şey yapamam.

– İşimi yalnız halledebilecek kadar büyüğüm.

– Hiçbir şey bilmiyorsun. Dışarıda sizi bekleyen tehlikeyi anlayamıyorsun.

– Gün boyu ve gece şehirde dolaştık. Başımıza hiçbir şey gelmedi.

Zamorski çalışma masasına döndü ve bir Polonya gazetesi çıkardı, bir önceki güne ait bir gazete: Gazeta Wyborcza. Birinci sayfada, kaldırımda, bir kan gölü içinde yatan bir cesedin fotoğrafı vardı.

– Lehçe okuyamam.

– "Krakov'da bir ritüel cinayeti daha". En az bir ay önce öldürülmüş bir evsiz. Köpekler tarafından parçalanmış. Bağırsaklarıyla, kaldırıma bir pentagram çizilmiş. Geçen hafta, Vistül Nehri'nin yukarı çığırında bulunan iki mongol çocuğun cesedini saymıyorum. Otopside, çocukların birbirlerine tecavüze zorlandıkları anlaşıldı.

– Beni korkutmaya mı çalışıyorsunuz?

– Onlar burada, Mathieu. Manon'u bulmaya geldiler. Belki, dışarıdaki evsizler. Belki de yandaki kilisede dua eden rahipler. Onlar her yerde. Saatlerinin gelmesini bekliyorlar.

– Şansımı deneyeceğim. Şansımızı.

– Onlar, senin kovaladığın katillere benzemez. Onlar asker, anlıyor musun? Kötülüğün mirasçıları. Katedrallerin cephesindeki Şeytan'a eşlik eden iblislerin modern versiyonu.

Otomatiğimi işaret ettim:

– Benim de modern araçlarım var.

– Sana yalvarıyorum; buradan çıkma.

– Paris'e dönüyorum. Manon'la birlikte. Ve bize engel olmayı sakın düşünmeyin. Elçiliğime gidip, kaçırılmadan, zorla alıkonulmadan ve suiistimalden söz edebilirim. Geri dönüp soruş-

turmama kaldığım yerden devam edeceğim. Sizin de istediğiniz bu değil miydi?

– Ya kız?

– Benim evimde kalacak.

Zamorski ağır ağır kafasını salladı:

– Çok zor bir durumdasın, Mathieu... Şeytan'a karşı mücadelende her şeyi öngörmüştün. Aşkın dışında.

Ona sert bir bakış atarak kapıyı açtım:

– Onu kullanmanıza izin vermeyeceğim. Manon'u araştırmalarınızda kobay yaptınız. Köleler için bir yem. Belki de bizzat Şeytan için... Siz, Manon'un içindeki Şeytan'ın uyanmasını bekliyorsunuz. Ve bunu teşvik etmek için her şeye hazırsınız. Sizin gibi polisler tanıdım. İyilik adına her türlü kötülüğü yapabilen polisler. Kendilerini yasaların üstünde gören polisler. Ve bir şekilde de Tanrı'nın üzerinde.

– Tanrı'ya hakaret etme.

– İşime devam edeceğim, Zamorski. Kendi tarzımda. Yalansız, entrikasız.

Vatikan elçisi isteksizce kenara çekildi:

– Eğer ilkelerime bağlı kalsaydım, sana ve Manon'a dua etmekle yetinebilirdim. Ama biz sizi, size rağmen, koruyacağız.

– Kimseye ihtiyacım yok.

– Barışta, belki. Ama savaş başladı.

92

Öğlen.

Ve gün aydınlanacak gibi görünmüyordu.

Şehir yoğun bir sisin altında kaybolmuştu. Sokaklar görünmüyordu. Binalar koca birer maden kütlelerine benziyordu, bulutları delip göğe uzanan dağlar Çin resimlerindeki gibiydi.

Etraf bomboştu. Krakov boşalmıştı. Farları açık birkaç araba sisin içinden kayar gibi geçti, sonra hayalet gemiler misali kayboldu.

İşte bu aklıma gelmemişti. Yağmurdan kaçarken doluya tutulmuştuk. Scholastyka'nın kapısı ağır ağır arkamızdan kapandı. Manon'u elinden tuttum ve kaldırımda ilerledim. Küçük bir çanta hazırlamıştı, benimkimden büyük değildi. Üç metre önümüzü göremiyorduk. Birkaç tereddütlü adım attım. Kaybolan sadece çevremizdeki dünya değildi, sis buharı bizi de yok etmişti…

Hatırlamaya çalıştım. Sola doğru inip, Sienna Sokağı'na sapınca Sw. Gertrudy Caddesi'ne çıkmamız gerekiyordu. Bu kahrolası beyazlığın içinde belki bir taksi bulabilirdik. Adımlarımız kaldırımda yankılanıyordu.

Konuşmadan yürüyorduk. Sanki söyleyeceğimiz tek kelime bile korkularımızı açığa vuracaktı. Şimdi binalar demirlerinden kurtulmuş gibiydi. Sanki bizimle ilerliyor, buzkıranlar gibi gümüş renkli sisi yırtıyordu. Bir araba geçti. Kendimizi zorlukla kenara attık. Farkında olmadan yolda yürüyorduk. Araba yavaş yavaş bizi geçti. Sileceklerinin sesini duyabiliyordum, sonra sisin içinde yok oldu.

Yeniden yola koyulduk. Sis perdesi tereddütle aralanıyor, sonra hemen yeniden kapanıyordu. Artık Sienna Sokağı'nda olduğumuzdan bile emin değildim. Tabelaları okumanın imkânı yoktu. Kerteriz alınabilecek tek şey sokak lambalarıydı. Ayrıca bazı pencerelerde ışık vardı. Öğle yemeği hazırlıklarının yapıldığı sıcak evleri hayal ettim. Bu hayal içinde bulunduğumuz yalnızlığı daha da pekiştiriyordu.

Hafızamı zorladım Mikokajska Sokağı'na ulaşmamıza az kalmış olmalıydı, solumuzda olması gereken kavisli bir sokak. Bize doğru yolda olduğumuzu söyleyecek olan sokak lambalarını görmeye çalıştım. Ama görünürde hiçbir şey yoktu, zaten olsa da görmek imkânsızdı.

Birden kafama dank etti. Yoldan uzaklaşmış olabilir miydik? Sis her şeyi değiştirmişti. Daha yoğun, daha soğuktu. Havada ıslak toprak kokusu vardı. Soğukkanlı olmam gerekiyordu. Sienna Sokağı'nda değildik. Belki de hiçbir yerde değildik... Gözümün önüne mahallenin planını getirmeye çalıştım.

İşte o zaman anladım.

Planty.

Krakov'un eski şehrini kuşatan park.

Yola çıkar çıkmaz yanlış yöne gitmiştim. Sırtımı manastıra vererek sağa yönelmiştim. İyice emin olmak için ayaklarımı çakılların üzerinde gezdirdim. Sonra, hayaletleri andıran, havada asılıymış gibi görünen, köksüz ağaçlar belirdi. Ardından da kollar, başlar; bahçedeki heykeller. İçimden bağırarak küfretmek geçti. Yalnız, kaybolmuş ve tamamen savunmasızdık.

– Ne oluyor?

Manon'un sesiydi, kulağımın dibinde. Yalan söylemenin gereği yoktu.

– Planty'de. Parkın içinde.

– Ama tam olarak nerede?

– Bilmiyorum. Parkın içinden geçerek Sw. Gertrudy Caddesi'ne çıkabiliriz.

– Ama nerede olduğumuzu bilmiyorsak?

Cevap vermeden elini sıktım. Bazı lambaları görebiliyordum. İki yanı ağaçlı bir yol. Anorağının içinde titreyen Manon'u rahatlatmak için emin adımlarla ilerledim.

Bu yürümekten çok yüzmek gibi bir şeydi... Sürekli olarak kafamı uzatıyor, gözlerimi kısıyordum, boşuna. Ancak bir tepki olarak, işitme duyum biraz daha hassaslaşmıştı sanki. Dalların üzerinde su damlalarının yoğunlaşmasını, heykellerin üzerindeki buz tabakasının çatlamasını, ayaklarımızın altındaki donmuş toprağın çıtırtısını sanki daha iyi algılıyordum.

Birden, başka bir gürültü duydum, oldukça yakından geliyordu.

İki çakıl taşının birbirine sürtünmesi gibi bir ses. Durdum ve elimi Manon'un dudaklarının üzerine koydum. Sürtünme sesi kesildi. Yeniden denemeliydim. İki adım attım ve durdum. Sürtünme başladı ve anında kesildi. Bu bir yankıydı, ama tahminime göre çok yakından geliyordu.

45'liğimi elime aldım. İki olasılık vardı. Zamorski'nin adamları veya Köleler. Ağır hareketlerle Glock'umun emniyetini açtım, Satanistler olduğuna dair bahse girebilirdim. "Kendi" manastırlarının giriş ve çıkışlarını gözlüyorlardı ve bir anda büyük ikramiye vurmuştu: Manon, haftalardır peşinde oldukları av, korumasız bir halde, yanında bir yabancıyla sise boğulmuş bir parkta, yolunu kaybetmişti.

Silahım avucumun içinde titriyordu. Şu ana kadar çok daha kötü durumlardan kurtulduğum halde, şimdi bir türlü soğukkanlı davranamıyordum. Belki yorgunluktan. Belki Manon'un yanımda olmasından. Belki de bu tuhaf ve görünmez şehirden... Karmaşık düşünceler içindeydim. Sesin geldiği tarafa rasgele ateş etse miydim? Ama sesin geldiği yerden de emin değildim. Yoksa etrafın iyice karanlık olması için park lambalarını mı hedef almalıydım? Saçma. Böylece yönümüzü bulmak için tek şansımızı da kaybedecektik.

Sürtünme sesi yeniden başladı. Yaklaşıyorlardı. Gözleri ateşe benzeyen doğaüstü yaratıklar hayal ediyordum. Siste görmeye muktedir kükürt sarısı gözbebekleri olan yaratıklar. Ayak seslerinin geldiği yönün tersi olduğuna inandığım tarafa doğru ilerledim. Aslında hiçbir şeyden emin değildim. Hâlâ iki yanı ağaçlı yolda mıydık? Ulaşılmaz gibi gözüken bir mesafede bir lambanın cılız ışığı seçiliyordu.

Hızlandım, artık gözlerimi değil elimi kullanıyordum. Bir soğukluk hissetmiştim. Demir parmaklığın metal soğukluğunu. Bu parkta bir parmaklık olduğunu hatırlamıyordum. Parmaklığı yakaladım ve coşkuyla ilerlemeye başladım. Ancak lamba hâlâ uzaktaydı.

Birden parmaklık bitti. Durmak zorunda kaldım. Hemen ardından ayak seslerini duydum, çok daha yakından geliyordu. Sanki kim olduğunu görebilirmişim gibi arkama döndüm. Ama etraf hâlâ sis bulutunun içindeydi. Yine de, bir an için sis hafifçe aralanır gibi oldu ve gördüm, onları gördüm.

Yan yana ilerleyen gölgeleri.

Bedenleri sisle bütünleşmiş, yüzleri olmayan gölgeleri.

Kalbim duracak gibi oldu. Çok kısa bir an kendimi kaybettim. Paniğe kapıldım. Fizik olarak da direncimi yitirmiştim. İşte o anda saldırganlarımız bütün üstünlüğü ele geçirebilirdi, ama son derece yavaş davrandılar.

Çoktan toparlanmış, bir saldırı planı hazırlığına bile başlamıştım. Onların bizden iyi gördüğünü düşünmek için bir sebep yoktu. Sadece ayak seslerimizi takip ediyorlardı. Tek avantajları sayıca fazla olmaları ve parkı daha iyi tanımalarıydı. Ama bizim dezavantajımız –görüş eksikliği– onlar için de geçerliydi.

Bizi izlerken yararlandıkları tek bir şey vardı; seslerimiz. Bunu engellemem lazımdı. Manon'u bileğinden tuttum ve yan tarafa atladım. Üç adım kadar ilerledikten sonra çalıların yapraklarını, ardından da farklı zemini hissettim; çimenlik veya humuslu toprak. Gürültüleri soğuran yumuşak bir yüzey.

Aklıma başka bir fikir geldi. Sessizlikten yararlanmak ve düşmanlarımıza doğru ilerlemek. Bizim bir ağacın arkasına veya bir çalının dibine gizlendiğimizi düşünebilirlerdi. Ama üzerlerine gideceğimizi asla!

Boştaki elimle yeri yoklayarak çimende ilerledim. Yeniden ayak sesleri duydum. Sadece birkaç metre ötemizdeydiler, sol tarafta. Biraz daha ilerledim. Elim yerdeki bir ağaç kütüğüne temas etti. Manon'u kendime doğru çektim ve ağaç gövdesi ile vücudumun arasına yerleştirdim. Kımıldanmayı, hatta soluk almayı bile kesmişti, saçlarının yüzümü yaladığını hissediyordum. Bir ölünün saçları.

O sırada beklenmedik bir şey oldu.

Sis yer yer dağılıyordu ve düşmanlarımız ortaya çıktı. Bana çok uzunmuş gibi gelen o bir saniye içinde onları görebildim. Üzerlerinde siyah deri paltolar vardı. Ellerindeki kancaları, bıçakları ve şişleri gördüm. Sanki vücutlarının birer parçası olmuş kesici aletler.

Başka bir zaman boyutundan gelmiş savaş yaralılarına benziyorlardı. Birer ölüm makinesine dönüşmüş sakatları andırıyorlardı. Kesilmiş kollarının, kopmuş ellerinin yerini kesmeye, yüzmeye, delmeye hazır bu saldırı aletleri almıştı sanki…

Gürültülü patırtılı, insana korku salan bir karnaval alayı gibiydiler. Adamların birinin suratında bir gaz maskesi vardı, diğeri, XVII. yüzyılda vebalıları tedavi eden doktorların kullandığı maskenin bir benzerini takmıştı, üzerinde iki delik bulunan, uzun gagalı bir maske. Üçüncü adamın yüzü açıktı, ancak yüz hatları seçilmiyordu. Teni bir porselen kadar beyazdı ve derileri lime limeydi. Hiç şüphesiz bu yaraları bizzat açmıştı. Kötülük için kötüyle yaşamak. Başkalarına ve kendisine acı vermek.

Manon'un çeneleri birbirine o kadar kuvvetle çarpmaya başladı ki elimle ağzını kapattım. Bütün stratejim bir anda yerle bir olmuştu. Kaçmak istiyordum. Nereye olursa olsun, bu kâbustan uzaklaşmalıydık. Gizlendiğimiz yerden çıktım, çevreme baktım ve Manon'un elini tuttum. O da beni tuttu ve hafifçe

yanağıma dokundu. Ona bakışlarımla güç vermek için arkama döndüm, ama bana dokunan Manon değildi.

Onun yerine, katillerden biri elimi tutuyordu ve metal kancasıyla yüzümü okşuyordu, bir şefkat gösterisinde bulunur gibi.

Saniyenin onda biri kadar bir süre içinde aklıma binlerce düşünce geldi. Her şeyi görüyordum. Uzun saçlarını. Yaralarını. Burun yerine bir deliğin bulunduğunu, yüzünü kaplayan solunum aygıtını. Elinin havaya kalktığını gördüm. Ucundaki kanca kablolarla bir cihaza bağlıydı.

Pençe havada ıslık çaldı. Darbeden kurtulmak için yana kaçtım. Ancak omzumda bir acı hissettim. Otomatiğimi düşürdüm. Ağzımın içinde bir demir tadı vardı.

Kanca yeniden kalktı, bu kez beni ıskaladı ve yaprakların arasına indi.

Ne yapacağımı bilmiyordum –acıyı da hissetmiyordum– kancanın üzerine atıldım ve yaralı omzumla yüklendim, katille birlikte yere yuvarlandım. Vücudumdan fışkıran kana ve acıya rağmen iki elimle bileğini yakaladım, dizimi üstüne yerleştirdim ve iğrenç bir çatırtı duyulana kadar kolunu çevirdim.

Sırtüstü yerde sürünerek geri çekildim. Katil bana doğru döndü. Paltosunun önü açılmıştı. Gövdesi çıplaktı. Göğsünün derisi son derece ince, son derece parlaktı, sanki yarısaydam gibiydi. Balık derisinin altında kalbinin attığını açıkça görebiliyordum. Çalıların arasına daldım ve mekanizmasıyla birlikte fırlamış kancayı buldum. Hemen aldım, avucumun içine yerleştirdim ve döndüm. Yaratık yeniden saldırıya geçmişti, sol elinde başka bir kanca vardı.

Üzerime atıldı. Bacaklarına doğru bir tekme savurdum. Sendeledi. Kancamı kaldırdım, adamın çarpan kalbini hedefledim ve gözlerimi kapattım. Demir ete gömüldü. Organın yırtıldığını hissettim. Kan üzerime sıçradı. Yaratığın yüzünü görmek için

gözlerimi açtım, benden birkaç santimetre ötedeydi, maskesi düşmüştü. Suratı delik deşikti, çatlaklarla kaplıydı. Kandan yükselen buğu sisten artakalan dumana karışıyordu. Bağırmamak için dudaklarımı ısırdım ve yana devrildim.

Yaratık iki büklüm olmuş, acıyla sarsılıyordu. Bir dirseğimin üstünde doğruldum ve bir ağacın arkasına gizlenmiş gözleri yuvalarından fırlamış Manon'u gördüm. Çabucak ona doğru gittim ve ona sımsıkı sarıldım, acının bütün vücuduma yayıldığını hissediyordum. Birden çakılların üzerinde uzaklaşan adımların seslerini duydum. Köleler hiçbir şey görmemiş, hiçbir şey duymamıştı. Yürümeye devam ediyorlardı!

Glock'um yerdeydi. Kabzasına ulaşana kadar ellerimle çimenleri yokladım. Silahı cebime attım ve çevreme baktım. Görünürde kimse yoktu. Kazanmıştık. Ancak bu zaferin tadını çıkaracak zamanım olmadı. Çakıl taşlarının üzerinde başka ayak sesleri duyuldu. Alev topları gibi sisi yararak gelen beyaz yakaları gördüm.

Rahipler.

Bizi parkta arayan Zamorski'nin adamları.

Aynı anda, bir ışık demeti ayaklarımızı yaladı. Bir arabanın farlarıydı. Demek ki, anayola birkaç metre mesafedeydik. Gerçek arabalarıyla gerçek bir yol!

Manon'u kolundan tuttum ve bizi insanlara ait normal dünyadan ayıran çalıların arasına daldım. Yapraklar arkamızdan üzerimize kapanırken Planty'de birazdan olacak savaşı hayal ediyordum.

Satanistlere karşı Tanrı'nın Askerleri.

Zamorski'nin vahyi.

93

Ölülerinle yaşamak.

Zamorski'nin sözlerini boşuna yineleyip duruyordum: "Gerçek bir savaşın içindesiniz." Bu basit bir avuntuydu benim için. Dökülen bu kadar kan için kim beni bağışlayabilirdi? Bu katliam ne zaman sona erecekti?

Krakov Havaalanı'nın "VIP salonu"nda bekliyorduk. Daha çok iç karartıcı olan bir mekân için abartılı bir unvan. Ölgün ışıklar, berbat koltuklar, kirli camlardan görünen asfaltı çatlamış bir pist... Yine de, burası bile insanı rahatlatıyordu. Aslında yaşadığımız onca şeyden sonra her yer bizi rahatlatırdı.

Yaklaşık saat 15:00'te Frankfurt'a bir uçuş vardı. Buradan da Paris'e, saat 19:00'da Charles-de-Gaulle'e inecek bir aktarma yapmak mümkündü. Hostes bu bilgileri bana verdiğinde, az kalsın sarılıp onu öpecektim. Bu sözlerin bizim için tamamen farklı bir anlamı vardı; kaçmayı başarmak.

Manon kollarımın arasına büzülmüştü, bitkin bir haldeydi. O da, benim gibi sisten sırılsıklamdı. Bizi terk etmeyen bu nem, başımıza gelen felaketi somutlaştırıyordu. Gözlerimi kapadım ve tuhaf bir rahatlama hissettim, damarlarımda dolaşan anestezi maddesinin hâlâ etkisinde olmalıydım.

Yolda, taksiyle gelirken, bir doktor bulmuştuk. Omzumu tedavi etmişti. Kanca köprücükkemiğime kadar girmiş, ancak hiçbir kasa zarar vermemişti. Tetanos iğnesi yaptıktan sonra –ona bir tarım makinesinin üzerine düştüğümü söylemiştim– doktor yarayı dikmiş, ardından da gövdemi alçı kadar sert bir pansumanla sarmıştı. Ona göre, korkulacak hiçbir komplikasyon yoktu. Tek bir tavsiyesi vardı; kesin istirahat. Paris'i ve aldığım haberi düşünmüş, başımı sallayarak onaylamıştım.

Huzurumun bir diğer nedeni de Köleler sorununun şimdilik halledilmiş olmasıydı. Hâlâ bizim peşimizde olabilirlerdi. Ancak şanslarını yitirmişlerdi. Manon artık himayem altındaydı. Ve

benim topraklarımdaydı. Paris'te de 24 saat boyunca adamlarımın gözetiminde olacaktı, elleri kanlı kaçıklarla başa çıkabilecek ve hatta onları kodese tıkabilecek yetenekte polislerin.

Düşüncelerim, dönüp dolaşıp Luc'te kilitleniyordu. Planında. Makyavelist tutumunda. Çılgınlığında. Ben, bilmeden, onun oyununda bir piyon olmuştum. Onun intiharını kabullenmeyeceğimi, soruşturmasını devralacağımı ve adım adım, onu intihara götüren yolu takip edeceğimi biliyordu. Ben, onun Şeytan'a karşı verdiği savaşın incilini yazacak olan havarisi, Aziz Matta'sıydım.

Bazı ayrıntılar konusunda fikir değiştirmiştim. Mesela Başmelek Aziz Mikail madalyonu. Yanılmıştım. Luc onu kendini korumak için değil, sadece beni Şeytan'ın yoluna yönlendirmek için kullanmıştı. Boğazı bulmamı ve mümkün olduğunca çabuk onun öteki tarafa geçiş nedenini anlamamı istiyordu. Luc, diğerleri gibi bir soruşturma yürütmemişti; karanlıklar meleğine meydan okumuştu!

Şimdi önemli olan tek soru şuydu: Komadayken neler yaşamıştı? Hiçbir şey hatırlamadan mı geri dönmüştü yoksa tam tersine, kalıcı bir deneyim mi yaşamıştı? Aslında cevabı almıştım. Laure "Bir şeyler görmüş" demişti.

– Bayım, uçuşunuz anons edildi.

Uyumsuz adımlarla hostesi uçağa alınacağımız salona kadar izledik. Pasaport, boarding card. Her hareketimiz nakavt olmuş bir boksörün canlılığındaydı. Ve bu durum kabinde koltuklarımıza oturana dek sürdü. Hostes güvenlik kurallarını açıklarken biz çoktan uykuya dalmıştık. Haftalardan beri adam gibi otel yüzü görmemiş iki seyyah.

Frankurt'ta, yeniden iki hayaleti oynadık, transit yolcusu iki hayalet. Bu kez, First Class salonu yeniydi ve koltuk altlarındaki Herald Tribune'lerle işadamlarıyla doluydu. Manon'u bir koltuğa oturttum ve yiyecek bir şeyler bulmaya gittim. Kola, kahve, çerez.

Ancak ne kahveye ne de yiyeceklere el sürdük. Sadece kolayla yetindik.

Birkaç saat sonra Paris'in ışıkları üzerinde süzülüyorduk. Lomboza doğru eğildim ve geceye, soğuğa, başkentin üzerindeki kirliliğe yeniden kavuştum. Ancak camdan, buradaki soğuğun Krakov'daki soğukla aynı olmadığını hissedebiliyordum.

Saat 19:00, bir cuma akşamı.

Otoyol tıklım tıkıştı. Şiddetli bir yağmur vardı. Taksinin camını açtım ve derin bir soluk aldım. Islak çimento ve egsoz gazı kokuları, su birikintilerine vuran yağmur damlalarının gürültüsü. Ve arabalarının içinde kaskatı hareketsiz duran sürücüler.

Araba, Debelleyme Sokağı'na varınca yeni evli biri gibi içimi sıkıntı kapladı. Manon'un bu yeni hayata tepkisi ne olacaktı? Ya evime? Hiç Paris'e gelmemişti.

Onu, açık hava merdivenime nezaketle buyur ettim. Kibarca gülümseyerek basamaklara yöneldi. Hâlâ şoktaydı. Krakov'daki şiddet, muhtemelen küçük bir kızken başına gelen o korkunç olayı hatırlatmıştı. Ben bile hâlâ kendime gelememiştim. Yine de, korku ve canavarlığın arkasında, farklı bir duygu daha vardı. Tuhaf bir uyuşukluğun yanı sıra coşku, nedensiz bir tahrik. Aşk mı?

Manon, salondaki kanepeye oturdu Çay teklif ettim, istemedi. Alkol. Hayır. Şaşkın bir hali vardı, ceketime bakıyordu. En zor kısım şimdi başlıyordu; hemen Hôtel-Dieu'ye gitmem gerektiğini ona söylemem lazımdı. Tepkisi beni şaşırtmadı:

– Seninle geliyorum.

Krakov'dan bu yana ilk kez üç kelimeyi bir anda kullanıyordu.

– İmkânsız, diye onu ikna etmeye çalıştım. Paris'te bazı düzenlemeler yapmam lazım. Seni korumak için.

– Nerede olduğumu bile bilmiyorum.

Karşısında diz çöktüm ve ellerini tuttum.

– Bana güvenmelisin.

Gülümsedi. İçimi bir sıcaklık kapladı. Mırıldandım:

– Seni korumama izin ver. Seni…

Cümlemi tamamlayamadım. Yüzümü ellerinin arasına aldı ve ağzıyla dudaklarımı kapattı. Sıcaklık tüm vücuduma yayıldı. Tüm hayati fonksiyonlarım beni terk etmişti ve bu, bugüne dek tatmadığım çok hoş bir duyguydu…

İki saat sonra Hôtel-Dieu'ye doğru gidiyordum. Biraz önce yaşadıklarım hâlâ hafızamdaydı. Manon. Vücudumda dolaşan elleri. Kanımın ritmi. Son anlarımız. Bedenimin en hassas, en bilinmedik noktalarına dokunuşu. Aşkın akupunkturu…

Luc Soubeyras'yı başka bir servise almışlardı.

Zayıf yeşil ışıklar, kâğıt önlükler yoktu. Uzun bir koridor boyunca, camlı kapılar büyük odalara açılıyordu. Odalarda tüplere, borulara ve makinelere bağlı hastalar çiğ neon ışıklarının altında yatıyordu.

Koridorda yürürken, nihayet şimdiki zamana dönmüştüm. Luc'ü yeniden bulacaktım, hem hayattaydı, hem de bilinci yerindeydi. Onu camın ardında görünce, bağırmamak için kendimi zor tuttum. Hâlâ burnunda boru, boynunda ve şakaklarında elektrotlar vardı ve biraz daha zayıflamıştı. Ama gözleri açıktı.

Ona doğru ilerledim. Heyecanla iki elini birden tuttum:

– Dostum, ben ne kadar…

– Onu gördüm.

Sustum. Sesi sadece bir soluktu. Yeniden mırıldandı:

– Onu gördüm, Mathieu. Şeytan'ı gördüm.

5

Luc

94

– Şimdi gözlerinizi kapatınız.

Luc, gövdesi çıplak bir şekilde, hafifçe eğik bir koltukta oturuyordu. Kazınmış kafasına, beyin dalgalarının ritmini kaydetmek için yüzlerce elektrot yapıştırılmıştı. Göğsünde de, kalp atışlarını, kas gerilimini, derinin galvanik yanıtlarını –İngilizcesi "GSR" yani "Galvanic Skin Response" olan bu tetkik üstderinin yaydığı elektrik mikrodalgaları saptamakta kullanılıyordu– ölçmek için patch'ler vardı.

– Gevşeyiniz. Yavaş yavaş bedeninizin farkına varınız.

Sol kolunda kan basıncını ölçmek için bir manşon takılıydı. Parmaklarından birine bağlı enfraruj bir pens vücudun oksijen seviyesini ölçüyordu. Bu aygıtlar, deney boyunca sadece ondaki fizyolojik gelişimi ölçmekte değil aynı zamanda da herhangi bir tehlikeyi önceden saptamak için kullanılıyordu; Luc komadan çıkmıştı ve genel durumu henüz iyi sayılmazdı.

– Kol ve bacaklarınız gevşedi. Kaslarınız yumuşadı. Vücudunuzda en ufak bir gerginlik kalmadı.

Ziyaretimden birkaç gün sonra, Luc, hipnoz altıda ve tanıkların önünde psişik yolculuğunu yeniden yaşamak istemişti. Bir kez daha, belleğinde "öteki taraf"a geçmeyi ve her ayrıntının yazılı olarak saptanmasını arzuluyordu.

Eric Thuillier, onu Hôtel-Dieu'de tedavi eden doktor reddetmişti; son derece riskliydi. Ama Luc ısrar etmiş ve Villejuif Hastanesi servis şefi, Pascal Zucca adında bir psikiyatr olumlu görüş belirtmişti. Ona göre, seansın sağaltıcı bir etkisi bile olabilirdi; böyle bir boşalım, Luc'ün travmasını aşmasını da sağlayabi-

lirdi. Thuillier pes etmişti. Ancak tek bir şartı vardı; her şey onun servisinde, onun gözetiminde, Hôtel-Dieu'de yapılacaktı.

– Şimdi, elleriniz, ayaklarınız ağırlaşıyor…

Günlerden 14 kasım perşembeydi. Kontrol kabininde, camın arkasından, bir çamaşır gibi beyaz, patch'lerin ve kabloların arasında kaybolmuş en iyi dostumu izliyordum.

Parlak metal lambrili, zemini ses geçirmez linolyum kaplı bomboş bir odanın tam ortasına yerleştirilmişti. Sol tarafında, tekerlekli bir masanın üzerinde, ilaç ampulleri, şırıngalar ve elektrikli bir şok aleti duruyordu. Luc'ün tam karşısında, beyaz önlüğü ve geniş omuzlarıyla Pascal Zucca sırtı bize dönük bir şekilde duruyordu. Birçok kamera olan biteni kaydediyordu.

Kabinin içinde hareketsiz duran yanımdaki kişilere doğru döndüm. Yargıç Corine Magnan Besançon'dan gelmişti. Yanındaki Éric Thuillier monitörleri kontrol ediyordu. Biraz ötede, savcılık tarafından uzman olarak getirtilmiş, adını anlamadığım bir psikiyatr vardı. Neyin uzmanı? Bu seans bir maskaralıktı.

Bu üçünün arkasında, Narkotik Şube Müdür Levain-Pauht duruyordu, en iyi adamlarından birine neler yapıldığını görmeye gelmişti. Biraz daha geride Magnan'ın zabit kâtibi not alıyor, hemşireler kontrol monitörleri ve bilgisayar klavyeleriyle ilgileniyorlardı.

Ancak içlerinde en dikkat çekeni, Luc'ün özel davetlisi olarak gelmiş, en sağda ayakta duran bir adamdı. Kendini Peder Katz olarak tanıtmıştı, Paris Başpiskoposluğu'ndan, şeytan çıkarma ayinlerinden sorumlu bir rahipti, aynı zamanda da Katolik Kilisesi'nin Papalık ve Roma temsilcisiydi. Siyahlı adamın elinde kırmızı küçük bir kitap vardı: Roma Kilisesi Ritüeli. Luc'ün hepimizi böyle bir çılgınlığın etrafında bir araya getirdiğine inanamıyordum.

– Ayaklarınız zemine gömülüyor. Parmaklarınız uyuşuyor…

Kahkahalarla gülmek istiyordum, ancak burada olmazdı. Mangon ile zabıt kâtibinin varlığı Budist savcılığın bu tanıklığı ciddiye aldığının bir ispatıydı. Simonis cinayeti, ezoterik eğilimlere sahip Fransa'nın tek sorgu yargıcına miras kalmıştı. Luc Soubeyras'nın halüsinasyonlarına en az itibar edecek tek kişiye…

Bilgi toplamıştım: Fransa'da hipnoz altında alınmış tanık ifadesinin hiçbir önemi yoktu. Fransız kanunlarına göre bir tanık "kendi özgür iradesiyle ve baskı altında olmadan" ifade vermeliydi ; telkinde bulunulmadan veya gerçeklik serumu da dahil hiçbir şey verilmeden. Yine de, Corine Magnan buradaydı ve kâtibi her şeyi not alıyordu.

Zucca mırıldandı; sesi, nerede olduğu anlaşılmayan mikrofonlardan kabine ulaşıyordu:

– Bu ağırlığı vücudunuzun her yerinde hissediyorsunuz… Her bir kasınıza, vücudunuzun her noktasına ulaşıyor…

Luc koltuğuna iyice büzülmüş gibiydi, hiç bu kadar zayıf ve çaresiz olmamıştı. Yer yer pas rengi lekelerle kaplı teni neredeyse saydam bir görünüm almıştı, sanki tüm organlarını çalışırken görmek mümkündü. Aklıma Planty'deki yaratık geldi, hemen kafamdan sildim.

– Ağırlık ışığa dönüşüyor… Ruhunuzu ve bedeninizi kaplayan bir ışık… Başka hiçbir şey hissetmiyorsunuz… Ağırlık, ışık tamamen içinizi dolduruyor…

Luc ağır ağır nefes alıyordu, gözleri kapalıydı. Sakin görünüyordu.

– Işık mavi. Onu görüyor musunuz?

– Evet.

– Mavi ışık bir ekran, biraz önce resimleri, anıları oraya bıraktınız… Sesimi duydukça, görüntüler birbiri ardına gelecek. Anlaştık mı?

– Evet.

Psikiyatr birkaç saniye bekledi, sonra devam etti:

– Resimleri görüyor musunuz?

Luc cevap vermedi. Psikiyatr cama doğru döndü ve Thuillier'ye işaret etti, o da hemşirelere seslendi. Sonra nörolog konsoldaki mikrofona fısıldar gibi konuştu, Zucca'da bir kulaklık vardı:

– Her şey yolunda.

Psikiyatr tasvip etti, başı öne eğikti, sonra kafasını kaldırdı:

– Luc, görüntüler orada mı?

Luc yavaşça kafasını salladı.

– Sesimi takip edeceksiniz ve resimleri tanımlayacaksınız. Tamam mı?

Yeniden başıyla "evet" dedi.

– Ne görüyorsunuz?

– Su.

– Su mu?

Kabinde bir şaşkınlık oldu, sonra herkes anladı.

Nehir.

Yolculuk başlıyordu.

95

– Daha açık olabilir misiniz?

– Nehrin kenarındayım.

– Ne yapıyorsunuz?

– İlerliyorum. Ağırlıklar orada.

– Hangi ağırlıklar?

– Taş ağırlıklar. Kemerimde. Suya giriyorum.

Her duyguyu hissediyordum. Soğuk iliklerime işliyordu. Ama aslında iliklerime kadar işleyen Luc'ün fanatizmiydi. Aralık 2000'de, Lilas'daki başarısız bir suçüstünden dönerken onu arabasında görmüştüm, bana Aziz Juan de la Cruz'dan bir alıntı

yapmıştı: “Ölmemek için ölüyorum.” Son kurban. Şeytan’la son randevu.

– Neler hissediyorsunuz?

– Hiçbir şey.

– Nasıl yani?

– Soğuk her şeyi yok ediyor.

– Devam ediniz.

– Vücudum suyun içinde hissizleşiyor. Ölmek üzereyim.

– Sesimi takip ediniz, Luc. Bana olanları tasvir ediniz.

Kısa bir sessizlikten sonra Luc mırıldandı:

– Ben… ben hiçbir şey hissetmiyorum.

– Daha yüksek sesle, lütfen.

– Nehir bana doğru geliyor. Su ağzımı yalıyor. Ben…

Luc, sanki suyun boğazına kaçmasını engellemek ister gibi dudaklarını ısırdı. Yeniden sessizlik. Kabinde gerilim artıyordu. Her birimiz onunla birlikte suya gömülüyorduk.

– Luc, bizimle birliktesiniz.

Sessizlik.

– Luc!

Hiç hareket etmiyordu. Kabloların, tellerin altında yüz hatları taşlaşmış, kireç gibi bembeyaz olmuştu. Zucca, Thuillier’ye döndü, kulağına takılı mikrofona konuştu:

– Kaç oldu?

Nörolog, bir deniz dibi sonarı gibi “bip” sesleri çıkaran monitöre bir göz attı:

– 38. Eğer kalp ritmi düzelmezse, bırakıyoruz.

Zucca yeni bir denemede bulundu:

– Luc, bana cevap veriniz!

Thuillier konsoldaki mikrofona doğru eğildi:

– 32. Durduruyoruz. Bırakın… Kahretsin!

Nörolog kapıya doğru yöneldi ve salona geçti. Herkesin bakışları kontrol monitöründeydi, ekrandaki dalgalanmaların yerini düz bir çizgi almıştı ve sürekli bir ıslık sesi duyuluyordu. Luc zihninde ölümünü yeniden yaşamış ve bir kez daha ölme noktasına gelmişti.

Hemşireler de Thuillier'nin peşinden salona girmişti. Hepsi tekerlekli masanın çevresinde toplanmıştı. Nörolog, Luc'ün koltuğuna bakarak, hemşirelere bağırdı:

– Adrenalin, 200 miligram.

Zucca Luc'e doğru eğilmişti. Sürekli yineleyip duruyordu:

– Bana cevap veriniz, Luc. Sesimi takip ediniz!

Kabinde, elektrokardiyogram bir çaydanlık gibi ıslık çalmaya devam ediyordu. Önlüklerin hışırtısı mikrofonlardan bize kadar ulaşıyordu. Biz de kabinde ne yapacağımızı bilmez bir halde dolanıp duruyorduk. Zucca bağırdı:

– LUC! BANA CEVAP VERİNİZ!

Thuillier bir omuz darbesiyle onu kenara itti:

– Çekil. Tanrım, kaybediyoruz! Enjeksiyon, çabuk!

Bir hemşire şırıngayı doktora uzattı, diğerinin ellerinde elektroşok makinesinin vantuzları vardı. Thuilier sövüp sayıyordu:

– Tanrı'nın cezası… Başaramadın, ölüyor.

Zucca hâlâ Luc'ün üzerine eğilmiş haldeydi, bileklerine yapışmıştı:

– LUC! BANA CEVAP VERİNİZ!

– Buradayım.

Hepimiz donduk. Zucca, Luc'ün üzerine eğilmiş halde; Thuillier, şırıngası havada; hemşireler, ağızları açık bir şekilde. Kabinde, elektrokardiyogramın bipleri yeniden başlamıştı. Hipnozcu soluk soluğaydı:

– Luc, beni… beni duyuyor musunuz?

Hemen cevap vermedi. Başı arkaya kaykılmıştı, görünmüyordu. Derinden bir ses duyuldu:

– Sizi duyuyorum.

Zucca, kabine dönmesi için Thuillier'ye işaret etti. Nörolog istemeye istemeye salondan çıktı. Hemşireler ellerindekileri sessizce tekerlekli masaya bıraktılar ve Thuillier'nin peşinden salondan çıktılar. Herkes kabindeki yerini almıştı. Hipnoz yeniden başlıyordu.

– Neredesiniz, Luc? Neredesiniz… yani şu anda?

– Bedenimi terk ettim.

Ses sanki çok uzaktan geliyordu. Zucca cevap vermedi. Şüphesiz kafasını toplamaya çalışıyor ve bizlerle aynı sonuca varıyordu. Ölüme Yakın Deneyim başlamak üzereydi.

– Ne görüyorsunuz?

– Kendimi… kendimi görüyorum. Suyun dibinde. Bir kayaya doğru sürükleniyorum.

– Neler hissediyorsunuz? Yani vücudunuzu terk ettikten sonra, demek istiyorum?

– Havada asılı gibiyim, sanki yüzüyorum. Yerçekimi yok. Bir ışık görüyorum.

– Işığı tanımlayınız.

– Beyaz. Geniş. Sonsuz.

Kabinde bir rahatlama oldu. Işık, "klasik" bir sanrının işareti. Kâbus sona eriyordu.

Ancak Luc birden doğruldu:

– Kayboluyor… Ben… Alçak sesle konuşmaya başlamıştı. Sadece bir nokta… Bir topluiğne başı… Tünelin ucunda… Ondan uzaklaştığımı hissediyorum, büyük bir hızla… Ben…

Luc hırıltılı bir ses çıkardı. Sesi cızırtılıydı:

– Uzaklaşıyorum… Her yer karanlık… Ben… Hayır, bekleyin…

Zorlukla yutkundu. Kafasını sağdan sola çevirdi, kesik kesik nefes alıyordu, acı çekiyor gibiydi.

– Işık geri geliyor… Kırmızı…

– Daha iyi bakınız… Bu ışığı tanımlayınız.

– Donuk… Belirsiz… Canlı.

– Nasıl?

– Yanıp sönüyor…

– Bir far, bir sinyal gibi mi?

– Hayır… Çarpıyor… Bir kalp gibi…

Kabinde derin bir sessizlik vardı. Hepimiz etkilenmiştik. İçerideki basınç camı patlatabilecek kadar artmıştı. Gözlerim, Luc'ün parmağının çevresindeki parlak kırmızı ışığa takıldı. Sanki sözünü ettiği ışığı somutlaştırıyordu.

– Beni çağırıyor… Işık beni çağırıyor…

– Siz ne yapıyorsunuz?

– Ona doğru gidiyorum. Bir koridorun içinde havada yüzüyorum.

– Koridor. Onu bana tarif ediniz.

– Duvarları canlı.

– Yani?

Luc alaycı bir kahkaha attı, sonra sırtı acıyormuş gibi arkaya doğru kasıldı:

– Duvarlar… Duvarlar yüzlerden oluşmuş… Karanlığa sinip gizlenmiş yüzler, saldırmaya hazır… Acı çekiyorlar…

– Çığlıklarını duyuyor musunuz?

– Hayır. İnliyorlar… Canları yanıyor… Ağızları yok. Yaralar var…

Dante'nin dizelerini düşündüm: "Bitmez tükenmez iniltilerin duyulduğu acı dolu felaketler vadisi…". Vatikan'daki tanık ifadelerini düşündüm. Luc amacına ulaşmıştı, cehennemi bir NDE yaşayarak. Bir Işıksız olmuştu.

– Hâlâ kırmızı ışığı görüyor musunuz? diye ısrarla sordu Zucca.

– Yaklaşıyor.

– Ya şimdi?

Luc cevap vermedi. Alnında biriken terler parlıyordu.

– Luc, ne görüyorsunuz?

Sanki kabinin içine bir koku yayılıyordu. Kâfur ve bok karışımı, yakıcı bir ilaç kokusu. Hemen tanıdım; Malaspina'daki Agostina'nın kokusu. Luc yeniden bir kahkaha attı. Psikiyatr sesini yükseltti:

– Ne görüyorsunuz?

Luc, sanki bir şeye dokunmak ister gibi elini uzattı. Sesi iyice kısılmıştı, zorlukla duyuluyordu:

– Kırmız ışık... Bir duvar. Buz... Veya lav... Bilmiyorum. Arkasında kımıldayan şekiller var...

– Nasıl şekiller?

– Gidip geliyorlar, duvara çok yakınlar. Sanki... Sanki yüzüyorlar... buz gibi bir suyun içinde. Altında yakıcı, çok sıcak bir şeyin olduğunu da hissediyorum, sanki bir kraterin içi gibi...

Katıksız bir acıyı içeren buzdan bir kabuk. Can çekişen ruhları barındıran kırmızı bir magma. Luc'un krateri, sanki sonsuz, zamana bağlı olmayan ve dolup taşan bir dünyaya açılan bir kapıydı. Bu dünya cehennem miydi?

– Bana ne gördüğünüzü anlatınız. Parça parça bile olsa. Ayrıntılar.

– Görüyorum... bir yüz... Yanıyor. Isısını hissediyorum, ben...

– Bana yüzü tasvir ediniz, Luc. Dikkatinizi toplayın!

– Yapamıyorum. Sıcağı ve soğuğu hissediyorum. Ben...

– Sesimi izleyiniz ve gördüğünüz şeye yoğunlaşınız.

Luc koltuğunda kıvranıyordu. Kafasının çevresindeki kablolar titreşiyordu. Yüzünde tikler oluşuyor, korkuyla yerinden sıçrıyordu.

– Sesimi takip ediniz, Luc!

– Gözler... Buzun arkasında kızarmış gözler var... Luc ağlamak üzereydi. Suratı... Yaralı... Kan görüyorum... dudakları parçalanmış... elmacıkkemikleri yarılmış... Ben...

– Devam ediniz. Hep benim sesimi izleyiniz.

Kafası arkaya devrildi, ölü gibi hareketsizdi.

– Luc!

Gözleri açıktı. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Ama gülüyordu da. Acı çekiyor, hatta korkuyormuş gibi bir hali yoktu. Yüz hatlarında bir ferahlama vardı. Rönesans dönemi aziz portrelerini andırıyordu, başlarının üzerinde hale bulunan azizleri.

– Ne oluyor?

Katıla katıla gülmeye başladı, kötücül bir gülüştü bu.

– O burada.

Sanki odanın içine ne olduğu anlaşılmayan bir koku girmişti. Çürük kokusu sanki gitgide yoğunlaşıyordu. Diğerlerine baktım. Corine Magnan titriyordu. Levin-Pahut ensesini ovalamaya başlamıştı. Rahip Katz, şeytan çıkarıcı, Roma Kilisesi Ritüeli'ni açmaya hazırlanıyordu.

– Luc, o kim? Kimden söz ediyorsunuz?

– Bu tür sorular sormayın.

Luc'ün sesi yeniden değişmişti. Bir hırıltıyı andırıyordu. Psikiyatr ısrarla sormaya devam ediyordu:

– Gördüğünüz şeyi bana tanımlayınız.

Luc sırıttı, çenesi aşağı düşmüştü. Tepesine dikilmiş Zucca'ya nefret dolu gözlerle bakıyordu:

– Size söyledim; bu tür sorular sormayın.

Zucca biraz daha eğildi. Gerçek savaş başlıyordu:

– Seçme şansınız yok, Luc. Sesimi takip ediniz ve buz veya lav katmanının ardında gördüğünüzü bana tasvir ediniz.

Luc suratını astı. Yüzü şimdi çirkin, soğuk ve iticiydi. Yüz hatlarına düşmanca bir ifade yerleşmişti.

– Sadece buz, dedi solur gibi.

– Başka?

– Koridor. Sadece koridor. Karanlık. Çıplak.

– İçinde bir şey var mı?

– Bir adam.

– Nasıl bir adam?

Yavaşça fısıldadı:

– Yaşlı bir adam.

Zucca, bizden tarafa, cama doğru baktı. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Biz de, ne olduğunu anlamamıştık. Hepimiz Şeytan'ın bildik görüntüsünü duymayı bekliyorduk: boynuzlar, teke, çatallı bir kuyruk…

– Nasıl giyinmiş?

– Kapkara. Üzerinde siyah bir kıyafet var. Karanlıkla bütünleşmiş. Saçakları dışında.

– Saçakları mı?

– Parlıyor. Başının üstüde. Işıldayan, elektrik yayan saçları var.

Kabinin içinde huzursuzluk artıyordu. Bok kokusu gitgide kendini daha fazla hissettiriyor, hava ağırlaşıyordu.

– Yüzünü tarif ediniz.

– Teni beyaz. Çok solgun. O bir albino.

– Yüz hatları, neye benziyor:

– Bir sırıtma. Suratı bir sırıtmadan ibaret. Dudakları… Dudakları dişetlerine kadar aralanmış. Beyaz dişetleri. Teni ışık görmemiş.

Luc, şimdi mekanik bir sesle konuşuyordu. Soğuk ve duyarsız bir tonla.

– Gözleri. Gözleri nasıl?

– Buz gibi. Acımasız. Kanlı veya kor gibi kıpkırmızı, bilmiyorum.

– Ne yapıyor? Hareketsiz mi?

Luc yüzünü buruşturdu. Surat ifadesi koridordaki adamın bir yansıması gibiydi. Sanki ruhunun derinliklerindeki davetsiz misafirin yansıması.

– Dans ediyor… Karanlıkta dans ediyor. Ve başının üstündeki saçlar parlıyor…

– Ya Elleri? Ellerini görüyor musunuz?

– Çengel gibi. Karnının üzerinde birleştirmiş. Sırıtan yüzüne, yamuk ağzına benziyor. Her şey onda son derece cansız. Luc gülümsedi. Ama dans ediyor… Evet, sessizce dans ediyor… Kötü onda vücut buluyor… Bu onun doğasında var…

– Sizinle konuşuyor mu?

Luc cevap vermedi. Vücudu yay gibi gerilmiş, boynunu uzatmıştı, sanki bir şeye kulak kabartır gibiydi. Ancak Zucca'yı dinlemiyordu, ama yaşlı adam kulağının dibinde bağırmaya devam ediyordu:

– Size ne söyledi? Size söylediği şeyi tekrar ediniz.

Luc, anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Zucca sesini biraz daha yükseltti:

– Tekrar ediniz. Bu bir emirdir!

Luc, şiddetli bir acı çekiyormuş gibi kafasını kaldırdı. İhtilaç halindeydi. Sesi zorlukla çıktı:

– Dina hou be'ovadâna. Ulur gibi bağırdı. DINA HOU BE'-OVADÂNA!

Kabinde herkes donup kalmıştı. Pis koku. Soğuk. Artık kimse yerinden kıpırdamıyordu. Herkes buradaki yabancı varlığı hissedebiliyordu, biliyorum.

– Bunun anlamı nedir? diye sormaya çalıştı Zucca. Bu cümle ne anlama geliyor?

Luc, bir deli gibi gülmeyi kesti, sesi duyulmaz oldu, sonra eski ciddi haline döndü. Kafası yeniden yana düştü, kendini kaybetmişti. Hipnozcu bir kere daha seslendi. Cevap yoktu. Seans sona ermişti, Luc'ün "gösterisi" bu anlamsız kelimelerle kapanmıştı.

Zucca kulaklık mikrofonu tıklattı:

– Bayıldı. Makineleri sökelim ve onu uyanma odasına alalım.

Tek kelime etmeden, Thuillier ile hemşireler salona geçti. Diğerleri hâlâ kımıldamadan duruyordu. Sanki koku ve soğuk azalmıştı. Yerlerini bir uğultu almıştı. İnsanlar, rahatlamak, bir şeyleri paylaşmak için konuşuyorlardı. Ve özellikle de, acilen gerçeğe dönmek için.

Konuşmalar arasında farklı bir mırıldanma duydum. Peder Katz, gözlerini, ellerinin arasında sımsıkı tuttuğu Ritüel'ine sabitlemiş, mırıldanıyordu: "... Deus et Pater Domini nostri Jesu Christi invoco nomen sanctum tuum et elementiam tuam supplex exposco..."

Yavaş hareketlerle, kabindeki konsolun ve makinelerin üzerine su serpiyordu.

Her seferinde kutsal su.

Şeytan kovucu rahip, şeytanın ardından temizlik yapıyordu.

96

– Gülünç.

– Sadece sana neler olduğunu anlatıyorum.

– Hepiniz soytarısınız.

Manon nezleli gibiydi, sesi genizden geliyordu. Ona Hôtel-Dieu'de olanları anlatmıştım. Ayakları çıplak, yatağın üzerine bağdaş kurarak oturmuştu. Odayı kendine göre düzenlemişti. Yatak buruşmamıştı bile. Birkaç gün içinde, Manon daireme kendi damgasını vurmuştu ve vurmaya da devam edecekti anlaşılan, her gün evi temizliyordu.

– Oradakiler çok ciddi insanlara benziyorlardı.

– Hayatımı delilerle geçirdim. Annem ve duaları, Beltrekin ve makineleri... Ve şimdi de siz, polisler, siz daha da kötüsünüz!

Beni de bilinçli olarak saldırganların safına yerleştirmişti. Sesimi çıkarmadım. Manon yatağın üzerinde kararsızlık içindeydi, ellerini bacaklarının üstüne koymuştu. Alacakaranlık belli belirsiz yüzünü aydınlatıyordu; yanaklarının kavisi, iki yana dökülen saçlar, siyah gözler. Dışarıda, simsiyah bir yağmur sessizce yağıyordu.

– Yine de, diye devam etti. Luc'ün bu yaşadıkları benim de aynı şeyleri yaşadığımı göstermez.

– Haklısın. Ama annenin öldürülmesi bize böyle bir negatif deneyimi düşündürüyor. Katil bu tür psişik bir travmanın etkisinde harekete geçmiş olabilir ve...

– Katil ben miyim?

Cevap vermedim. Manon'un tam karşısına oturdum.

– Yargıç bütün olasılıkları göz önünde bulunduruyor, dedim güven verici bir ses tonuyla. Bu tür şeylere duyarlı ve...

– Hepiniz kaçıksınız.

– Elinde hiçbir şey yok, anlıyor musun? Ne bir ipucu, ne de bir sebep...

– Bu durumda, geriye bir tek küçük yetim kız kalıyor.

– Tasalanma. Magnan seni sorguladı. Sarrazin raporunu yazdı. Herkes iyi niyetine inanıyor.

Kafasını salladı, ancak ikna olmamıştı. Saçları, sakin iki nehir gibi başının iki yanından aşağı dökülüyordu.

– Peki Luc, bütün bunları neden yapıyor?

– Soruşturmasının sonuna kadar gitmek istiyor. Annenin öldürülmesinin Işıksızlarla alakalı olduğundan emin.

– Ve benim de bu kokuşmuş güruha ait olduğuma inanıyor. Annemin katili olduğumu düşünüyor.

Bu bir soru değildi. Devam etti:

– Sonuç olarak, herkesi ikna etmek için benim de böyle bir deneyden geçmem mi gerekiyor? Hipnoz altında geçmişi yaşamam mı lazım?

– Böyle bir yöntemi düşünmek için çok erken.

Çok geçmeden, Manon'un beni tuzağına düşürdüğünü anladım. Sadece benim böyle bir olasılığı daha önceden düşünüp düşünmediğimi öğrenmek istiyordu. Faka basmıştım, hiç sesimi çıkarmadım.

– Hepiniz siktirin, diye homurdandı. Asla sizin saçmalıklarınıza razı olmayacağım.

Kendini sırtüstü yatağa attı, sonra yüzünü yastıkla kapattı. Kazağı sıyrılmış, göbeği görünmüştü. Ürperdim. Bu gerginliğin ortasında bile arzularım uyanmıştı, aslında Manon'un yanındayken hep uyanıyordu. Ancak aramızda böyle bir şey artık söz konusu olamazdı. Ben de diğerleri gibi onun düşmanıydım.

Birden yatakta doğruldu, yastığı kenara attı. Gözlerinden yaşlar boşanıyordu

– SİKTİR GİT, DEFOL!

36 numaraya doğru yol alıyordum.

Yeni kiralık arabamda düşüncelerimi toparlamaya çalışıyordum. Paris'e döndükten sonra, Manon'un üniversitede hangi dersleri aldığını ve cinayet sırasında nerede olduğunu araştırmıştım. Zamorski doğru söylüyordu. Cinayetin işlendiği varsayılan

dönemde, yaklaşık bir hafta boyunca onu gören olmamıştı. Magnan'la karşılaşmadan önce onu sorguya çeken İsviçre polisiyle telefonda konuşmuştum. Manon, cesedin bulunmasından iki gün sonra, 29 haziranda evinde ortaya çıkmıştı. Son günlerde nerede olduğunu, ne yaptığını açıklayamamıştı.

Üniversitede aldığı derslere gelince, Polonyalı bir kez daha haklı çıkmıştı. Faksla bütün derslerinin bir dökümünü almıştım. Bir "biyoloji, evrim ve koruma" mastırı, buna ek olarak toksikoloji, botanik ve entomoloji sertifikaları. Ayrıca bir de farmakoloji lisansı. Bu hiçbir şeyi ispatlamıyordu, Manon'un, annesininki gibi bir insan bedenine işkence edebilecek durumda olduğunu göstermenin dışında.

Corine Magnan da tüm bunları biliyor olsa da bu doğrudan Manon'a karşı kullanılabilecek bir kanıt değildi. Yargıç işin peşini bırakmış olmalıydı. Hatta dosyayı rafa bile kaldırmış olabilirdi. Ama şimdi, Luc'ün bu "gösterisi" bütün şüpheleri yeniden canlandırmıştı. Manon, 1988'deki NDE'si sırasında "bir şeyler" görmüş müydü? Eskiden yaşadığı bu deneyim, onu Agostina gibi değiştirmiş miydi? Şiddet yanlısı, acımasız, intikamcı bir ikinci kişiliği maskeleyen bir şizofreniyi açığa çıkarmış olabilir miydi?

Ofisime girdim ve topladığım onca belgeyi evrak dolabıma koydum. Telesekreterimde bir sürü mesaj vardı, ikisi Nathalie Dumayet'ye aitti. Bu sabahki seansın sonuçlarını öğrenmek istiyordu. Döndüğümden beri Dumayet surat asıyordu. Ne ortadan kayboluşum ne de döndükten sonra yaptığım kısa ve özlü açıklamalar konusunda bir değerlendirme yapmıştı.

Hemen odamdan çıktım.

Bu angaryadan bir an önce kurtulmalıydım.

Birkaç kelimeye sabahki deneyi özetledim. Daha fazla bilgi alması için Levain-Pahut'u aramasını söyledim. Bana çay tekli-

finde bulunduğunda odasından çıkmak üzereydim. Teklifini geri çevirdim.

– Kapıyı kapatınız.

Bunu gülerek, ancak itiraz kabul etmeyen bir ses tonuyla söylemişti.

– Oturunuz.

Karşısındaki koltuğa yerleştim. Açık renkli güzel gözleriyle bana baktı.

– Siz, tüm bunlar hakkında ne düşünüyorsunuz?

– Bu psikiyatrların işi. Herhangi bir araz kalmadan bundan kurtulmak mümkün mü öğrenmek lazım ve…

– Bazı arazların kalması söz konusu. Siz Luc'ün bu deneyimden arazsız kurtulacağını mı düşünüyorsunuz?

Cevap vermedim, dudak bükmekle yetindim. Ona sadece soruşturmamın ana hatlarından bahsetmiştim. Simonis, Gedda, Rihiimäki dosyaları ve ortak noktaları. Satanist cinayetleri anımsattım, ama Işıksızlardan ve Kölelerden söz etmedim.

Yine de o konuya girdi:

– Ben Şeytan'a inanmam. Hem de sizden daha fazla, çünkü ben Tanrı'ya da inanmam. Ama böyle bir halüsinasyonun, bunu yaşayan kişiyi bu tür eksantrik bir cinayeti işlemeye itebileceği düşünülebilir.

Sustum.

– Sadece sizin vardığınız sonuçları açıklamanızı istiyorum.

– Açıkladığımı sanıyordum.

– Üstü kapalı bir şekilde, işleniş biçimleri aynı olan, Avrupa'nın dört bir köşesindeki üç cinayetten söz ettiniz. Zaten iki cinayetin katilleri belli. Her biri, negatif NDE yaşamış. Hepsi bu kadar, öyle mi?

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra devam etti:

– Oysa, Luc de bugün aynı durumda. Tam bir değişim halinde.

– Onun değişim yaşadığına dair hiçbir belirti yok.

– Bana öyle geliyor ki, o bir süreliğine öldü.

– Çözümlemeniz birinci sınıf.

– Başka bir varsayımınız mı var?

– Bunu söylemem için çok erken.

– Çok mu erken? Ben geç bile kalındığını düşünüyorum. Burada bekleyen başka işler de var. İşe koyulmanız gerekiyor.

– Ama bana demiştiniz ki…

– Hepsi bu kadar. Size zaten bir hafta izin verdim. Siz on gün ortadan kayboldunuz ve döndüğünüzden beri de gerçek anlamda işinizin başında değilsiniz. Luc'ün intiharının nedenini öğrenmek istemiştiniz. Bugün artık ne olduğunu biliyorsunuz. Dosya kapanmıştır.

Şansımı denemek istedim:

– Bana birkaç gün daha veriniz. Ben…

– Himayenizdeki kız nasıl?

– Himayemdeki mi?

– Manon Simonis. Annesinin cinayetinin bir numaralı şüphelisi.

– Dosyayı bilmiyorsunuz, dedim hafifçe dikleşerek. Manon şüpheli değil. Ne kanıt ne de sebep var.

– Ya sizin İtalyan veya Estonyalı gibi negatif bir deneyim yaşadıysa. Bu hikâyede neden sadece psişik bir travma.

Hiçbir şey söylemedim.

– Onu alt etmeye çalışmıyorum, Mathieu. Sadece size haber veriyorum. Corine Magnan, Adli Polis'in en iyi adamlarına görev verdi. Onlar da bana telefon ettiler. Magnan, Manon Simonis'i yeniden sorgulamaya hazırlanıyor.

– Hangi sebeple?

– Luc'ün olayı aklını karıştırmış herhalde.

– Neden ilk sorgulamadan farklı bir şey söylesin ki?

– Bunu Magnan'a sorunuz.

– Onu hipnoz altında sorgulamayı mı düşünüyorlar? Ona ilaç mı verecekler?

– Size tekrar ediyorum, bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Ama yargıç psikiyatrik bir incelemeden söz etti.

Dudaklarımı ısırdım. Dumayet devam etti:

– Yargıçtan uzak durunuz, Mathieu.

– Bildiğiniz başka bir şey mi var?

– Colmar Savcılığı'yla temas kurdu. David Oberdof'un dosyasını istedi.

– O kim?

– Aralık 1996'da öldürülen bir rahibin katili. Bir şeytan hikâyesi.

Ayağa kalktım ve kapıya doğru ilerledim.

– Bu çok saçma. Bu yargıç aklını kaçırmış.

– Mathieu, bekleyiniz.

Eşikte durdum:

– Her şeye karşın bir de iyi bir haberim var. Condenceau, İçişleri'ndeki çocuklar Soubeyras dosyasını kapattı.

– Ne sonuca vardılar?

– İntihar girişimi. Bu da olayı basitleştiriyor, öyle değil mi? Luc, psikiyatrla yapacağı birkaç görüşmeyle bu işten yakasını kurtaracak.

– Ya Doudou ile diğerleri?

– Onlarla ilgili olarak elimizde bir şey yok. Levoin Pahut, kapısının önünü süpürecek.

Kapı tokmağını çevirirken Dumayet hâlâ konuşuyordu:

– Bu durumda, sizin Massine Larfaoui cinayetiyle ilgilenmeniz gerekiyor, öyle değil mi?

– Yani?

– Bir şeyler buldunuz mu?

– Luc ve adamlarından daha ileriye gidemedim.

– Gerçekten mi?

Dumayet'nin bunu sormasının ya bazı sebepleri vardı ya da kafamın içindekileri okuyordu. Ona ne ibogadan ne de bu uyuşturucunun olaydaki rolünden söz etmiştim. Şöyle bir ima ettim:

– Simonis cinayetiyle bir bağlantısı olabilir. Yeni bir cinayet serisiyle de.

– Nasıl bir bağlantı?

– Zamana ihtiyacım var.

– Magnan şu veya bu şekilde harekete geçecektir. Bizzat o yapmadan önce dosyanızdaki boşlukları doldurunuz. Küçük kız arkadaşınız da suskunluğunu bozsa iyi olur.

97

Saat 13:00.

Odama döndüm, kapıyı kilitledim. Artık, sabahtan beri içimi kemiren bir noktayı aydınlatmak istiyordum. Vatikan'dan Vali Rutherford'un numarasını çevirdim. Kapalı havaya rağmen odamın ışığını yakmamıştım.

Bir dakika sonra, kütüphanenin yetkilisiyle konuşuyordum. Beni Kardinal Van Dieterling'e bağlamaya pek niyeti yok gibiydi. Beni Sayın Kardinal'e aktarması için ona "önemli ifşaatlar"da bulunmak zorunda kaldım.

– Ne istiyorsunuz, Mathieu?

Flaman'ın boğuk sesi. Ne bir giriş cümlesi ne de bir hal hatır sorma. Bu benim de işime gelmişti:

– Soruşturmama devam ediyorum, Sayın Kardinal. Size bir şey sormak istiyordum.

– Bugüne kadar bana herhangi bir bilgi verme gereği duymadınız.

Vatikan'a yaptığım ziyaretten bu yana onu hiç aramamıştım. Kardinal devam etti:

– Ne oldu da fikir değiştirdiniz? Neden diğerleriyle işbirliği yapmıyorsunuz?

Polonya'daki günlerime açıkça gönderme yapıyordu.

– Kimseyle işbirliği yapmıyorum, dedim sert bir ses tonuyla. Kendi yolumda yürüyorum, hepsi bu. Gerçeği öğrenir öğrenmez, herkesle paylaşacağım.

– Ne öğrendiniz?

– Bana birkaç gün daha veriniz.

– Size neden, bir kez daha güveneyim?

– Sayın Kardinal, size ısrar etmek zorunda kalacağım. Çok önemli bir bulgunun eşiğindeyim. Soruşturmamda yeni bir Işıksız vakası.

– İsmi?

– Birkaç gün daha.

Kardinal tuhaf bir ses çıkardı, sanki gülmüştü:

– Bana yeniden güven telkin ettiniz, Mathieu. Neden, bilmiyorum. Ne öğrenmek istiyorsunuz?

– Agostina Gedda'yı, Ölüme Yakın Deneyimi hakkında siz sorguladınız, değil mi?

– Evet. Uzmanlarım onunla birçok görüşme yaptı.

– Size "koridor"un dibinde ne gördüğünden bahsetti mi?

Bir tereddüt hissettim.

– Ne öğrenmek istiyorsunuz? Lafı dolandırmayınız.

– Agostina'nın ziyaretçisi neye benziyordu?

– Çok iri, oldukça solgun genç bir adamdan bahsetti. Anlattığına göre tünelin içinde havada süzülüyormuş. Bir melek gibi.

Büyük bir üzüntüyle yineledi. “Bir melek” ancak bildiğimiz anlamda değil.

– Yaşlı bir adamdan söz etmedi mi?

– Hayır.

– Ya elektriklenmiş, ışıldayan saçlardan?

– Hayır. Bu sizin Işıksız’ın yaptığı tasvir mi?

Soruyu duymazdan geldim:

– Bu melek, görünümü nasılmış, korkunç mu? Ya herhangi bir kötücül özellik?

– Bir yaratık mı, demek istiyorsunuz. Agostina’ya göre göz-kapakları yokmuş ve ağzında bir dişçi ekartörü varmış. Açık ağzından sivri dişleri gözüküyormuş, ustura gibi keskinlermiş… Koskocaman, takma bir cinsel organı varmış, alüminyumdan… Ya da dev bir penis kılıfı, bu pek açık değil. Siz de Agostina’yla karşılaştınız; ondaki ahlaksızca dürtüleri biliyorsunuz.

– Hepsi bu mu? Başka ayrıntı yok mu?

– Bu kadarı yeterli değil mi? Tasviri son derece sarih. Ne olursa olsun, bu yeni bir olgu.

– Yeni bir olgu mu?

– Hatırlayınız: Bugüne kadar, Işıksızlar şeytanlarını tanımlamaktan çok uzaktı. Bugün çok net bir şekilde hatırlıyorlar. Bu da, değişime bağlı.

Hâlâ şu ünlü evrim teorisi. Işıksızlar, asit ve böcek ritüelleriyle belirginleşen yeni bir profile sahipti. Ama aynı zamanda da NDE’lerini çok net olarak hatırlıyorlardı. Yüksek sesle düşündüm:

– Size göre, bu Işıksızların her biri neden farklı bir şeytan gördü? Şeytan’ın görüntüsüyle hiçbir ilgisi olmayan bir yaratık, ne boynuz ne de çatallı kuyruk.

– “Benim adım Lejyondur, zira biz çokluğuz.” Şeytan farklı görüntülere bürünmeyi sever. Ama hep işinin başında, bütün benliğiyle.

– Her Işıksız, tamamen farklı, neredeyse kişiye özel bir yaratık görüyor.

– Ne söylemek istiyorsunuz?

– Bu "ziyaretçi", geçmiş yıllarda onların hayatında önemli bir yere sahip birinin etkisi olabilir. Anılarına dayalı, bir tür psişik olgu.

– Bunu biz de düşündük. Agostina'nın hikâyesini araştırdık. Solgun tenli bir meleğin gölgesi bile yok. Ne diş ekatörü olan ne de vampir dişlere sahip biri var. Bu soruların anlamı ne, Mathieu? Siz bir polissiniz. Sahada soruşturmayı siz yürütüyorsunuz.

– Merak etmeyiniz, Sayın Kardinal, iş üstündeyiz. Sizi en kısa zamanda arayacağım.

Notlarıma baktım. Foucault bana Raïmo Rihiimäki'nin psikiyatrının telefonlarını vermişti: Juha Valtonen. Komadan çıktıktan sonra onu sorgulayan adam. Ülke koduyla birlikte on rakamı tuşladım. Numara bir cep telefonuna aitti, yani nerede olursa olsun ona ulaşabilecektim.

Sesi kulağımda yankılandı. Tallinn'de hâlâ kar yağıyor olabilir miydi? Bu ülke hakkında hiçbir şey bilmiyordum, ne var ki Baltık ülkelerinin en kuzeyde yer alanıydı. Gri kıyıları, siyah kayaları, karanlık ve buz gibi bir denizi hayal ettim.

– Hallo?

İngilizce olarak kendimi tanıttım. Adam da aynı dilde bana cevap verdi, sorun yoktu. Daha önce de Foucault'ya konuşmuştu. Soruşturmamızdan haberdardı ve bana yardımcı olmaya hazırdı. Bağlantı çok netti. Hemen Raïmo'nun NDE'siyle ilgili sorularıma geçtim.

– Hatırladığı bazı şeyler vardı, dedi psikiyatr.

– Size ziyaretçisini tarif etti mi?

– Raïmo bir çocuktan bahsediyordu.

– Bir çocuk mu?

– Daha çok bir yeniyetme. Karanlığın içinde süzülen, oldukça genç, şişko biri.

– Size yüzünden de söz etti mi?

– Hatırlıyorum, evet. Basık, ezilmiş bir yüz. Veya derisi yüzülmüş. Raïmo, sarkan etlerden bahsediyordu. Kanlı bir buldog yüzü…

İşte yeni bir korku sahnesi. Ancak ne Luc'ün ihtiyarıyla ne de Agostina'nın meleğiyle bir ilgisi vardı. Her Işıksız'ın iblisi kendineydi.

Düşüncemin arkasındaydım:

– Bu yaratığı hayal etmesinin veya görmesinin sebebi bir yakını olabilir mi?

– Nasıl yani?

– Hayalinde biçim değişikliğine uğramış bir şekilde beliren geçmişteki biri.

– Hayır, onun hikâyesini, çevresini, eşini dostunu araştırdım. Çevresinde bu yaratığa benzeyen kimse yok, biliyorum. Zaten, kim böyle bir kâbusu hatırlayabilir?

Benim psikanalitik raporum tam bir açmazdı. Valtonen devam etti:

– Bu tür başka tanıklıklarınız var mı?

– Birkaç tane, evet.

– Onları okumak isterdim. İngilizce versiyonları var mı?

– Evet, ama şu anda çok meşgulüz. Zaman bulur bulmaz tüm belgeleri size yollayacağım. Söz.

– Teşekkür ederim. Son bir soru.

– Dinliyorum.

– Şu sizin diğer tanıklar, onlar da birer katile dönüştü mü?

Luc'ü düşündüm Ve her şeye rağmen Manon'u. Soğuk bir sesle cevapladım.

– Hayır, pek sayılmaz.

– İyi. Aksi takdirde bir öfke salgınından söz edecektik.

Teşekkür ederek telefonu kapattım.

Saat 14:00.

Balığa çıkma zamanıydı.

Gerisinde kaldığım soruşturmada ilerlemek, bazı sorulara açıklık getirmek istiyordum.

Artık Luc'ü sorgulamanın zamanı gelmişti.

98

Luc, artık Villejuif'teki, Paul-Guiraud Özel Hastalar Merkezi'nde kalıyordu. "Özel" terimi, akıl hastanesi yerine kullanılan bir edebi kelamdı. Luc gerekli evrakı imzalayarak "kendi özgür iradesi"yle bu hastaneye yatmıştı; istediği zaman çıkma hakkına sahipti.

Saat 15:00. Enstitüye vardığımda, güneş batmak üzereydi. Pascal Zucca, hipnozcu psikiyatr, Luc'ü nerede bulabileceğimi bana söylemişti. Bahçe kapısından girdim, sola kıvrıldım ve iki tarafında ikişer katlı binaların yer aldığı yoldan ilerledim. Her pavyon bir uçak hangarını andırıyordu: bej duvarlar, bombeli çatı.

21 numaralı pavyonu buldum. Danışmada görevli kız anahtar tomarını aldı ve bana yol göstermek üzere önüme düştü. Lombozlu kapılarla kesintiye uğrayan upuzun bir mekândı, bir denizaltının içini andırıyordu. Bir diğerine ulaşmak için bir odanın içinden geçmek gerekiyordu: yemekhane, televizyon salonu, ergoterapi atölyesi... Her yer yeniydi: sarı duvarlar, kırmızı kapılar, aydınlatma düzeneklerinin yer aldığı beyaz tavanlar. Arduvaz renkli muşamba döşemenin üzerinde sessizce ilerliyorduk.

Her kapıda kadın yeni bir anahtar çıkarıyordu. Mekânın modern mimarisiyle çelişen hastalarla karşılaşıyordum. Onların pek yeni olduğu söylenemezdi. Çoğu ağızları bir karış açık, bana bakıyordu. Yüzleri ifadesiz, bakışları boştu. Onların bakışlarıyla karşılaşmamaya özen göstererek yürüyordum. En tehlikelileri hiç dikkat çekmeyenlerdi. Başsız bir çıban gibi, içe dönük, kendini belli etmeyen hastalar. Hayaletler.

Hastalardan biri bana elini uzattı, avucunda katlanmış küçük kâğıt parçaları vardı. Kadın başka bir kapıyı açarken, açıklama yapma gereği duydu:

– Bir diş hekimi. Altı aydan beri burada. Günlerini kâğıt katlamakla geçiriyor. "Origami" yaptığını söylüyor. Karısını ve üç çocuğunu öldürmüş.

Başka bir koridorda ilerliyorduk, bir şey dikkatimi çekmişti:

– Etrafta alarm göremiyorum. Bu tür bir sistem kullanmıyor musunuz?

Kadın elindeki anahtar tomarını salladı:

– Alarmı harekete geçirmek için bir anahtarı herhangi bir metal objeye değdirmek yeterli.

Odaların bulunduğu bölüme gelmiştik. Hücrelere açılan lombozlu altı kapı saydım, kadın bir kapının önünde durdu:

– Burası.

Bir kez daha anahtar demetini çıkardı:

– Kilitli mi?

– Bunu o istedi.

Odaya girdim. Kadın arkamdan kapıyı kapattı ve kilitledi. Luc oradaydı, beyaz ve çıplak dört duvarın ortasında. Beş metre-karelik aydınlık bir odaydı, bahçeye bakan bir penceresi ve bir yatak vardı. Hastanedeki odasından pek bir farkı yoktu. Dikkatimi çeken tek şey pencerenin açma kolunun olmayışıydı.

Üzeride polar bir kazak ile açık mavi bir eşofman pantolonu bulunan Luc, odanın sağ köşesindeki küçük bir masada bir şeyler yazıyordu.

– Çalışıyor musun? diye sordum sıcak bir ses tonuyla.

Yerinden kalkmadan başını bana doğru çevirdi. İri cüssesiyle kaleminin üzerine iyice eğilmişti. Kazınmış kafası, güneş rüzgârlarıyla savrulmuş kurak bir gezegeni andırıyordu.

– Her şeyi yazıya geçiriyorum, dedi. Bu çok önemli.

Odadaki tek koltuğa yöneldim ve bir metre ötesine oturdum. Akşamın alacakaranlığı odayı doldurmaya başlamıştı.

– Nasılsın?

– Yorgun, içi boşalmış.

– İlaç veriyorlar mı?

Belli belirsiz gülümsedi

– Birkaç tane, evet.

Yavaşça kaleminin kapağını kapattı. Ben de içgüdüsel olarak ceplerimi yokladım. Luc ne aradığımı anlamıştı:

– Sigara içebilirsin, ama camı aç. Kanat sürgüsünü açmak için bana bir zımbırtı verdiler.

Bana kare biçimli bir çubuk uzattı, bu mekanizmanın içine giriyor ve pencerenin kanatlarını açmaya yarıyordu. Dudaklarımın arasına bir Camel sıkıştırdıktan sonra paketi ona uzattım. Başını salladı:

– Uyandığımdan beri elimi sürmedim.

– Bravo, dedim, nedenini bilmeden.

Zippomla sigaramı yaktım. Dumanı ciğerlerime çektim, sonra soğuk havaya karşı sıcak dumanı dışarı verdim. Luc fısıldar gibi konuştu:

– Teşekkürler, Mat.

– Ne için?

– Yaptığın her şey için. Benim için, Laure için, soruşturma için.

– Bunu yapacağımı biliyordun, öyle değil mi?

Gülümsedi:

– Doğru. İntiharımı kabullenemeyeceğinden emindim. Rahatça geberebilirdim… Gerçeği herkese anlatacağını biliyordum.

– Zamorski'ye yaptığın gibi, bana da eksiksiz bir dosya verseydin daha kolay olmaz mıydı?

– Hayır. Soruşturmayı bizzat kendin yapmalıydın. Aksi takdirde hiçbir şeye inanmazdın. Kimse inanmazdı.

– İnandığıma hâlâ pek emin değilim.

– İnanacaksın.

Ona doğru döndüm ve sırtımı pencereye verdim.

– Luc, seninle bir durum saptaması yapmaya geldim. Bazı parçaları yerine oturtmam lazım.

– Bunu zaten yaptın.

– Senin izlediğin yolu öğrenmek istiyorum. İkimiz birlikte, bazı şeylere daha fazla açıklık getirebiliriz.

Defterini özenle kapattı, sonra bana hikâyesini özetledi. Ancak tahmin ettiğimden fazlasını anlatmadı. Her şey geçen haziranda, Sylvie Simonis cinayetiyle başlamıştı. Luc, satanist faaliyetlerle ön plana çıkmış bölgeyi gözetim altında tutuyordu. Bir soruşturma yapmıştı; aynı benim yaptığım gibi, ama o en başından beri Sarrazin'le birlikte çalışmıştı. Sonra yavaş yavaş Işıksızların, Agostina Gedda'nın izini bulmuş, ardından da Zamorski'ye ve Manon'a ulaşmıştı…

– Ya Massine Larfaoui?

– O pastanın üzerindeki kirazdı. Cinayet eylül ayında oldu, o sırada ben zaten işin içindeydim. Köleleri biliyordum. İbogayı biliyordum. Parçaları birleştirmek hiç de zor olmadı.

– Onu kimin öldürdüğünü biliyor musun?

– Hayır. Bu dosyadaki bilmecelerden biri.

– Ya unital6?

Hafifçe gülümsedi:

– Sıradan dolandırıcılar. İlginç bir şey yok.

– İntihara teşebbüs etmeden önce neden onlarla temas kurdun?

– Benim küçük beyaz aldatmacalarımdan biri. Senin için. Hepsi bu.

– Aziz Mikail madalyonu gibi mi?

– Onlardan biri, evet.

Dostuma acımalı mıydım yoksa sinirlenmeli mi bilmiyordum. Sordum:

– Peki Köleler, onlarla ilgili olarak ne aşamadasın?

– Bu işle ilgileri yok. Onlar sadece diğerlerinden çok daha acımasız, kan dökücü satanistler, o kadar. Bu bakımdan, onlar için önemli tek şey ibogaydı.

– Hangi anlamda?

– Bu durumda yapılacak tek şey vardı.

– Söylemek istediğin…

– Bu yolculuğu yaptığımı söylüyorum, evet. Birçok kez. Enjeksiyonla. Farmakologlardan yardım aldım.

Luc'ün kollarındaki esrarengiz iğne izlerini hatırladım. Büyük sıçrayışını gerçekleştirmeden önce haftalarca bu maddeyi denemişti.

– Peki sonra? diye sordum, donuk bir sesle.

– Hiç. Sürekli hastalandım. Ancak beklediğim şeyi göremedim.

– Bitkiyi nereden buldun?

– Larfaoui'den. Evinde hatırı sayılır miktarda iboga stoku vardı. Katili onlara dokunmamış bile.

Soru cevapsız kalıyordu: Katil, Kabiliyeli'nin evini neden aramamıştı? Uyuşturucu aramıyor muydu? Kölelerle bir ilgisi yok muydu? Yoksa fahişenin orada olması onu tedirgin mi etmişti?

Luc düşünceli bir ses tonuyla devam etti:

– İboganın herhangi bir özel etkisi yok. Kararımı çabuklaştırmanın dışında. Şeytan'ı görmek için gerçekten hayatını riske atman gerekiyordu, bunu anladım. Şeytan yarım işten hoşlanmıyor. Gerçek bir ölüm istiyor. Seni hayata döndürmenin ve sana görünmenin kararını vermek istiyor.

Bu aydınlatıcı konuşmadan pek bir şey çıkaramamıştım:

– Bu kadar risk almanın sebebi ne?

– Bu tek çözüm yoluydu. Negatif deneyim soruşturmanın anahtarı. Katilleri yaratan bir kötülük pınarı. Işıksızlar.

– Manon'un bir Işıksız olduğunu mu düşünüyorsun?

– Hiç şüphem yok.

– Annesinden, yani katilinden intikam aldığını mı düşünüyorsun?

– Düşünmüyorum. Biliyorum, hepsi bu.

Luc gözlerini benimkilere dikti:

– Dinle beni, Mat. Bir daha tekrar etmeyeceğim. Karanlıklara, Manon'a olan aşkımdan daldım. Bir Orpheus gibi cehennemi ziyaret ettim. Hayatımı tehlikeye attım. Ve ruhumu. Bütün bunları, onun için yaptım. Ve senin sandığının tam tersine, uçurumun dibinde bir şey bulmamak için dua ettim. Onu aklamak için. Ama en kötüsü oldu. Şeytan'ı gördüm ve şimdi gerçeği biliyorum. Manon benim yaşadığımı yaşadı ve o bir katil.

İzmaritimi pencereden fırlattım. Böyle bir tartışmaya girmek istemiyordum.

– Yani sen, sen de mi bir Işıksız'sın?

– Olacağım.

– Şeytan'ı, üç dandik kelimeyle tasvir ettin, soğuk suya daldın ve işte… hepsi bu mu?

– Seni ikna etmek zorunda değilim.

– Araf Yolcuları Andı'nı duydun mu?

– Bu soruya cevap veremem.

Sesimi yükselttim:

– Sen kimden intikam alacaksın? Kendinden mi? Yoksa sadece, nedensiz seri cinayetler mi işleyeceksin?

– Kaygılarını anlıyorum. Bir noktaya kadar bana eşlik ettin. Daha ileri gideceğini ummuyorum.

Derin bir nefes aldı sonra defterini işaret etti:

– Yapabileceğim sürece yazacağım. Geçirdiğim evrimin bütün ayrıntılarını not ediyorum. Çok yakında yapacak hiçbir şey kalmayacak. Diğer tarafa geçmiş olacağım. Beni dinlemeye gerek duymayacaklar, bana inanmaya da. Sadece beni… içeri tıkmaları gerekecek.

Benim için bugünlük bu kadarı yeterliydi. Luc'ün omzunu sıktım:

– Dinlenmen gerekiyor. Yarın yeniden geleceğim.

Kolumu tuttu:

– Bekle. Sana başka bir şey söylemek istiyorum. Bendeki bu Şeytan takıntısının nedenini hiç kendine sordun mu?

– Her sabah. Seni tanıdığım günden beri.

– Çocukluğumdan geliyor.

Derin bir iç çektim. Ne anlatmaya çalışıyordu? Birden, gençlik yıllarında karşılaştığı yaşlı bir adamı anımsamış olabileceğini umut ettim. Hayalinde canlandırdığı ihtiyara benzeyen bir yaşlı adam, ama o farklı bir şey söyledi:

– Babamı hatırlıyor musun?

Çalışma odasında gördüğüm fotoğrafı hatırladım: Nicolas Soubeyras, Doğu giysileriyle ve alın lambasıyla, uçurumların, mağaraların fatihi. Cevap vermemi beklemeden, ekledi:

– Tanıdığım en kötü pislik.

– Ona hayran olduğunu sanıyordum.

– On bir yaşında, herkes babasına hayrandır. Alçak bir herif olsa bile.

Devamını bekliyordum.

– Kafasını rekorlarıyla, performansıyla bozmuş, sürekli anne-mi döven, bize karşı çok sert davranan bir pislik. O dönemde bir üçüz sinir lezyonundan rahatsızdım. Dayanılmaz bir ağrıya neden olan ve çocuklarda çok ender olarak görülen bir hastalık. Babam analjeziklerimi, antienflamatuvar ilaçlarımı saklardı, güya kendi kendime iyileşmeliydim. Buna bir anlam verebiliyor musun?

Anlam veremediğim şey bu yeni hikâye ile Şeytan takıntısı arasındaki ilişkiydi. Luc, babasının Şeytan'ın esiri olduğunu mu söyleyecekti? Devam etti:

– Nasıl öldüğünü biliyor musun?

– Bir mağara inişi sırasında sanırım, öyle değil mi?

– Genderer çukuru, Pireneler'de, nisan 1978'de. Saint-Michel-de-Sèze'e fazla uzak değil. Yaklaşık bin metre derinliğe indi. Amacı, yerin altında, yüzeyle hiçbir teması olmadan, biyolojik saatini incelemek için altmış gün kalmaktı. Ama bir daha yukarı çıkmadı. Bir yer kayması onu mağaraya gömdü. Kayaların arasındaki bir boşluğa sıkışarak havasızlıktan öldü.

Susuyordum. Ancak hâlâ Şeytan'la bir bağlantı kuramamıştım.

– Cesedinin yanında, kurtarma ekibi, içi eskizlerle dolu bir defter buldu. Oradaki desenleri görünce, Mat, hayatımın artık aynı olamayacağını anladım.

– Neyi betimliyorlardı?

– Karanlıkları.

– Anlamıyorum.

– Babam, mağaranın içine sıkışıp kalınca, her gün, lambasının ışığında, onu çevreleyen dekoru çizmiş, Sarkıtlar, çukurların konturları, gölgelerin oluşturduğu biçimler.

– Hep aynı çizimler mi?

– Elbette hayır. İlerleyen günlerle birlikte kayalar da değişiyordu. Sarkıtlar biçimsizleşiyordu. Onu yakalamak, alıp götürmek isteyen pençelere dönüşüyordu.

Canlı canlı dört duvar arasına sıkışan, yavaş yavaş ölmekte olan Nicolas Soubeyras kendini gördüğü hayalleri çizmeye vermiş olmalıydı. Lambasının azalmakta olan titrek ışığı altında, çevresinin gitgide değişmekte olduğuna inanmıştı. Ölüm biletini almadan önceki son korku.

Luc, sanki kendi içindeki bir mağaradan gelen bir sesle soluk verdi:

– Son krokilerde, mağaranın tavanı bir yarasanın kanatlarına, sarkıtlar da siyah damarlara dönüşmüş. Karanlığın dibinde onun yüzü görünüyordu.

– Hangi yüz?

– Babamın ölmeden önce gördüğü yüz.

Korkuya kapıldım. Luc, sinirli sinirli kaleminin kapağıyla oynarken fısıltıyla konuştu:

– Şeytan. Babam son nefesini vermeden önce Şeytan'ı gördü. Onu alıp götürmek için yerin altından çıkıp gelmiş Karanlıklar Prensi. Bu yüzü asla unutamadım. Bu krokilerin yer aldığı defter benim kara incilim oldu…

Luc, bana daha önce de, babasıyla yaptığı bir gezintide, falezlerin yamacında Tanrı'nın harelenen yüzünü gördüğünü

söylemişti. Nicolas Soubeyras'nın mağaranın içindeyken çizdiği desenlerde de, Luc'ün şeytanı görmesini anlayabiliyordum.

– Dinlenmen gerekiyor.

– Bana hastaymışım gibi davranma! Ben deli değilim. Şimdilik. Sana bir şey daha söylemek istiyorum. Corine Magnan'ı çağırdım. Onunla yeniden görüşmek istiyorum.

– Ona ne söyleyeceksin?

– Beni gözlem altında tutması gerekiyor. Dönüşüm, dosyanın en önemli, en temel parçası. Manon'un gerçek kişiliğini ortaya çıkarmak için incelenmem, metamorfozumun analiz edilmesi gerekiyor.

Ürperdim. Luc devam ediyordu:

– O Şeytan'ın esiri, Mat. Biliyorum, çünkü ben de onunla aynı taraftayım. Şeytan'ın yolunda sürekli yalan söylüyor, insanları baştan çıkarıyor, onları kullanıyor. Tıpkı gelecekte olacağım gibi...

Elimde pardösüm, ayakta duruyordum ve nihayet durumu anlamıştım. Büyük ayrılık tamamlanmıştı: Bundan böyle ya o ya da Manon vardı.

Yeniden şefkatle omzunu sıktım ve dişlerimin arasından mırıldandım:

– Buradan çıkmaya hazır değilsin.

99

– Profesör Zucca burada mı?

Enstitüye gelmişken psikiyatrla da görüşmek istiyordum. Sekreter gülümseyerek cevap verdi:

– Profesörün jogging saati.

– Gitti mi yani?

– Hayır, parkta koşuyor. Burada.

Sarı kırmızı holden ayrıldım, 21 numaralı pavyonun çevresini dolandım. Akşam olmak üzereydi. Kampüsün girişindeki iki yanı ağaçlı yola bakan yan taraftaki basamaklara oturdum. Zucca blokların çevresinde bu saate kadar birkaç tur atmıştı herhalde: koşusunu bitirmeden önce burada karşılaşacağımızdan emindim.

Bir Camel çıkarıp yaktım. Cep telefonundan Corine Magnan'ı aradım. Telesekreter çıktı. Mesaj bıraktım, en kısa sürede benimle temas kurmasını istedim. Ardından Manon'un cep numarasını tuşladım. Konuşması beklediğim kadar düşmanca değildi. Uykudan uyandırmıştım. Paris'e geldiğimizden beri Manon gerçek bir uyku hastalığına yakalanmıştı. Uykusu ağır ve derindi. Arkadan televizyonun sesi geliyordu. Eve dönünce onu akşam yemeğine çıkaracağıma söz verdim. Hiçbir anlamı olmayan, kuru bir "Seni öpüyorum"dan sonra telefonu kapattı.

Önümde uzanan manzaraya bakarak sigaramdan derin bir nefes çektim. Bakımsız çimler, ölü yapraklar, fidanlık. Yolda hiç kimse yoktu, pavyonların karşısındaki spor sahaları da boştu, tek bir araba bile geçmiyordu. Bir haftadan beri dairemde hapis hayatı yaşayan Manon'u düşündüm; biz ikimiz nereye gidiyorduk?

Birkaç dakika sonra Zucca göründü, fuleli adımlarla koşuyordu. Tepeden tırnağa K-way'ler giymişti. Ayağa kalktım ve sigaramı attım. Beni gören psikiyatr bana doğru yöneldi, ağzı yarı aralıktı, nefes nefese kalmış bir av köpeğini andırıyordu.

– Dostunuzu görmeye mi geldiniz? diye sordu iki nefes arasında.

– Sizinle de konuşmak istiyordum.

Başıyla, biraz önce yere attığım Camel'i işaret etti:

– Bir tane de benim için var mı?

– Hem koşuyor, hem de sigara mı içiyorsunuz?

– Birkaç işi bir arada yapabiliyorum.

Paketimden bir sigara aldı. Yerinde hareket etmeyi sürdürüyordu. Çakmağıma doğru eğildi. Suratında, ifadesini gizleyen kırmızı lekeler vardı. Yangın yollarıyla dolu zırhlı bir yüz. İlk dumanı ciğerlerine çekerken sırıttı:

– Ne öğrenmek istiyorsunuz?

– Luc hakkındaki düşüncenizi. Onun psişik durumunu. Daha da kötüye gidebilir mi?

– Bunu söylemek için çok erken.

– Bakınız. Luc Soubeyras benim en iyi dostum ve…

Eliyle beni susturdu:

– Bir dakika, bir dakika, her şeyi basite indirgesek daha iyi olacak. Siz bana duygu dolu sözler sarf etmeyi bırakın ben de size bilimsel lafazanlık yapmayayım. Böylece ikimiz de zaman kaybetmeyiz. Aklınızda bazı sorular olduğuna eminim. Küçük kişisel teoriler…

Yerinde zıplamayı sürdürerek asfalt yola yöneldi. Bu sabah bana bir boks antrenörünü anımsatmıştı. Bu akşam ise boksör olan oydu.

– Luc'ün negatif deneyimine inanmıyorum, diye başladım. Onun inançlarının kurbanı olduğunu düşünüyorum. Şeytan'ı "görmek" için kendi isteğiyle ölümü seçti. Şimdi, başardığına ikna olmuş durumda. Ama, belki de bu onun sadece kendi hayal mahsulüydü.

– Sizinle aynı fikirde değilim.

Zucca, elindeki Camel'in rüzgârdan korlaşmış ucuna baktı ve devam etti:

– Seans boyunca bazı fiziksel ve psişik parametreleri gözlemledik. Yalanı algılayan tekniklere bağlı parametreler. Luc yalan söylemiyordu. Sadece hatırlıyordu. Makineler bu konuda son derece net.

– Belki de samimiydi. Bunları yaşadığını sandı…

– Hayır. Elektrotlar beyninden yayılan dalgaları ayrıntılı bir şekilde saptamamızı sağladı. Size bunu açıklamak biraz zor, ancak Luc o esnada hatırlıyordu. Bu konuda en ufak bir şüphemiz yok. Hipnoz tekniğinin güvenirliğini söylemiyorum bile. Hipnozla oyun olmaz. Luc, belleğinin konuşmasına izin verdi. NDE'yi yeniden yaşıyordu.

Burada kendime bir müttefik bulacağımı sanmıştım, ama olmamıştı. Paketimden yeni bir sigara çıkardım:

– Yani o Şeytan'ı mı gördü?

– Her halükârda, bir ihtiyar, yaşlı bir adam gördü.

– Psikiyatrik açıdan, böyle bir olayı nasıl açıklıyorsunuz?

Doktor durdu, kaşlarını çatmıştı.

– Bu bilgilerin soruşturmanız için gerçekten bir önemi var mı? Daha çok somut olgularla ilgilenmeniz gerekmiyor mu?

– Bu olayda, somut ile akli, gerçek ile transandan arasında fazla bir ayrım yok. Luc'ün kafasının içinde olanları anlamak istiyorum.

Zucca normal yürüyüşe geçmişti. Soluk alışları yavaşlamıştı:

– Psişik açıdan NDE'lere son derece az rastlanır.

– Negatif olanları çok daha nadir sanırım.

– Doğru. Ancak ister pozitif ister negatif olsun, bu süreci biliyoruz.

Beltreïn'in yaptığı teknik yorumları hatırladım. Zucca da hemen hemen aynı şeyleri tekrar etti: nöronların aşırı ısınması ve kimyasal salgılar. Aslında ben bu gösterinin "mekanik" açıklamasıyla ilgilenmiyordum.

– Peki ya bu hayaller? diye ısrarla sordum. Bu... bu gerçekten uzak hayalleri nasıl açıklıyorsunuz? Neden, negatif deneyim sırasında hep bir... bir şeytan görüyorlar?

– Size bahsettiğim bu aşırı ısınma belki de, kolektif bilinçaltımıza ait görüntülerin açığa çıkmasını kolaylaştırıyor. Atalardan kalma derin kültürel figürlerin.

– Haklısınız. Ama bir sorun var. Söz konusu kişilere görünen yaratığın bir ana örneğe uygun olması gerekirdi. Mesela, Şeytan'ın geleneksel görüntüsüne. Boynuzlar, teke sakalı, çatal kuyruk…

– Size katılıyorum…

– Oysa, böyle değil. Bu sabah buna şahit olduk. Ve edindiğim bilgilere göre de, negatif deneyim yaşayanların her biri farklı bir yaratık "görmüş". Her birinin şeytanı kişiye özel. Bu tuhaflığı nasıl açıklıyorsunuz.

– Açıklayamıyorum. Ve bu da benim kanımı donduruyor.

– Neden?

– Ya her şey Luc'ün hatırladığı gibi gerçekten olduysa. Ne bir serap ne bir basmakalıp ilüzyon, ama gerçek bir karşılaşma. Böyle bir yaratığı, kötünün tecessümünü bir başkası bu şekilde hayal edemez.

Psikanalitik teorimi söylememin vakti gelmişti:

– Bu "karşılaşmalar" için benim bir varsayımım var.

– Söyleyiniz, dedi gülümseyerek. Bunun için burada olduğunuzdan eminim.

– Böyle bir deneyim yaşamış kişi, belki de "ziyaretçi"sine, geçmişindeki bir varlığın yüzünü veya görüntüsünü veriyor olabilir. Korktuğu veya nefret ettiği bir kişinin.

– Devam ediniz.

– Bu davetsiz misafir, sadece yinelenen bir anıdan ibaret olabilir. Çocukluğu sırasında ona kötülük yapmış veya onu korkutmuş bir yakınının biçim değiştirmiş hali. NDE de, yarı anı, yarı halüsinasyon bireysel bir hayalin yaratılmasına katkıda bulunmuştur.

Zucca, alaycı bir ifadeyle kafasını sallıyordu:

– Baba figürünü düşünüyorsunuz, öyle değil mi?

– Evet. Ama bu vakalarla ilgili bir araştırma yaptım; tanıkların ne babaları ne de çevrelerinde yer alan biri "şeytanları"na benziyor.

– Başka sigaranız var mı?

Zippomun alevi karanlığın içinde parladı. Zucca derin bir nefes çekti, dumanın tadına vardı, sonra konuştu:

– Gerçeğin çok daha basit olduğunu düşünüyorum. Daha basit ve daha korkutucu.

Sigarasıyla 21 numaralı pavyonu işaret etti, binaların çevresinde turluyorduk.

– Bir noktaya kadar sizinle hemfikirim. Bu hayallerde ortaya çıkan şeytan görüntüsü tanıkların geçmişleriyle bağlantılı. Gizli, esrarengiz bir şeyler var; bu kesin. Bu kötünün bireysel bir tasviri. Geçmişteki kişinin tanığın özelinde sahne alması. Ancak sahneye koyanın niteliği hakkında sizinle aynı fikirde değilim.

– Ne söylemek istiyorsunuz?

– Sizin için, bütün bu olanlar bilinçaltının bir ürünü. Psişik bir ilüzyon, kapalı bir döngü. Benim için bir dış etkenin müdahalesi.

Titredim. Soğuk, gece ve korkularım.

– Doğaüstü bir müdahale olduğunu mu düşünüyorsunuz?

– Evet.

– Bir psikiyatrdan beklenmeyecek bir yaklaşım.

– Bir psikiyatr, beynin fonksiyonlarını kimyasal salgılarla veya zihinsel yapıyla özetleyen bir mühendis değildir. Beynimiz bir tür alıcıdır. Tıpkı radyo gibi. Sinyalleri yakalar.

Mantıklı bir destek bulmaya çalışmıştım. Ancak kesinlikle yanlış yoldaydım. Ses tonunu değiştirerek devam etti:

– Benim düşüncem, nöronların aşırı ısınmasının ilkel bir algıyı yeniden etkinleştirdiği. İsterseniz buna, koşut bir gerçeğe kapı açıyor diyelim. Yani öteki dünyaya.

Gitgide rahatladığımı hissediyordum. Ben de, kuşkusuz bu kapıya inanıyordum. Hıristiyan inancının temellerinden biriydi. Şam yolunda İsa'nın görüntüsüyle karşılaşan Aziz Paulus'un tövbe etmesi, Assisili Aziz Francesco'ya İsa gibi çarmıha gerilmiş meleğin görünmesi, Avilalı Azize Teresa'nın tefekkürü bu kapıdan çıkan transandan parıltılardan başka bir şey değildi.

Zucca devam etti:

– Luc, ölüme yaklaşmıştı, öyle değil mi? Bu durumda, beyninin "aşırı algılayıcı" konuma geçtiğini ve öteki tarafı gördüğünü neden düşünmeyelim?

Kelimeler beynimin içinde dört bir yana dağılıyor ve hepsi birer anlam kazanıyordu. Ve tüm bunların arasında en kötüsünü sezinleyebiliyordum. İtiraz etme gereği duydum:

– Sizi yanlış anlamadıysam, hayatın diğer tarafında bizi Şeytan'ın beklediğine mi inanmamız gerekiyor? Ya da daha ziyade, yaşarken bizi tiksindiren insanların öldükten sonra bize sonsuza dek acı çektireceğine mi?

– Sabahki seansın ana fikri bu, evet.

– Siz ne söylediğinizin farkında mısınız?

Bana soğuk gözlerle baktı, hâlâ kırmızı lekelerinin ardına gizleniyordu:

– Elbette.

– Siz cehennemden söz ediyorsunuz.

– En baştan beri, herkesin konuştuğu tek şey bu.

100

Deliler gemisi.

Kaçıklarla dolu bir gemide yolculuk ediyordum ve inmemin imkânı yoktu. Budist yargıçtan kaçık psikiyatra, arada da Şeytan'ın esiri bir polis. Kendimi bu deliler arasında yalnız hissediyordum ve fırtınada denize düşmemek için umutsuzca küpeşteye yapışmıştım.

Yine de, şu doğaüstü güç gitgide aklıma yatmaya başlamıştı. Zucca haklı olabilirdi. Bir anlamda bu en basit çözümdü. Saçları ışıldayan yaşlı bir adam. Saldırgan pençeleri olan bir melek. Kanlı vücuduyla bir çocuk. Evet, bu tür yaratıklar karşısında tutunacak başka bir şey yoktu. Şeytan ve ordusu, en akla yatkın açıklamaydı.

Ama hâlâ diretiyordum. Bu kaosa mantığa aykırı düşmeyen bir açıklama bulmalıydım. Ellerimle sımsıkı direksiyona yapışmış, sirenimi açmış, hızla Paris'in merkezine doğru yol alıyordum. Notre-Dame'ın yakınından, Sol Yaka'daki Saint-Michel Köprüsü'nden, Quai des Orfèvres yönüne dönmek üzereyken aklıma bir şey takıldı. Bu sabah, Peder Katz, şeytan kovucu rahip, bana kartını vermişti. Paris Piskoposluğu Şeytan Çıkarma Merkezi'ndeki ofisi Gît-le-Coeur Sokağı'ndaydı ve buraya elli metre mesafedeydi.

Direksiyonu kırdım.

Sol Yaka boyunca bu adrese doğru devam ettim.

Siyahlar içindeki bu ufak tefek adamı hâlâ etrafa kutsal su serperken görüyordum.

Yangına körükle gidenler listesini bugünlük tamamlamak için son bir kişi daha.

– Şeytan, hasımdır, diye tekrar etti Peder Katz, işaretparmağını yukarı kaldırmıştı. Engel. "Şeytan", İbranice "ştn" kökünden geliyor: "muhalif", "muhalefet eden, karşı koyan"...

Kibarca kafamı salladım, Şeytan çıkarma hücresini hayranlıkla seyrediyordum. Dar ve uzun bir mekândı, dip tarafında

yarım ay biçiminde bir penceresi vardı ve bu haliyle bir korsan kalyonunun kamarasını andırıyordu. Yine de Tanrı'nın bir askerinin odası olduğu her halinden belliydi. Eksik bir şey yoktu: eski ezoterizm kitapları, sararmış bir sürü kâğıt, duvarda bir haç ve masanın üstünde, İsa'nın haçtan indirilişini tasvir eden bir resim.

Katz etkili söylevine devam ediyordu.

– Bu yeterince konuşulmadı, ancak Eski Ahit'te şeytana hemen hemen hiç rastlanmaz. Yoktur, çünkü Tanrı, Yahve, o da henüz tam olarak iyi değildir! Hatalı davranışlarının sorumluluğunu yüklenecek birine ihtiyacı yoktur. İşaya'yı hatırlayınız: "İyilik Tanrı'dandır, kötüyü yaratan da odur..." Şeytan, Yeni Ahit'te ortaya çıkmıştır. Hatta her yerde hazır ve nazırdır. En az 188 yerde adı geçmektedir! Bu kez Tanrı kusursuzdur ve yeryüzünde var olan kötülük için bir suçlu bulmak zorundadır. Bunun bir başka sebebi de var. Günümüzün deyişiyle, bir kasting sorunu. Eğer Tanrı'nın oğlu yeryüzüne indiyse, elbette küçük balıklarla mücadele etmek için değil. Ona kendi çapında bir hasım gerekiyordu. Doğaüstü, güçlü, sapkın, kendi yasalarını benimsetmek isteyecek bir varlık. Bu da Karanlıklar Prensi'dir. İsa, bir şeytan kovucuydu, unutmayalım! İncil'in sayfalarında, karşılaştığı, şeytanın esiri olmuş bedenlerden kötü ruhları kovduğu anlatılır...

Hiç ilgimi çekmiyordu, ancak bu söylev, almayı umduğum kesin cevapların bir bedeli olmuştu. Aşınmış deri bir koltuğa oturmuş, ufak tefek bu rahip hakkındaki yargılarımı yeniden gözden geçiriyordum. Bu sabah bana coşkulu, takıntılı ve tehlikeli biri gibi görünmüştü. Bu akşam ise güler yüzlü ve babacandı. Şeytan'dan, İsa'dan Don Camillo gibi söz eden bir tutkun.

Artık konuya girmenin vakti gelmişti:

– Peki siz, dedim, parmağımla onu işaret ederek, bu sabahki seans hakkında ne düşünüyorsunuz?

Ses çıkarmadan bana baktı, bıyık altından gülüyordu. Göz-bebekleri parlıyor, yüzünü aydınlatıyordu.

– Bir cürmü meşhuta tanıklık ettik! Bir mevcudiyete suçüstü yaptık!

– Şeytan mı?

Çalışma masasının üzerine doğru eğildi:

– Bugün, Lucifer'in asla var olmadığı düşünülüyor. Tanrı'nın daha yeni yeni varlığını hissettirdiği bir dünyada, Şeytan bir batıl itikat olarak algılanıyor. Bir klişe, başka bir çağa ait basmakalıp bir söz. Ruhunu Şeytan'a satanlara gelince, hepsi akıl hastası, deli olarak değerlendiriliyor.

– Bu tür vakalarda bir artış söz konusu sanırım, öyle değil mi?

– Hayır. Banyo suyunu içindeki bebekle birlikte döktüler. İnsanların histerisi veya Şeytan'ın olmaması değil bunun sebebi. Sanayileşmiş toplumlarımızın eski bir korkuyu gömmesi de değil. Aslında, birçok din adamı, XX. yüzyılda Deccal'in zafer kazandığını düşünüyor. Bize kendisini unutturmayı başardı. Toplumumuzun çarkları arasına yerleşti. O her yerde ve hiçbir yerde. Ses çıkarmadan ilerliyor, belli bir yüzü yok, ama hiç olmadığı kadar güçlü!

Katz, kendi söylevinden kendi etkilenmişti sanki. Bir an önce konuma dönmeliydim:

– Luc'ün yaşadığı deneyim gerçek bir varlığa açılan bir pencere mi?

– Avluya açılan bir pencere, diye güldü. Evet, Şeytan, gerçek, bize bu sabah göründü. Kötü, düşman, acımasız bir yaratık, her insanın ruhunun derinliklerinde var olan Hıristiyanlıktan dönme bir efendi. "Şeytan bizim derinliklerimizde gizli." Luc Soubeyras, öldüğünde ona yaklaştı. Onu gördü ve dinledi. Şimdi de bu varlık

onun içinde. Kelimenin tam anlamıyla, Şeytan'ın esiri olmuş durumda.

– Peki, ona görünen yaratık hakkında ne düşünüyorsunuz? Şu ışıldayan saçlı ihtiyar adam hakkında? Neden böyle bir görüntü?

– Şeytan yalandır, seraptır, ilüzyondur. Bizi daha iyi ikna edebilmek için birçok yüzü vardır. Gözlerimiz gördüğüne, kulaklarımızın işittiğine takılıp kalmamalıyız. Aziz Paulus bizi uyarıyor: "Şeytanın hilelerine karşı durabilmek için Tanrı'nın sağladığı bütün silahları kuşanın!"

Bu alıntıların önüne geçmenin imkânı yoktu. Yeniden hamle ettim ve aslında şu anda beni ilgilendiren soruyu sordum:

– Seansın sonunda, Luc ulur gibi bağırdı, sanırım Aramiceydi, öyle değil mi?

Katz yeniden gülümsedi, yüzüne gençlik veren bir gülümsemeydi bu:

– Elbette. Kitabı Mukaddes Aramicesi. Ölü Deniz Elyazmaları'nda kullanılmış Aramice. Şeytan'ın çölde İsa'ya hitap ederken kullandığı dil. Dostunuzun bu dili kullanması, bu dili bilmediği düşünülürse, şeytanın esiri olmasının resmi bir belirtisi olarak kabul edilebilir.

– Luc Aramice biliyordu. Paris Katolik Enstitüsü'ndeyken ek ders olarak almıştı. Birçok eski dile karşı özel ilgisi vardı.

– Bu durumda, her şey çok daha kötü. Herhangi bir dış göstergesi olmayan belirti vermeyen, görünmez ve mutlak bir esaret söz konusu!

– Bu cümlenin ne anlama geldiğini biliyor musunuz?

– "Dina hou be'ovadâna". Tam çevirisi şöyle: "Yasa bizim eylemlerimizdir."

– "Yasa bizim yaptığımızdır" bu anlamı mı taşıyor.

– Evet. Ancak Aramicede şimdiki zaman anlamı yok. Evrensel bir zamanı kapsıyor.

Agostina'nın cümlesi. Araf Yolcuları'nın cümlesi. YASA BİZİM YAPTIĞIMIZDIR. Kötünün, yasa olarak ortaya çıkan yadsınamaz özgürlüğü. Luc neden bu kelimeleri tekrar etmişti? Bunları nereden biliyordu? Gerçekten de bu kelimeleri ölümün derinliklerinde mi duymuştu? Her öğe imkânsızı biraz daha imkânsız kılıyordu.

– Son bir soru, dedim, bu sabahki deneyimden önce Luc'le konuşmuş muydunuz?

– Beni aradı, evet.

– Sizden Şeytan çıkarma ayini yapmanızı mı istedi?

– Hayır. Tam tersine.

– Tam tersine mi?

– Sanki, nasıl söyleyeyim, halinden son derece memnun gibiydi. Kendi kendini bir inceleme konusu olarak değerlendiriyor, siz de gördünüz. Yaşadığı deneyimi sahneliyor. Konusu da kendi lanetlenmişliği. Lux aeterna luceat eis, Domine!

101

Sokakta cep telefonumu kontrol ettim. Mesaj yoktu. Kahretsin. Arabamı buldum ve doğrudan eve gitmeye karar verdim. Yolda gacırdatmadan vites geçiremiyordum. Gereksiz yere arabayı yavaşlatıyor, motoru tekletiyordum. Her seferinde direksiyon kırıyordum, omzumdaki ağrı da şiddetleniyordu. Dinlenmem lazımdı.

Evde bir başka hayal kırıklığı yaşadım. Manon hâlâ uyuyordu. Silahımı, koltukaltı kılıfımı çıkardım ve mutfağa yöneldim. Ağız tadıma uygun bir yemek hazırlamıştı. Bambu filizleri, taze fasulye, soya yağı, beyaz pirinç ve susam taneleri. Bir termos

dolusu çay da vardı. Sofrayı mutfak tezgâhının üzerine hazırlamıştı: hünnap ağacından salata çanağı, bagetler, bardaklar, fincanlar…

Hiç iştahım olmamasına rağmen, ayakta atıştırmaya başladım. Karamsar düşüncelerimden kurtulamıyordum. Bütün günümü kaçıklar arasında geçirmiştim, ama şimdi onlardan daha iyi olmadığımı görüyordum. Şapa oturmuş varsayımlar uğruna dokuz saatimi neden harcamıştım? Luc'ün, sıradan psişik bir seraptan başka bir şey olmayan saçma hayallerinin peşinde neden bu kadar zaman kaybetmiştim? Tam aksine somut soruşturmaya odaklanmam gerekiyordu: Sylvie Simonis'in katilini bulmalıydım, önemli olan tek şey buydu.

Manon'u ancak bu şekilde temize çıkarabilirdim.

Döndüğümden beri, bu yönde bir adım bile ilerleyememiştim. Adamlarımı belli bir ize yönlendirmekten âcizdim. Jura'dan bir şey çıkmamıştı. Gabon'dan da. Ve bu süre zarfında da Cinayet Masası'na yeni dosyalar gelmeye devam ediyordu. Dumayet haklıydı; olayların dışında kalmıştım.

Göstermelik yemeğimi yarıda bıraktım ve yiyecekleri dolaba kaldırdım, tabakları kâseleri, bagetleri bulaşık makinesine yerleştirdim. Dondurucudan votka şişesini aldım ve fincanıma doldurdum. Bir dikişte bitirdim. Mideme inene kadar yakmadık yer bırakmadı. Şişeyi aldım ve kanepeye çöktüm.

Işığı yakmamıştım. Karanlıkta oturmuş tavanın kirişlerine bakıyordum. Camdan yağmurun uğultusunu ve trafiğin gürültüsünü duyabiliyordum. Soruşturmanın selameti için yeni yollar bulmalıydım. Luc'ün saçma hayallerini ve Şeytan'ın sözüm ona varlığını bir kenara bırakmalıydım. Jura'da, böcekler, liken ve asitlerle ilgili yeni ipuçlarına ulaşmalıydım… Araştırmamı belli bir alanla sınırlandırmam lazımdı. Her şeye rağmen İtalya'da bir suçlu bulunmuştu. Bir diğeri de Estonya'daydı. Benim Sartuis'ye

yoğunlaşmam gerekiyordu. Cinayetler serisinin ucunu yakaladığımda metafizikle uğraşmaya nasılsa vaktim olacaktı.

Fincanımı dudaklarıma götürdüm, ancak birden durdum. Aklıma bir fikir gelmişti. Uzun süreden beri –Işıksızların varlığını öğrendiğimden bu yana– karanlık bir adamdan, bu "kaçıklar"a yardım eden ve onları destekleyen bir tür "coach"tan şüpheleniyordum. Aslında, ne Agostina'nın ne de Raïmo'nun suçlu olduğuna hiç inanmamıştım. Ne o ne de diğeri böceklerle insan kurban edecek durumda kişilerdi.

Ancak bu düşüncemde çok da fazla ısrarcı olamıyordum.

Geri planda biri vardı, evet, ama her şey bu kadar olamazdı.

Gerçek bir katil.

Işıksızların yerine cinayet işleyen ve onları şu veya bu şekilde suçlu olduklarına ikna edebilen bir cani.

Van Dieterling bir "süper katil"den bahsetmişti.

Zamorski ise bir "esinleyici"den.

Ancak her ikisi de bizzat Şeytan'dan söz ediyordu.

Gerçek farklıydı: Bir adam, sıradan bir ölümlü, Işıksızların gölgesinde öldürüyordu. Avrupa'yı tarayarak öldükten sonra yeniden hayata dönen kişileri saptayan ve onların yerine öç alan bir çılgın. Bienfaisance'taki ağacın üzerindeki yazı da bunun ispatı değil miydi? "IŞIKSIZLARI KORUYORUM."

Sylvie Simonis cinayeti için tek suçlu aramam gerekiyordu.

Ama üç cinayet için –ve şüphesiz diğerleri için de– bir katil söz konusu olabilirdi.

Jura'da yaşayan, bundan emindim ve tüm Avrupa'yı tarayan bir cani. Hayır, sadece asitleri kullanmasını bilen ve böcek üreten biri değildi, aynı zamanda işlediği cinayetleri üstlenmelerine ikna etmek için Işıksızların beyinlerine nüfuz edebilen bir adam...

Kafamın içinde bir şimşek daha çaktı. Bu adam her Işıksız'ı kendi yaratıyor olamaz mıydı? Onların bilinçaltlarına etki ederek bu menfi hayalleri empoze ediyor olamaz mıydı?

Bir şeytan değil, ama bir demiurgostu.

Üç cinayetin de iplerini elinde tutan bir adam.

Yol açtığı hayalleri bir orkestra şefi gibi idare eden bir adam.

Benim "süper şüpheli"me bir de ad bulmuştum.

Araf Ziyaretçisi.

Evet, bu uğursuz tiyatro oyununu yeryüzüne indirmem gerekiyordu. Işıldayan yaşlı adam, etobur melek, derileri soyulmuş çocuk: tüm bu hayaller tek bir adamın görüntüsüydü. Yaşlı gibi gözüken, biçim değiştiren ve bilinçaltlarına işleyen bir kaçık. Kurbanlarına işkence eden ve şeytanın sembollerini bırakan bir katil. Kendini Şeytan sanan ve Işıksızlarını yaratan bir çılgın!

Yeniden votkamı fondip yaptım.

Yeniden mideme kadar yandım.

Mucizeyle hayata dönen bu kişilerin bu hayalleri görmesini nasıl sağlıyordu? Onlara nasıl görünüyordu? Bunların hiçbirinin cevabı yoktu. Yine de bu düşüncemi bırakmak niyetinde değildim.

Araf Ziyaretçisi.

Böyle bir pislik vardı ve ben onu yakalayacaktım.

Şu, bana "SENİ BEKLİYORDUM" ve "SADECE SEN VE BEN" yazan herifi. Bu Şeytan, büyük düello için Aziz Mikail'ini bekliyordu!

Keşfimin şerefine bir bardak votka daha doldurdum.

Telefonumun titreşimiyle irkildim.

Corine Magnan'dır, diye düşündüm.

Ancak arayan Svendsen'di.

– Sanırım sana bir haberim var.

– Neyle ilgili?

– Isırıklar.

Votka şişesinin yarısını bitirmiştim ve kafamın içi hâlâ çeşitli varsayımlarla doluydu; adli tabibin neden bahsettiğini anlamıyordum. Birkaç saniyenin sonunda, nihayet anladım. Epeyden beri kimse bana cinayetlerin bu çok özel karakterinden söz etmemişti; diş izleri. Ancak tamamen benim hatamdı; bu ipucunu hep göz ardı etmiştim, çünkü Pazuzu'nun, yarasa kafalı şeytanın varlığının fiziki kanıtını keşfetmekten korkuyordum.

Adli tabip devam etti:

– Sanırım nasıl yaptığını buldum.

– Adli Tıp'ta mısın?

– Nerede olmamı istiyorsun.

– Geliyorum.

Zorlukla ayağa kalktım, şişeyi buzluğa koydum, sonra pardösümü aldım; silahımı kemerime yerleştirdim. Manon'un odasının kapısına baktım. "Soruşturma için" gitmek zorunda olduğumu açıklayan bir not yazdım ve salondaki sehpanın üzerine bıraktım. Sessizce evden çıktım.

Yolun karşısına geçtim ve evin karşısında arabada bekleyen çocuklara uğradım. Paris'e gelir gelmez, evimi ve Manon'u gözlemeleri için bir ekip istemiştim.

Arabanın camı indi. MacDonald's ve soğuk kahve kokusu suratıma çarptı.

– Bir veya iki saat içinde dönerim. Gözünüzü dört açın.

Arabama doğru yöneldim. Öylesine, kafamı yukarı, daireme doğru kaldırdım. Birden, pencerede, perdenin arkasında birini görür gibi oldum. Gözlerimi kısarak perdenin kıvrımlarını görmeye çalıştım. Manon uyanmış mıydı yoksa sadece bir yansıma mıydı? Geçen arabaların farlarının yansıması?

Biraz bekledim. Hiçbir hareket olmadı. Yola koyuldum, aslında bir şey gördüğümden bile emin değildim.

Saat 22:00.

Trafik akıcıydı, yol yağmurdan pırıl pırıldı. Bir sigara yaktım. Ağzımdaki votka tadı buharlaşıyor, yavaş yavaş kendime geliyordum.

Ancak morga girer girmez, yeniden fenalaştım. Svendsen, üzerinde iki maçete bulunan bir otopsi masasının önünde beni bekliyordu. Votka ve korkuyla karışık yakıcı bir asit kokusu. Tekerlekli bir masaya tutundum.

– Bu nedir?

– Senin çözümün. Küçük bir gösteri.

İçinde sanayi tipi yapışkan bulunan bir kutuya uzandı, sonra bıçaklardan birinin üzerine bu yapışkandan sürdü. Ardından bir avuç dolusu cam kırığını bu yapışkanın üzerine yaydı. Son olarak da ikinci maçeteyi diğerinin üstüne kapattı, tıpkı jambonlu bir ekmek diliminin üzerine diğer dilimi yerleştirir gibi.

– Ve işte.

– İşte ne?

İki maçeteyi, koli bandıyla sıkıca sardı. Sonra örtünün altındaki cesede döndü. Hiç tereddüt etmeden örtüyü açtı, altında yaşlı bir adamın şişmiş cesedi çıktı. Silahını havaya kaldırdı ve hızla gövdeye indirdi. Kanım donmuştu. Svendsen bazen kontrolünü kaybederdi. Ardından ete gömülen cam parçalarını ayıkladı.

– Yaklaş.

Yerimden kımıldamadım.

– Sana yaklaş dedim. Kafana takma. Bu ceset bir haftadan beri burada. Bir evsiz. Kimse ona zarar verdiğimiz için bizi şikâyet etmez.

İstemeye istemeye bir adım attım ve yaraya baktım. Isırık izlerine benziyordu. En azından “benim” ısırıklarıma. Sylvie Simonis’in cesedindeki izlere.

– Anladın mı?

Gururla silahını sallıyordu. Çevremizdeki çelik duvarlar tavandaki lambalardan yayılan ışıkla parlıyordu.

– Bir de, dedi, gerçek hayvan dişleri bulmak için zamanım olsaydı, gösteri kusursuz olacaktı.

– Bu fikir aklına nereden geldi?

– Siyahlar arasındaki bir hesaplaşmadan. Yaraların biçimini görünce birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekti. Son yıllardaki savaşları yaşamış doktorlara telefon ettim. Raunda, Sierra Leone, Sudan…

– Ruanda'da kimse bu tekniği kullanmıyordu.

Kafasını kaldırdı:

– Doğru. Aslında sadece Sierra Leone. Bilgi topladım. Doksanlı yıllar. Foday Sankoh milisleri. Bazı gruplar, orman hayvanlarının onlara yardımcı olduğuna halkı ikna etmek için bu yöntemi kullanıyorlarmış. Sen de oralara gittin, ahkâm kesmeme gerek yok.

Sierra Leone'yi pek bilmiyordum, ama bu milislerde yer alan bazı adamların ürkütücü maskeler taktıklarını duymuştum.

Hâlâ Svendsen'in çifte maçetesine bakıyordum. Bu ürkütücü silah beni kendime getirmişti. Benim pragmatik varsayımlarımı doğruluyordu.

Tek ve aynı katil.

Estonya'da, İtalya'da, Fransa'da, her seferinde bu "mekanizma"yı kullanan bir katil.

Bir kez daha karşıma Afrika çıkmıştı. Ziyaretçim orada yaşamıştı. Bu silahı da Kara Kıta'da görmüştü. Çatışmaları yaşamış, böcekleri incelemişti, bu kıtanın bitkilerini tanıyordu.

Her şeyiyle gerçek bir insandı.

Ve Pazuzu, artık devre dışı kalmıştı. Svendsen'i kutladım ve koşar adım morgdan ayrıldım. Soruşturmamı hiç bu kadar somut temellere oturtmamıştım. Ziyaretçi şeytana benzemek ve gerçe-

küstü bir varlık olduğuna inandırmak için kendine çok kötülük etmiş olmalıydı. Ancak tekniğinin her ayrıntısı ortadaydı ve kaynağına kadar kâbusun üstünde gidecektim.

102

Mesajlarıma baktım. Corine Magnan aramıştı. Nihayet. Morgun avlusunda numarasını tuşladım, hafiften bir yağmur vardı.

– Sizi oldukça geç aradım, diye lafa girdi, kusura bakmayın. Paris'te günlerim çok dolu geçiyor. Sizin için ne yapabilirim? Pek fazla bir şey olmadığını düşünsem de beni korkutuyor. Aslında sizinle konuşmaya yetkim de yok.

Ses tonundan anlaşılıyordu. Beyaz bayrağı çektim.

– Size yardım teklifinde bulunmak istiyordum.

– Durey, sizden rica ediyorum: Bu işten uzak durunuz. Jura-'daki faaliyetlerinizi görmezden geldim, zaten. Bu işte hiçbir yasal yetkinizin olmadığını hatırlatmak isterim.

Sesi son derece soğuktu, ama bunun bir savunma sistemi olduğunu biliyordum. Paris'te hiçbir desteği yoktu, tek başınaydı, üstelik Adli Polis'in en iyi adamları tarafından çevrelenmişti, Corine Magnan kendini göstermek için tırnaklarını çıkarıyordu.

– Tamam, dedim, uzlaşmacı bir ses tonuyla. Bana sadece bu sabah hastanede ne aradığınızı söyleyiniz. Siz Sylvie Simonis cinayeti dosyasıyla ilgileniyorsunuz; Luc'le ne alakası var?

Kısa bir sessizlik oldu. Ne söylemesi gerektiğini düşünüyordu. Sonunda konuştu:

– Soubeyras'nın deneyimi benim soruşturmama bir ipucu olabilir.

– Yani siz de bu Şeytan'ın esiri olma söylemlerine inanıyor musunuz?

– Benim neye inandığımın bir önemi yok. Beni ilgilendiren davamın başoyuncularının travmalarının etkisi.

– Açık olunuz. Hangi başoyuncular?

– Benim dosyamdaki en önemli şüpheli Manon Simonis. Bu genç kadın Luc Soubeyras'yla aynı deneyimi yaşamış olabilir. 1988'de, komadayken.

– Manon'un bununla ilgili bir anısı yok.

– Bu onun negatif bir NDE yaşamadığını göstermez.

– Onun böyle bir deneyim yaşadığını ve bu deneyimin onu bir katile dönüştürdüğünü varsayalım, ancak hâlâ anlaşılması zor bir şey var, neden böyle bir şey yapsın?

– İntikam.

– Kimden?

– Benimle oyun oynamayı bırakınız. Siz de, benim kadar, annesinin onu 1988'de öldürmeye teşebbüs ettiğini biliyorsunuz. Manon, bunu söylemese bile, hatırlıyor olabilir.

Suratımın karıncalandığını hissediyordum. Corine Magnan, dosyayla ilgili olarak düşündüğümden çok daha fazlasını biliyordu. Kuşkucu bir ses tonuyla devam ettim:

– Bırakınız size özetleyeyim. Manon, boğulma esnasında negatif bir NDE yaşamış olabilir. Ancak bu deneyim, onu, öldürmek için on dört yıl bekleyen intikamcı bir canavara nasıl yavaş yavaş dönüştürmüş olabilir?

– Bu bir varsayım.

– Ve sizin elinizdeki tek ipucu da, Luc Soubeyras'nın yaşadığı bu şok sanırım, öyle değil mi?

– Ve onun yaşadığı değişim.

– İnsanları tutuklamak için somut deliller gerekir.

– Zaten bu sebeple, henüz kimseyi tutuklamadım.

– Manon'u yeniden sorgulamak istiyor musunuz?

– Besançon'a dönmeden önce onunla konuşmak isterim, evet.

– Buna dayanamaz.

– Manon'un bu kadar hanım evladı olduğunu sanmıyorum. Ses tonu hâlâ son derece yumuşaktı. Durey, bu olayda sizin tarafsız davranmanız olanaksız. Eğer gerçekten Manon'a yardım etmek istiyorsanız, bu işten uzak durun. Ortalığı karıştırmaktan başka bir işe yaramıyorsunuz.

Sinirlenmeye başlamıştım:

– Komadan yeni çıkmış birinin tanıklığını nasıl ciddiye alabilirsiniz? Luc'ü yirmi yıldan beri tanırım. Bu sabahki davranışları hiç de normal değildi.

– Anlamamakta ısrar ediyorsunuz. Beni ilgilendiren de zaten onun bu durumu. Negatif bir NDE'nin etkisi. Böyle bir travma, insanı cinayet işlemeye iter mi itmez mi anlamak zorundayım. Manon da, geçici ölümü esnasında benzer bir macera yaşamış olabilir...

Durum gitgide açıklığa kavuşuyordu. En iyi dostum, sevdiğim kadının aleyhine tanık olarak kullanılacaktı. Corneille'e özgü bir ikilem. Corine Magnan, beni ikna etmek için devam etti:

– Sandığınızdan daha çok şey biliyorum. Agostina Gedda. Raïmo Rihiimäki. Bu tip bir katilin gördüğü ilk cehennemi hayal değil bu.

– Size bu vakalardan kim bahsetti?

– Luc Soubeyras sadece tanıklık etmedi, bana kendi soruşturma dosyasını da verdi.

Uçurumun kenarında bocalamaya başlamıştım. Tüm bunları düşünmem lazımdı. Mırıldandım:

– Onun soruşturması, derinliği olmayan bir sürü varsayımdan oluşuyor. Manon'un aleyhine kullanabileceğimiz hiçbir şey yok!

– Öyleyse endişelenmenize gerek yok, dedi, alaycı bir ses tonuyla. Yüzbaşı, çok geç oldu. Beni bir daha aramayınız.

Bütün ciddiyetimi takınarak sesimi yükselttim, elimde oynayacak tek bir kart kalmıştı:

– Hipnoz altındaki bir tanıklık yasal olarak kabul edilemez! Tanığın "özgür ve açık iradesi"ne ne oldu? Ceza hukuku açısından, tanık özgür olmalı.

– Hukuk bilginiz olduğunu görüyorum, bu çok güzel, dedi alaycı bir sesle. Ancak size tanıklıktan söz eden oldu mu? Luc Soubeyras'nın anlattıklarını psikiyatrik açıdan kayda değer buluyorum. Luc, kendi isteğiyle tanıklık yaptı. Her şeyden önce onun akli durumunu teyit ettirmem gerekiyor. Bu bağlamda, hipnoz bir sorun teşkil etmiyor. Araştırınız. Bunun başka örnekleri de var.

Magnan zafere çok yakındı. Bir şeyler söyleme ihtiyacı duydum:

– Soruşturmanızın iskambil kâğıtlarından yapılmış bir şatodan farkı yok.

– İyi geceler, Yüzbaşı.

Telefonu kapatmıştı. Şaşkın şaşkın cep telefonuma bakakaldım. Beceriksizce davranmıştım, ancak Magnan'ın bana her şeyi söylemediğinden emindim. Bir başka numarayı tuşladım. Foucault.

Saat gecenin yarımı olmasına rağmen, sesi son derece canlıydı.

– Yeni işten çıktım, diyerek güldü.

– Ne üzerinde çalışıyorsun?

– İsle-Adam'da bir vaka. Bir boğulma vakası. Akciğerlerinde damla su bulunmayan türden. Peki sen, sen ne yapıyorsun? Bir haftadan beri, sen…

– Balığa çıkmıştım, anlıyor musun?

– Ne tür balık?

– Telefonda olmaz. Evde misin?

– Hayır, gidiyorum.

– Benimle XXIII. Jean Meydanı'na buluş.

Arabama atladım ve Austerlizt Köprüsü'nü geçtim. Sol Yaka'ya, Saint-Julien-le-Pauvre Kilisesi'nin yanına park ettim, sonra yaya olarak, Archevêche Köprüsü üzerinden yeniden Sen'i geçtim.

Parmaklıkların üzerinden atladım. Foucault oradaydı, bir bankın arkalığına oturmuş beni bekliyordu.

– Ne oldu, diye sırıttı, bir komplo mu?

– Bir yardım.

– Seni dinliyorum.

– Besançon'dan bir yargıç, şu an Paris'te.

– Senin davanla mı alakalı?

– Corine Magnan, evet.

– Nerede kalıyor?

– Bunu bana sen söyleyeceksin. Onunla bu sabah karşılaştım. Yanında Adli Polis'in adamları vardı, ancak onların lojmanında mı kalıyor, emin değilim.

– Bakarım, tamam. Başka ne yapmamı istiyorsun?

– Sylvie Simonis'in kızı, Manon hakkında ne biliyor, öğrenmek istiyorum.

– Şu senin evde kalan kız mı?

Haberler çok çabuk yayılıyordu. Büyük bir gizlilik içinde Organize Suç Dairesi'ne başvurmuş ve gözetim için bir ekip istemiştim. Ancak poliste sır yoktu. Soruyu duymazdan geldim ve devam ettim:

– Bana sadece dosyası gerekiyor.

– Daha ne olsun? Dosyayı sürekli yanında taşıyor olabilir. Gece, gündüz.

– En az bin kilodur.

– Eğer bin kiloysa, ben de taşıyamam. Hatta fotokopisini bile çekemem.

– Başının çaresine bak. Manon'la ilgili bölümleri tara. Aleyhine ne var öğrenmek istiyorum.

Foucault bir sıçrayıştı yere indi.

– Hemen işe koyuluyorum. Seni yarın sabah ararım.

– Hayır. Öğrenir öğrenmez ara.

– Merak etme.

Kolunu tuttum:

– Sana güveniyorum.

Foucault meydandaki söğütlerin altında gözden kaybolurken, rüzgâr ve ıslak asfalttan yayılan kokular beni yeniden sarmaladı. Titredim, ancak yine de bu duyguda tanıdık, sıcak bir şeyler vardı. Paris oradaydı, bana kendimi hatırlatıyordu.

Banka oturdum. Yağmur, çisentiye dönüşmüştü, sanki yağmıyor gibiydi, gecenin içinde hemen buharlaşıyordu. Yaklaşık iki saat önce bıraktığım düşüncelerime yeniden dönmüştüm. Hem canlı bir bedeni çürütmeye, hem de bilinçaltlarına nüfuz etmeye muktedir tek bir katil varsayımı. Araf Ziyaretçisi…

Sürekli olarak, yeni sorular aklımı kurcalamaya devam ediyordu. Ruhları etkilemek için ne yapıyordu? Bir Ölüme Yakın Deneyim'i yeni baştan yaratmayı başarmış olabilir miydi? Bu durumda, kurbanlarını, bilinç kaybına uğradıktan hemen sonra böyle bir "yolculuğu" yaşadıklarına nasıl ikna edebiliyordu? Hatıralarındaki karışıklıktan mı yararlanıyordu?

Her halükârda, bu halüsinasyonun teknik yanını eşelemem gerekiyordu; kimyasal ürünler, uyuşturucular veya bu tip seraplara neden olan telkin yöntemleri.

Birden yeni bir vahiy daha geldi.

Bu tür halüsinasyonlara yol açan tek bir madde vardı, biliyordum. Siyah iboga. Onun sayesinde, Ziyaretçi, mucize yaşamış bu kişilere "görünmek" için Arafını yaratıyor olabilirdi. Onları ölümün sınırına sürüklüyor, sonra etten ve kemikten bir varlık olarak karşılarına çıkıyor, trans halindeki bu insanların kafalarını karıştırıyordu.

Soruşturmamda yeni bir halka daha.

İboga, bana göre her şeyi başlatan bitki…

Massine Larfaoui'nin, uyuşturucu kaçakçısının öldürülmesi ile Sylvie Simonis, Arturas Rihiimäki, Salvatore Gedda cinayetleri doğrudan bağlantılıydı… Araf Ziyaretçisi belki de siyah ibogayı ondan satın alıyordu. Bu durumda, Kabiliyeli'nin katili olma ihtimali vardı.

Ayağa kalktım ve derin bir nefes aldım.

Larfaoui dosyasına yeniden dönmem gerekiyordu.

İbogayı biraz daha eşelemem lazımdı.

Ama önce, varsayımımın "tıbbi" dayanağı var mı yok mu teyit etmeliydim.

103

Aklıma bir isim geldi: Éric Thuillier. Hôtel-Dieu'ye nakledildiği andan itibaren Luc'le ilgilenen nörolog.

Saatime baktım: 01:30. Hastanenin numarasını tuşladım ve Dr. Éric Thuillier'yle konuşmak istediğimi söyledim. Az da olsa, nöbetçi olma ihtimali vardı.

Evet, hastanedeydi, ancak telefonu bağlayamıyorlardı; acil bir durum söz konusu olduğundan hasta yanındaydı. Mesaj bırakmadan telefonu kapattım; elli metre mesafedeki Hôtel-Dieu'ye doğru yürümeye başlamıştım bile.

Yeniden Reanimasyon Servisi'ndeydim.

Koridora girmeden camlı kapının ardında durdum. Yeşilimsi ışıklar, bir akvaryum etkisi yaratıyordu. Katran ve dezenfektan kokusu. Bir yandan boğucu ortamı seyrediyor, bir yandan da nöroloğun odalardan birinden çıkmasını gözlüyordum.

Bir gölge koridorda belirdi. Beyaz önlüğü, ağzında maskesi, ayaklarında galoşu olmasına rağmen hayaletimi tanıdım. Thuillier koridorun kapısından çıkar çıkmaz onu selamladım. Maskesini indirdi, beni görmek onu şaşırtmamıştı. Bu saatte, bu serviste zaten her şey şaşırtıcıydı. Önlüğünü çıkardı.

– Acil bir durum mu? diye sordu, kâğıttan gömleğini top haline getirirken.

– Benim için, evet.

Topu, duvara monte edilmiş çöp kovasına attı.

– Sizinle sadece bir teorimi paylaşmak istemiştim.

Gülümsedi.

– Ve bu yarını bekleyemiyor mu?

Bu kez ben gülümsedim. Soruşturmanın başından beri karşılaştığım birinci sınıf bir adam. Oxford yaka gömlek, küçük gözlükler, çok ince fitilli kadifeden pantolon.

– Burada sigara içebilir miyim?

– Hayır, dedi Thuillier. Ama bir tane de bana verirseniz.

Paketimi uzattım. Nörolog hayranlık dolu bir ıslık çaldı:

– Filtresiz ha? Karaborsadan mı alıyorsunuz? Bir sigara aldı. Bunların hâlâ satıldığını bilmiyordum.

Bir tane de ben aldım. Bir polis olarak, konuya girişin önemini çok iyi biliyordum. Daha ilk andan, bazı durumlarda karşılıklı bir sempati kendiliğinden oluşuverdi. Bu gece de, böyle bir şey söz konusuydu. Aynı dalga boyundaydık. Thuillier aralık bir kapıyı işaret etti:

– Buradan.

Onu takip ettim. Penceresiz, mobilyasız bir salona girmiştik. Binanın en kötü odası, sigara içenlere tahsis edilmiş küçük bir salon.

Thuillier içerdeki tek banka oturdu ve cebinden küllük olarak kullandığı aşikâr metal bir şeker kutusu çıkardı.

– Evet, şu teori?

– Sizinle Luc Soubeyras'nın yaşadığı deneyim hakkında konuşmak istiyordum. Bize bu sabah anlattığı.

– Korkutucu. Ancak yine de son derece ilginç, bana inanınız.

Başımla onu onayladım ve devam ettim:

– Önce kronolojik bir soru. Luc, psişik yolculuğunu, sanki boğulduğu an yaşamış gibi anlattı. Bunu tam tersine uyanırken yaşamış olabileceğini düşünüyor musunuz?

– Belki. İki dönemi birbirine karıştırıyor olabilir; şuurunu kaybettiği dönem ile reanimasyon dönemini. Bu çok sık olur. Tıpkı birer kara delik gibi son derece karmaşık olgular.

– Takip eden günlerde, yani henüz bilinci kapalıyken, böyle bir halüsinasyon görmüş olabilir mi?

– Sizi çok iyi anlıyorum.

Ona doğru yaklaştım ve kelimelerimin anlaşılır olmasına gayret ettim:

– NDE'ye bir üçüncü kişi sebep olmuş olabilir mi diye düşünüyorum.

– Nasıl yani?

– Zihinsel bir… bir ilüzyona yol açan bir madde "zerk edilerek".

– Ne şekilde?

– Bu mümkün mü, bana söyleyiniz.

Nörolog mavimsi dumanı havaya üfledi, bir şeyler söylemek için zaman kazanıyordu. Eğleniyor gibiydi:

– Birine ilaç vermek her zaman mümkün. Veya bir telkin tekniği kullanmak. Zucca, bu sabah, bunun iyi bir örneğini sergiledi. Luc'un belleği onun elleri arasındaydı.

– Üstelik, komadan yeni çıkmış birinin bilinci çok daha kolay etki altına alınabilir, öyle değil mi?

– Elbette. Günlerce, reanimasyon evresindeki biri hayal ile gerçeği ayırt edemez. Ve belleği de fazla net değildir. Bir çorbadan farksızdır.

– Luc, böyle bir işlem için kolay bir avdı, sanırım, öyle değil mi?

– Sizi anladığımı sanmıyorum. Yani davetsiz bir misafirin onun odasına girdiğini ve ona bir halüsinojen kokteyli verdiğini mi söylüyorsunuz?

– İşte bu.

Thuillier kuşkuyla dudak büktü:

– Pratik olarak, bu bana çok zor gözüküyor. Bizim servis bir kale gibidir, yirmi dört saat boyunca gözetim altındadır. Kimse bir form doldurmadan ve bir hemşirenin nezareti olmadan hastaya yaklaşamaz.

– Kimse, doktorların dışında.

– Bu konuda ciddi misiniz?

– Yüksek sesle düşünüyorum.

Nörolog izmaritini küçük kutusunda söndürdü.

– Tamam, öyle olduğunu farz edelim. Ancak böyle bir dalaverenin amacı ne olabilir ki? Komadan yeni çıkmış birine ilaç vermek veya onu hipnotize etmek, yaraları henüz iyileşmeye başlamış bir kazazedeyi uçurumun kenarına bırakmak gibi bir şey. Gerçekten sadist olmak gerekiyor.

– Ancak teoride, bu mümkün.

Bana yan gözle baktı:

– Sanırım bazı şüpheleriniz veya önemli ipuçlarınız var?

– Adamın bir Afrika bitkisi kullanmış olabileceğini düşünüyorum. İboga.

– Abartıyorsunuz. İboga çok güçlü bir psikotroptur. Yani sizin Doktor Mabuse'ün, Luc'e uyanır uyanmaz, bir NDE yaşadığına inanması için bu maddeyi verdiğini mi düşünüyorsunuz?

– Bu mümkün mü, değil mi?

– Sanmıyorum, hayır. İboga, güçlü yan etkileri olan bir maddedir. Kusmalar, ihtilaçlar. Luc bu dolaylı yan etkileri mutlaka yaşayacaktı. Ayrıca bir de yutma sorunu var. Bu madde genellikle şurup biçiminde kullanılır ve...

– Bana enjekte edilebilir bir preparattan söz ettiler.

– Böyle bir şeyi hazırlamak uzmanlık gerektirir. Aktif maddeyi izole etmek. Molekülü işlemek. Üstelik iboga tehlikeli bir bitkidir, gerçek bir zehir, Afrika'daki kurbanlarını bilseniz.

Elimi kaldırdım:

– Sorun bunu nasıl başardığı değil. Benim kafamdaki şüpheli, psikopat bir katil. Kendini şeytan sanan ve hiçbir ahlaki yargısı olmayan bir adam.

– Beni korkutuyorsunuz.

– Nasıl yaptığını düşünmeye devam edelim. İbogayı diğer anestezi maddeleriyle birleştirmek mümkün mü?

– Bir uzman yaparsa, evet.

Bir kimyager. Bir botanikçi. Bir entomolog. Ve şimdi de bir farmakolog veya bir anestezist. Ve ayrıca: Hôtel-Dieu'nün reanimasyon servisine girebilecek bir doktor. Benim katil birçok meziyeti olan biriydi.

Devam ettim:

– Varsayımımla hemfikir misiniz?

– Mantığıma pek yatmıyor. Ve son derece karmaşık. Birçok maddenin harman edilmesi lazım; hastayı uyuşturmak için bir

miktar, iboganın yan etkilerini yok etmek için bir miktar daha, sonra bir başka maddenin içinde seyreltilen iboganın kendisi…

– Ve ayrıca telkinin gücünü artırmak için başka bir şeyler daha.

– Ne gibi?

– İboga etkisini göstermeye başladığında, katil, ölümden dönmüş hastaya, şeytan izlenimi uyandırmak için, yaşlı insan makyajı yapmış, kılık değiştirmiş bir şekilde görünüyor. Biyo-kimyasal ritüel sırasında halüsinasyonda bizzat yer alıyor.

– -Luc'ün sözünü ettiği ihtiyar gibi mi?

– Kesinlikle. Deneyim sırasında, hasta bedenini terk ettiği ve bir tünel gördüğü izlenimine kapıldığında da, makyaj yapmış, kılık değiştirmiş katil ortaya çıkıyor…

– Ya hasta tamamen bilincini kaybetmiş haldeyse?

– Asla bilincini tamamen kaybetmiyor. Sonuçta bu bir dozaj sorunu, öyle değil mi? Benim çırak büyücü belki de yarı baygın bir duruma sebebiyet veriyor…

Thuillier sinirli sinirli güldü:

– Biraz fazla abarttığınızı düşünmüyor musunuz? Neden bu denli karmaşık bir işe kalkışsın ki?

– Bence dâhi bir cani, kurbanların patolojisiyle oynayan bir katil. İnsan soyundan uzak, kendi kötücül evrenini oluşturan bir adam. Bir tür metafizik katil.

– Yani Luc Soubeyras'ya komadan çıktığı sırada ilaç mı verildi?

– Evet, böyle düşünüyorum.

– Benim servisimde.

– Bunun sizi şoke etmesini anlıyorum. Ancak, henüz elimde bir kanıt, bir ipucu yok. İboga dışında.

Thuillier düşüncelere dalmıştı.

– Başka sigaranız var mı? diye sordu.

Buruşuk paketimi ona uzattım, sonra bir tane de ben aldım. Salon bir hamamı andırmaya başlamıştı. İlk nefesi çekip, mavimsi dumanı üfledikten sonra mırıldandı:

– Son derece korkunç bir dünyanız var.

– Bu o katilin dünyası. Benimki değil.

Birkaç saniye boyunca hiç konuşmadan sigaralarımızı tüttürdük. İlk konuşan ben oldum, düşüncelerimi sıraladım:

– Eğer haklıysam, bu adam, herhangi bir sıfatla sizin servisinize sızmış olabilir. Veya Luc'ün tedavisine katılan uzmanlardan biri. Luc'le teması olan doktorların listesini alabilir miyim?

– Sorun değil. Ama bana inanınız, doktorların hepsini tanıyorum…

– Her ne olursa olsun, benim adamım Luc'ün uyandığından haberi olan biri. Bu durumu kimler biliyordu?

Thuillier elini saçlarının arasından geçirdi:

– Bir liste çıkarmak lazım. Doktorlar, ama aynı zamanda hemşireler, farmakologlar ve idari personel… Hiç de kolay olmayacak. Haber şu veya bu şekilde duyulmuş olabilir. İntranet'i de taramak lazım. Bakarsınız özel ilaçların yazıldığı bir reçeteye de rastlanır.

Hepsini aklıma not ettim. Thuillier kafasını kaldırdı:

– Yanlış anlamadıysam, Luc de, diğerleri gibi sadece bir kurban.

– Bir seriden şüpheleniyorum, evet.

– Şu sizin herif, hep reanimasyon hastalarının başucunda mı bekliyor?

– Her zaman değil, hayır. Komadan çıktıktan hemen sonra bu kişileri şartlandırdığını da sanıyorum. Onların ruhlarının kırılganlığından yararlanıyor. Böyle bir halüsinasyonu gören kişinin, yıllar sonra bile, komadayken yaşadığı bir NDE'yi doğal

olarak hatırlayacağını düşünüyor. Tıpkı belleğin üzerinden aniden alınan bir örtü gibi.

Varsayımlarımı sıralarken, kalp atışlarımın hızlandığını hissediyordum. Sanki vücudumdaki kan damarlarımı patlatacaktı. Söylediğim her kelimeyle, ileri sürdüğüm her fikirle Araf Ziyaretçisi biraz daha somutlaşıyordu.

Işıksızların yaratıcısı.

Özenle kendi ordusunu oluşturan, ete kemiğe bürünmüş bir şeytan.

Nörolog ayağa kalktı ve omzuma dostça bir şaplak indirdi:

– Gelin bir kahve içelim. Size listeyi vereyim. Ayırca iboga ile ilgili bir doküman da var. Geçen yıl öğrencilerimden biri bununla ilgili bir çalışma yapmıştı. Böyle psişik hikâyelere alaka duyan amatörler hep vardır!

104

Cuma gecesi, Myrrha Sokağı sözünü tutuyordu.

Berbat barlar, kaldırımlarda gizli pazarlıklar, duvarları tırmalayan uyuşturucu müptelaları, kapı sundurmalarının altına sığınmış Anglofon fahişeler ve düzenli olarak devriye gezen polisler. Yağmur geceyi puslandırıyordu, ancak ben çevreyi hiç bu kadar net görmemiştim. Kırmızı hattımda ilerliyordum. İboga. Köleler gibi, ziyaretçimin de bu bitkiye ihtiyacı vardı.

Başladığım noktaya dönmüştüm.

Büyücü Foxy'nin yerine.

Merdiven boşluğunda binlerce mum yanıyordu. Tıkanmış deliklerden, kapı aralıklarından, parke çatlaklarından, çıplak ampullerden yayılan çiğ ışıklar, gaz lambaları, şamdanlar, sefil bir cinler âlemi. Merdiveni hızla tırmandım, manyoka, kızartma yağı ve idrar kokusu çoktan genzimi yakmaya başlamıştı.

Foxy'nin katındaki çamyarması beni tanımıştı. Peşime takılmadan önce içeri girmem için kenara çekildi. Koridor boyunca yer alan odaları gezerken işe çıkmak için hazırlanmakta olan kızları gördüm.

Kapıda, yüzü karanlıkta kalan bir çamyarması daha vardı. Yanımdaki herif ona bir işaret yaptı ve içeri geçtim. Perdeyi kaldırdım. Biblolar, küçük kutular, şişeler, tütsülerden yayılan kokular, dumanlar; her ayrıntı yerli yerindeydi. Hayvan ayakları, çiçek buketleri, deniz kabuklularıyla dolu büyülü bir dünya...

Foxy yalnızdı. Ayaklarını altına toplamış, bir baykuş gibi yere oturmuştu. Ona doğru yaklaşmamı beklemeden, kikirdedi:

– Honey, yine yollarımız kesişti, dedi, İngilizce olarak.

– Bütün yollar sana çıkıyor, Foxy.

– Ne istiyorsun, prensim.

– Hep aynı şey. Massine Larfaoui hakkında bilgi.

– Şu eski hikâye.

– Önceki görüşmemizde bana her şeyi anlatmadın. Siyah ibogadan bahsetmedin.

Bir dizimi yere koydum:

– Senin uyuşturucu satışın beni ilgilendirmiyor, Foxy. İsteyene, istediğini satıyorsun.

– Ben siyah iboga satmıyorum. Bu kutsal bir bitki. İnsan ruhu için tehlikeli. Bunu sana satacak kimseyi bulamazsın.

Yalan söylemiyordu; siyah iboga şüphesiz bir tabuydu. Yine de bu madde Paris'te dolaşımdaydı. Zamorski bunu doğrulamıştı ve ben onun kaynaklarına güveniyordum.

– Larfaoui bunu tedarik ediyordu. Nasıl?

– Karışık bir iş. Bu konuda konuşmak istemiyorum.

– Aramızda kalacak.

Elimi tuttu. Parmakları yapış yapıştı. Uyuşuk bir ses tonuyla mırıldandı:

– Anlaşmamızı hatırlıyor musun?

Başımı sallayarak onayladım. Yaraları mum ışığında parlıyordu. Pembe dilini şaklattı:

– Kızlarım sayesinde.

– Kızların mı?

Üzgün bir çocuk gibi kafasını salladı:

– Larfaoui onlardan iboga bulmasını istiyordu.

– Senin burada mı?

– Bak tekrar ediyorum, ben ona elimi bile sürmedim! Bu bitki benim ülkemde yetişiyor. Kızların başka kontakları da vardı.

– Gabonlular mı?

– Bir marabutlu* *[Kuzey Afrikalı dervişlere verilen ad. (ç.n.)]* tanıyan başka kızlar, evet. Zenci cariye hikâyeleri işte.

– Bu kaçakçılıktan ne zaman haberdar oldun?

– Larfaoui ölmeden hemen önce.

– Nasıl?

– Bira dağıtıcısı ölmeden önce beni görmeye geldi. Anneye ihtiyacı vardı.

– Neden?

– Siyah iboga arıyordu. Ona yardımcı olabileceğimi sanıyordu. Ama yanılıyordu.

– Neden senden istedi? Sana, senin kızların çevirdiği dolaplardan söz etti mi?

– Larfaoui bana her şeyi anlattı. Öfkesi burnundaydı. Bitkiye ihtiyacı vardı. Özel… çok özel bir müşteri için.

Kanımın donduğunu hissettim. Haklı da olabilirdim haksız da, ama Araf Ziyaretçisi'ne yaklaştığımı biliyordum.

– Bu müşteri hakkında, sana ne söyledi?

– Hiç. Hep daha fazla iboga istediği dışında. Ve Kabiliyeli korkuyordu.

– Bu tam olarak, ne zamandı?

– Sana söyledim: ölümünden iki veya üç hafta önce.

– Larfaoui, hayatından endişe mi ediyordu?

Koca gözlerini bana çevirdi. Ellerimi bırakmıştı. Israr ettim:

– Bana cevap ver. Bu müşterinin Larfaoui'yi tepelediğini mi düşünüyorsun?

– Sana söyleyebileceğim tek şey, siyah iboganın peşinde olan bu kişilerin çok tehlikeli oldukları. Şeytan'ın esirleri. Satanistler. Ve Larfaoui bitkiyi bulamadı. Bundan eminim…

Foxy yanılıyordu. Cinayet mahallinde Luc, siyah iboga stoku bulmuştu. Aklıma bir başka senaryo geldi: Araf Ziyaretçisi ile cumartesi katili aynı kişiydi. Larfaoui ona siparişini teslim etmişti, ancak henüz bilemediğim bir sebepten dolayı Ziyaretçi onu öldürmüştü ve iboga stokuna da dokunmamıştı.

– Larfaoui, dedim, senin kızlara müşterisinden söz etmiş mi? Onun kim olduğunu saptamamıza yarayacak bir şeyler söylemiş mi?

Önündeki havanın içine ağdalı bir sıvı döktü, kan kırmızı renkli, hafif ılıktı, sonra eline bronz bir tokmak aldı. Boğuk sesiyle cevapladı:

– Larfaoui kızlara ondan söz etmiş, evet. Korkudan ölüyormuş. Adamın çok… ama çok farklı olduğunu söylemiş.

– Ne açıdan farklı?

Kafası, siyah uzun boynunun üzerinde hafifçe sallandı. Bu konuşma onu ya öfkelendiriyordu ya da üzüyordu:

– Larfaoui'ye göre bir amacı varmış.

– Nasıl bir amaç?

– Honey, ısrar etme. Tüm bunları hatırlamak hoş değil.

– İlk konuşmamızda, bana Larfaoui'nin katilinin bir rahip olduğunu söylemiştin. Rahip bu müşteri olabilir mi?

– Beni rahat bırak. Kızlarımı korumak için büyümü hazırlamalıyım…

Ter içinde kalmıştım. Tütsülerin dumanı gözlerimi yakıyordu. Her yer kıpkırmızı görünüyordu, sanki gözlerimden kan fışkırıyor ve gördüğüm her şeyi kırmızıya boyuyordu. Ve tüm bu görüntünün arasında Araf Ziyaretçisi somutlaşıyordu. Yüzü yoktu, onu kimyasal kokteyllerini hazırlamak için siyah iboga alırken, müstakbel Işıksızlara hazırladığı karışımı enjekte ederken kafamda canlandırıyordum.

Ayağa kalktım. Foxy, başı öne eğik, hâlâ tokmağıyla yavaş yavaş havanını dövmeye devam ediyordu: tak... tak... tak... Mırıldandı:

– Gözü bizim üzerimizde. Peşimizde.

– Kim?

– Benim kızımı öldüren adam. Larfaoui'yi öldüren adam.

Tütsülü esrar çekmiş gibi boğazım yanıyordu. Bir şeyler söylemek zorundaydım:

– Asıl ben onun peşindeyim.

Büyücü kadın sırıttı. Sesimi yükselttim:

– Beni küçümseme. Henüz oyun bitmedi, kazanan belli değil!

– Karşındakinin kim olduğunu bilmiyorsun. Alaycı bir acımayla gülümsedi. Honey, sen bu hikâyeden hiçbir şey anlamamışsın.

105

Sabah, 04:00.

Telefonum çaldı.

Arayan Foucault'ydu:

– Seninkinin yerini buldum. Trois-Fontanots Sokağı, Nanterre.

Adres, İçişleri Bakanlığı'nın ek hizmet binalarının bulunduğu yere aitti.

– Oraya mı gidiyorsun?

– Hayır düşünüyorum. İş tamam.

– Senden istediklerimi yaptın mı?

– Tüm dosya tarandı, sayın peder. Manon'la ilgili bölüm.

– Neredesin?

– Eve varmak üzereyim. Eğer senin için bir mahzuru yoksa birkaç saat uyumak istiyordum.

Foucault, Beaugrenelle Mahallesi'nin arkasında, 15. Bölge'de oturuyordu.

– République Meydanı'ndayım, dedim kontak anahtarını çevirirken. On dakika sonra senin evin kapısında buluşalım.

– Seni bekliyorum.

Sully Köprüsü'nden Sol Yaka'ya geçtim. Yağmur durmuştu. Şafağın sökmesine daha vardı. Sokaklar bomboştu.

Beaugrenelle'i geçtim ve sola, Émile Zola Caddesi'ne döndüm, Théâtre Sokağı'na kadar devam ettim. Biraz ileride Foucault'nun Daewoo'sunu gördüm, farlarını söndürmüş beni bekliyordu. Beni fark eder etmez, arabasından indi ve benim arabama bindi.

Oturur oturmaz bana bir USB stick'i uzattı.

– Hepsi burada.

– MacIntosh'la uyumlu mu?

– Hiçbir sorun çıkmaz. Transkripsiyon için bir de plug-in ekledim.

Avucumun içindeki gümüş renkli dikdörtgene baktım.

– Magnan'ın ofisine girmeyi nasıl başardın?

– Kimliğimi gösterdim. Daima en basit yolu seç; bunu bana sen öğrettin. Görevli zaten yarı uyur haldeydi. Ona önemli bir gözaltı gerçekleştirildiğini ve bir dosyaya gerek olduğunu belirt-

tim. Yargıcın bana ofisinin anahtarlarını verdiğini söyledim ve hatta onu ikna etmek için evimin anahtarlarını bile gösterdim.

Onu tebrik etmem gerekirdi, ancak anlaşmamızda böyle bir şey yoktu. Foucault devam etti:

– Tutanaklara bir göz attım. Kızın aleyhine hiçbir şey yok.

– Teşekkür ederim.

Foucault kapıyı açtı. Onu durdurdum:

– Yarın hepinizi görmek istiyorum, seni, Meyer'i, Malaspey'i. Saat 9'da.

– Emniyet'te mi?

– Apsara'da.

– Savaş konseyi mi? diye gülerek sordu.

Ona göz kırparak cevap verdim:

– Diğerlerine haber ver.

Kafasını salladı ve kapıyı kapattı. Yeniden Sen'i geçtim ve ters yönden ekspres yola girdim. On dakika sonra Turenne Sokağı'ndaydım. Yorgun, bitkin ve şaşkındım, ama Magnan'ın tutanaklarını okumak için sabırsızlanıyordum.

Sokağın köşesine, yaya geçidinin üstüne park ettim. Kapıda giriş kodumu tuşlarken gözüm Organize Suç Dairesi'nin arabasının bulunduğu yere takıldı. Altıncı hissim bana onların uyuduklarını söylüyordu; arabada hiç kıpırtı yoktu, camlar buğulanmıştı. Tanımlanamaz bir atalet söz konusuydu. Cama vurdum. Adam koltuğunda sıçradı.

– Evi böyle mi kolluyorsunuz?

– Üzgünüm, ben…

Açıklamalarını bekleyecek zamanım yoktu. Dörder dörder basamakları tırmandım, sonra birden içimi bir sıkıntı kapladı. Kapıyı açtım, salona doğru yürüdüm. Oradan da odaya geçtim, nefesimi tutmuştum; Manon oradaydı, uyuyordu.

Kapı pervazına sırtımı dayadım ve rahatlamaya çalıştım. Yatağın üzerindeki siluetini hayranlıkla seyrettim.

Yeniden hole döndüm, pardösümü ve silahımı çıkardım. Yağmur hızlanmış, çatıyı, camları, duvarları dövüyordu.

Çalışma masama oturdum ve USB stick'ini Mac'ime taktım. Dosya ikonu belirdi. Foucault'nun verdiği programı yükledim, sonra yargıcın sayfalarına ulaştım.

Foucault doğru söylemişti; Corine Magnan'ın elinde hiçbir şey yoktu.

Ne Manon ne de herhangi biri aleyhine.

Okudum. Manon'un ifadesi, annesinin cesedinin bulunmasından iki gün sonra, 29 haziran 2002'de Lozan'da alınmıştı. Aynı İsviçre şehrinde yargıç tarafından alınmış başka ifadeler de vardı. Lozan Üniversitesi rektörü. Manon'un komşuları, mahalle esnafı... Aslında Manon'un ifadesinde zaman bakımından aksayan bir yan vardı, ama cinayet zamanı nerede olduğunu ispatlayamaması onu asla şüpheli yapmazdı. Üniversite eğitimine gelince, sadece bir tahminden öteye geçmezdi.

Bilgisayarımı kapattım, kaygılarım kaybolmuştu. Eğer kızıl saçlı bu yargıç Paris'te Manon'u sorgulamayı kafasına koymuş olsa bile Lozan'dakinden daha fazlasını öğrenemeyecekti. Ve Luc'ün tanıklığı da bir şeyi değiştirmeyecekti.

Sabah 05:30.

Gerindim ve masadan kalktım, banyoya doğru yürüdüm. O sırada odadan yükselen bir uğultu duydum. Yaklaştım ve gülümsedim. Manon uykusunda konuşuyordu. Hafif bir mırıltı, uyuyan prensesin cıvıltısı...

Biraz daha kulak kabarttım ve birden, demir bir kıskaç yüreğimi sıkıştırdı.

Manon Fransızca konuşmuyordu.

Latince konuşuyordu.

Bağırmamak için kapının pervazına sımsıkı tutundum.

Mırıltı kafamın içinde yankılanıyordu:

– Lex est quod facimus… Lex est quod facimus… Lex est quod facimus… Lex est quod facimus…

Manon, Araf Yolcuları'nın Andı'nı tekrar ediyordu.

Agostina gibi.

Luc gibi.

Bütün Işıksızlar gibi.

İnşa ettiğim bina bir kez daha yıkılıyordu. Manon'u aklamak için bütün teorilerim, varsayımlarım, girişimlerim ve başka bir katil bulmak için çabalarım yerle bir oluyordu.

Sırtım duvarda, yere kadar kayıp kıçüstü oturdum. Başım ellerimin arasında, bir çocuk gibi ağlamaya başladım. Umutsuzluk tüm benliğimi sarmıştı. Luc haklıydı. Manon, negatif bir NDE yaşamıştı. Ruhunun derinliklerinde bu kötücül anıyı barındırıyordu, bir enfeksiyon gibi. Buradan da annesini öldürmüş olduğu sonucu çıkıyordu…

Doğruldum. Hayır. Bu çok kolay olurdu. Hâlâ teorimi savunabilirdim. Eğer Manon, Araf Ziyaretçisi tarafından koşullandırıldıysa, bu deneyime ait bazı şeyleri uykusunda sayıklıyor olabilirdi; bu da onun suçlu olduğunu göstermezdi. O, demiurgos, gölge katil Sylvie Simonis'i kurban etmişti ve Manon'u bu işi yaptığına inandırmıştı.

Ayağa kalktım ve gözlerimi kuruladım. Ziyaretçi'nin kim olduğunu bulmalıydım. Manon'u kurtarabilmemin tek yolu buydu. Onu ve diğerlerini.

106

08:30, 15 kasım, cuma.

Gece gözümü kırpmamıştım.

Manon saat 7'de uyanmıştı. Ona kahvaltı hazırlamış – fırından alınmış kruvasan, çikolatalı ekmek– sonra yarım saat kadar olayların seyrini anlatmıştım. Pek tatmin olmamıştı. Evimde, tıkılıp kalmaktan çok sıkıldığını söylemişti. Geceki konuşmalarına en ufak bir imada bulunmadan ona sarılmış ve öğle yemeği için eve uğrayacağıma söz vermiştim.

Şimdi, Notre-Dame Katedrali'nin tam karşısında, Sol Yaka'da Dante Sokağı'ndaydım. Dün gece Foucault'yla buluştuğum meydanın birkaç metre ötesinde. Trafiğin gidiş geliş olduğu sokağa, adresimin tam önüne arabamı bıraktım.

Aspara bir çay salonuydu, yarı Hintli, yarı Endonezyalı. Gizli bir toplantı söz konusu olduğunda adamlarımla burada buluşurdum; zencefilli ve mangolu çayların içildiği bir yerde Cinayet Masası polislerini aramak kimsenin aklına gelmezdi.

Salon kapalıydı. Bizi bu kadar erken kabul etmek patronun bir hoşgörüsüydü. İçerisinin dekorasyonu bir palmiye yaprağını andırıyordu: Zümrüt yeşili duvarlar, Veronese tarzı masa örtüleri, su yeşili kâğıt peçeteler. Bütün mobilyalar sorgun ağacı ahşabındandı.

Gizlenmek için mükemmel bir yer.

Tek sorun vardı; içeride sigara içmek yasaktı.

İlk gelen bendim. Cep telefonumu kapattım ve bir siyah çay sipariş ettim. Keemun'umu tadını çıkara çıkara yudumladım, bir yandan da acil durum stratejimi kafamda şekillendirmeye çalışıyordum. Artık adamlarıma olayları bütün ayrıntılarıyla anlatma vakti gelmişti. Zaten yeterince zaman kaybetmiştim. Polonya'dan döndüğümden bu yana bir hafta geçmişti. Şimdi onlara bütün olayı açıklamalı ve önümüzdeki iki gün için onlara sarih görevler vermeliydim. Ancak Araf Ziyaretçisi hakkında tek bir ipucu, tek bir kanıt olmadan bunu yapmak da çok zordu!

Foucault, Meyer ve Malaspey geldi, varlıklarıyla dekoru biraz daha kırılgan hale getirdiler. Meşin ceketleri, parkalarıyla çay salonunun porselen heykelleri ve nazik biblolarıyla tam bir tezat oluşturuyordu.

Oturur oturmaz onlara kafamdakileri anlatmaya başladım.

Madde bir: Massine Larfaoui cinayeti. Madde iki: Jura Bölgesi'ndeki Sylvie Simonis olayı. Madde üç: Aynı ritüelle işlenmiş diğer cinayetler, sonra onlara "Near Death Experience"lardan, Işıksızlardan söz ettim... Ardından bu olayın metafizik yönünü anlattım: negatif deneyim, şeytanın bu işteki rolü, Araf Yolcuları'nın Yemini.

Çocukların gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Son olarak da, onlara benim akılcı varsayımımdan bahsettim. Tüm bu kâbusun ardında tek bir adam vardı. Kendini şeytan sanan, Işıksızlarını yaratan ve asitlerle, böceklerle intikam aldırtan bir kaçık.

Anlattıklarımı iyice sindirmeleri için biraz bekledim, sonra devam ettim:

– Sonuç olarak tek bir katil arıyorum. Ve bu herifin Jura Bölgesi'nde yaşadığından eminim. Sylvie Simonis'i, Agostina Gedda'nın kocası Salvatore'yi, Raïmo Rihiimäki'nin babasını öldüren bu adam. Öldükten sonra hayata dönenleri koşullandıran, onların kafalarına satanist fikirleri sokan bu adam. Ayrıca bu herifin bir doktor olduğunu tahmin ediyorum, ancak kimya, botanik, entomoloji, anestezi gibi diğer konularda da bilgi sahibi. Benim düşünceme göre herif bir süre Orta Afrika'da yaşamış. Bu tür heyecan uyandırıcı reanimasyon vakalarına şahit olmuş ve onların yanlarında bulunmuş. Ve bir hastaneye kolayca sızabilme imkânına sahip.

Yine bir süre sustuktan sonra devam ettim:

– Onun, komadan çıkar çıkmaz Luc'ün belleğine de müdahale ettiğini düşünüyorum.

Yeniden bir sessizlik oldu. Kimse fincanına el sürmemişti. Bu olay, bugüne dek karşılaştıklarımız arasında en çılgın olanıydı. Sonunda, Foucault koltuğunda kıpırdanarak konuşmaya başladı:

– Ne yapıyoruz?

– Soruşturmaya en baştan başlıyoruz, artık somut olaylara bütün dikkatimizi vereceğiz.

– Senin vadiyi taradım, Mat. Şu bokböcekleri hikâyesi ve…

– Her şeye yeniden başlamak gerekiyor. Herif orada, bundan eminim. Meyers'e doğru döndüm. Sen, şu böcekleri, likeni, Jura-'daki Afrikalıları yeniden araştır. Foucault sana açıklayacak. Tüm bu verilerden bir isim, bir ipucu çıkacağına inanıyorum. Başka çaremiz yok.

Malaspey'e döndüm:

– Sen, Larfaoui'nin izinden git. Afrika kökenli uyuşturucu, siyah ibogaya yoğunlaş, çok zor bulunan bir madde. Kabiliyeli bazı müşterilerine tedarik ediyormuş. Elimde bununla ilgili bir dosya var, sana getirdim. Başka bağlantıları da var mıymış araştır. Bizim katil, deneyimlerde kullanmak için siyah iboga arıyor, bundan eminim. Diğer satıcılarla da temasa geç.

Malaspey, ağzında piposu not alıyordu. Ona güvenebilirdim; uzun yıllar Narkotik'te görev yapmıştı. Foucault araya girdi:

– Peki ben?

– Teorime göre, katil, Avrupa çapında bütün reanimasyon vakalarının yerlerini saptıyor. Yani bunları saptamak için bazı imkânlara sahip. Bu bizim en önemli ipucumuz. Şu veya bu şekilde ölüp de hayata dönenleri buluyor. Bunu nasıl yaptığını öğrenmemiz gerekiyor.

– Somut olarak, ben kimle temasa geçiyorum?

– NDE vakalarının dökümünü tutan kuruluşlar. INDS mesela: International Association for Near Death Studies.

– Bir Amerikan kurulunu mu?

– ABD'de bir ofisi var, ama Fransa'da ve Avrupa'nın birçok ülkesinde de. Bütün şubeleri araştır. Belki negatif deneyimlerle ilgilenen birini hatırlıyorlardır. Ya da sadece şüphelerini çekmiş birini. Yabancı dillerle aran iyi olduğuna göre senin için bir sorun olacağını sanmıyorum.

Foucault suratını astı. Devam ettim:

– Araştırmanı, herhangi bir hayal görmemiş olsalar bile, heyecan uyandırıcı deneyim yaşamış kişilerin tamamını kapsayacak şekilde genişlet. Her şeye rağmen, eğer haklıysam, bizim katil onların beyinlerine nüfuz etmeyi kendine görev edinecektir. Komadan çıkmış hastalarla ilgilenen kuruluşlarla temasa geçmek zorunda.

Salonun temiz havasına rağmen bir Camel yaktım.

– Bana gelince, dedim, Raïmo Rihiimäki'nin, Agostina Gedda'nın ve Manon Simonis'in tıbbi dosyalarına yeniden göz atacağım. Bu üç dosyada ortak bir isim olabilir. Bir doktor, bir bilirkişi, bir uzman.

Meyer bir çekincesini söylemek zorunda kaldı:

– Mat, tamam bütün bunları yapalım. Ancak başka dosyalar da var, bizi bekleyen.

– Her şeyi bırakın.

– Ya Dumayet? diye sordu Foucault.

– Ben ilgilenirim. Bu soruşturma mutlak bir önceliğe sahip. Her üçünüzü de bu işin içinde görmek istiyorum.

Sustum. Sonra bir kahkaha patlattım. Garsona işaret ettim:

– Artık daha ciddi konulara geçebiliriz. Buralarda bir yerde gizlenmiş bir şişe olacaktı!

107

Dışarıda beni bir bomba bekliyordu.

Saat 09:10'da, Manon tarafından bırakılmış bir mesaj.

– Neredesin? Beni tutukluyorlar, Mat! Beni gözaltına alıyorlar! Nereye gittiğimi bilmiyorum. Gelip beni al!

Mesaj, kesik kesik soluklanmalarla –ürkmüş bir hayvan gibi– sona eriyordu. Demek Magnan tahminimden çok daha çabuk harekete geçmişti. Ve hem de en kötü yola başvurmuştu: Gözaltına almak. Yirmi dört saat gözlem altında tutabilirdi ve bu gözaltı süresini bir kere uzatma hakkına sahipti. Onu kim sorgulayacaktı? Adli Polis'in adamlarını düşündüm, teşkilatın en sertleri.

Manon'u aradım. Telesekreter. Yargıcın telefon numarasını tuşladım. Yine telesekreter. Kahretsin. Peş peşe iki yeri aradım ve sorgulamanın, Nanterre'de Trois-Fontanots Sokağı'ndaki binada yapıldığını öğrendim.

Sirenimi açtım, tepe lambamı taktım ve Défense'a doğru yola çıktım. Hızla. Tepe lambamdan yayılan ışık arabamın içini kutup mavisine boyuyordu. Ayağımı gaz pedalından çekmeden yol alıyor, bir yandan da soruşturmamı ihmal etmemem gerektiğini düşünüyordum. Ağlayan, kendini kaybetmiş Manon'un görüntüsünden kurtulmalı ve benim için öncelik taşıyan dosyalara dönmeliydim.

Raïmo Rihiimäki'nin psikiyatrı, Valtonen'i aradım. Bağıra bağıra ona durumu açıkladım ve ondan mümkün olduğunca çabuk Raïmo'nun tıbbi dosyasını yollamasını istedim, tabii onunla temas kurmuş doktorların ve uzmanların listesini de eklemeyi unutmamasını söyledim.

Valton her şeyi dijital ortama geçirmişti. Derhal hepsini e-postayla bana iletebilirdi; ancak İngilizce değildi. Hepsi Eston-

caydı. Sorun değildi; ben bir isim arıyordum, bilimsel bir yorum değil.

Siren sesleri arasında, bu kez Lourdes'daki Tıbbi Müşahede Ofisi'ni, Agostina Gedda mucizesiyle ilgilenmiş bilirkişilerin listesini istemek için aradım. Bana bu belgelere, bir cinayet soruşturması nedeniyle el konulduğunu söylediler. Agostina Gedda'nın tedavisiyle ilgilenmiş Doktor Pierre Bucholz öldürülmüştü.

Hiçbir şey söylemeden ve isim vermeden telefonu kapattım. Durum boktanın da boktanıydı. Aklıma Van Dieterling geldi; onda da bir dosya vardı. Ancak ondan bir kez daha bir lütufta bulunmasını isteyemezdim, Kardinalle yeniden tartışmayı göze alamıyordum.

Geriye bir tek Catania Piskoposluğu kalıyordu. Monsenyör Corsi'yi aradım. Sirenimi kapattım, piskoposa ulaşabilmek için iki rahiple konuştum. Beni hatırlıyordu ve Santa Sede'nin bilirkişi raporunu bana yollamakta bir mahzur görmüyordu. Ancak bana fotokopileri verebilirdi ve bu da en az bir haftalık bir süre gerektiriyordu. Soğukkanlılığımı koruyarak soruşturmanın aciliyetinden söz ettim ve sabah diyakozlarından birinin bana dosyayı fakslamasını istedim. Ve verdiğim zahmet için teşekkür etmeyi de ihmal etmedim.

Telefon trafiğini sürdürüyordum, Lozan Üniversite Hastanesi'nin numarasını tuşladım. Onlardan da Manon'un kurtarılması ve tedavisiyle ilgili dokümanları göndermelerini istedim. Dr. Moritz Beltreïn bir seminerdeydi ve ancak akşama doğru ofise dönecekti. Ve dosyanın nerede olduğunu bir tek o biliyordu. Bir mesaj bırakmak istiyor muydum?

Sadece bir kez karşılaştığım stajyer doktorla konuşmak istediğimi söyledim, adını hatırlıyordum: Julie Deleuze. Sadece hafta sonları çalışıyordu ve cuma akşamları göreve geliyordu,

daha birkaç saati vardı. Öğleden sonra arayacağımı söyleyerek telefonu kapattım.

Porte Maillot.

Bir muhakeme yaptım. Bugün Raïmo ve Agostina'nın dosyaları elimde olacaktı. Ayrıca Éric Thuillier, uyandıktan sonra Luc Soubeyras'yla temas kurmuş olanların listesini bana ulaştıracaktı. Bir tek, verileri mukayese etmek ve ortak bir isim bulmak için Manon'un dosyası eksikti.

Saint-Germain-es-Laye yönündeki tüneli geçtikten sonra beni doğrudan "Nanterre-Parc" çıkışına götüren bulvara saptım, burası beni Nanterre'deki İçişleri Bakanlığı ek hizmet binalarına götürecek en kısa yoldu.

Üniformalı nöbetçiler beni içeri bırakmadı. Randevum yoktu, ayrıca herhangi bir davet de almamıştım. Dün gece buraya giren Foucault gibi şanslı değildim. Corine Magnan'a burada olduğumu söylemelerini istedim.

Beş dakika sonra, kızıl saçlı yargıç göründü. Yanakları artık pas rengi değil, alev alevdi. Bana "merhaba" bile demedi.

– Burada ne arıyorsunuz? dedi, metal detektörlü kapıdan çıkarken.

Sesi öfkeliydi.

– Manon'la konuşmak istiyorum.

Yüzünde zoraki bir gülümseme belirdi. Ona doğru bir adım ilerledim.

– Beni engellemek niyetinde misiniz?

– Kimseyi engellemiyorum, dedi. Ancak onu göremezsiniz; bunu siz de gayet iyi biliyorsunuz.

– Ben Cinayet Masası'nda yüzbaşıyım!

– Sakin olunuz.

Polislerle dolu mekânda bağırmıştım. Bütün gözler bana çevrildi. Elimle ter içinde kalmış yüzümü sıvazladım. Ellerim tit-

riyordu. Magnan beni kolumdan tuttu ve alçak sesle kulağıma fısıldadı:

– Geliniz. Ofise geçelim.

Güvenlik barikatını aştıktan sonra, sağa döndük bir sürü kapının bulunduğu bir koridora saptık. Toplantı salonu. Beyaz bir masa, birkaç sıra sandalye, bej renkli duvarlar. Hiçbir özelliği olmayan bir mekân.

– Yasayı en az benim kadar biliyorsunuz, dedi kapıyı kapatırken. Gülünç duruma düşmeyiniz.

– Elinizde onun aleyhine kullanabileceğiniz hiçbir şey yok!

– Sadece onu sorgulamak istiyorum. Herhangi bir zorlama olmadan geleceğinden emin değildim.

– Neyin tanıklığını yapmasını istiyorsunuz, Tanrı aşkına?

– Yaşadığı deneyimin. Yaşadıklarını biraz daha eşelemek istiyorum.

Sandalye sıralarının yanından yürüdüm.

– Hiçbir şey hatırlamıyor. Bunu söyledi, hem de birkaç kez. Kahretsin, siz aklınızı mı kaçırdınız?

– Sakin olunuz. Luc'le benzer bir deneyim yaşadı mı yaşamadı mı emin olmak istiyorum, anlıyor musunuz? Üstelik yeni bir durum var.

– Yeni bir durum mu?

– Dün akşam Luc Soubeyras'yı gördüm. Durumu iyi değildi.

Kireç gibi olmuştum.

– Ne oldu?

– Bir tür kriz. İvedilikle benimle konuşmak istemiş.

– Durumu nasıl?

– Gidip onu görünüz. Gördüklerimi size anlatmam çok zor.

İki elimle masaya vurdum:

– Siz bunu yeni bir durum olarak mı adlandırıyorsunuz? Sayıklayan, saçmalayan bir adamı?

– Bu sayıklama aynı zamanda bir gerçeğin dışavurumu olabilir. Luc, Manon Simonis'in de aynı travmayı yaşadığını iddia ediyor. Ve onun, hâlâ, bu eski deneyimin etkisinde olduğunu söylüyor. Ve bunun içgüdüsel olarak cinayet işlemesine neden olabilecek bir şoka yol açabileceğini iddia ediyor.

– Ve siz bu saçmalıklara inanıyorsunuz, öyle mi?

– Ortada bir ceset var, Mathieu. Manon'u sorgulamak istiyorum.

– Onun deli olduğunu mu düşünüyorsunuz?

– Bazı şeylerden emin olmam lazım... Hatta kendine malik mi bilmeliyim.

Başka bir gerçeği daha anlamıştım. Gözlerimi, yukarı, tavana doğru çevirdim.

– Burada, yukarıda bir psikiyatr var mı?

– Bir uzman getirttim, evet. Ben ifadesini aldıktan sonra Manon onunla görüşecek.

Bir sandalyeye çöktüm:

– Size direnemez. Kahretsin, onu hiçbir şeyden sorumlu tutamazsınız.

Corine Magnan bana doğru yaklaştı. Eliyle sandalye sıralarının hemen önündeki masayı okşuyordu:

– Sessizce çalışıyoruz. Onun ruhunun karanlık bir bölgesine gizlenmiş, olayı çözmemizde yardımcı olabilecek bir şeyi atlamak istemiyorum.

Cevap vermedim. Birkaç saat önce Manon'un Latince olarak mırıldandığı sözcükleri düşünüyordum. "Lex est quod facimus..." Aslında ben bile hiçbir şeyden emin değildim.

Corine Magnan karşıma oturdu:

– Size bir sırrımı açıklamak istiyorum, Mathieu. Bu olayda elimde hiçbir delil olmadan yol alıyorum. Ve her şeyi yol boyunca oluşturuyorum. Bu nedenle hiçbir varsayımı göz ardı edemem.

– Manon'un ruhunu Şeytan'a satması; bu bir varsayım değil, bir suçlama.

– Simonis olayındaki her şey olağandışı. Cinayetin işleniş biçimi. Sylvie'nin kişiliği, dini bir bağnaz, çocuğunu öldürmeye teşebbüs ettiğinden şüpheleniliyor. Kızı, bir cinayet kurbanı, ölümden dönmüş ve hiçbir şey hatırlamıyor. Bizim ilgilendiğimiz bu cinayet, hepsi de çok karmaşık olan diğer cinayetlerin bir kopyası. Ve şimdi de Luc Soubeyras, kendi arzusuyla komaya giren bir polis!

– Ve siz ona inanıyorsunuz?

– Gidip onu görünüz.

Dikkatlice yüzüne baktım, ses tonu Luc'ünkine benziyordu. Sert görünümünün ardında bir yumuşaklık ve gizem vardı. Aslında Magnan o kadar antipatik biri değildi, sadece dosyasının içinde kendini kaybetmiş bir yargıçtı. Ses tonumu değiştirdim:

– Sorgu, ne kadar sürer?

– Birkaç saat. Fazla değil. Sonra, psikiyatr Manon'la görüşecek. Akşama doğru, serbest kalır.

– Hipnoz veya benzeri bir şey kullanacak mısınız?

– Dosya yeterince karmaşık. Daha fazla abartmanın gereği yok.

Ayağa kalktım ve süngüsü düşük bir halde kapıya doğru ilerledim. Yargıç hole kadar beni yolcu etti. Holde, bana doğru döndü ve dostça kolumu sıktı:

– İşimiz bitince sizi arayacağım.

Camlı kapıyı itip dışarı çıkınca ince bir ışık kalbimi delip geçti. Sevdiğim kadını terk etmiştim. Ve tam olarak şu an nerede olduğunu bile bilmiyordum.

Hemen kendimi toparlamam gerekiyordu.

Elimi çabuk tutmalıydım.

Ne pahasına olursa olsun Araf Ziyaretçisi'ni bulmam lazımdı.

Ama önce, küçük bir ziyaret yapmalıydım.

Saat 1:15.

Gidip dönmek için kendime bir saat veriyordum, daha fazla değil.

108

– Bir sorunumuz var?

– Nasıl bir sorun.

– Luc KKHG durumunda. Kurul Kararıyla Hastanede Gözetim. Tehlikeli olmaya başlamış.

– Kimin için?

– Kendisi için. Başkaları için. Tecrit hücresinde tutuyoruz.

Pascal Zucca'nın daha önceki görüşmemizdeki kaygısızlığından eser yoktu. Yüz ifadesinden gerginliği belli oluyordu. Bir daha sordum:

– Ne oldu?

– Luc bir kriz geçirdi. Çok şiddetli.

– Birine mi saldırdı?

– Hayır. Ancak tıbbi malzemeleri parçaladı. Bir lavaboyu kırdı.

– Lavaboyu mu?

– Bu tür gösterilere, davranışlara alışkınız.

Cebinden bir sigara çıkardı. Marlboro Light. Zippomla yaktım. Derin bir nefes çektikten sonra mırıldandı:

– Ancak... bu kadar çabuk olmasını beklemiyordum.

– Numara yapmış olamaz mı?

– Eğer numaraysa, son derece başarılı.

– Onu görebilir miyim?

– Elbette.

– Neden, “elbette”?

– Çünkü o da sizi görmek istiyor. Zaten bu yüzden hücresinin altını üstüne getirdi. Önce yargıçla konuştu, sonra sizin gelmenizi istedi. Şantajına boyun eğmek istemedim. Sonuçta, her şeyi kırdı.

Lombozlarla dolu koridorda yürümeye başladık. Zucca mekanik bir şekilde yürüyordu, bir önceki günkü koşucudan eser yoktu. Beni bir konsültasyon odasına aldı. Bir masa, bir yatak, ilaç dolapları. Zucca, başka bir odaya bakan camın storunu araladı.

– Orada.

Storun şeritlerinin arasından içeri baktım. Luc çıplaktı, yere oturmuştu, üzerinde judo giysisine benzeyen beyaz ve kalın bir örtü vardı. Hücre bomboştu. Kapı kolu yoktu. Duvarlar, tavan ve zemin bembeyazdı, tutunacak herhangi bir şey gözükmüyordu.

– Şimdilik sakin, dedi Zucca. Haldol’ün etkisinde, öncelikle deliriumundan gerçeği ayırt etmesini sağlayacak bir antipsikotik. Ayrıca sakinleştirici bir iğne de yaptık. Rakamlar size bir şey ifade etmeyecektir, ancak etkili dozlar verdik. Anlamıyorum. Bu kadar kısa bir sure içinde, böyle bir kriz…

Camın diğer tarafındaki en iyi dostuma bakıyordum. Örtünün altına büzülmüş, hareketsiz duruyordu. Kılsız teni, kazınmış kafası, ifadesiz yüzü, bomboş olan bu odanın içinde kaybolup gitmişti. Sanki bir çağdaş sanat performansıydı. Nihilist bir eser.

– Beni anlayabilir mi?

– Sanırım, evet. Sabahtan beri hiç konuşmadı. Gelin size kapıyı açayım.

Salondan çıktık. Anahtarı kilide sokarken sordum:

– Gerçekten tehlikeli mi?

– Artık değil. Yine de varlığınız onu rahatlatacaktır.

– Neden bana daha önce haber vermediniz?

– Gece büronuza mesaj bıraktık. Bende cep numaranız yok. Luc de hatırlayamadı.

Kapı tokmağını tuttu, sonra bana doğru döndü:

– Dünkü konuşmamızı hatırlıyor musunuz? Luc'ün bilinçaltının derinliklerinde gördüğü şeyi.

– Nasıl unuturum. Cehennemden söz etmiştiniz.

– Bu hayalleri bugün daha sık görüyor. Yaşlı adam. Suratların oluşturduğu duvarlar. Koridordaki iniltiler. Luc korkuyor. Dün gece sergilediği şiddetin nedeni bu korku. Aklını kaçıracak halde.

– Bu bir tür panik krizi mi?

– Pek sayılmaz. Saldırgan, acımasız ve kaba. Size anlatmam çok zor.

– Yani onun ruhunu Şeytan'a sattığını mı söylemek istiyorsunuz?

– Eski çağlarda olsaydı, yakılırdı.

– Durumunun daha da kötüye gideceğini mi düşünüyorsunuz?

– Henri-Colin'e kapatılması söz konusu. Tehlikeli hastaların konulduğu bir yer. Bana göre bunun için daha erken. Her şey yoluna girebilir.

Odaya girdim, kapı arkamdan kapandı. İçerideki her ayrıntı bir tokat gibi yüzümde patladı. Tavandan yayılan beyaz ışık. İhtiyaç gidermek için bir köşeye konmuş kırmızı kova. Bir jimnastik minderini andıran, Luc'ün üzerinde oturduğu şilte.

– Nasılsın? diye sordum sözüm ona neşeli bir ses tonuyla.

– Mükemmel!

Sırıttı, sonra üşüyormuş gibi iyice örtünün altına büzüldü. Aslında, içeride boğucu bir sıcak vardı. Kravatımı gevşettim:

– Beni mi görmek istedin?

Kasılır gibi oldu, başı öne eğikti. Bacağı örtünün kıvrımının arasından gözüktü. Hiddetle kaşıdı. Bir dizimi yere koyarak yeniden sordum:

– Beni neden görmek istedin? Sana nasıl yardım edebilirim?

Kafasını kaldırdı. Kızıl kaşlarının altında, gözbebeklerinin sarımsı, coşkulu bir parlaklığı vardı.

– Senden benim için bir şey yapmanı istiyorum.

– Söyle.

– İsa'nın yakalandığı zaman söylediği meseli hatırlıyor musun?

Gözlerini tavana dikti, yüksek sesle söylemeye başladı:

– "İsa, üzerine gelmiş olan başkâhinlere, mabedin kumandanlarına ve ihtiyarlara dedi: 'Ben her gün sizinle mabette olduğum zaman, siz bana el uzatmadınız; fakat bu sizin saatinizdir ve karanlığın kudretidir!' "

– Anlamıyorum.

– Karanlığın saatidir, Mat. Kötü kazandı. Artık geriye dönüş yok.

– Sen neden bahsediyorsun?

– Kendimden.

Titredi. Soğuk galip gelmiş gibiydi, sanki kemiklerine kadar üşüyordu.

– Kendimi kurban ettim, Mat. Vukovar'da silaha sarıldığım gibi kendimi öldürdüm, ama bu kez bir özgürlüğe kavuşma, bir iyileşme söz konusu değil. Şeytan büyük bir fatih. Beni ele geçirdi. Bütün kontrolü kaybettim.

Gülümsemeye çalıştım, ama başaramadım. Luc bir din şehidiydi. Sadece hayatını değil, ruhunu da kurban etmişti. Tanrısal selamete ulaşamayacaktı, çünkü onun şahadeti tamamen bu selameti reddetmeye dayanıyordu.

Kesik kesik bir kahkaha attı:

– Aslında kendimi özgürleşmiş hissediyorum. İyinin bu zoraki sonsuzluğunu artık duymuyorum. Dümeni bıraktım ve rotadan saptım.

– Kendini bırakmamalısın.

– Hiçbir şey anlamamışsın, Mat. Ben bir Işıksız'ım. Yapabileceğim tek şey, tanıklık etmek. İşaretparmağını şakağına dayadı. Burada, kafamın içinde olan biteni tanımlamak.

Sustu, kamburlaşmıştı, ruhunu mikroskop altında inceler gibi dikkat kesilmişti:

– Düşüşümü sağlayan bir başka yan daha var bende. Ürkmüş, kormuş bir yan. Ancak diğer yanım gitgide büyüyen bu özgürlükten zevk alıyor. Beynimin içinde patlayarak yayılan bir mürekkep poşeti gibi. Sırıttı. Girdim, Mat. İblislerin arasına sızdım. Kısa bir süre zarfında da benliğimi yitireceğim.

Sinirlenmeye başlıyordum. Benim bütün mücadelem bu tür söylemlere, bu tür duruşlara karşı çıkmaktı. Bu soruşturmayı somut, akılcı bir tarafa çekmeye çalışıyordum, oysa Luc şeytan saçmalıkları içinde yuvarlanıp gidiyordu.

– Benden bir şey yapmamı istiyordun, dedim, sabırsızca. Nedir?

– Ailemi koru.

– Kimden?

– Benden. Bir veya iki gün sonra dehşet, korku salmaya başlayacağım, tehlikeli biri olup çıkacağım. Ve önce yakınlarımdan başlayacağım.

Elimi omzuna koydum:

– Luc, burada tedavi olacaksın. Korkacak hiçbir şey yok. Sen...

– Kapa çeneni. Hiçbir şey bilmiyorsun. Çok yakında, bu tecrit hücresi bana engel olamayacak. Çok yakında hepiniz bana

güveneceksiniz. Görünüşte, akıl sağlığıma kavuşmuş olacağım. İşte o zaman gerçekten tehlikeli biri olup çıkacağım…

Derin bir iç çektim:

– Somut olarak ne yapmamı istiyorsun?

– Evimin önüne polis koy. Laure'u koru. Kızları koru.

– Bu çok saçma.

Keskin bakışlarını bana çevirdi, sanki beynimin içine nüfuz etmek istiyordu.

– Tek tehdit ben değilim, Mat.

– Başka kim var?

– Manon. İntikam almak isteyecektir.

Bu kadar saçmalık yeterdi. Ayağa kalktım:

– Tedavi olman gerekiyor.

– Beni dinle!

Kısa bir süre, öfkeden suratı çirkinleşti. Kısa bir süre odada Şeytan'ın hâkimiyetini hissettim.

– Onun aleyhine tanıklık ettiğim için beni affedeceğini mi sanıyorsun? Onu tanımıyorsun. Onun ruhunu bilmiyorsun. Onun içinde yaşayan varlığı bilmiyorsun. Fırsat bulduğunda harekete geçecektir. Benim için değerli olan şeyi yok edecektir. Onun masumiyeti bir maske. O Şeytan'la besleniyor. Ve o beni asla affetmeyecek. Onun sırrını açığa çıkarıyorum, anlıyor musun? Bunu önlemeye çalışacaktır. Ve benim yakınlarımdan intikam almak isteyecektir.

– İyice saçmalıyorsun.

– Bunu yap, ailemi koru. Dostluğumuz için.

Bir adım geriledim. Zucca'nın bizi camın ardından izlediğini biliyordum. Gelip bana kapıyı açacaktı. Luc'ün, komadan çıktıktan sonra hatırladıklarını sorgulamayı düşünmüştüm. Sürekli olarak yanına gelen, onunla ilgilenen bir doktor hatırlıyor mu öğrenmek istiyordum. Olası bir Araf Ziyaretçisi'ni.

Ama bütün soruları sormaktan vazgeçtim.

Haldol veya değil, Luc gerçek ile deliriumu arasında kesinlikle bir ayrım yapamıyordu.

Arkamda kapının açıldığını duydum. Luc şiltesinin üzerinde doğruldu:

– Polisleri yolla. Rica ediyorum. Bunu yapabilirsin, değil mi?

– Sorun değil. Bana güven.

109

Emniyet'e döndüm.

Dosyalarım faks ve e-posta yoluyla gelmiş, beni bekliyordu.

Agostina Gedda'yla ilgili uluslararası komisyonun bilirkişi raporu.

Raïmo Rihiimäki'nin tıbbi ve psikiyatrik dosyası.

Hôtel-Dieu'den Luc'le temas kurmuş doktorların listesi.

Pardösümü çıkarmadan, e-posta yoluyla gelmiş son iki dokümanın çıkışını aldım ve Agostina mucizesini teyit etmiş uzmanların listesinin yer aldığı faksı okumaya başladım. Şu ünlü Uluslararası Tıp Konseyi'nde yer alan doktorların listesini:

– Prof. Andreas Schmidt
Universität zu Köln
Albertus-Magnus-Platz
50923 KÖLN- DEUTSCHLAND

– Dr.ssa Maria Spinelli
Policlinico Universitario
Viale A. Doria-95125 CATANIA-ITALIA

– Dr. Giovanni Ponteviaggio
Ospedale dei bambini G. di Cristina
piazza Porta Montalto-8 90134
PALERMO-ITALIA

– Prof. Chris Hartley
King's College London
Strand, London WC2R2LS-ENGLAND, UNITED KİNGDOM
– Dr. Martin Gens
Liège Psikiyatri Hastanesi
Site du Petit Bourgogne
Professeur-Mahaim Sokağı, 84
4000 LIÈGE-BELÇİKA
– Prof. Moritz Beltreïn
Vaudois Üniversite Hastanesi
Bugnon Sokağı, 46
1011 LOZAN-İSVİÇRE
– Monsenyör Filippo de Luca
Caritas Diocesana di Livorno
Via del seminario, 59
57 122 LIVORNO-ITALIA
– Pierre Bucholz
Tıbbi Gözlem Ofisi
Les Sanctuaires
1, Monseigneur-Théas Caddesi
65108 LOURDES CEDEX-FRANSA

Aklıma bir isim takıldı: Moritz Beltreïn. Bu listede ne işi vardı? Koma konusunda uluslararası bir uzman olarak, Roma Kilisesi tarafından Agostina vakasını incelemesi için çağırılması şaşırtıcı değildi, ama Catania'daki bu mucizeyle ilgilendiğini hatırlamıyordum; böyle bir olaydan haberi olmadığını ileri sürmüştü. Neden yalan söylemişti?

Yazıcıdan yeni çıkmış, Raïmo Rihiimäki'yle ilgili kâğıtları incelemeye başladım. Elime keçeli bir kalem aldım ve Estonca yazılmış özel isimleri işaretledim.

Raporun sonunda, İngilizce yazılmış bir bölüme rastladım. Yabancı bir uzman tarafından imzalanmış, Raïmo'nun durumunu özetleyen bir sonuç yazısıydı.

Bağırmamak için kendimi zor tuttum.

İmza yine tanıdık bir isimdi: Moritz Beltreïn!

Yazılar birbirine karıştı. İsviçreli Araf Ziyaretçisi olabilir miydi? Ya da en azından cinayet serisiyle bir ilgisi olabilir miydi? Profesör açıkça benimle dalga geçmiş, ona mucizeden ve Şeytan'dan söz ettiğimde yüzüme bakarak gülmüştü.

Yazıcıdan Éric Thuillier'nin listesini aldım; uyandığı andan itibaren Luc Soubeyras'yla temas kurmuş doktorlar, uzmanlar ve hemşireler. Yaklaşık otuz kadar isim.

Kalemimle listeyi soyadlarına göre taradım. İkinci sayfanın başında rastladığım dört hece çığlık atmama neden oldu: Moritz Beltreïn Hôtel-Dieu Reanimasyon Servisi'nde 5, 7 ve 8 kasım tarihlerinde bulunmuştu!

Yani Luc Soubeyras'nın komadan çıktığı ilk günlerde.

Düşüncelerim de kalbimin ritmine ayak uydurmuştu.

Kısa aralıklarla ve sarsılarak.

Moritz Beltreïn, Araf Ziyaretçisi.

Karanlık bir adam. Elton John'un benzeri. Gerçekten Işıksızların yaratıcısı olabilir miydi? Ölüp de dirilenlerin bilinçaltına sızan ve şeytani ritüellere göre cinayet işleyen adam o muydu?

Telefona sarıldım ve Thuillier'yi aradım. Doğrudan konuya girdim:

– Size İsviçreli bir doktoru sormak istiyorum. Moritz Beltreïn.

– Evet. Ne oldu?

– Onu tanıyor musunuz?

– Elbette. Önemli biri.

– Luc komadan çıktıktan hemen sonra Hôtel-Dieu'ye gelmiş, adını listede gördüm.

– Bir raslantı. O sırada Paris'teymiş. Koma hakkında hazırladığı bir kitap için Luc'le konuştu. Ya da bir makale, bilmiyorum.

– Onun hakkında ne düşünüyorsunuz?

– Bir deha. Tek başına, reanimasyonla ilgili birçok teknik geliştirdi. Birçoğu bugün bile hâlâ kullanılıyor.

Suratıma, aynı anda hem alev gibi yakıcı hem de buz gibi soğuk kırbaçlar yediğimi hissediyordum. Beltreïn, Ziyaretçi'nin profiliyle bire bir örtüşüyordu. Dünya üzerinde vuku bulan olağandışı bütün reanimasyon vakalarından haberdardı. Uluslararası bir ağa sahipti. Bütün dikkatini ruhun açıklanamaz sınırlarına yöneltmişti. Koma. Ölüm. Uyanma. Descartes'çı doktor görüntüsünün ardında, bilinçaltlarının Arafıyla büyülenmiş bir adam…

– Luc'ü kaç kez ziyaret ettiğini biliyor musunuz?

– Bu soruların sebebi ne?

– Hatırlamaya çalışınız.

– Birkaç defa geldi. Bizim servisin müdürünün arkadaşı. Size söyledim, bir kitap hazırlıyor.

Bir reanimasyon uzmanı. Bir anestezi eksperi. İnsan ruhunun sınırlarıyla oynayabilen bir doktor. Onu görür gibi oluyordum; odada ayakta durmuş, Luc'e iboga bazlı bir karışım enjekte ediyor, sonra kılık değiştirmiş, ışıldayan saçlarıyla yeniden ortaya çıkıp, karanlıkta dans ediyordu…

Koridordaki albino şeytan.

– İlk karşılaşmamızda, dedim kısa kısa nefes alarak, bana Luc'ün kollarındaki iğne izlerinden bahsetmiştiniz?

– Yani?

– Bu son günlerde, yeni izler de gördünüz mü?

Thuillier nihayet ne demek istediğimi anlamıştı:

– Sizin şu Doktor Mabuse'ün Beltreïn olduğunu mu düşünüyorsunuz?

– Yeni iğne izleri var mıydı, yok muydu?

– Söylemesi zor. Komadan çıkmış biri bir kevgiri andırır. Serum izleri, kan tahlili için iğneler…

– Teşekkür ederim, Doktor.

– Bekleyiniz. Beltreïn'i uzun süreden beri tanırım ve…

– Sizi arayacağım.

Şüphelerimde en ufak bir değişiklik olmadan telefonu kapattım. Şu veya bu şekilde, Beltreïn Işıksızlarla bağlantılıydı. Saatime baktım: 14:40. Ve hâlâ Manon'dan bir haber yoktu.

Kaynayan beynimde çoktan planımı yapmıştım. Seminer dönüşü Beltreïn'i sorgulamak amacıyla Lozan'a gitmek için ilk TGV'ye atlayacaktım. Hatta Lozan'da olmaması daha iyiydi; o dönmeden önce dairesini arayabilecektim.

Belki de aptalca bir şey için sekiz saatimi harcayacaktım.

Belki de tam tersine dosyamı çözüme kavuşturacak bir ipucuna ulaşacaktım.

Foucault'yu aradım ve gözaltı çıkışında Manon'u almasını ve yanında kalmasını istedim. Kızda güven uyandıracağını biliyordum. Foucault daha telefonu kapatmadan ben Lyon Garı'nın numarasını çeviriyordum.

110

TGV, birinci mevki.

İnce uzun gövdesiyle tren, ormanları, ovaları, tepeleri aşıyordu. Alnımı cama dayamış, bir karnı yarar gibi manzarayı kesen büyük, dev gibi bir testere hayal ediyordum. Tüm vücudumda rüzgârın uğultusunu, rayların insanı sağır eden vızıltısını hissediyordum.

Çevremde, gözleri dizüstü bilgisayarlarında, yanakları cep telefonlarında kravatlı adamlar vardı. Telefon konuşmaları. Hep aynı tiz, ukala, kasıntılı ses tonu, hep aynı ticari konular, hep aynı saldırgan maddiyatçılık. Yaşadığım kâbusun yanı sıra bir de tüm bunlar…

Kim, benim vahşi bir katilin peşinden gittiğime inanırdı?

Moritz Beltreïn, Araf Ziyaretçisi.

Belki yüzüncü kez, evetleri, hayırları kafamda ölçüp biçiyordum.

Evet. Bu olayda adı geçen dört şüphelinin hep yakınında olması. İlk karşılaşmamızda, bana Agostina ve Raïmo hakkında yalan söylemesi. Koma, reanimasyon ve farmakoloji üzerine derin bilgisi. Bana hep katilin beşiği olarak gelen Jura Vadisi'ne çok uzakta oturmaması.

Hayır. Dünya çapında bir reanimasyon uzmanı olan Beltreïn'in sırf profesyonel sebeplerle yolunun öldükten sonra hayata dönenlerle kesişmesi. Fiziksel yapısı: Kocaman gözlüklü bu ufak tefek adam ince uzun bir meleğe, ışıldayan bir ihtiyara, etleri sarkan bir çocuğa dönüşebilirdi?

Bir kez daha, kendimden şüphe ediyordum. Her şeye rağmen hareket noktam, yani Araf Ziyaretçisi'nin hiçbir dayanağı yoktu. Bütün bunlar bir serap olabilirdi… Kişisel bir sayıklama…

Elimi çantama soktum ve yola çıkmadan önce yazıcıdan aldığım Beltreïn'la ilgili belgeleri çıkardım. Kusursuz bir biyografiydi, Lozan Üniversite Hastanesi'nin internet sitesinden ve İsviçre gazetelerinde çıkmış makalelerden derlenmiş bir yaşamöyküsü.

Lucerne kantonunda 1952'de doğmuştu. Zürich'te, tıp fakültesinde, 1974'e kadar kalp ve damar cerrahisi eğitimi almıştı. Sonra 1975 ile 1976 arasında Harvard'da (PBBH) bulunmuştu. Ardından, Fransa'da Bordeaux Hastanesi cerrahi ekibine katıl-

mıştı (1976-1978). Nihayet İsviçre'ye Lozan Üniversitesi Hastanesi'ne dönmüş ve 1981'de Kalp ve Damar Cerrahisi Servisi'ne şef olmuştu.

Ayrıca dünya çapında verdiği konferanslar, katıldığı seminerler de yer alıyordu. Makalelerin satır aralarında bana ipucu olacak bir şeyler aradım. Boşuna. Ezoterizmle ilgili en ufak bir şüphe yaratacak bir yan bulamamıştım.

Bekârdı, çocuğu yoktu, kendini tamamen mesleğine adamış biriydi. Dâhi bir araştırmacı, hiçbir karşılık beklemeden insanların hayatını kurtaran bir milli gururdu.

Fotoğraflara baktım. Yuvarlak bir yüz, kısa perçemler, kalın camlı dört köşe gözlükler. Donuk, dalgın, içten pazarlıklı, bir kaniş suratı. Araf Ziyaretçisi olabilir mi?

Terazinin kefesi ağır basmıyordu.

Ne bir tarafa ne diğer tarafa.

Lozan.

Önüme çıkan ilk araba kiralama şirketinden bir E sınıfı seçtim. Yola çıkmadan önce telesekreterimi kontrol ettim. Mesaj yoktu. Ne Manon'dan ne de benim çocuklardan.

Öfkemi bastırarak yola çıktım.

Eğer Corine Magnan onu bu gece serbest bırakmazsa, gidip kendim çıkartacaktım.

Vaudois Üniversite Hastanesi'ne giden yola saptım. Bir süre sonra Champs-Pierres ek binaları göründü. Beyaz cepheleri, Zen bahçeleri, yuvarlak bahçe lambaları ve küçük çamlarıyla.

Kalp ve Damar Cerrahisi Servisi'ne çıktım, benim asistanı aynı yerinde otururken buldum.

– Selam! diye bağırdı. Bana bir daha görüşemeyeceğimizi söylemiştiniz.

– Demek öyle, dedim, aptal aptal. Dr. Beltreïn'i mutlaka görmem gerekiyor.

– Maalesef onu kaçırdınız. Biraz önce uğradı ve hemen gitti.

– Ev adresini biliyor musunuz?

Ayağa kalktı ve gülümsedi:

– Daha iyisini biliyorum. Lozan'daki evine dönmedi. Dağ evine gitti. Riederalp'e.

Cebimden araba kiralama şirketinin verdiği haritayı çıkardım ve bankonun üzerine açtım:

– Nerede?

Genç kadın titreyen ellerime baktı, ancak bir yorumda bulunmadı. İşaretparmağını haritanın üzerine koydu:

– Burada, Bulle'den sonra.

Bir kalem aldım ve kasabanın ismini daire içine aldım.

– Oraya vardıktan sonra, dağ evini nasıl bulacağım?

– Kolay, dedi, kalemimi aldı ve yolu çizdi. Spiez yönüne devam edeceksiniz. Wessenburg'da sola döneceksiniz. Parcossola Villası: Gantrish Dağı'nın yamacında. Parcossola, bu evi çizen mimarın adı. Bölgede herkes tarafından bilinir.

Bana sanki bir şeylerden haberdarmış gibi geldi. Sonra bir an, belki hafta sonlarını Beltreïn'le orada geçiriyordur diye düşündüm.

– Yeniden görüşecek miyiz?

Kafamın içindeki terazinin dengesi hâlâ bozulmamıştı.

Beltreïn, leşçi: Evet mi hayır mı?

– Bu kez, gerçekten imkânsız.

– Son sefer de aynı şeyi söylemiştiniz.

– Doğru. Umarım.

Koşar adım uzaklaştım.

Buz gibi terlemiştim, nefes nefeseydim.

Göl boyunca yol aldım, yolculuğumun ilk aşamasını tamamlamıştım. Uzaktaki tepelerin yamaçlarında ışıklar görülüyordu.

Vevey'de, Bulle'e doğru saptım, E27 otoyoluna girdim, sonra ekspres yoldan çıktım ve Spiez yönüne doğru tepelere tırmanmaya başladım. Simplon Boğazı'nı geçişimi hatırladım; sanki tünellerdeki o kovalamacanın üzerinden asırlar geçmişti.

Wessenburg.

Julie Deleuze doğru söylemişti: Parcossola Villası'nın yönü belirtilmişti. Karla kaplı bir yola girmek için pırıltı şoseden çıktım. Manzara değişmeye başlamıştı. Gitgide sıklaşan, koyulaşan köknarlar. Yol kenarına birikmiş, ağaçların üzerindeki beyaz bulutlarla uyum içindeki karlar.

Çakıl döşeli yolu işaret eden bir levha gördüm. Ormanın karanlığı içinde beyaz bir damar gibi uzanıyordu. Köknarların altına girdim. Karşıma bir elektrik trafosu çıktı. Çalıların arasında, çevrenin ıssızlığını gizemli bir şekilde biraz daha güçlendiren gri bir blok.

Virajı döndükten sonra, ağaçlar seyrekleşti ve villa göründü.

Bir çavlanın dibinde, sütunlarla desteklenen birçok terası olan bir binaydı. Farlarımı söndürdüm ve ev ay ışığında iyice belirgin hale gelene dek bekledim. Frank Lloyd Wright'ın ünlü yapısı "Failling water"ı anımsatıyordu, aynı ilkeye göre tasarlanmıştı, suyun üzerinde asılı gibi duruyordu.

Park alanına elli metre kala durdum. Görünürde araba yoktu. Fenerimi, lateks eldivenlerimi aldım ve kendimi dışarı attım.

Gölgede kalmaya dikkat ederek eve doğru yürüdüm. Çavlanın gürültüsü, çakılların üzerinde yankılanan ayak seslerini bastırıyordu.

Şimdi villayı çok daha iyi görüyordum. Her katta, çavlanın üzerine doğru uzanarak bütün fizik kurallarını altüst eden bir balkon vardı. Evin arkası, sanki bir denge sağlamak ister gibi som duvardı. Hiç ışık yoktu. Solda, camlı, dar bir holü çevreleyen, tuğladan kare biçimli iki kule vardı. Suyun gümüşi yansımaları ve

kara köknarlar cama vuruyor, sanki evin içindelermiş gibi bir izlenim uyandırıyordu.

Biraz daha ilerledim ve başka bir ayrıntı dikkatimi çekti. Pencerelerden dışarı ışık vurmamasının sebebi elektriklerin kapalı olması değil, tekerlekler üzerinde kayan kepenklerin örtülü olmasıydı. Beltreïn bu kepenklerin ardında olabilir miydi? Terasın altına süzüldüm ve çavlanın üzerine doğru çıkıntı yapan dar bir köprüye yöneldim. Su damlacıkları bir kamçı gibi yüzüme çarpıyordu.

Köprünün sonunda, zemin kata çıkan beton bir merdiven vardı. İlerledim. Evin ana cephesi oradaydı. Giriş kapısı, zili ve güvenlik kamerası. Çakıllı yol ay ışığında parlıyordu.

Binanın duvarı boyunca, sola, köşeye doğru ilerledim, bir servis kapısı veya kırılabilecek küçük bir cam arıyordum. Bir başka merdiven gördüm, evin altına doğru iniyordu. İçgüdüsel olarak oraya yöneldim ve yan yolda demir bir kapıyla karşılaştım.

Ya bodruma ya da garaja açılıyordu.

Kanımın karıncalandığını hissediyordum. Glock'umu kılıfından çıkardım ve emniyetini açtım. Terden ve soğuktan pardösüm tenime yapışmıştı. İçgüdüsel bir biçimde, çelik kapıyı yokladım. Bu tür bir kapıyı zorlamak bile imkânsızdı. Rasgele kapı kolunu oynattım. Kapı zıvanaları üzerinde hareket etti. Açıktı.

Tek kelimeyle, açık!

Namluya mermi sürdüm ve karanlığın içine daldım.

111

Bir koridor.

Zifiri karanlık.

Karanlıkta, hiçbir şey düşünmeden ilerliyordum, arkamda aralık bıraktığım kapıdan çavlanın sesi duyuluyordu. Birden, buranın, eski eşyaların konduğu bir depo, bir garaj veya bir hangar olmadığını anladım. Sanki bir tapınağın giriş odasıydı. En kötü sırların saklandığı tamamen betondan, sessiz bir mekân.

Gözlerim karanlığa alıştı. Dar ve uzunca odanın dip tarafında bir başka kapı daha vardı. Her adımda, kalbim ağzımda atıyordu sanki. İçerisi son derece sıcaktı. Buradaki nemin ne mevsimle ne de dışarının soğuğuyla ilgisi vardı. Ayrıca içeriye hiç de yabancısı olmadığım bir koku hâkimdi.

Çiğ et kokusu.

Çürümüş et kokusu.

Nihayet oradaydım. Araf Ziyaretçisi'nin ininde. Biraz daha ilerledim. Bir kazandan veya bir havalandırma sisteminden gelen uğultunun dışında hiç ses yoktu. Isı gitgide yükseliyordu. Kapı tam karşımdaydı. Kâbus beni diğer tarafta bekliyordu. Bu gerçeklik beni uyuşturmuştu, sadece beynimin içinde sessiz çığlıklar atıyordum. Elimi kapı tokmağına uzattım, son derece sakindim, sanki gerçekten iyice uzaklaşıyordum.

Kapı rahatça açıldı. Her şey çok kolay olmuştu. Kafamın çok uzak bir köşesinde alarm zilleri çalıyordu; bu kolaylık tuzak kokuyordu, kapan her an üzerime kapanabilirdi. Beltreïn buradaydı ve beni bekliyordu. "SADECE SEN VE BEN."

Oda kapkaranlıktı. Fenerimi çıkardım ve yaktım. Böceklerin yaşadığı bir akvaryumla, bir liken serasıyla karşılaşmayı bekliyordum. Ancak burası bir dijital fotoğraf laboratuvarıydı. Fotoğraf makineleri, objektifler, scanner'lar, baskı makineleri.

Dört ayaklı bir destek üzerine oturtulmuş bir suntalama doğru yaklaştım, üzerinde dağınık bir şekilde oturan fotoğraflar vardı fenerimi bıraktım, silahımı kılıfına yerleştirdim, lateks eldivenlerimi taktım. Streamlight'ımı yeniden aldım ve resimlere

doğru tuttum. İlişki gün gibi aşikârdı. Sylvie Simonis'in deforme yüzü. Kurtlar ve sinekler tarafından kemirilmiş bedeni. Ancak bu resimlerde kadın hâlâ hayatta…

Titremelerimi bastırmaya çalışarak, diğer fotoğraflara geçtim. Ağzı çığlık atmak istermişçesine açık, vücudu çürümekte olan bir adam. Salvatore Gedda. Başka resimler de vardı. Acı çeken, korkudan teni yeşilimsi bir hal almış, etleri pırtlamış yaşlı biri. Şüphesiz Raïmo'nun babası.

Başka yüzler, başka bedenler de vardı. Ve bir sürü kanıt. Yıllar boyunca, Beltreïn, Avrupa'nın dört bir köşesini dolaşmış, uzmanlığının da yardımıyla, öldükten sonra yeniden hayata dönenleri koşullandırmış, suçlu ilan ettiği kurbanlarına işkence ederek, canlı canlı bedenlerinin çürümelerini sağlayarak, Şeytan adına Işıksızları intikam almaya yönlendirmişti.

Bütün bunların şu an tarihe geçmesini isterdim.

Ve tüm dünyanın bilmesini.

Cuma 15 kasım 2002, saat 20:00, Yüzbaşı Mathieu Durey, Gantrish Dağı'nın yamacında, bu yeni yüzyılın en kurnaz ve en acımasız seri katillerinden birinin kimliğini saptadı.

Ama hayır.

Benim burada olduğumu bilen yoktu.

Bütün cinayetleri bir tek katilin işlediğinden bile habersizlerdi.

Kafamı kaldırdım. Tam karşımda simsiyah bir kapı daha vardı. Cehennemin devamı. Masanın çevresinden dolandım. Çürük et kokusu gitgide yoğunlaşıyordu. Terden elbiselerim tenime yapışmıştı. Taşaklarım büzüşmüş, akciğerlerim bir yumruk kadar ufalmıştı sanki. Ve kafamın içinde hâlâ aynı düşünce vardı: Beltreïn uzakta değildi.

Aralıkları iyice tıkanmış bir yangın kapısıydı. Derin bir nefes aldım ve herhangi bir zorlukla karşılaşmadan içeri girdim. Hiç

şüphe yoktu: Bir kapanın içinde ilerliyordum. Ancak vazgeçmek için çok geçti. Hipnotize olmuştum, gerçeğe ve çözüme çok yakındım.

Çürümüş et kokusunu şakaklarımda hissediyordum. Artık sadece ağzımdan nefes almaya çalışıyordum. Burası son derece büyük, cılız bir şekilde aydınlatılmış, karşılıklı iki duvarı tülle kaplı, dikdörtgen biçimli bir odaydı, tıpkı Plinkh'in evindeki gibi. Tavan ile duvarların üst kısmı, altında cam elyafı olan kraft kâğıdıyla kaplıydı. Sıcaklık boğucu bir hal almıştı, çürük et kokusu her tarafı kaplamıştı. Zeminin dört köşesine nemlendirici aygıtlar yerleştirilmişti.

En dipteki duvarda, bir önceki odada gördüğüm fotoğrafların aynısı asılmıştı. Yaklaştım. Çürümüş yüzler, lime lime olmuş etler, irinlenmiş yaralar. Adli tıp fotoğrafları, anatomi kitaplarına ait resimler. Ayrıca detayları karakalemle çizilmiş gravürler, leşçi böceklere ait resimler. Her şey yine Plinkh'in evindeki gibiydi. Ancak daha barbar ve daha vahşi.

Odanın tam ortasında, üzerinde kavanozların, akvaryumların durduğu taş bir seki vardı, hepsinin üstü örtülüydü. Örtünün altında ne olduğunu tahmin etmem zor değildi: Beltreïn'in lejyonu için yiyecek.

Ben bir polistim ve buna konsantre olmam gerekiyordu. Ben Yüzbaşı Durey'dim. Görevdeydim ve kurallara uygun bir arama yapmam gerekiyordu. Bana hiçbir şey olmayacaktı.

Cam kapların ağzındaki tıkaçları çıkardım ve içlerine baktım. Formaldehit içinde askıda duran bir penis, gözler. Bir kalp, koyu kahverengi bir karaciğer.

Bu insan artıkları kurbanlara ait değildi, biliyordum. Doktor aynı zamanda bir kadavra soyucusuydu. Bir mezar soyguncusu. Resmi görevi sayesinde, sadece hastane ölü listelerine ulaşmakla kalmıyor, Lozan'daki ve tüm bölgedeki ölümlerden haberdar

oluyordu. Ordularını beslemek için cesetlerin gömülmesine nasıl izin verebilirdi? Boş mezarların başında dua eden İsviçreli aileleri düşündüm.

– Onlara hayvan leşleri de verebilirdim, ancak bu işin ruhuna ters düşerdi.

Arkama döndüm. Moritz Beltreïn girişte duruyordu. Üzerinde kirli bir gömlek, önü açık yün bir hırka vardı, ellerini blucininin ceplerine sokmuştu. Başı, kaniş perçemi ve kocaman gözlükleriyle, her zamankinden çok daha komik görünüyordu.

Glock'umu doğrultarak, emrettim:

– Ellerinizi ağır ağır ceplerinizden çıkarın.

Bir an kararsız kaldı. Sesimi yükselttim:

– Neden? Gözlerim yuvalarından fırlamış bir halde çevreme baktım. Bütün bunların sebebi ne? Bu ölülerin? Bu işkencelerin? Bu böceklerin?

– Mükemmel bir soruşturmaya imza attın, Mathieu. En temel konuyla ilgilenen tek kişisiniz.

– Şeytan mı?

– Ölüm. Aslında, polisler, yargıçlar, avukatlar asla ana olgudan, temel konudan söz etmiyorlar: Ölümler. Cinayete kurban gidenler hakkında ne düşünüyorlar? Bir gün intikamlarını almak istediklerinde ne yapacaklar?

Buğulanmış gözlüklerinden gözlerini görmek imkânsızdı. "Sen" diye konuşmaya başladı; her şeye rağmen biz, birbirine yakın düşmanlardık.

– İlk kez, dedi, Efendi'nin sayesinde ölüler konuşuyorlar. Bu ikinci bir şans. Ben onların geri dönmelerine ve yaşayanların acımasızlıklarından intikam almalarına yardımcı oluyorum.

Bağırmak istiyordum. Beltreïn, sanki Işıksızlar kendi cinayetlerini kendileri işliyormuş gibi konuşuyordu. Onunla anlaşa-

bilmemin imkânı yoktu. Derin bir soluk aldım ve sakin sakin konuşmaya başladım:

– Sylvie Simonis'i, Salvatore Gedda'yı, Arthuras Rihiimäki'yi siz öldürdünüz. Ve başkalarını da!

– Hiçbir şey anlamadın, Mathieu. Ben kimseyi öldürmedim. Ellerini, alçakgönüllü bir tavırla iki yana açtı. Ben bir tedarikçiyim. İsterseniz, aracı diyelim. Ben onlara sadece hammaddeyi sağlıyorum.

Kulaklarıma inanamıyordum. Sonunda, katili, kaçığı, Araf Ziyaretçisi'ni bulmuştum, ancak bu kokuşmuş herif hâlâ bana Işıksızların suçlu olduğu konusunda zevzeklik ediyordu.

– Her şeyi biliyorum, dedim, dişlerimin arasından. Öldükten sonra hayata dönenlerin ruhlarına nüfuz ettiğinizi. Bir NDE'yi yeniden yaratmak için kullandığınız yöntemleri. Telkin tekniğinizi, iboganın yanı sıra bilmediğim başka maddelere başvurduğunuzu. Bu insanları siz koşullandırdınız. Onları Şeytan'ı gördüklerine inandırdınız. Ama siz, başkası değil, bizzat siz işkence ediyor ve öldürüyorsunuz. Işıksızları siz üretiyorsunuz. Onların intikam almalarını siz planlıyorsunuz. Onlara kötüyü ve ölümü aşılıyorsunuz!

– Beni hayal kırıklığına uğrattın, Mathieu. Bana kadar ulaşmayı başardın, ama bununla birlikte hâlâ gerçeğin önemli bir kısmını kaçırıyorsun. Çünkü bugün bile hâlâ gerçeği yadsıyorsun. Şeytan'ın gücünü. Onları hayata döndüren ve intikamlarını almalarını sağlayan o. Bir gün, Işıksızlarla ilgili bir kitap yazılacak.

Asıl hayal kırıklığına uğrayan bendim. Bu katilin söylediklerinin akılcı hiçbir yanı yoktu. Beltreïn kendi deliliğinin tutsağı olmuştu. Akıl hastanesine kapatılması ve bu yaptıklarını ödemesi gerekiyordu. Acıyla çırpınan bedenleri, Sarrazin'in hadım edilmiş

kadavrasını, Luc'ün dönüşü olmayan deliliğini düşündüm ve tabancamın horuzunu kaldırdım.

– Bitti, Beltreïn. Ben hikâyenin sonuyum.

– Hiçbir şey bitmedi, Mathieu. Zincir devam edecek. Benle veya bensiz.

Pardösümün cebinde bir titreme oldu. Cep telefonum. Bir an şaşırdım. Doktor gülümsedi:

– Cevap ver. Seni ilgilendiren bir telefon olduğundan eminim.

Sesindeki güven beni huzursuz etmişti. Bu telefon çok önceden hazırlanmış bir planın parçası olabilirdi. Manon'u düşündüm. Ceplerimi yokladım, telefonu buldum. Foucault:

– Neredesin?

– İsviçre'de.

– İsviçre'de mi, orada ne halt ediyorsun?

Yardımcımın sesi her zamankinden farklıydı. Bir şeyler olmuştu.

– Ne oldu?

Cevap vermedi. Sadece nefesini duyuyordum. Sanki hıçkırıklarını zorlukla bastırıyordu. Gözlerimi Beltreïn'den ayırmadan yeniden sordum:

– Ne oldu, söylesene?

– Laure öldü, kahretsin. Laure ve iki kızı.

Oda dönmeye başladı. Bir anda vücudumdaki bütün kanın çekildiğini hissettim. Beltreïn, perçeminin ve gözlüklerinin gerisinde hâlâ gülümsüyordu. Ortadaki beton sekiye dayandım ve bir kavanozu tuttum. Tutar tutmaz da elimi çektim.

– Sen… sen neden bahsediyorsun?

– Boğazlanmışlar. Her üçü de. Evlerindeyim. Herkes burada.

– Ne zaman olmuş?

– İlk belirlemelere göre, bir saat önce.

Gözlerim dolmuştu. Artık söylenen hiçbir şeyi anlamıyordum. Ancak kafamın içindeki gerçeği görmezden de gelemiyordum; bu katliamı yapan Beltreïn olamazdı. Sormadan edemedim:

– Emin misiniz?

– Kesinlikle. Cesetler hâlâ sıcak.

Bu yeni vahşetin hiçbir şüphelisi yoktu. Bu cinayetlerin hiçbir açıklaması yoktu. Sonra aklıma Luc'ün söyledikleri geldi: "Manon. Benden intikam almak isteyecektir." Hatırlayıverdim. Luc benden ailesini korumamı istemişti ve ben parmağımı bile kıpırdatmamıştım. Bu isteğini göz ardı etmiştim. Sesim titredi:

– Manon nerede?

– Nerede olduğu bilinmiyor. Beş saat önce serbest bırakılmış.

– Kahretsin! Sana…

– Anlamıyorsun; sen beni aradığında, o çoktan salıverilmiş.

– Ve sen onun nerede olduğunu bilmiyorsun?

– Bilen yok. Bütün polisler onu arıyor.

– Neden?

– Mat, aldatıldın. Gözaltına alındığında Manon çılgına dönmüş. Histeri krizine girmiş. Luc'ten intikam alacağına dair yemin etmiş. Ailesini yok edeceğine. Evin içinde her yerde parmak izleri bulundu.

– NASIL?

– Tanrı aşkına, uyan! Onları Manon öldürdü! Her üçünü de! O bir canavar! Etrafta serbestçe dolaşan kahrolası bir canavar!

Tepetaklak olmuştum. Ve Beltreïn hâlâ karşımda durmuş sırıtıyordu. Gözlerimdeki yaşlardan bodur siluetini zorlukla seçebiliyordum. Bir an kendimi büyük bir sarmalın içinde hissettim. Gözlerim kararardı. Sanki dev bir kara delik beni içine çekiyordu.

Bayılacak gibi oldum. Saniyenin onda biri kadar bir süre. Sonra hemen toparlandım. Beltreïn yerinde değildi. İçgüdüsel bir

biçimde cep telefonumu cebime attım ve silahımı doğrulttum. Arkamda bir ses duydum:

– Şimdi inandın mı?

Arkama döndüm. Beltreïn duvarın dibinde, o korkunç fotoğrafların arasında duruyordu. Elinde kocaman bir otomatik vardı: Colt 44.

Hiç önemli değildi.

Bu saatten sonra hiçbir şeyin önemi yoktu.

Beraber ölecektik.

– Onları Manon öldürmüş, değil mi? diye sordu, yumuşak bir ses tonuyla. İntikamını aldı. Böyle bir telefonun gelmesini bekliyordum.

– Bu imkânsız. O gözaltındaydı…

– Hayır. Ve bunu sen de biliyorsun. Artık gerçekle karşılaşma zamanın geldi.

Söyleyecek hiçbir şey bulamıyordum. Düşünme yetimi kaybetmiştim. Yıkılmıştım.

– O bir sadık bende. Hiçbir şey onu durduramaz. O özgür. Son derece özgür. "Yasa bizim yaptığımızdır."

Gülme ile ağlama arasında bir hırıltı çıkardım.

– Ona ne yaptınız? Ona ne enjekte ettiniz?

Gözlüklerinin altından pis pis sırıttı:

– Ben ona hiçbir şey yapmadım. Hatta hayatını bile ben kurtarmadım.

– Ya makineniz?

– Hep mantıklısın, Mathieu. Sağduyulu davranmaktan asla vazgeçmiyorsun. Manon'u Şeytan hayata döndürdü. Eğer sana, onun Tanrı tarafından kurtarıldığı söylendiyse, gözlerini kapatıp Babamız'ı söyleyebilirsin.

"Hayır" diye bağırmak istesem de ağzımdan tek kelime çıkmadı. Sonunda içinde bulunduğumuz hassas durumun farkına

vardım; birbirimize silahlarımızı doğrultmuştuk ve birimiz ölecekti. Ancak bu düşünceyi hemen kafamdan attım; ölmemem gerekiyordu. Soruşturma henüz bitmemişti. Manon'u bu kâbustan kurtarmalıydım. Masumiyetini ispatlamalıydım. Kendime gelmeli ve bu pislik herifi safdışı etmeliydim.

– Sen yeryüzünde bir katil arıyorsun, diye devam etti. Zaten hep soruşturmanın en önemli kısmını görmezden geldin. Senin tek düşmanın bizim Efendimiz. O burada, bizim içimizde. Kimi öldürdüğü veya kimi öldürttüğü önemli değil. Önemli olan, onun evrenin gizemli çarklarını gözler önüne seren gücü. Işıksızlar sadece birer fener, Mathieu. Ben onlara yardımcı oluyorum. Onların boğazdan çıkmalarını bekliyorum. Onlar beni ilgilendirmiyor bile. Beni ilgilendiren, ruhlarının derinliklerinde pırıldayan kara ışık. Onların icraatının ardında Şeytan var!

Artık onun saçmalıklarını dinlemiyordum Beltreïn İsviçre'de olduğuna göre, Laure'u ve kızları kim öldürmüştü? Hikâye sona ermemişti. Soruşturma kapanmamıştı…

– Ve şu gerçeği sakın unutma, Mathieu: Manon Simonis bu serinin en kötüsü.

– Bu saçmalıkları duymak istemiyorum! dedim, ona doğru ilerleyerek. Bu olayda tek bir katil var, o da sensin! Onları sen öldürdün! Hepsini!

Cevap olarak kolunu kaldırdı ve tetiğe dokundu. Tam karşısındaydım. Omzumu geriye doğru attım. Arkamdaki kavanozlardan biri patladı. Organlar ayaklarımın dibine saçılırken bu kez ben ateş ettim. Ancak Beltreïn bir hayvan gibi uluyarak çoktan bileğime sarılmıştı. Silahımdan çıkan kurşun kafeslerin içinde kaybolup gitti. Sağ omzumla silah tutan elini hareketsizleştirerek, tabancamın kabzasıyla gırtlağına yüklendim. Yaram acımaya başlamıştı. Ortadaki taş sekiye çarptık. Kavanozlar yere yuvarlandı. Formal ve çürümüş etler arasında itişip kakışıyorduk.

Beltreïn tezgâhtan uzaklaştı. Onu sımsıkı yakaladım ve daha fazla uzaklaşmasına engel oldum. Birlikte önce kafeslere, ardından da yeniden fayans sekiye çarptık.

Beltreïn yere doğru kaydı. Ben de onunla birlikte düştüm. Formolün, organların, cam kırıklarının arasında, yapış yapış sıvının içine yuvarlandık. Yandan boğazımı hedef alarak iki el ateş etti. Iskaladı. Cam, et, soğuk sıvı yağmuru altında kaldık. İnsan eti parçalarının enseme temas etmesiyle bir çığlık attım, ancak yine de onu bırakmadım, Beltreïn de hiç durmadan bağırıyordu. Birkaç el patlama daha duyuldu. Kimin ateş ettiğini bile bilmiyordum. İğrenç bir birikintinin içinde, kollarımız, bacaklarımız birbirine dolanmış bir halde, debelenip duruyorduk.

Sırtüstü devrildim. Beltreïn üzerime çullandı. Onu geriye doğru ittim. Tam ortamıza bir kafes devrildi. Tüllerin ve sineklerin arasında Beltreïn silahını doğrultmaya çalışıyordu.

Ayaklarımı topladım ve var gücümle kafeslere vurdum. Ancak kaçık herif tetiğe asılmıştı bile, ahşap iskelet eline çarptı ve mermi bir kere daha yolunu şaşırdı. Böceklerin vızıltıları arasında Beltreïn üzerine devrilen kafesleri geri itti. Yüzlerce kurtçuk ellerime tırmanıyor, kol ağızlarımdan içeri giriyordu.

Beltreïn'in boğuk nefesi çok yakınımdaydı. Homurdanarak, kahkahalar atarak yerimi saptamak için eğildi. Masanın altından sadece bacaklarını görebiliyordum. Silahımı kaybetmiştim. Yerde kırık bir şişe gördüm. Aldım ve kemiğine dayanana kadar katilin baldırına sapladım. Canavar tiz bir çığlık attı. Şişe parçasını bırakarak tezgâhın diğer tarafına yuvarlandım.

Beltreïn'in çığlıkları odayı doldurmuştu. Bütün yön duygumu yitirmiştim. Tüllerin, organların, kurtçukların dışında hiçbir şey göremiyordum. Hâlâ ulumayı sürdüren Beltreïn, kanayan bacağını sürüye sürüye dolanıp duruyordu. Yeniden tezgâhın altından yuvarlanarak diğer tarafa geçmeye çalıştım. Ayağa

kalktım. Beltreïn birkaç metre ötedeydi. Artık beni aramayı bırakmıştı. Silahını bir sineksavar gibi kullanarak böceklerin arasında debelenip duruyordu.

Böcek bulutunun içinden geçtim, masanın çevresini dolandım ve herifin koca kafasını yakaladım. Tezgâhın köşesine birkaç defa hızla çarptım. Gözlüğü düştü. Sinekler derhal onun suratına ve bana kudurmuşçasına saldırdı. Hiçbir şey göremiyordum. Pisliğin başı hâlâ ellerimin arasındaydı, çığlıkları derimin altında yankılanıyor, sinir uçlarıma kadar beni titretiyordu.

Kaçık herif debelenmeyi sürdürüyordu. Yeniden yere yuvarlandık. Benim üzerimdeydi, böceklerle kaplı yüzü kan içindeydi. Bir mucize kabilinden, silahı hâlâ elindeydi. El yordamıyla, kafeslerin birinden kopmuş ahşap bir çubuk buldum. Sineklerin hücumuna uğramış gözlerimi kapattım, kolumu doğrulttum ve yüzünü yokladım. Şakağındaki en hassas noktayı, kemiğin bir yenidoğandaki gibi yumuşak olduğu yeri arıyordum. Ahşap çubuğu tam bu noktaya saptadım ve ahşap çubuk parmaklarımın arasında kırılana dek içeri doğru ittim. Geri çekildim ve gözlerimi açtım. Sinekler beni çoktan bırakmıştı. Beltreïn'in delinen kafasından, canlı bir tümör gibi dışarı fışkırmış olan pembemsi beynine hücum etmişlerdi.

112

Birkaç kez düşüp kalkarak yamacı indim. Dönüp arkama bile bakmadım. Bunkeri, iblisin mezarını artık görmek istemiyordum. Glock'umu bulmuş, yeniden kılıfına yerleştirmiştim. Arabama vardım. Formole ve kana bulanmış elbiselerimi tenime yapıştıran buz gibi rüzgârı iliklerimde hissediyordum.

Direksiyona geçince, öne arkaya sallanarak, birkaç dua mırıldandım ve imkânsızı istedim: Beltreïn'in Tanrı katında affe-

dilmesini. Gözlerim kapalı vücudum gergin, tekdüze bir sesle duamı bitirdim, ancak yüreğim bu duaya eşlik etmemişti. Ruhumun derinliklerinde en ufak bir acıma yoktu. Ne ona ne de kendime.

Hareket ettim. Lastik izleri, villada parmak izi bırakmış mıydım bırakmamış mıydım düşünmeme yol açtı. Ellerime baktım. Lateks eldivenler hâlâ ellerimdeydi. Çıkardım ve rahatlayarak cebime koydum.

Gazı kökledim, beni vadiye götüren dolambaçlı yolda ilerlemeye başladım. Farlarım. Farlarımı yakmayı unutmuştum. Işıklarım önümü aydınlatınca, geçtiğim yerlere ürkünç bir görüntü veren köknarların seyrekleşmeye başladığını gördüm. Çökmüş bir haldeydim, bir düşünce kafamı meşgul edip duruyordu. Çözüme ulaşmadan önce son bir şey.

Hâlâ etrafta dolaşan bir katil.

Laure'u ve çocukları öldüren bir canavar.

Henüz hiçbir şey bitmemişti.

Birden aklıma aciliyeti olan başka bir şey geldi: Manon. Ona polislerden önce ulaşmalıydım. Cinayet mahallindeki parmak izleri konusunda bir açıklama istemeliydim ve onu şüpheli konumundan kurtarmalıydım.

Bir patikaya saptım ve ormanda bir süre yol aldım. Arabadan indim, yüzümü, temizleninceye kadar yapraklara sürttüm. Pardösümü çıkardım, silkeledim, sıktım. Gömleğimi çıkardım, ters çevirdim ve kat yerlerinde kalmış birkaç kurtçuğu ayıkladım. Sonunda, soğuktan kıpkırmızı olmuş, titreyen bedenimle diz çöktüm ve rüzgârın beni ölümden ve günahlarımdan arındırmasını bekledim. Rüzgârın ruhumu temizlemesi için dua ettim…

Sersemlemiştim. Zaman kavramını yitirmiştim. Çıplak gövdemle, en ufak bir şey hissetmeden donuyordum. Sonra, yavaş yavaş gözlerimin önünde bir görüntü belirdi. Camille ve Aman-

dine, uykudan uyanmışlar, üzerlerinde pijamaları, uykulu suratlarla annelerinin verdiği mısır gevreğini yiyorlar. Hıçkırıklara boğuldum ve toprağa kapaklandım.

Bu şekilde ne kadar kaldım? Bilemiyordum. Güçlükle doğruldum. Dişlerim birbirine çarpıyordu, sürünerek arabama ulaştım. Kontağı çevirdim ve kaloriferi sonuna kadar açtım. Uzunca bir süre sonra sıcak beni kendime getirdi, Foucault'yu aradım.

– Benim, diye hırlar gibi konuştum. Manon'u buldunuz mu?

– Hayır.

– Benim eve baktın mı?

– Orada değil. Her yerde polisler var. Kahretsin. Paris'te ne kadar üniformalı varsa onu arıyor!

Bunu duymak bile beni sarsmıştı. Manon şehirde kaybolmuştu, ya bir kapı sundurmasının gölgesine sinmiş ya da cuma akşamı kalabalığının arasına karışmıştı. Neden beni aramıyordu? Arabanın içi iyice sıcak olmuştu, ama ben hâlâ titriyordum.

– Ya Luc?

– Durumu öğrenince onu parmaklıkların ardına kapatmak gerekecek.

– Ona kim söyleyecek?

– Bilmiyorum. Doktorlar. Veya Levain-Pauht.

Bu işi üstlenecek olmayışım beni rahatlatmıştım. Yeniden iki küçük kızı düşündüm. İki masum yeryüzünden yok olmuştu. Şimdi içinde bulunduğum umutsuzluğun farkına varıyordum. Bu umutsuzluğu biliyordum.

Ruanda'daki umutsuzluk.

Tanrı'nın yokluğunun umutsuzluğu.

– Ya sen, dedi Foucault, sen neredesin?

– Bir başka ölü daha var.

– İsviçre'de mi?

– Sana adresi veriyorum. Lozan polisine haber ver.

– Kim?

– Moritz Beltreïn. Bir doktor.

– Ne oldu?

– Yazıyor musun?

Ona Parcossia Villası'nın adresini yazdırdım ve tembihledim:

– Bir telefon kabininden ara. Kimliğini verme.

Sinekler tarafından kemirilmiş doktorun görüntüsü bir an gözümün önüne geldi.

– Ve onlara, cesetten geriye kalmış bir şeyler bulmak istiyorlarsa acele etmeleri gerektiğini söyle.

– Neden?

– Onlar nedenini görecekler.

– Ne zaman dönüyorsun?

– Bu gece arabayla. Foucault, Manon'u diğerlerinden önce bulmak zorundasın.

Derin bir iç çekti, bıkkın ve yorgun olduğu belliydi:

– Bulursam, yargıca teslim ederim.

– Hayır. Ben dönene kadar ona göz kulak ol! Birlikte yargıca götürürüz.

Foucault "hoşça kal" gibi bir şeyler mırıldandı. Yeniden Lozan'a doğru devam etmeye başladım. Biraz sakinleşmiştim. Hiçliğe yakın bir sakinlik. Travma sonrasına özgü bir durum. Otoyolun ışıklarına bütün dikkatimi verdim.

Vevey yakınlarında telefonum çaldı.

– Benim.

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi oldu.

Manon'un sesiydi.

– Neredesin?

– Annemin evinde.

– Nerede?

– Annemin evinde, Sartuis'de.

Söylediklerinde tutarlı bir yan arıyordum. Bulamayınca pratik bir ayrıntıya sarıldım.

– Trenle mi gittin?

– Doğu Garı'ndan.

– Saat kaçta?

– Bilmiyorum. Yargıcın ofisinden çıkınca.

– Doğruca gara mı gittin?

– Evet.

– Luc'ün evine uğramadın mı?

– Hayır. Neden?

Changarnier Sokağı'ndaki evde bulunan parmak izlerini düşündüm.

– Oraya hiç gitmedin mi?

– Hayır!

Cevaplarında gerçek bir yan vardı; bu cinayetlerden habersizdi. Hızla bir hesap yaptım. Saat 22:00'ydi. Besançon'a ulaşmak için en az beş saat gerekliydi ve Sartuis'ye gitmek için de bir saatten fazla. Manon saat 15:00 sularında serbest bırakılmıştı, benim Foucault'yu aramamdan önce. Bu da onun hemen trene bindiğini ve Sartuis'ye geldiğini gösteriyordu. Bu zamanlama, onun, Soubeyras ailesi katledilirken nerede olduğunu ispatlayan tartışma götürmez bir kanıttı. Vücuduma bir sıcak dalgası yayıldı.

– Seni gören oldu mu? diye sordum.

– Hayır.

– Besançon'dan Sartuis'ye nasıl gittin?

– Taksiyle.

Şoför, onu Besançon'dan aldığına dair tanıklık edebilirdi. Paris'te işlenen cinayetle aynı saatte! Bu geceden itibaren, şimdi de bir şoförün izini sürecektim. Geriye Manon'un cinayet mahallindeki parmak izlerini açıklamak kalıyordu. Bu işte bir dalavere vardı.

Ama önce Manon'u kurtarmalıydım.

– Neden oraya gittin?

– Korkmuştum. Beni saatlerce sorguladılar, Mat.

– Beni neden aramadın?

– Senin de işin içinde olduğunu düşündüm. Sana dönmek istemiyordum. Ve Lozan'a, kendi evime gitmek de.

Manon, geceyarısı, yatak örtüsünün altında mırıldanan küçük bir kız gibi çabuk çabuk konuşuyordu. Benim sesim ise yeniden canlılığına kavuşmuştu:

– Yerinden kımıldama. Geliyorum.

113

İki saat sonra, Vallorbe'da sınırı geçiyordum. Pontarlier'ye kadar E23'ü takip ettim, sonra Morteau yönüne saptım, Doubs boyunca ilerledim. Bir saat daha yol aldıktan sonra Sartuis gözüktü. Bu kadar acının arasında, küçük de olsa bir ışık parıldıyordu: Manon'u bulacaktım ve onu korumam altına alacaktım.

Vadiye doğru inerken, aşağıda, Sartuis'nin lüks konutlarının bulunduğu mahalleye doğru yol alan bir jandarma minibüsü gördüm; tepe lambası açıktı, ancak siren çalmıyordu. Cep telefonuma uzandım.

– Foucault!

– Onu bulamadım, Mat.

– Hiç ipucu yok mu?

– Hayır.

– Ya diğerleri?

– Onlar da. Jura'ya döndüğünü düşünüyorlar.

– Neden?

– Luc'ün düşüncesi bu yönde.

– Luc mü?

– Haberi ona Corine Magnan verdi. Tek kelime etmeden dinledi. Her geçen gün biraz daha aklını yitiriyor. Sadece onları Manon'un öldürdüğünü ve onu Sartuis'de aramak gerektiğini söyledi. Kaynağına döneceğini belirtti. Annesinin evine…

Luc gerçek bir falcıydı. Telefonu kapattım ve yeniden gaza yüklendim. Jandarmanın mavi tepe lambası dağların yamaçlarına vuruyordu. Onlardan önce ulaşmalı, Manon'u kurtarmalıydım. Gaz pedalına biraz daha yüklendim.

Şehrin girişinde, sola saptım. Demiryolu boyunca uzanan, ne kavşağı ne de trafik ışıkları olan bir yol hatırlıyordum. Dördüncü vitese geçtim, saatte yüz otuz kilometreyle gidiyordum. Farlarım, yolun kenarındaki ağaçları sanki köklerinden söküyordu.

Dört dakika sonra Sartuis'nin zengin mahallesini geride bırakıyordum. Minibüsün ışıkları hâlâ ovada yanıp sönüyordu. Ama artık arkamda kalmıştı. Onların önüne geçmiştim. Manon'a kavuşmama sadece iki dakika kalmıştı.

Piramit biçimli evi gördüm. Beyaz badanalı koca duvarını, büyük camlarını. Hiç ışık yoktu. Evin arkasına dolandım ve Manon'u cebinden aradım.

– Geldim. Neredesin?

– Garajda.

Evin yanındaki kulübeye doğru koştum. Jandarma arabasının mavi ışığı gitgide büyüyor, sanki tüm vadiyi aydınlatıyordu. Kapıya vurdum. Ağır ağır açıldı.

Geçen her dakika etimden bir parça koparıyordu.

Manon karanlığın içinde belirdi. Aydınlık yüzü, dudaklarının buğusuyla puslanmıştı. Mırıldandı:

– Buraya neden geldiğimi bilmiyorum. Bu ev bütün korkularımı yok ediyor. Ben…

– Gel.

Manon eşikten çıktı. Hareketleri ürkek ve hızlıydı. Minibüsün ışıkları artık iyice görünür hale gelmişti.

– Bunlar kim? Polis mi?

– Acele et, sana söylüyorum.

– Benim burada olduğumu biliyorlar mı?

– Yeni bir gelişme oldu.

– Ne?

Jandarma birkaç yüz metre uzağımızdaydı. Fısıldadım:

– Laure, Luc'ün karısı. Öldürülmüş. İki küçük kızıyla birlikte.

Manon küçük bir çığlık attı. Gözlerini minibüsün geldiği yöne çevirdi:

– Bunu benim yaptığımı mı düşünüyorlar?

Cevap vermedim, elini tuttum ve onu arabaya doğru çektim. Direndi. Ona doğru dönüp bağırdım:

– Gel, kahretsin!

Çok geçti. Minibüs yolun ağzında belirmişti bile. Manon'u çekiştirdim, arabanın kapısını açtım ve içeri, sürücü koltuğuna doğru ittim. Eline anahtarları tutuşturdum. Bir geceyi daha üniformalıların arasında geçiremezdi. Yarına kadar, ben taksi şoförünü bulup ifadesini alana kadar saklanacaktı.

– Git. Çabuk.

– Ya sen?

– Burada kalıyorum. Zaman kazanacağım.

– Hayır, ben…

Anahtarları tutan avucunu kapattım.

– İsviçre'ye git. Sınırı geçince beni ara.

İstemeye istemeye motoru çalıştırıp hareket etti. Bağırdım:

– Sınırı geç! Ve beni ara.

Sanki yüzümün bütün ayrıntılarını hafızasına kazımak istermiş gibi camdan bana baktı. Jandarma minibüsünün mavi ışıkları

çoktan yüz hatlarında hüzünlü gölgeler oluşturmaya başlamıştı. Motoru öttürerek geri geri gitti.

Döndüm ve yola doğru yürüdüm. Minibüs durdu. Jandarmalar arabadan atladı ve ellerinde silahlarıyla bana doğru koştu. İçlerinden biri bağırdı:

– Burada ne yapıyorsunuz?

Kimliğimi çıkarmak için hamle yaptım.

– Kımıldama!

Ancak hüviyetimi çıkarmayı başarmıştım. Farlardan yayılan ışık huzmesine doğru tuttum:

– Ben polisim.

Adamlar biraz yavaşlarken, siyah anoraklı bir subay hepsinin önüne geçti:

– Adın?

– Mathieu Durey, Paris Cinayet Masası.

Adam kimliğimi aldı:

– Bir soruşturma üzerinde çalışıyorum. Ben…

– Evinden sekiz yüz kilometre uzakta mı?

– Açıklayabilirim.

– Çok isterim, evet. Kimliğimi cebine attı, sonra omzumun üzerinden açık garaj kapısına baktı. Çünkü daha çok bu bir haneye tecavüzü andırıyor.

Adamlarına döndü:

– Sizler, evi arayın! Yeniden bana baktı. Araban nerede?

– Yolda arızalandı. Yürüyerek geldim.

Subay ses çıkarmadan beni inceliyordu. Formole bulanmış pardösü, kanlı bir yüz, yana kaymış bir yaka. Jandarma ağır ağır nefes alıyordu. Farların ışığı arkasından vurduğu için yüzünü seçemiyordum. Sentetik kürk yakası karanlıkta parlıyordu.

– Açık konuşmuyorsun, dostum, diye homurtuyla söylendi. Bize her şeyi anlatman gerekecek, bütün ayrıntısıyla.

– Sorun değil.

Bir jandarma koşarak arkasında belirdi.

– Kadın burada değil, Yüzbaşım.

Subay, sanki beni daha iyi görmek ister gibi bir adım geriledi. Gözlerini benden ayırmadan diğer jandarmaya sordu:

– Ya garaj?

– Kimse yok, Yüzbaşım.

Öfkeyle ellerini birbirine vurdu.

– Tamam. Dönüyoruz. Ve bu beyi de götürüyoruz. Bize anlatacak çok şeyi var. Manon Simonis'le ilgili.

Döndü ve önceden fark etmediğim lacivert renkli bir arabaya yöneldi. Yolcu kapısını açtı, içeri doğru eğildi. Bir telsize konuşmaya başladı:

– Brugen konuşuyor. Dönüyoruz... Hayır, burada değil. Yeniden bana baktı. Ama bir şey bana fazla uzakta olmadığını söylüyor...

Brugen. Bu ismi hatırlıyordum. Sarrazin'in dosyalarını alan ve soruşturmaya onun kaldığı yerden devam eden jandarma yüzbaşısı. Bu iyi mi yoksa kötü bir haber miydi bilmiyordum?

İki jandarma minibüse kadar bana eşlik etti. Arabaya binemezdim. Arka kapıyı açtılar. Sinmiş tütün ve yağlı metal kokusu burun deliklerime hücum etti. Hâlâ telsizle konuşan subayın sesini duyuyordum:

– Bütün yollara barikat istiyorum. Besançon, Pontarlier, sınıra giden yollar... Her aracı durdurun. Hepsi bu... Ve unutmayın: silahlı olabilir!

Manon'un bu kadar önlemden kurtulma şansı neydi? Çoktan sınıra ulaşmış olması için dua ediyordum. Zaten bunu başardığında beni arayacaktı, sonra arabanın içinde birkaç saat kestirecek ve uyandığında ben yanında olacaktım, her şeyi çözüme kavuşturarak.

114

– Sylvie Simonis'in evinde ne arıyordun?

"Sen" diye hitap etmek, küçük düşürmenin ilk yoluydu.

– Bir soruşturma yürütüyorum.

– Ne soruşturması?

– Sylvie Simonis cinayeti, Paris'te üstünde çalıştığım başka olaylarla bağlantılı.

– Sen beni aptal mı sanıyorsun? Dosyayı bilmediğimi mi düşünüyorsun?

– Öyleyse, neden söz ettiğimi biliyorsunuz.

Ben "siz" diye hitap etmeyi sürdürüyordum. Kuralları biliyordum; karşındakini aşağıla, kendin için saygı iste. Brugen'in ofisi dar ve soğuktu. Kontrplak duvarlar, metal mobilyalar, sigara izmaritlerinin kokusu. Masanın diğer tarafında olmak bile çok gülünçtü. Doğrudan sordum:

– Sigara içebilir miyim?

– Hayır.

Kendine bir sigara çıkardı. Filtresiz bir Gitane. Yavaş hareketlerle yaktı, derin bir nefes çekti, sonra dumanı suratıma üfledi.

– Her halükârda, dedi, bu olay seni ilgilendirmiyor. Ayrıca senin kim olduğunu biliyorum. Yargıç Magnan beni biraz önce aradı. Senden ve Manon Simonis'le ilişkinden bahsetti...

Yüzbaşı Brugen, sigarasını dudaklarının kenarına yerleştirmiş, öyle konuşuyordu. Sigarası, bir kayaya tutunmuş bir kabukluyu andırıyordu. Üzerindeki, yakası kürklü parkayı bile çıkarmamıştı.

– Sarrazin sizin dolaplarınızı örtbas etmiş. Neden diye kendime soruyorum.

– Bana güveniyordu.

– Ama görünüşe göre bu ona şans getirmemiş.

Manon'u düşündüm. Cep telefonum çalmıyordu. Şu ana kadar, Neuchâtel kantonuna, Le Locle'a varmış olmalıydı. Masasına doğru eğildim ve her zamanki argümanımı ileri sürdüm:

– Bu olay son derece karmaşık. Fazladan bir polis, hiç de kötü olmaz. Ben dosyayı çok iyi biliyorum ve…

Jandarma bir kahkaha patlattı:

– Bizim bölgemize geldiğinden beri, burnun boktan çıkmıyor. Birbiri ardınca ölümler oluyor, ya çözüm… İşte bir tek o yok.

Moritz Beltreïn'ı düşündüm. İsviçre polisi şu sırada Parcossola Villası'nda olmalıydı. Ancak Fransız jandarmasını aramalarına bir sebep yoktu. Brugen devam etti:

– Sana yardım etmeyeceğim, dostum. Parisli bir polisin burada insanların canını sıkmasına izin vermem.

– Soruşturma Paris'te devam ediyor.

– Manon Simonis nerede?

– Bilmiyorum.

– Annesinin evinde ne yapıyordun?

– Size söyledim; soruşturmam için.

– Ne arıyordun?

Cevap vermedim. Devam etti:

– Bir kurbanın evine zorla girdin. Yetki alanından çok uzaktasın, üstelik hiçbir resmi görevin yok. Dış görünümün de hiç iç açıcı değil. Elbiselerini analize yollayabilirim. Enteresan bulgulara ulaşacağımızdan eminim. Kötü tosladın, aslanım. Koltuğunu, duvara yaslanana dek arkaya yatırdı, kollarını kavuşturmuştu. Yine de, bana Sylvie Simonis'in evinde ne aradığını söylersen, her şeyin üzerine sünger çekebilirim.

Taktik değiştirdi. Her şeye rağmen, burada başıma ne gelirse gelsin hiç önemi yoktu. Yeter ki Manon güvende olsun, İsviçre'ye ulaşsın.

– Size bir şey söyleyemem, dedim üzgün bir sesle. Amirimi, Cinayet Masası'ndan Nathalie Dumayet'yi arayın. Biz…

– Sizi hücreye atmayı düşünüyorum.

– Bunu yapmayın.

– Neden?

Cep telefonumu çıkardım, ekranına baktım. Mesaj yoktu.

– Telefon mu bekliyorsun?

Alaycı ses tonu sinirlerimi zıplatıyordu. Brugen duvardan yine masasına döndü. Nefesini suratımda hissediyordum; alkolden eser yoktu.

– Araban nerede?

– Size söyledim. Arızalandı.

– Nerede?

– Yolda.

– Nereden geliyordun?

– Besançon'dan.

– Adamlarım araştırdı; arabanı bulamadılar.

– Bilemiyorum.

– Peki, pardösündeki bu lekeler?

– Yolda düştüm.

– Bir formol birikintisine mi? Sırıttı. Morg gibi kokuyorsun, dostum, Sen…

Telefonun zili konuşmasını yarıda kesti. Brugen sigarasını hatırlamıştı. Yanına çektiği alüminyum bir küllükte sigarasını söndürdü, sonra ağır hareketlerle telefonu açtı.

– Evet!

Gülümsemesi yok oluverdi. Kırmızı teni soluk pembeye döndü. Birkaç saniye geçti.

Jandarmanın yüz ifadesi sürekli değişiyordu. Homurdandı:

– Tam olarak nerede?

Kan yüzünden çekilmeye devam ediyordu. Sanki gözlerine perde inmişti. Güçlükle soludu:

– Bekleyin, geliyorum.

Telefonu kapattı, bir süre gözlerini masasına dikti, sonra bakışlarımı yakaladı:

– Sana kötü bir haberim var.

Yüreğim sıkışır gibi oldu. Başı öne eğik mırıldandı:

– Manon Simonis ölmüş.

Jandarma şaşkınlığını ve çaresizliğini ifade etmek için kollarını iki yana açtı, sonra sigara paketini uzattı. Hareketlerini zorlukla algılıyordum. Sanki zaman durmuştu.

Sonra yavaş yavaş kelimeler netlik kazanmaya başladı. Kafamın içinde bir çatırtı oldu. Bir saniyeden kısa bir süre içinde bir fosile dönüşmüştüm. Taşlaşmış bir ölüye.

– D437 karayolunda, Morteau yakınlarında bir barikatı zorla aşmaya çalışmış. Adamlarım ateş etmiş. Arabası bir karaçam ağacına çarpmış. Kafasını ön konsola vurmuş. Ben… Kısacası… Ellerini yine iki yana açtı. Her şey bitti, yani… Gidelim…

Devamını duyamadım. Bayılmıştım.

115

Aguino'lu Aziz Tommaso "Tanrı, bilinmezliğiyle bilinirse, çok daha iyi bilinir" diye yazar. Dua, Tanrı ne kadar uzak, anlaşılmaz, ulaşılmaz olursa, o kadar tutkulu olur. Mümin Tanrı'yı anlamak için dua etmez. O'nun gizeminde, O'nun büyüklüğünde yitip gitmek için dua eder. Istırap eşiği ne kadar aşılırsa aşılsın, terk edilme duygusu ne kadar ezici olursa olsun önemi yoktur. Tam tersine, Tanrı'ya ulaşan yollar azaldıkça, O'na daha fazla

yakarılır. Bu anlaşılmazlık bile O'nun gizemine giden bir köprüdür. O'nun esrarını çözme yöntemidir. Başkaldırıyı, gururu, iradeyi bu yolda yakmaktır. Ruanda'da bile, dışarıdan palaların sesleri, ıslıklar duyulurken büyük bir tutkuyla dua etmiştim. Umutsuzca. Tıpkı bugünkü gibi…

Cumartesi sabahının ilk saatlerinden beri bazı sözcükleri belleğimde yeniden bulmuştum.

İnancın belleğinde.

Aslında, bu inanç yüzeysel bir davranıştan başka bir şey değildi. Kaybettiğim alçakgönüllülüğü, anlaşılmazlığı yeniden kazanmak için bir girişimdi.

Aslında artık ne bir Hıristiyan'dım ne de bir insan. Sadece bir çığlıktan başka bir şey değildim. Asla kabuk bağlamayacak açık bir yara. Her geçen gün iltihaplanan, çürüyen zavallı bir varlık. Dualarımın, sözcüklerimin altında bir kokuşmuşluk vardı.

Manon.

Onun için gerçek hayatın –sonsuzluk– şimdi başladığını ve benim de, vaktim gelince ona kavuşacağımı düşünmem abesle iştigaldi, gerçek olan tek bir şey vardı; onu benden çalmışlardı. Dünyadaki tek şansımızı. Birlikte yaşayabileceğimiz mutlu yılları düşündükçe, benden koparıp aldıkları bu mutluluğun neden olduğu fiziksel acıyı hissediyordum. Anestezi yapılmadan alınan bir organ, bir kas, bir et parçası gibi.

Acının değişik biçimleri vardı. Bazen iki küçük kızı –Camille ve Amandine– düşünüyordum. Ve Laure'u, hep mesafeli durduğum, artık uykusuz gecelerimin kâbusu olacak Laure'u.

Cumartesi sabahının ilk ışıklarıyla jandarma beni serbest bırakmıştı. Bir kez daha yalan söylemek zorunda kalmıştım; Manon kiralık arabamı çalmıştı. Ona ihanet ettiğim için vicdan azabı duyuyordum, ancak jandarmaya kabul edilebilir bir açıklamada bulunmam gerekiyordu.

Aslında, tek istedikleri beni serbest bırakmaktı. "Vanitas vanitatum et omnia vanitas..."* *["Boşların boşu, boşların boşu, her şey boş." Eski Ahit, Vaiz I:2. (ç.n.)]* Jandarma ne Vaiz'i ne de Bossuet'yi bilirdi, ama sorgulamalarının, soruşturmalarının ve yetkilerinin boşluğunu hissedebilirlerdi.

Sabah 08:00'de, serbesttim.

Aynı gün, cesedi teşhis etmek için Jean-Minjoz Hastanesi'nin morguna gittim. Son karşılaşmamızla ilgili hiçbir şey hatırlamıyordum. Vicdanımın derinliklerinde, çok uzaklarda, yapmam gereken bir şey vardı. Manon'un cenaze töreniyle ben ilgilenecektim. Bu da, Luc'ün ailesinin cenazesini kaçırmam demekti.

Soğuk odadan ayrılmadan önce, adli tabip Guillaume Valleret'den bana antidepresan veya sakinleştirici türünden bir şeyler vermesini istedim. Dua etmek yeterli değildi. Ancak cevabı son derece ilginçti: Bir ölü doktoru sadece zombileri tedavi edebilirdi.

Daha sonra, Notre-Dame-de-Bienfaisance'a, Rahibe Marilyne Rosarias'a sığınmayı düşündüm. Yastaki diğer Hıristiyanlar arasında ölülerine ağlamaya, meditasyona dalmaya ve dua etmeye en uygun yerdi.

İnzivaya çekildiğim süre boyunca, hiç gazete okumadım. Ne Beltreïn'in ölümüyle ilgili olarak yürütülen soruşturmayı ne de Simonis cinayetini düşündüm. Sadece, Foucault aracılığıyla, Soubeyras dosyasındaki gelişmeleri takip ettim. Katliamı yapan hâlâ bulunamamıştı. Bunda şaşırtıcı hiçbir şey yoktu.

Bir sabah, dua sonrasında aklıma bir şey takıldı. Manastır hayatını seçebilirdim. Günahın ve küfrün egemen olduğu bu dünyayı terk etmeli, beni kıskacına almasına engel olmalıydım. Tövbe etmeli, alçakgönüllü, itaatkâr bir hayat sürmeliydim. İnzivaya çekilmeli, Tanrı'yla barışmak için yeniden ruhumu arındırmalıydım. Aziz Augustinus "Dışarı gitme; kendi içine dön" demişti.

Bundan sonra, beni ayakta tutacak olan bu düşünceydi.

Manon'un cenaze töreni 19 kasım salı günü, Sartuis'de, ıssız bir mezarlıkta yapıldı. Birkaç gazeteci geldi, hepsi bu. Chopard, yaşlı muhabir de aralarındaydı. Peder Mariotte cenazeyi kutsamayı ve ölünün ardından dua etmeyi kabul etti. Manon için de böylesi daha uygundu.

Marilyne Rosarias bana eşlik etmişti. Cenaze gömüldükten sonra, kulağıma fısıldadı:

– Hiçbir şey sona ermedi.

Herhangi bir tepkide bulunmadan, kafamı ona doğru çevirdim. Beynim henüz birinci viteste çalışıyordu.

– Şeytan hâlâ hayatta, diye devam etti.

– Anlamıyorum.

– Elbette anlıyorsun. Bu vahşet, bu kargaşa onun eseri. Onun kazanmasına izin verme.

Sesini güçlükle duyuyordum. Kafamın içi Manon'la doluydu. Kapkara bir yıldızın damgasını vurduğu bir kader. Ve belli belirsiz birkaç hatıra. Mezarı işaret ederek, devam etti:

– Onun için savaş. Şeytan'ın onun ruhuna hâkim olmasını önle. Onun cinayet anında başka yerde olduğunu ve çocukları Şeytan'ın öldürdüğünü ispatla. Onu bul. Onu yok et.

Cevabımı beklemeden, arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı. Pelerinin keskin hatları gri havayı yırttı. Arkasından baktım. Kısık sesle mırıldanırken, birden son cümlelerini bağırarak söylemişti, manastır hayatım başlamadan sona eriyor gibiydi.

Korku hasadı henüz bitmemişti.

Her şeyden el çekmeden önce, son bir şey daha yapmalıydım.

Son sözü, Şeytan'a bırakamazdım.

Bu durumda geriye onu bulmak ve ona meydan okumak kalıyordu.

116

Cuma, 22 kasım. Paris'e dönüş.

Şehir, daha şimdiden Noel süslerini takmıştı. Yaprak ve çiçek taçları, toplar, yıldızlar; sanki hepsi benim karanlığımla alay eder gibiydi. Sıkıcı bir aydınlığı alt etmeye çalışan bu ışıklar, bu pırıltılar, kül rengi bir gökyüzündeki zavallı bir galaksiyi andırıyordu. Artık bir Saab kullanıyordum; kiralık yeni bir araba.

Villejuif yolunda, önce Porte Dorée'de durdum. Saint-Mandé Mezarlığı'na defnedilmiş Laure ile kızların mezarlarını ziyaret etmek istiyordum.

Üzerinde açık renkli bir mezar taşı dikili granit kabri zorlanmadan buldum. Üçünün fotoğrafı üçgen biçiminde yerleştirilmişti, altında da bir yazı vardı:

"Ölülere ağlama. Kuşların bile terk ettiği kafeslerinde değiller artık."

Bu alıntıyı biliyordum. XIII. yüzyılda yaşamış İranlı şair Muslihiddin Sadi'ye aitti. Neden kendi inancından bir şair değil? Neden herhangi bir Katolik işareti yok? Bu cümleyi kim seçmişti? Luc, bunun ne anlama geldiğini kavrayacak durumda mıydı?

Diz çöktüm ve dua ettim. Şaşkındım, mezar taşının üzerindeki bu portrelerin bile anlamını kavrayamıyordum, mırıldanmaya başladım:

Sensin Yüce Rabbim,
Sensin can veren ruhumuza
Karardığımızda günlerimiz
Ve yok olduğunda varlığımız…

Villejuif'e doğru yeniden yola çıktım. Luc Soubeyras. Ailesinin öldürülmesinden sonra, onunla yüz yüze konuşmamıştım. Onun için hastaneye iki kez mesaj bırakmış, ancak cevap ala-

mamıştım. İçinde bulunduğu üzüntüden çok, öfkesinden, çılgınlığından çekiniyordum.

Saat 11:00'de, Paul-Guiraud Enstitüsü'nün sonsuza uzanan duvarlarına, spor sahalarına, uçak hangarını andıran pavyonlarına ulaşmıştım. 21 numaralı pavyonun önünde durdum, Luc'ün, tehlikeli hastaların kapatıldığı Henri-Colin'e nakledilmiş olmasından korkuyordum. Ama hayır. Yeniden pavyondaki standart odalardan birine konulmuştu. Aslında tecrit hücresinde sadece birkaç saat kalmıştı.

– Cenaze töreninde burada olamadığım için üzgünüm.

– Burada değil miydin?

Luc gerçekten şaşırmış görünüyordu. Açık mavi eşofmanlarıyla yatağına uzanmıştı, vurdumduymaz bir hali vardı. Sanki derin düşüncelere dalmıştı, büyük bir olasılıkla ergoterapi atölyesinden aldığı bir ip parçasıyla oynuyordu.

– Manon'un cenazesiyle ilgilenmem gerekiyordu.

– Elbette.

Gözlerini sürekli düğümler attığı ipten ayırmıyordu. Çok yavaş konuşuyordu, ancak bir fark daha vardı; bana karşı mesafeli ve alaycıydı. Küçük bir konuşma –olayların gizli anlamı üzerine bir Hıristiyan tiradı– hazırlamıştım, ancak vazgeçmek daha iyi olacaktı. Ailesini koruyamamıştım. İsteğini yerine getirmek için en ufak bir özen göstermemiştim. Her şeyi göze aldım:

– Luc, çok üzgünüm. Daha çabuk hareket etmem gerekirdi. Adamları yerleştirmem lazımdı. Ben…

– Artık bundan söz etmeyelim.

Doğruldu ve yatağın kenarına oturdu, derin bir iç çekti. Duygularımı bastıramazdım, doğrudan konuya girdim:

– O değildi, Luc. Laure ve çocuklar öldürüldüğünde Paris'te değildi.

Kafasını çevirdi ve bana baktı, ancak beni görmüyordu. Ancak parlak gözbebekleri çok canlıydı. Titriyorlar, kıpırdıyorlardı.

Onun bu suskunluğu karşısında, saldırgan sayılabilecek bir sesle ekledim:

– O yapmadı ve bu benim hatam değil!

Luc yeniden yatağa uzandı ve gözlerini kapattı:

– Beni rahat bırak. Dinlenmem gerekiyor.

Çevreme bir göz gezdirdim; bembeyaz bir oda, yatak, raf. Ne siyah kaplı defter. Ne kitap. Ne televizyon. Saçmaladım:

– Sen… senin bir şeye ihtiyacın var mı?

– Dinlenmem lazım. Görevimi tamamlamadan önce.

– Ne görevi?

Luc gözlerini açtı; bakışları sabitti. Kirpiklerine şekerkamışı tozu serpilmiş gibiydi.

Yüzünde bir gülümseme belirdi:

– Seni öldürmek.

117

36 numaradaki büroma dönünce, kapımı kilitledim ve soruşturma dosyamı bir araya topladım. Larfaoui cinayetiyle ilgili notlarımdan Moritz Beltreïn'le ilgili bilgilere, Chopard'ın yazılarından Valleret'nin otopsi raporuna, Vatikan'da tuttuğum notlardan Catania yazılarına, fotoğraflarına; Işıksızlar hakkındaki tıbbi dosyalardan Foucault ve Svendsen'in raporlarına kadar, 21 ekimden bu yana topladığım her şeyi bir araya getirdim.

Bu belgelerin içinde gizli kalmış bir nokta vardı.

Hikâyenin kara zehri tamamen akıtılmamıştı.

Saat 13:00.

Katil Moritz Beltreïn, cinayet mahallinden bin kilometre uzaktayken Luc'ün ailesinin nasıl katledildiğini açıklayacak bir ipucunun işaretini bulmadan buradan çıkmayacağıma dair kendi kendime yemin ettim.

Besançon trenine binmeden önce Corine Magnan'ı görmeye gitmiştim. Manon'un ölümünden iki gün sonra görev yerine dönmüştü. Hemen ardından da, Moritz Beltreïn'in villasında araştırma yapan federal ekibe katılmak için sınırı geçmişti. Sylvie Simonis cinayeti başlangıç olayıydı. Suçlunun kimliği belli olmuştu. Bütün kanıtlar evinde bulunmuştu? Fotoğraflar, böcekler, liken, iboga stoku…

Yargıç, bütün bunları, 19 kasım salı günü Besançon'da düzenlediği bir basın toplantısında anlatmıştı. Ben toplantıya gitmemiştim, ancak o bana telefonda her şeyi özetlemişti. Bir reanimasyon uzmanı olan Moritz Beltreïn, "çocuklar"ın intikamını, onların komaya girmelerine sebep olan kişileri öldürerek alıyordu. Ayrıca, verdiği kimyasal ilaçlarla da, öldükten sonra hayata dönenleri, bu cinayetleri işlediklerine inandırıyordu. Bu kaçık herif, suçluluğunu ortaya çıkarmasından korktuğu için Stéphane Sarrazin'i de ortadan kaldırmıştı.

Corine Magnan Işıksızlardan hiç söz etmemişti. Bu adı ağzına bile almamıştı. Ayrıca soruşturmanın metafizik boyutunu da ustalıkla hasır altı etmişti; şeytanın mucizeleri, Beltreïn'in "askerler"inin kötücül evrimi… Sonuçta, bu Budist kadın olaylara Descartes'çı bir gözle bakmıştı.

Yaptığımız görüşme sırasında, bana Kölelerden de hiç söz etmemişti. Bunun nedeni son derece basitti? Bu tarikatın varlığını bilmiyordu. Bu nedenle Cazeviel ile Moraz'ın ölümleri onun dosyasının dışında kalmıştı. Bu iki cinayet, her ne kadar dosya harici de olsa unutulmayacaktı.

Çünkü cevabı aranan bir soru daha vardı: Moritz Beltreïn'ı kim öldürmüştü?

Magnan'ın bir cevabı yoktu. En azından resmi olarak. Yarısı böcekler tarafından kemirilmiş cesedin durumu, ölüm nedeni hakkında ayrıntılı bir sonuca varmayı imkânsız kılıyordu. Yine de bana, yargıcın katilin kimliği hakkında bir fikri varmış gibi gelmişti… Ancak, benden şüphelenileceği konusunda tasalanmamam gerektiğini de anlamıştım. Aslında, ceset ile aramda bağ kurabilecek tek bir kişi vardı? Julie Deleuze, Beltreïn'in asistanı. Ve kuşkusuz genç kadın benden bahsetmemişti.

Bir başka bilmece daha vardı.

Laure Soubeyras ile iki küçük kızını kim öldürmüştü?

Magnan bu gizemle ilgilenmiyordu, en azından profesyonel anlamda. Olay onu ilgilendirmiyordu; dosya Parisli bir yargıcın sorumluluğundaydı. Bienfaisance'ta kalırken bu yargıçla temas kurmuştum. Ona, kimliğini saptadığım taksi şoförünün adresini ve telefonlarını vermiştim; o da Manon'u 15 kasımda saat 20:00 civarında Sartuis'ye götürdüğünü söylemişti. Böylece resmen Manon'un masumiyeti kanıtlanmıştı.

Magnan ve ben, uzun bir sessizliğin ardından vedalaşmıştık, her ikimiz de bu olayın en önemli parçasını ele geçirememiş olduğumuzu biliyorduk. Şüphesiz bu, bütün olayların merkez üssüydü. Bir katil, Moritz Beltreïn'in gölgesinde koşmaya devam ediyordu. Belki bir kuruntuydu, ama üstü örtülü de olsa benimle temasa geçeceğini hissediyordum.

Onu ben bulacaktım.

Şu veya bu şekilde onu ben yargılayacaktım.

Şimdi, dosyamın önündeydim ve bu dosya da kendi içinde tutarlıydı. Ancak bu tutarlılık bir yanılsamaydı. Bu sayfaların, bu satırların, bu fotoğrafların arasında bir sır, gizli bir yan vardı.

Her belgeyi kronolojik sırasına koydum. Her şeyi not ettim, diyagramlar çizdim, her olayı, her tarihi, her mekânı birbiriyle eşleştirdim.

Sonra birbirleriyle uyuşmayan ayrıntıların listesini çıkarmaya başladım.

Saat 16:00'da, listem hazırdı.

Tüm makineyi tıkayan kum taneleri.

Birinci kum tanesi: Massine Larfaoui cinayeti.

Teorime göre, Kabiliyeli'yi, sebebini bilmediğim bir tartışma sonrasında öldüren esrarengiz müşteri Moritz Beltreïn'di. Belki de Larfaoui, onun siyah ibogayı hastalarında kullandığını düşünerek ona şantaj yapıyordu. Belki de bazı cinai faaliyetlerde bulunduğunu anlamıştı... Bu türden birçok neden ileri sürülebilirdi, ama hâlâ cevapsız sorular vardı. Neden Gina, o fahişe katilin bir rahip olduğunu söylemişti? İriyarı, uzun boylu bir tipten söz etmişti... Beltreïn'in fiziğiyle en ufak bir benzerliği yoktu.

Cinayet yöntemi de bir başka sorundu. İsviçreli, kendine has yöntemler kullanan bir katildi, ancak otomatik bir savaş silahını kullanabilecek durumda değildi; hiçbir askeri formasyonu yoktu. Üstelik evinde benzer bir malzeme de bulunmamıştı.

İkinci kum tanesi: Psişik hayaller.

Yine benim teorime göre, Beltreïn kurbanlarına ilaç veriyor, sonra onlara farklı kılıklarda görünüyordu; "Şeytan" rolü için. Ancak makyaj da yapsa, karşısındakiler trans halinde bile olsa, bu bodur doktor nasıl ışıldayan bir yaşlı, uzun boylu bir melek veya etleri sarkan bir çocuk olarak görünmeyi başarıyordu?

Üçüncü kum tanesi: Katilin hareket kabiliyeti.

Her cinayetin tarihini ve yerini not etmiştim; sadece bedenleri "çürütülerek" öldürülenleri değil, Larfaoui ile Sarrazin cinayetlerini de. 1999'da Arturas Rihiimäki cinayetinden jandarma yüzbaşısının öldürülmesine kadar, tek bir kişi için bu oldukça

fazla cinayet demekti. Diğer cinayetleri saymıyordum bile; Beltreïn'in evindeki fotoğraflar bunu ispatlıyordu. Tüm bu yolculuklar, bu hazırlıklar, hepsi profesörün sorumluluğunda olabilir miydi? Bu ancak, bir her yerde olabilme yeteneğiyle açıklanabilirdi.

Dördüncü kum tanesi: Olayların yoğunlaşması.

Bildiğim kadarıyla Araf Ziyaretçisi'nin cinayetleri 1999'da başlamıştı. Yani Beltreïn ilk cinayetini kırk yedi yaşında işlemişti. Neden bu kadar geç? Bir seri katil genellikle yirmi beş ila otuz yaşları arasında cinayet işlemeye başlardı. Ellilerine gelmek üzereyken değil. Beltreïn seksenli yıllardan beri cinayet işliyor olabilir miydi? Ya da bu işte yalnız değildi.

Beşinci kum tanesi: Beltreïn itiraf etmemişti.

Beni tepelemeye çalışırken, doktor kendisinin sadece bir "tedarikçi", bir "aracı" olduğunu iddia etmişti. İntikamlarını almaları için Işıksızlara yardımcı olduğunu söylemişti. Ne Agostina ne de Raïmo, kurbanlarını bu tür yöntemlerle öldürebilecek durumdaydı. Manon'a gelince, annesini öldürmediğini biliyordum. Eğer Beltreïn ile Işıksızlar değilse, kimdi?

Bir suç ortağı fikri iyice şekilleniyordu. Suç ortağından da fazlası; gerçek katil. Beltreïn belki de oyundaki önemsiz aktördü. Melek veya yaşlı kılığına giren kişiye yardımcı oluyor, destekliyor, aracılık ediyordu. Kurbanlarına günlerce işkence eden kişiye. Doksanlı yılların sonunda otuzlarında olan kişiye…

Saat 18:00.

Akşam olmuştu. Sadece masa lambamı yakmıştım, yayılan ışık notlarımı, raporları, fotoğrafları aydınlatıyordu. Düşüncelere dalmıştım. İçgüdülerim, bir şeyleri açığa çıkarmaya çok yakın olduğumu söylüyordu ve bunu da ancak tüm dikkatimi toplayarak başarabilirdim.

Son bir kum tanesi daha vardı, telefona sarıldım:

– Svendsen? Mathieu.

– Neredesin? Yine ortadan kayboldun.

– Bu sabah döndüm.

– Cenaze töreninde bulunmayışına kimse anlam veremedi…

– Geçerli nedenlerim var. Seni bunun için aramadım.

– Seni dinliyorum.

– Laure'un ve kızların otopsisini sen yaptın, değil mi?

– Hayır. Kabul etmedim. Bu çocuklar benim dizlerimde oynadılar, anlıyor musun?

Svendsen'i hiç tanımamıştım. Bu koca adamın üslubu değildi. Ama içinde bulunduğu ruh hali ne olursa olsun, bana bu davada yardım etmesi gerekiyordu.

– Dosya kapanmadı, dedim kararlı bir tonda. Acaba bana…

– Cevabım hayır.

– Dinle. Bu olayda saçma bir şeyler var.

– Hayır.

– Seni anlıyorum. Ama çocukları öldüren herif serbest. Ben bunu kabul edemem. Ve sen de edemezsin.

Kısa bir sessizlik oldu. İsveçli sordu:

– Tam olarak ne istiyorsun?

– Bildiğim kadarıyla, hepsi boğazlanmış. Eğer bu cinayetler, Luc'ün söylediği gibi, aynı hikâyenin bir parçasıysa, başka şeyler de olmalıydı. Satanik bir sembol. Veya bedenleri çürütme oyunu.

– Sen de diğer cinayetlerle ilgili olduğunu mu düşünüyorsun?

– Aynı katilin işi olduğuna inanıyorum.

– Ya Beltreïn?

– Beltreïn, sadece böcekli katil olabilir. Veya tek başına hareket etmiyordur. Bir başkası için böcekleri yetiştiriyor, kimyasalları hazırlıyor olabilir. Aileyi boğazlayan ve büyük bir olasılıkla da cinayet mahalline imzasını bırakmış olan kişiye.

Yeniden bir sessizlik oldu. Svendsen düşünüyordu. Bu durumdan yararlanmalıydım.

– Eğer haklıysam, eğer Soubeyras'ların katili, böcekli katilse onların bedenlerine gizemli bir işaret bırakmış olmalı. Kronolojiyle ilgili bir oyun. Çürümeyi hızlandırıcı bir şey. Onun tarzını vurgulayan bir şeyler.

– Hayır. Onları bulduklarında vücutları hâlâ sıcakmış. Kendi kanlarından oluşmuş bir gölün içinde yatıyorlarmış. Ancak senin bahsettiğin türden bir şey duymadım…

– Kontrol et. Adli tabip bir ayrıntıyı atlamış olabilir.

– Cesetler gömüleli günler oluyor. Eğer mezarları açtırmayı düşünüyorsan, sen…

– Raporlara bir göz at, senden istediğim sadece bu. Çürüme evrelerini incele. Rakamlar, analizler, cesetler bulunduğunda durumları hakkında kayda geçmiş küçük de olsa bir şey. Diğer cinayetlerle bağlantısı olabilecek bir işaret var mı, kontrol et.

Kısa bir suskunluk daha. Sonunda İsveçli lütufta bulundu.

– Seni ararım.

Meslektaşlarımla karşılaşmamak için duvar boyunca ilerleyerek kahve makinesine gittim. Dönüşte yine dosyalarıma gömüldüm. İncelemem gereken bir başka başlık daha vardı: Moritz Beltreïn'in profili. Hayatı, tutkuları, tanıdıkları. Bunu daha önce yapmıştım, ama şimdi başka bir şey arıyordum. Onun çevresinde olan biri. Bir gölge adam.

Bir kez daha biyografisini okumaya başladım. Adam ömrünü ölüleri hayata döndürerek geçirmişti. Onları ölümden kurtarmak için bir makine icat etmişti. Hep kendi sınırları içinde kalmış, tehlikedeki insanlara el uzatmıştı. Onlarca hayatı kurtarmış, yılların birikimini, bilgisini ABD'de, Fransa'da, İsviçre'de herkesle paylaşmıştı. Lekesiz bir geçmişi vardı.

Yine de gözlerim yanana kadar, karanlık bir bölge, farklı bir olay, sürekli olarak yinelenen bir isim arıyordum. Onun psikozunu açıklayabilecek veya bir ortağı olduğunu ispat edebilecek herhangi bir şey.

Ama hiçbir şey bulamıyordum.

Ancak, bu satırların arasına gizlenmiş bir şeyler olduğunu hissediyordum. Gözümden kaçmış ve ne olduğunu anlayamadığım bir ayrıntı, zayıf bir nokta.

Saat 20:00.

Bir kahve daha. Cinayet Masası'nın koridorları artık bomboştu. Burada da, başka yerlerdeki gibi cuma akşamları insanlar evlerine daha erken gidiyorlardı.

Odaya döndüm.

Üçüncü kez, tüm verileri en baştan okumaya başladım. Beltreïn'in 1983'teki ilk hayat kurtarma vakasını ayrıntılarıyla inceledim. Makale anlaşılmazdı, İngilizce yazılmıştı ve doktor bu yazıyı iki yıl sonra Nature adlı bilimsel dergide yayımlamıştı. Uzmanın çeşitli ülkelerde verdiği konferansların listesine baktım.

Bir saat daha geçmişti.

Hiçbir şey bulamamıştım.

Yeni bir Camel yaktım, gözlerimi ovuşturdum ve en baştan başladım.

Tarihler. İsimler. Mekânlar.

Ve birden anladım.

Biyografisinde, "baypas" makinesinin ilk kullanımından söz ediliyordu. 1983'te Leman Gölü'nde boğulmuş genç bir kadın hayata döndürülmüştü. Oysa şimdi çok iyi hatırlıyordum. Hastanedeki ilk karşılaşmamızda, Beltreïn, bana bu işte ne kadar tecrübeli olduğunu göstermek için, bu makineyi ilk kez 1978'de "asfiksiden ölmüş küçük bir oğlan çocuğunda" denediğini söylemişti.

1978.

Neden hiçbir makalede bu müdahaleden söz edilmiyordu? Neden övgülerle dolu yaşamöyküsünde makinenin ilk kullanım tarihi olarak hep 1983 yılı yazıyordu? Neden Beltreïn röportajlarında, curriculum vitae'sinde bu deneyimi gizlemişti? Ve neden, gizlenmesi gereken bir şey varsa, bana bahsetmişti?

İnternet'e bağlandım ve Tribune de Géneve'in arşivine girdim. 1978 yılı için anahtar kelimeleri yazdım? "Beltreïn", "kurtarma", "asfiksi". Sonuç yoktu. Aynı şeyi L'Illustré suisse, Le Temps, Le Matin için denedim. Boşuna. Bu olağanüstü hayata döndürme operasyonuyla ilgili tek bir kelime yoktu. Kahretsin.

Aklıma başka bir şey geldi. 1978, Beltreïn'in, Fransa'da, Bordeaux'da geçirdiği son seneydi. Aynı araştırmayı Sud-Ouest arşivinde sürdürdüm.

Makale burnumun dibindeydi: İSVİÇRELİ BİR DOKTOR TARAFINDAN MUCİZEVİ BİR HAYAT KURTARMA. Moritz Beltreïn'in, ilk kez "baypas" makinesini kullanarak asfiksiden ölmüş bir çocuğu nasıl hayata döndürdüğü bütün ayrıntılarıyla anlatılıyordu.

Damarlarımdaki kan ısınmaya başlamıştı.

Çocuk, Pireneler'deki Genderer çukurunun dibinde bulunmuştu. Helikopterle Bordeaux Üniversitesi Hastanesi'ne nakledilmişti, burada da Beltreïn yöntemini uygulamayı önermişti. Satırlar gözlerimin önünde dans etmeye başlamıştı bile. Hiçbir şey anlamıyordum.

Çünkü bir isim, diğer bütün kelimelerin önüne geçmişti.

Hayata döndürülen çocuğun ismi.

En son duymayı arzu edeceğim isim.

Luc Soubeyras.

Mırıldanarak kafamı salladım: "Hayır, olamaz" ayrıntılarını okudum. Nisan 1978'de, Moritz Beltreïn, Luc'ü, henüz on bir

yaşındayken ölümün pençelerinden kurtarmıştı. Bu son derece çılgınca bir rastlantıydı. İki insanın –Luc ve Beltreïn– yolları, bütün bu olayların başlamasından yirmi dört yıl önce kesişmişti!

Yazıyı okurken soğukkanlılığımı korumakta zorlanıyordum, bu keşfimin yaratacağı birçok sonuca mesafeli yaklaşmalıydım. Bu olayın kökeninde bilmediğim bir şey vardı: 1978'de mağarabilimci olan babası Genderer çukuruna indiğinde, Luc de onunla birlikteydi. Şüphesiz Nicolas Soubeyras oğluna mağarabilimi sevdirmek ve öğretmek istemişti. Ve bir kez daha onu sınamak.

Ancak çukura iniş sırasında beklenmedik bir kaza olmuştu.

Bir yer göçmesi sonucunda, baba ile oğulun giriş yaptığı delik tıkanmıştı. Taşlar Nicolas Soubeyras'yı anında öldürmüştü. Luc hayatta kalmış, ancak babasının cesedi çürürken açığa çıkan gazla yavaş yavaş boğulmaya başlamıştı. İkisini bulduklarında, çocuk henüz ölmüştü. Beltreïn, Bordeaux Hastanesi'nde, "baypas" makinesi"ni ters yönde, yani kanı ısıtmak için kullanarak bir ilki gerçekleştirmişti. Ve çocuğu hayata döndürmeyi başarmıştı; en az iki saat boyunca kalbi durmuş olan çocuğu kurtarmıştı. Bu Beltreïn'in yaşamındaki en önemli hayata döndürme operasyonuydu; bir ilkti, ancak biyografisinde hiç söz edilmiyordu.

Ve şimdi de, sonuçlar.

Bu kaza sırasında Luc negatif bir NDE yaşamıştı. On bir yaşında, Şeytan'ı görmüştü. Luc'ün mistik "vahyi", aslında, bana sürekli olarak anlattığı ve Pirene falezlerinde gördüğünü iddia ettiği Tanrı'nın yüzü değildi. Bu vahiy, bir çukurun dibinde, çürümekte olan babasının cesedinin yanında, zifiri karanlıkta gerçekleşmişti.

Luc bir Işıksız'dı.

Bu davada, gerçekten Şeytan'ın esiri olmuş tek kişiydi.

Luc Soubeyras, birkaç hafta önce, nehirde boğulduğunda Şeytan'la karşılaşmamıştı. Tüm bunlar, önceden planlanmış,

kurnazca bir hileydi. Boğulması, gördüğü hayaller, uyanması; hepsi yalandı. Hipnoz seansı sırasında, Genderer çukurunda, çocukken yaşadıklarını anlatmıştı!

Bu ilk deneyimden itibaren, ipler onun elindeydi. Lanetli çocuk Beltreïn'in akıl hocası olmuştu. Her şeyi kurgulayan, her şeyi yapan oydu. "Ben sadece bir tedarikçiyim, bir aracıyım." Beltreïn doğru söylemişti. En baştan beri, Beltreïn Şeytan'ın esiri olmuş bu çocuğun hizmetindeydi; üç yıl sonra Saint-Michel-de-Sèze'de karşılaşacağım, Şeytan'a olan tutkusunu hiç saklamayan ve daha iyi savaşmak için düşmanı tanımak gerektiğini ileri süren çocuğun.

Ama Luc'ün tek bir düşmanı vardı: Tanrı.

Kurbanlarını kimyasal ritüellerle öldüren Luc'tü, tek başına Luc. Işıksızları yaratan ve siyah iboga enjekte ettikten sonra, maskeler takarak onlara görünen oydu, sadece o. Mağarada yaşadığı travmadan ve girdiği komadan sonra, kendi hayaline uygun kadınlar ve erkekler –Işıksızlar– yaratmaya devam etmişti. Mağaranın dibinde karşı koymaya çalıştığı ıstırap ve acıların aynısını başkalarına yaşatarak, onları öldürmüştü. Luc kendini Karanlıklar Prensi veya onun özel elçilerinden biri gibi görüyordu ve çürüyen, kokuşan cesetlerle kafasını bozmuş bir iblisti.

Ama bu boğulma olayına neden kalkışmıştı? İkinci bir negatif NDE'nin sebebi neydi? Benim, onun izinden gitmemi neden istemişti? Onun entrikalarını açığa çıkarmam için mi? Yoksa beni tahrik etmek için mi? Tanrı'ya benim gözlerimin önünde saygısızlık etmek için mi? SADECE SEN VE BEN…

Luc'ün amacını sezinler gibi oluyordum. Bir tür sahneleme, sergileme tutkusu. Eğer Şeytan'ın elçisiyse, ölümler onun hükümranlığına uygun olmalı, onun gücünün büyüklüğünü göstermeliydi. Bir tanığa, eserinin herkes tarafından anlaşılması için bir aracıya ihtiyacı vardı. Bu tanık, neden asla yoldan çıkmayacak bir

Katolik, bir dost olmasın? Onun yazıcısı, havarisi olabilecek, masum ve saf bir yürek.

Villejuif Hastanesi'ni aramak için telefonuma uzandım. Aynı anda cep telefonum çaldı. Açtım.

– Svendsen. Haklıymışsın. Bir anormallik var. Cesetlerin durumunda.

Karnıma bir ağrı saplandı.

– Konuş.

– Adli tabibin vardığı sonuçlar tamamen hatalı. Kurbanlar, sanıldığı zamanda öldürülmemiş.

– Bu kanıya nereden vardın?

– İç organları genleşmiş. Damarları patlamış. Ve bazı doku lezyonları buz kristallerin ortaya çıkmasına bağlı olabilir.

– Bunun anlamı ne?

– Bu çok çılgınca bir şey.

– Dilinin altındaki baklayı çıkar, kahretsin!

– Bedenler dondurulmuş.

Kafamın içinde büyük bir gürültü koptu. Svendsen devam ediyordu.

– Dondurulmuş, ardından yeniden ısıtılmış. Laure ile kızlar, bizim düşündüğümüzden çok daha önce öldürülmüş.

– Ne zaman?

– Söylemesi zor. Donma olayı her şeyi berbat etmiş. Ama en az yirmi dört saat boyunca donmuş bir halde kaldıklarını söyleyebilirim.

– Öyleyse, perşembe günü, aynı saatte öldürülmüşler, öyle mi?

– Hemen hemen, evet.

Kabaca bir hesap yaptım. 14 kasım perşembe, öğleden sonra Manon, benim evimdeydi. Birkaç kez ona telefon etmiştim ve kapıda onu bekleyen polisler vardı. Hiçbir şekilde, Changarnier

Sokağı'na gidemezdi; ayrıca onları dondurup, ardından, ertesi gün eve bırakamazdı da. Derin bir iç çekerek sordum:

– Bundan emin misin?

– Cesetleri mezarlarından çıkarmak gerekiyor. Ayrıca başka analizler de yapmak lazım. Bu durumda, yargıca başvurulabilir ve...

Artık onu dinlemiyordum. Düşüncelerim bir girdabın çevresinde dolanıp duruyordu.

Cinayetleri işleyen bir başkasıydı.

Bizzat Luc!

14 kasım perşembe günü, henüz tecrit hücresine konmamıştı. Bu da, onun ailesini katletmeye gidebileceğinin bir göstergesiydi; cesetleri dondurmuş ve bulunmamaları için bir şekilde onları gizlemişti. Sonra hastaneye dönmüş, kriz geçiriyormuş gibi yapmış ve tecrit hücresine konmuştu ve sadece birkaç saat orada kalmıştı, biliyordum.

Cuma öğleden sonra tecrit hücresinden çıkarılmıştı. O da kimseye çaktırmadan Changarnier Sokağı'na geri dönmüş, cesetleri gizlediği yerden çıkarıp eve bırakmıştı, ardından da bir kez daha akıl hastanesine dönmüştü. Evin ısısı süreci tamamlamıştı. Luc, Villejuif'te deli arkadaşlarıyla akşam yemeğini yerken, cesetler ikinci defa "ölüyordu".

Svendsen'e teşekkür ederek veya ettiğimi sanarak telefonu kapattım.

Luc'ün planı kusursuzdu, cinayet anında hastanede olduğuna birçok kişi tanıklık edebilirdi. Ve dahası da vardı. Bu yöntem sayesinde, şimdiye kadar izlediği çizgiden de sapmamış oluyordu. Bir kez daha ölümün kronolojisiyle oynamıştı!

Bir sonraki planı neydi?

Önceden uyardığı gibi, beni öldürmek mi?

118

Paul-Guiraud Hastanesi'ni aradım ve Zucca'yla konuşmak istediğimi söyledim. Perşembeden cumaya kadar, Luc'ün hastanede geçirdiği zamanı teyit etmeliydim. Psikiyatr benim varsayımlarımı doğruladı. Hastasını, cuma günü saat 16:00'da tecrit hücresinden çıkarmıştı. Ona sakinleştiriciler vermişler, sonra da, ertesi sabaha kadar uyuması için standart bir odaya almışlardı.

Şüphesiz Luc, ilaçları yutmamıştı. Mizansenini gerçekleştirmek için gizlice evine gitmişti. 12. Bölge'ye gidip gelmek en fazla üç saat sürerdi.

Geriye tek soru kalıyordu: Onları dondurmak için ne yapmıştı?

Bunun cevabını daha sonra bulacaktım.

Zucca'nın hâlâ benimle konuştuğunu fark ettim.

– Ne diyordunuz?

– Bu soruların sebebi ne, diyordum.

– Luc şu anda nerede? Hâlâ odasında mı?

– Hayır. Bugün çıktı. Öğleyin.

– Onun çekip gitmesine izin mi verdiniz?

– Burası hapishane değil, dostum! Çıkış kâğıdını imzaladı. Ve çıktı.

– Nereye gittiğini size söyledi mi?

– Hayır. Ancak elini sıkacak kadar vaktim vardı. Bana göre, ailesinin mezarını ziyarete gitmiştir.

Durumu bir türlü kabullenemiyordum. Gözden kaçmış bir dosya. Üst üste yapılan hatalar. Ve elini kolunu sallayarak dolaşan bir katil. Sesimi yükselttim:

– Onun gitmesine nasıl müsaade edersiniz? Durumunun kötüye gittiğini söylemiştiniz!

– Sizinle konuşmamızdan bu yana, Luc sakinleşmeye başladı. Akli melekeleri yerine geldi. Haldol olumlu bir etki yapmış olmalı, ben…

Düşüncelerim onun sözcüklerini bastırıyordu. Luc, hiç delirmemişti. En azından bu biçimiyle. Ve verilen ilaçların hiçbirini de kullanmamıştı.

Aklıma bir fikir geldi:

– Her hastanın, psikiyatrik geçmişi hakkında bilgi topluyorsunuz, değil mi?

– Çalışıyoruz, evet.

– Luc için bir araştırma yaptınız mı?

– Bunu bana sormanız çok tuhaf. Az önce, 1978 tarihli bir hastane raporu elime geçti. Pireneler Merkez Hastanesi'nden, Pau yakınları.

– Raporda ne yazıyor?

– Luc Soubeyras nisan 1978'de bir kaza geçirmiş. Koma. Şok hali. Bu kaza neticesinde bazı arazlar kalmış.

– Ne gibi?

– Mental karışıklıklar. Rapor fazla açıklayıcı değil. Zucca düşüne düşüne konuşmaya başlamıştı. Garip, değil mi? Luc, tüm bu hikâyeyi daha önce de bir kez yaşamış…

Garip. Kelime çok hafif kalıyordu. Luc, bir "ikinci" kıyameti yaşamak için her şeyi kurgulamış, düzenlemiş ve oynamıştı.

Zucca devam etti:

– Bir anlamda, bu benim teşhisimi değiştiriyor. Bugün bir tür… nüks vakasıyla karşı karşıyayız. Luc, tahminimden çok daha tehlikeli olabilir.

Gülmemek için kendimi zor tuttum.

– Olabilir, evet.

Tepe lambamı yerleştirmiş, farlarımı yakmış, sireni sonuna kadar açmıştım. Bütün duyularım alarmdaydı. Korku. Öfke.

Bulantı. Luc'ü son eyleminin hazırlığını yaparken yakalamayı umut ederek Changarnier Sokağı'ndaki evine gidiyordum.

Yedi dakikada Vincennes Sarayı'na ulaştım. Tepe lambamı söndürdüm, sireni kapattım, bir süre Soult Bulvarı'nda ilerledikten sonra, sola evin sokağına saptım. Tuğla binalar bir kıskaç gibi üzerime geliyordu.

Ana kapının kodunu girdim. Beton bir avlu, ortada çeşme ve çimler. Apartmana girebilmek için başka bir kod tuşladım, ardından demir parmaklıklı kapısıyla asansör. 45'liğimi çıkardım ve namluya mermi sürdüm. Katları çıktıkça, ağzımda bir mürekkep, bir katran tadı hissediyordum.

Koridor karanlıktı. Işığı yakmadım. Kapı, polis şeridiyle kapatılmıştı. Göbek kilidi dışında başka kilit yoktu, o da kilitli değildi. Maymuncukla kolayca açıldı. Kapı tokmağını sol elimle çevirdim, Glock'um sağ elimdeydi. Klik. Dairenin içindeydim.

Bütün duyularım alarmdaydı.

Ucuz mobilyalar, lamine parkeler, çirkin biblolar. Bu evdeki her şey sahteydi. Luc Soubeyras da burada yaşıyor gibi yapıyordu, tıpkı yalandan polis, yalandan Hıristiyan, yalandan benim dostum olduğu gibi.

Salonda dikkat çekici bir şey yoktu. Çalışma odasına doğru yöneldim. Farkında olmadan, cesetlerin bulunduğu Laure'un odasını es geçmiştim. Çekmeceler boştu. Üzerinde "Ş" harfi bulunan dosyaların durduğu dolap da. Sokak lambalarının ışığında, evlerin tuğla cepheleri camda yansıyordu. Koku alma duyum aşırı faaliyetteydi. Hemoglobinin bakırımsı kokusunu hissedebiliyordum.

Koridora döndüm.

Nefesimi tuttum ve cinayet odasına girdim. Koyu renkli parkeler, beyaz mobilyalar. Yatak olarak sadece şilte vardı, çarşaf ve örtüsü toplanmıştı. Ve sağda, duvar boyunca kan lekeleri dikkati çekiyordu. Her üçü de, önce sırtlarını duvara vererek otur-

muşlar, sonra yavaş yavaş kayarak yere devrilmişlerdi... Titredim. Laure'u ve kızları, korkudan birbirlerine sarılmış bir halde hayal ediyordum. Haykırdım:

– Luc, neden? NEDEN?

Cevap olarak, sol taraftan gelen hafif bir ışıltı dikkatimi çekti, gözlerim yarı karanlığa alışmıştı. Döndüm ve titremelerim şiddetli sarsıntılara dönüştü.

Karşı duvarda, yatağın arkasında ışıldayan liken biçiminde bir yazı vardı:

ORADA, HER ŞEYİN BAŞLADIĞI YERDE.

Bir anda, iki gerçeği birden kavradım.

İlki, soruşturmam boyunca peşimden ayrılmayan Luc'tü. Günah çıkarma hücresindeki, Bienfaisance'taki ağacın gövdesindeki, Sarrazin'in banyosundaki aynı eğri, çarpık ve çılgın yazı. Katil Luc'tü; tek ve yegâne katil.

Ama hangi olağanüstü güçle, komadayken bu yazıları yazmıştı?

Diğer gerçek çok daha kısa, çok daha çarpıcıydı.

Luc bana randevu veriyordu. ORADA, HER ŞEYİN BAŞLADIĞI YERDE...

Saint-Michel-de-Sèze'de.

Tanıştığımız yatılı okulda.

Tanrı sevgimizi birleştirdiğimiz yerde.

Aslında düellomuzun başladığı yerde.

Şeytan ile Tanrı'nın düellosunun.

119

Çevreyolu. Ayağım gaz pedalında. Sonuna kadar.

Pau'ya altı veya yedi saatte varabilirdim.

Yatılı okula da sabaha karşı saat 03:00 civarında. A6 otoyolu, sonra A10, Bordeaux istikameti.

Arabayı saatte 200 kilometre hızla kullanıyordum. Yol boştu, hızla giden arabanın yuttuğu beyaz çizgilerden başka bir şey görmüyordum.

Sigara üstüne sigara yakıyor, kafamdan bütün düşüncelerimi atmaya çalışıyordum. Son çarpışmaya doğru yol alıyordum; hepsi bu. Yine de bazı görüntüler gözümün önünden gitmiyordu. Odanın duvarındaki kan lekeleri. Arabamın içine sıkışmış Manon'un cesedi. İç organlarıyla dolu küvetin içinde yatan Sarrazin. Bu hayaletler de benimle birlikte arabanın içinde yolculuk ediyordu; benim sadık yoldaşlarım.

Saat 23:00.

Yorgunluk çöktü. Dikkatimi toplamak için radyoyu açtım. France Info. Changarnier Sokağı'ndaki üçlü cinayet hakkında tek kelime yoktu. Tuhaf bir duygu, baş dönmesi. Bulmacanın çözüm anahtarına sahip, dünyadaki tek kişi bendim.

Geceyarısı.

Yüzüme rüzgâr çarpsın diye camı açtım. Yapacak başka bir şey yoktu. Gözkapaklarım kapanıyor, kollarım uyuşuyordu. Uyku, bütün ağırlığıyla üzerime çöküyordu.

Bir park alanına yanaştım.

Kontağı kapattım ve anında uykuya daldım.

Uyandığımda, gözüm ön konsoldaki saate takıldı: 02:45. Yaklaşık üç saat uyumuştum. Hareket ettim ve bir benzin istasyonu buldum. Depoyu fulledim. Bir kahve ısmarladım. Dört saatte altı yüz kilometre yol yapmıştım. Bordeaux yakınlarındaydım. Arcins Köprüsü'nden sonra Pau'ya kadar iki yüz kilometre vardı. Şafakta, Saint-Michel-de-Sèze'de olacaktım.

Luc, gerçekten beni orada bekliyor muydu? Onun, havari heykellerinin dibinde, on dört yaşındaki halini kafamda canlan-

dırıyordum. İnançla ve Tanrı sevgisiyle bir araya gelmiş, dünya üzerindeki en iyi arkadaşlardık... Kahvemi çöp kutusuna attım – midemi bulandırmıştı– ve yeniden yola çıktım.

Gözlerimi fal taşı gibi açmıştım, son iki yüz kilometrede hızımı düşürmüştüm. Saat 06:00 sularında, sağda Pau çıkışını gördüm. Önce A64-E80 üzerinden Tarbes yönüne doğru, sonra 0940'tan tamamen güneye, Lourdes'a doğru devam ettim.

Yolu tanımıştım.

On beş kilometre sonra, bildik dağ tam karşımdaydı. Tepedeki ışıklı manastır. Kalem biçimli çan kulesi. Dağın yamacına serpiştirilmiş modern binalar. Eğer randevumuz buradaysa, tam olarak nerede olacağını tahmin edebiliyordum.

Virajı tırmandım, kampüs boyunca ilerledim ve manastırın park alanında durdum. Çevre duvarındaki ana kapıya doğru yürüdüm. Birkaç yüz metre aşağıda, dağın eteğinde, yatılı okul uykudaydı. Gökte ay vardı. Soğuğu hissetmiyordum. Buz gibi esen rüzgârdan bile daha soğuktum.

Demirlerin üstünden atladım ve manastırın avlusuna kadar çakıllı yolda yürüdüm. İhtiyatsızca ilerliyordum. Yeni bir duvar. Ancak sorun yoktu; yolu biliyordum. Yerin bir buçuk metre altında yer alan ilk mazgal deliğini bulana kadar sağı takip ettim. Mazgaldan içeri, çiyle kaplı çimenlerin üzerinden kayarak diğer tarafa geçtim.

Bu kez, duvarın gölgesine sindim. Beş dakikadan fazla bir süre manastırı gözledim. En ufak bir hareket yoktu. Yürümeye başladım. Donmuş otların ayaklarımın altında çıtırdadığını hissediyordum. Ağzımdan dumanlar çıkıyordu. Kalp çarpıntılarım, gökyüzü ile yer arasında sıkışmış bu dağın tepesinde geçen tecrit edilmiş bir hayat.

Acaba o da burada mıydı?

İkimiz de nefeslerimizi mi tutmuştuk?

Manastır duvarının köşesinde durdum. Silahımı çıkardım. Ne bir gürültü ne de bir hareket vardı. Galeriyi geçtim ve iç avluya girdim. Çıt çıkmıyordu. Manastırın kemerleri de karanlığa gömülmüştü. Sağda, tam karşıda heykeller yine yerlerindeydi. Elinde küçük baltasıyla Aziz Matta, elinde hac sopasıyla Aziz Büyük Yakup, kutsal kâseyle Aziz Yuhanna…

Bu azizleri örnek almıştık. Hacı, havari, asker olmak istiyorduk. Sadece bu sözümüzden caymıştık. Aslında, bir şekilde savaşçı olmuştuk. Hayır, sandığım gibi müttefik değil, karşıt saflardaydık.

Soğuk ısırmaya başlamıştı. Düşman burada mı değil mi, anlamak için kendime beş dakika verdim. İki dakikanın sonunda, hissizleşmiştim. Artık titremiyordum. Bir anestezik gibi soğuk beni kuşatmıştı.

Simplon Boğazı'nda olduğu gibi, donmamak için hareket etmem gerekiyordu. Bir tonozun altına sığındım. Aslında tetikte olduğum, pek söylenemezdi; Luc'ün öldürmeden önce benimle konuşmak isteyeceğini biliyordum. Bu söylev, bu açıklama, sorunlu bir sonsözdü. Çevirdiği dolapların mantıklı sonucu. Kötü'nün İyi'ye karşı gerçek bir zaferi.

Dört dakika.

Yanılmıştım. Luc burada değildi. Kolum düştü, işaretparmağımı tetik köprüsü boyunca gezdirdim. Açmazdaydım. Luc kaybolmuştu ve nerede olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu. Mesajını anlayamamıştım.

Nerede hata yaptığımı düşündüm. ORADA, HER ŞEYİN BAŞLADIĞI YERDE.

Hikâye burada, bu manastırda değil, daha önce başlamıştı. Luc'ün efsanesinin gerçek kaynağı geçirdiği kazaydı. Bana dostluğumuzun, rekabetimizin doğduğu bu yerde değil, her şeyi başlatan ilk deneyimini yaşadığı yerde randevu vermişti.

Genderer çukurunda.
Şeytanın vahyini aldığı yerde.

120

Luc'ün kurtarılışını anlatan makaleye göre, çukur, Batı Pireneler Ulusal Parkı'nda, Lourdes'un güneyine otuz kilometre mesafede yer alıyordu. Kentin çevresini dolandıktan sonra N21 karayoluna çıktım. Argelès-Gazost. Pierrefitte-Nestalas. Havadan çok daha karanlık olan dağlar görünmeye başladı. Cauterets. Şehir merkezinde Genderer yönünü gösteren bir levha vardı. Yol yokuş yukarıydı.

Beş kilometre sonra Gaube Gölü'nü gördüm. Sağda, çıplak ağaçların altına gizlenmiş, il sınırı levhasını gördüm. Biraz daha tırmanmak için vitesi düşürdüm. Bir virajı dönüp, birbirinden uzak evleri geçtikten sonra, Genderer'i gösteren bir okla karşılaştım.

Yol bir park alanında nihayetleniyordu.

Arabamı kilitledim ve giriş binasına doğru yöneldim. Falezin yukarısına bir dizi fütürist çelik kemer yerleştirilmişti. Soğuk burada daha fazla etkiliydi. Kuru ve dayanılmaz. Rüzgâr paltomun eteklerini şaklatıyordu. Kendimi, son savaşına doğru ilerleyen kurtarıcı bir melek gibi görüyordum.

Tonozların altında, camekânlı mağazalar vardı: bilet gişesi, hatıra eşya dükkânı, bar-restoran. Hepsinin kepenkleri inikti. Ancak, bilet gişesinin yanında, bir kapının altından sızan ışığı fark ettim. Kulak kabarttım, içeriden hafif bir radyo sesi geliyordu. Demirleri sertçe sarstım.

Bir adam belirdi. Kirpi saçlı, kötü tıraşlı, şaşkın bir adam; Sartuis Belediyesi'ndeki bekçinin modeli.

– Bir şey mi var?

Demirlerin arasından kimliğimi burnuna dayadım. Yaklaştı, nefesi kahve kokuyordu.

– Ne istiyorsunuz?

– İnmek.

– Bu saatte mi?

– Açın.

Geri çekildi, ayağıyla bir sistemi devreye soktu. Demir kalktı. Altından geçtim ve karşısına dikildim. Sakalı, demir pası gibi parlıyordu.

– Bir fener alın ve beni aşağıya götürün.

– Elinizde bir kâğıt, bir izin belgesi falan var mı?

Adamı itekledim:

– Çabuk giyin. Ve fener almayı unutma.

Herif arkasını döndü ve yengeç gibi yürümeye başladı. Jandarmayı veya herhangi bir yeri aramaması için peşinden gittim. Odasına girdi ve omzundan bir kayışla asılı büyükçe bir fenerle geri döndü. Üzerinde haki renkli bir yağmurluk vardı, bir diğerini bana uzattı:

– Bedeninize uyar. Aşağısı biraz nemli.

Pançoyu sırtıma geçirdim; bir kefen gibi beni sardı.

– Aşağının ışıklarını yaktım. Elektrik var. Ne de olsa Noel yaklaşıyor!

Çevremden dolandı ve çukura doğru inen koridora saptı. Koridorun sonunda, bir başka demir parmaklık daha vardı. Eski dönem maden ocaklarında kullanılan bir yük asansörü. Rehberim anahtarlığından çıkardığı bir anahtarla demir parmaklığı açtı.

– Buradan, ziyaret başlıyor.

Kabine girdim. Herif de peşimden. Parmaklıklı kapıyı kapattı ve bir başka anahtarla kontrol panelini açıp, asansörü çalıştırdı. Daha şimdiden, ayaklarımızın altından gelen keskin nem kokusunu alabiliyordum. Platform önce bir sarsıldı, ardından ok gibi

fırladı. Esnek, akışkan bir hareketle iniyorduk. İlk metrelerde duvarlar metalle kaplıydı, sonra yerini kayalar aldı. Sadece yerin derinliklerine değil, unutulmuş zaman katmanlarına –buzul çağına– iniyormuşuz gibi bir hisse kapılmıştım.

Bekçi konuşmayı sürdürüyordu:

– Saatte yirmi kilometre hızla iniyoruz. Bu ritimde üç dakika içinde bin metre derinliğe ulaşacağız ve…

Onu dinlemiyordum. Vücudum ortama ayak uydurmaya çalışıyordu. Ciğerlerim boşalmış, şakaklarım çatırdıyordu. Basınç. Hâlâ, siyah, nemli kayalık kabuğun içinde baş döndürücü bir hızla ilerliyorduk. Rehberim devam etti:

– Elinizi sakın uzatmayın. Bazı kazalar oldu. Emme gücü…

– Bu akşam, herhangi bir şey duydunuz mu?

– Ne gibi?

– Davetsiz bir misafir. Bir ziyaretçi.

Gözlerini kocaman açtı. Platform giderek hızını artırıyordu. Sarhoş gibi olmuştum. Sanki yerçekiminden kaçıyorduk. Sonunda, asansör yavaşladı. Vücudumun ağırlaştığını hissediyordum. Bağırsaklarım ağzıma gelmiş, sonra yeniden yerlerine dönmüşlerdi. Adam kapıyı açtı:

– Yaklaşık üç bin metre. Herkes iniyor.

Eşikte, hafifçe sallandım. Gizemli bir ağırlık, kan dolaşımını sağlayan kalp atışlarını engelliyordu sanki. Tam önümde birçok galeriye açılan bir kavşak vardı. Kayalara neonlar tutturulmuştu. İçlerinden birinin üzerinde "ziyaret başlangıç yönü" yanıyordu. Randevunun tam olarak nerede gerçekleşeceğini bilmiyordum. ORADA, HER ŞEYİN BAŞLADIĞI YERDE. Sordum:

– Nicolas Soubeyras adı, size bir şey hatırlatıyor mu?

– Kim?

– Nicolas Soubeyras. Bir mağarabilimci. 1978'de, bu çukurda hayatını kaybetti.

– Epeydir burada çalışıyorum, diyerek sırıttı herif. Bu konuda konuşmayı pek sevmezler. Kötü reklam oluyormuş.

– Olayın nerede olduğunu hatırlıyor musunuz?

Topuğuyla yere vurdu:

– Dosdoğru, tam aşağıda. Balo salonunda. En az bir beş yüz metre daha aşağıda.

– Girilebiliyor mu?

– Hayır. Sadece profesyoneller.

– Bir girişi var mı?

Kafasını salladı:

– Buradan itibaren, oklarla gösterilmiş bir güzergâh var, yaklaşık iki yüz metre daha inilebiliyor. Yarı yolda, personel için, bir yüz metre daha aşağı inen bir merdiven var. Ama ondan sonrası dağcıların işi. Sifonları, bacaları geçmek gerekiyor. Tam bir karmaşa.

– Oraya ulaşma şansım ne?

– Mağarabilim nosyonunuz var mı?

– Hiç.

– O zaman unutun. Profesyoneller bile zorlanıyor. Sizin gibi biri, daha ilk sifonda takılır.

İki olasılık vardı. Ya devam edecek ve ilk engelde geri dönecektim. Ya da Luc, beni orada beklediğinden şu veya bu biçimde oraya ulaşmamı sağlayacaktı. Yoğun nemi hissediyor, havalandırmanın gürültüsünü duyuyordum.

– Bana yolu gösterin.

– Nasıl?

– Balo salonuna inmek için.

Bekçi derin bir iç çekti:

– Galerinin sonundaki merdiveni kullanınız ve tabelaları takip edin. Orası aydınlık. Daha sonra gözünüzü dört açın. Solda, demir bir kapı olacak. Size söylediğim geçit. Hâlâ kararlıysanız,

diğer tarafa geçin. Elektrik düğmesiyle lambaları yakın. Dikkatli olun; hızlı hareket edin, orada bir kuyu var.

– Oraya inebilir miyim?

– Kolay değil. Basamaklar kayanın içine gömülü. Dipte büyük bir salona, ardından da ilk sifona ulaşacaksınız, her yerden su damlıyor. Sonra bir kuyu daha var, çok dar, ikinci bir salona açılıyor. Aslında pek de emin değilim; oraya hiç gitmedim. Eğer mucize kabilinden hâlâ hayatta olursanız, yine de dönebilirsiniz. Liken yüzünden.

– Ne likeni?

– Zehirli gaz yayan bir tür. Işıldayan bir zımbırtı. Mısırbilimcileri zehirleyen de bu tür bir yosunmuş ve…

– Biliyorum. Sonra?

– Sonrası yok. Oraya kadar zaten ulaşamazsınız.

– Ulaştığımı varsayalım.

– Yine de bayağı yolunuz var. Geçmişte, bir yer göçmesi Soubeyras ile oğlunu orada hapsetmiş. O odada ölmüşler. Bu olayın ardından balo salonuna girmek için bir geçit açılmış; fotoğraflarını gördüm, muhteşem.

Pançomun altında tüm vücudum titriyordu. Korkudan mı sabırsızlıktan mı bilmiyordum. Liken bir ipucuydu. Zincirin son halkası. Luc, beni, ilk ölümünün gerçekleştiği giriş odasının tam arkasındaki bu salonda bekliyordu.

– Demir bir kapıdan söz etmiştiniz. Kilitli mi?

– Olabilir.

– Anahtar.

Adam tereddüt etti. İstemeye istemeye bana uzattı. Anahtarın yanı sıra elindeki koca feneri de aldım, sonra onu yük asansörünün kabinine doğru itekledim. İtiraz eder gibi oldu.

– Sizi burada bırakamam. Gerekli güvenlik önlemleriniz yok!

– Hiçbir zaman da olmadı, dedim parmaklıklı kapıyı kapatırken. Eğer iki saat içinde dönmezsem, bu numarayı ararsın.

Bir otoyol biletinin arkasına Foucault'nun numaralarını yazdım ve parmaklıkların arasından uzattım.

– Ona, Durey'in bazı sorunları olduğunu söyleyin. Durey'i anladınız mı?

Adam sürekli kafasını sallıyordu.

– Sifona ulaştığınızda, likene dikkat edin. Ya en fazla on dakika içinde geçersiniz ya da orada kalırsınız.

– Hatırlayacağım.

– Ne yaptığınızı biliyorsunuz, değil mi?

– Beni yukarıda bekle.

Bir süre daha tereddüt etti, sonra asansörü çalıştırdı:

– Asansörü geri yollayacağım. İyi şanslar!

Kabin sarsıla sarsıla gözden kayboldu. Havalandırmanın gürültüsü ile damlaların şıpırtılarının hâkim olduğu boşluk bir anda üzerime çöktü. Geri döndüm, lamba omzumda yürümeye başladım.

Elli metre sonra karşıma dik bir merdiven çıktı. Aşağıya doğru dimdik inen yüzlerce basamağı vardı. Tırabzana sımsıkı yapıştım. Duvarlardan akan sular, yerdeki birikintiler parlıyordu, her taraf nemliydi, solunan hava bir sünger gibi insanın gırtlağını tıkıyordu.

Aşağıda, bir başka tabela daha vardı: "ziyaret yönü". Yukarıya belli bir düzene göre yerleştirilmiş neonlar, mekâna bir metro tüneli havası veriyordu. Yüz metre sonra, sol tarafta, kapıyı gördüm. Anahtarımla açtım ve elektrik düğmesini aradım. Bir kabloyla birbirlerine bağlanmış bir dizi ampulden cılız bir ışık yayıldı. Son derece iç karartıcıydı; kapkaranlık, hafifçe eğimli dar ve uzun bir yol. Bütün korkularımı bir kenara bıraktım ve ayağımı tam olarak nereye bastığımı görmeden ilerlemeye başladım.

Birden, eğimli yol dik bir açı yaptı. Kuyu. Lambamı yaktım ve karşı duvardaki demir basamakları gördüm. İlk birkaç basamağı topuğumla test ettim, fenerimi söndürdükten sonra omzuma astım, ardından geri geri inmeye başladım.

Yüz kadar basamağı büyük bir dikkatle indim ve yere bastım. Hiçbir şey görmüyordum, ancak taze hava bana bir fikir veriyordu; büyük bir yerdeydim. "Birinci salonda". Fenerimi aldım ve yeniden yaktım. Dar bir köprünün üstünde duruyordum. Ayaklarımın altında devasa bir mağara vardı. Bir Roma amfitiyatrosunu andıran yuvarlak bir vadi.

Kayalardaki kıvrımlar binlerce süs gibiydi. Yükselen sivrilikler, yuvarlanmış tümsekler, saçaklar, kıvrımlar, danteller oluşturuyordu.

Sol tarafa yöneldim, sırtımı duvara vermiştim, fenerimi şimdi, boşluğu aydınlatmaması için tam önümde tutuyordum.

Bir başka galeri. İki büklüm, neredeyse dizlerimin üstünde ilerledim. Görme alanım fenerimin aydınlattığı yerle sınırlıydı. Su sesi geliyordu, bu da doğru yolda olduğumun bir göstergesiydi; bekçi bir sifondan söz etmişti…

Sonunda suyu gördüm, tam karşımdaydı. Bir an tereddüt ettim, sonra fenerimi yine omzuma astım, ayaklarımı suyun kenarlarındaki çıkıntıya yerleştirdim. Yeniden inmeye başlamıştım. Her yer suyla kaplıydı. Su, çukurun kanıydı. Galeriler damarları ve arterleri. Ve ben bu dolaşımın tam merkezindeydim.

Sonunda düz bir satha ulaştım. Fenerimle çevreyi taradım; simsiyah kayalardan oluşan kapalı bir yerdi. Zeminde yer yer taş bloklar vardı, sarkıtlar duvarları yalıyordu; başka bir çıkış görünmüyordu. Birkaç adım daha attım. Birden bir ağız gördüm. Bekçinin sözünü ettiği ikinci kuyu olmalıydı. Ama bu kez ne bir basamak ne tutunacak bir şey vardı. Malzemesiz inmek imkânsızdı.

Bu sırada, bir pırıltı fark ettim. Bir karabina halkası. Işığımı o tarafa doğru tuttum ve bir ipe bağlı dağcı koşumlarını gördüm. Bu bir teminattı. Luc, bana yolu hazırlamıştı. Oradaydı, çok yakında, son çarpışma için beni bekliyordu.

Islak elbiselerimin üzerine koşumları taktım. Dağcılık konusunda zerrece tecrübem yoktu, ancak nasıl yapılabileceğini aşağı yukarı tahmin edebiliyordum. Koşumları bağlamıştım, kendimi, sırtımı boşluğa vererek bıraktım. Önce hiçbir şey olmadı. Havada asılı kaldım, ellerimle ipi sıkı sıkı tutuyordum, bir süre çevremde dönüp durdum. Sonra ip kaymaya başladı ve yavaş yavaş beni karanlığın içine taşıdı. Hiçbir şey düşünemiyordum. Gözlerim kapalı, havada süzülüyordum. Luc'ün cehennemine doğru yol alıyordum.

Sonunda ayaklarım yere bastı. Koşumları çıkardım, fenerimle çevreyi taradım. İkinci salondaydım. Aynı sarkıtlar, aynı kayalar. Ancak fenerimin ışığında yeşilimsi bir renk alıyordu. Fenerimi söndürdüm. Yeşilimsi ışık devam ediyordu. Fosforlu bir koku burun deliklerimi yakıyordu. Liken. Etrafım, çevrem onunla doluydu.

Bu yosunun kökenini bulabilmek için haftalar süren araştırmalar, analizler, tahminler yapılmıştı. Şimdi, burnumun dibindeydi. Gizemin kaynağına ulaşmıştım, tıpkı, Tutankamon'un mezarında onu bulan ve bu uğurda hayatlarını kaybeden Mısırbilimciler gibi.

Birkaç metre daha ilerledim. Fenerimi yakmamıştım. Karanlık renk değiştiriyordu. Bu kez kırmızımsı bir hale görüyordum. Işıksızların gördüğü hayalleri düşündüm. Akkor halinde buz. Titreşen fener... Şeytan bana da görünecek miydi?

Işık galerilerin birinden geliyordu. Fenerim hâlâ kapalıydı, içeride dört ayak üzerinde ilerliyordum. Avuçlarım yeni bir sinyal daha aldı; taş sıcaktı. Linyit ya da adını bilmediğim bir maden

eski zamanlara ait magmanın izlerini bugüne taşıyor olmalıydı. Yerin akkor halindeki yüreğine yaklaşıyordum sanki.

Yeni bir oyuk.

Son derece basık, birkaç metrekare çapında, yuvarlak bir çukur.

Gemici fenerleriyle aydınlatılmış bu yerde bir de sunak vardı.

Ancak beni büyüleyen buranın mizanseni değildi.

Duvarlardaki resimlerdi.

Tarihöncesi çağdan fırlamış gibi duran piktogramlar.

Luc'ün bana sözünü ettiği eskizler –Nicolas Soubeyras'nın sözüm ona ölmeden önce çizdiği resimler– olduğunu anladım. Ama şimdi bunların bizzat Luc'ün elinden çıktığını da biliyordum. Bir deftere hiç çizilmemişledi, doğrudan mağaranın duvarlarına çizilmişlerdi. Canlı canlı dört duvar arasına sıkışmış, babasının cesedinin yanında havasızlıktan ölmek üzere olan korkmuş bir çocuğun, on bir yaşındaki Luc'ün krokileri.

Yaklaştım. Desenler, Lascaux veya Cosquer mağaralarındakilere benziyordu. Çocuk, uçlarını ezdiği keçeli kalemler kullanmıştı. Kırmızılar, toprak rengi, siyah. İnsanlık tarihinin ilk sanatçılarının kullandığı renkler.

Freskte hep aynı sahne tekrarlanıyordu. Birkaç çizgiyle çizilmiş bir tür "Y". Bir çocuk. Yanında, bir başka figür, yerde yatıyor. Baba. Üzerlerinde, diken misali sarkıtlarla bir kubbe. Resim aynı sahneyi yineleyip duruyor: çocuk, baba, tavan.

Değişen sadece sarkıtların biçimiydi, uzuyor, bükülüyor, pençe biçimi alıyorlardı. Son resimlerde, taştan pençeler bir surata dönüşüyordu, bir ihtiyarın yüz hatları. Luc, daha komaya girmeden önce Karanlıklar Prensi'ni görmüştü…

Arkamda bir ses duydum:

– Biz burada öldük, babam ve ben.

121

Arkamı döndüm. Luc oradaydı, üzerinde mavi renkli bir mağarabilimci tutumu vardı. Çalışma masasının üzerinde duran resimde, babasının giydiği tulumun aynısı. Yere oturmuştu, etrafı gemici fenerleriyle çevriliydi. Silahsızdı. Savaşımız, silahsız, kansız ve şiddetten uzak olacaktı.

Anlaşılan eskatoloji üzerine savaşacaktık.

Her ikimiz de zaten ölmüştük.

Ölmüş ve gömülmüştük.

– Freskim hakkında ne düşünüyorsun? diye sordu. Aziz Luc'e göre tutku.

Sesi zorlukla anlaşılıyordu. Alaycı, umutsuz. Karşımda Saint-Michel-de-Sèze'deki yeniyetme duruyordu. Kırılgan ve hâkim, coşkulu ve uyanık.

– Sanırım nerede olduğumuzu anlamışsındır. Bir gün, bu mağaradan, Aziz Augustinus'un Milano bahçesi veya Claudel'in Notre-Dame'ı gibi bahsedilecek. Bir görüşmenin geçtiği yer. Aslında, gizeme giriş odası. Bu oyuk, gerçek karanlıkların sadece bir başlangıcı. İşaretparmağını şakağına dayadı. Komanın karanlıkları, buradayken "O" beni gelip buldu.

Luc, birkaç saniye boyunca arkamdaki freski hayranlıkla seyretti. Sonra devam etti:

– Her şeyden önce, buraya indiğim andan itibaren yaşadığım korkuyu hayal etmen gerekiyor. Sırıttı. Klostrofobim vardı. Babam bunu biliyordu ve yine de beni bu çukura getirmişti. Tam bir erkek olmam için! Sıkıntımı, korkumu anlayabiliyor musun? Hastaydım. Ancak gerçek felaket, yer göçmesinden sonra başladı. Babamın cesediyle birlikte buraya sıkışıp kaldığımı anladığımda.

İçeride hiç gürültü yoktu. Ne bir tıkırtı, ne bir su sesi. Sıcağın, tuhaf bir kuruluğun hâkim olduğu yeni bir ekosistem.

– Gel, dedi, ayağa kalkarken. Büyük salona geçelim.

Onu takip ettim. Daha büyük bir mağaraya girdik. Balo salonu. Kenarlara yerleştirilmiş gemici fenerleri içeriyi aydınlatmıştı. Karanlığın içinden çıkan sütunlar tavanı destekliyordu. Sarkıtlar, kristal parçaları gibi parlıyordu. Duvarlar, kıvrım kıvrım, kapkaraydı, kömürü andırıyordu. Luc'ün tapınmasına uygun lanetli bir katedral diye düşündüm.

Dar bir köprüde ilerliyorduk. Aşağıda bir kaya çıkıntısının üzerinde, burada birilerinin yaşadığını gösteren bazı eşyalar vardı. Bir çadır, bir sırt çantası, bir kamp ocağı. Birkaç gün kalmak için gerekli malzemeler. Luc, buraya, kaynağına arada sırada geliyordu muhtemelen.

– Bir yere otur. Manzara buradan olağanüstü gözüküyor.

Ayaklarımın dibindeki boşluğa bakmamaya özen göstererek, korkuluğun üzerine oturdum.

– Isıyı hissediyor musun? Linyit, Mat. Dünyanın soluğu. İnan bana, burada, babamın cesedi hemen çürüdü. Etleri şişti, patladı… Bu görüntüler asla gözümün önünden gitmedi. Lambam sönünce, kokularla, gazla, cesetle yalnız kaldım. Sonra yavaş yavaş tüm bedenim gevşemeye başladı. İşte o anda, bilinçsizliğimin derinliklerinde ilk karşılaşmamız gerçekleşti.

– Ne gördün?

– Az da olsa bir fikrin olduğunu sanıyorum, öyle değil mi?

– Hipnoz anında bize anlattıkların mı?

– Gerçek anılarımdan ilham aldım, evet.

– Yaşlı bir adam, ışıldayan saçlar, neden?

– Yolun sonuna geldik, Mat ve sen hâlâ hiçbir şey anlamamışsın.

– Soruma cevap ver. Kim bu ihtiyar?

– Cevabı yok. Bir gizemin önünde saygıyla eğilmek gerekir. Kendi inancını düşün. Onu akılcı kelimelerle ifade edebiliyor musun? Onu açıklayabiliyor musun? Ayrıca Tanrı'nın varlığından hiç şüphe etmedin mi?

– Ya Araf Yolcuları'nın Andı?

Luc gülümsedi:

– Anlatılamaz. Ne kelimelerle ne de düşüncelerle. Şüphesiz sen Faust tarzı saçmalıklar, pazarlıklar, anlaşmalar hayal ediyorsun. Araf Yolcuları'nın Andı sözle anlatılamaz bir deneyimdir. İnsanın içini dolduran büyük bir yaşam coşkusu da verir. Şeytan beni kurtardığında, beni, ben olduğum için kurtarmadı. Yeni bir varlığın doğmasını sağladı.

Alaycı bir tavırla sordum:

– Sen de diğerleri gibi bir Işıksız, değil misin?

– Ondan çok daha fazlası, bunu biliyorsun. Bir elçi. Bir özel görevli. Bilinçlerine nüfuz ediyorum ve O'nun sözcülüğünü yapıyorum. Kendi esirlerimi yaratıyorum. Kendi lejyonumu oluşturuyorum.

Sorular ardı ardına dudaklarımın ucuna geliyordu. Bana hikâyenin tamamı lazımdı. Ama soruyu soran Luc oldu:

– Kurzef'i hatırlıyor musun?

– Tarih hocası mı?

– "İlk savaşlar vatan veya özgürlük için yapılır. Son savaşlar ise efsane için" derdi. Bu bizim son savaşımız, Mat. Karanlık efsanemizin savaşı. Gerçeği öğrendiğinde, seni de benim yarattığımı anlayacaksın. Ben, senin var oluşunun tek nedeniyim.

– Bana her şeyi anlat. Ve bırak ben karar vereyim.

Luc başını arkaya doğru attı.

İlgisiz bir tonda, akıl almaz Odisseia'sını anlatmaya başladı:

Nisan 1978.

Çocuk komadan çıktığında, Moritz Beltreïn onun yanındaydı, allak bullak olmuştu. On bir yaşındaki Luc, klinik olarak öldükten sonra, hayata dönmüştü, bu onun zaferiydi. Onun kuduz aşısı, onun penisilini, onun AİDS tedavisiydi. Gösterdiği bu cesaret, onun tıp tarihinin sayfalarında yer almasını sağlayacaktı.

İki yıl boyunca, Beltreïn Luc'ü, Lozan'daki evinde misafir etmişti, tabii ayyaş anneye yüklü miktarda para ödeyerek. Onu okula kaydettirdi, besledi ve eğitti. Ama daha çok da sorguladı.

Çocuğun diğer tarafta ne gördüğünü öğrenmek istiyordu.

Yıllardan beri Beltreïn niyetini saklamıştı. Bekârdı, ne özel hayatı vardı, ne de mesleği dışında bir başka tutkusu; kendini işine adamış kusursuz bir bilim adamı gibi davranmıştı. Aslında, bir manyaktı, bir sapkın, kötüye ve onun aşkın gücüne takmış bir obsesifti. Koma deneyiminin, öteki dünyadan gelen görüntülerin görünür kılındığı bir camera oscura olduğunu düşünüyordu. Beltreïn, öteki dünyanın karanlık tarafıyla ilgileniyordu. İnsan bilincinin kötü yanlarını keşfetmek istiyordu. Şeytan'ın yeryüzündeki öncüsü olmak istiyordu.

Ama Luc hiçbir şey hatırlamıyordu. Buna karşılık, onun yerine davranışları, eylemleri konuşuyordu. Hayvanlara işkence etmek. Marazi bir cinsellik. Yalnızlıktan zevk alma. Luc, fiilen bir katildi. Patlatılmaya hazır bir çıban. Beltreïn, bu dönüşümü büyük bir açgözlülükle takip ediyordu.

Bir gün, nihayet, Luc hatırladı. Tünel. Kırmızı ışık. Akkor halinde buz. Albino ihtiyar. Beltreïn notlar alıyordu. Çocuğu kaydediyordu. Her açıdan inceliyordu.

Luc onun kobayıydı.

Ama aynı zamanda da öykücüsü, rotacısı, Homeros'uydu.

Ve yakın bir gelecekte de efendisi olacaktı.

On iki yaşında, Luc, Beltreïn'in köpeğini öldürdü, sırf oyun olsun diye. Doktorun artık hiç şüphesi kalmamıştı: çocuk Şey-

tan'ın elçisiydi. Ona bağlılık yemini etti. Sadece "öteki taraf"ın istekleri olan emirlerine itaat etmeye hazırdı.

1981.

Beltreïn, Luc'ü resmen evlat edinmeye karar verdi; annesi kronik alkolizm sebebiyle hastaneye kapatılmıştı. Sonra vazgeçti; çocuğun gizli, anonim bir kimliğe ihtiyacı olduğunu düşündü. Onu yasalardan, adaletten, insanların zavallı sisteminden korumalıydı.

Luc bir canavardı.

Şeytan'ın elçisiydi.

Beltreïn onun gölgesi, havarisi, koruyucusu olacaktı.

Çocuğu Saint-Michel-de-Sèze'e kaydettirdi.

Luc, Katolik eğitimi aldı. Düşmanın içine sızdı ve bundan çok hoşlandı. İşte o dönemde, genç ve idealist bir inananla – benimle– karşılaştı. "Sen benim gözlem konumdun" dedi Luc. "Üzerinde deneyler yaptığım kobayım."

Ondaki kötü yan sürekli olarak büyüyordu. Hayvanları öldürmek artık yeterli gelmiyordu. İnsan öldürmeye başlamalıydı. Fırsat buldukça Saint-Michel'den kaçıyor ve komşu kasabalarda kurban arıyordu. Bir gün Cécilia Bloch'a rastladı, dokuz yaşındaydı. Onu ormana götürdü ve tutuşabilir bir aerosol sıkarak kızı diri diri yaktı.

Cécilia Bloch.

Uzun süre aklımı meşgul eden küçük kız.

Yirmi yıl boyunca gecelerime musallat olan cinayet. Luc Soubeyras'nın katili olduğu cinayet. Hayatımın en büyük aldatmacası. Kendimi yıkılmış hissediyordum, artık anlattıklarını algılayamıyordum. Yeniden Luc'ün sesine dikkatimi verebilmek için insanüstü bir güç harcamam gerekti.

O gece, kızı yaktıktan sonra Luc ortadan kayboldu. Kolejin müdürü Beltreïn'i aradı. Korkudan çılgına dönmüş bir halde

doktor yola çıktı ve çevredeki ormanları taramaya başladı: Luc'ün vahşi, karanlık ve ıssız yerlere olan tutkusunu biliyordu. Bulamadı. Sonunda Genderer çukuruna inmeye karar verdi ve çocuğu, resimlerin olduğu bu mağarada bitkin bir halde buldu. Deli gibiydi, açtı, Luc cinayetini itiraf etti, ama ortalığı temizlemek için çok geçti. Ceset bulundu. Ama Luc'ten kimse şüphelenmedi. Bir çocuğun böyle bir cinayeti işleyebileceğinden kim kuşkulanırdı ki?

Yıllar geçti. Luc cinayetlerine devam ediyordu. Her seferinde, cesetle Beltreïn ilgileniyor, cinayet mahallini temizliyordu. Luc onun hem efendisi hem de yaratıcısıydı.

Çocuk için her cinayet bir geçiş ritüeliydi.

Tamamen deri değiştirmeden önce yılanın bıraktığı parçaydı.

1986.

Luc, Paris'e yerleşti. On sekiz yaşındaydı. Çok sık olmasa da öldürmeye devam ediyordu. Birbirleriyle bağlantı kurulamayacak cinayetler. Henüz kaderinin içsel mantığını kavramamıştı.

Doğum gününde, Beltreïn ona korkunç bir ifşaatta bulundu. Luc'ün vakası tek değildi. İsviçreli doktor, ona, üzerinde araştırmalar yaptığı Işıksızlardan söz etti. Luc bir "ailesi" olduğunu öğrendi. Ayrıca önemli bir misyon üstlendiğini de anlamıştı.

Sadece kötülük yapmayacak, sebep olacak, çoğaltacaktı.

Başka Işıksızlar yaratacaktı.

Bir negatif ışık kutbu olacaktı.

1988.

Beltreïn, Lozan Üniversitesi Hastanesi servis şefi, başka bir çocuğun daha hayatını kurtardı: Manon Simonis. Ancak kafası allak bullak olmuş anne kızının ruhunu Şeytan'a sattığına inanıyordu. Beltreïn kadına hak veriyor, ama bir yandan da kızın da bir Işıksız olabileceğini düşünüyordu. Kızının yaşadığını kimseye söylememesi için Sylvie'yi ikna etti. Manon'u İsviçre'de bir yatılı

okula, takma bir adla yerleştirdi ve Luc'ün hikâyesinin benzerini, ondan da duymak için çaba gösterdi.

Ancak küçük kızda, Şeytan'la karşılaştığına dair en ufak bir işaret, negatif bir deneyim yaşadığına ilişkin en küçük bir iz yoktu. Beltreïn yanılmış olduğunu kabul etmiyordu. Manon ölülerin arasından geliyordu. Şeytan'la karşılaşmış olması gerekirdi. Hasta olduğu muhakkaktı; bu kötücül yan er veya geç ortaya çıkacaktı.

Luc ile Manon'u nişanladı.

Bu arada, Luc'ün çıraklık eğitimi devam ediyordu.

1991.

Önce Sudan, sonra, özellikle, Vukovar.

Kuşatma altındaki kentte, şiddet kol geziyordu. Canlı canlı yakılan hamile kadınlar, annelerinin karnı bıçakla yarılarak alınan yenidoğanlar, gözleri oyulmuş çocuklar. Luc'ü son derece mutlu eden vahşet sahneleri. Bu kan şölenlerine katılıyordu. Kendinden geçiyor, sonsuz bir rahatlama hissediyordu. Şeytan, dünyanın efendisiydi!

Luc, yeniden Afrika'ya döndü. Samuel K. Doe'nin öldürülmesinden sonra, Liberya'da birkaç ay kaldı. Artık yeni bir zevk edinmişti; kılık değiştirme. Komik maskeli katillerin arasına karışıyordu. O da, öldürürken, tecavüz ederken, yağmalarken büyükanne veya zombi maskeleri takıyordu…

"Benim adım lejyondur, çünkü biz çokluğuz."

1992.

Yeni bir metamorfoz. Luc polis oluyordu. Ancak, cezasız kalan, korku, şiddet, kokuşmuşluğu saçmaya devam ediyordu. Bazen, kendi cinayetlerinin soruşturmasını bizzat yapıyordu. Bazen de, rakiplerinin –katillerin– peşine düşüyordu. Eğer vasat ve yeteneksizlerse, onları tutukluyordu. Eğer özel bir yetenekleri, bir orijinallikleri varsa, onlara göz yumuyor, işlerini yapmalarını

sağlıyordu. Bu şatafatlı bir dönemdi. İpler Luc'ün elindeydi. Yargı sistemini içeriden çökertiyordu. Toplumu kandırmak, yok etmek, mayınlamak için en uygun konumdaydı.

Hem Şeytan'ın kendisi, hem de onun eliydi.

Luc evlenmeye, sonra da iki çocuk sahibi olmaya büyük özen gösterdi. Bu da, bir başka maskeydi. Yüzde yüz etkili bir maske. Bir aile babasından, bir polisten, iyi bir Katolik'ten kim şüphe ederdi?

Ama Luc, asıl projesini de unutmadı: Işıksızlarını yaratmak.

Doksanlı yılların ortalarında, Beltreïn siyah ibogadan söz edildiğini işitti. Ölüme yakın deneyime yol açabilen bazı kimyasal maddeleri biliyordu, ama bu Afrika bitkisinin özelliklerini hiç incelememişti. Beltreïn bilgi toplamak için Paris'e geldi. Afrikalıların arasında dolaştı. Bu psikoetken bitkiyi sağlayan Massine Larfaoui'yle tanıştı.

Hiç tereddüt etmeden Luc, zehri kendine enjekte etti, ancak büyük bir hayal kırıklığına uğradı. Siyah iboga sadece bir safsataydı. Çukurun dibinde gördüğüyle hiç ilgisi yoktu. Yine de, kendi "Işıksızlar"ını "yaratmak" için, birkaç düzenlemeyle kök işine yarayabilirdi.

Nisan 1999.

Beltreïn, Estonya'daki bir başka vakaya çağrılmıştı: Raïmo Rihiimäki. Vaka her açıdan kusursuzdu. Satanik rock müziğiyle beslenen genç bir gotik müzisyen, ayyaş babası tarafından, balıkçı teknesinde ölene dek dövülmüştü.

Luc de Tallinn'e, Beltreïn'in yanına gitti. Raïmo hâlâ hastanedeydi. İlk geceden itibaren, Beltreïn ona, başka psikotrop maddelerle karıştırarak bu Afrika bitkisini enjekte etmişti. Estonyalının yolculuğu başlamıştı. Bedenini terk ediyor, bir koridor ve kırmızımsı gölgeler görüyordu, ancak şuuru asla tamamen kapalı değildi.

Luc, küçük bir çocuğun kılığına bürünerek odaya giriyordu. Suratına kesik burnundan, yanaklarından kan damlayan bir maske takıyordu. Raïmo hem çok korkuyor hem de etkileniyordu. Luc onunla konuşuyordu. Raïmo onun sözlerini bir su gibi içiyordu. Luc Soubeyras'ya göre Araf Yolcularının Andı'nı.

Hastaneden çıktığında, müzisyen, Şeytan'ın adına hareket etmeye ikna olmuştu. Artık kötülük yapmalı, öldürmeliydi. Luc ile Beltreïn, Raïmo'nun babasıyla ilgileniyordu. Luc, bedenlerin çürümesiyle kafasını bozmuş olduğundan, kurbanının organizmasını kasıtlı olarak çürütüyordu. Hamisinin de yardımıyla ona asitler, böcekler enjekte ediyor, sonra eserinin çürümesini, onun karnına yerleştirdiği likenin ışığında, büyük bir hayranlıkla seyrediyordu. Etlerini lime lime dökülene dek çürütüyordu. Onları yarasa dişleriyle parçalıyordu. Yaşlı adamın dilini koparıyordu.

Luc hem Şeytan, hem Baal-Zebub, hem de Lucifer'di.

Sonunda kendi yöntemini bulmuştu.

Onu kendinden geçirecek kadar doyuma ulaştıran bir yöntem.

Nisan 2000.

Beltreïn, Luc'e başka vakalardan da söz ediyordu, bunlardan biri de Agostina vakasıydı. Hayaller çoğalıyor, cinayet yöntemleri gitgide gelişiyordu. Luc, yeryüzüne korku ve kokuşmuşluk yaymaya devam ediyordu. O, dünyayı iltihaplandıran Pazuzu'ydu…

Artık "nişanlısı"yla bir araya gelmenin zamanı gelmişti.

2002.

Olayı kutsamak için, Luc ve Beltreïn önce Manon'un intikamını almaya karar verdiler. Luc kurban etme törenini Jura'daki bir ambarda gerçekleştirdi. Bu tören tam bir hafta sürdü. Sonra Manon'a, etleri canlı canlı soyulmuş birinin kılığında gözüktü. Ama hiçbir şey öngördüğü gibi gitmiyordu. Enjeksiyonlara rağ-

men, Luc'ün mizansenlerine rağmen, genç kadın bu "ziyaretler"le ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu.

Manon, Şeytan için yaratılmamıştı.

Asla bir Işıksız olamayacaktı.

Bu dirençte, Luc bir işaret görüyordu. Eserinin ilk çevrimini tamamlamanın vakti gelmişti. Manon'u safdışı bırakmanın. Ayrıca ilk kimliğinden de –evli, iki çocuk babası burjuva polis– kurtulmanın zamanı gelmişti. Luc ailesini öldürmeye ve cinayetleri Manon'un üstüne yıkmaya karar verdi. Ayrıca, "havarisi"ne, onun zıttı olan çiftine, egemenliğinin büyüklüğünü göstermeye karar verdi.

– Sen her zaman benim Aziz Mikailimdin, diye mırıldandı Luc. Ben, Kötülük Meleği, kendime bir İyilik Başmeleği bulmak zorundaydım.

– Senin hiç işine yaramadım.

– Yanılıyorsun. Kötülük, iyiye bütün haşmetiyle üstün geldiği müddetçe var olacaktır. Senden Şeytan gerçeğiyle, onun zekâsıyla yüzleşmeni istiyordum. Bunu kusursuzca yaptın. Adım adım benim planımın ardından gittin ve benim gücümün enginliğini anladın. Ben senin kıyamet gününüm ve sen benim Tanrı'ya karşı zaferimsin.

Luc'ün açıklamaları, benim yargılarımı doğruluyordu. Luc Soubeyras ve Moritz Beltreïn, şiddet tutkunu olmuş, kendi fantezilerinin tutsağı iki kaçıktı.

Ama aklımı kurcalayan başka ayrıntılar da vardı.

Bu itirafların kaynağı ne olursa olsun, bazı cevapları almam gerekiyordu.

– Bu intihar, dedim, biraz riskli değil miydi?

– Tek başıma intihara kalkışsaydım, evet. Ama Vernay'de, Beltreïn yanımdaydı. Bana Penthotal enjekte etti, yapay bir koma hali yaratmak için. Sonra, Hôtel-Dieu'de de, enjeksiyonlarımı

düzenlemek için hep yanımda oldu. Ve vakti geldiğinde de beni uyandırdı.

Tüm bunları düşünemediğim için kendime kızıyordum. Beltreïn gibi bir uzman, ancak tüm bunları organize edebilirdi. Sahte bir intihar ve geri döndürülebilir bir koma durumu.

– Uyandırılma zamanını nereden biliyordun?

– İşareti bana sen verdin. Beltreïn'in kapısını çaldığında. Bu, Manon'un hayatta olduğunu anladığını gösteriyordu. Her şeyi keşfetmek üzereydin. Son perdeyi oynamak için yeniden doğabilirdim. Şeytan'ın esiri olmuş gibi davranabilir, annesinin cinayetinde bütün şüpheleri Manon'un üzerine yönlendirebilirdim. O bir suçluydu! Manon'un gözaltına alınacağını biliyordum. Ve bana olan öfkesini haykıracağını. Artık geriye ailemi ortadan kaldırmak ve bu üç cinayeti onun üzerine yıkmak kalıyordu. Sonrası kendiliğinden gelişti.

– Cesetleri dondurmak için ne yaptın?

– Sen iyi bir polissin, Mat. Bunu da anlayacağını biliyordum. Mahzenimde, büyük bir derin dondurucu var. Cesetleri oraya taşımam gerekti, hepsi bu. Mükemmel bir mizansen olması için kanlarını çekmeyi ve onları dondurmayı düşündüm. Ama kendimle gurur duyduğum bir şey daha var: Parmak izleri. Beltreïn, Manon'un parmak izlerinin olduğu yapışkan bir kalıp hazırlamıştı. Bana sadece onları evin belirli yerlerine uygulamak kaldı. Bu, benim daha önce de Agostina vakasında kullandığım bir teknikti.

– Sen bu dünyaya ait değilsin.

– Bu senin, soruşturmandan çıkardığın bir ders, Mat. Sen sadece karşı karşıya kaldığın güçleri dikkate alıyorsun! Ben sizin zavallı mantık kurallarınızın dışındayım! Bir anda sakinleşti ve devam etti. Dondurma tekniğinin iki avantajı vardı. Hem benim cinayet anında başka yerde olduğumu ispatlayacaktı, hem de bir

imzaydı. Şeytan, hep kendi kurallarına saygı gösterir. Tıpkı Beltreïn'in Sarrazin'i öldürdüğünde olduğu gibi. Cesetle oynamak, ölümün kronolojisini değiştirmek gerekiyordu.

Bir anda, bir ayrıntı dikkatimi çekti, uğursuz bir ayrıntı. Luc'ün elinde otomatik bir silah vardı. İşte sonunda herkes gibi hesaplaşacaktık. Ben silahımı çekene kadar Luc tetiğe basacaktı, hiç şansım yoktu. Tam her şeyi çözmüşken, tam Luc'ün "marifetleri"ni öğrenmişken o beni tepeleyecekti.

Son bir soru daha sormalıydım; zaman kazanmaktan çok bazı şeyleri netleştirmek için.

– Ya Larfaoui?

– Önemsiz bir zayiat. Beltreïn, ondan gitgide artan miktarlarda iboga almaya başlamıştı. Bu siparişler Kabiliyeli'yi kıllandırmıştı. Onu Lozan'a kadar takip etmiş ve doktor olduğunu öğrenmişti. Siyah ibogayı hastaları üzerinde yasadışı deneylerde kullandığını düşündü. Ona şantaj yapmak istedi. Yanılıyordu, ancak bu tür meraklı birini serbest bırakmak olmazdı. Hiç düşünmeden onu ortadan kaldırmalıydım.

– Onu öldürdüğün gece Larfaoui yalnız değildi. Bir fahişe vardı. Seni gördü. Ama hep bir rahipten söz etti.

– Bu fikri seviyordum: Kan dökmek için rahip kıyafeti giymek. Öyle veya böyle onu öldürmeliydim.

Tabancanın horozunu kaldırdı. Son bir girişimde daha bulundum:

– Ben senin tanığınım, beni öldürmeyi neden istiyorsun? Bu durumda senin sözcülüğünü asla yapamam.

– Görüntü aynada kusursuz olduğunda, aynayı kırmanın zamanı gelmiş demektir.

– Ama hikâyen bilinmeyecek!

– Bizim tartışmamızın boyutu çok farklı, Mat. Sen Tanrı'nın temsilcisisin. Ben ise Şeytan'ın. Bizim görgü tanıklarımız onlar.

– Peki… sonra ne yapacaksın?

– Devam edeceğim. Ruhlarda yolculuk edecek, Şeytan'ın esirlerinin sayısını artıracağım… Başka kimlikler, başka yöntemler beni bekliyor. Tek önemli yolculuk, Araf'a yapılan yolculuktur.

Luc ayağa kalktı ve silahını doğrulttu. O anda elindeki silahın benim 45'liğim olduğunu anladım. Onu ne zaman benden araklamıştı? Namluyu şakağıma dayadı: Mathieu Durey, beylik silahıyla intihar eden polis. Soruşturmamdaki fiyaskodan, Manon'un öldürülmesinden ve Soubeyras ailesinin katledilmesinden sonra, başka ne beklenebilirdi ki?

– Adios, Aziz Mikail.

Patlama mağaranın içinde yankılandı. Şiddetli bir acı, sonra hiçlik. Ama hiçbir şey olmadı. Kan da yoktu. Barut kokusu da. Yüzümün birkaç santimetre ötesindeki Glock'tan duman da çıkmıyordu. Kafamı çevirdim, kulaklarım uğulduyordu.

Kara melek silahımı elinden düşürdü, kenardaki çıkıntının üzerinde sallanıyordu. Ona doğru hamle yapmaya çalıştım, Luc şaşkın şaşkın elini uzattı, sonra geriye doğru kaykıldı ve boşluktan aşağı uçtu.

Siyah bir siluet, birkaç metre aşağıda yerde yatıyordu.

Önden vuran ışığa rağmen kurtarıcımı tanıdım.

Zamorski, Krakov'daki Vatikan elçisi.

Beyaz yakası ve siyah giysisiyle, kutsal yağ sürmek için hazır bekliyordu.

İlk izlenimim bugüne kadar asla beni yanıltmamıştı.

Dumanı tüten 9 milimetrelik eline bir eldiven gibi oturmuştu.

122

Toprak, gökyüzü, dağlar.

Tepelerin doruklarında, doğudan yayılan bir ışık çizgisi.

Koyu pembe bir ayla gibi gün doğuyordu. Park alanında, çevresinde birkaç rahibin bekleştiği iki siyah Mercedes duruyordu. Efendilerini –generallerini– bekliyorlardı.

Geriye dönüp baktım. Zamorski peşimden geliyordu. Kare biçimli yüzü, alacakaranlıkta ışıl ışıldı. Dar bir burun, gümüşi saçlar, falso vermeyen yüz hatları. Yerin bin metre altında birini öldürdüğüne inanmak imkânsızdı.

Sorma ihtiyacı hissettim:

– Beni nasıl buldunuz?

– Sizi hiç gözden kaybetmedik, ne seni ne de Manon'u. Sizi korumak zorundaydık.

– Pek başarılı olduğunuz söylenemez.

– Kimin hatası? Benim uyarılarımı dikkate almadın. Sonuç böyle olmayabilirdi.

– Bundan emin değilim, diye cevapladım. Ve siz de değilsiniz.

Polonyalı gözlerini kaçırdı. Arkasında, çukurun, çelik kemerlerin altındaki kara ağzı bize bakıyordu. Luc Soubeyras'yı düşündüm. Sessizliğin ve karanlığın içinde yitip gitmişti. Cesedini çıkarmayı, onun için dua etmeyi bile düşünmemiştik. Tek kelime etmeden, hızlı adımlarla yukarı çıkmıştık, bir an evvel buradan kurtulmak istiyorduk.

– Köleler, onlarla ilgili ne yaptınız?

– Bir grup, senin sayende, Jura Bölgesi'nde imha edildi. Bir diğeri de Krakov'da. Kısmen, yine senin sayende. Ama hâlâ başka odaklar var. Fransa'da. Almanya'da. İtalya'da. Siyah iboganın peşinden gidiyoruz. O bizim tek ipucumuz. Dayanışma Sendikası zamanında söylendiği gibi: "Önce devam et, ardından başla."

Gözlerimi kaldırdım. Işık çizgisi menekşe renkli bir haleye dönüşmüştü. Gözlerimi kapattım, yüzüme vuran buz gibi rüzgârın tadını çıkardım. İçimde, gittikçe tüm benliğimi saran bir yaşama sevincinin varlığını hissediyordum, aynı zamanda bedenim coşkuyla hafif hafif titriyordu.

– Hayal kırıklığına uğradım, diye fısıldadı Zamorski. Tüm bunlar, tek bir kişinin çılgınlığıymış. Kendini şeytan sanan bir düzenbaz. Bu hikâyede doğaüstü bir varlığın, bir üstün gücün gölgesi bile yok. Uzaktan bile olsa, gerçek düşmana yaklaşamadık.

Gözlerimi açtım. Doğan günün ışığında, Polonyalı yaşını inkâr etmiyordu.

– En önemli şeyi unutuyorsunuz. Luc'ün ilham perisini.

– Beltreïn mi?

Ters yönden vuran ışıkla elçinin yorgunluğu daha iyi anlaşılıyordu.

– Beltreïn sade bir piyondu. Ben Şeytan'dan söz ediyorum. Boğazın dibinde Luc'e görünen kişiden. Işıldayan ihtiyardan.

– Demek buna inanıyorsun?

– Bu olayda, gerçek bir Işıksız varsa, o da Luc'tür. O hiçbir şeyi uydurmadı. İcraatlarının hepsi, sadece üstün bir varlığın emirleriydi. Şeytan'la karşılaşmadık, ama onun gölgesi Luc'tü.

Zamorski sırtıma vurdu:

– Bravo. Ben daha iyi ifade edemezdim. Bizim gruba katılacak duruma gelmişsin! Bir dini tarikata girmek istediğini duydum. Neden bizimki olmasın?

Şafakla uzayan gölgelerin arasında, siyah cüppeli askerleri işaret ettim:

– Tanrı'yı aramak, huzuru aramaktır, Andrzej. Savaşı değil.

– Savaş senin içinde, dedi omzumu sıkarak. Ve bizler Hıristiyanlığın son şövalyeleriyiz.

Cevap vermeden, birkaç adım yürüdüm. Dağların üzerinde gün yavaş yavaş doğmaya başlamıştı. Toprak sarısı bir ışık, hareli bir koyu maviliği yırtıyordu. Güneş gök kubbede birazdan belirirdi.

Zamorski ısrarını sürdürdü:

– İyi düşün. Senin doğanda mücadele var. Ne tefekkür ne de inziva.

– Haklısınız, diye mırıldandım.

– Bize katılacak mısın?

– Hayır.

Kalçamda, yeniden ele geçirdiğim 45'liğimin kabzasını hissediyordum.

İnsana güç veren bir duygu.

– Ne yapacaksın?

Gülümsedim:

– Devam edeceğim. Sadece devam edeceğim.

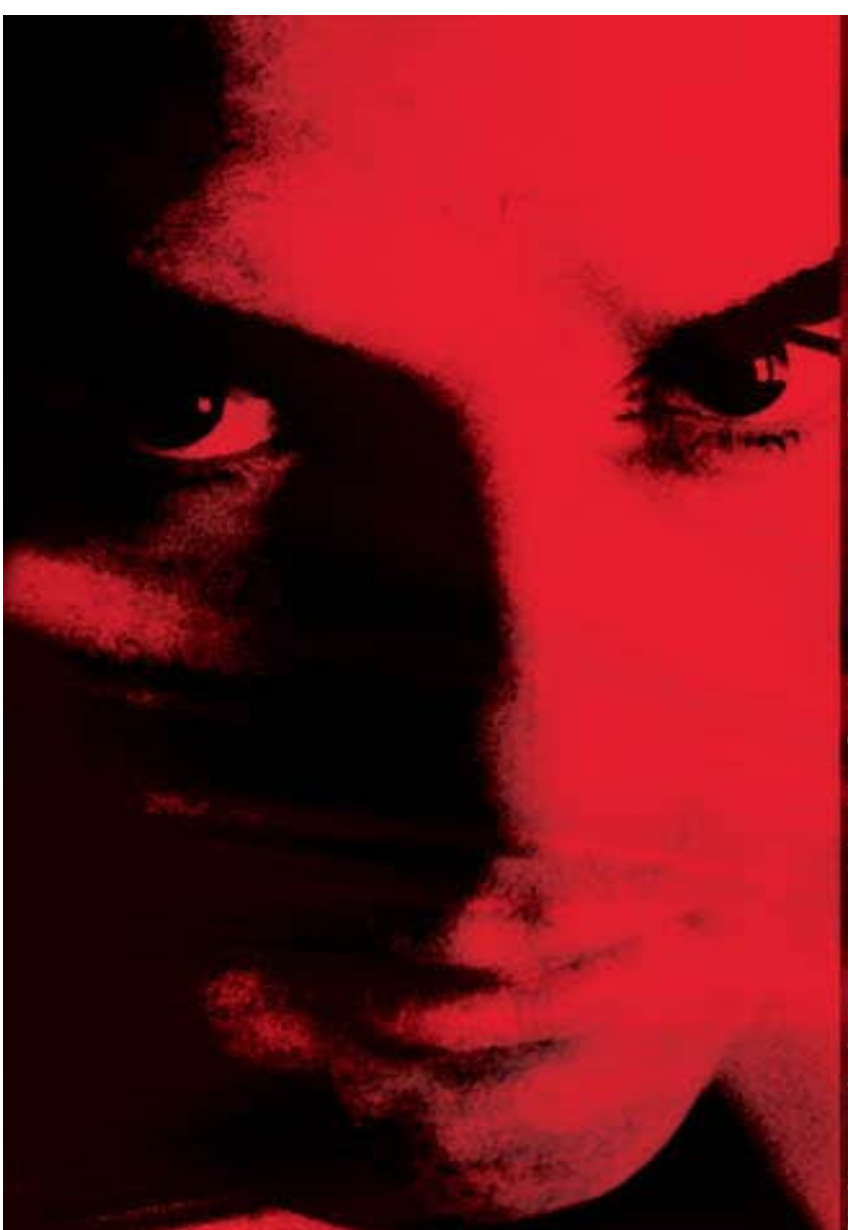
Güçlü olmak için, her zaman düşmanlarının nasihatlerini dinlemek gerekiyordu. Ben de, Luc'ün tek geçerli tavsiyesine uyacaktım: "Bir kez daha acı çekmek gerekiyor, Mat. Polis olmak için içimizdeki Hıristiyan'ı öldürmek lazım."

Evet, yolları arşınlamaya, kötüyle savaşmaya ellerimi kirletmeye devam edecektim.

Sonuna kadar.

Mathieu Durey, hayalleri ve acıması olmayan, Cinayet Masası yüzbaşısı.

Üçüncü kez ölümden kurtulmuş polis.

DK DOĞAN KİTAP

Şeytan'ın peşinden nereye kadar gidebilirsin?

SENİ BEKLİYORDUM.

Karanlık bir tüneldeyim. Tünelin duvarları yüzlerden oluşmuş. Acı çeken, inleyen yüzler. Tünelin ucunda kırmızı bir ışık görüyorum. Bir yürek gibi atıyor. Ben bir Işıksız'ım.

IŞIKSIZLARI KORUYORUM.

Seri cinayetler, cinayetler serisi...
Seri katil mi, katiller serisi mi?

YALNIZ SEN VE BEN.

Şeytan yeryüzüne mi indi, yoksa hep burada mıydı?

ORADA, HER ŞEYİN BAŞLADIĞI YERDE.

Jean-Christophe Grangé

1961'de Fransa'da doğdu. Çeşitli haber ajansları ve gazeteler için çalıştı. Paris-Match için gezi-macera röportajları, Figaro Magazine için bilimsel röportajlar hazırladı. Bütün dünyada ve Türkiye'de aylarca çok satanlar listesinden inmeyen Kızıl Nehirler, Taş Meclisi, Leyleklerin Uçuşu, Kurtlar İmparatorluğu, Siyah Kan, Koloni ve Ölü Ruhlar Ormanı adlı kitapları da Doğan Kitap tarafından yayımlandı.